

ПОРЕДИЦА ПАРИ И СТРАСТИ

МИЛЛИОНЕРЪТ

Сага за една фамилия,
която си проправя път
към свръхбогатството

Авторът на "Кралицата на Атлантика"

ГРЕЪМ МАСТЕРТЪН

ГРЕЪМ МАСТЕРТЪН МИЛИОНЕРЪТ

Превод: Димка Тодорова

chitanka.info

Сага за една фамилия, която си проправя път към свръхбогатството.

Когато Йохан Корнелиус започна, той нямаше нищо. По времето, когато умря, семейството му си беше отрязало гигантско парче от Америка...

„Милионерът“ е историята на голям индустриалец от двадесетия век, който постига могъщество и огромно богатство. И съзижда гробница на бедността.

„Милионерът“ е за Беатрис, единствената жена, която Йохан е обичал истински.

„Милионерът“ е за Родерик и Хоуп, двама представители на разглезеното тъжно второ поколение, което играе с милионите си, както децата — със своите играчки.

„Милионерът“ е за Али, супербогато дете на 60-те години, което избягва от оковите на парите си и се впуска в съня на наркотиците.

„Милионерът“ е за седем бурни и вълнуващи десетилетия на власт и привилегии, страсти и удоволствия, болка сред изобилието. На страниците на романа майсторът на бестселъри е създал съвършена, изпълнена с образи и убедително истинна панорама на живота на тези, за които е написан — на богатите.

1900

ЧУДЕСНО ГРАДИНСКО УВЕСЕЛЕНИЕ

ТРИСТА И ПЕТДЕСЕТ ДОЛАРА, СЪБРАНИ ЗА БОЛНИ ДЕЦА

От нашия кореспондент за светската хроника

„Миналата събота господин Франк Едмундс от Бротън устрои в дома си градинско увеселение за 250 души — знаменитости и други гости. Бяха събрани 350,23 долара за деца от Бротън и околността.

Забележителен нов гост в светските кръгове на Бротън беше господин Й. Корнелиус от Ню Йорк, пристигнал наскоро тук, с цел да осъществи бизнес инвестиции.“

„Бротън сентинъл“,
14 август 1900 г.

Беше един от онези дни, когато горещината идва на душни вълни и само ако излезеш и изминеш няколко ярда^[1] надолу по главната улица до магазина за домашни потреби на Скули, за да си купиш малко фасул или прах за пране, или решиш да отидеш за риба до магазинчето на ъгъла на Галвстън стрийт, дрехите ти ще се сгорещят, ще ти залепнат и ще ти бъдат неудобни, а обувките ще те стягат. Тогава веднага ще ти се прииска да си пийнеш шейк със сода или лимонада на една от сенчестите маси в млечния бар на Хауърд.

Нямаше такъв човек на име Хауърд и никога не бе имало. Млечният бар се стопанисваше от дребната, прилична на птица вдовица госпожа Грей. Тя ходеше нагоре-надолу зад високия, покрит с мрамор бар, в бяла колосана престилка. Поднасяше сладоледи „Сънли“

и млечни шейкове, а заедно с това, щеш не щеш, предлагаше и съвет. Госпожа Грей смяташе, че безплатното раздаване на житейска мъдрост е неразделна част от продаването на лакомства.

Когато Джанет прекоси измития дървен под в този августов следобед, заведението беше пълно и разговорът се точеше мързеливо в прохладата на шарената сянка. Госпожа Грей загладяваше последния пласт на седеметажния ягодов сладолед и се обръщаше към един доста сгорещен мъж в износена синя дреха и закърпени панталони:

— Ако искате моето мнение, млади човече — казваше тя, като поставяше последната череша на върха, — заминете на север и ще си намерите работа във фабрика. Там винаги има работа, а чувам, че надниците са по-добри от всякога. Тук нещата вървят бавно, така е било, така и ще бъде.

Мъжът сякаш не слушаше. С грубите си пръсти на работник чертаеше невидими фигури по студения мрамор.

— В тези времена — продължавате госпожа Грей — трябва да знаеш какво търсиш, ако искаш да направиш нещо от себе си. Мина времето, когато кирка, лопата и здрав гръб бяха достатъчни. Но сега, ако не знаеш какво търсиш, ще свършиш живота си толкова беден, колкото си го започнал, а човек не може да бъде по-беден от това.

Календарът, закачен на покритата с дърво стена, проблясваше, разклащан от топлия ветреца, който подухваше през отворената врата. Беше тринадесети август хиляда и деветстотната година.

— Джанет — каза госпожа Грей с дрезгавия си старчески глас, — мисля, че си дошла да се почерпиш отново и пак на разноски на господарката си.

Това си беше стара закачка между двете, но едрият запотен мъж на бара не можа да я разбере и се изправи, за да погледне към Джанет, както се гледа към палаво кученце. Госпожа Грей сложи ръка на рамото му.

— Горещо е — обясни тя, — а заведението се намира между магазините и къщите и не е чудно, че изкушава домашните прислужнички.

— Наистина е горещо, госпожа Грей. Смятам, че един сладолед от касис със сироп и черешка отгоре ще ми дойде добре. Кълна се, мислих си, че ще плувна във вода, преди да стигна дотук — усмихна се Джанет.

— Млади момичета като теб не трябва да чувстват жегата — каза госпожа Грей и загреба от студения сироп. Разнесе се приятен сладникав мирис на касисови листа. — Носи повече долни дрехи! Това ти го казвам всеки път.

Докато тя бърбореше, едрият чужденец се обърна и хвърли продължителен поглед към Джанет. Тя добре осъзнаваше, че той я наблюдава, защото леко почервения и сведе очи, но не погледна към него. Освен всичко останало той беше обикновен работник, а госпожа Мълинър й говореше много строго за това, което тя наричаше „да обръща внимание“ на чираците, месарите и изобщо на разните грубияни. На Джанет й се струваше, че с това я оприличава на някакъв нечист пакет, който чака да бъде изпратен където и да е.

Джанет беше осемнадесетгодишна прислужница на господин и госпожа Мълинър от Бомонт стрийт, където къщите бяха бели, отделени една от друга и построени сред палми, акациев дървета и сенчести храсти. В долната част на града, при железопътните релси, наричаха този квартал „Трасето за надбягвания“ поради белите му огради и хубаво подрязаната трева. Там младите момичета се разхождаха с хубавите си дрехи. Госпожа Мълинър беше също една от добре известните посетителки, макар че беше омъжена. Два или три пъти в годината ходеше до Хюстън и при всяко пътуване си купуваше модни дрехи за по няколкостотин долара. Джанет беше чула, че през миналия сезон само за една рокля тя беше заплатила почти двадесет долара. Изглежда, обаче, че господин Мълинър нямаше нищо против екстравагантността на съпругата си; той беше десетина години по-възрастен от нея, с червеникави бакенбарди и вероятно мислеше, че красивата му съпруга заслужава значителна част от неговия доход. Той имаше участие в уважавана и преуспяваща адвокатска фирма на Пета улица, в търговската част, и се смяташе за богат човек.

Джанет беше доволна, че работи за семейство Мълинър, и това й личеше. Тя беше висока само пет фута и четири инча^[2], обута с военни ботуши, хубавичка и топчеста, нещо, което винаги караше гостите на господарите й закачливо да я пощипват, особено след като конякът биваше поднесен за трети път. Имаше лунички по лицето и фината й кафява коса хвърчеше изпод широкополата й сламена шапка в необуздани къдрици. Устните й бяха червени и предизвикателни, а големите й тъмносиви очи правеха да изглежда винаги учудена.

Носеше кремава памучна пола и розова ленена блуза, която подчертаваше заоблените ѝ гърди и караше бояджиите по къщите да подсвиркват, когато минаваше край тях наперено, а старите пенсионирани джентълмени повдигаха очилата си, за да ѝ хвърлят по-продължителен и по-изпитателен поглед.

Едрият мъж в млечния бар на Хауърд показваше повече от одобрение. Той гледаше открито и упорито към Джанет с бледите си изпъкнали очи по начин, който я караше да мисли, че блузата ѝ е разкопчана или че е изцапала носа си. Той имаше червено холандско лице с открояващи се уши, които приличаха на парчета шунка, и жилави устни. Косата му беше жълта и изтъняла на темето, но въпреки цялата му животинска грубост излъчваше сила и мъжественост. Имаше вид на човек, който ще ти помогне при затруднение и дори ще извади кабриолета ти от калта със силата на широкия си гръб.

Той не каза нито дума, когато госпожа Грей поля сладоледа на Джанет със сироп, постави му черешка и ѝ го поднесе с лъжичка на бара. Джанет, все още поруменяла, отвори чантичката си и сложи пет цента на мраморната повърхност. Госпожа Грей пусна парите в касата и ѝ върна два цента.

— А сега изконсумирай бързо това, госпожице Джанет, защото ще ти се карат, като се върнеш. Аз благодаря на Бога, че не си моя прислужница, щях да те подгоня с дръжката на метлата.

Джанет ѝ се усмихна с присвити устни и отнесе сладоледа си до една от масите. Избра я, защото имаше едно-единствено свободно място, а тя не искаше онзи едър работник да седне до нея и да се държи глупаво. Сведе глава над сладоледа и започна да яде колкото се може по-бързо. Изведнъж като че ли цялото удоволствие се беше изпарило и тя не смееше дори да погледне нагоре, да не би онзи човек още да я наблюдава.

На масата ѝ имаше двама млади чиновници. Познаваше ги от магазина на едро на Окрам, който се намирал на Осма улица. Отначало говореха за лов на риба надолу в заливчето Харнес, но след малко направо започнаха да говорят за нея, като че ли тя не беше там. Обикновено тя приемаше добре тези закачки и дори флиртуваше по малко, но днес не можа да ги понесе и почти се ядоса.

— Едно нещо трябва да признаеш — каза единият от чиновниците, червенокосо момче в тесен кафяв костюм. — Тя се

облича шик, макар че работи в кухнята.

— Шик? — каза другият, който имаше тъмна къдрава коса и много пърхот. — Тя е просто картинка, каквато мъжете обичат.

Джанет остави сладоледа си недоизяден, нещо, което тя мислеше, че подобава на възрастните. Само малките деца и кучетата облизваха купичките си. Отблъсна стола и взе пазарската си чанта. Не се обърна да се сбогува дори с госпожа Грей, за да не би работникът с червеното лице да гледа, но си каза, че госпожата вероятно е много заета със сипването на сладолед, за да я забележи. Навън, на тротоара, в жегата и слънчевата жар, тя сякаш се озова в огромна пещ.

„Добре, мислеше си тя, радвам се, че работя за почтени хора. Така, както се държат, мъжете приличат на диви кучета, които преследват само едно нещо. Как могат да бъдат толкова груби? Само да помиришат хубаво момиче, и се превръщат в жестоки, отвратителни животни. Отнасят се към жената като към парче сурово месо.“

Тя прекоси главната улица на ъгъла с Десета улица и продължи в сянката на дървените сгради, токчетата ѝ чаткаха по тротоара, а дългата ѝ пола шумолеше. Едно момче — куриер на колело — ѝ подсвирна, когато мина покрай нея, но тя вирна брадичка и не му обърна внимание. Реши, че от сега нататък няма да има нищо общо с мъжете. Те можеха да я гледат и да ѝ се подмазват колкото си искат. Не можеше да ги спре. Със сигурност обаче нямаше да ги окуражава. Както вървеше, се погледна във витрината на магазина и видя хубаво малко момиче със сламена шапка и шумяща розова блуза. Изправи гърба си, за да изглежда по-висока, и изпъчи гърди. Тази година големите гърди бяха на мода и тя се гордееше със своите. Почака на ъгъла на Девета улица, докато един кабриолет бързо изтрополи край нея, и след това стъпи на пътя. Беше изминала само няколко крачки, когато силна ръка я потупа по лявото рамо. Извърна изненадано глава и извика: „Ооо!“. Беше едрият мъж с червено лице. Този грубиянин имаше наглостта да я проследи надолу по улицата! Джанет се дръпна.

— Махни си ръката от мен, грубиян такъв!

Мъжът обаче се изсмя.

— Хайде, хайде. — Той подаде ръка. — Нека първо пресечем улицата. Нямам желание да бъда прострян от някой местен селяндур на колело!

Джанет вирна носле, повдигна полата си и важно премина по улицата, без да погледне наляво, нито надясно. Когато стигна отсрещния тротоар, се канеше да продължи, но мъжът отново грабна ръката ѝ и я завъртя.

— Не ме докосвай! — кресна тя и блъсна ръката му. — Ако не ме оставиш на мира и не престанеш да ме тормозиш, ще извикам за помощ!

— Слушай — каза спокойно мъжът, като ѝ препречи пътя. — Не се опитвам да ти се натрапвам. Познавам те отнякъде, това е всичко, и когато те видях там, в бара на Хауърд, исках да си спомня къде съм те виждал.

Джанет се помъчи да изглежда обидена. Всъщност беше доста заинтригувана къде този мистериозен чужденец можеше да я е виждал.

— Ще бъда благодарна — каза тя с леко разтреперан глас, — ако ме оставите на мира.

— Аз не ви задържам — каза той и се отдръпна от пътя ѝ.

Джанет се намръщи. Той се усмихна със закачливи огънчета в очите.

— Е — каза тя с неудобство, — благодаря.

— За мен беше удоволствие — добави чужденецът.

Тя спусна полата си надолу и нагласи пазарската си чанта. „Този човек е много досаден! Първо се държа като грубиян, без да се въздържа, а сега, когато вече не прилича на грубиян, се въздържа твърде много.“

— Предполагам, че няма да ми кажете — каза тя с най-културния акцент, на който беше способна.

— Няма да ви измъчвам — лукаво се усмихна той.

— Но няма и да ми кажете?

— Не, освен ако искате да чуете.

— Добре — отстъпи тя, — не мога да си спомня да съм ви виждала преди.

— Нека да ви разкажа, докато се разхождаме. — Мъжът хвана нежно ръката ѝ. — Зная, че имате да вършите работа.

Джанет беше доста смутена да се разхожда по главната улица с този червендалест мъж, но се опита да изглежда колкото се може спокойна. Тя беше виждала госпожа Мълинър да отива на вечеря с

изветрели старци, а щом като госпожа Мълинър можеше с достойнство да придружава неподходящо изглеждащи хора, то и тя можеше.

— Вие работите за Беатрис Мълинър, нали? — попита мъжът. — Аз ви видях на градинското увеселение у Франк Едмундс в събота следобед, но кажете ми, ако не съм прав.

Джанет се изчерви без причина. Може би така чужденците наричат госпожа Мълинър, когато говорят за нея — Беатрис.

— Вярно е — отговори тя. — Аз съм прислужница на семейство Мълинър, но не мога да кажа, че съм ви видяла на градинското увеселение.

— Не, предполагам, че не сте. — Мъжът се усмихна. — Поне не в този вид. Когато отивам на градински увеселения, не съм с работни дрехи.

— Вие казвате... че сте били там като гост? — Тя го погледна учудено.

Той се спря и се поклони леко.

— Ако трябва да кажа истината, всъщност отидох неканен. Мисля, че храната беше добра, но разговорът — доста глупав. Но ще трябва да привикна с това, ако искам да се приспособя към местното общество. Този стар джентълмен с бакенбардите наистина ли е съпругът на госпожа Мълинър?

Джанет сдържа усмивката си.

— Господин Мълинър е по-възрастен от госпожата с доста години. Той има адвокатска кантора на Пета улица. Много приятен човек.

— О, сигурен съм — замислено каза чужденецът. — Не казвам, че не е.

Джанет го погледна внимателно. В целия си живот досега не беше срещала такъв особен мъж. Тя знаеше, че трябва да си върви, иначе ще закъснее с прането, но някак си не ѝ се тръгваше, поне докато разгадае нещо за самоличността и странното му държание. Защо човек, който отива неканен на светско събиране, се разхожда по главната улица облечен като обикновен работник? Той беше грозен, но очарователен по един странен начин и тя чувстваше, че има някаква своя собствена власт. Това не беше просто физическа сила, беше някаква мощ, някаква съвсем ясно определена цел, от която никога нямаше да се отклони или да изостави. Човекът прекара ръка през

оредяващата си жълтеникава коса и погледна Джанет с приятелска усмивка.

— Джанет — каза той, — чудя се дали би могла да направиш нещо дребно, за да ми помогнеш.

— Зависи какво.

— Ами... вече четири-пет дни съм в този град, оглеждам се и виждам, че е чудесно място за бизнес, това ми се иска да започна.

— Няма кой да ви спре — намръщи се Джанет.

Мъжът направи място на едно момче, натоварено с чувал картофи.

— Зная — каза той. — Но за да започнеш бизнес, се иска повече от това хората да те понасят. Те трябва да ти помагат. Трябва ми да знам какво става в града с бизнеса и със светския живот, защото искам бързо и със сигурност да напредна. Ето тук ми е нужна твоята услуга.

— Каква е тя? Не мога да направя много. Аз съм само една прислужница.

— Може да пуснеш малък слух, това е, което можеш. Кажи на господарката си, че току-що е дошъл важен човек от Ню Йорк, който иска да започне бизнес тук, и името му е Йохан Корнелиус. Само това трябва да кажеш. След малко всеки в града ще иска да знае кой съм и къде може да ме намери.

— Това всичко ли е? Само да кажа, че господин Корнелиус е пристигнал в града и иска да започне бизнес?

— Това е всичко, което трябва да направиш — поклати глава чужденецът.

Настъпи неудобна пауза. За момент Джанет се почуди дали господин Корнелиус няма да ѝ даде малко пари, но той продължи да се усмихва, без да посегне към джобовете си. Беше ясно, че очаква тази услуга гратис.

— Не мислете, че съм нелюбезна, но безплатни услуги човек прави на приятелите си — каза тя бавно.

— Не си ли ми приятелка? — усмихна се той.

— Познавам ви само от пет минути. Приятелството е като голямо подслоняващо дърво, господин Корнелиус, а вие не можете да се подслоните дори под половин клон.

Той се замисли за момент и каза:

— Добре, хайде да станем приятели. Ако имаш свободен ден тази седмица, ще те заведе на карнавала.

— Господин Корнелиус... — Тя отвори широко сивите си очи. — Трябва да ми дадете време да помисля. Аз имам... е, добре, друг обожател.

Той пое ръката ѝ и я целуна. Все едно че беше целуната от червения гумен кръг на бурканите за консерви. Тя нервно се огледа по улицата да види дали някой е забелязал.

— Джанет — каза той, — всички мъже, като те видят, стават твои обожатели. Остави бележка у Хауърд, когато решиш. А междувременно аз имам да върша работа, а и ти също. Беше голямо и приятно удоволствие да се запозная с теб и с нетърпение очаквам отново да те видя.

Усмихна се набързо и закрачи надолу по тротоара към ъгъла на Осма улица. Джанет остана да гледа след него почти цяла минута и с несигурни стъпки се отправи към магазина за домашни потреби на Скули.

— Нещо си загрижена? — обади се Скули от дъното на тъмния, миришец на сапун магазин.

— Не съм сигурна, господин Скули — поклати глава Джанет. — Мисля, че току-що срещнах един много странен човек. Или е такъв, или е негодник, а може би и двете. Надявам се никога да не разбера кое от двете е.

По обяд, сгорещен и гладен, Йохан Корнелиус отиде в гостилницата на Парсън на Втора улица, по охлузената и бедна търговска част. Седна на дървената маса и си поръча порция говеждо с кнедли за осем цента.

Гостилницата на Парсън се посещаваше от работници и беше тиха, защото там се хранеха изтощени и изгладнели хора, които гребяха с евтини лъжици плътната хранителна супа и чупеха черния хляб с грубите си ръце. А ресторантите от средна категория гъмжаха от разговори по време на обяд, сякаш там се събираше ято птици.

Той вече знаеше житейския факт, че като започва отначало в нов свят, няма да бъде нито романтично, нито вълнуващо. Напротив, беше самотно и мъчително, и толкова обезкуражаващо, колкото може да

бъде едно човешко състояние. На днешния ден — тринадесети август хиляда и деветстотната година, Йохан Корнелиус ставаше на двадесет и седем години, но фамилните тържества, които трябваше да донесат радост на рождения му ден, липсваха и съвсем старателно той се мъчеше да мисли за този ден като за съвсем обикновен, без каквото и да е особено значение. Това, че остаряваше, не беше толкова важно, колкото необходимостта да преживее, тъй като продължителността на живота му и без това беше известна и определена от Бога и каквото и да направеше, нищо не можеше да промени. Единствената му задача сега беше да започне бизнес и да спечели пари. Господ помага на тези, които си помагат сами.

Йохан беше в Америка малко повече от две години. Вече почти не мислеше за семейството си, освен понякога, и то със спомени като странни непредсказуеми романтични фрагменти. Като момче Йохан винаги бе имал страст към механиката и към всички машини, сложни и движещи се, както и към математиката. Винаги се бе виждал с цилиндър, свеж, красиво усмихнат, отхвърлил бедността завинаги. Баща му, помощник в мандра в Холандия, в Амерсфорт, беше работил години наред да го издържа в училището, за да стане велик инженер. В годината на завършването му, съвсем без видима причина, баща му получи удар, докато пресичаше полето, за да прибере кравите си, и се парализира. Йохан пожертва инженерската си кариера, за да работи къщи и да се грижи за майка си, за инвалидизирания си баща и шестте по-малки братя и сестри.

Никой не знаеше как се чувства. Никой не знаеше, че през всички тези години той се виждаше елегантен млад богаташ, а се потеше и трудеше в мандрата с ужасно отчаяние и горчивина и оплакваше загубените си шансове, които приличаха на красиво опакована кутия, в която имаше само чифт лошо изплетени ръкавици. Един ден през хиляда осемстотин деветдесет и седма година той взе от майка си обяда от сирене и черен хляб, тръгна надолу по калната пътека и като пое надясно вместо наляво, никога вече не се върна у дома си. Още сънуваше уморена си майка с обикновеното лице и своя клюмащ и мърморещ парализиран баща, но през деня отхвърляше тези видения на вина и ги заменяше със светли и пъстри картини от Холандия, с павирани с червени камъни улици, черно-бели крави и красиво небе — синьо като коприна, отрупано с пухкави бели облаци.

Беше си изпросил превоза от един фургон за сирене, който пътуваше за Гравенхаге, и оттам вървя пеш до Шевенинген. После похарчи последните си гулдени за пътя си до Англия. Знаеше две английски думи — да и толеранс. Толеранс нямаше нищо общо с религиозна толерантност, заради която повечето холандци напускаха своята страна. Беше дума от механиката. Намери си работа в Балам, предградие на Лондон, като монтьор и механик, а вечер се връщаше във влажната стая, която миришеше на газ и мръсно спално бельо. Спомняше си Лондон заради сгъстените му покриви, силно наклонени, жълтото опушено небе и отчаяното чувство, че животът му ще мине така.

През един дъждовен ноемврийски ден на хиляда осемстотин деветдесет и седма година на Гарат Лейн в Балам той видя във витрината на общарски магазин реклама за пътувания до Ню Йорк. Параходите тръгваха от Ливърпул всяка сряда и билетът струваше четири лири. Вечерта той отвори кутията с парите и видя, че няма достатъчно.

През декември, януари, февруари — студена зима със сняг до колене и оловносиво небе — Йохан отгладува парите за билета. Коледа на хиляда осемстотин деветдесет и седма година той прекара сам в студена стая с ечемичена супа, но през февруари хиляда осемстотин деветдесет и осма той добави последните пенита, които му липсваха, и отиде да си купи билет.

Йохан трябваше да се свива под мокрите одеяла до машините на кораба с нещастни болни деца и при непрестанния шум на моторите, които безжалостно отнасяха пътниците към неизвестната им съдба. Той се чувстваше изтощен и самотен и прекарваше нощите в молитви.

Корабът бе натъпкан със стотици емигранти за Елис Айланд^[3]. През целия първи ден в Ню Йорк валя от разсъмване до вечерта и той бе мокър до кости. След доста време и след като беше извървял много мили, най-сетне намери работа в работилницата на Натаниел — малка корпорация, която правеше спирачни системи за локомотиви. Старият Натаниел, емигрант от Германия, със стоманеносиви коси и слабост към жълти жилетки, обикна Йохан и го научи на някои неща за бизнеса, особено за този, свързан с механиката.

Йохан все по-често се виждаше с жилетка на точки, с цилиндър, засмян срещу съдбата.

— Няма значение колко си способен, може да си гений — казваше му той, като палеше лулата си. — Това, което е най-важното, е да накараш хората да повярват, че не могат без теб. Нека да мислят, че си незаменим. Щом започнат да мислят така, ти ще преуспееш. Освен това завързвай много приятелства. Няма значение дали можеш да ги понасяш или не. В тази страна хората подават ръка за помощ като на приятел, преди да ти покажат юмрук като на чужденец, защото, моето момче, това е страна, пълна с чужденци.

Йохан мълчеше, кимаше с глава и учеше. Късно следобед, когато старият Натаниел си отиваше вкъщи, той изваждаше счетоводните книги на корпорацията и с часове ги разглеждаше, докато научи финансовата ѝ структура. Научи цената на труда и на стоманата, на пружините, бурмите, болтовете и резервните части.

Всяка вечер в девет часа ходеше във вечерно училище, за да учи английски при една стара дебела холандска мома, която се обличаше в черни вълнени рокли и носеше черни шапки с воалетки. През свободните си дни той взимаше пакет с черен хляб и салам, обикаляше улиците на Ню Йорк и слушаше с наострени уши. Веднъж дори видя самия Джон Д. Рокфелер, облечен с тъмен, добре скроен жакет. Това, което го учуди най-много, беше, че Рокфелер, макар и невероятно богат, беше висок колкото него, дори по-нисък.

През месеците, прекарани в Ню Йорк, Йохан се опитваше да потисне носталгията по Холандия колкото се може по-дълбоко и все пак една лятна нощ, седнал във Ван Кортланд парк, той усети сълзи да се стичат по страните му. Посети холандските гробища в Стейтън Айланд без никаква причина — само със затаен дъх да прочете надписите по тях.

Беше безнадеждно самотен, но чувстваше, че самотата е съществена част от съдбата му. Това му даваше възможност да работи два пъти по-усилено и с двойно усърдие и постоянство. Сприятели се с двама души от работата — един млад ирландец на име Дани О'Съливан и едно момче, еврейче, на име Айра Грийнбаум. Понякога излизаха заедно и обядваха долу при доковете. Излезе два пъти и с една дебела италианка, която беше срещнал във вечерното училище. Първия път отидоха на вариететен концерт на Бродуей, а втория път тя го заведе в дома си да се запознае с нейните родители. Нахраниха го добре, напоиха го и накрая му честитиха предстоящата сватба с

дъщеря им. Той не ходи във вечерното училище почти две седмици, а когато след това се реши, тя беше вече изчезнала.

В ранното лято на 1900 година изкарваше по шест долара и тридесет и пет цента на седмица. И една юнска сутрин старият Натаниел му намекна за повишаване. Тази неделя той се разходи по Пето авеню към Петдесета улица и целия следобед скита между скъпи коли с кочияши, жени в кожи, пера и диаманти, мъже с колосани ризи и ръчно изработени обувки. Седна на една от каменните пейки на Четиридесет и втора улица пред Библиотеката. Гълъбите се разхождаха между краката му, а той дъвчеше сухите си бисквити. И точно тогава реши, че ще стане богат.

Йохан беше спечелил достатъчно за две важни неща. За билет до Галвстън, Тексас, и за костюм и риза на старо, които купи от една количка. Пригответи стария си изтъркан куфар и без предупреждение, без да се сбогува с когото и да било, напусна Ню Йорк.

И сега, на рождения си ден, седеше в гостилницата на Парсън в Бротън, Тексас, беден както преди, но с ясно определени амбиции. И не само определени, но и знаеше как да ги постигне. Известна му беше бариерата, която съществуваше между бедни и богати. Нямаше много общи неща с усилената работа и почти нищо общо с късмета. За да бъдеш богат, трябва да започнеш като богат. Никога не могат да се спечелят пари без пари. Богатството може да се създаде чрез умно използване на самите пари, а голямото богатство може да се създаде, като се използва по-малкото богатство. Като събереш веднъж долари, които не са ти нужни за покрив, дрехи и храна, ти ще имаш средства да се издигнеш над нямането и да стигнеш до имането. В света на финансите парите са ти нужни като инструмент, както на дърводелеца му е нужен чук.

Проблемът на Йохан беше в липсата на пари. Имаше всичко на всичко единадесет долара, които беше спестил от работата си в Ню Йорк. И те трябваше да осигурят живота му поне за един месец. Но той си беше наумил, че при липсата на долари работа ще му свършат и въображаеми долари. Той ще се държи като средно богат и ще се надява, че илюзията ще му бъде достатъчна да привлече истински пари. И затова беше отишъл без покана на светското увеселение в събота, облечен безупречно в грижливо изгладения си костюм и риза, и правеше всичко възможно да се запознае с всеки, който

представляваше нещо в Бротън. Семейство Мълинър бяха добро начало.

Мъжът до него, железопътен работник с мазно лице, гледаше завистливо парчето му хляб. Той се надяваше, че Йохан има достатъчно и ще остави нещо и за него. Йохан го погледна, бузите му бяха хлътнали, а ръцете — мазолести. Нарочно ядеше хляба си бавно, а работникът броеше залъците му и се надяваше, че Йохан може все пак да реши да остави нещичко. Чак когато изяде и последния залък, работникът сведе очи и продължи да яде разводнената зелева чорба.

Йохан си беше изработил здраво правило. Долари не могат да се натрупат от тези, които раздават пенита. От четенето на книги той беше научил, че ако най-богатият американец даде само по една пържола на всички хора в страната, той ще банкрутира за една нощ. В края на краищата да печелиш пари и да използваш пари беше много по-благотворително дело. Макар работникът да го гледаше враждебно, Йохан знаеше, че Господ ще го разбере и ще бъде на негова страна.

На следната заран той излезе от пансиона в най-хубавия си костюм. Къщата беше чиста, но стара, облицована с дъски, на ъгъла на Лубок стрийт, с изглед към кланицата. Всъщност Бротън беше възникнал благодарение на продажбите и транспортирането на говеда, макар в тези дни вече да се гордееше с производството на кухненски печки и с компанията за производство на пушки „Пуси“. Йохан вече беше посетил двете фабрики, поскита в работното си облекло около тях и вече си беше съставил мнение за производството, капацитета и нуждите им. Беше нервен и без да иска, се изпотяваше. На Шеста улица извади скъсаната си бяла носна кърпа и избърса ръцете си. После на ъгъла на Пета улица се обърна и се отправи към Националната банка на Бротън — солидна, представителна тухлена сграда на северната част на улицата. Премина през летящата махагонова врата в мраморния хол и стигна до гишетото.

— Да? — попита чиновникът с очила.

— Имам среща с господин Грийвс — отвърна рязко Йохан. — Казвам се Корнелиус.

— Да, сър. — Чиновникът отиде да почука на вратата на мениджъра.

Господин Грийвс беше висок, слаб, неспокоен човек с навика да сваля и слага очилата си всяка минута, както и да вади часовника от

джоба на жилетката си и да вдига капака му. Той въведе Йохан в кабинета си, предложи му да седне и сам той седна зад покритото с кожа писалище.

— Да, господин Корнелиус, вече чух за вас — каза господин Грийвс, като се клатеше в стола си.

Йохан повдигна очи. В малък град като Бротън новините се разнасяха бързо. После скромно сведе поглед и каза:

— Надявам се, че сте чули добри неща, господин Грийвс?

Господин Грийвс се усмихна.

— Достатъчно добри, господине, достатъчно добри.

Йохан отвърна на усмивката му. Съзнаваше, че е седнал много вдървено на стола и здраво държеше шапката си в ръце, но знаеше също така добре, че това интервю ще реши съдбата му — беден или богат. Години по-късно той казваше на едно от децата си: „Беше съдбовен момент, когато целият ти живот зависи от него и нищо друго не можеш да правиш, освен да се бориш за оцеляване“.

— Аз съм инженер. — Йохан се опита да се отпусне.

Господин Грийвс се усмихна търпеливо.

— Да, чух, че сте инженер.

— Мисля да започна бизнес в Бротън. Идвам от Ню Йорк, където бях съдружник в компания за локомотивни спирачки и чух, че в Тексас липсват инженери.

— Разбирам — каза господин Грийвс по начин, от който личеше, че не разбира.

— Чух, че Тексас е процъфтяващ щат. Има добитък, петрол и голяма нужда от добър транспорт.

— Така е — каза господин Грийвс. Той кръстоса крака, после реши да ги пусне и погледна Йохан със странен нетърпелив поглед, сякаш искаше по-скоро да свърши това, което има да казва, и да го остави на спокойствие.

— Аз... така да се каже... мисля...

Йохан не можеше да намери думи. Господин Грийвс се въртеше на стола и мърдаше все повече и повече, колкото по-трудно беше на Йохан да говори. Изведнъж му стана ясно колко е невъзможно това, което иска, и беше почти готов да се извини и да се сбогува, докато беше време.

— Ами... аз... смятам, че Бротън се нуждае доста от една сервизна работилница...

Господин Грийвс вдигна очи.

— Сервизна работилница?

— Да... имам предвид всички тези машини, локомотиви, стругове, парни машини и прочие. Мисля, че доста често се повреждат и имат нужда от поддържане, и точно тук съм нужен аз.

Йохан спря. Той се чувстваше смутен и несигурен. Опитваше се да измъкне повече пари, отколкото беше виждал през живота си и не можеше да намери думи да каже една обикновена фраза. Целият гореше и се потеше, а кантората на господин Грийвс му се струваше задушна и неприветлива като клетка.

Господин Грийвс отвори сребърна табакера и я поднесе към него.

— Пушите ли?

Йохан поклати отрицателно глава.

— Да, господин Корнелиус? — каза господин Грийвс и като запали цигара, издуха дима.

Миризмата накара Йохан още повече да се сгорещи и вече имаше силно желание да си отиде, въобще да зареже банката и да отиде на улицата да подиша чист въздух.

„Съвземи се и кажи какво искаш. Ако сега не успееш, никога няма да успееш“, мислеше си той и втренчено гледаше шапката си.

— Сигурен съм, че в Бротън има нужда от такава работилница — каза бавно Йохан. — И точно затова искам да започна. Вече няколко дни съм тук, разгледах фабриките и говорих с няколко предприемачи. Стигнах до заключението, че тази работа е възможна, и не само възможна, но и потенциално доходна.

Изговори абстрактните думи, които беше научил във вечерното училище, съвсем безупречно. Господин Грийвс се облегна на стола си и продължи да пуши. Дори когато си почиваше, не можеше да стои спокойно и прехвърляше цигарата от едната в другата ръка, въртеше я и я смучеше механично. Йохан седеше неподвижно, с изправен гръб и прилично прибрани крака. Излъсканите му обувки бяха една до друга, сякаш се намираха още в кутията.

— Е, добре — подсмръкна господин Грийвс. — Какъв заем ви трябва?

Йохан облиза устни. За момент му се струваше, че може да получи това, което искаше. По магически начин, без трудности. Но си напомни, че даването на заеми е работа на банковия мениджър. Това, че питаше колко иска да вземе на заем, още не означаваше, че одобрява идеите на Йохан и смята платежоспособността му добра и подходяща.

— Около десет хиляди долара.

— Около десет хиляди долара?! Нито повече, нито по-малко?

— Точна така.

Банковият мениджър се изсмя и скоро смехът го задави.

— Извинете ме — каза той, като изтри устата си с носна кърпа.
— Не трябва да пуша.

— Чувал съм, че е лошо за сърцето — каза Йохан с мъка.

— Всичко, свързано с банката, е лошо за сърцето. Моят лекар ме посъветва да си почивам шест месеца в годината, да не пия бренди, да не пуша пури и да тичам всяка вечер по поляната. Ако правя, каквото ми казва лекарят, за три дена ще съм мъртъв. Вземам си лекарствата, както ми е казал, и пак се чувствам болен като куче.

Йохан се усмихна учтиво.

— Ами... тези десет хиляди долара...

Господин Грийвс отново кръстоса крака и сериозно се замисли, за да покаже, че ще разговарят за бизнес.

— Ами десет хиляди долара е голяма сума. Предполагам, че имате някакви перспекти за тази сервизна работилница. Финансов профил, разходи за работа и материали, работна ръка — такива неща.

Йохан бръкна в джоба си. Извади чисто изписаните листове от белия плик, купен вчера за тази цел. Статистиката беше направена още в Ню Йорк по примера на работилницата на Натаниел. Подаде ги през писалището и господин Грийвс ги прегледа, като от време на време мръщеше вежди.

Йохан се поотпусна малко и разгледа стаята. В единия ъгъл забеляза голяма желязна каса и снимка на съпругата, на госпожа Грийвс. В другия ъгъл имаше голям шкаф за документи и под папките бяха написани имената на местните бизнесмени. Като ти напишат името там, попадаш в листата на уважаваните. Имаш пари и си тръгнал по пътя към собственото си забогатяване. Като седеше сега пред господин Грийвс, той се чувстваше като дрипав бедняк, емигрант без пукната пара, без никаква собственост, освен дрехите на гърба си.

Още не разбираше добре значението на истинското богатство, но много добре знаеше какво означава беднотия. За момент затвори очи, събра ръцете си и безмълвно се помоли на Господ да го напътства. Отново се видя забързан напред, с цилиндър, засмян.

Зашумолиха книжа.

— Господин Корнелиус — каза Грийвс и Йохан смутено отвори очи. — Тези финансови изчисления ми изглеждат чудесни. Не съм виждал по-разумни изчисления от години. Обикновено ми дават няколко цифри, надраскани на опаката страна на плик за захар, и очакват да им дам заем въз основа на това.

И двамата се усмихнаха.

— Казвате, че сте говорили с предприемачи? — попита Грийвс.

— Има един празен магазин долу на Четвърта улица, който ми изглежда доста подходящ. — Йохан отново кимна. — Вчера бях там, искат ми три долара и деветнадесет цента на седмица.

Господин Грийвс дръпна от цигарата си.

— Разбира се, вие винаги можете да им смъкнете малко. Четвърта улица не е точно улицата на милионерите.

— Така е. Но е близо до железницата и до фабриките, а това е важно.

Сега господин Грийвс кимна.

— Разбира се, а гаранции?

Това беше съдбовният миг. Сърцето на Йохан затуптя бързо и така се задъха, че не можеше да измисли нищо разумно.

— Надявам се, че не става дума за заем без гаранции. — Грийвс се усмихна, сякаш такъв заем е най-смешното нещо на света.

Йохан също опита да се усмихне и каза сдържано:

— Господин Грийвс, съзнавам, че ви моля да поемете голям риск, но истината е, че ви моля за десет хиляди долара без гаранции.

Настъпи мълчание. Господин Грийвс го изгледа за момент и поклати отрицателно глава.

— Господин Корнелиус, съжалявам.

— Моля ви, не ми казвайте, че съжалявате, изслушайте как съм подработил всичко.

— Да, разбира се, ще ви изслушам. Но вие добре съзнавате, господин Корнелиус, че ние не можем да даваме заеми без някаква гаранция, че парите неминуемо ще ни се върнат. Ние поемаме рискове;

но ако аз ви дам десет хиляди долара само защото искате, то тогава всеки ще постъпи така и какво ще стане с мен? Ще имам празна банка.

— Господин Грийвс, аз не съм „всеки“! — каза Йохан.

Господин Грийвс се усмихна.

— Зная, че във вашите очи не сте, и ви уверявам, че и в моите не сте. Но в очите на управителния съвет на банката, съжалявам, ще бъдете. Вие дори нямате сметка тук.

Йохан постави на писалището своите смачкани десет долара.

— Ако това е възражението ви, ето, ще си открия сметка.

Грийвс поклати глава.

— Не е това, господин Грийвс. Чух добри неща за вас от няколко души в града. Сигурен съм, че сте солиден човек, но десет долара...

Йохан постави ръка на писалището.

— Господин Грийвс, ако ми заемете десет хиляди долара, ще направите нещо, за което никога няма да съжалявате през целия си живот.

— Моите уважения, но ако ви заема десет хиляди долара и директорите на банката научат, може и да не доживея да не съжалявам за това.

— Ще ви донеса бележка — каза Йохан упорито.

— Каква бележка?

— Бележка от всички бизнесмени в Бротън, всички, които ще искат да ползват услугите на моята сервизна работилница. Така те ще гарантират вашите десет хиляди долара.

Грийвс се облегна на стола си и зачупи пръсти.

— Мисля, че подценявате бизнесмените в Бротън, те са много изпечени.

Една седмица по-късно Йохан вървеше по Бомонт стрийт с наведена глава, като че ли погребваше майка си. Времето беше по-хладно, свеж ветрец подухваше откъм залива и цветчетата трепереха. Беше облечен в същия тъмен костюм, със същата шапка и черни излъскани обувки.

Стигна номер петнадесет и спря. Закътана елегантна къща, заградена с дървета и бяла ограда, с дървени колони и сенчеста тераса. Въздухът ухаеше на цветя и от вътрешността се носеше негърска

песен. Йохан се приближи до вратата, погледна пътеката и внушителната входна врата. Не за първи път го обзе страх. Отвори вратата и тръгна по пътеката. Извади от джоба си бяла визитна картичка и дръпна месинговия звънец. Въртейки картичката в ръце, той чакаше някой да му отвори вратата. Изведнъж черната лъскава врата се откряна съвсем малко и бялото лице на прислужничката се показва.

— Да?

— Ами, дойдох да направя посещение на господин и госпожа Мълинър.

Прислужничката отвори вратата. Тя беше слабо, малко момиче с дантелена престилка и зачервени уши.

— Господин Мълинър не е вкъщи, а госпожа Мълинър си почива.

— Дойдох само да оставя това — изкашля се Йохан.

Подаде визитката си. Беше отпечатал петдесет с надежда, че ще му придадат повече авторитет. На тях пишеше: „Йохан Корнелиус, джентълмен, инженер“.

— Много добре, сър. Ще се погрижа господин Мълинър да я получи. Довиждане, сър.

Йохан каза довиждане, вратата се затвори и той остана сам на верандата. Изкашля се и се обърна, тръгна по пътеката с наведена глава и смръщено чело. Беше започнал да добива вид на човек, който въпреки годините на надежда беше започнал да разбира, че времето минава и златните възможности може никога да не дойдат. За две години работа в Ню Йорк си беше купил шанса да започне отначало и да изгради основите на някакво богатство. Но сега, с три долара и седемдесет цента в джоба, той тръгваше надолу по пътя към ежедневната работа, за да се изхранва и преживява. Ако това беше Божията воля, той трябваше да я понесе.

Не беше лесно да разбереш що за човек е Йохан, тъй като и самият той не се разбираше. Беше и срамежлив, и упорит; и амбициозен и предпазлив; и агресивен и пасивен. Вярваше в собствената си сила и решителност, но можеше да приеме и случайната намеса на Бога в неговите дела. Не се страхуваше от неудобствата, но не одобряваше неудобството у другите. В същото време беше изцяло погълнат от виденията на големи богатства, на

цилиндъра, пъстрата жилетка със златния часовник и привилегиите, които те можеха да му донесат. Той дори не се замисляше дали ще му достави удоволствие да се вози в двуколка или да пие отлежали маркови вина и да се наслаждава на специални ястия. Не разбираше от изкуство и музика и съвсем малко знаеше за историята и културата. Харесваше хубавите мелодии, знаеше, че трябва да има чиста яка, и толкова, но когато някой разговаряше с Йохан Корнелиус, той добиваше твърдото убеждение, че има дълбока вяра, и се питаше в какво?

Стоеше на ъгъла на Бомонт стрийт, сенчеста и добре поддържана алея на знатните граждани на Бротън, и се мъчеше да реши какво да прави. Истината беше, че загуби четири дни да си прави срещи с директори на фабрики и всички го отклоняваха. Не че не се интересуваха от идеята за сервизна работилница, но пари за инвестиране нямаше много и по-скоро биха рискували капиталите си за собствения си бизнес, отколкото за неговия. Томас Ф. Пуси, фабрикантът на пушки, беше погалил бакенбардите си, бе поклатил глава и казал:

— Ако имах десет хиляди долара за рискуване, бих тръгнал да пътувам по Мисисипи и бих ги проиграл на комар.

Сега, като последно усилие, Йохан бе решил да се запознае с висшето общество на Бротън с безумната надежда, че някой може да гарантира неговия заем. Той се канеше да прекоси пътя, когато силен глас го повика. Обърна се и видя прислужницата от номер петнадесет, тя тичаше към него, повдигнала полите си, и размахваше картичката му.

— Господин Корнелиус, господин Корнелиус!

Настигна го зачервена и запъхтяна.

— Господин Корнелиус, дадох картичката ви на госпожа Мълинър и тя попита дали не бихте пили кафе с нея.

Йохан повдигна очи.

— Кафе, сега?

— Да, сър. Тя каза, че ще бъде много обидена, ако не дойдете.

— Добре, не бива да я обиждам — каза бавно Йохан. — Аз разбрах, че тя си почива.

— Да, сър, но когато чу кой е дошъл на посещение, реши да ви покани.

— Поласкан съм, наистина съм поласкан — каза Йохан и тръгна обратно с прислужницата към къщата.

Къщата беше тъмна, разкошна, в късен викториански стил. В хола имаше масивен дъбов шкаф с месингови дръжки във формата на миди, закачалка за чадъри от слонова кост и стол. По стените висяха гравюри, изобразяващи канадски гори, и картина, рисувана с маслени бои, изобразяваща елен. Йохан бе въведен в стаята и момичето го помоли да почака, докато госпожата се облече. Стаята беше натруфена с тежки виненочервени завеси и бродирани дантелени пердета, които пропускаха мека слънчева светлина. На перваза на камината бяха наредени безброй керамични фигурки, часовници и различни дреболии. Мебелите бяха от гравирано дъбово дърво, тапицирани с пурпурен велур и неудобни за сядане, стените — покрити с пъстри тапети и отрупани с различни гравюри, картини и бродирани силуети. Беше ясно, че госпожа Мълинър, освен талант за обзавеждане притежаваше и сръчност в бродериите. Безброй саксии с различни растения, масички и шкафчета правеха стаята задушна и Йохан започна да се сгорещява. Изминаха пет минути, докато Беатрис Мълинър се появи.

— Господин Корнелиус — с въздишка поздрави тя, както се поздравява стар приятел, и вдигна ръката си, за да бъде целуната. — Колко мило, че дойдохте на посещение.

Йохан докосна с устни диамантите, като се опита да се поклони.

— Удоволствието е изцяло мое, госпожо Мълинър. Просто минавах оттук и си спомних за вас и вашия съпруг от градинското увеселение у Едмъндс. Бяхте очарователна и исках да ви поднеса моите почитания.

— Почитания? — каза Беатрис Мълинър, примигвайки. — Какъв чудесен човек сте. Моля, седнете. Вече толкова много чувам за вас и съм нетърпелива да науча още нещо.

Йохан седна съвсем изправен на канапето, а Беатрис Мълинър — на едно кресло до него.

— Обичате ли орехова торта, аз просто я обожавам и мога да я ям, докато експлодирам, но трябва да внимавам за фигурата си и не бива да прекалявам — заяви госпожа Мълинър с дрезгав предизвикателен глас.

Йохан забеляза, че тя има чудесна фигура. Беше брюнетка, средно висока, с фино красиво лице. Очите ѝ бяха големи и с дълги мигли. Устата ѝ беше малка, но шията ѝ дълга и бяла, със седемредна огърлица. Носеше кашмирена утринна роба в китайско синьо с огромна дантелена яка и ръкави с дантела по края. Пръстите на краката ѝ се показваха изпод долния край на робата. У Беатрис Мълинър имаше нещо, което още от пръв поглед привличаше и смущаваше Йохан. Тя беше почтена, уважавана дама от средното буржоазно общество на Бротън. И все пак беше магнетично привлекателна, чувствена и съблазнителна. Последната жена, която можеше да се очаква да бъде в този южен тексаски град, омъжена за дядката с червените бакенбарди. Нямаше никакво съмнение, че Беатрис Мълинър беше загадка, но дали тази загадка можеше да бъде разгадана по благочестив начин, беше друг въпрос.

Прислужницата донесе кафе и орехова торта върху украсен с рози поднос; постави ги на масичка и госпожата я освободи. Тя настоя сама да сервира кафето, нещо, което Йохан не очакваше от такава високопоставена дама. И малко се обезпокои.

— Имате чудесен дом тук, мадам — каза сдържано той.

Дамата се усмихна и Йохан забеляза, че зъбите ѝ са редки.

— Не ме наричайте госпожа Мълинър. Това звучи много сложно. Казвайте ми Беатрис или Бий, ако искате. Някои хора ме наричат Бий, ако съм им симпатична.

— О! — каза Йохан, взе чинията с тортата и я постави на коленете си. Имаше нещо у Беатрис Мълинър, което го караше да се чувства много неуютно и недодялано.

— Ако искате да знаете — въздъхна Беатрис, — на моя небосклон никога няма много обич. Йохан, вярвате ли, че хората могат да жадуват за любов точно колкото и за орехова торта?

Устата на Йохан беше пълна и когато се опита да отговори, няколко трохи паднаха на коленете му и той се изчерви.

— Не зная — каза и набързо преглътна.

Беатрис въздъхна.

— Мисля, че любовта е храна, Йохан. Нали нямате нищо против да ви наричам Йохан?

— Съжалявам, но не разбирам много.

Беатрис поклати глава, вдигнатата ѝ нагоре коса блесна на меката слънчева светлина, която се процеждаше през бродираните пердета.

— Няма значение. Това е едно от онези неща без особени последици. Лиди не обича да се говори за любов и аз се справям както мога.

— Лиди?

— О, това е моят съпруг. Наричам го Лиди, но истинското му име е Лидмър. Не е ли странно? Представете си, родителите му са ирландци, а ирландците са способни на всичко. Знаете ли, че пее в съня си?

Йохан пиеше кафето си.

— Не, не знаех.

— Той се увлича по популярни песни — въздъхна Беатрис. — Миналата нощ, след като се върнахме от семейство Грийвс, си легна и започна да пее: „Аз съм стар, но страшно здрав“. И можете ли да повярвате, беше дълбоко заспал, а когато на сутринта му казах, не помнеше нищо.

Йохан остави чашката с кафе.

— Госпожо Мълинър... Беатрис... Чудя се дали не ме поднасяте. Беатрис се усмихна.

— Малко може би. Но е толкова приятно да съм в компанията на мъж, имам предвид истински мъж. Мисля, че малко прекалих.

— Не познавам добре дамите и техните интереси. Винаги е трябвало да давам преднина на други неща.

Беатрис погледна с интерес.

— Наистина ли? Но, за бога, какво може да ви блазни повече от това?

Йохан сведе очи. Не отговори. Беатрис изведнъж се наведе над него и докосна ръката му.

— Джанет, моята прислужница, каза, че сте я проследили по улицата. Били сте облечен като работник. Беше ужасена. Особено когато не сте ѝ дали никакви пари, за да разнесе слуха за вас.

— Тя ви каза всичко това?

— Разбира се. Джанет понякога е глуповата и винаги се бави, но иначе се разбираме добре, като се има предвид, че сме прислужница и господарка. Джанет дори не разбира колко добре ме информира за всичко. А аз искам да знам какво става, нали разбирате.

— И до какво заключение стигнахте, след като Джанет ви каза това?

— Никакво заключение не си направих, освен че каквото се говореше за вас, беше убедително. Знаете ли, наблюдавам ви още от градинското увеселение у Едмундс, когато дойдохте без покана. Вие сте хитрец, ако нямате нищо против.

Йохан се усмихна.

— Мисля, че сте едно от двете неща — продължи Беатрис, като все още докосваше ръката му.

— Така ли? А кое?

— Или сте много богат и сте дошли в Бротън да ни пометете, или...

Беатрис спря, в очите ѝ се четеше съжаление.

— Или друго какво? — попита Йохан с пресипнал глас.

— Или сте съвсем беден — каза спокойно Беатрис.

Настъпи дълго мълчание. Беатрис го гледаше, а той гледаше парчето неизядена торта. Трите часовника на камината започнаха да отброяват единадесет часа. Най-сетне Йохан промълви:

— Беатрис, съпругът ви е богат човек.

— Да, защо? Това е почти всичко.

— Всичко?

Беатрис въртеше пръстена на ръката си.

— Бедният Лиди — само пари и нищо повече.

Йохан се изкашля.

— Не бих желал да...

— Зная, че не бихте желали да... — прекъсна го Беатрис. — Никой не би желал да... Лиди е мил, уважаван джентълмен, стожер на обществото в Бротън и в Деня на благодарността ние се молим за него. Никой не би казал нещо против Лиди, защото той е светец.

— Говорите с горчивина. Защо?

Беатрис се усмихна.

— Материалните богатства, скъпи Йохан, не са утеха за бедността на чувствата. Погледнете стаята. Чудесна е, нали? Голям лукс, най-доброто, което може да се купи с парите на Лиди. Има всичко, и за ваше сведение ще си купим кола без коне. Това, което липсва тук, е любов.

— Беатрис, не мисля, че... — започна Йохан.

— Знам, отново говоря за любов — въздъхна тя. — Вие мислите, че съм ужасно отегчителна. Искате да говорим за пари, нали. Парите са толкова по-вълнуващи от любовта!

— Просто исках да разбера дали Лиди, вашият съпруг, би се интересувал от една инвестиция.

— Инвестиция?! — учуди се Беатрис.

— Да, точно така. Искам да открия сервизна работилница в Бротън и търся инвеститори.

— Още малко кафе?

— Какво?

— Малко кафе, има много.

Йохан подаде чашата си.

— Благодаря, да. Мисля си дали съпругът ви...

Беатрис поклати отрицателно глава.

— Лиди не се интересува от инвестиции. Всъщност той не се интересува от нищо. Може да се опитате да го убедите, но няма да стигнете далеч. Ще заведете ли Джанет на карнавала?

Йохан внимателно наблюдаваше Беатрис, докато тя сипваше кафе. Той започна да се съмнява в мотивите, които са я накарали да го покани. Тя просто играеше някаква игра, но той нямаше достатъчно опит с жените, за да разбере дяволските им номера. Разбърка кафето си със сребърната лъжичка и замлъкна.

— Джанет каза, че сте ѝ обещали да я заведете като награда за слуховете, които разпространява за вашата репутация.

Йохан отвори уста, но Беатрис го прекъсна.

— Защо искате да се говори за вас, Йохан. Искате да ни накарате да повярваме в нещо, което е вярно, или да повярваме в нещо, което не е вярно? Хайде, кажете ми, умирам от любопитство да узная.

Йохан се изкашля и сведе глава. Отново се почувства като аматьор. Той знаеше какво иска от живота си и се надяваше, че знае как да го получи. Но имаше още много да учи за техниката на бизнеса и за сложните социални маневри. Беатрис сигурно знаеше накъде води този разговор, но Йохан нямаше понятие и се препъваше, изпълнен с подозрения, като се надяваше да открие засадата, преди да е устроена.

— Аз съм бизнесмен — каза той направо. — Всеки бизнесмен иска да се знае за него. Нали знаете поговорката: „Рано ставай, работи и си прави реклама“.

Беатрис се изсмя. След това погледна Йохан сериозно с полегатите си големи очи. Тя знаеше, че така изглежда най-добре, и Йохан почувства неудържимо влечение към нея. Нямаше съмнение, че Беатрис Мълинър беше смущаваща жена — и за гледане, и за познаване.

— Йохан — каза тя с гърлен глас, — вярвате ли в светостта на брака?

— Не разбирам — намръщи се той.

Тя се облегна по-близо до него.

— Мислите ли, че е правилно омъжените жени понякога да правят компания на своите почитатели?

— Мисля, че зависи.

— В живота ми няма любов, Йохан. Лиди е верен и честен човек. Грижи се добре за мен. При всеки случай, освен...

— Госпожо Мълинър, мисля, че разговорът получава опасен развой.

Тя погледна с разширени очи.

— Опасен? Аз съвсем не съм опасна, Йохан. Нищо опасно не се случва в тази къща. Този дом е сигурен и почтен.

Йохан не отговори. Колкото повече говореше с Беатрис и тя флиртуваше с него, толкова по-несигурен се чувстваше. Имаше желание да я целуне и дори нещо повече. Но тя беше изкушение, което Господ съвсем съзнателно беше поставил на пътя му, и той знаеше, че ако се поддаде на повика на плътта, ще бъде загубен завинаги.

Беатрис стана и отиде до прозореца, слънцето играеше по страните ѝ.

— Ще бъда съвсем откровена с вас, Йохан. Аз съм самотна жена, която жадува за обич. Още щом като ви видях за първи път, почувствах, че сте силен и сърдечен мъж. Пиехте си шампанското, когато бяхте на градинското увеселение у Едмундс, застанал в сянката на едно дърво на края на поляната. Дървото беше силно и вие бяхте силен. Аз ви сравнявах с него и мисля, че още тогава се влюбих във вас. Вие не сте красив, нали?

Едва забележимо той поклати глава.

— Нямам време за красиви мъже. Харесвам ги, когато мъжествеността им лъха от всяка тяхна черта. Груби, амбициозни,

властни мъже. Мъже с големи ръце, силни гърди и яки бедра. Такива мъже харесвам.

Йохан пиеше кафето си.

— А Лиди?

— Лиди? — каза Беатрис, като постави ръка на стола, обърна се и тъжно погледна Йохан. — Лиди е богат, внимателен, добре образован, но е само една уважавана торба с кокали. Омъжих се за него, когато бях на седемнадесет. Родителите ми бяха в Галвстън, а Лиди беше там за някакво сложно дело. Видя ме на улицата, научи адреса ми и ме посети. Майка ми и баща ми бяха очаровани, защото и без това бях проблемно момиче и непрекъснато ме заплашваха, че ще свърша зле. Не разбираха нищо от страст. Бяха дребнави и празни хора и животът ми с тях не бе нищо друго, освен конфликти и отчаяние. Тогава колкото аз самата бях доволна да се махна от тях, толкова и те се радваха да се освободят от мен. Никога не съм обичала Лиди. Но той беше богат, обсипваше ме с подаръци и аз се чувствах като жена. Оженихме се и след три месеца ме доведе тук, в Бротън. От тогава съм все тук, най-красивата жена във висшето общество, както и една от най-богатите. Млада съм, добре облечена, твърде разглезена и нещастна. Можете ли да си представите, Йохан, колко отегчена и самотна съм? Тук съм вече от почти десет години и нищо не се е случило. Цяла декада!

— Нямате ли деца? — повита Йохан с неудобство.

Беатрис притвори очи и продължи да говори така, сякаш рецитираше добре научен псалм.

— Още през нощта след нашата сватба Лиди ми каза, че не вярва в удоволствието от плътта и се надява, че съм съгласна с него. Нямало по-голяма добродетел за една жена от това да се върне на небето така неомърсена, както го е напуснала. Аз никога не съм „познала“ съпруга си, Йохан. Разбирате ли? Щастieto, което съм изпитала, е идвало от обожатели. Или ако предпочитате думата, използвана от местните клюкари, от „любовници“.

Йохан знаеше какво ще последва. Гърдите му се стегнаха и той се опита да остане колкото е възможно по-спокоен. Но тази сладка жена с гърлен глас, в китайскосинята си роба и с възбуждащ парфюм, събуждаше у него усещания, каквито никога не бе изпитвал.

— Беатрис... Беатрис, чувствам, че трябва да си тръгвам.

Тя се усмихна.

— Можете да си отидете, ако искате, но зная, че ще се върнете.

— Мисля, че зная за какво намекувате, а то не може да стане. Трябва... трябва да ви благодаря за кафето.

Беатрис се изправи на пътя му с ръце на кръста.

— За какво намекувам? — попита тя с гърления си глас. — Какво? Какво е това, за което сте толкова сигурен, че намекувам? Не бихте могли да си отидете, без да ми обясните.

Йохан се обърна.

— Беатрис, госпожо Мълинър, мисля, че нещата излязоха извън контрол. Наистина е по-добре, ако...

Изшумоляха поли, той се завъртя и спря наскре изречението. Устата му остана отворена.

Беатрис Мълинър стоеше до масичката за кафе с пола вдигната до кръста. Отдолу нямаше нищо. Краката ѝ бяха стройни и добре оформени и между тях се чернееше триъгълник. Това беше всичко, което Йохан видя, и закри очите си с ръце.

— Госпожо Мълинър, моля, пуснете си полата.

Тя не се помръдна, приближи се на няколко инча от него. Той чувстваше парфюма ѝ, топлината на тялото ѝ и нямаше представа какво ще направи.

— Йохан — каза тихо тя. — Погледни ме. Приличам ли на жена, която трябва да живее така?

Той не отговори. Затвори очи и съсредоточено започна да се моли на Господ да заличи образа на голотата на госпожа Мълинър, който плуваше пред очите му.

— Йохан, харесах те още от първия момент, в който те видях. Знаех, че ти си мъж за мен. Йохан, моля те, кажи, че ме харесваш. Това е всичко.

— Госпожо Мълинър, моля ви.

Настъпи моментно мълчание. Тя пусна полите си.

— Добре, но не си мисли, че си се отървал.

Когато се увери, че тя е облечена, той се обърна.

— Не разбирам какво искате да кажете. Госпожо Мълинър, това не е редно, толкова е необикновено.

Тя седна. Йохан се учуди, че може да изглежда така безстрастна, след като показва най-интимните си части. Сипа си още едно кафе и

дори си отрязва ново парче торта.

— Разбира се, че е необикновено, проблемът на Бротън е, че всичко е обикновено. Лиди е обикновен, къщата му е обикновена, животът му е обикновен. А изглежда, че и ти си обикновен. Имал ли си някога любовна връзка?

Йохан поклати глава отрицателно.

— А трябва. Ако има някаква страст у теб, трябваше да ме хвърлиш на килима и да ме обладаеш. Шокира ли те, като ти говоря така?

— Да — кимна Йохан, — винаги съм се опитвал да бъда човек с християнски принципи.

Тя вдигна рамене.

— Добре, шокира те, не знам какво трябва да направя да те склоня. Но трябва да знаеш, Йохан, че щастието е върховно нещо, Господ не ни е създал да водим отчаян и безсмислен живот.

— Беатрис, вашият живот не е безсмислен. Помислете си какво означавате за Лиди.

— Знам какво означавам за Лиди. — Тя се изсмя. — Той е алчен до болезненост. За Лиди аз съм чистата полска сълза, негова собственост, мечтата на неговия живот. Без мен той ще умре.

— Лиди знае ли? Имам предвид... за вашите обожатели?

Тя поклати глава.

— Ако се съмнява, до сега да е умрял със съкрушено сърце.

Йохан замълча за момент.

— Беатрис, мисля, че вие сте красива и забележителна жена. Вие ме шокирахте и смутихте, но не искам да мислите, че аз ще си променя мнението заради това, което се случи днес. Зная каква болка изпитвате и се надявам, че Господ ще ви даде сили да я преодолеете.

Беатрис не отговори.

— Вие сте чудесна жена, Беатрис — каза нежно Йохан.

Тя го погледна с усмивка на лицето, но не показваше доверие или вяра.

— Много мъже са ми го казвали.

— Да, предполагам, но искам да знаете, че не съм обиден, и се надявам, че можем да продължим да се срещаме.

— От разстояние?

— Мисля, че е по-добре.

— Йохан — каза тя, — колко пари ти трябват?

— Какво имате предвид?

— Снощи бяхме на вечеря у Грийвс. Споменах му за теб и той ми каза, че си искал да започнеш някакъв бизнес — сервизна работилница. Струва ми се, че си му искал пари.

— Е, и?

— Е... нахално ли е да попитам колко ти трябват?

Йохан седна.

— Мисля, че сте ме разбрали. Аз не съм богат човек, дори съм много беден. Причината, поради която накарах Джанет да разпространи слухове за мен, беше, че ми е останала малка надежда да забогатея и да стана уважаван човек. Произхождам от бедно холандско семейство и това е всичко. Опитах се да взема десет хиляди долара на заем от господин Грийвс, за да започна бизнес, но досега не съм намерил никой, който да гарантира заема, и изглежда, никога няма да получа пари.

Беатрис го погледна замислено.

— Знаех, че не си богат. Дори това е част от твоята привлекателност. Други хора може би не биха забелязали, но не и аз. Богатите не носят яки и маншети по седем цента и не ядат сметанова торта с ръце. Наблюдавах те на забавата, имай предвид. Това — каза тя, като я взе от масичката, — е виличка за торта.

Йохан погледна виличката и се почувства още по-зле.

— Разбирам — каза глупаво той.

— Бих желала да оставиш Лиди на мен, особено що се отнася до инвестиции. Ако си добър с мен, Йохан, ще мога да го убедя да ти помогне.

— Добре.

— Да, добре. Още ли смяташ да водиш Джанет на карнавала?

— По-добре да си вървя. — Йохан стана. — Наистина е по-добре да си вървя.

Беатрис продължи да се усмихва.

— Помни какво ти казах. Един добър жест иска друг подобен — каза тя с гърления си глас.

Йохан поиска шапката си. Беатрис стана от стола с лека усмивка. Той се опитваше да забрави, че тя е абсолютно гола под сутрешната си

роба. Когато донесоха шапката му, той каза „приятен ден“, а Беатрис Мълинър мълчаливо подаде ръката си за целувка.

Джанет, с рокля на волани и шапчица, го чакаше пред външната врата. Той свали шапката си и се усмихна широко.

— Утре имам свободен ден — каза весело тя. — И вие обещахте да ме заведете на карнавала.

Той си помисли за останалите му три долара и седем цента. После пак се усмихна и каза:

— Добре, ще се срещнем на ливадата в три часа. Облечи си най-красивата рокля. Трябва да празнуваме.

— Какво да празнуваме? — наклони глава Джанет.

— Или началото, или края — сложи шапката си Йохан.

Канцелариите на Беливо, Джексън, Стрич и Мълинър на Пета улица бяха величествени и представителни. Фирмата им беше изписана на погребално черен фон с класически златни букви и висеше над портал с махагонова летяща врата с лъскави месингови дръжки. Йохан влезе и летящата врата тихо се затвори зад него. Беше рано следобед и целият Бротън спеше притихнал под лъчите на горещото слънце. Млад чиновник със зелени очила дремеше на рецепцията. Книжата бяха натрупани пред него и мухите кръжаха наоколо.

Йохан натисна звънеца и изтри потното си чело.

— Бих желал да видя господин Мълинър, ако е свободен.

Чиновникът стана и оправи модната си жилетка.

— Мисля, че още е на обяд, сър. Можете обаче да го намерите в ресторанта на Кейд, ако е бързо.

— Благодаря, бързо е.

Отново се озова под горещото слънце. Бротън винаги беше сънен по това време на деня и по улиците нищо не се движеше, освен сънливите кучета и някоя четириколка. Йохан тръгна наляво към Шеста улица и намери ресторанта.

Ресторантът на Кейд беше един от известните в града. Фасадата му беше боядисана скоро в зелено и златно, а на прозорците имаше тежки зелени завеси. Тук редовно се срещаха адвокати, джентълмени и богати търговци, собственици на едър добитък. Когато Йохан влезе,

повечето маси бяха заети. Мъже с бакенбарди довършваха пурите и кафето си. Миришеше силно на бифтеци и пържени картофи. Плешив келнер го попита:

— Маса ли търсите? Има едно място в дъното.

— Търся господин Мълинър, от кантората ми казаха, че е тук.

— Разбира се, ето го там с господин Крокстън. Да ви донеса ли нещо?

Йохан поклати отрицателно глава. С парите, които имаше, дори нямаше право да влиза тук. Проправи си път през масите, изправи се пред господин Мълинър и се изкашля.

Господин Мълинър беше висок, кльощав, с гъсти сиви бакенбарди, дълъг гърбав нос и оредяваща коса. Разговаряше оживено с Крокстън. Йохан разгледа господин Мълинър, неговото увехнало тяло и пронизващи очи и се учуди как може Беатрис да се омъжи за него, само за да избяга от родителите си. Беше четиридесетгодишен, но изглеждаше десет години по-стар. Спокойно можеше да бъде баща на Беатрис. Йохан се опита да не си представя Лиди и Беатрис в леглото и почти благодари на Господ за неговия сексуален пуританизъм. Той вярваше в Бога и в институцията на брака, но смяташе, че бракът е за хора физически и психически подходящи един за друг или иначе нищо добро не можеше да излезе от него. Бракът на Беатрис и Лиди беше очевиден пример.

Господин Мълинър оживено говореше с господин Крокстън — весел пълен тексасец — и му обясняваше, че ще съди някого до край. Тексасецът кимаше одобрително с глава.

Йохан се изкашля отново и по-учтиво. Господин Мълинър се обърна. Изразът му беше суров, професионален и неумолим. Не направи нищо да облекчи неудобството на Йохан.

— Искате ли нещо, сър, или кашляте от праха?

А господин Крокстън се усмихна.

— Ментолови капки и доза чисто уиски не е добре за кашлицата, но ме прави щастлив.

— Нямах намерение да прекъсвам обяда ви, господин Мълинър, но имам нещо важно, за което искам да поговорим.

— Толкова ли е важно? Обещал съм този обяд на господина.

— Ще ви отнема само няколко минути, но мисля, че трябва да узнаете колкото се може по-скоро — каза Йохан.

Мълинър потръпна.

— Да узная какво? Да няма нещо лошо вкъщи?

— О, не, нищо подобно. Но мисля, че е най-добре за всички.

— Лидмър, ако искаш да поговориш няколко минути насаме с този джентълмен, ще отида на другата маса — каза господин Крокстън.

— Много любезно от ваша страна, сър — благодари Йохан.

— Добре, щом е за няколко минути, изплюйте камъчето — каза Мълинър.

Йохан пак се изкашля, седна на масата и скръсти ръце.

— Може да си спомняте за мен от градинското увеселение у Едмундс. Казвам се Йохан Корнелиус и съм инженер. Дойдох в Бротън, за да помогна на някои от фабриките тук. Искам да открия сервизна работилница, тъй като това е моята област. Мога да поправам машини, да изпробвам нови оборудвания, да изработвам специални части. В момента Пуси и Уелуърд, а дори и локомотивният завод изпращат машините си или частите им до Остин или чак до Хюстън. Мога да извършвам цялата тази работа тук и да им пестя и време, и пари.

Господин Мълинър поглади бакенбардите си.

— Какво общо има това с мен?

— Много е деликатно, сър. — Йохан прехапа устни. — Отбих се у вас тази заран да оставя визитната си картичка с надежда да ви посетя и може би да поговорим за инвестиции в този бизнес.

— Да? — повдигна вежди Мълинър.

— Ами аз нямам капитал и помислих, че някои от местните хора, включително и вие, бихте решили да вложите пари, за да започна.

— Не разбирам накъде биете.

— Търся инвестиции, сър — каза Йохан отчаяно. — Търся хора, които биха ми помогнали да започна. Хора с пари.

Един келнер мина с поднос ястия и стомахът на Йохан се сви от глад. Не беше ял от закуска и явно нямаше да може и да вечеря.

— Пари, колко пари? — попита Мълинър.

— Ами... десет хиляди долара, почти толкова.

Господин Мълинър въздъхна.

— Десет хиляди?! Това са много пари. Няма да намерите много хора тук, които имат свободни средства. Повечето вече са инвестирали.

— Банката има десет хиляди долара — каза Йохан.

— Разбира се, че има. Ако можете да предложите подходящи гаранции, можете да вземете заем, ако искате.

— Това е проблемът ми.

— Какъв проблем?

— Нямам гаранции и търся някой от местните хора да ми подпише.

— Затова ли дойдохте при мен? Искате гаранция за десет хиляди долара?

— Не е точно така. Вашата съпруга...

— Моята съпруга? Какво общо има тя с това?

Йохан знаеше, че се изчервява. Но по-добре да изпревари някои трудности, отколкото да остави Беатрис Мълинър да го впримчи в нейната прелъстителна засада. Гърлото му пресъхна.

— Вашата съпруга... ме покани тази сутрин... предложи ми кафе. Пих кафе с нея и ѝ разказах за моите планове.

— Да — каза Мълинър напрегнато.

— Мисля, че тя се ентусиазира и може да се опита да ви убеди да вложите пари за моята идея.

Мълинър облиза устни.

— Разбирам.

— Искам да кажа, че не съм направил нищо, за да я поощря. Не искам да си помислите нещо друго, погрешно. — Йохан изтри потта от челото си.

Мълинър си играеше с ножа и вилцата, после подреди солниците и постави бутилката със сос между тях. През цялото това време не сваляше очи от Йохан, който седеше изпънат на стола и се мъчеше да не се върти.

— Моята съпруга, господин Корнелиус, е жена с изблици на ентусиазъм — каза най-сетне господин Мълинър. — Като си науми нещо, бърбори за него по цели дни и после изведнъж забравя. Тя е още млада и мисълта ѝ е непостоянна. Същото прави и с хората. Харесва някого и за известно време той ангажира цялата ѝ енергия. Но също така изведнъж го изоставя заради някой друг.

Той погали бакенбардите си, сякаш галеше извънредно неприятна котка.

— Искам да ме разберете, господин Корнелиус, че колкото и да оценявам загрижеността ви за ентусиазма на съпругата ми, тя не е нужна. Освен това трябва да ви кажа, че не се интересувам от спекулации и нямам никакво намерение да ви подписвам гаранции за заем, какъвто и да е ентусиазмът на жена ми.

— Разбирам — преглътна тихо Йохан, — но аз съм сигурен, че трябваше да ви обърна внимание върху този случай.

Господин Мълинър кимна. На Йохан му се струваше, че у адвокатата има нещо много изкуствено и приличаше на препарирана коза във витрина. Плешивият келнер дойде и донесе ястията и той трябваше да си тръгне.

— Въпреки всичко — каза господин Мълинър, докато Йохан си слагаше шапката, — искам да знаете, че ви пожелавам всичко най-добро за в бъдеще.

— Надявам се, че не съм смутил обяда ви. — Йохан си проправи път към вратата и излезе на улицата, преди миризмата на вкусни ястия да му дойде много.

През нощта, в тясното си желязно легло под наклонения таван, Йохан слушаше задавените локомотиви, скърцащи и кихащи, докато прикачваха товарните вагони. Отражения от железницата си играеха по стената и той се чувстваше изтощен и изчерпан. Всеки мъж мечтае за богатство, но за Йохан това беше от съществено значение за живота му. Както си лежеше, той се помоли на Бога за помощ и напътствие и се надяваше, че не е много нахален.

Макар и на ръба на бедността, Йохан сега беше по-обнадежден за бъдещия си успех. Може би кризисното състояние бе нужно, за да го подтикне към дръзки и отчаяни действия. Той заспа за малко и сънува, че му дават акции и бонове на огромна стойност, за да разбере след малко, че това са били някакви брошури за лекарства.

Събуди се и лежа около час. Мислеше за Беатрис Мълинър. Тя го смущаваше. Представяше си я с Лидмър в леглото — нея, богинята на тази препарирана коза.

На другия ден беше мрачно и дъждовно и прахът се бе превърнал в кал. Всички бяха с чадъри и Йохан се чудеше дали да си купи за десет цента един. В това време колите минаваха край него. Държеше шапката си с ръка да не я отвее вятърът и крачеше към ливадата, където втора седмица продължаваше карнавалът. Когато пристигна, нямаше почти никой. Някои представления продължаваха, но на места събираха плакатите и гасяха лампите. Небето бе стоманеносиво.

Йохан вървеше през тревата и търсеше Джанет. Тя беше обещала да го чака в три часа, а вече минаваше пет по часовника на общината. Носеше се миризма на кренвирши и лук, което напомни на Йохан, че не беше ял от вчера вечерта. Няколко двойки се навъртаха около щандовете. Беше много ветровито и нямаше много хора. Обиколи почти целия карнавал и не можа да намери Джанет. Може би лошото време я беше задържало, а може и подаръкът ѝ да не я бе пуснала. Йохан се примири с още един мъчителен следобед и тръгна към изхода.

Вратата на една голяма палатка беше отворена и оттам излезе жена. Йохан я погледна и спря. Тя беше облечена в хубаво кадифено палто до бедрата и дълга пола. На главата си имаше тюрбан с пера. Беше Беатрис Мълинър. Тя му се усмихна и махна с ръка.

Йохан остана на място, докато тя се приближаваше. Така облечена беше още по-привлекателна от вчера сутринта. Страните ѝ бяха леко начервени, но общо лицето ѝ беше бяло. Походката ѝ бе грациозна, а полата ѝ се носеше от вятъра.

— Йохан — извика тя и подаде ръката си за целувка. — Какво необикновено съвпадение.

— Да — каза Йохан, като свали шапка. — Ще дойде ли Джанет, или вие дойдохте вместо нея?

Беатрис се усмихна.

— Джанет е неразположена и изпраща своите съжаления. Мислех си, че ще е много нелюбезно да те оставим сам на карнавала. Прости ми, че те накарах да чакаш, но трябваше да отида да ми погадаят бъдещето. Тази хиромантка е забележителна.

Тя хвана Йохан и те тръгнаха ръка за ръка към пътя. Йохан се мъчеше да изглежда колкото се може по-сдържан и държеше ръката на Беатрис Мълинър, сякаш държи фразела.

— Знаете ли какво каза?

— Кой?

— Хиромантката, скъпи! Каза, че днес ще бъде щастлив ден за мен и всички, които са ми скъпи, ще се облагодетелстват от моята обич.

— Разбирам.

Беатрис спря и намръщено погледна Йохан.

— Йохан... имам определено впечатление, че на теб не ти е приятно.

Йохан се изкашля.

— Да, Беатрис, не ми е приятно.

— Не се ли радваш на компанията ми? Не е ли същата като на Джанет?

— Разбира се.

— Тогава какво? Да не се плашиш от дъжд? Само един чифт чорапи ли имаш? Да не са ти спаднали акциите?

Йохан сведе глава.

— Имам два чифта чорапи и нямам никакви акции — каза той тихо. — Плаша се, че ще ме използвате за собственото си удоволствие.

Беатрис отвори широко котешките си очи.

— Йохан, не разбирам как можеш да кажеш такова нещо!

— Вчера се срещнах със съпруга ви.

— Да, зная. Да не мислиш, че Лиди не ме подлага на кръстосан разпит за всеки мъж, към когото съм проявила и най-малък интерес? Той беше много ядосан и каза, че нямам право да каня мъж на кафе, без да имам компаньонка.

Йохан не отговори. Стигнаха до края на ливадата и тръгнаха към града. Нещо изсвири ненадейно и въртележката с шарените кончета се завъртя само с едно сериозно момченце в моряшко костюмче. Бавачката му също така сериозно го наблюдаваше, а Йохан си мислеше защо ли чуждото удоволствие е толкова мъчително за другите. И наистина удоволствието на Беатрис беше сериозна работа в истинския смисъл на думата.

— Знаеш ли — каза Беатрис, като повдигна бялата си пола, за да не се изцапа, — ти си първият мъж, чието благосъстояние не ме интересува. И това мога да заявя съвсем искрено.

— А обикновено има ли значение?

Беатрис се изсмя.

— Разбира се, че има, скъпи! Бедните, освен че не се интересуват от тоалети, не са и добри любовници като богатите. Бедният човек се връща вечер уморен от работа и ако въобще има нужда от любов, той я задоволява колкото се може по-бързо. Богатият обаче не бърза, играе си известно време и това го прави по-компетентен ухажор.

— За жена, която едва познавам, вие сте твърде откровена, Беатрис.

Тя се изсмя.

— Нужно ли е да познаваш някого, за да го обичаш?

— Мисля, че е нужно — каза Йохан. — Да побързаме — започва да вали.

— Зная, че се плашиш от дъжда.

— Не се плаша от дъжда, а от това какво ще си помислят хората. Какво каза съпругът ви вчера?

— Каза да бъда по-дискретна, защото хората ще помислят, че не съм достатъчно скромна. Той е като превзета стара жена и не трябва да му обръщаш внимание. Нито пък на това, което мислят хората. Това е първият урок, ако искаш да успееш, а ти искаш, нали?

— Да, искам, но зависи от цената.

— За успешите успехът не струва нищо. Успех се постига от неуспеха на другите — каза Беатрис.

Завиха към Мейн стрийт и Йохан определено започна да се чувства нервен да не би случайно да бъдат забелязани от някой приятел на Мълинър или дори от самия Мълинър. Ако искаше да се сдобие с тези десет хиляди долара, не трябваше да допусне и най-малката клюка. Малки градчета като Бротън знаят как да направят живота непоносим и невъзможен за нежелани чужденци.

— Беатрис — каза той, — ще ви заведе до дома ви и след това мисля, че е по-разумно да не се виждаме повече насаме.

— Йохан — каза тя, като се престори на обидена, — днес си толкова жесток с мен. — Усмихна се любезно на минаваща позната, която сякаш не забеляза Йохан. — Здравейте, госпожо Уестмор!

— Много неприятно — пошепна Йохан. — Ами ако научи съпругът ви?

— Не се тревожи за Лиди. Зная как да се справя с него, даже когато наистина е ядосан. Трябва да имаш повече смелост, скъпи, ако

искаш да създадеш състояние. Вдигни малко шум, това е моят съвет.

Йохан не каза нищо и не знаеше какво да каже. Когато минаха по Седма улица ръка за ръка, той се чувстваше толкова грешен и виновен, както никога в живота си. Надяваше се, че Господ ще му прости непристойното поведение, и дори се опита да се помоли.

— Йохан — каза Беатрис. — Ти наистина не слушаш.

— Разбира се, че слушам... аз съм просто загрижен.

— Загрижен или уплашен? Плаша ли те? Не си много внимателен с дамите, знаеш ли?

— Не претендирам за това.

— Ти трепериш, аз наистина те плаша. Но правя ли нещо друго, става ли ти хубаво? Правя ли те да се чувстваш като лъв, дързък и дори жесток?

Йохан се беше изпотил.

— Не мога да кажа, мисля, че не бива да говорим така.

— Не обичаш да говориш за страстите си, нали, Йохан? Но трябва! Чувствам как страстта кипи в теб. Защо не се отпуснеш. Осъзнай я, тя иска да я освободиш.

— Беатрис — каза тихо Йохан, — моля ви, не ме мъчете.

Стигнаха до ъгъла на Бомонт стрийт. Беше спокойно. Небето беше мрачно и капки дъжд започваха да тропат по листата на дърветата. Йохан измъкна ръката си.

— Тук трябва да ви оставя, иначе може да стане лошо.

Тя беше толкова красива с тъмните си полегати очи, хубавото кафяво палто и чудесна фигура, че Йохан едва успя да произнесе тези думи. Не беше свикнал с вълнуващи ситуации и затова собствените му чувства се стовариха върху него неочаквано като камъни, без да може да се справи с тях. Сълзи бликнаха в очите му съвсем необяснимо защо.

— Ще си мисля за теб като за една от онези странни възможности, които никога не се осъществиха. Може ли да ти кажа нещо?

— Разбира се.

— Ти си мъж, който не осъзнава дори половината от мъжествеността си. Бориш се за десет хиляди долара, а трябва да мислиш за милиони. Имаш силата, но ти липсва смелостта. Имаш решителност, но не си разбрал още на какво си решен. Цялата ти

енергия се хаби, защото се стремиш да живееш по стандартите на други хора. Зная какво говоря, Йохан, защото същото се случи с мен. Аз, както и ти, съм в същия капан, тук в този град, с неговите ограничени хора.

Йохан поклати глава.

— Беатрис...

— Зная — каза малко тъжно тя. — Нямах пари, а трябва някак си да започнеш. Ти и аз имаме много повече общи неща, отколкото тези тъпи и почтени хора могат да разберат. За бога, мразя това място. Мога да го срина със земята и да се смея в същото време.

— По-добре да се сбогуваме.

— Трябва ли? — попита Беатрис. После прибра ръцете си и каза: — Зная, че трябва.

Тя спря, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата. Ухаеше на цветете и нейната буза беше толкова нежна, че той си я спомняше дълго след това.

— Ще ти направя услуга — каза тя.

— Услуга? Не разбирам.

— Като всички услуги — продължи нежно тя, — към нея ще има условие. Трябва най-после да научиш, че никой никога не прави нещо за нищо.

Йохан свали шапка. Вятърът развяваше тънките му коси.

— Каква е услугата?

Тя се усмихна леко.

— Няма да разбереш сега, а по-късно. Но условието е: като отплата никога не ме отблъсквай.

— Какво?

— Това е условието. Ако те потърся по каквото и да е време, където и да е, никога не ме отблъсквай.

Йохан се закова на място. Чувстваше се онемял.

— Добре — каза той с дрезгав глас, без да разбира нещо.

Беатрис го погледна топло и със съжаление. После се обърна и тръгна по Бомонт стрийт. Йохан я видя, като влизаше в номер петнадесет. Тя не се огледа, не му махна. Той се сети, че дори не си бяха казали довиждане.

Остана така още няколко минути, сложи шапката си и тръгна към пансиона, където живееше. Тази вечер имаше пари само за чиния

свински пай в ресторанта на Парсън. Яде много бавно, за да му държи ситост по-дълго, и обираше всяка троха от вилицата и ножа.

Момчето весело почука на вратата му и влезе. Йохан прибираще официалната си бяла риза и яката в стария куфар и не беше доволен, че го прекъсват. Когато сгъваше дрехи, той го правеше несръчно и трудно, когато ги изваждаше от куфара, те сякаш бяха носени от стотици хора.

— Известие за господин Корнелиус — каза момчето.

— Аз съм — отговори Йохан и момчето му подаде дълъг чист плик, запечатан с червен восък.

— От кого е?

— Не знам, дадох ми двадесет и пет цента да го донеса.

Йохан погледна. Момчето стоеше облегло на вратата и очевидно очакваше същото финансово възнаграждение от него.

— Съжалявам, но нямам нито цент. Като си тръгна от тук, ще трябва да живея в някоя дупка.

Момчето смръщи нос от отвращение.

— Не вярваш ли в частния бизнес? — попита то с нахален глас.

— Разбира се, и точно затова няма да ти платя.

— О, чудесно — каза момчето и тресна вратата така силно, че вар попада по пода.

Йохан отиде на светло до прозореца и махна червения печат. Отвори официалната бланка на „Беливо, Джексън, Стрич и Мълинър — адвокати“. Писмото беше написано на ръка, с остър почерк и човекът, който го бе писал, често бе топил перодръжката си в мастилото.

„Сър, беше ми обърнато внимание, че ухажвате съпругата ми по начин, смятан за неподходящ в уважаваното общество. Разговарях с нея по въпроса и изглежда, че сте я насърчили към някакви чувства към вас. Смятам, че е важно за доброто име на жена ми, бизнеса и семейството ми веднага да напуснете град Бротън. За да ви дам възможност да направите това с минимален шум, вече говорих с господин Грийвс от Националната банка в

Бротън и го информирах, че съм готов да гарантирам вашия заем от десет хиляди долара при условията, изисквани от щатския и федералния закон. Излишно е да споменавам, че изпълнявам това под значителен личен натиск като по-малката от двете злини, и мисля, че вие се държите като грубиян и авантюрист. Моята съпруга желае да ви съобщя, че няма никакви чувства към вас, освен отвращение и съжаление, и се надява никога повече да не ви види.“

Писмото бе подписано: *Лидмър Мълинър*, с гневна ръка, почти счупила перото.

Йохан прочете писмото още веднъж и го постави внимателно на тоалетката. Навън, в слабата слънчева светлина, минаваше някакъв влак, локомотивът пухтеше и колелетата му тракаха. Към небето се издигаха пара и пушек.

Йохан стоя дълго мълчалив и неподвижен. После се върна към куфара и още по-грижливо и внимателно започна да сгъва официалната си риза. По нея оставаха следи от сълзите, които се ронеха от очите му, но докато хлипаше, той си обеща, че вече никога и за нищо няма да плаче.

---

[1] Един ярд е равен на три фута, които са равни на 91,4 см. — Б.пр. ↑

[2] Един инч е равен на 2,6 см, един фут е равен на 12 инча. — Б.пр. ↑

[3] Елис Айланд — остров в залива Ню Йорк, от 1892 до 1943 г. там се намира Главното емигрантско бюро, а до 1954 г. оттам се екстрадират нежеланите емигранти. — Б.пр. ↑

1902

Хотел „Екселсиор“

„В него отсядат само големци; предлага най-изискани удобства: чисти легла, топла вода, модерни тоалетни и нашата специална закуска — бифтек с две яйца.“

Слънцето току-що се беше показало над безбрежната, брулена от ветровете прерия, когато колата се насочи по вдлъбнатите следи, които минаваха през пасището на Грант, и продължи бавно на запад към водната помпа и мексиканските навеси, цялата обвита в прахоляк. Беше шест часът на една мартенска утрин и макар лекият бриз да беше сух и топъл, мъжът в колата беше облечен в дълго палто, с плетен шал и очила, а на ръцете му, държащи кормилото, имаше огромни кожени ръкавици. Беше тръгнал от Едгар, Тексас, още по тъмно и искаше да стигне в Амареро навреме за закуска, което означаваше, че беше изминал петнадесет мили в хладината преди изгрев.

Колата му скърцаше и тракаше, но вървеше добре. Беше модел „Ню Орлиънс“ (1901) и я беше купил преди два месеца в Галвстън за сто долара от директора на фалирала британска корабна компания. Старателно беше прегледал едноцилиндровия 704-кубиков двигател, подновил бе двата месингови фара, както и боята на капака; беше почистил кожените седалки със специална политура и бе балансира джантите с техните тесни бели гуми. Това бе първото му дълго пътуване с нея и макар амортизьорите да не бяха особено благосклонни към гърба му, той се чувстваше великолепно като моторизирана Немезида^[1] по конския път, който скоро щеше да бъде отнесен от науката.

Като минаваше през пасището на Грант, стадо добитък го изглежда тъжно. Пуфтенето на мотора ехтеше из прерията и ято птици изкрещя и се разпръсна уплашено.

Двама мексиканци в работни костюми се тътреха към къщата на госпожа Грант, за да разкопаят зеленчуковата ѝ леха. Те изведнъж паднаха на колене пред това неземно механично чудо, появило се на ъгъла, което като профуча покрай тях и ги заслепи с облак прах. Останаха коленичили близо пет минути, с поглед към хоризонта, където колата бе изчезнала, сякаш Христос бе минал край тях на път за второто си завръщане и бе забравил да каже добър ден.

Автомобилистът обаче се чувстваше щастлив в собствения си прахоляк. Напоследък той обичаше да изненадва хората. Всъщност вече си бе спечелил и такова име. Изненада цял Едгар, в който хората бяха грубовати и трудно можеха да бъдат изненадани. Когато се засели там преди две години, дошъл неизвестно откъде, той отвори най-добре оборудвания магазин за поддържане на машини в околността. Така изненада и главния си конкурент „Перо“ — компания за снабдяване с горива, като закупи четиридесет процента от тяхната наличност и четиридесет и три процента от облигациите им. По този начин ги принуди да му продадат всичко. Изненада старата си хазайка, възрастната госпожа Хърман, като закупи срутения ѝ дървен пансион за хиляда и петстотин долара, пребоядиса го в червено, смени инсталациите и постави модерни тоалетни. После започна да го дава под наем на пет пъти по-високи цени от нейните. И изненада почти всички, като започна да ходи на черква не само в неделя, а три пъти седмично и се молеше тихо и задълбочено, не пиеше уиски и не ухажваше местните момичета, макар някои от тях да бяха много красиви и разочаровани от него. В Едгар казваха, че е предопределен за нещо, макар и да не можеха да разберат точно за какво. Не им идваше на ум, разбира се, че се бе посветил на печеленето на пари по научен начин; вярваше не в късмета и шанса, а в метода и решимостта. Той бе сигурен, че ако прилага метода с достатъчна решимост, ще забогатее неизбежно, както всеки млад мъж, който посещава къщата за удоволствия на Нели Джоунс, намираща се на Амарило стрийт, и неизбежно ще хване въшки в голямо количество.

Макар да имаше на служба двама специалисти инженери — Сам Чивърс и Джек Бийк, трима механици и един черен на име Уинстън, който смазваше струговете и метеше, изглежда, нямаше никакви приятели. В компания беше сдържан и особен. Канеха го навсякъде, защото беше един от най-преуспяващите хора в града. Но на разните

сбирки и празненства, на църковни чайове и мъжки вечери той бе тих и самотен, сякаш мисълта му бе някъде другаде. И ако не се оказваше най-бързият и най-ефективният снабдител с части за бормашини, вентили, динама, специални лампи и компаси, и ако не можеше да поправя петролните сонди най-добре от всички в целия щат на „Самотната звезда“, те вероятно нямаше да го канят никъде.

В тази топла мартенска утрин той прекосяваше прерията, която се простираше под цялото небе до безкрайния хоризонт, и се чувстваше богоизбран и самотен. И като пътуваше в продължение на часове, подскачайки в праха и сред мухите, той си пееше с дълбок прегракнал глас, който никой дотогава не беше чувал. Пееше си „Там, където цъфтят магнолиите“. И докато пееше, на хоризонта израстваха огромни замъци от купчини прах, един върху друг, с високи кули и тераси. Очите му бяха зачервени и ръцете го боляха от кормилото, което бе държал толкова дълго, но той чувстваше някаква вдъхновяваща го сила и пееше все по-високо и по-високо.

Изминаха четири часа в подскачане и скърцане сред прахоляците, докато най-после се появи Амареро — извехтели къщи от дърво, магазини и хотели, заобиколени от всички страни с петролни съоръжения. В далечината петролните съоръжения приличаха на мачтите на някаква странна флотилия от кораби, пуснали котва в прериите. Черен дим оставяше мръсни следи по небето и като спря колата си на изронен нисък хребет, Йохан разбра, че отново е попаднал на некултивирано място.

Избърса лепкавото си лице с кърпа и си спомни, че още миналата година, когато за първи път посети града, петролните операции в Амареро го бяха пленили. Тогава в конската си товарна кола той влачеше огромна ремонтирана петролна помпа. В града се живееше трудно, населен бе със специалисти по петрола, проститутки и продавачи, както и лекар пияница и пастор, който, изглежда, се мислеше за светец. До есента на 1901 година Амареро не беше нищо друго, освен сборен пункт за западнотексаския добитък, а локомотивите идваха по четири-пет пъти в годината от Бротън или от Залива. Нямаше нищо друго, освен малка стая за наддаване, пансион, гостилница, която предлагаше само свинско с боб или наденица с боб (пържените картофи бяха специална поръчка), и депо с няколко разбрицани вагона за добитък и два ръждясали буфера. Тогава един

грубоват изследовател на средна възраст, Кайл Ленъкс, пристигна в града — човек с големи бакенбарди, с брокатена жилетка и с неприятната репутация на скандалджия, който си сваля зъбите, когато играе покер. Пускаше сонди вече четири-пет месеца, всяка вечер беше мъртвопиян и имаше непостоянна и много шумна връзка с вдовицата на предпоследния акционер. Тя живееше сама в северозападния край на Мейн стрийт, която всъщност беше и единствената улица. Една сутрин през октомври сондата на Кайл Ленъкс откри първия петролен кладенец в Амареро, средно голям, изкарващ горе-долу тридесет и пет хиляди варела на ден. Единственият проблем бе, че земята, където беше сондата на Ленъкс, принадлежеше на вдовицата и той трябваше в най-големия пек да извърви цялата Мейн стрийт, да нахълта в къщата ѝ, да падне на колене и да ѝ предложи да се ожени за нея. Тя му се скара, че е изцапал килима ѝ, но когато той обеща да купи десет такива килима, тя прие предложението му.

Кайл Ленъкс и жената, която той продължаваше да нарича вдовицата, продадоха първия петролен кладенец в Амареро на един млад бизнесмен, Джими Мейкпийс, който заедно с инвеститорска група от Ню Йорк веднага основа „Амареро ойл“ (Петролната компания „Амареро“). Като възнаграждение на Ленъкс бяха гарантирани дивиденди, една сума и беше назначен за президент на компанията, от което не нарасна престижът му, но го задържаше в Амареро, далеч от Мейкпийс.

От своето удобно място на ниския хребет Йохан можеше да види триетажната готическа къща на Ленъкс, разположена на четвърт миля северно извън града. Покривът ѝ блестеше на утринното слънце.

Откриването на петрол бе променило Амареро за една нощ. Йохан пристигна на Мейн стрийт с колата си, очилата му бяха покрити с прах. Паркира срещу „Екселсиор“, натисна спирачката и загаси мотора. Цареше абсолютна тишина, нарушавана само от неговата изстиваща кола, а вятърът люлееше надписа „Хотел «Екселсиор» — хубаво ядене и чисти легла“. Той свали ръкавиците и очилата и разкопча дрехата си.

Възрастен мъж с бели тюленови мустаци и прашни бричове се приближи на тротоара до него и спря. Пушеше лула, прилична на орлов нокът, и носеше овехтяла шапка за конни състезания. Попита го как е, без да извади лулата от устата си.

— Добре съм. — Йохан се усмихна.

Имаше хубав загорял цвят на лицето и здрав вид, макар бузите му да се лющеа от слънцето. Тънката му руса коса беше скрита под панамена шапка. Под палтото си носеше светъл ленен костюм със зелена връзка и съвсем чиста памучна риза.

Старецът разгледа колата на Йохан и попита:

— Да не би да търсиш Джон Къмър?

Йохан не отговори. Извади чантата си от задната седалка на колата.

Старецът продължи:

— Ти не си първият, разбира се. Цял куп кредитори го търсеха за всичко.

Йохан се обърна и погледна хотела — дървено чудовище, боядисано в зелено и златно. На балкона на първия етаж, скрита от утринното слънце под един чадър, седеше млада проститутка с червена къдрава коса и стегнато елече, което подчертаваше гърдите ѝ. Тя махна с ръка на Йохан, но той се извърна и попита:

— Знаеш ли къде мога да го намеря?

Старецът се изкашля.

— Ще ти кажа нещо — отговори той. — Някога бях разузнавач за Роберт Е. Лий^[2].

Йохан се премести на сянка.

— Ти и всеки втори всезнайко от тази страна на Брейзъс^[3], при петролните постройки ли е, или е слязъл в града?

Старецът свали шапката си и я оформи.

— Няма да е лошо да си пийна — каза той недружелюбно.

— Ще ти дам пет цента за пиене, ако кажеш къде е, но първо трябва да ми кажеш.

Старият се замисли. Той не бързаше особено много.

Къмър беше един от новите необуздани хора, които не преуспяха особено много в „Амареро“ и дължеше на Йохан 732 долара и осем цента за поддръжка на съоръжения, петролни машини и резервни части. Йохан беше дошъл специално, за да си събере парите, и възнамеряваше да го стори.

— Няма пиене, преди да ми кажеш къде е — повтори Йохан.

— Не беше така едно време. Само трябваше да кажеш, че си видял Роберт Е. Лий, а аз дори му пипах края на мундира и му казах:

„Бог да те благослови, генерале“, и той ме погледна с усмивка на брадатото си лице. Това беше в Пенсилвания и знаеш ли какво ми каза?

— Не, не знам — каза уморено Йохан.

— Лий ми каза: „Махни проклетите си мръсни пръсти от мундира ми!“, и това беше всичко. Оттогава не си падам много по големите герои, защото никога не държат приятни речи, както би трябвало да правят.

Йохан сложи ръка на рамото на стария човек.

— Хайде, кажи ми къде е Джон Къмър.

— Можеш да провериш при петролните постройките.

— И ако не е там, както подозирам?

— Можеш да опиташ в черквата. Може би се моли на Господа да прати дъжд от пари.

Йохан поклати глава.

Старият въздъхна.

— Би могъл, ако си решил, да опиташ стая 26 в „Екселсиор“, където можеш да намериш някой вече опаковал багажа си и готов да напусне града заедно с любимата си — бивша проститутка на име Доли Джервис от Абилин.

Йохан приятелски потупа стареца, извади от джоба си пет цента и му ги подаде. После оправя връзката си, взе чантата и прекоси улицата до входа на хотел „Екселсиор“. До хотела се намираше пожарната и главният пожарникар лъскаше помпата, а от лицето му струеше пот, защото помпата беше свързана с бойлера в мазето. Йохан спря да го погледа. Миришеше на коне, на политура, на нажежени въглища и пара и пожарната приличаше на преддверието на ада. След малко пожарникарят дойде, като изтриваше потното си лице с някакъв парцал.

— Здравей — каза той, като се възхищаваше на работата си, и едва хвърли поглед към Йохан.

— Как си? — кимна Йохан. — Изглежда горещичко.

— Ами, какво си мислиш?

Йохан обиколи с почитание блестящата помпа, навсякъде се отразяваше лицето му — разкривено и грозно.

— Сам ли лъскаш това нещо?

— Разбира се.

— Доста непроизводителна работа. Ако правят помпи с по-малко месинг и повече стомана, може би няма да има нужда от тази работа. Пък и шлемът ти. Няма защо да е от месинг. В Ню Йорк шлемовете са от черна кожа.

Пожарникарят сложи ръце на кръста си и погледна Йохан като човек, поел глътка студено кафе и който се чуди къде да го изплюе.

— Господине — каза той, — пожарникарска помпа без месинг просто не е това, което трябва да бъде. А що се отнася до времето, то е, за да се използва, за да бъда зает между пожарите. Животът на пожарникаря не е само да тича, да гаси и да разлива вода. Не, сър! Задължението на пожарникаря е да поддържа пожарната, това е важното, така са ни учили едно време.

Йохан беше ужасно смутен, че се показва така неосведомен по въпросите на пожарникарската етика, и каза:

— Съжалявам, не съм експерт и не разбирам много от пожари.

Пожарникарят закачи парцала. Той беше мършав, но с шкембе като на стара жилава пуйка.

— Добре, приятелю, ако се навърташ насам, ще научиш доста за пожарите. Всички тези къщи тук са гнезда на пожари. Трябва само някой пияница да заспи с лулата си и ето ти цяло семейство изгоряло, преди да можеш да си поемеш дъх.

— Звучи опасно.

— Ами, разбира се, затова съм тук. Освен лъскането има и друго. А тоя хотел тук е игрището на дявола. Тази година вече имаше три пожара, единият от които много голям. Един от Амареро беше вътре с една дама, кракът ѝ бутнал газената лампа край леглото, газта се изляла върху гърба му и той се запалил като факла. Дни наред стаята миришеше на щавени свински кожи.

Йохан изтри потта от челото си с опакото на ръката.

— Ако съм вътре и искам бързо да изляза поради пожар или нещо такова, откъде трябва да мина?

Пожарникарят излезе напред и му посочи балкона на втория етаж.

— Оттук е най-лесно. Този балкон продължава до задната част на сградата, а там има желязна стълба — за пожари, купена от стария хотел „Магнифисънт“, когато го събориха или той сам се срина, не си спомням.

Йохан благодари и пожела на пожарникаря успех при пожарите.

— Няма ли да дойдеш да си пийнем?

— Благодаря, имам работа — каза внимателно Йохан.

Мина покрай пожарната на хотел „Екселсиор“. Махагоновата врата с гравирани стъкла беше полуотворена, за да става течение. В мрачния хол имаше цветя в саксии, канапета в червен плюш и двама-трима добре облечени господа, които пушеха пури и си приказваха. Зад дълго, покрито с мрамор писалище в дясната страна стоеше чиновник в сива униформа, обшита със златни ширити, който се занимаваше с носа си. Йохан влезе и с отмерени стъпки прекоси покрития с черни и бели плочки хол. Чиновникът въобще не го погледна и Йохан натисна звънеца.

— Когато спрете да търсите петрол в носа си, може би ще ми обърнете малко внимание — каза високо той.

Чиновникът се обърна, изгледа го от горе до долу и каза:

— Окей, мистър. Не се нервирайте. Какво има?

— Какво предлагате?

Чиновникът сви рамене.

— Зависи дали ще престоите или само минавате, дали искате закуска с бекон и сметана в кафето, и откога не сте били с дама. Откъде идете?

— От Едгар.

— А как дойдохте?

— С автомобил.

— В такъв случай значи не сте загорели толкова за жена както някои, които идват на кон чак от Абилин.

Йохан се облегна на писалището и се приближи до чиновника. Когато беше съвсем до него, каза:

— Един долар ще ти подсказе, че търся Джон Къмър.

Чиновникът го изгледа, без да му отговори, после пошепна:

— Банкнота от пет долара каза вече, че не е тук.

Йохан помисли малко, изправи се и кимна.

— Добре. Гледай обаче да разбере, че Йохан Корнелиус го е търсил и няма да позволи да бъде разиграван повече за парите си.

— Няма ли да пуснете още малко?

— Ще го хвана рано или късно. Точно за това съм дошъл.

Чиновникът погледна мускулестите рамене на Йохан и решителното му лице с дебели устни.

— Да, предполагам, че ще го намерите. Не знам дали се интересувате от нашата последна придобивка? — Чиновникът неумело направи кръг с палеца и показалеца и целуна въздуха. — Истинска праскова, ако искате да знаете. Една млада кварталонка от Пиедрас Неграс. Дванадесетгодишна, готова да учи всичко, което ѝ покажете. Чиста, непокътната, така да се каже.

Йохан го изгледа, но не каза нищо. Някакъв мъничък нерв помръдна под лявото му око, но иначе остана неподвижен.

— Ето я — каза чиновникът, като се облегна на писалището и посочи в далечния край на хола.

Йохан се обърна. Тя седеше на плюшеното канапе в сумрака, който се промъкваше през гравираните стъкла. Сянка падаше на мургавото ѝ лице. Кварталонката седеше сама и гледаше пода, сякаш чакаше някакъв влак, който бе закъснял вече с четири часа. Беше извънредно красива, с дълги черни мигли, добре оформени свежи устни и елегантна дантелена рокля. Тя не вдигна погледа си, когато Йохан я погледна, но като забеляза, че той продължава да я наблюдава, повдигна коприненото си ветрило и му хвърли срамежлив поглед. Йохан се обърна отново към чиновника.

— Момичето там? Тя...?

Чиновникът поглади мустаците си.

— Разбира се, дванадесетгодишна и много чиста. Готова е на всичко, ако искате да знаете.

Йохан почувства нещо в стомаха си, което не бе чувствал досега. Беше се задъхал. Отново погледна момичето — очарован и ужасен в същото време. Беше толкова красиво и толкова младо, и толкова невинно, че тръпки го побиха, като си помисли, че е проститутка и че е на разположение на всеки миризлив и мазен петролотърсач, който заплати за нея на този чиновник. Как можеше да си позволи да прави такава нещо? Изглеждаше толкова деликатна и почтена, тя трябваше да е още на училище и да учи уроците си или да се занимава с някоя бродерия. Дали ѝ правеше удоволствие, или само така можеше да си изкарва прехраната? Имаше такъв чар, сякаш произхождаше от благородна фамилия, и това правеше всичко още по-лошо.

— Е? — каза чиновникът, като барабанеше с пръсти по писалището. — Какво ще бъде? Два долара и половина за половин час, осем долара за цяла нощ.

— Не съм дошъл за това — каза Йохан с прегракнал глас. — Търся Джон Къмър. Кажи му само, че съм тук, в града, и ако иска, ще го чакам навън в автомобила си.

— Автомобил, ехе, много модерно! И на мен ми се ще да имам да събирам дългове.

Йохан не му обърна внимание, премина през хола и се озова на улицата. Когато стигна до вратата обаче, не можа да устои и хвърли още един поглед към квартеронката, която продължаваше да седи там безпомощна и красива в промъкващата се слънчева светлина. Тя разбра, че я гледа, и този път не прикри лицето си, а направо го погледна.

Той стъпи на тротоара и си пое дъх. После оправи панамената си шапка и тръгна бавно покрай хотела към алеята, където бяха кухните и където прането висеше на дълги въжета. Кухненската врата бе отворена и Йохан чуваше тракането на тенджерите върху печката и песента на някаква черна прислужница. Погледна джобния си часовник. Наближаваше десет. Като намери Джон Къмър, ще трябва да закуси и може би ако има късмет, той ще плати сметката. Зави към задната страна на хотела и видя желязната стълба, която се спускаше от втория етаж към двора.

Къмър се оказа по-лесен, отколкото Йохан се надяваше. В моменти като този той знаеше, че неговият обикновен, прост подход към нещата прави милионерите такива, каквито са. Докато обикновените смъртни се мъчеха да се впримчат в колкото се може повече усложнения, Йохан Корнелиус отказваше да вижда нещата по сложен начин. Справяше се с всичко просто и направо, може би понякога грубо, но винаги завършваше добре. Знаеше, че сложните неща бяха за тези, които можеха да си позволят да останат бедни. Точно затова застана в задния двор на хотела под жаркото слънце и изчака, докато Джон Къмър тичаше надолу по желязната стълба, облечен в евтиния си летен костюм, и мъкнеше голям вързоп. Зад него слизаше момиче с голям нос, полата ѝ се развяваше и носеше протритата кадифена торба с всичките ѝ принадлежности. Йохан се досети, че това трябва да е проститутката Доли Джервис.

Джон Къмър слизаше по дрънчащата стълба, а Доли Джервис след него. Те си проправиха път между възетата с бельо и стигнаха до алеята ръка за ръка, като се оглеждаха наоколо да не би Йохан Корнелиус да е разбрал, че вече не са в стаята си. Йохан стоеше там с ръце в джобовете и Джон Къмър почти се блъсна в него.

— Здравей, Джон! Много мило, че слезе толкова бързо — каза Йохан.

Къмър беше човек с изпъкнали очи, тъжни мустаци и огромни уши. Той толкова се стресна, че замръзна в пълен шок, сякаш играеше на статуи, а Доли Джервис го гледаше с удивление.

— Мислех си да закуся — каза Йохан спокойно. — Тази сутрин пристигнах от Едгар с колата си и още не съм хапвал нищо от снощи. Ще ми правиш ли компания?

Къмър облиза устни. Имаше силен акцент на човек от Минесота и това го правеше още по-неприятен, отколкото беше всъщност.

— Много мило от ваша страна, господин Корнелиус, но влакът от Бротън ще пристигне скоро и трябва да го хвана.

Йохан извади часовника си.

— Не бих искал да те задържам — каза той, — но влакът от Бротън няма да пристигне преди три часа следобед, смятам, че обикновено пет часа са достатъчни за закуска, как мислиш?

— Джон — намеси се Доли Джервис, — това да не е онзи Корнелиус? Той ли е? Кажи му да върви по дяволите!

Джон Къмър я стисна за ръката с неудобство и ѝ намигна.

— Няма нищо, Доли. Господин Корнелиус е чудесен човек.

— Известен съм с добрия си характер. — Йохан се усмихна на Доли и ѝ кимна.

— В такъв случай защо ни държите тук? Искаме да хванем влака и имаме ужасно много работа преди това, така че, ако нямате нищо важно да ни казвате, махнете се от пътя ни и ни оставете!

Йохан намести шапката си.

— Джон — каза спокойно той, — ще те пусна, но първо парите.

— Парите? — каза Джон Къмър.

— Седемстотин тридесет и два долара и осем цента. Парите, които ми дължиш за сервиз, за две двутактови бензинови машини и за всичко, което набута в този мъртъв петролен кладенец и още не си ми платил.

Джон Къмър се усмихна, но изведнъж стана сериозен.

— Много ще се радвам да уредим сметките си, преди да се качиш на влака — каза Йохан. — Бротън е доста далеч, а Мексико е още по-далеч.

— Какво знаете вие за Мексико? — извика Доли Джервис с остър глас. — Кой е казал, че отиваме там?

— Госпожо — отговори Йохан, като свали шапка, — съвсем естествено е за някой, който дължи седемстотин тридесет и два долара и осем цента и не може да ги плати, да отиде там.

— Добре, Корнелиус, достатъчно — каза ненадейно Джон Къмър. — Махай се от пътя ни.

— Не преди да си ми дал парите, Джон — предупреди го Йохан.

— Със или без пари, ще ти платя другия месец. Просто се махни от пътя ни, това е всичко.

Съществуват някакви правила, когато се породи спор, но Йохан не ги следваше. Вместо да чака Джон Къмър да го предизвика, той се приближи на една стъпка и го удари в устата с всичка сила. Усети зъбите на Къмър върху юмрука си. Къмър падна назад в прахта и остана да лежи там като пребито куче. Доли Джервис вдигна ръце уплашена и изненадана и всичко, което успя да каже, беше:

— Ох, вие го убихте!

Йохан погледна кървящия си юмрук.

— О, не, не съм.

Джон Къмър седна. Изплю три зъба с кръв. Измърмори:

— По дяволите.

Йохан приседна край него и с настоятелен тон каза:

— Джон, поканих те на закуска и ти препоръчвам да дойдеш. Ако нямаш пари да ми платиш, ще направим някакво споразумение, което да задоволи и двамата ни, особено мен. И без това ти трябва ледена вода за устата.

— О, боже — извика Доли Джервис. — О, боже, вие сте такъв грубиян. Чувате ли? Вие сте грубиян!

Йохан се обърна и я изгледа.

— Може да съм грубиян, госпожо, но вие сте проститутка; и като става дума за мен, по-добре е да си припечелвам парите с честна бруталност, отколкото с фалшива любов.

— Джон! — изкрещя Доли Джервис, като посочваше с мръсната си бяла ръкавица Йохан. — Удари го!

Джон Къмър избърса устата си и мъчително се изправи на крака.

— Удари го! Хайде!

Джон Къмър поклати глава.

— Хайде, Доли, да бъдем разумни, а? Ако се опитам да го ударя, той ще ми строши главата, а аз не съм готов за това удоволствие.

— Какво си ти? Някакъв страхливец? — продължаваше Доли.

— Мисля, че има право да бъде такъв, госпожице Джервис — каза Йохан. — Ще си взема парите от него, дори ако трябва да го сваря и да го продам като сапун за пране. Освен това в автомобила си имам револвер „Айвър Джонсън“ и ако е нужно, ще го застрелям. Собствеността и парите на човек може да не са нещо много в Минесота, но тук, в Тексас, те са закон и каквото и да мислят хората за мен, те са ме приели като тексасец.

— Ти си достатъчно грамаден и достатъчно глупав — каза Доли саркастично.

Отидоха в гостилница „Амареро“ без повече препирни. Тя бе на две или три къщи разстояние от автомобила на Йохан, инспектиран от половин дузина мръсни малчугани и един мъж с карирана риза и черни панталони на тексаски стражар, който приличаше на идиота от Амареро.

По това време в гостилницата беше тихо. Тя бе малка, боядисана в бяло и някога бе служила за плевня. Имаше висок бар с витрина, където бяха изложени различни пасти и соленки от едната страна и много кутии с меласа от другата страна. Щом седнаха на масата, жена с дебели ръце се появи и постави чаша с ледена вода пред всеки един. В другия край на ресторанта седеше слаб човек с шапка за дерби и пиеше кафето си. Джон Къмър съвсем не беше гладен, а Доли Джервис си поръча накълцано говеждо с боб, защото опитът я беше научил винаги да приема безплатното ядене, иначе може да се случи да плати. Йохан си поръча палачинки, бекон, пържени яйца, мляно месо, сироп и сметана. Вкусът му към храната бе също така непретенциозен, както и начинът, по който въртеше бизнеса си, но това не му пречеше да има добър апетит.

Къмър беше блед и подпухнал. Пиеше си ледената вода и клюмаше, а Доли Джервис въздъхна, кръстоса крака и се извърна,

сякаш искаше да каже, че трябваше поне веднъж да удари Йохан Корнелиус, дори и да не го улучи. Докато чакаха ястията, Йохан отвори чантата си и я постави на масата.

— Джон — каза сериозно той, — ще ти направя предложение. Може и да не приемаш, но тогава ще се озовеш направо при шерифа и ще искам да те хвърлят в затвора за присвояване на пари чрез измама.

Джон Къмър се усмихна така, сякаш имаше морска болест.

— Радвам се, че ми даваш право на избор — каза тихо той, а Доли Джервис въздъхна драматично и се размърда.

— Ти имаш сто и шест акра земя в Суитуотър, която притежаваш законно, макар че чух, че някога е била индианска земя и, така да се каже, не си им платил нищо за нея.

Джон Къмър поклати глава.

— Платил съм по два долара за акър честно и почтено. Те взеха парите и след като са ги взели, проблемът е техен, а не мой.

Йохан повдигна рамене.

— Твоята любов към ближния не ме интересува. Интересува ме обаче как ще ми върнеш парите. Мисля, че ще бъде честно и почтено да ми дадеш тези сто и шест акра. Пресмятам по шест долара и двадесет цента за акър без съоръженията, оборудването и машините, на което ставам собственик и без това. И ако пресметнеш, ще разбереш, че фактически печелиш по четири долара и деветдесет цента на акър, което прави петстотин и деветнадесет долара и четиридесет цента.

Джон Къмър сложи на масата чашата с вода малко объркан.

— Ти ми казваш, че печеля петстотин и деветнадесет долара? А как става така, че оставам без земя, без машини и без пари на ръка? Ако печеля петстотин и деветнадесет долара, къде са? А? Нямам никакви петстотин и деветнадесет долара.

— И четиридесет цента — добави Йохан.

Доли Джервис запротестира ожесточено и прегракнало:

— Що за сметки са това? Вие сте първокласен бандит и това е цялата истина с една дума.

Йохан дори не я погледна. Когато жената с мускулестите ръце донесе храната им, хляб, салата и домати, той взе ножа и вилцата и със съвсем спокоен и равен глас каза на Джон Къмър:

— Това е то, Джон. Дай ми земята и заминавай за Амареро като свободен човек или иначе стигаш до затвора, щом свършиш закуската си.

Джон Къмър погледна жално.

— Ами другите ми кредитори? Какво ще кажат? Може да се разплатя с теб, господин Корнелиус, но аз дължа за храна, съоръжения и още много други работи.

Йохан напълни устата си с палачинка и наденица.

— Няма значение — каза той. — Няма защо да се тревожиш. Просто отиди при хората, на които си длъжник, и им кажи да дойдат при мен, аз ще им изплатя всичко.

Доли Джервис, която ожесточено ровеше из мляното месо, като че търсеше диамантена огърлица, спря за момент и погледна Йохан подозрително.

— Ще му изплатите всички дългове?

— Точно това казах.

— Колко са ти дълговете, Джон?

— О, не знам. Четиристотин-петстотин долара.

Доли Джервис изтри устата си с ръка и остро погледна Йохан. Той й се усмихна глуповато.

— Ти си хитрец и половина — каза меко тя.

Йохан продължаваше да се усмихва.

— Ти си най-долният хитрец, който се е появявал на света — продължи тя.

Джон Къмър се намръщи.

— Хайде, Доли, господин Корнелиус ни направи предложение, което ще ни спаси от неприятности. Нека не увеличаваме напрежението, моля те!

Доли блъсна полупразната си чиния.

— Толкова ли си глупав, Джон, че не разбираш каква игра ти играе този тук? — каза тя. — Не разбираш ли какво прави той и какви грешки правиш ти?

Джон Къмър почеса главата си. Доли отчаяно го погледна и пак се обърна към Йохан.

— Ти знаеш нещо, което Джон не знае, нали, господин Корнелиус? Ти знаеш, че там, в Суитуотър, има петрол и че ако Джон не го е открил, това не означава, че няма. В минутата, в която се качим

на влака за Бротън, ти ще бъдеш там с кирка и лопата и ще изкараш толкова пари, че четиристотин-петстотин долара няма да представляват нищо.

Йохан обърна жълтъка от чинията си.

— Трябвало е да се занимавате с бизнес, госпожице Джервис.

— Вие забравяте, че се занимавам.

— Искаш да кажеш, че се занимаваше — обади се Джон Къмър, — ти обеща да се откажеш.

Доли се обърна и каза рязко:

— Как мога да се откажа, щом съм тръгнала с глупак без нито един цент.

Йохан свърши с храненето и си поръча кафе.

— Можете да крещите и викате колкото си искате, госпожице Джервис, но и да задържите тази земя, никога няма да откриете петрол, дори да знаете къде да го търсите. Да не ме мислите за толкова прост, че да ви кажа какво да правите? Искам нещата да са прости, честни и открити и казвам, че взимам тази земя в замяна на дълговете, но ако дългът не бъде платен, ще направя всичко нашият общ приятел тук да прекара остатъка от живота си, като чука камъни за държавата.

— Безнадеждно е, Доли — каза Джон Къмър. — Ще трябва да му я дам. Слушай, господин Корнелиус. Тук са книгата. В другия блок има адвокат, той ще уреди всичко.

— Ти си червей — каза Доли Джервис.

Къмър тропна с юмрук по масата.

— Не ме наричай червей, ти, боядисана уличнице! Правя това, защото нямам друг избор. Като си толкова куражлийка, защо не се върнеш в Абилин и не се предадеш на поръчителите си?

— Стига глупости!

Йохан Корнелиус стана, блъсна стола назад и взе шапката си от закачалката.

— Благодаря за закуската, Доли, ти си щедра жена.

Доли погледна към празните чинии, после към Йохан и избухна:

— Какво имаш предвид? Мислех, че ти черпиш, а не аз!

— Нека кажем, че понякога е по-просто да отвориш кесията си, за да платиш една закуска, отколкото да намериш някой на врата си, който ти иска десет процента от парите.

Доли отвори портмонето си, взе банкнота от един долар, постави я на масата и каза спокойно:

— Когато ходех в неделното училище и ме намираха в храстите със смъкнати гащи, а край мен малките момченца надничаха, ми казваха, че съм без морал. Преди да те срещна, Йохан Корнелиус, аз им вярвах. Но сега видях човек, който няма повече морал от тази маса, и това ме плаши.

Йохан не отговори веднага, но вдигна шапка към жената зад бара и изтика Доли Джервис и Джон Къмър на улицата. Застана навън и присви очи, за да се предпази от блестящото слънце.

— Ще ти кажа нещо за морала, госпожице Джервис. Той е нещо като божествената справедливост на земята с надеждата, че когато дойде второто пришествие, нашите сърца и нашите дела ще бъдат в някакъв ред. Живея живота си с много повече морал от вас, защото имам да изпълнявам много по-голяма мисия, и един ден с голямо удоволствие ще си спомните, че сте ме почерпили една закуска.

Доли Джервис гледаше Йохан с безизразни очи, като че ли се мъчеше да запечата този момент на фотографска плака.

— Хайде да свършим с това. Колкото по-скоро изпратим пастора Корнелиус по пътя му, толкова по-доволна ще бъда.

— Адвокатът е насам — каза Джон Къмър.

— Щом като толкова бързате да се отървете от мен, да вървим — кимна Йохан.

Доли Джервис зачатка с токчета по улицата, хваната под ръка с Джон Къмър, и със злъчна усмивка каза:

— Съвсем не бързам да се отърва от теб. Надявам се просто, че един ден Господ ще ми достави удоволствието да ми дойдеш като клиент, и тогава, кълна се, ще те ухапая там, където най-много боли.

В три часа Йохан изпрати Доли Джервис и Джон Къмър на влака, който пътуваше на юг. Застанал с палци в колана си, изчака локомотивът и трите вагона да изчезнат от погледа му. После тръгна към колата си, извади манивелата, завъртя я и потегли към новопридобитата си собственост.

Нужни му бяха двадесет минути, за да стигне до Суитуотър, остатък от старо пасище за добитък, което беше донесло състояния на

своите собственици, преди да бъде напълнено с петролни машини и други съоръжения. Йохан спря колата си на един кален хълм, който се издигаше от прерията, и остана там десетина минути, като наблюдаваше стоте акра от кал и прах с табелка, съобщаваща оптимистично, че това е „Къмър номер едно“. Беше горещ следобед само с няколко облака на хоризонта и едва усещаш се полъх на вятър, който подухваше от време на време. Йохан свали панамената си шапка и избърса челото си.

На около шестстотин ярда на запад се намираше сондата на Джон Къмър, затихнала и изоставена. Имаше малка колиба с комин, вагон със счупено колело, разхвърляни въжета и инструменти. Нямаше никаква сянка, само гущерите лениво се припичаха на слънцето, като гледаха Йохан с изпъкналите си очи. Днес трябваше да се свърши само една работа. Той слезе от колата и отиде до табелката „Къмър номер едно“. Раздруса я напред-назад и тя падна на земята с неестествено дрънчене. После се върна при автомобила си и извади черно-бял надпис, готов още отпреди три дни. Намери сред изоставените инструменти чук и заби новия надпис в земята само на няколко фута от сондата. На табелата пишеше: „Петролен кладенец Корнелиус“. Изтри челото си с опакото на ръката и изхвърли чука към петролното поле. С глух тропот той удари колибата. Знаеше, че тук има петрол. И че ще му трябва известно време да проучи къде е най-подходящо да започне пробива, но беше правил достатъчно наблюдения около Суитуотър и Амареро, за да се убеди, че тук има повече черно злато, отколкото Кайл Ленъкс и всички други случайни петролотърсачи можеха да си помислят. Йохан вярваше в науката, а не в случайността, която доведе до „Амареро номер едно“ и до повечето случайни кладенци в тази част на прерията. Точно затова при всяко посещение в Амареро той беше прекарвал по няколко часа със сеизмограф, като поставяше малки количества динамит тук и там и си отбелязваше показанията съвсем грижливо в бележник — същия, в който някога бе записвал анализите си на „Натаниел инженеринг“ в Ню Йорк. Нямаше смисъл да купува нов, преди да свърши този, а той струваше два цента.

Две години откакто бе пристигнал в Едгар, Йохан бе проучвал търсенето на петрол. Нощ след нощ изучаваше дебелите геоложки книги, внесени от Европа. На светлината на нощната си лампа той ги беше изчел и бе научил, че присъствието на петрол се открива по

солните възвишения. Американското мнение бе, че тези солни възвишения са продължение от солни кристали, водещи началото си от дълбоки вулканични източници. Европейската теория беше, че поради тежестта солта се стича на скали. Йохан четеше все повече и повече и разбра какви геоложки белези да търси и как да използва сеизмографа, торзионните везни и гравиметъра, за да намери подземните пластове. Самата пръст можеше да покаже къде има вероятност да има петрол и Йохан бе решил систематично и акуратно да го търси и намери.

Още преди пет месеца, по време на последното си пътуване до Амареро, той се насочи недалеч от Суитуотър. Подозираше, че Джон Къмър има финансови затруднения и освен академичните си интереси към петрола във владението Къмър Йохан се опитваше да си осигури и парите, които последният му дължеше. Той още не беше сигурен колко богат кладенец има там и съвсем не знаеше къде да пусне сондата. Но там имаше нещо и той се смяташе щастлив, че има повече от четири милиона квадратни фута и че Къмър бе избрал все погрешни места за сондите си.

Постоя малко там с ръце на хълбоците, като оглеждаше наоколо прашната земя. Това бе неговото начало. Бе дошъл тук с шанса да направи истински пари. Ритна земята, сякаш искаше да разбере дали е достатъчно солидна. Чувстваше се доволен, но и някак си спокоен и неангажиран. Не късметът му даде земята на Джон Къмър. Това бе кулминацията на всички тези години на планиране, учене и усилена работа плюс десетте хиляди долара, които Лидмър Мълинър му бе дал, за да напусне Бротън и никога да не се върне там. После се върна при автомобила си и го подкара, спря се за малко да погледне още веднъж със задоволство новата табелка и потегли на север, вдигайки облаци прах.

Нямаше намерение да се връща в Амареро. Имаше пряк път на две или три мили от града, по който можеше да потегли на изток към Едгар. Щеше да спести цели две мили, но въпреки това той пое на север, а в главата му се въртеше: „Какво правиш? Какво правиш?“. Като подскачаше в автомобила си към Амареро, той се опитваше да се убеди, че трябва да напълни резервния си бидон с бензин. Бе сигурен, че има достатъчно, за да се прибере, но нали са възможни изненади по всяко време, а той нямаше намерение да ношува посред прерията с празен резервоар.

Едва когато пое надолу по Мейн стрийт, той започна да си признава какво всъщност правеше. Но и тогава се чувстваше съвсем безпомощен, не бе в състояние да промени курса на събитията, като обърне кормилото и тръгне към дома си. Обикновено чувстваше, че е господар на съдбата си, но когато ставаше дума за жени, той не удържаше и беше понасян от течението, подобно на плувец в бързеите на река Колорадо, който изпуска спасителното въже.

Паркира точно пред хотел „Екселсиор“ и остави мотора да работи. Влезе през остъклените врати, свали шапката си и отиде до писалището, където чиновникът четеше „Бротън сентинъл“ и още по-старателно от преди си чистеше носа. Изоставена пура още димеше в ониковия пепелник и синкавият дим се виеше нагоре, осветяван от късното следобедно слънце. Йохан натисна звънеца, чиновникът го погледна.

— Охо, вие се върнахте.

Йохан се обля в студена пот, без да знае какво да каже. Чиновникът очакваше търпеливо неговото желание и пригладжаше мустака си.

— Помислих си — каза Йохан, — че може би ще се интересувате от някои финансови сделки.

Чиновникът повдигна вежди.

— Работата се състои в това, че бих искал да ви направя едно предложение, разбира се, само ако икономически е изгодно за вас и романтично подходящо за въпросното лице.

— Романтично? — попита чиновникът.

— Това е единственият начин, по който мога да се изразя. — Йохан кимна.

— Разбирам.

Йохан нервно въртеше шапката си в ръце.

— Може би това е невъзможно, не съм чест посетител на този вид заведения и не познавам добре протокола. Много вероятно е такова нещо да е изключено.

— Разбира се, вие сте съвсем прав.

— От друга страна, лицето може да намери това за приемливо и даже да го приеме като задоволителен начин за уреждане на проблема.

— Йохан преглътна.

— Струва ми се, че имате предвид някого.

— Да, една дама... младата кварталонка, която беше тук сутринта.

Чиновникът се завъртя на стола си и погледна часовника зад себе си.

— Закъснели сте.

— Закъснял съм, искате да кажете, че тя вече...

— Отиде да вечеря. Скоро ще се върне.

— Слушайте — каза Йохан, — искам да я купя.

— За колко време?

Йохан се приближи до писалището.

— Вие не разбирате, не я искам само за половин час.

— Добре, за цяла нощ се плащат осем долара.

— Не — каза Йохан, — нямам предвид това.

Чиновникът погледна уморено.

— Добре, ще ви я дам за седем и петдесет и нито цент по-малко.

— Вие просто не разбирате. Не я искам само за една нощ. Искам я завинаги. Искам изцяло да я купя от вас.

Чиновникът остави перодръжката на писалището.

— С други думи, искате да я ангажирате за всяка нощ? Триста и шестдесет нощи в годината. Господине, това ще ви струва много. Не съм толкова сигурен, че тя си плаща парите. Тя е само на дванадесет години и няма толкова опит. Пък и не е много силна.

— Е, добре — усмихна се смутено Йохан. — Надявам се да понапълнее с времето. Но вие още не разбирате какво имам предвид. Искам да я купя за себе си, да я отведе и да заживее при мен.

При тези думи чиновникът погледна Йохан, сякаш е луд. Всъщност и самият Йохан мислеше за себе си, че може и да е. Но той знаеше, че това е импулсивно желание, което трябваше да изпълни. Кварталонката го беше разчувствала толкова дълбоко, че той трябваше да я има. Не знаеше дали иска да я спаси от съдбата ѝ, или да задоволява своите плътски желания. Това щеше да реши по-късно. В момента единственото нещо, което го интересуваше, бе да я отведе.

— Господине — каза чиновникът уклончиво, — това момиче принадлежи на Кайл Ленъкс, както и самият хотел и всичко друго в града. Не вярвам господин Ленъкс да приеме много любезно продажбата на момичето, не вярвам това въобще да стане.

— С други думи, вие не искате да поемете отговорността?

— Не, сър, съвсем не съм сигурен, че искам.

— В такъв случай ще отида да говоря с господин Ленъкс. Знаете ли дали е в града?

Чиновникът кимна и затвори книгата за посетители.

— Господин Ленъкс винаги е в града. Но ви казвам, че няма да приеме любезно предложението за продажба на момичето.

— Оставете тази работа на мен. Кажете на момичето да чака и да не отива с никакви клиенти. Ще се върна след половин час.

— Добре, ваша работа.

Йохан излезе и се качи в автомобила си. Захлаждаше се и слънцето осветяваше фирмата отсреща. По прашната улица танцуваха сенки и някой от горните етажи свиреше на тромпет. Някакъв кабриолет изтрополи край него. Във въздуха се носеше силният аромат на прерията, примесен с миризма на ястия. Йохан даде заден ход и автомобилът запърпори нагоре по улицата, покрай конюшните и магазините, очертаващи северната част на града. После продължи по коловоза направо към къщата на Кайл Ленъкс. Беше грозно оформена триетажна къща в готически стил. Ленъкс бе поръчал да му я построят по една изрезка от списание. Дърводелците от Амареро се бяха постарали, но те сглобяваха петролни съоръжения по-добре от къщи и затова видът ѝ беше доста нескъпопосан. Нито един прозорец като че ли не беше на мястото си, нито една врата не беше достатъчно широка, а дърворезбата и другите украшения правеха впечатление, че са изрязани с джобно ножче. Първият двор бе със зелена ограда, но там не растеше нищо, освен някакви упорити храсти.

Йохан загаси мотора, излезе от колата и тръгна към пътната врата. Спря се за малко и помисли за риска, който поема. Той беше добре известен и почитан в този край. Не че се интересувахе кой какво мисли за него, но от сега нататък щеше да зависи твърде много от местното одобрение и от помощи в начинанията му за печелене на пари. Ако този разговор тръгне из града, а такъв риск винаги съществуваше, не бе сигурен дали ще се радва на същото влияние в Едгар или където и да е. Когато намери петрол, хората от Едгар нека си глътнат езиците, не го интересувахе, но тази вечер се нуждаеше от дискретност.

Той примижа срещу залязващото слънце. Работата бе там, че дори не чувстваше да има някакъв избор. Още когато за първи път

видя момичето, знаеше, че го желае. И сега въобще не стоеше въпросът да се откаже.

Извървя пътеката, качи се по двете стъпала и почука на тясната врата. Чу се кучешки лай и шум от стъпки. Самият Кайл Ленъкс отвори вратата. Йохан бе виждал негови снимки в „Амареро ситизън“, но никога не го бе срещал лично. Изглеждаше по-стар и по-мазен отколкото на снимка. Дебел, разпуснат мъж в лилава копринена дреха, с широко потно лице и гъсти мустаци. Пушеше пура и имаше кристална чаша с уиски в ръка. Стоеше и гледаше Йохан, сякаш го очакваше и не бе сигурен дали наистина е той.

— Господин Корнелиус — каза с флегматичен глас, — колко великодушно от ваша страна да ме посетите.

— От хотела ли ви телефонираха, видях жиците и си помислих... — Йохан свали шапка.

— Да, наистина, обадиха ми се — измърмори Кайл Ленъкс. — Но щях да ви позная при всички случаи. Името Корнелиус е известно в околността, не знаете ли?

— Мога ли да вляза?

Кайл Ленъкс отвори широко вратата и Йохан влезе. От Ленъкс лъхаше на алкохол и аншоа и като се наведе, поздрави малко подигравателно. Йохан забеляза, че си боядисва косата и корените ѝ бяха сиви.

Холът беше задушен и тъмен, сякаш прозорците не се отваряха никога. Беше окичен с викториански картини на жени с огромни бедра и гърди, а мебелите, макар и малко, бяха тъмни и грамадни. На килима имаше изображение на германски овчар с нарязано ухо, в ъгъла — стойка за чадъри. Макар че в Амареро валеше рядко, на стойката имаше доста чадъри със златни и сребърни дръжки. Ленъкс беше видял тези стойки в светските списания и ги смяташе за задължителна мебелировка на хората от висшето общество.

— Вдовицата си почива, съжалявам — обясни Ленъкс и тръгна след Йохан с несигурни стъпки. — Напоследък има пристъпи, тъй като вече не е млада ѝ според нея единственият начин за облекчение е да лежи в леглото при спуснати завеси и с намазано с крем лице.

— Съжалявам — каза Йохан, като се огледа наоколо.

— Аз не съжалявам — заяви Ленъкс. — Така имам възможност да си чета френските списания. Искате ли напитка?

— Не, благодаря.

— Пура? Хубави са. Един стар комарджия ми ги доставя от Хавана.

— Не, не, аз не пуша.

Кайл Ленъкс седна в голямо плюшено люлеещо се кресло с облегалки за ръцете, изобразяващи лебедова шия. Цялата стая бе мебелирана с дъбово дърво, огромна кушетка като гондола и столове с различна големина. По стените имаше картини и гравюри, но те бяха така ужасно подредени, че се добиваше впечатление на претрупаност. Килимът бе тъмен, с цветя и замъци по него.

— Добре — каза Ленъкс, като кръстоса крака. — Не пиете, не пушите. Предполагам, че сте редовен посетител на черквата.

Йохан седна на края на канапето с шапка на коляното и не отговори. Кайл Ленъкс го наблюдаваше и изпускаше дим в задушната стая.

— Ако сте толкова добродетелен — каза той, — с какво се забавлявате?

Йохан се изкашля.

— Ако са ви се обадили по телефона, са ви казали за какво съм тук. Искам да свърша тази работа колкото се може по-бързо и по-скромно.

— Сигурен съм в това.

— Вие имате една млада квартиронка в хотела. Бих искал да я взема при мен на постоянна работа като домакиня и компаньонка. Това ще стане, ако тя е съгласна, разбира се, и на цената, която вие предложите.

Кайл Ленъкс разглеждаше Йохан с весела усмивка.

— Искам да знаете, че ще се грижа добре за нея. Ще се храни и ще продължи образованието си.

— Аха — каза Ленъкс.

— Мога да платя добре и се надявам двамата да постигнем задоволително споразумение. Джентълменско споразумение, което ще бъде добро за всички.

Кайл Ленъкс отпи малко уиски и се облегна на стола, като започна да се люлее. Идеята, че Йохан Корнелиус иска да купи едно от неговите момичета, изглежда, доста го гъделичкаше.

— Господин Корнелиус — каза той, — като че ли не разбирате добре с какво се занимава момичето. Както се казва, проституцията е най-древният занаят на света. Имаш нещо, продаваш го, но продължаваш да го имаш и пак го продаваш. Карина не е кухненски сапун, нито пакет сирене. Тя ще печели пари за мен в следващите двадесет или тридесет години, докато косата ѝ побелее и зъбите ѝ изпаднат. Тя ще трябва да блудства до края на дните си с всеки, който я пожелае, за да се изхранва. Това е така и така ще бъде.

— Колко смятате, че ще спечели, докато е жива и работи? — попита Йохан.

Кайл Ленъкс забеляза напрежението в гласа му и вече не така весело добави:

— Двадесет долара на вечер по триста шестдесет и пет дни прави седем хиляди и триста долара на година. Като ги умножите по двадесет се равняват на сто четиридесет и шест хиляди долара. Както виждате, момичето е малка златна мина.

— Да не би да искате сто четиридесет и шест хиляди долара?

— Като приятел можете да я имате и за сто и четиридесет хиляди долара.

— И дума да не става.

— Погледнете истината в очите, господин Корнелиус, просто не можете да си я позволите.

— Мога да ви я изплащам на вноски.

— В такъв случай и аз ще ви я давам на вноски — по няколко минути всяка седмица през цялото време, докато я изплатите. Така е честно, господин Корнелиус.

Йохан потърка брадата си замислено и стана.

— Смятам, че няма да стане сделка, господин Ленъкс. Извинете за загубеното време.

— Щом като не можете да приемете цената, много жалко.

— Ще ми покажете ли пътя за навън?

Кайл Ленъкс не отговори, но изпусна дим от пурата си и се намръщи, сякаш има да пресмята нещо много сложно.

— Ще ме придружите ли навън? — повтори Йохан.

— Чакайте малко — каза Ленъкс, като махна с ръка. — А ако се споразумеем така — да ми давате по десет процента от това, което намерите в земята на Къмър, съгласен ли сте?

— И тогава ще ми дадете момичето?

— Разбира се, без уговорки.

Йохан го изгледа отблизо. Имаше нещо неприятно, жабешко в него и все пак го привличаше. Ако характерът на някого бе изписан на лицето му, това беше на петролния магнат на Амареро. Нищо скрито не оставаше в Тексас и ако Ленъкс ще върши бизнес по този начин, то по-добре е, че прилича на жаба и действа като такава.

— Вие мислите, че там има петрол?

— Без съмнение, ако нямаше, защо я взехте?

Йохан сведе очи към пода.

— Може би искам да отглеждам крави.

— В Суитуотър? Не ме карайте да се смея. Какво ще ядат? Изпражнения от гуцери с кактусов сок за десерт?

Йохан все още не вдигаше поглед.

— Може би искам да открия още една механична работилница?

— Разбира се — призна Ленъкс. — Само че човек не търси място за работилница със сеизмограф и динамит. Когато се ходи със сеизмограф и динамит, търси се петрол по последните френски модни начини.

Йохан, замислен, се върна обратно към прозореца на всекидневната. Тази страна гледаше на запад и ослепителното слънце, оранжево и голямо, се спускаше зад хоризонта в синкав здрач. Почти като силует се открояваше негърът, който работеше в градината. Йохан погледна масичката до себе си и видя отворен броя на „Ла ви паризиен“ с рисунка в два цвята на красиво момиче, приятно изненадано от две пеперуди, които сучеха от гърдите му.

— Осем процента — каза Йохан с нисък решителен глас.

Кайл Ленъкс не се обърна.

— Девет — отговори той.

Йохан се отдалечи от прозореца и отново седна на канапето. Гледаше Ленъкс право в очите.

— Господин Ленъкс, вие се интересувате от парите много повече, отколкото от доброто на момичето. Убеден сте също така, че в Суитуотър има петрол, и много добре знаете, че осем процента са повече от щедра цена.

— Осем и половина?

Йохан протегна ръка.

— Да си стиснем ръцете, господин Ленъкс, и искам да кажа още нещо.

— Какво е то? — подскочи Ленъкс. — Седем и половина процента?

— Не. Споразумели сме се за цената. Искam само да ви кажа, че това е частна сделка между двама джентълмени. Само ако пошушнете за това на някого, ще се озова при вас, и то с нещо, което мога да нарека лошо настроение.

— Добре се изразявате, господин Корнелиус — каза Кайл Ленъкс. — Бихте ли желали една напитка?

— Не, благодаря. Бъдете така добър да се обадите в „Екселсиор“, за да кажат на момичето да бъде готово. Ще я взема на път за Едгар.

Кайл Ленъкс постави чашата си на масата и отиде в хола, където на стената висеше изящен телефон с махагонова украса. Той даде инструкциите си на чиновника в „Екселсиор“ с тих глас, за да не го чуе вдовицата горе. Йохан можа само да чуе: „Точно така, сандък, чанти за шапки и всичко. До десет минути“.

После Ленъкс се върна усмихнат във всекидневната и с пура в ръка застана пред Йохан, сякаш не можеше да разбере що за човек е този Корнелиус.

— Тогава тръгвам — каза Йохан и сложи панамената си шапка.

Кайл Ленъкс продължаваше да се усмихва.

— Бих желал да знам какво ще правите с нашата млада Карина. Човек като вас. Не ми се струва нормално. Старият пастор Панкхърст, и той е имал своите странни моменти, може би дългото въздържане!?

— Господин Ленъкс, какво ще правя с Карина, не е ваша работа. Сделката е сключена.

— Окей — отговори Ленъкс. — Разбирам намека. Вземете си момиченцето и знайте, че каквото и да поискате от нея, тя ще го направи. Даже ако искате да си отвори красивата уста, и това ще направи.

— Казах вече, че не е ваша работа! — рязко отговори Йохан.

— Окей, окей, не исках да ви обидя — каза Ленъкс помирително и вдигна ръце, сякаш се предаваше.

— Извинете, не ми се искаше да изпусна нервите си.

Двамата минаха през хола към вратата. Докато Йохан излизаше на улицата, Ленъкс вдъхна дълбоко аромата на прах и бурени.

— Не мога да кажа, че се интересувам много от кислород, чувал съм, че поврежда мозъка!

Йохан продължи по пътеката и отвори пътната врата.

— Тогава довиждане.

Ленъкс му махна с ръка.

— Довиждане, господин Корнелиус, за мен беше удоволствие да преговарям с вас. Надавам се, че сте доволни от стоката, и зная, че ще бъда доволен от моите осем процента.

— Да — каза Йохан и тръгна към автомобила си.

Като заемаше мястото си зад кормилото, нещо го накара да погледне нагоре, където дантеленото перде бе леко отдръпнато и бледо грозно лице надничаше зад стъклото. Той погледна към Кайл Ленъкс, който още му се усмихваше и му махаше, но се почувства страшно разтревожен. Щом като Ленъкс се бе осъдил да живее в тази гротескна къща в прерията с тази изнурена жена и нейното намазано с крем лице, значи неговата порочност и алчност за пари надминаваха всичко, което Йохан можеше да си представи. Той се надяваше по свой начин, че не е един бъдещ Кайл Ленъкс. Често най-грозният образ е този, който се явява в огледалото. Той не махна в отговор, а обърна автомобила и се запъти обратно към центъра на Амареро, докато слънцето огряваше дясната му страна, а лявата чувстваше прохладата на вечерта.

Той паркира колата точно пред магазина за железария и излезе. Собственикът, висок тъжен млад човек с престилка и гъсти мустаци, излезе на тротоара, като изтриваше ръцете си. Погледна Йохан и не каза нищо. Бледото вечерно небе се оглеждаше във витрината зад него, цената на една мотика се развяваше на вятъра.

— Имате ли бензин? — попита Йохан.

Младият мъж кимна утвърдително.

— Разбира се, че имаме, искате ли? Имамے също хубаво сирене, което идва от крайбрежието.

— Само бензин, благодаря.

— Вие сте господарят — каза младият човек и отиде зад къщата, за да донесе бензин.

Докато чакаше, Йохан крачеше наоколо и отново погледна часовника си. Ако се беше сетил, щеше да купи и една вила за люцерна

за шестдесет и девет цента.

Собственикът на магазина се върна с туба, боядисана в червено, и месингова фуния. Йохан отвинти капачката на резервоара и той започна да налива.

— Добра ли е, мисля, че малко подскача от тези пътища?

Йохан не слушаше и попита:

— Какво?

— Доста подскача — повтори младият човек.

Йохан се намръщи, отметна кичур коса и отговори:

— Да, знам какво мислите, но не е лоша.

Собственикът на магазина отметна глава.

— Едно от момчетата на стария Джек Хълтън има същата. Не знам каква марка е, но още първия път се обърна в една канавка и му счупи врата. Не го уби, но сега го возят в количка и го хранят с каши.

Йохан се усмихна безразлично. Бензинът гъргореше в резервоара и изпаренията трептяха в здрача.

— Един човек беше убит в Бротън, премазан от собствената си кола.

— Слушай какво, още колко ще те чакам, имам среща — каза Йохан нетърпеливо.

— Искате да я напълня, нали. Трябва да наливам бавно, защото не е гъвкав.

— Не, не е гъвкав, а е запалителен — поправи го Йохан.

Най-после младият мъж напълни резервоара и завъртя капачката със замах.

— Готово, сър. Пълна догоре. Само внимавайте да не направите като този от Бротън. Беше смачкан като дървеница.

Йохан плати и се качи в колата, а продавачът мърмореше:

— Върви, за да покаже, че Господ може да те улучи, без оглед на това какъв си — продавач, мошеник или адвокат.

Йохан подаде глава.

— Адвокат? Защо го спомена?

Продавачът примига, сякаш не можеше да си спомни.

— Ами човекът от Бротън, който беше смазан, беше адвокат, така пишеше в „Сентинъл“.

— Имаш ли този брой?

— Ами да... вътре е.

— Ще ми го дадеш ли?

Озадаченият продавач изчезна вътре и се върна с един брой на „Бротън сентинъл“, върху който някой беше лъскал ботушите си. Той посочи долу на първа страница и се отдръпна с любопитство, докато Йохан четеше.

До едно време единственият шум на улицата идваше от шумоленето на вестника. Заглавието беше: „Трагичен случай убива адвокат от Бротън, премазан смъртоносно от собствения си автомобил. Сърцераздирателна сцена на Бомонт стрийт“. Загиналият човек беше Лидмър Мълинър. Вестникът с цветущи мелодраматични изрази описваше как той извел съпругата си Беатрис Мълинър за първи път с новата си кола „Пийрс Ероу“, която току-що бил получил. Към края на улицата автомобилът спрял и господин Мълинър излязъл да го подкара. Точно когато запалил мотора, спирачката се откачила, колата тръгнала напред и свалила господин Мълинър на земята, като с предните колела прегазила гръдния му кош. Трима минувачи успели да вдигнат колата и да освободят премазания, който издъхнал, без да продума и да може дори да каже шифъра за касата си.

Йохан остави вестника, лицето му беше развълнувано, но вътре в него ставаше нещо странно, сякаш страниците на календара се смениха, сякаш слънцето отново изгря и залезе и земята под краката му се размърда.

Върна вестника на продавача. По-надолу в сянката на улицата вратата на хотела се отвори и една дребна фигура излезе на тротоара.

— Благодаря за любезността — промълви той с чужд глас.

Продавачът не каза нищо, но остана дълго навън да наблюдава, преди да влезе в магазина и да запали лампите.

Тя го очакваше на стъпалата на хотела. Беше в същата кафява копринена рокля, само че сега имаше наметало на раменете си, украсено с кафяви ширити и кафява шапка с панделки. В краката ѝ имаше две кутии за шапки и малък дървен сандък. Вечерният здрач я правеше да изглежда още по-млада и слаба, отколкото Йохан си я спомняше. Когато натисна спирачката и спря до нея, тя обърна към него тъмното си красиво детско лице, а неговият дъх отново спря на гърлото му.

Слезе от колата — голям и тежък, а тя даже с ботушите си беше малко над пет фута. Протегна голямата си ръка и каза колкото се може

по-нежно:

— Карина? Аз съм Йохан Корнелиус.

Тя кимна, без да отговори.

— Това ли са твоите кутии, твоят сандък?

Тя отново кимна.

— Добре тогава — каза той с неудобство, взе багажа и го сложи наред със своята чанта в багажника на колата. После се обърна и й помогна да се качи до него, където тя седна с ръце, скромно свити в полата й.

Той също се качи, освободи спирачките.

— Не си уплашена, нали? Това нещо е ужасно шумно и ако не си привикнала, може да те поразтrese, но няма да те заболи.

Карина го погледна и едва забележимо поклати глава, за да покаже, че го разбира.

— Добре, тогава да тръгваме.

Той бе готов да потегли, когато чиновникът от хотела се появи на вратата, като размахваше лист хартия. Йохан отново натисна спирачката и се обърна. Чиновникът се приближи с особено обидена усмивка на лицето.

— Какво е това? — попита Йохан, когато чиновникът му подаде листа.

— От само себе си се разбира — отговори чиновникът и после каза. — Довиждане, Карина, забавлявай се добре!

Йохан свали една от ръкавиците си и разтвори листа. Беше обикновена сметка за хотел „Екселсиор“, чудесна храна и телефон, Мейн стрийт номер 27, Амареро, където отсядат големците, и пишеше: „За едно момиче осем процента от правата за петрол в Суитуотър, получени с благодарност“.

Като прочете това, за първи път Йохан почувства, че е извършил нещо срещу Божията воля. Прибра сметката и потегли.

Пътуваха часове през прерията. Луната още не бе изгряла и пътят им се очертаваше само от слабите фарове на колата, която подскачаше и ги подхвърляше по издълбаните от добитъка следи и понякога почти се задушаваша от прахоляк. Карина бе свалила шапката

и бе завила главата си с дантелен шал; от хотела до тук тя не бе промълвила нито дума.

От време на време се появяваха светлини на чифлици и ферми, които блестяха в далечината като корабни светлини в морето, а небето бе покрито със звезди. Появяваше се тих, но прохладен вятър и кучешкият лай се разнасяше далеч из прерията. Йохан се изкашля и каза:

— Човек се чувства самотен нощем тук, нали?

Карина не отговори. Очите ѝ блестяха от отражението на светлините и той разбра, че не спи, но тя дори не обърна глава към него, сякаш не бе казал нищо. Той продължи да кара и малко по-късно каза:

— Днес разбрах, че е починал един човек, човек, чиято смърт можеше да означава много за мен, ако беше малко по-рано. Мислех си за смъртта и за това колко е самотен човек, като че ли остава нощем сам в прерията. Мислех си...

Той спря. Тя като че ли въобще не го слушаше, но въпреки това той продължи:

— Човек не трябва да изпуска шанса си, където и когато и да е. Имам предвид шанса да не бъдеш сам.

Той не знаеше повече какво да каже и затова замълча. Когато луната се показва, над прерията просветна бяла силна светлина.

Малко преди да се покажат светлините на Едгар, Карина неочаквано посегна и го улови за бедрото. Това не беше чувствено докосване, а повече желание за сигурност и компания. Йохан се обърна и видя, че в очите ѝ блестят сълзи. Тя се бе свила в дантеления си шал, лицето ѝ едва се виждаше, но той почувства, че продължителното ѝ мълчание не беше израз на враждебност или замисленост. Тя бе дванадесетгодишно момиче, изпратено без предупреждение с един грамаден двадесет и девет годишен инженер, и макар да беше проститутка и готова да прави всичко с когото и да било, Йохан се чудеше дали това се дължи на непознаването на живота или на липсата на приятели.

— Беше ли някой, когото обичаше? — попита тя с лек мексикански акцент.

Той нежно стисна ръката ѝ.

— Всъщност не. Срещал съм го само веднъж и не го познавах добре. Няма защо да се тревожиш. Това беше просто шок.

— Мислех си... — и после спря.

— Какво мислеше?

— Когато отиде у Кайл Ленъкс и ме откупи, мислех си, че не обичаш никого. Но ти обичаш, нали?

Йохан караше през издатини и буци.

— Какво знаеш за любовта? — попита той.

— Не зная много — каза тя и поклати глава.

Продължиха да пътуват в мълчание.

— Изненадана ли беше, когато разбра какво съм направил?

— Малко. Бях уплашена, защото някои мъже са много странни.

— Ти си познавала много мъже...

Тя се съгласи. Въпреки неприятното чувство, предизвикано от нейното кимване, Йохан се опита да се усмихне.

— Ами да — каза той, колкото може по-весело, — това ти е била работата.

— Ти не я харесваш?

— Не казах това. Казах само, че това ти е била работата.

Тя свали шала от главата си и вятърът развя косите ѝ.

— Но все пак си ревнив, нали? Искаш всичко да бъде твое собствено, да ти принадлежи. Не искаш да мислиш, че съм била с много мъже.

— И това не съм казал.

— Няма нужда да го казваш, аз разбирам.

— Сега вече няма значение. Всичко е в миналото, забравено.

— Аз не мога да забравя всички тези мъже, с които съм била, не мога да забравя — продължаваше Карина.

— Добре, но ще трябва да се опиташ.

— Защо, защото си ме купил? Ти си купил тялото ми. Това е всичко, но не си купил това, което е вътре — и тя посочи главата си.

Той я погледна съсредоточено.

— То е за твое собствено добро, по дяволите. Колкото по-скоро... изтриеш тези неща от паметта си...

— Толкова повече ще ти харесвам!

Той отново я погледна и разбра, че тя го дразни нарочно. Започна да се смее и след малко и двамата се разсмяха толкова силно, че той закара колата почти в едни храсталаци и трябваше да завърти силно кормилото, за да се върне отново на пътя.

— Трябва да престанеш да ревнуваш — каза тя, като хвана ръката му, — ако искаш да живея с теб, трябва да престанеш. Вече не мога да променя това, което се е случило. Всички тези мъже, които са били с мен, това не може да се промени.

— Много ли бяха? Петдесет или сто? — попита Йохан.

Карина го погали по бедрото.

— Има ли значение? Защо сто да е по-лошо от петдесет?

— Аз просто...

Тя вдигна ръка и запуши устата му. После се облегна на него и каза:

— Не се тревожи. Щом си ме купил, ще се науча как да те обичам. Ти ще ми покажеш.

Йохан продължи да кара и след това се обърна и с нарастващо учудване загледа нежния ѝ профил, меките ѝ раздалечени устни и сълзите, които блестяха в очите ѝ. Страхуваше се ужасно много, сякаш е прескочил правия път, по който Господ го е пратил да върви, и се е впуснал по собствените си желания, без да се замисля за чувствата на другите. Той знаеше, че е извършил грях с купуването на Карина, макар и да не беше сигурен какъв точно грях е това. Той нямаше желание за нея, не искаше дори да я докосне. Просто искаше да я притежава, защото беше нещо красиво. Знаеше, че ще трябва да плати за днешното си прегрешение, и все пак желанието му да има Карина беше толкова силно, че въобще не му идваше наум да се върне в Амареро и да я предаде заедно със сандъка и кутиите за шапки, да я остави в хотел „Екселсиор“ и да забрави, че някога я е виждал.

— Не зная — каза той — дали мога да те науча на любов. Самият аз съм изпитал много малко любов. Мога да те науча на приятелство.

Тя докосна ръката му.

— Може би ще се учим заедно. Двама души, които не знаят и се опитват да се научат.

— Ти си толкова млада!

— Млада! — възкликна тя. — Другата седмица ставам на тринадесет години.

Той я изгледа с неудобство.

— Но това е толкова малко, ти не си нищо друго, освен едно дете.

Тя седеше увита с наметалата и шала, изправена като дама.

— Някога бях млада. Бях млада, когато започнах. Бях на десет години, когато започнах. На десетия си рожден ден. Сега обаче знам повече. Зная кои мъже са синове на уличници и кои не са.

Йохан продължи пътя си.

— Мисля, че в живота има по-значителни неща от това.

— Така ли мислиш? Не съм сигурна. Зная, че от пръв поглед можеш да познаеш сина на уличницата и това е всичко, което ти е нужно да знаеш.

— Какво мислиш за мен? Син на уличница ли съм?

Карина наклони глава и леко се усмихна.

— Да — каза тя. — Ти си най-големият син на уличница от всичките, които съм виждала.

— Защо казваш това?

— Защото ти винаги ще получаващ това, което искаш, и винаги ще го получаващ евтино. А най-често без пари.

— Аз не те взех без пари.

— Какво плати, мога ли да попитам?

— Разбира се, че можеш. Дадох на Кайл Ленъкс осем процента от правата си за петрол от стоте акра земя, която притежавам в Суитуотър.

— И колко прави това?

— Зависи. Може да го направи много богат, а може и да не го направи. Докато не издълбаем кладенеца, нямаме представа колко петрол има въобще.

— И това беше сделката? — наведе глава тя. — Не знаех, че струвам цяло състояние.

Йохан се смути.

— Не се самообвинявай — продължи той, — отначало той искаше десет процента и аз го смъкнах на осем.

— Ами да, ти си такъв, ще видиш накрая, че ще ме имаш без пари. Но аз нямам нищо против. Ти си си такъв. Мисля, че един ден ще станеш богат, много богат.

— Да се надяваме. Погледни! Ето светлините на Едгар. Сега ще видим какво мислиш за живота на един начинаещ богаташ.

Карина се доближи до него и остана така, докато караше, а той се радваше, че улиците на града бяха пусли и доброто му име нямаше да пострада. Дори някой да надничаше иззад пердетата, нямаше да може да различи кои са тези двамата и какво, за бога, правят по това време на нощта.

Той спря на Грейндж стрийт пред оградата на голямата червена къща с бели капаци и бръкна в джоба на жилетката си за ключа. Когато стигнаха до вратата, Карина се обърна и щастливо му се усмихна, развълнувана от новия си живот, а това го накара да се почувства още по-виновен. Тъй като Йохан беше собственик, разполагаше с най-големия апартамент в къщата. Заемаше целия трети етаж — всекидневна, столова, която обикновено използваше за кабинет, кухня, баня, голяма спалня и малка спалня, която гледаше към готическата кула в северозападната част на къщата. Карина първа се качи по стълбите с кутиите за шапки, а след нея Йохан носеше дървения й сандък и своята чанта. Вратата се отваряше направо към препълнения, боядисан с евтина боя хол с грозна закачалка. Той остави всичко там и пусна Карина във всекидневната, запали лампите и отвори широко двата големи прозореца. Тази вечер той дръпна и двете червени завеси, сякаш не беше свикнал да го прави. Какво върши един инженер пуритан, какво би разбрал любопитният минувач? Подовете бяха от тъмно дъбово дърво, покрити с червено-кафяви килими. Тапетите във всекидневната бяха на зелени цветя. Имаше много картини от Холандия. Мебелировката бе солидна, функционална и купена на разпродажба. Кафяви кожени кресла, едно от друго по-грозни, бяха наредени около огромно дъбово писалище с месингови дръжки, канапе в кафяв плюш и други различни и неудобни подробности, които подходяха повече за някоя канцелария, отколкото за частен дом.

Като се оглеждаше, Карина можа да види през коридора малката столова. На масата бяха натупани технически книги, част от мазно парно бутало лежеше на бюфета върху нагънати вестници.

— Първото нещо, което трябва да направиш, е да влезеш във ваната и да се измиеш от прахта. Няма парфюмиран сапун, но ще ти извадя чиста кърпа и можеш да облечеш хавлията, която виси на вратата.

Докато Йохан палеше цилиндричния бензинов бойлер, Карина разопакова багажа си. Имаше месингов креват, фурнирован гардероб, който миришеше на нафталин, и на пода парцалив килим. Картина на Лох Ломънд^[4] висеше над кревата. Карина закачи шестте си копринени рокли и прибра обувките си. Имаше чорапи и фусти, но нямаше бельо, защото не употребяваше. На перваза на прозореца постави четката си за коса, гребена и една смачкана избледняла снимка на мексиканка, примижала от силната слънчева светлина.

Йохан почука на вратата и каза:

— Водата е гореща, Карина.

След като Карина влезе във водата и малко смутено остави вратата откритата, Йохан отиде в кухнята и сложи на печката царевични кочани, приготвени за вечеря. Той беше ерген готвач, но можеше да приготвя бекон с яйца, хляб с масло от хладилника и за него това беше най-богатата вечеря след такъв труден път от Амареро. Царевичката се печеше, когато звънецът иззвъня. Като изтри ръцете си, отиде да отвори вратата.

— Да?

Една жена стоеше пред вратата с черна наметка и с шапка, украсена с пера. Йохан се взря в скритото в сянката на шапката лице.

— Да? — попита отново той.

Жената не помръдна. Остана в черния мрак като гарван, с черни ръкавици и черни мъниста, прилична на пришествиец от някой гроб.

— Не ви познавам, апартамент ли търсите? — попита Йохан.

Жената леко поклати глава.

— Никога, никога и за нищо на света не бих искала друг апартамент. Не ме ли познаваш, Йохан? Аз съм Беатрис!

Без да продума друго, тя влезе вътре, тържествена и мрачна се озова във всекидневната. Йохан затвори вратата и веднага влезе след нея.

Тя стоеше под меката светлина на лампата, свалила вече траурната си шапка и черните ръкавици. Обърна се към него и макар да изглеждаше малко състарена и уморена, беше същата стройна брюнетка, с красивите полегати очи и чувствени устни. Той дори вдъхна същия парфюм, който помнеше от последния път, от карнавала в Бротън — хелиотроп, деликатен и носталгичен. Йохан стоеше, без да

проговори. В гърдите му бушуваше буря като в парен котел и не можеше да си поеме дъх.

— Йохан — каза Беатрис, като му подаваше ръка, — толкова се радвам да те видя. Изглеждаш много добре.

— Беатрис — промълви дрезгаво той.

Тя се приближи, хвана ръцете му и го целуна по бузата. Устните ѝ бяха топли и влажни, но неговите сякаш бяха парализирани, сякаш ги бе държал цяла нощ в лед, а очите му гледаха втренчено.

— Живея при стара приятелка на Лиди, три улици по-нататък, тук, в Едгар. Познаваш ли госпожа Елвира Ръсел? Тя беше толкова мила с мен. Вчера се пренесох. Госпожа Елвира Ръсел може да почака, а аз трябваше да те видя. Изглеждаш така преуспяващ!

— Да — каза тихо той. — Времената са по-добри.

— Мислех си, че ще е добре да съм близо до теб, докато съм в траур. Имам нужда от твоята сила, Йохан, както ти някога се нуждаеше от моята. И когато мине годината и сваля траура...

Вратата на всекидневната скръцна. Йохан се обърна и погледна към нея. Вратата скръцна отново и се отвори. Беатрис също погледна. Беше Карина, и то съвсем гола. Тялото ѝ бе слабо, с малки гърди, тесен ханш и няколко къдри между бедрата. Косата ѝ висеше мокра и падаше по раменете на кичури.

— Сър? — каза тя, явно смутена от Беатрис. — Сър, мисля, че имам гниди.

---

[1] Немезида — древногръцка богиня на съдбата и възмездието. — Б.пр. ↑

[2] Лий, Роберт Едуард (1807–1870) — Командващ войските на Конфедерацията по време на Гражданската война в САЩ (1861–1865). — Б.пр. ↑

[3] Брейзъс — река в Североизточен Тексас. — Б.пр. ↑

[4] Лох Ломънд — езеро в Шотландия. — Б.пр. ↑

1903

Корнелиус (инженеринг)

Едгар, Тексас

„Специалисти по доставка и сервиз на оборудване за търсене на петрол и оглеждане на площи, както и общи механици за фермерски и железопътни машини.

Собственик: Й.
Корнелиус“

Той мина по Мейн стрийт с нервни сдържани стъпки на човек, който е тръгнал много рано за определена среща и трябва нетърпеливо да отброява всяка минута. Спря се при дрогерията на ъгъла и през засенчения хол стигна до щанда за бонбони, където имаше домашно захаросани ябълки и захарни пръчки, купи си виолетови бонбони за два цента и ги засмука, като излезе на улицата.

Продължи по прашната улица до Кърни стрийт, облечен необикновено елегантно дори за такова посещение. Носеше светлосив костюм и гълъбовосива шапка. Ухаеше на одеколон и държеше бастун. Няколко души от местните жители го поздравиха с: „Как сте, господин Корнелиус?“, но повечето от тях мънкаха под носа си. Всички се обръщаха, като го отминат, за да го погледнат. В края на краищата той беше най-богатият човек, който въобще познаваха.

На ъгъла на Кърни стрийт той вдигна шапка, за да поздрави госпожица Бекинсейл от градското училище в Едгар. Тя бе млада, бледа жена, обличаше се с карирани поли и носеше широки обикновени шапки.

— Изглеждате по-добре от всякога, господин Корнелиус — каза тя със слабия си глас. — Като че ли животът тук ви понася.

— Бих желал и любовта да ми понася както животът — усмихна се той.

Госпожица Бекинсейл въздъхна.

— Вие знаете какво е писал лорд Байрон, господин Корнелиус: „Любовта на мъжа е нещо различно от живота му, но тя е всичко в живота на жената“.

Йохан се усмихна неловко.

— Може би трябва да запомня това — каза той и отново свали шапка.

Госпожица Бекинсейл, обикновена като закачалка, на която някой е нарисувал лице, го изгледа и въздъхна още по-силно, когато си тръгна.

Като вървеше по пътя си, Йохан се почувства приятно смутен. Той реши, че нарастващото му богатство и опит в отношенията с хората и в бизнеса му придаваха нещо, което го правеше по-интересен и по-привлекателен, въпреки продължаващата тенденция първо да нанася удар, а после да задава въпроси и въпреки че беше повече жестоко мъжествен, отколкото красив. Конска двуколка с царевица изтрополи край него. Той налапа още един лилав бонбон и го сдъвка.

Беатрис беше планирала разходката си до секунда и го очакваше на ъгъла на улиците „Кърни“ и „Мепъл“. Беше облечена в черно, както винаги, макар че пазеше сивото си лице от слънцето със сив чадър. Тя му се усмихна, като го видя, и закачливо вдигна деликатната си ръка, за да може той да целуне черната ѝ ръкавица. Те вървяха ръка за ръка обратно по Кърни стрийт към Мейн стрийт, където щяха да влязат в салона на единствения хотел в Едгар „Сюпириър“, за да пият чай. Това беше ритуал, който спазваха два пъти в седмицата през дългите месеци, когато Беатрис беше в траур. Може в сексуално отношение Беатрис да е била бясна според представите на много от гражданите на Западен Тексас, но никога това не е било явно. Дори и по време на най-страстните ѝ любовни авантюри, докато беше омъжена за Лидмър, тя пазеше външния си вид на жена, коректна във всяко отношение. Сега, когато живееше в Едгар, един много по-малък град от Бротън, тя правеше всичко възможно държанието ѝ да е по стандартите на християнската етика. Това означаваше да поддържа приятелството си с Йохан в предписаните граници, поне докато измине необходимият период от време. Йохан не смяташе за необходимо да отлага ухажванията си толкова дълго време, но той забравяше, че Беатрис не е дебелокожа като него и освен това тя като жена държеше да заеме

водещо място в социалните кръгове на Едгар. И макар да беше дала да се разбере, че е стара приятелка на Йохан и в Едгар е под негова закрила, тя продължи да живее в къщата на вдовицата Елвира Ръсел, намираща се на Кърни стрийт. Тази дама бе приятелка от детинство на Лидмър, още от седемдесетте години, и притежаваше множество албуми с негови младежки снимки.

Когато минаха през площада към дървената фасада с колони на хотел „Сюпириър“, всички, които ги срещнаха, ги поздравиха. Йохан отвори летящата врата на хотела и те влязоха.

„Сюпириър“ в Едгар приличаше съвсем на „Екселсиор“ в Амареро. Имаше скърцащ, покрит с килим под, множество зелени растения в саксии, високо махагоново писалище и вентилаторни перки на тавана, които неуморно и безопасно се въртяха. Всичко миришеше на антисептичен сапун и Йохан често се оплакваше, че дори и чаят мирише на него. През стъклените врати влязоха в хола на хотела, където вече се бяха настанили някои от известните дами на Едгар и хрускаха захарни сладкиши. Келнерката, в дълга черна пола, ги придружи до обичайната им маса, намираща се до северния прозорец, далеч от слънцето.

— Е? — попита Беатрис, като постави чантичката си на земята до краката си. — Как мина денят ти днес?

— След няколко дни ще се срещна с Фил Маккеог. Той изчислява акциите и цената на целия ми бизнес. Петрол, механична работа — всичко. Каза, че свободните ми авоари вече са доста над половин милион долара.

— Боже — зарадва се Беатрис. — Означава ли това, че може да станеш милионер?

— Предполагам, че е възможно. — Йохан махна салфетката си.

— Не изглеждаш много развълнуван.

— Защо трябва да се вълнувам? Към това започнах да се стремя.

— Скъпи милионере, това е чудесно! — Беатрис посегна през масата и хвана ръката му.

— Предполагам, че е — сведе очи той.

— О, миличък мой — каза тя, колкото се може по-тихо, за да не достигне до наострения слух на госпожа Дънфи. — Толкова се радвам за теб, толкова се радвам. Винаги съм знаела, че го имаш в себе си.

Той я погледна. Изражението ѝ беше много меко и нежно, но някак си не можа да разбере защо тя му изглеждаше като че ли чужда.

— Милионерите трябва да получават това, което искат.

Тя се замисли, знаеше какво следва. Хората от съседните маси забелязаха паузата и госпожа Уайтхед се обърна нахално, за да разбере какво става. Йохан я изгледа и ѝ направи кисела гримаса. Тя отмести погледа си.

— Трябва да призная, че ти беше много търпелив — продължи Беатрис. — Възхищавам ти се за това.

— Мина вече повече от година — настоя Йохан. — А ти сама си ми казвала, че Лидмър не е бил кой знае какъв съпруг.

— Зная — кимна тя мълчаливо.

— Добре, знаеш — продължи Йохан. — Защо тогава не свалиш траура? Обичам те, Беатрис. Добре ти е известно, а мисля, че и ти ме обичаш. Дойде тук, за да бъдеш близо до мен, нали? В момента, в който кажеш, можем да сключим брак и да дойдеш да живееш при мен.

Тя го погледна. Някаква кола с дрънчащи юзди мина край прозореца. Йохан видя келнерката с табличката да се приближава до масата им. Той се изкашля.

— Само да кажеш, и ще купя нова къща за нас. Истинска голяма къща. Или ще поръчам да ми построят. Ти само трябва да кажеш.

Келнерката постави чашите с чай, подноса със сладкиша и тънките филийки, намазани с масло. Беатрис сипа чая със спокойна ръка и внимателно постави чайника върху подложката.

— Не ми се иска да изглежда, че бързам — каза тя, без да погледне Йохан. — В края на краищата аз съм председателка на Женската лига по изкуствата.

— Какво общо има изкуството с брака?

— Моля те, скъпи, не така високо, не ми се слушат клюки. — Тя постави пръст на устните си.

— Какво общо има лигата по изкуствата с нас? — пошушна Йохан. — Не искам да се женя за проклетата лига по изкуствата. Искам да се оженя за теб.

— Не съм сигурна. — Тя потърка една от извитите си вежди с върха на пръстите, сякаш имаше главоболие.

— Ти ме обичаш, нали? Още ме обичаш?

— Мисля, че просто се страхувам. — Тя го погледна и се усмихна нежно.

— Страхуваш се? Страхуваш се от мен, от какво?

— Страхувам се да се омъжа отново. Да бъда поставена в клетка. Малкото черно птиче в люлеещата се клетка.

Йохан разбърка чая си и чукна с лъжичката по ръба на чашата.

— Не можеш винаги да бъдеш в траур — каза той с гърлен глас.

— Знам това, но не искам да бързам. И моля те, не искам да ме насилваш!

— Не те насилвам. Чакам вече повече от година.

Беатрис обърна глава. Йохан я наблюдаваше. Бледата светлина, проникваща от северния прозорец, докосваше широкото ѝ извито чело и свършените ѝ устни. На шията ѝ имаше черна кадифена панделка с брошка от черна слонова кост в сребърна поставка.

— Обичам те — каза той.

Тя не се обърна. Вместо това сведе глава и той забеляза, че очите ѝ бяха влажни.

— Ти плачеш, Беатрис. Ти плачеш.

— Няма нищо, това е от праха. — Тя посегна към чантичката си и извади бяла кърпичка с черни краища.

— Сигурно има нещо.

— Не знам — прошепна тя. — Просто ставам смешна.

— Ти никога не ставаш смешна.

— О, да. — Тя изтри очите си. — Всички човешки същества понякога са смешни.

— Не и ти.

— Имам нужда от време и това е всичко. — Беатрис го погледна с влажни очи. На лицето ѝ играеше тъжна усмивка.

— Време за какво? За по-дълъг траур?

— Не, вече не съм в траур, не съм в истински траур. Но още не съм сигурна в себе си. Когато Лиди почина, мислех, че всичките ми проблеми са свършили; само след няколко месеца обаче разбрах, че те едва започват. Има проблеми, които не могат да се разрешат, като се опиташ да премахнеш причината за тях. Всички ние сме женени за проблемите си, Йохан, дотогава, докато не ги преодолеем посредством нашата собствена вътрешна логика и сила. Лиди почина, но ето те сега

теб. Това е една от причините, заради които се бавя. Не мога да понеса мисълта, че ти ще се превърнеш изцяло в Лиди.

Лицето на Йохан се изпъна и постепенно се отпусна. Той постави ръцете си на края на масата, сякаш иска да я отблъсне, и каза:

— Искаш да ти покажа?

— Да ми покажеш какво?

— Да ти покажа, че не съм Лиди.

— Не знам какво имаш предвид.

— Разбира се, че знаеш. Спомняш ли си деня, когато ме покани във всекидневната си.

Тя попипа челото си.

— Тогава беше различно — каза бързо тя.

— Защо да беше различно? Да не мислиш, че мога да забравя тази гледка. Тя се е запечатала в мен завинаги. И ако ме погледнеш в очите, ще разбереш.

— Йохан — каза тя с тих глас, — прилошава ми.

Той грабна ръката ѝ. Този страстен жест не убягна от очите на госпожа Уайтхед. Едва мърдайки устните си, той пошепна:

— Обожавам те, Беатрис. Имам нужда от теб. Не разбираш ли колко много искам да те притежавам?

Беатрис примижа. Тя приличаше на човек, току-що спасен от удавяне.

— Мисля, че ти си ми твърде много, Йохан. Може би това е истината. Ти имаш толкова много... енергия. Толкова много сила. И ето, ти я слагаш в краката ми, сякаш това няма никакво значение. Не съм сигурна дали мога да я контролирам. Всички мои любовници преди теб бяха такива момчета.

Йохан пусна ръката ѝ.

— Аз не съм ти любовник — каза дръзко той. — Аз само бих желал да бъда.

Беатрис взе една сладка от подноса и я сложи в чинията си, поне направи опит да я изяде. Салонът в хотела беше много тих и Йохан си мислеше, че говорят много високо. На една от стените имаше отпечатък на локомотива на Уайнън от 1844 година и това го натъжи по странен начин; той изпита носталгия по дните, прекарани в Ню Йорк. Вътрешно кипеше, обожаваше Беатрис и мисълта, че тя може да

не го обича, че може би му се изплъзва, отдалечава се от него с всеки изминат месец, правеше безсмислено неговото богатство.

Две вечери по-късно, след като беше затворил вратата на работилницата си, Йохан отиде в дрогерията на ъгъла и прав изпи чаша ледена лимонада. После, вместо да тръгне надясно към Грейнджстрийт, където се намираше къщата му, той продължи да върви направо по Маунтолив стрийт, където къщите бяха по-малки, но по-спретнати и с бели огради.

След като мина покрай няколко къщи, той спря и се огледа нагоре и надолу по улицата. После отвори вратата на чиста едноетажна дървена къща и стигна до входа в сянката на верандата. Извади ключ от джоба си и влезе вътре.

Карина го очакваше в малката стая със смарагдовозелени тапети на цветя, украсена с различни дреболии, събрани, докато беше под покровителството на Йохан. Пеперуди в стъкленици, препарирани птички и тъжни пейзажи от Португалия, както и грозни чинии с назъбени краища. Всичко, което изглеждаше екзотично и пъстро, беше истинско съкровище за Карина и Йохан често недоволстваше, че къщичката ѝ прилича повече на стая за разпродажби, отколкото на момински дом.

Тя бе седнала грациозно на стола с вдигната нагоре коса и бе облечена в розова тафтена рокля. Лицето ѝ бе овално и мистично красиво както винаги, а очите ѝ бяха отправени към Йохан с такава омайна влага, че той просто застана на вратата и се усмихна. Порцеланов часовник, отрупан с плодове и херувимчета, тракаше на перваза на камината.

— Очаквах те в седем часа — каза тя с младежка срамежливост.

— Да — каза той и постави шапката си на една странична масичка близо до колекция от миди, залепени във форма на жаби и коне. — Получих една късна поръчка за петролните съоръжения в Амареро. Трябва да замина другата седмица, имам предвид за Амареро.

Тя стана от стола, фустите ѝ шумоляха и го целуна по страните. Той трябваше да се наведе, за да може тя да го достигне.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита я той. — Донесох бутилка порто.

— Добре — усмихна се тя.

Настъпи приятно мълчание, докато той вадеше две кристални чаши от бюфета. Отвори бутилката и ги напълни до половината, после се доближи до нея и седна до тухлената камина.

— За какво ще пием? — попита тя.

— Не знам, може би за приятелите — той вдигна рамене усмихнат.

— А защо не за бизнеса, ти си влюбен в бизнеса си.

— Бизнесът сам се грижи за себе си, дори и в настоящия момент. А освен това обичам и теб!

— Не съвсем достатъчно — погледна жадно тя.

— Разбира се, че достатъчно.

Тя погледна пръстените по деликатните си пръсти.

— Не както подобава на съпруг — каза тихо тя.

Той се облегна и оправи панталоните си, за да не се измачкат. Пиеше виното си и я гледаше с израз на нежност и загриженост, които биха объркали и учудили повечето от неговите бизнес колеги. За Карина това беше обикновена, некомплицирана обич.

Като въртеше чашата между грубите си пръсти, той каза:

— Обичам да си мисля, че те спасих. Как бих могъл да се отнасям към теб по същия начин като тези, от които те спасих?

— Никога ли не си помислял за любов с мен?

Той погледна настрани.

— Любов... любов с теб... Не трябва да е винаги болезнено — каза тя с толкова спокоен, тъжен глас, че отначало той не разбра какво иска да каже.

Той се изкашля.

— Зная. Но без оглед на това какво мислят друга хора, един мъж може да получи от младо момиче и други неща, освен любов. Аз те купих, Карина, но в деня, когато те доведох тук, аз те подарих на самата теб. Ти не си моя собственост. Искам да бъда само твой приятел.

— Ти си ми добър приятел — каза тя и нежно докосна ръката му.

Той помълча известно време, после стана, разходи се из стаята, вдигайки и слагайки различни картички и дреболии, които Карина

беше подредила по полиците.

— А може би те мамя, а може би мамя и себе си — каза той с дрезгав глас. — Може би когато те купих, исках да докажа на себе си, че всичко може да се купи. Петролен кладенец, автомобил, дори и момиче. Не мога да претендирам, че парите нямат значение за мен и че не искам власт и лукс — всичко, което може да се купи с пари. Знаеш ли, че когато за първи път дойдох в Тексас, отидох в една банка, поисках десет хиляди долара и те ми отказаха. Миналата седмица същият банков мениджър ме попита дали не искам да внеса някои от влоговете си там.

— А ти какво каза, нещо неприятно?

— Всъщност не. Просто му казах, че, изглежда, е забравил собствения си урок — нито взимай, нито давай пари на заем. И след това случайно, а може би и неслучайно го настъпих по крака.

— Караш ме да се чувствам толкова защитена. — Карина се засмя.

— Никой от нас не е истински защитен. Но парите могат да ни защитят от някои неща. Например от глад и унижение. — Той поклати глава.

Карина потръпна. Стъмваше се и кожата ѝ се сливаше с мрака в претрупаната стая. Йохан имаше твърде странното чувство, че ще помни този ден, този момент и ще си мисли за него с непоносима тъга в продължение на много години.

— Толкова ли те е страх от Беатрис?

— Не зная, може би не от Беатрис въобще. Може би моите чувства ме правят загрижен. Когато сме заедно, не мога да се държа като нормален.

Карина постави чашата си и се обърна така, че да може да го гледа с онази мека, нежна топлина, която той така много ценеше. Тя беше още много млада, което я правеше откровена и наивна. Но годините, в които се бе продавала на груби, несклопосни старци, ѝ бяха дали една острота и усет за човешката абсурдност, от които често самият Йохан се учеше, без да се срамува. Вечер, когато дневната жегата паднеше, тя минаваше със своята двуколка, вдигнала високо глава, с неповторимия си профил, винаги спокойна, самоуверена и се радваше на всяка прошепната дума, на всяка обърната към нея глава и на всяко мръщене на пастора. Те всички знаеха, че има нещо общо с Йохан, но

не можеха да разберат точно какво. Понякога спираше пред дрогерията да си купи ментови бонбони, което, изглежда, правеше нещата да изглеждат още по-лоши в очите на хората. Винаги когато срещаше Йохан след работа, тя му разказваше всичко, което е било забавно, и така шеговито описваше най-здравомислещите граждани на Едгар, че той се смееше до задушаване. Той обичаше компанията на Карина по начин, по който някои хора обичат приятелите си от колежа; дори повече от това. Тя му беше като малка сестра. Беше му скъпа и все пак достъпна. Успяваше да изтръгне от него чувства на топлина и привързаност, които едва ли притежаваше. Той нямаше желание да се ожени за нея или да я люби. Това би разрушило обречеността на нейната магия. И той знаеше, че ако я загуби, ще загуби вероятно най-скъпия човек, когото някога е имал. По друг начин не би могъл да се изрази.

Макар че Едгар беше малък град, където клюките се разнасяха като пера от вятъра, постоянните посещения на Йохан на улица „Маунтолив“ за щастие бяха убягнали от вниманието на Беатрис. Разбира се, тя знаеше за Карина, но само като за осиротялата дъщеря на мексикански петролотърсач, комуто Йохан бил обещал, докато онзи лежал премазан от петролните съоръжения, че ще бъде защитник и настойник на Карина. Така бе обяснил на Беатрис онази вечер, когато тя пристигна: „Бедното дете, беше затънало в мръсотия“. И това бяха обясненията, които продължаваше да дава с известни подробности понякога. Не бе изненадващо, че Беатрис не бе дочула клюките, които следваха Карина, когато минаваше с двуколката си. Дамите на Едгар се стремяха да запазят доброто си държание, както и самата тя, а освен това се страхуваха какво би направил Йохан, ако кажеха истината на Беатрис. Йохан притежаваше този вид натрапваща се мъжественост, която ги караше да потръпват и да желаят (в най-смелите си мечти) да не бяха вече омъжени.

— Не мога да разбера защо Беатрис те плаши. Ти не се плашиш от никой друг. Всички други се плашат от теб — каза Карина.

Йохан отпи от чашата си и застана със смирен израз.

— Тя е красива жена, но никога не те прави щастлив, нали? И никога няма да те направи, защото тя всъщност не те обича. Не те обича, както аз те обичам.

— Така ли мислиш, не знам? — попита Йохан, като се обърна към нея.

— Ако аз бях на нейното място и те обичах, както тя твърди, още тази вечер щях да сложа край на траура. Щях да ти покажа всички трикове, които съм научила от мъжете, и щях да те направя пощастлив, отколкото можеш дори да мечтаеш. Чувал ли си за номера, наречен „Мохоук клоо“?

— Карина! — заплаши я Йохан.

— Ами това е истина — настояваше тя. — Щом като тя не прекъсва траура си, значи не те обича.

— Страхува се, това е всичко. Не може да се реши.

— А как може да те обича, щом се отнася така с теб?

— Тя не се отнася лошо с мен, просто е объркана.

— Не те обича, Йохан, един ден ще трябва да го признаеш! — Карина се усмихна и поклати глава.

Йохан погледна настрана. Той подозираше, че това, което Карина казва, е истина. Въпреки упорития отказ да се предаде, който е характерен за тези, които обичат, но не са обичани, той се досещаше, че Беатрис се плашеше или просто не беше уверена в себе си, а може би дори смъртта на Лиди я беше засегнала повече, отколкото тя признаваше.

— Карина — каза той с дрезгав глас.

Тя дойде и го хвана за ръката. Той притисна ръцете до челото си и трябваше да преглътне, преди да проговори.

— Някога тя ме накара да се разплача. Надявам се, че няма да е нужно да плача отново.

— Йохан — пошепна Карина, — ти не си човек от дърво и желязо. Ти си от плът и кръв като всички останали. Не трябва да се докарваш до там.

Той я погледна, след това нежно я целуна по сплетената коса.

— За да бъда богат, трябва да съм направен от дърво и желязо. Хората от плът и кръв си остават бедни.

— Ще останеш ли тази нощ? — Тя го погали по страните му.

В мрака на стаята той забеляза една сълза на бузата ѝ, блестяща като отражението на единствената звезда на някой тъмен морски бряг. Тя го целуна, допря меките си устни до изпънатото му гладко

избръснато лице. Постави празната си чаша и каза „не“ толкова тихо, че тя дори не беше сигурна дали е отговорил.

Рано на другата сутрин той облече син вълнен костюм, сложи шапка за дерби и отиде в бръснарницата на Тейтъм. Това бе единствената екстравагантност и разточителство, които си позволяваше. Той седеше на големия бръснарски стол, докато Джек Тейтъм сапунисваше русата му бодлива брада и го бръснеше с оригинален бръснач „Джорджо Уостенхолм“. По-късно, след години, Йохан често и неочаквано си припомняше бръснарницата на Тейтъм; острата миризма на медицински спирт, в който Тейтъм вечер натопяваше зъбите си, тракането на ножиците, аромата на бръснарски сапун и начина, по който ранното утринно слънце падаше върху календара на Браун & Бигелоу „Колет“; причината за този спомен бе, че бръсненето му при бръснар беше първата му открита демонстрация на богатство. След Джек Тейтъм нищо, за което харчеше пари, нямаше същия дъх на успех. Освежен, той тръгваше надолу по Конгрес стрийт към работилницата. Тя бе на ъгъла, със зелено боядисани рамки на прозорците и красив златен надпис „Корнелиус (инженеринг)“. Когато отваряше вратата, звънчето звънтеше и Сам Чивърс излизаше в своята мазна престилка, плешив, но с бакенбарди и половинки очила на върха на червения му нос, приличащ на Дядо Коледа, който в последната минута поправя шейната си.

— Здравей, Сам — каза тихо Йохан.

Затвори вратата, премина по изтърканите дъски на магазина към щанда и свали палтото си. Сам повдигна преградата и той влезе във вътрешната част, от която се отиваше към складовете и работилниците. Чуковете кънтяха по метала и Йохан забеляза, че най-новите му петролни съоръжения бяха в доста напреднал стадий на изработка.

Фил Маккеог, неговият счетоводител, го очакваше. Той беше млад, много слаб човек, с коса, блестяща от брилянтин, и бели копринени чорапи. Държеше чантата си върху коленете като кученце.

— Рано си дошъл. Мислех, че счетоводителите спят до залез-слънце — каза Йохан.

Маккеог се изкикоти.

— Днес ще се радвате, че не съм се успал. Снощи привърших изчисленията ви.

Сам трябваше да е в работилницата, но знаеше колко важни са тези изчисления и чакаше там с ключ в ръка и с поглед, отправен към Йохан. Той седна. На писалището му имаше попивателна, месингов календар с вчерашна дата, бележник и чаша с моливи. Скръсти големите си ръце и зачака. Маккеог се усмихна, отвори чантата и му подаде сметките.

— Честито — каза той, — вие сте милионер.

Йохан пое книгата и ги прегледа. Не се чувстваше горд, защото този момент се предвиждаше отдавна, от толкова дълго време, през толкова месеци на усилена работа и несполуки, които невинаги бе очаквал. Това, което почувства, беше някаква реабилитация, чувството, че бе прав, че и Господ знаеше, че е прав.

— Добре е, че сте копали на източния край на площадката, това е решаващото — обясни Маккеог. — Дало е повече суров нефт за два месеца, отколкото всички останали за шест. И тези нови резервоари много ще помогнат.

— Е, Сам, това е то. Постигнахме го. — Йохан не можа да сдържи усмивката си.

— Радвам се за вас. Това ще ви донесе каквото желаете. — Сам подаде ръка.

— Хайде да се почерпим — предложи Йохан.

— Без мен — каза Маккеог. — Тази сутрин трябва да прегледам книгите на Шарп и ще ви кажа направо, че те се нуждаят от вниманието на Херкулес.

Те се ръкуваха и след това Фил Маккеог си тръгна. Йохан отиде до секретарката си за папки, извади три чаши и бутилка бренди и сипа във всяка по една глътка.

— Хайде да повикаме Джек, мисля, че това е ден, който трябва да отпразнуваме.

— Щастлив ли сте? — Сам изтри ръце в престилката си.

— Защо да не съм? — погледна учудено Йохан.

— Не знам. Напоследък сте доста мрачен. Хората започват да се питат още колко време вашата вдовица ще седи в обвивките си.

— Значи това било. — Йохан вдигна вежди.

Сам погледна смутено.

— Не искам да съм любопитен. Вие знаете. Но работим от доста дълго време заедно и понякога се чудя. Може би ще ви бъде хубаво, ако се разтоварите. Добре е да имаш приятел, с когото да разговаряш.

Настъпи неудобно мълчание и после Йохан каза:

— Да, Сам, зная.

Сам седна на ръба на писалището, взе една от чашите с бренди, но не отпи.

— Сега ти си богат човек, Йохан. Можеш да пътуваш, където си искаш, да се срещаш, с която жена си поискаш. Няма голяма полза да се прехласваш по една вдовица като тази.

— Сам, аз я обичам.

— Може би, но тя обича ли те? Това питат хората — подсмъркна Сам.

Йохан стана и отиде до прозореца, който гледаше към работилницата. Той виждаше Джек Бийк, тънък и сух, с дълги бакенбарди, как чука по метална гредка и каза:

— Някъде дълбоко в сърцето ѝ има любов. Знам, че има. Но тази жена е богиня.

— Никоя жена не е богиня, Йохан.

— Тази е. — Йохан поклати глава. — Тя има силата и мозъка на мъж и все пак е красива жена. Не зная дали я мразя, или боготворя. Но тя ме е хванала точно тук, за сърцето и за мисълта, и не мога да направя нищо.

— Не е моя работа, Йохан. Искam само да ти кажа как ми изглежда на мен. И освен това ми се струва, че гониш някаква сянка, която въобще не съществува. — Сам остави чашата с бренди.

— Може, може и така да е.

Сам извади лулата от джоба си, напълни я с тютюн, драсна клечка кибрит на прозореца и я запали.

— Спал ли си с нея? — попита бавно той.

— Тя не е опасна, докато не мине траурът ѝ.

— Добре, не ти ли е идвало на ум да опиташ?

Очите на Йохан се разшириха, но той не отговори.

— Зная, че звучи грубо, но един мой братовчед от Ню Йорк преследваше една дама, вдовица, почти по същия начин. Една вечер се напи и я вкара в леглото си, за да разбере, че тя се страхува от физическата страна на нещата, тъй като отдавна не е опитвала.

— Аз не съм пияница, една чаша бренди ми е достатъчна.

— Просто се опитвам да ти помогна, Йохан. Понякога ние, старите хора, гледаме на нещата по-направо. Има си време за обноси, има си време и да отидеш и да си вземеш каквото искаш.

— Сам, ти просто не познаваш Беатрис. Не я познаваш.

— Всички жени си приличат. Само лунатиците любовници ги смятат за различни.

— Сам, за бога.

Сам вдигна рамене и захапа лулата си, после я извади и каза:

— Слушай, още една дума ще ти кажа по въпроса. Ако искаш да отидеш в къщата на госпожа Мълинър и ако искаш да бъдеш там няколко часа, без да те прекъсва някой, ще покана госпожа Елвира Ръсел да дойде с мен на цигулковия концерт. Знам, че винаги ми хвърля по едно око, и това е най-доброто, което мога да направя.

— Това се нарича приятелство, Сам. Мисля, че не бих излязъл с госпожа Елвира Ръсел, както не бих излязъл с някой плешив орел. — Йохан вдигна чаша.

— Искаш ли да го направя?

Настъпи дълго мълчание.

— Не зная, Сам, мисля, че не искам. И във всеки случай сега не се интересувам от това. Време е да замина за Ню Йорк.

— Ню Йорк, ами работата тук?

— Слободиън може да надзирава работата около петрола.

— Ами тук?

Йохан се намръщи, огледа работилницата и каза:

— Ти можеш да се оправяш сам няколко месеца, нали? Ти и Джек? Винаги можете да повикате Фил Маккеог, ако имате проблеми със счетоводството.

— Не разбирам защо заминаваш сега, когато си толкова добре?

— Много просто. Имам един милион долара и трябва да направя нещо с тях. Ако стоиш на едно място, ръждясваш. Искам да напредвам, да правя повече. Искам да вляза в застрахователния бизнес, в корабоплаването, да купя ценни книжа от железниците. Искам да разбера какво става с Уолстрийт. Не искам да съм богаташ, който потрива ръце, а да бъда бизнесмен! — Йохан се изправи.

— А Беатрис?

— Не знам — замисли се Йохан, — може би ще иска да дойде, може би ще си остане тук. Няколко месеца без мен може да й помогнат да вземе решение.

— Наистина ли мислиш така?

— Не зная какво мисля. Но ще трябва да разбера, нали? Не мога да продължавам да танцувам около нейните траурни рокли и панделки. Сам се приближи.

— Слушай, Йохан, нека покания Елвира Ръсел да излезе с мен. Нека го направя веднъж и тогава, като останеш насаме с Беатрис, използвай момента. Направи го, преди да заминеш за Ню Йорк.

— Сам...

— Знам какво мислиш. Мислиш си, че не разбирам колко е свята тази дама за теб, че аз въобще нищо не разбирам. Но, рано или късно, ти трябва да направиш нещо. Не може да прекараш живота си, като се въртиш около нея.

Йохан прехвърляше книгата, които му доказваха, че е милионер. После каза:

— По-добре повикай Джек. Хайде да празнуваме, преди да сме ги похарчили.

Късно на следващата вечер той все още беше на писалището си. Последното нещо за деня бе да напише на ръка писмо до главното представителство на „Амареро ойл“ в Ню Йорк. Още когато намери земно масло в Суитуотър, връзките на Йохан с „Амареро ойл“ бяха сърдечни и конструктивни. Той им бе заемал на няколко пъти съоръжения и бе в добри отношения с техните работници и майстори. Имаше малко работа с тях. Всичкото земно масло продаваше на „Колтън ойл“ за рафиниране, просто защото техните цени бяха изгодни. Но предвидливостта му на бизнесмен беше такава, че гледаше далеч напред в бъдещето, когато може би някой ден щеше да стане нужда да закупи съоръжения като тези на „Амареро ойл“ и щеше да му бъде от полза те да са предварително приятелски настроени.

Писмото се отнасяше за Кайл Ленъкс. Бе приятелско писмо, което всъщност прикриваше истината за това, което Йохан възнамеряваше да направи. Сега, когато имаше повече от един милион долара и когато Джери Слободиън бе казал, че осмият кладенец от

Суитуотър дава на ден по двадесет и пет варела, осемте процента на Кайл Ленъкс бързо се превръщаха в цяло състояние. Не че Йохан съжаляваше за цената на Карина, но достатъчното си е достатъчно, особено когато се отнася за човек като Кайл Ленъкс, и след пресмятанията на Фил Маккеог Йохан бе решил да отстрани Ленъкс от пътя си. Във всяко изречение той хвалеше способностите на Кайл Ленъкс като мениджър, макар да знаеше, че „Амареро ойл“ не му се доверяваха и го смятаха за неприятел. Той окачества Ленъкс като „изключителен и разсъдлив“ човек, който „си заслужава хляба“. После между другото попита дали „Амареро ойл“ не би желала да прехвърли договора му с Ленъкс върху „Корнелиус ойл“ и по този начин да признае заради заслугите му Йохан за „истински ветеран на полето на петрола“.

Той запечата писмото, адресира го, облече палтото си и заключи работилницата за през нощта. Знаеше, че „Амареро ойл“ непременно ще приеме неговото предложение, и дори си тананикаше, след като угаси лампите над писалището си. Като сложи веднъж договора с Ленъкс в собствената си каса, нещата ще изглеждат съвсем различно. Осемте процента на Ленъкс ще бъдат спрени веднага, дори и ако Ленъкс се оплаче, защото местните съдилища нямат високо мнение за служещите, които притискат работодателите си, особено когато работодателите са толкова богати и влиятелни като Йохан.

Той излезе от офиса и заключи вратата зад себе си. На улицата бе тъмно и хладен вечерен бриз подухваше, а някъде в далечината се чуваше лай на диви кучета. Чу стъпки по тротоара и като се обърна, видя Сам Чивърс облегнат на стълба, с лула в уста.

— Сам, не те видях.

— Не съм от дълго тук.

— Защо не влезе? Имаше още много бренди от вчера.

Сам се приближи и светлината от някакъв прозорец падаше върху велурената му шапка и синия костюм, който Йохан не беше виждал. Миришеше силно на лавандула.

— Да ти кажа право, малко се смутих.

Йохан се усмихна неудобно.

— Изглеждаш облечен като за испанско погребение.

— Е, не съвсем. Но аз съм се облякъл, за да изведа госпожа Елвира Ръсел на разходка тази вечер.

— Мислех, че ще я водиш на цигулков концерт.

Сам оправи лулата си. В мрака на улицата някакъв кон неспокойно дърпаше юздите си.

— Цигулковият концерт е чак в другата сряда, а аз си мислех, че ти се нуждаеш от помощ малко по-рано.

— Сам — каза Йохан, — няма да отида там. Ти можеш да си разхождаш госпожа Ръсел, докато ти отмалят краката. Аз обаче не мога да отида при Беатрис с каквото и да е лично предложение, докато тя е в траур, това е всичко.

— Йохан — въздъхна Сам, — ти си доста глупав за един милионер. Главата ти не може ли да побере, че Беатрис седи, хапе устните си и просто чака да отидеш и да я измъкнеш от тези траурни одежди. Тя иска ти да го направиш, Йохан. Тя има нужда ти да го направиш. Иначе няма да има чувството, че си я гонил и хванал. Една жена трябва да бъде хваната и това е една от азбучните истини в живота.

— Занасям това писмо до офиса на „Уелс Фигаро“ и после отивам да вечерям. След това се връщам вкъщи и си лягам. Ще анализирам нефтените обработки, докато заспя. — Йохан пое дълбоко въздух.

Сам го хвана за ръката. Старият специалист си помисли за минута какви думи са му нужни, за да придума Йохан да опита шанса си при Беатрис, но след това сухо добави:

— Колко годишен си, Йохан?

— Тридесет, защо?

— Питам, така. Струва ми се, че тридесет години са доста, за да не бъдеш още женен. Какво ще стане с всички тези пари, които имаш, ако умреш и нямаш наследник?

— Не планирам още да умирам.

— Никой никога не планира.

— Е, добре, дори и да умра. Няма да се тревожа много за парите си, нали ще бъда мъртъв?

— Трябва много да бъдеш убеждаван — въздъхна Сам.

— Няма да отида при Беатрис тази вечер, Сам, и това е последната ми дума.

— И ще ме оставиш да страдам цяла вечер с Елвира Ръсел за нищо? Обещал съм ѝ и не мога да откажа.

— Сам, няма да отида.

— Страхуваш се.

— Може би.

— Е, добре — Сам бутна шапката си назад, — ще дойдеш ли с мен до вратата на госпожа Елвира Ръсел. Страх ме е да се изправя сам пред тази стара гарга.

Йохан го изгледа и после кимна.

— Добре, но следващия път, преди да каниш стари дами на разходка, първо ме питай.

Те прекосиха улицата под хладната светлина на луната. В мрака се носеха миризми на наденици, подправки и прах. Някой дрънкаше на пиано, а друг спореше на висок глас.

— Мислех си — каза Сам, като вървяха един до друг надолу по Кърни стрийт. — Този град е твърде малък за теб сега, ти си прав, като мислиш за Ню Йорк.

Йохан гледаше напред към осветената веранда на двуетажната дървена къща на госпожа Елвира Ръсел.

— Не толкова за Ню Йорк, Сам, а за целия свят.

Стигнаха до предната врата и Сам позвъни.

— Мислех си да заведа госпожа Ръсел до черквата. Чух, че тази вечер ще има хорово изпълнение.

Те чуха стъпки и след това госпожа Ръсел се появи на вратата. Тя бе много висока жена с широки рамене, от които върху тялото ѝ без бюст се спускаха набраните рокли като платнище върху старо оръдие. Лицето ѝ бе голямо като на бивол и косата ѝ бе замотана в една бърканица от стоманеносиви плитки. Тя облиза устните си готова за флирт.

— Сам Чивърс! Ами ти си дошъл рано. И вие също, господин Корнелиус. Не знаех, че и вие ще дойдете.

— Не идвам, просто се разходих със Сам. — Йохан се изкашля. — Сега ще ви кажа лека нощ.

— Ще си взема наметката — разбърза се госпожа Ръсел. — Ще влезеш ли, Сам Чивърс. Няма да се бавя повече от минутка.

— Лека нощ, Сам. Лека нощ, госпожа Ръсел — каза Йохан и се готвеше да тръгне, когато чу Беатрис да вика:

— Йохан, ти ли си?

Йохан се обърна и изгледа Сам кисело. Сам се забави за момент и после каза:

— Точно така, госпожа Мълинър, той си отива.

Беатрис мина по осветения коридор и се спря на входната врата. Тя бе облечена в дълга обикновена рокля от тъмнокафяв памучен плат, което напомни на Йохан за роклята, която Карина носеше през първия ден, когато я видя. На светлината на газената лампа Беатрис приличаше на богиня повече от всякога и изглеждаше още по-красива.

— Не си отивай — каза тя. — Защо не останеш за едно шери?

Госпожа Елвира Ръсел оправяше бързо ресните на наметката си и забождаше шапката си.

— Ако господин Корнелиус остане, Беатрис, ще трябва да остана и аз, а аз не съм склонна. През целия ден с нетърпение очаквах тази разходка с господин Чивърс.

— Той може да остане за пет минути, лельо Елвира, достатъчно голяма съм.

— Братовчедка ти Корийн обичаше също да казва това, а беше изнасилена от продавача на риба.

— Поне на триста мили оттук няма продавачи на риба. — Беатрис се усмихна с мистичната си усмивка.

— Много добре! Но само за пет минути. Не искам къщата ми да дава повод за приказки.

Йохан, с шапка в ръка, се почувства неспокоен и неудобно.

— Трябва да довършвам доста работа и трябва да наваксам.

— Можеш да отделиш пет минути — настояваше Беатрис. — Влез и ми подай шапката си.

Като минаваше край него, Сам го стисна за лакътя. Несигурен, той спря на средата, но после тръгна след Беатрис и влезе в старомодната всекидневна. Прозорците са били затворени през целия ден и стаята бе неприятно задушна.

Беатрис седна на единия край на коженото канапе и каза:

— Шерито е от лявата ти страна. За мен по-малко.

Йохан отвори бюфета, взе две чаши и сипа.

— Днес мислех за теб — продължи Беатрис.

— Така ли? — огледа се той.

— Мислех си как навлезе в живота ми, като се нуждаеше от моята помощ, и как аз навлязох в твоя живот, като се нуждаех от твоята

помощ. Това показва, че в живота има някакъв комичен баланс, не мислиш ли така?

Йохан подаде чашата на Беатрис. Зад него вратата се затвори и Сам Чивърс и Елвира Ръсел тръгнаха на разходка. Йохан се чудеше колко ли ще се бавят. Той се изкашля и се настани на другия край на канапето.

— Хайде за твоя милион — каза Беатрис и вдигна чашата.

— И за теб — отговори Йохан много по-спокойно.

Те пиха и си размениха смутени усмивки.

— Странно е, че сме сами — забеляза Беатрис. — Така съм свикнала леля Елвира да е край мен. Тя е много особена, знаеш ли? Чудя се какво би си помислила за всички мои лудории.

— Кафявата рокля означава ли, че вече не си в траур?

Беатрис погледна и поклати глава.

— Не, тя означава, че всичките ми черни рокли са за пране.

— Защо не помислиш... — Йохан погледна чашата си.

— Да помисля, за какво?

— Знаеш какво имам предвид. Да прекъснеш траура.

— Но аз ти казах. Просто още не съм готова.

— Трябва да замина за Ню Йорк, знаеш ли?

— Ню Йорк? — Тя го погледна косо.

— Не мога да остана завинаги в Едгар. Бизнесът е нещо повече от изпомпване на петрол и поправяне на счупени компресори.

— Добре — каза Беатрис малко объркано. — Сигурно трябва.

Йохан не отговори. Беатрис остави чашата си и стана, отиде до камината и се погледна в огледалото над перваза. Погледна се със собствените си очи в огледалото и видя една жена доста приятна, поне за живота, който водеше. И като си помисли, че е тук, в тази овехтяла стая, с този несръчен богаташ, стана ѝ жал за самата нея. Погледна надолу как върти сватбената си халка почти с неудържима нервност.

— Добре, надявам се да свикна.

— Да свикнеш с какво?

На лицето ѝ имаше сдържана усмивка.

— Ще свикна да живея живота си в този забравен град в Западен Тексас, да пия чая си сама и да се чудя дали животът някога е имал нещо друго да ми предложи.

— Беатрис, животът има на склад куп неща за теб.

Тя вдигна ръце, сякаш всичко е безнадеждно.

— Ти си мъж — каза тя. — Мъжът е свободен, той може да отиде, където му харесва, може да ходи в заведения и да пие. Може да кара автомобил и да псува на глас. Може да гласува. А какво може да прави една жена, даже и да има желание? Тя трябва да зависи за всичко от съпруга си. Трябва да зависи от него, дори да му създаде възможност да ѝ изневери.

Йохан потри брадата си. Не знаеше какво да каже.

Беатрис отиде при него и му подаде ръцете си. Този път тя каза по-нежно:

— Нямам намерение да те оскърбявам, Йохан. Ти знаеш, нали? Но вече не съм сигурна в чувствата си. Твоята работа и твоите пари като че ли означават твърде много за теб. Когато съм с теб, имам чувството, че мисълта ти е другаде, винаги мислиш за бизнес, винаги мислиш как да правиш повече пари. Ако ще трябва да живеем някак си заедно, ако аз трябва да имам някакъв живот с теб, трябва да знам, че няма да ме затвориш в някоя къща сама, трептяща за любов, когато ти си далеч — в Ню Йорк, Вашингтон или Сан Франциско, гонещ долларите и забравил съпругата си. Така стана с Лидмър. Той ме оставяше в затвор, когато отиваше на работа. Не виждаш ли, че една жена е свободна, само когато съпругът ѝ е до нея?

— Ти смяташ, че не мога да те направя щастлива? — Йохан се изкашля.

— Йохан... нуждая се от сигурност. Трябва да знам, че няма да се отнасяш с мен като Лиди. Трябва да съм сигурна, че каквото и да се случи, твоите чувства ще бъдат на първо място и преди бизнеса. Винаги, без уговорки!

Той я погледна объркан. Въобще не можеше да я разбере. Беше дошла да живее в Едгар, за да бъдат заедно по време на нейния траур и евентуално да се оженят. Всъщност така си мислеше той, че стоят нещата. А тя продължи траура си неопределено време и като минаваха месеците, той започна да си мисли, че е най-добре да се занимава с печелене на все повече и повече пари и така да изчаква времето. А сега, като отиваше в Ню Йорк, изглеждаше, че тя въобще си е променила намерението и поставя условия, за да се омъжи за него.

Това, което не знаеше, беше, че Беатрис ужасно се страхуваше. Непрекъснато отлагаше деня на прекъсването на траура. Не защото се

страхуваше от женитбата изобщо, а защото се страхуваше от женитбата с Йохан. Сега той бе различен от онзи млад надежден Йохан, с когото кокетно бе флиртувала в своя дом. От тогава насам той си спечели свои собствени пари, научи се да ги управлява, стана по-рязък, по-бърз и по-мъдър. Едно време тя можеше да го управлява, да го върти на пръста си, а сега той можеше да прави това с нея и би го правил, ако съзнаваше колко малко влияние има тя над него. Той все още я обожаваше, още я обичаше, но тя знаеше, че веднъж влязъл в истинско общество и придобил истинско богатство, тя вероятно ще го загуби завинаги.

Алтернативата я държеше будна нощем. Ако Йохан я остави в Едгар, тя ще заседне в това душно общество без средства, освен тези, които ѝ остави Лиди, и няма да има компания. Но ако се омъжи за него и тръгне с него, тя познаваше своите светски умения и колкото и грандиозни да се струваха те на дамите от Едгар, тя щеше да изглежда безнадеждно недодялана в сравнение с прекрасния протокол на домакините от големите градове. Само Беатрис си знаеше колко голям беше нейният страх от обществено унижение. Той бе почти по-голям от страха ѝ да остане самотна.

— Имам нужда да бъда закриляна и галена, както се полага на всяка жена. Имам нужда от сигурността на моя собствен дом, както и да зная, че няма да ме изоставяш, когато пътуваш по бизнес. Не желая да бъда вдовица на петролен кладенец или на компресор, а дори и на Уолстрийт. Ако ние се оженим, искам да бъдеш тук при мен като мой внимателен съпруг.

— Не съм ли бил внимателен до сега? — Йохан посегна към ръката ѝ.

— Но ти си внимателен и към бизнеса си.

— Разбира се, кой мъж не е?

Беатрис се усмихна тъжно.

— Когато те срещях за първи път, ти казах, че съм жадна за обич. Аз съм жена с обич в себе си. Но жената не може да търси обич по честен път както мъжа и затова искам да знам, че ще ми построиш къща и в тази къща ти ще бъдеш постоянно и по-внимателен към мен, отколкото към каквото и да е друго или който и да е друг в живота ти. Ти искаш да ти бъде вярна, нали?

— Разбира се.

— Разбира се! Но това означава, че и аз искам ти да ми бъдеш верен!

— Ще ти бъда, заклевам се!

Тя седна до него, взе ръцете му и го целуна леко по края на носа.

— Тогава няма да отидеш в Ню Йорк?

— Трябва да отида. — Той я изгледа отблизо.

— Даже и да означава, че ние не можем да се оженим?

— Беатрис, не разбирам!

— Йохан, така трябва да бъде. Цял живот съм била пренебрегвана в любовта! Никога не узнах какво означава да живея горда и обичана от мъжа, когото желая. Имам нужда да бъда обичана, Йохан, през всички часове и минути и секунди от живота си. Ако искаш да се ожениш за мен, ако искаш да хвърля траура си, трябва да ми обещаеш любов завинаги и всякога!

Йохан мълчеше. Той чуваше ударите на сърцето си, смутени и бавни. Месинговият часовник над камината замърка бавно и започна да звъни по един сложен начин почти цяла минута.

— Може да ме целунеш, ако желаеш — пошепна Беатрис.

Той я погледна.

— Искаш ли доказателства от мен? Да не си загрижен, че от теб ще се иска любов, без да ти се отвръща?

— Не зная — каза с несигурен глас той. — Ти сякаш не си на себе си. Преди малко не можеше човек да те накара да говориш за женитба, а сега настояваш.

— Може би съзнавам какво се изплъзва от ръцете ми. Може би съм решила.

— Решила си какво?

— Че ти си наистина човекът, от когото се нуждая.

— Не разбирам какво така изведнъж те накара...

Тя се усмихна малко странно.

— Има ли значение. Има ли нещо друго значение, освен нас?

— Да... понякога има.

Тя се премести още по-близо до него и той почувства как сърцето му се сви още повече. Нейният парфюм, който удряше направо в главата, сякаш помътняваше мисълта му. През леката памучна рокля нейното тяло бе много топло и примамливо и той съвсем неочаквано почувства някаква страст към нея.

— Няма да отидеш, нали? — пошепна тя.

— Беатрис, ти не можеш да спреш естественото течение на реката. Щом трябва да отида в Ню Йорк, значи трябва да отида. Това е животът ми, това съм аз.

Тя обви с ръце шията му. Той се задъхваше.

— Не ме ли обичаш? — подмамваше го тя. — Ти казваше, че ме обожаваш.

— Боже господи, да.

— Тогава кажи, че няма да заминеш. Така ще се ожениш за мен и ще останеш винаги при мен. Обещай ми това.

— Беатрис, това е всичко.

— Няма ли да ми дадеш всичко? Не ме ли обожаваш?

— Разбира се. Повече от живота си, не ми ли вярваш?

Тя го целуна първо по страните ѝ после по устните. Устните ѝ бяха непоносимо меки и сладки като чуден плод, който той искаше да отхапе и изяде. Чувстваше гърдите ѝ до себе си, тежки и здрави. Дълбоко в себе си той усещаше горещина и напрегнатост, които можеха да го надвият.

Той я отблъсна. Косата му бе разчорлена и имаше чувството, че се опитва да отхвърли тежък товар.

— Траурът ти, какво става с него?

— Свърши се. Трябва само да кажеш и да се ожениш за мен. Кажи, че ще останеш с мен, обещавай ми, обещавай ми и няма да има траур вече.

Ръката ѝ докосна мястото между бедрата му и той потръпна.

— Скъпи мой Йохан — пошепна тя и се притисна още по-плътно към него, — трябва само да обещаеш.

— Беатрис, това е...

Главата му клюмна и той притвори очи. Разкъсваше се от страх и от страст толкова много, че едва можеше да мисли.

— Обещавай — казваше тихо тя. — Моля те, обещавай.

— Ти искаш всичко. — Той отвори очи и каза с прегракнал глас: — Аз те обичам. Въобще не можеш да разбереш колко много те обичам. Но ти искаш всичко.

— Обещавай — молеше тя, сгушена в него. Ръката ѝ го галеше по бедрото и китката ѝ докосваше най-чувствителното му място.

Той дълбоко въздъхна и вдигна глава.

— Погледни — каза тя и извади кожения му портфейл от дрехата. Тя му го беше подарила за миналата Коледа и му бе пожелала да го напълни до пръсване. Отвори го и извади парите — петстотиншестстотин долара по един, по пет, по десет, по двадесет. Стана и смачка парите в ръката си. — Това ли искаш вместо мен? Още повече от това? Не ти ли стигат вече? Ти си милионер! Имаш петролни кладенци. Ако останеш тук, в Едгар, ако се ожениш за мен, ще имаш и двете — и мен, и пари!

Със светнали очи тя хвърли парите нагоре, във въздуха, и стаята се напълни с хвърчащи банкноти. И когато те се разпръснаха по килима, тя повдигна роклята си и седна сред тях, един прелъстителен реверанс сред купчина банкноти.

Йохан я гледаше в екстаз. Дългите ѝ добре оформени крака блестяха в черните копринени чорапи. Той виждаше черните ѝ жартieri и края на черния корсет. Не носеше долни гащи и той можа да забележи черни къдри.

— О, Йохан — усмихна му се тя. — Не се променяй. Нека да бъдем такива, каквито бяхме в първия ден, когато ти дойде на чай. Имахме орехова торта, спомняш ли си?

Той се изправи. Главата му бучеше. Свали палтото си, след това още по-бързо разкопча жилетката си, разхлаби маншетите си. Докато правеше всичко това, Беатрис лежеше на земята сред разхвърляните пари и протягаше ръце към него, примамвайки го. Мускулите му трепереха в предчувствие, а гърдите му се надигаха. Той чувстваше, че сякаш е изгубил контрол над себе си и действа като вдървена подскачаща кукла от куклен театър. Облечен само с прилепналите по него долни дрехи, отворени отпред, той приклепна върху шумящите долари, сграбчи с двете си големи мускулисти ръце блестящите ѝ бедра и ги разтвори.

— Вземи ме — примамваше го тя. — Имала съм много, но нито един като теб, Йохан, обладай ме.

Той се облегна над нея, задъхващ се от напрежение и страст, и зарови червеникавата си глава в нейните влажни черни къдрици. Тя притегли лицето му към себе си и го целуна жестоко, жадно, сякаш искаше да откъсне ушите му или да одере кожата от лицето му.

— Обещай — дишаше тежко тя, когато той се канеше да я обладае за първи път. — Обещай, че ще останеш. Обещай, че ще ме

обичаш и ще ме пазиш, обещавай, че никога няма да ме напуснеш. Обещавай, че няма да отидеш в Ню Йорк.

Очите на Йохан бяха здраво затворени. Чувстваше, че е толкова близо до Беатрис, колкото не можеше да си представи, и все пак хиляди и хиляди мили далеч. Той я обичаше толкова много, че едва можеше да си поеме дъх и почувства влагата и топлината ѝ като целувка на сирена.

— Обещавай — настояваше тя.

Той издаде звук, който и на него самия му заприлича на хълцане.

— Обещавам — каза той и тя се отвори за него и го пое.

Беше кратко, алчно, шумно и така всеобземащо, че и двамата крещяха един на друг в своята сласт. Доларовите банкноти, по пет, по десет и по двадесет шумоляха край тях, докато те се любеха с всичката си страст и жажда, и Йохан влагаше всичко, което се беше трупало през цялото време, толкова дълго, и беше толкова голямо, че заплашваше да се срути върху него. После Беатрис изкрещя като който и заби ноктите си в гърба му, което предизвика безкрайно сладостно освобождаване и когато и последните тръпки преминаха, той чувстваше, че се е отделил от света, напуснал е Тексас и лети в простора сред звездите.

В следващия миг Беатрис лежеше до него, целуваше го и му шепнеше.

— Ти обеща. О, ти си чудесен. Ти обеща.

Йохан се чувстваше зашеметен, освободен, понесен от вълните на любовта, и като че ли не можеше да повярва. Държеше я в обятията си, галеше чудно мекото ѝ лице и уши. Целуваше я с голяма нежност и едва прошепна с дрезгав глас:

— Обичам те, Беатрис, боже господи, обичам те повече, отколкото мога да ти кажа.

Клепачите на Беатрис бяха влажни от сълзи. Тя го целуваше леко като пеперуда — едва докосваше устните му. На челото ѝ имаше следи от страх, но тя бе обзета от възбудата на тяхната любов и страховете за бъдещето нямаха значение за нея, сега тя знаеше, че никога няма да може да обясни на Йохан какво означаваше за нея да не е била толкова дълго с мъж.

— Сега е по-добре да се облечем, леля Елвира скоро ще се върне — каза тя нежно.

Йохан я целуна отново и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Бях започнал да си мисля, че това никога няма да се случи.

Беатрис седеше на пода, докато той събираше дрехите си.

Когато оправяше връзката си пред огледалото, тя каза:

— Утре ще обявя, че траурът ми свършва и че сме сгодени.

После може да потърсим място за нашата нова къща.

Той прибираше връзката си и се обърна към нея. Тъкмо се канеше да ѝ каже нещо, и на вратата се почука.

— Това трябва да е леля Елвира, забравила е ключа си. Бързо, Йохан, отвори ѝ, докато си закопчая роклята. Погледни, на пода си оставил пари.

Йохан отвори вратата. Там в бледата светлина стоеше момче от телеграфната станция „Уестърн юнион“. То беше с очила и разрошена руса коса. Подаде несръчно един плик и каза:

— Телеграма, сър, от Нови Орлеан, адресирана до госпожа Мълинър.

Йохан сви вежди и бръкна в джобчето на жилетката си за монета. Не знаеше, че Беатрис има познати в Нови Орлеан, да не говорим за това, че някой може да ѝ изпрати телеграма.

— Сестра ѝ е починала — каза услужливо момчето. — Умряла е от туберкулоза. Изпращат племенника ѝ да живее в Едгар.

Беатрис, като прибираше косата си, влезе в хола и попита:

— Кой е, Йохан? Какво е станало?

Йохан се обърна и ѝ подаде телеграмата със студено неодобрение.

— Преди да я отвориш, искам да знаеш, че те обичам.

Момчето стоеше на перона на железопътната станция в Бротън, облечено в двуреден английски костюм с еластични бричове, лъснати обувки и чиста бяла къrpичка в горния джоб на дрехата. Край него имаше картонен куфар с евтини закопчалки и прикачен плик, какъвто имаше и в ръката. Влакът отдавна беше изчезнал зад завоя, момчето чакаше вече два часа. Небето се бе променило от светлосиньо в тъмноиндигово.

Началникът на гарата, приятен човек с червеникава коса и с остра шапка и часовник, който събираше таксите за билетите и

чистеше наоколо, излезе и се приближи до момчето с ръце в джобовете. Тананикаше си някаква песничка.

— Твоите хора още ли не идват да те вземат? Струва ми се, че чакаш от доста време.

Момчето погледна. То беше бледо и сериозно, на около девет години. Докосна шапката си, преди да отговори, което показва, че е добре възпитано. Имаше много светли сини очи, изглеждаше уморено и жадно.

— Един приятел ще дойде да ме вземе, сър. Новият господин на леля ми ще дойде с автомобил.

Началникът на гарата се клатушкаше на пети и пръсти и каза:

— Така значи. Обзалагам се, че нещо се е случило. Винаги съм казвал, че автомобилите не могат да издържат. Аз самият съм железничар и не бих пътувал без релси. Баща ми е бил железничар по линията Тексас-Пасифика и той казваше, че ако хората искат да пътуват когато и където си искат, Господ трябва да постави релси и тук, и там, на всички места.

— Името на новия приятел на леля ми е господин Корнелиус, сър — каза момчето.

— Влез вътре. — Железничарят се обърна и го погледна.

Той взе куфара му, за да не би някому да се хареса, което не бе много вероятно, тъй като съдържаше само чисто бельо и една книга за известни герои на Запада, подарена от баща му, когато е бил шестгодишен. После го въведе в канцеларията си, заддушна и с множество закачени разписания на влакове. Имаше и един часовник, който така трудно отмерваше времето, че момчето очакваше той да спре всяка минута, но това все не ставаше.

— Седни.

Имаше дървена щайга с мазни резервни части, където момчето седна. Железничарят отвори и затвори почти всички чекмеджета, докато накрая намери кутия с остарели фъстъкови бонбони и му предложи, но то отказа, а той самият задъвка един бонбон.

— Предполагам, че леля ти е Беатрис Мълинър, вдовицата?

— Да — прошепна момчето.

Железничарят се наведе и прочете бележката на момчето: „Даниел Форстър, за госпожа Беатрис Мълинър, Кърни стрийт, Едгар, Тексас. Да бъде прибран“.

— Станало ли е нещо — попита момчето. — Да не се е объркало нещо?

— Не съвсем, Даниел Форстър. — Железничарят се облегна на въртящия се стол. — Но аз мисля, че си достатъчно голям, за да знаеш какво мислят хората тук за господин Корнелиус, новия господин на леля ти, и аз те съветвам да го запомниш.

Момчето си спомни за майка си и макар да слушаше червенокосия господин, буца застана на гърлото му и то бе готово да се разплаче. След два часа на гарата вече му липсваше редовният чай с мляко, чувстваше мъчителен копнеж по тихата къща и благородния квартал в покрайнините на Нови Орлеан с овощните и цветните градини и като притвори очи, почти видя синята покривка на масата, където обикновено пиеше млякото си, преди да излезе да играе.

— Не трябва да мислиш, че съм лош — продължи началникът на гарата, — но те харесвам. Ти си добро момче и мисля, че предупреден значи въоръжен. Повярвай ми, Йохан Корнелиус е твърд човек, твърд като скала. Богат е адски много, но според това, което чувам, забогатял е повече с измама, отколкото с усилена работа и всеки, който се изпречи на пътя му, бива отблъснат и захвърлен. Чувал съм странни неща за неговите номера, казвам ти, и ще бъде добре и за теб, и за госпожа Мълинър, ако се поослушате малко.

— Нищо не се е объркало, нали? — попита страхливо момчето.

— Не съвсем, но ти сам ще видиш. — Железничарят се опита да извади бонбона измежду зъбите си. — Предупредил съм те и нищо не бива да те изненадва. Ако някога имаш нужда, изпрати бележка на Джек Бийк, той е стар познат железничар от Санта Фе и ще направи всичко бележката да стигне до мен.

— Не съм сигурен за какво ме предупреждавате. — Момчето хапеше устните си. — Мисля, че не разбирам добре.

Началник-гарата сложи ръка на рамото му.

— Даниел Форстър, има още много да растеш, преди да мога да ти кажа всичко. Но ти се послушвай и ще бъдеш готов, когато влакът пристигне.

Почти в същия момент се чу остро изсвирване на автомобил.

— Това трябва да е той. Готов ли си? — попита железничарят.

— Малко ме е страх — отговори момчето.

— Не, не е той. Ето, вземи това. Пази го и при нужда го надуй.

Той подаде на Даниел истинска метална железничарска свирка с месингова халка и зелен шнур. Даниел я пое колебливо, но после бързо я прибра в джоба си.

— Благодаря — каза той учтиво. — Ще оценя вашата щедрост.

— Тръгвай сега, ето ти чантата и ако се почувстваш нещастен, помни твоя стар приятел и ела насам да се видим пак. Името ми е К. Джоунс, началник-гара.

Даниел почтително се ръкува, взе куфара си и излезе навън. Автомобилът на Йохан чакаше на двора, а самият Йохан седеше зад кормилото с бяло късо палто и очи, скрити зад тъмните очила. Особено след предупреждението на К. Джоунс новият господин на леля му му се стори като фантастичен човекоядец и впечатлението му не се промени, защото Йохан седеше мълчалив и неподвижен, докато той се мъчеше да вкара куфара в колата. Качи се отпред и зачака нещо да стане. А там, на вратата, началник-гарата стоеше с ръце в джобовете и наблюдаваше, подсвирквайки любимата си мелодия.

— Знаеш ли кой съм? — попита Йохан.

— Да, сър — отговори Даниел много тихо.

— Какво каза? — попита Йохан по-високо.

— Казах да, сър.

— Добре, щом като знаеш кой съм, защо не си свали шапката? — Йохан погледна момчето иззад очилата си.

— Съжалявам, сър — почервения момчето.

— Няма защо да съжаляваш. — Неочаквано Йохан се засмя и го погледна. — Когато бях малък, ме учеха да правя същото и ако не го правех, ме пляскаха. За едно момче маниерите са много важно нещо. Те ти помагат да оцелееш в един живот, създаден само за възрастни.

Даниел беше съвсем объркан. Нямаше време да се замисли върху странните думи, защото Йохан му каза:

— Дръж се здраво!

Освободи спирачката, включи скоростите и подкара с три силни гърмежа. Йохан караше така, сякаш имаше само две възможности — или да спре, или да кара направо през грапавини и издатини по втвърдените от слънцето пътища на Бротън. Даниел подскачаше нагоре-надолу върху седалката, той не бе пътувал с автомобил и бе много уплашен от праха, шума и скоростта. Йохан бе надвесен над кормилото, сякаш от тази поза зависеше скоростта на колата.

— Най-бързата машина в околността! — извика Йохан, когато се изкачваха по главната улица на Бротън. — Какво мислиш, а?

Даниел, с пребледняло лице, не можа да отговори, само опита да се усмихне.

Минаха през чистата представителна част на центъра, покрай млечния бар на Хауърд, покрай къщи, магазини и обори и се отправиха на север, в равнината, под надвисналото лилаво небе. Вятърът и прахът брулеха лицата им. Даниел трябваше здраво да затвори очи и да държи носната си кърпа пред носа, за да се предпази от праха.

— Нищо не различа така, както возенето с автомобил. Нямаш време да бъдеш мрачен като във влака — каза Йохан.

Даниел не знаеше какво да отговори и дали въобще трябва да отговаря. Каквото и да бе му наговорил К. Джоунс за новия господин на леля му, Йохан Корнелиус изглеждаше доста енергичен и приятен. Дали наистина беше твърд като скала, бе друг въпрос, но Даниел бе достатъчно голям да предположи, че един мъж може да бъде твърд като скала с партньорите си в бизнеса, а иначе да се държи учтиво и мило с приятелите си.

— Мисля, че в Тексас е още доста диво — осмели се да каже той. — Има ли още разбойници?

Даниел почака Йохан, за да продължи или да обясни какво има предвид, но изглежда, той нямаше намерение да говори. Пътуваха мълчаливо още две-три минути през ветровито плато с някаква виолетова следа на хоризонта, която подсказваше къде би могло да се намират планини или облаци. После Йохан извади от джоба си пакет в пергамент и го подаде на Даниел.

— Сандвичи от студено говеждо. Беатрис ги приготви за теб.

Даниел ги пое с благодарност и попита учтиво:

— Бихте ли желали един, сър?

Макар Йохан да говореше малко и което казваше, да беше пълно със загадки, на Даниел започваше да му харесва. Той бе мъжествен. Караше с голяма скорост и у него имаше нещо героично и по-голямо от самия живот.

— Много благодаря — отговори Йохан, взе един сандвич и го смачка в устата си, докато караше.

— Това място ще бъде добро за теб, знаеш ли? — каза той с пълна уста. — То е диво и на теб точно това ти трябва. Започваш да

живееш нов живот и оставяш миналото зад себе си. Аз ще ти помогна. Забрави тъжните неща, които са ти се случили, и започни наново.

Преди да отговори, Даниел преглътна така, както майка му го беше научила. Изглеждаше му странно, че Йохан настояваше да сваля шапка, а сега му говореше с пълна уста.

— Началник-гарата ми каза, че вие сте твърд като скала.

— Той ли каза това? — Йохан се обърна и го погледна през очилата си. — Точно това ли са неговите думи?

— Да, сър. „Твърд като скала“, каза той и освен това, че мамите хората.

— Мамя хората? Какво има предвид?

Даниел се намръщи. Не беше сигурен дали трябваше да издава К. Джоунс. Но в същото време Йохан беше господинът на Беатрис! И щом Беатрис го обича, а Даниел чувстваше, че и той е приятелски настроен, тогава какво лошо има в това? Може би К. Джоунс се е спреккал с Йохан Корнелиус и го беше яд. С началниците на гарата никога не можеш да бъдеш сигурен.

— Не знам — каза той неуверено. — Всъщност той не обясни.

Йохан погледна Даниел за момент и след това насочи вниманието си към кормилото. Последните палеши лъчи на слънцето се отразяваха в очилата му и пламтяха така, сякаш очите му бяха божествени огнени ланцети.

— Добре — каза той най-сетне. — Предполагам, че казаното е вярно.

Даниел отхапа пак от сандвича, след това бързо го остави и се хвана здраво за седалката. Пътят беше набразден от копита на добитък, най-напред разкалян, а после така изпечен, че автомобилът се клатеше и тракаше.

— Това е земя на сурови хора — каза Йохан. — Дошли са, когато тук не е имало нищо, освен прерия и прах. Гордеят се със своята твърдост и ако искаш да ги направиш по-добри, трябва да бъдеш още по-твърд. Опитвам се да направя богатството си тук, Даниел, и затова се държа така.

Замълча за малко и после продължи.

— Когато дойдох в Америка, няхах нищо и никого. Бях по-зле от теб, защото няхах лели или приятели. А когато си сам, трябва да се отделиш от нищото, научаваш се да държиш всичко в себе си и да не

показваш на никого, че си засегнат, разочарован или ядосан и дори, че си щастлив, ако въобще си щастлив. Ако само веднъж им покажеш нещо, те обръщат твоите слабости срещу теб и преди да разбереш какво става, отново ще бъдеш най-долу.

Даниел си мислеше, че разбира. Искаше му се да чуе повече, но изглежда, Йохан нямаше какво повече да казва. Продължиха да пътуват в мълчание.

— Леля Беатрис добре ли е, сър? — попита най-сетне Даниел.

Йохан го погледна. Той се бе замислил за Карина.

— Тъжна е поради смъртта на майка ти, но иначе е добре.

Йохан извади носната си кърпа и шумно изчисти носа си от праха.

— Щяхме да се женим — добави той.

— Щяхте? Значи ли, че няма да се жените?

— Не съм сигурен. Досега не се оженихме поради траура за вуйчо ти Лидмър. Сега тя е в траур за своята майка и това отлага нещата за дълго време. Предполагам, че накрая ще се оженим. Твоята леля е много привлекателна и упорита дама.

— Не познавам леля Беатрис, сър. Идвала е да ни види само веднъж, а тогава бях малък.

Йохан кимна.

— Сега ще я опознаеш. Тя е дама от начало до край, бъди сигурен.

— Вие като че ли я харесвате? — Даниел погледна сериозно.

Йохан не се обърна. Остана наведен над кормилото. Очите му бяха втренчени в смрачаващата се далечина.

Беше притъмняло, когато пристигнаха в Едгар. Даниел мислеше, че е доста разнебитен и занемарен. Той бе свикнал на пищните тропически градини и елегантно изкованото желязо на Нови Орлеан. Няколко души в старомодни костюми приказваха на ъгъла на улицата и когато Йохан в своя бял костюм и с очила мина край тях, те се извъртяха на петите си и го изгледаха. Даниел се обърна да ги види и се учуди, че не изглеждат много приятелски настроени. Може би Йохан се бе отнасял с тях сурово и не го обичаха. Завиха на главния площад и затракаха по Кърни стрийт. На Даниел тя му се стори запустяла улица с дървени къщи и трябваше да преглътне, за да не се разплаче.

— Ето ни — каза Йохан. — Тази отляво, с осветената порта.

Като приближиха, видяха друга кола, паркирана край къщата. Беше „Даймлер Бенц“, покрита с прах, като че ли е карана дълго и много бързо. Йохан слезе от своя „Ню Орлиънс“, свали си очилата и я погледна замислено. Входната врата се отвори и Беатрис се появи с госпожа Елвира Ръсел.

— Даниел, бедно мое момче! — извика Беатрис и с разтворени обятия слезе по стълбите на терасата.

Беатрис носеше черна вечерна копринена рокля, а раменете ѝ бяха покрити с дантела. Меката ѝ тъмна коса бе вдигната нагоре както обикновено. Когато Даниел стигна до нея и го лъхна парфюмът, който, изглежда, беше като на майка му, той избухна в плач и се вкопчи в нея, като се опитваше да прикрие сълзите си.

Йохан стоеше малко настрана, държеше евтиния куфар на Даниел и сериозно наблюдаваше колата „Даймлер Бенц“.

— Имаш гост, господин Корнелиус — извика госпожа Ръсел. — Търсил те е вкъщи, но ти си бил още на работа и един от твоите наематели го изпратил тук.

Йохан изтупа праха от палтото си, като минаваше през портата. Беатрис се усмихна и леко го целуна по страната.

— Господин Ленъкс от Амареро е тук. Не зная какво иска. Каза, че трябвало да ти каже нещо много важно.

— Да — каза Йохан и ядосано остави куфара в хола.

Кайл Ленъкс чакаше във всекидневната с чаша шери в ръка. Беше потен и почервенял, като че ли е пил. Йохан влезе в стаята и застана мълчаливо пред него, а Ленъкс го гледаше с неудобство.

— Какво искате? — каза Йохан, като сваляше палтото си.

Кайл Ленъкс се усмихна и седна. Беше още по-раздърпан, отколкото си го спомняше, и с напомадена коса.

— Трудно пътуване, господин Корнелиус, чак от Амареро. Много прах, много мухи. Това е път, който се изминава само ако се налага.

— Да — каза Йохан предпазливо.

Кайл Ленъкс вдигна чашата с шери и я изпи наведнъж, след което изтри устата си с ръкав.

— Хубаво шери. Вдовиците винаги държат хубаво шери; казвам го от собствен опит.

Йохан стоеше мълчаливо на мястото си, без да продума. Само гледаше лъсналото от пот лице на Ленъкс. А той подсмръкна. После сплете пръстите си с дълги черни нокти и каза:

— Истината е, че нещо е тръгнало накриво. Знаеш какво имам предвид?

Почти незабележимо Йохан поклати глава.

— Имам предвид не толкова накриво, колкото в неправилна посока. — Ленъкс извади пура и продължи: — В случая не става дума за крава или момиче, а за плащания. Плащания от осем процента, както се бяхме уговорили и които досега постъпваха редовно по моята сметка.

— Идваш чак от Амареро, за да ми кажеш това? — Йохан повдигна вежди.

— Не бих дошъл, но дочух слухове. — Ленъкс почеса ушите си.

— Винаги съм казвал, че хората, които обръщат внимание на слухове, чуват това, което заслужават — каза Йохан студено.

Кайл Ленъкс вдигна рамене.

— Може би си прав — Кайл Ленъкс вдигна рамене, — но сигурно заслужавах да знам, че ти променяш договора, преди това да стане слух, сигурно заслужавах да чуя, че си решил да задигнеш парите от нашата сделка.

В този момент Беатрис влезе и попита:

— Искате ли още една напитка, господин Ленъкс? Йохан, а ти?

— Даниел добре ли е? — попита Йохан.

— Мисля, че да. Доста е уморен и изтощен. Леля Елвира му приготвя шунка и яйца. Горкото малко дете. Толкова бяха привързани със Сали. Просто ми се плаче за него.

— Господин Ленъкс си тръгва, така че няма нужда от напитка — каза Йохан напрегнато.

— Напротив с удоволствие бих пил още една! — Кайл Ленъкс вдигна празната си чаша. — Нямах намерение да си тръгвам веднага.

— Какво имаш намерение да правиш и какво ще направиш, са две съвсем различни неща — допълни Йохан.

— Да не би да има нещо? Да не би вие двамата да сте се скарали? — Беатрис го погледна страхливо.

Йохан поклати глава.

— Господин Ленъкс си тръгва, това е всичко. И то веднага.

Усмивката на Кайл Ленъкс беше малко изкуствена, но той не се помръдна от канапето.

— Първо трябва да разрешим един проблем от осем процента. Преди това няма да си тръгна. Няма да си тръгна и без твоя подпис за неустойка. Знам какво си направил с моя договор, господин Корнелиус, но в щата на Самотната звезда има закон, който казва, че човек трябва да получи това, което му се полага.

Йохан не отговори. Беатрис не бе го виждала така разярен и тя самата бе изплашена от него. Кайл Ленъкс обаче не изглеждаше впечатлен. Той седеше и си чистеше зъбите, като гледаше Йохан, както жаба може да гледа лъв.

— Ти можеш да ме изядеш, но, по дяволите, няма да ти хареса на вкус.

— Разбира се, осем процента не е чак толкова много — опита се тя да каже помирително.

Кайл Ленъкс хвърли презрителен поглед към нея.

— Осем процента от един милион долара са осемдесет хиляди долара — каза той със сух глас. — И ако това ви се струва не толкова голяма сума, тогава може би ми дължите повече, отколкото признавате?

Беатрис се обърна към Йохан зачервена и смутена, но той не сваляше погледа си от Ленъкс, макар че хвана ръката ѝ, за да я успокои.

— Господин Ленъкс е прав. Осемдесет хиляди долара, дали ги признаваме, че са толкова, или не, са осемдесет хиляди долара и те са повече, отколкото той ще получи — каза тихо той.

Ленъкс захапа пурата си, извади клечка кибрит и я драсна в подметката си. Докато палеше, той гледаше Йохан студено през облака от дим. За момент тримата застанаха неподвижно и Йохан почувства това странно усещане на съдбовност, сякаш историята на неговия живот се стоварваше върху тях и той знаеше, че това, което щеше да се случи, е така неизбежно, както беше покупката на Карина. И по необясними за него причини това бе решителен момент в кариерата му.

— Ти се самозабравяш! Забравяш за какво дължиш тези осемдесет хиляди долара.

— Предлагам да излезеш, преди да си ни обидил още повече.

— Обидил? Ти ми говориш за обида? Знае ли дамата каква услуга съм ти направил, услуга, която си струва всичките тези пари?

Йохан чувстваше как сърцето му бие бавно, със задушавачи удари. Знаеше, че обича Беатрис повече, отколкото си мислеше, че е възможно, и не му оставаше друго, освен да погледне надолу към килима, където я беше обладал за първи и единствен път. Той я държеше за ръката така здраво, че ѝ причиняваше болка, и когато тя разтвори пръстите му, за да се освободи, той имаше смътното и страшно предчувствие, че я беше докоснал за последен път.

— Услуга? Каква услуга? За какво говорите? Каква услуга е можел да иска от вас господин Корнелиус? — попита тя Ленъкс.

Кайл Ленъкс се изправи. Едва сега те забелязаха колко е пиан. Той се приближи до Беатрис и отхвърли мазната си коса с отрупаните си с пръстени ръце.

— Попитайте господин Корнелиус. Той е вашият кавалер, мадам, освен ако клюките не са верни. Разбира се, един кавалер не трябва да има тайни от своята дама.

— Йохан, каква е тази услуга? Какво има предвид той? — Беатрис погледна Йохан с неудобство.

— Беше малко частна работа, за която господин Ленъкс бе решил да не говори.

— Йохан — настояваше Беатрис, — искам да знам. Разбира се, че не трябва да крием нищо един от друг. Не, ако ще се...

— Въпрос без значение — рязко отвърна Йохан. — А сега, Ленъкс, можеш да си отиваш, и то веднага.

— О, не — Ленъкс се засмя и се задави. — Няма да се отървеш от мен така лесно. Искам подписана от теб бележка точно сега или няма да направя нито крачка.

— Сега ти си мой служещ. Не забравяй. И тръгвай, преди да съм те изхвърлил.

Ленъкс взе шишето с шери и си сипа с треперещи ръце, а Беатрис се уплаши да не счупи чашата и кристалното шише. После нахално вдигна чаша, погледна презрително към Йохан и я изпи на един дъх.

— Не ми даваш възможност за голям избор, господин Корнелиус. Въобще за никакъв избор. Опитах се да играя честно, по правилата, но ти не държиш на сделката, значи не остава нищо друго.

— Това е абсурд! За каква сделка става дума? — попита Беатрис.

— Изглежда, че като не ни е платено да си държим езика зад зъбите, можем... Услугата, ако може да се нарече услуга... — Кайл Ленъкс се изкашля, подсмръкна и се усмихна.

— Ленъкс! — Йохан пое дълбоко дъх и го заплаши.

Но Кайл Ленъкс беше твърде пиян от уиски и шери и от замайващото желание да се подиграе с най-богатия човек в околностите на Бротън.

— Услугата — каза той с лигава усмивка — беше едно момиче.

Беатрис се намръщи и примигна.

— Тя бе кварталонка от Пиедрас Неграс — продължаваше Ленъкс. — Беше изпратена на работа в хотела ми като обикновена проститутка. Като храна за животните, ако разбирате какво искам да кажа, за най-елементарните вкусове на петролотърсачите на Амареро.

Мълчанието бе дълбоко.

— Казваха, че момичето е на тринадесет години — продължи Кайл Ленъкс, — но бегълците не знаят да броят. Аз сам я видях и не беше повече от единадесет-дванадесетгодишна.

Ленъкс погледна към Йохан и подсмръкна. Беше отчасти от удоволствие, отчасти от страх. Лицето на Йохан бе замръзнало от потисната ярост и Ленъкс знаеше, че ще го удари.

Атмосферата обаче учудващо се смени. Ленъкс погледна към вратата, Йохан се обърна и видя Даниел, застанал там с бледо лице.

Даниел погледна последователно Ленъкс, Йохан и Беатрис и каза:

— Леля Елвира ме изпрати да кажа лека нощ.

— Лека нощ, Даниел. Ще дойда след малко да те завия. Трябва само да... — каза Беатрис.

Пияният Ленъкс вдигна пръст.

— И макар че беше само на единадесет-дванадесет години... — продължаваше той със заекващ глас.

— Ленъкс! — изкрещя Йохан. Посегна да го хване за яката, но Ленъкс беше толкова пиян, че падна върху канапетото и постепенно се свлече на пода.

Беатрис дръпна Даниел и изкрещя:

— Йохан, не!

Но Йохан не можа да достигне Ленъкс навреме. Той се изправи с мъка на колене и извика:

— Той я купи! Купи я за осем процента от своя петрол. Това беше услугата! Купи момичето и го устрои тук, в Едгар. Даде ѝ къща и хубави дрехи. А и още нещо, използва я всяка нощ така, както тя е свикнала!

Йохан изрева като бясно куче. Направи една крачка към Ленъкс, хвана го за зелената жилетка и го хвърли към камината. Ленъкс пак се изправи, но Йохан го удари така силно в устата, че зъби и кръв бликнаха от юмрука му. Ленъкс изгъркори и падна отново на пода, но Йохан, обезумял от яд, не го остави. Вдигна го и го удари в лицето така, че размести челюстта му, после го хвърли срещу стъклената витрина и сред дъжд от изпочупени чаши зарита Ленъкс в слабините, докато той не закрещя като родилка.

— Не! Не! Йохан, не! — викаше Беатрис, а Даниел плачеше от страх.

Йохан беше пламнал от яд, вина и мъка, не чуваше нищо и не спираше. Бе застанал над Кайл Ленъкс, който беше наполовина под един стол, и с цялата си тежест стъпи върху носа му. Чу се трошене на кости и черна кръв бликна и потече по лицето на Ленъкс. Йохан се обърна. Беатрис бе вдигнала ръце от ужас, а Даниел се държеше за полата ѝ.

— Виждаш ли го този? — крещеше Йохан. — Виждаш ли този парцал в краката ми?

— Боже господи, сигурна съм, че си го убил. О, боже! — извика Беатрис.

— Убил съм го... И какво, ако съм го убил?

— Той каза... че си купил това момиче...

— Искаш да знаеш дали съм те измамил? Не вярваш в моята чест? Така ли?

— Йохан, не!

Йохан се отдалечи, все още дишайки тежко. Погледна посипания със стъкла под и след това подутите си юмруци.

— Вярно е — каза той с нисък спокоен глас. — Името ѝ е Карина и я купих от Ленъкс срещу осем процента от петрола, получен в Суитуотър. Тя не е дъщеря на мексикански петролен работник, както ти казах. Това беше, за да те накарам да разбереш по-лесно.

Настъпи тягостно мълчание и след това Беатрис попита:

— И използваш ли я, както каза господин Ленъкс.

Кайл Ленъкс гъргореше и пъшкеше на пода.

— Мисля, че я купих — каза Йохан, — защото се нуждаех от обич и любов. Купих я още, защото е много красива и не можех да понеса мисълта, че ще прекара живота си в този мръсен хотел, където петролните работници ще я използват нощ след нощ и където ще остарее много преди да ѝ е дошло времето. Купих я, защото...

Той спря, търсейки начин да обясни на Беатрис това мистично усещане, което Карина му даваше. Но можа само да каже:

— Купих я, защото исках да я имам като собственост.

— Значи тя ти е любовница?

Йохан безмълвно отрече.

— Значи тя не ти е любовница?

— Кълна ти се, никога не съм я докоснал! — Той я погледна предпазливо и уморено.

Беатрис стоеше с лице бяло като алабастър.

— Боже мой — пошепна тя, като вдигна ръка към челото си, и се строполи на земята като купчина черна коприна, примирайки грациозно на грозния килим.

Даниел, разтревожен, падна на колене до нея и започна да гали страните ѝ с надежда да я свести.

Йохан въздъхна няколко пъти, отиде до Беатрис и побутна нежно Даниел.

— Тя е мъртва — плачеше Даниел. — Тя е мъртва!

— Не, не е, мисля, че не можеше да понесе повече. Тя припадна — каза Йохан.

Съвсем неочаквано Даниел извади желязната си свирка и я наду пронизително. Йохан го изгледа учуден.

— Защо правиш това?

— Това е спешен случай — каза Даниел. — Началникът на гарата ми каза да изсвиря, когато имам нужда.

Йохан се наведе над Беатрис.

— Мисля, че всички свирки на света не биха могли да помогнат на този случай — каза той така тихо, че Даниел едва можа да го чуе.

В този момент госпожа Ръсел се появи с навити на книжки коси. Изгледа разбитата стая, погледна Беатрис и Ленъкс и пошепна:

— Господи, какво е станало?

Йохан стана.

— Нищо не е станало, мадам, нищо повече от това, което едно земетресение може да причини. По-добре повикайте лекаря.

Той крачеше нагоре-надолу, докато дойде лекарят. После застана до Ленъкс. Лекарят каза, че носът му е счупен, а в това време госпожа Елвира Ръсел нервно се качваше и слизаше по стълбите, докато донесе амоняк за Беатрис. Най-сетне, в десет часа госпожа Елвира Ръсел каза, че отдавна е надминал благоприличния престой, и той си взе шапката и си тръгна.

Качи се в колата, стигна до къщичката на Карина и паркира отстрани. Всички светлини бяха загасени, значи Карина спеше. Той отчаяно се нуждаеше от някого да си поговори, но не искаше да я буди. И така остана в безмълвния си автомобил в студената тексаска нощ, вслушвайки се във вятъра от прерията и желаейки звездите някак си да паднат от небето. Металният капак на колата пукаше и пращеше, докато се охлаждаше. Той знаеше какво е причинил на Беатрис. За него най-голямата изненада бе, че тя научи едва сега. Макар че нямаше никакво значение, защото никой в Едгар не се бе осмелил да говори открито за това. На него му бе безпределно ясно, че Беатрис би сметнала за непоносимо да живее със съжалението и подигравката, които би усещала зад всяка усмивка. Той не се разплака. Бе си обещал никога вече да не плаче, но бе толкова нещастен, че всеки минавач би доловил дори едно-единствено сдържано изхълцване и би разбрал, че Йохан Корнелиус е натъжен.

На следващия ден посети къщата на госпожа Елвира Ръсел точно след обяд. Бе облечен в обикновен син костюм и синя шапка, носеше кутия със захаросани плодове, завързана с жълта панделка. С учудване забеляза, че белият „Даймлер Бенц“ не бе вече паркиран отпред, но предположи, че неговият враг се бе върнал в Амареро при съпругата си.

Госпожа Елвира Ръсел не го посрещна весело. Застана на вратата и попита:

— Да?

— Ако е възможно, бих желал да посетя Беатрис. Мисля, че трябва да ѝ се извиня, а също и на вас. — Йохан се изкашля.

— Тя не е вкъщи.

— Сигурна ли сте? За мен е много важно. Мисля, че снощи имаше доста недоразумения.

— Да, но тя не е вкъщи.

— Бихте ли ѝ дали тези бонбони? — Йохан подаде кутията.

Госпожа Ръсел не се помръдна да ги вземе.

— Моля ви.

— Това няма да оправи нещата. Тя напусна завинаги.

— Завинаги? Какво искате да кажете?

— Замина с господин Ленъкс тази сутрин. Каза да ви съобща, че това е всичко, което може да направи. Няма да остане тук, за да ѝ се надсмиват. Ще остане известно време с господин и госпожа Ленъкс в Амареро, после ще заведе Даниел на залива и вече няма нито да ги видите, нито да ги чуете.

— Тръгна с Ленъкс? — Йохан гледаше ужасен.

— Точно така. Господин Ленъкс бе любезен и ѝ предложи да я заведе в къщата си и да се грижи за Даниел.

— Кога тръгнаха?

— Преди един час. Няма да можете да ги настигнете.

Йохан стоеше на вратата като втрещен. Как можеше да го остави без писмо или някакво съобщение? Той погледна кутията с бонбони с горчивина. Тя дори не му даде възможност да ѝ обясни.

— Нека да ви платя за счупения бюфет — каза той.

— Няма защо да се тревожите — госпожа Елвира Ръсел поклати глава.

— Но там има повреди за десет долара.

— Всичко е наред. Намерих двадесет долара под канапето преди време и разбрах чии са и как са попаднали там. Те ще ме оправят.

Йохан прехапа устни. А зад него денят беше ясен и светъл, с безкрайно синьо небе, такова каквото е в Америка. Обърна се и без да продума, тръгна към автомобила си.

Петък следобед беше лош ден за пътуване към Амареро. Това е денят, когато компанията „Амареро ойл“ и компанията „Корнелиус

ойл“ плащаха на работниците си. И тези, които не се напиваха до смърт в кръчмата „Уондърфул елк“, отиваха в хотел „Екселсиор“ за бързо сексуално изживяване. Петък вечер изобилстваше със сбивания, пожари и какви ли не нещастни случаи. Така например един петролотърсач от Оклахома бе скочил от прозореца на втория етаж на железарията „Ред стар“, за да поздрави някакъв свой познат, който минавал по улицата, и бе починал забит на четките за миене, изправени на тротоара.

Беатрис бе решителна, както само дълбоко унижените могат да бъдат. Кайл Ленъкс въпреки смешната си превръзка на носа седеше зад кормилото, а тя на задната седалка с Даниел до нея. Така пропътуваха доста през прашната прерия между Едгар и Амареро, а слънцето обикаляше над тях, блестящо и горещо.

Беше горещ ден, пълно бе с мухи и прах. Ядоха пиле, приготвено от госпожа Елвира Ръсел, и пиха хладка лимонада от каменно шише, а Кайл Ленъкс имаше голяма бутилка уиски в торбата си и честичко си попийваше. Когато стигнаха Амареро, Ленъкс вече пееше, а белият „Даймлер Бенц“ подскачаше и тракаше по неравния път. На няколко пъти Беатрис се опита да го разтърси и вразуми, но когато слънцето вече залязваше, той едва можеше да кара и моторът на няколко пъти спираше. Само на половин миля от полусъборените колиби и обори, които опасваха града, колата зави и попадна в каменно дърво, където изведнъж спря пред обърнал се камион. Ленъкс се стовари върху кормилото и започна шумно да хърка, дълга нишка кръв и слюнка протече от отворената му уста. Беатрис стана, вечерният вятър развяваше панделката на шапката ѝ, а Даниел, с куфар при краката, стоеше изправен до нея и гледаше тревожно.

— Ще трябва да го оставим тук — каза Беатрис. — Жал ми е за горкия човек, но той сам си го направи. Може да изпратим някой да го докара.

— Къде ще отидем? — попита Даниел.

Беатрис слезе от автомобила, като придържаше полата си, за да не се закачи.

— Подай куфара — каза тя. — Ще отидем до железопътната гара и ще потърсим подходящо място за нощуване.

Нощта вече падаше, а Беатрис и Даниел, ръка за ръка, бързаха по прашния път за Амареро. Тя се обърна няколко пъти, но не забеляза

зад тях бялата кола на Ленъкс, което означаваше, че той не се е помръднал. Далеч пред тях, в тъжната нощ, те видяха светлините на „Екселсиор“ и на „Уондърфул елк“ и вече чуваха викове и крясъци, а от време на време и някой пистолетен изстрел. Това бе обикновена петъчна вечер в Амареро, но Беатрис почувства спазъм на стомаха, защото, макар и обикновена, тя винаги беше буйна. Хвана здраво ръката на Даниел и се опита да не мисли за своите страхове, дори когато чу писъците на жена в далечината при старите индиански колиби.

— Може ли да вървим по-бавно? Краката ми са доста изморени — каза Даниел.

За известно време забави крачка, но страхът я обзе отново и тя забърза като преди. За да достигнат Мейн стрийт, трябваше да минат край тъмни сенчести колиби и съборетини, там, където Амареро и прерията се срещаха в истинска нечистотия. Стари разнебитени врати и прозорци скърцаха и се блъскаха от вятъра, а избелели пътни знаци стърчаха като кости на скелети. Беатрис така силно стисна ръката на Даниел, че той извика от болка, а тя зави шала около врата си, сякаш това можеше да я запази от зли духове — човешки или свръхестествени. По-късно се сещаше колко бе уплашена и се чудеше дали не излъчва някаква миризма, която мъжете биха могли да подушат, или дали не блести някак си в тъмнината. Неизбежността на това, което се бе случило — прекъсването на нейната връзка с Йохан, бе много по-силно отколкото страха ѝ. Тя си спомняше малко. Мъже в кариани ризи и работни панталони, събрани на ъгъла на улицата при стария обор, си подаваха бутилка от ръка на ръка, като се смееха и блъскаха един друг. Тя реши да мине край тях, без да ги погледне и без да продума. Бяха най-малко десет или единадесет и изглеждаха доста печени. Бяха пияни и един от тях пееше груба и нецензурна песен. Вятърът разнасяше миризмата на остър тютюн.

Когато Беатрис и Даниел минаха бързо край тях, един извика:

— Хей!

Беатрис не се обърна, но задържа Даниел.

— Хей, лейди! — извика мъжът отново.

Беатрис започна да тича. Вдигна копринената си пола и забърза по прашния път. Даниел също тичаше запъхтян. Тя си помисли, че се е отървала, но мъжете, макар и пияни, бяха по-бързи. Чу ги да тичат

след нея и малко преди да достигне ромбоидните отражения на кръчмата, я хванаха за полата и тя падна, викайки и удряйки с юмруци в праха. Любопитни зачервени лица с бакенбарди се появиха по прозорците на кръчмата, но никой не излезе да ѝ помогне.

— Оставете ме, за бога! — крещеше тя.

Но двама потни и мазни работници я вдигнаха и я отнесоха в тъмнината, а тя риташе и крещеше. Само Даниел плачеше и тичаше наоколо безпомощен, и отчаян удряше работниците по краката, докато отнасяха леля му. Един от тях, с черна брада, се върна и сграбчи Даниел за ръката.

— Пуснете я! — плачеше Даниел. — Пуснете я, тя не е ваша!

— Никога не сме казвали, че е наша, момче! Всичко, което искаме от нея, е да я вземем малко на заем! — Чернобрадият мъж го погледна.

Даниел ритна мъжа по крака, а той така силно му издърпа ушите, че момчето падна в праха. Главата му издрънча и панталоните му се скъсаха от някаква тел. Като пееха и се смееха, мъжете отнесоха пляката си в тъмнината над схлупените колиби и се смееха още повече, когато тя крещеше за милост в името на всички светии. Мръсен и разплакан, Даниел тръгна към сградата, където мислеше, че са я завели. Макар мъжете да вдигаха голям шум, той вървеше колкото се може по-тихо, за да не го чуят. Зави по тясната пътека, обрасла с груба трева. Нещо съмнително мърдаше в сянката, плъх или разбуден гущер, а момчето продължаваше да върви смразено от страх. Но в светлината на фенер той чуваше мъжете да се кикотят, а Беатрис се молеше все по-упорито за милост. Той се опита да преодолее страха си от неизвестното животно и долепи окото си до една дупка на бараката.

На романтичната светлина на фенера Даниел видя сцена, която беше толкова ясна, че той замръзна. Цветовете запомни за дълги години след това, сякаш гледаше богата картина на Рембранд, урок по анатомия, нарисуван в мрачната нощ на тексаски петролен град от 1900 година. Той не разпозна това, което видя, защото бе невинно момче, каквито бяха момчетата по онова време, и знаеше уроците си по катехизис по-добре, отколкото какво правеха зайците, когато си въртяха опашките. Но бе съвсем наясно с грубото светотатство, което се вършеше пред него, макар и да остана неподвижен и безчувствен, докато разбра, че е загубен завинаги. Той видя краката на Беатрис

вдигнати и разделени. Видя малко снопче тъмни косми и нещо, което му се стори, че е рана. Черната ѝ рокля бе увита около кръста ѝ, така че не се виждаше лицето ѝ. Изглежда, че работниците я бяха завързали за една маса. Бяха се скупчили край нея с потните си брадясали лица, изпълнени с любопитство. Един след друг, като си подаваха бутилката, те си разкопчаваха панталоните и ги спускаха до коленете си. После заставаха между краката на Беатрис и от своята малка дупка той ги виждаше как движат хълбоците си напред-назад. Отначало Беатрис се молеше с тих глас, но след четвъртия или петия мъж тя остана мълчалива и издаваше само по някой вопъл.

Това продължи два или три часа и мъжете въобще не се тревожеха. Отваряха все повече бутилки уиски и пееха все по-силно, а един дори засвири на хармоника. От време на време някой отиваше и заставаха между краката на Беатрис, но след време упражненията им ставаха все по-редки и те пухтяха и се надсмиваха над себе си. Няколко пъти чу Беатрис да казва:

— Моля ви, аз съм вдовица.

Но те се хилеха и отговаряха:

— Няма значение, госпожа, значи мъжът ви няма да се сърди, нали?

Към полунощ работниците така се напиха, че няколко от тях паднаха на земята и започнаха да хъркат. Друг започна да повръща и затова решиха да се върнат в „Екселсиор“ и тъй като първото удоволствие им беше безплатно, имаха още достатъчно пари за разврат; Даниел ги чу да се препъват и излизат и когато се увери, че всички са си отишли, той се махна от наблюдателницата си. Не беше момче, което мрази хората или не ги харесва. Макар да беше само на девет години, имаше преждевременно развито чувство за съжаление и опрощение, което може би идваше от поста, бавното и безнадеждно боледуване на майка му. Той не винеше толкоз работниците за това, което се бе случило, а повече Йохан, че беше допуснал тази беззащитна вдовица и малкото момче да тръгнат на път в ден, когато се получават заплати. Смяташе, че Йохан е отговорен за всичко лошо, което се бе случило. Чу Беатрис да въздиша продължително. Дръпна една от дъските и тя изхвъркна с ръждивите си пирони. След това се промъкна в обора и мълчаливо се приближи до Беатрис, като не поглеждаше вдигнатите ѝ поли и окървавените ѝ крака.

— Беатрис, аз съм Даниел. — Той я хвана за ръка.

Тя се обърна и го изглежда. Само луната излъчваше бледа светлина и тя не бе сигурна дали наистина е той или не.

— Даниел? — изрече тя.

Той задърпа въжетата, с които бе завързана, и постепенно ги разхлаби, за да може да я освободи. Тя се облегна тежко на рамото му, като се повдигаше мъчително и болезнено от масата, и застана в мрака на обора, дишайки тежко и неравномерно. Цялата мръсотия от изнасилването се стичаше по краката ѝ, тя чувстваше, че ще повърне, но вдигна високо главата си и с несигурен, прегракнал глас каза на Даниел:

— Трябва да намериш шерифа!

В Ню Йорк, в богата стая за пушене на каменна къща, обърната към Ийст Ривър, двама мъже, наведени над маса, си приказваха тихо, внимателно, почти шепнешком. Стаята бе огромна, изпълнена с кафявата следобедна светлина. На едната стена бяха наредени книги със зелени и червени подвързии, надписани със златни букви. Имаше голям географски глобус, обхванат с махагонови халки. Странното бе, че двамата мъже стояха един до друг, а в стаята нямаше никой, освен тях и никой не можеше да ги подслуша и да разбере какво си говорят. Мъжът с ръчно моделираната от морска пяна лула и с кръглото, замъглено от бренди лице бе самият Пърси Ф. Колтън, петролният милионер, а мъжът с бледосивия костюм и старомодните мустаци бе Арни Стайвърс, който миналия месец бе оправдан за убийството на полската актриса Ирена Уомак. Стайвърс бе известен сред приятелите си като Дупката заради начина, по който говореше, без да си движи устните.

Те рядко се срещаха. Не беше в интерес на Пърси Колтън да се знае, че е приятел на Стайвърс, а и двамата имаха достатъчно слуги, за да поддържат почти ежедневен диалог. Като говореха, Стайвърс наблюдаваше дългите си чисти нокти. Той почти не вдигаше главата си.

— Днес говорих с Джими Мейкпийс — каза Пърси Колтън тихо.

— Аха, и?

— При всички случаи „Амареро“ върви чудесно.

Стайвърс сплете пръсти, после започна да ги лъска в реверите си. Той не отговори. Знаеше, че Пърси Колтън има още какво да каже.

— Единственият проблем, изглежда, е „Корнелиус ойл“. Чувал ли си за „Корнелиус ойл“?

— Не.

Пърси Колтън взе лулата си от покритата с кожа маса и я постави между зъбите си. Не беше решил още дали ще я запали или не.

— „Корнелиус ойл“ — каза той — произвежда двадесет и пет хиляди варела на ден, а може би и повече. Помпат петрол от същото място, откъдето и „Амареро номер едно“. Пъргаво малко съоръжение, така чувам.

— Кой е собственик?

— Йохан Корнелиус. Един от вашите дебелоглави емигранти. Със силен характер, общо взето. Изглежда, неговата специалност е да купува земя там, където други петролотърсачи не са успели. Използва главата си, много различни инструменти и вади петрол от там, където другите намират само подземни галерии.

— Тревожиш ли се?

— Не, всъщност не се тревожа. — Колтън поклати глава. — Той няма рафинерия. Всичкото земно масло продава на нас. Ако стане много важен или много късметлия, просто ще му кажем, че съжаляваме. Но по-добре малко да го отпусна — нека копае кладенци, докато щастieto му се усмихва. И когато потъне до уши в земно масло, ще откажем да го изкупуваме.

— Звучи разумно.

Колтън извади лулата от устата си и се облегна назад.

— Това е планиране на бъдещето, така ми казват.

— Какво искаш от мен — кимна леко Стайвърс.

Колтън извади малко златно ножче от джоба на жилетката си и започна да рови в лулата.

— За момента нищо — каза той. — В това се състои същината на предварителното планиране.

— Говориш така, сякаш готвиш нещо.

— Толкова лошо ли е?

— Достатъчно лошо.

Стайвърс чакаше Колтън да му каже. Той бе търпелив човек. Параход изсвири откъм сребърната река.

— Познаваш Кайл Ленъкс, нали? — попита Пърси Колтън развеселено.

— Разбира се. Големи бакенбарди, лош вкус към жилетките. Преди години започна на Хестър стрийт. После отиде на запад и заложи на речните лодки. Той е мениджърът на Джими там, в Амареро, нали?

— Точно така. И това прави нещата смешни.

— Продължавай — каза Стайвърс, без да си мърда устните.

Пърси Колтън се наведе заговорнически напред.

— Кайл Ленъкс е продал на Йохан Корнелиус едно дванадесетгодишно момиче.

Очите на Стайвърс блеснаха, но не изглеждаше особено изненадан. Не беше от мъжете в Ню Йорк, които лесно се шокират.

Колтън се облегна назад.

— Корнелиус по някакъв начин се запленил от това дванадесетгодишно момиче от бордея на Ленъкс и направил сделка с него — Корнелиус да вземе момичето, а Ленъкс да получава осем процента от общата му печалба.

Стайвърс погледна.

— Осем процента от двадесет и пет хиляди варела дневно? За едно дванадесетгодишно момиче?

— Нашата работа — каза Колтън — е не да размишляваме защо, а да се възползваме от това. Изглежда, Корнелиус е имал някакво пламтящо желание за тази млада дама — ако това не е твърде учтиво описание за нея — и това е била цената, която той е бил готов да заплати. За известно време, все пак. Когато петролът наистина започва да блика, той иска да излезе от сделката. Неговите счетоводители тук в Ню Йорк ни писаха много сериозно и смирено писмо, в което обясняват колко много „Корнелиус ойл“ иска да ни освободи от Ленъкс и да използва таланта му като експерт в Амареро. Това, разбира се, беше, преди да разкрием сделката с момичето.

— Бедният Кайл. И ти го остави на Корнелиус?

— Разбира се! Напоследък Ленъкс не е нищо друго, освен пияница.

Стайвърс заразглежда ноктите си с още по-голямо удоволствие.

— Но това не е всичко, нали?

— О, не, не е всичко — измърмори Колтън. — Ленъкс чул какво е направил Корнелиус и го посетил, като съвсем основателно протестираше, а Корнелиус съвсем разбираемо му счупил носа и четири ребра.

— Чувам, че били много некултурни там, на Запад — каза Стайвърс.

— Чакай! — извика Колтън с нарастващо удоволствие. — Това, което се случило по-късно, е дори по-интересно. Годеницата на Корнелиус е била с него, както и младият ѝ племенник — едно момче на осем-девет години, и те така се скандализирали от неговото поведение, че решили да напуснат Едгар и да отпътуват за Амареро с Ленъкс. По пътя обаче били нападнати от банда грубияни и можеш ли да повярваш, годеницата била изнасилена. Не само веднъж, а двадесет пъти и момчето гледало. Така поне ме информира Джими, не мислиш ли, че това е интересно?

Стайвърс не изглеждаше особено разтревожен.

— Разбира се, че е интересно — каза той. — Къде да изпратя цветя?

Колтън поклати глава.

— Трябва да си помислиш, Арни. Помисли! И да знаеш, че сега Йохан Корнелиус е в много интересно положение. Той си е харесал още три места, едното иска да вземе под наем, другото да купи. И ако намери петрол, ще има тридесет или четиридесет варела земно масло на ден за рафиниране.

— А това е повече, отколкото можеш да рафинираш ти?

— Мога или искам.

— А какво означава това?

Колтън отвори чекмеджето на писалището си и извади съд със специален тютюн.

— Това означава, че всичко, което не може да рафинира, трябва да складира. Петролът трябва да се транспортира от кладенеца до танкера, а това е скъпо, нали? През цялото време, когато складираш земно масло, ти не печелиш пари, а е все едно, че то си е в земята и така на теб ти се свършват свободните пари и банкрутираш.

Стайвърс се замисли. После каза:

— Окей, но Корнелиус също трябва да е добре запознат с това. Как ще излезе от тази ситуация?

Колтън беше доволен от себе си и не можеше да не се усмихне.

— Може да направи едно от малкото неща, Арни. Може да си продаде бизнеса на нас на разумна цена и да спечели нещо от това, което е по-добре от нищо. Или може да складира петрола със слабата надежда, че ще променим решението си или че Шел или някой друг ще се съгласи да го рафинира. Или може да направи това, което прави сега, а то е да се опита да заинтересува рафинериите „Хюстън Уест“ и да станат партньори. Сега в момента е на път за Ню Йорк, така ми каза Джими, за да говори с главните им притежатели на дялове.

— „Хюстън Уест“? Кой са те?

— Беше клон от „Шметенс ойл“. Шметенс фалираха, но фабриката „Хюстън Уест“ бе откупена от малка група притежатели на дялове, които искаха да инвестират в петролни продукти.

— Загубих нишката — каза Стайвърс. — Какво общо има всичко това със счупения нос на Ленъкс и с изнасилването на годеницата на Корнелиус?

Колтън се вдигна от мястото си като диригент, който довежда оркестъра си до последната част на Седма симфония на Бетховен.

— Много нещо, особено ако знаеш, че малката група, която откупи „Хюстън Уест“, са квакери и ако някога открият, че правят бизнес с някой, който си има работа с дванадесетгодишно момиче или с едно чудовище, което може да остави невинната жена в ръцете на пияни грубияни и изнасилвачи, то те ще преразгледат доста строго своята сделка. Когато Корнелиус пристигне, аз дискретно ще го информирам, че знаем всичко за неговите отклонения и че най-разумното нещо е да забрави „Хюстън Уест“ и да сключи някакво приятелско споразумение с нас.

Пръстите на Стайвърс проследяваха някакви шарки по писалището.

— Приятелско, а?

— Разбира се! Ти да не мислиш, че ще разоря такъв талантлив откривател на петрол? Ще бъда щастлив, ако той продължи да върши това, което върши като чиновник на „Колтън ойл“, и ще му плащам по петстотин долара на месец.

— Това е добра сума — каза Стайвърс. — Освен ако сам притежаваш кладенците. Смяташ ли, че той ще се съгласи?

— Ето за това ще имаш ти задача — каза Колтън. — Корнелиус има явна слабост към своето дванадесетгодишно момиче. Когато пристигнат в Ню Йорк, искам да я отвлечеш за толкова време, колкото е нужно да убедим Корнелиус да промени намеренията си.

— Ако не го направи?

— Трябва.

— Но ако не иска?

— Тогава Ийст Ривър е дълбока и широка.

Стайвърс замълча за момент, после стана и деликатно блъсна стола си обратно под масата. Беше слаб човек, с постоянно уморен вид, сякаш до късно през нощта работи над счетоводни книги. Той управляваше петнадесет игрални казина само в Ню Йорк. Често вечеряше с кмета, а понякога ходеше на риба с полицейския началник. Имаше няколко случая на застрелване и удавяне, за които се говореше, че били „работа на Стайвърс“, но съдиите винаги бяха снизходителни към човека, който е направил толкова много за търговията в Ню Йорк и чиито нокти бяха винаги безупречно чисти.

— Дръж връзка за времето — продължи Стайвърс. — Кога очакват да пристигне Корнелиус и прочие. Останалото остави на мен.

— Ще пийна още едно от това хубаво бренди, ако нямаш нищо против — добави Колтън.

Стайвърс поклати глава.

— Запази го за себе си, Пърси. Най-хитрият подлец заслужава най-добрата напитка.

Те пристигнаха във фоайето на хотел „Плаза“ на Петдесет и девета улица сред махагон и месинг и стояха с багажа в краката си, строги и тихи, не си говореха, защото всеки беше потънал в собствени мисли. Бяха им запазени две отделни стаи една до друга и бяха записани като господин Корнелиус и дъщеря му. На тях не им харесваше това баща и дъщеря, но още по-малко приличаха на мъж и любовница.

Йохан бе облечен в леко есенно палто с черни кадифени ревери и светлосива шапка. Носеше черен бастун, а острите му обувки бяха сиви с черно. Карина носеше шапка като тюрбан с черен воал пред лицето и бе надменна и дискретна в сеплото си черно палто. Държаха

главите си вдигнати като близки приятели, които чакат във фоайе на чужд хотел.

По-късно вечеряха миди и печени яребици в модния ресторант „Едуардс“, който Йохан познаваше още от времето, когато бе работил в „Натаниел инженеринг“. Келнерите бяха с колосани бели нагръдници и отрупваха масата им със сосове и зеленчуци, сякаш бяха разглезени деца. Карина говореше малко и изяде сладкиша с боровинки в изящно мълчание. Побелял цигулар внимателно свиреше Моцарт. На съседната маса червенокос мъж с висока бяла яка твърдеше, че „Хети Грийн е най-долната жена, която съществува. Долна. Тя има повече пари от Джон Пиърпън Морган, така казват, а ходи като някакъв парцал и се пазари за шестнадесет цента, когато си купува обувки“.

На неговата маса седеше добре облечена млада дама с много голям нос. Сложи бялата си ръка върху неговия ръкав и каза:

— Да, скъпи. Но не е ли чудесно да можеш да си позволиш толкова голямо падение?

Йохан слушаше и наблюдаваше. По лицето му играеха скрити бързи усмивки. Той отново бе в Ню Йорк, но сега седеше откъм платежоспособната страна на прозореца и искаше да научи имена, връзки и цени. Искаше да разбере кой има власт и кой няма. Искаше да знае на кого може да подложи рамо и кой бе силен. Беше му напълно ясно, че в този град на Каботс, Колтън, Рокфелер и Вандербилтс неговият един милион бе неизмеримо хилав. Хети Грийн се оценяваше съвсем консервативно за сто милиона долара въпреки нейната стиснатост и старата черна рокля, която носеше всеки ден вече години наред. И макар богатството на Дж. П. Морган да бе по-малко, с неговата страст към яхти и европейски произведения на изкуството имаше най-малко шестдесет и осем милиона. Йохан осъзнаваше своята груба амбиция и почти религиозното си усърдие да стане богат. Но същевременно осъзнаваше, че богатството на четиристотинте от Ню Йорк доминира навсякъде и във всяко индустриално начинание, където се говори за политика и влияние, добре знаеше също, че се нуждае не само от страст, за да превземе крепостта на тръстовете, монополите и фиксираните цени.

Навън трополяха файтони, които изглеждаха пламтящи в отражението на едно фламбе от съседната маса. Носеха се аромати от

пури, от печени на скара раци и от „Бенедиктин“, които Йохан вдишваше, сякаш това можеше да увеличи неговото богатство.

— Обичам Ню Йорк — каза Карина. — Прави ме много щастлива.

Йохан нямаше никакво особено усещане за щастие. Но чувстваше в себе си нови сили. В Тексас имаше много дни, когато той беше почти готов да се откаже. Дни, когато пращият вятър духаше и той нямаше нито пари, нито работа. Сега обаче чувстваше истинското богатство почти осезателно. Имаше действащи петролни кладенци и голяма пачка пари и другата седмица, когато щеше да сключи първата си голяма сделка с „Хюстън Уест“, щеше да бъде в състояние да се сдобие с още земя и петрол и ще бъде отрупан с долари като борещите се със снега златотърсачи в Юкон. Той бе неестествено възбуден и зачервен.

Хвана слабата ръка на Карина през колосаната покривка на масата и каза:

— Радвам се, че си щастлива. Понякога изглеждаш малко тъжна.

— Да — каза протичко тя.

Той не питаше защо понякога е тъжна, защото знаеше. Вдигна чашата си с минерална вода и бавно я изпи, като наблюдаваше лицето ѝ на светлината на лампата, но очите му не издаваха нищо.

— Дали някога ще бъдем така елегантни като тези хора наоколо? — попита тя.

Той се усмихна. Беше усмивка, пълна с пожелание, каквато тя почти не бе виждала.

— Ще се опиташ да ме обичаш, нали? — попита страхливо тя. — Поне да знам, че ще се опиташ.

Той избърса потта от челото си със салфетката и поклати глава. Поиска сметката. За мидите, яребиците, сладкиша, минералната вода и кафето плати всичко дванадесет долара и шест цента. Това беше повече, отколкото Карина получаваше, когато се отдаваше на някой пиян петролотърсач. Те станаха и с достойнство минаха край масите със смеещи се и бърборещи хора. Часът беше осем и половина и Карина бе изненадана, че толкова много хора стояха до толкова късно. Келнерът дойде бързо при тях и каза:

— Господине, бакшиша.

— Какво? — Йохан се намръщи.

— Бакшишът, господине. Вие не оставихте нищо.

Йохан погледна надолу към сребърния поднос. Някои от хората на съседните маси разбраха какво става и ги гледаха с интерес.

Йохан бръкна в джоба си и извади една пачка. Отвърза я внимателно и отдели един долар. Държеше го между пръстите си и го размаха под носа на келнера.

— Този долар не е спечелен от просия и няма да бъде изхарчен за просяци.

След това сложи банкнотата в портмонето си, хвана Карина за ръка и излезе от ресторанта, за да вземе палтото и шапката си. След него се чу мърморене и смях, но той не обърна внимание. В този живот никой не заслужавала получи каквото и да било даром. Веднъж той отказа да даде хляб на един железопътен работник и в никакъв случай нямаше намерение да измени на себе си или на работника, като раздава пари за нищо. Управителят на ресторанта, нисък арменец с блестящо голо теме, го хвана за ръката, когато си проправяше път към вратата.

— Сър, извинете ме...

Йохан се обърна. От безкомпромисния израз на лицето му управителят разбра, че е по-добре да го пусне.

— Сър, съжалявам, но повече няма да сте желан тук — каза той на висок глас.

Йохан изгледа човека продължително, с търпелив и жесток поглед и после каза:

— Как се нарича заведението?

— „Едуардс“, сър — каза управителят.

— Много добре — кимна Йохан. — Ще се постарая непременно в близко бъдеще да изкупя този ресторант и да ви изхвърля от тук.

Управителят се изсмя високо и презрително.

— Празните заплахи не ни плашат, сър. Ние очакваме джентълмените да се държат като джентълмени. А сега, моля, вървете си.

Йохан изведе Карина, повика такси и се върнаха в горната част на града по слабо осветените улици. По пътя Карина попита:

— Какво ще правиш с ресторанта?

— Наистина ли повярва, че ще го купя? — Йохан я погледна.

— Да.

— Ти си права. Може би ще го купя. — Йохан стисна ръката ѝ и се засмя.

Тя го целуна по страната. Той не се замисли за тази целувка, освен че беше приятна и изпълнена с обич, но подобно на много случки, за които не се замисляме, беше последна. Тя никога вече нямаше да го целува, нито той нея. Той я видя да се усмихва на себе си. Навън започваше да вали. Бе третият петък на месец октомври 1903 година.

Отвялякоха я професионално. В сутрешния здрач на вратата на Йохан се почука и един хоп влезе със запечатан плик на поднос. Йохан, разрошен и в лошо настроение, взе плика и го отвори. Четеше писмото бавно, докато момчето чакаше за бакшиш, после отхвърли завивките си и скочи по дългата си нощница към вратата между неговата стая и тази на Карина. Зачука силно.

— Трябва да си вървя, сър — каза момчето.

Йохан не му обърна внимание. Отново почука на вратата и грубо извика:

— Карина!

Не получи отговор. Ядосано се върна назад и отвори гардероба си. Момчето се въртеше нервно в дъното на стаята, нетърпеливо и несвикнало да не му се дават пари. То се изкашля, макар да не му се кашляше.

— Махай се, по дяволите! — обърна се към него Йохан.

Момчето беше почти благодарно. Излезе и тихо затвори вратата, докато Йохан събличаше нощницата и обуваше панталона си. Бе ядосан и уплашен, но лицето му показваше напрегната решителност. Като се облече, отиде в банята да се обръсне. Това може да е особен случай, но той нямаше да се яви пред някой изнудвач брадясал и с мръсна яка. Направи пяна и я размаза по лицето си.

Писмото бе написано на хубава хартия, на пишеща машина, и гласеше:

„Вашата дама е на сигурно място при нас. Трябва веднага да дойдете в хотел «Уолдорф», където ще се

срещнете с нашите представители, с които ще преговаряте за нейното освобождаване. Елате в осем часа. Не съобщавайте на полицията.“

Той погледна зачервеното си лице в замъгленото огледало и си каза на глас:

— Запази спокойствие.

Но това беше невъзможно. Най-много, което можеше да направи, бе да потисне страха си и да задържи ръцете си спокойни, докато се бръсне. В края на краищата те искаха парите му и със сигурност нямаше да получат нищо, ако я наранят. Но тя му бе скъпа и бе толкова негова, че той имаше чувството, че сякаш целият му духовен живот бе ограбен, преровен и най-скъпите му тайни бяха разбити.

Карина и обичта, с която тя така щедро го даряваше, бе всичко, което имаше на този свят, в който хората се харесваха и обичаха. Без нея сега, когато Беатрис го бе напуснала, той беше сам, единствено с чувството за историческата си мисия, което трябваше да го поддържа. А дори и за един финансов полубог съществуваша много самотни часове, когато чувството за историческа мисия беше доста хладен заместител на една вечеря в компанията на човешко същество, макар че Йохан трудно би го признал.

Докато бръсначът минаваше по лицето му в бързи геометрични линии, той мислеше и за Беатрис. Може би трябваше да овладее яда си или да намери начин някак си да се измъкне. Знаеше, че още я обожаваша, но сега не знаеше дали би се оженил за нея. Бе жена със странна, изтормозваща сила. Може би биха били щастливи заедно, ако тя започнеше да го обича отново; а може би щяха да се карат и бият, докато се разведат или докато решат да живеят в ледена изолация. Той се питаше къде ли е тя сега и какво прави. Бе тръгнал от Едгар в събота рано сутринта, бе взел Карина със себе си и бе карал до Бротън за обедния влак в източна посока. Не знаеше нищо за изнасилването ѝ и въобще не знаеше, че новините за неговия частен живот бяха пристигнали в Ню Йорк преди него.

Свърши с обличането, прибра писмото в джоба си и излезе от стаята.

Пристигна в „Уолдорф“ малко преди осем часа. Влезе предпазливо и много изправен. Макар да бе рано, фоайето бе пълно. Имаше около петдесет джентълмени в официални облекла. Събрани без явна причина, те говореха с почти смущаваща сериозност. Йохан се движеше далеч от тълпата и обикаляше бавно. Очите му святкаха наоколо и търсеха мистериозния представител. Когато някой го хвана за ръката, той разбра, че човекът е дошъл. Не се обърна веднага, но каза със спокоен глас:

— Рискувате главата си. Надявам се, че ви е известно.

Със също така спокоен и сигурен глас му отвърнаха:

— Надявам се, че никой не рискува главата си — нито вие, нито вашето момиче. Това е нещо, което можем да уредим много бързо.

— Искате да говорите тук? — попита Йохан.

— Това е най-доброто място — отговори гласът. — Това е събрание на нумизматици. Правят го всяка година. Никой не ще забележи, че измежду всички тези ентусиасти само ние двамата обсъждаме монети от друг вид.

— Това изнудване ли е? — попита Йохан.

— Разбира се, че не е. Освен ако вие смятате, че бизнесът е някакъв вид изнудване. — Гласът се изкикоти.

Най-сетне Йохан се обърна. Мъжът, когото видя, беше Арни Стайвърс — Дупката, в провиснал костюм. Без да продума нито дума, той приличаше на истински гангстер.

— Искате да обсъждаме или да постъпите героично? Всъщност зависи от вас — каза Стайвърс.

— Какво предпочитате? — попита Йохан с дрезгав глас.

Стайвърс се усмихна. Още не бе размърдал устните си и Йохан помисли, че има развалени зъби. На връзката му имаше диамантена игла, която струваше осем или девет хиляди долара. А може би и повече. Поради болнавата му физика всичко, което Стайвърс носеше, изглеждаше евтино.

— Да седнем — предложи Стайвърс, посочи два тапицирани стола до една палма в саксия. Самият той седна и изчака и Йохан.

— Искам да знам къде е момичето — каза Йохан.

Стайвърс разгледа ноктите си.

— Разбира се, че искате. Точно за това мълча. Ако се споразумеем в сделката, ще ви върна момичето невредимо. Ако не, ще

трябва да помислим за друг начин. Разбирате, нали? Не се прави бизнес, ако не се вържат краищата.

— Ще я убиеете?

— Не казвам това.

— Зная, но това имаште предвид, нали?

Стайвърс погледна почти срамежливо.

— Добре — каза Йохан. — Кажете ми, каквото сте дошли да кажете.

— Искам първо да седнете — каза Стайвърс.

Йохан седна сърдито. После Стайвърс добави:

— Става въпрос за финансово сътрудничество. Много разумен план, ако решите да го разгледате, и няма причина да не приемете. Всичко, което искам, е да го одобрите.

— Какъв е планът?

— Ето какъв. Мой приятел е чул, че сте дошли в Ню Йорк да говорите с някакви хора, наречени „Хюстън Уест“. Изглежда, че намирате петрол навсякъде, където си паркирате колата, и търсите възможности за рафиниране.

— И какво от това, ако е така?

Стайвърс болезнено се сви.

— Опитвам се да ви кажа, че е много лесно. В „Хюстън Уест“ повечето са квакери и както чувам, не обичат да сключват сделки с хора, които имат неморален или скандален живот. Ако се опитате да сключите сделка с тях, съществува възможност да разберат за момичето и за изнасилването.

— Изнасилване? За какво говорите? Какво изнасилване? — Йохан го погледна накриво.

— Вие знаете какво изнасилване — каза жлъчно Стайвърс и се усмихна.

— Слушайте, каквото и да казвате за момичето, никога не е имало изнасилване — каза разгорещено Йохан, като стана.

Двама очилати нумизматици се обърнаха и го изгледаха.

— Слушайте, господине — продължи Йохан, — по-добре кажете каквото имате да казвате по-бързо или ще ви откъсна главата още сега.

Стайвърс започна да си чисти ухото с пръст.

— Не ви съветвам. Не всички тук са колекционери на монети. Един-двама от тях работят за мен и когато трябва, стрелят веднага, и то

в целта.

Йохан се огледа разярено. Не бе възможно да се разбере дали Стайвърс казва истината или не, но по начина, по който бе организиран всичко, беше вероятно да говори истината. Човек, който успя да отвлече момиче тихо и под носа му, сигурно имаше и телохранител. Той пое дълбоко въздух и седна отново.

Стайвърс разглеждаше пръстите си.

— Може би информацията ми не е вярна — каза направо той. — Но чух, че сте отрязали Кайл Ленъкс и вашата дама е била изнасилена двадесет пъти от група петролни работници навън, на улицата.

— Беатрис? — промълви той и лицето му посивя.

— Не зная — отговори Стайвърс незаинтересовано. — Обаче двадесет пъти — така говорят. Точно след като сте се разправили с Ленъкс.

— Не знаех — прошепна Йохан, като погледна надолу вцепенен.

Стайвърс започна да чисти другото си ухо.

— Ами това е много лошо. Но дали знаете, или не знаете, „Хюстън Уест“ няма да го харесат.

— Вие ли ще им кажете?

— Ако трябва.

— А каква е алтернативата?

Стайвърс се ухили.

— Алтернативата всъщност е много привлекателна. А именно да продадете всичко на „Колтън ойл“ на благоприятна цена и да предадете всичките си грижи и неволи на добрия стар Пърси Ф. Колтън.

— Разбирам. Значи това е Пърси Колтън. — Йохан бръкна в джобовете си с дълга въздишка.

— Той се опитва само да ви услужи, защото знае, че сте складирали повече земно масло, отколкото можете да обработите, и знае, че търсите някой, който да ви освободи от него.

— Колко време имам? — Йохан кимна.

— Какво имате предвид?

— Ами Колтън не може да очаква да реша веднага, нали? Трябват ми няколко часа да помисля.

Стайвърс извади джобния си часовник.

— Момичето е при нас, нали знаете? — припомни той на Йохан.
— Ако се бавите, ще се превърне в препарирана гъска.

— Само няколко часа.

Стайвърс помисли.

— Добре — каза той след няколко минути. — Обадете се на този телефонен номер точно в единадесет часа и ми дайте отговора си. Ако е положителен, тогава получавате момичето веднага. Ако не, тя става препарирана гъска.

Йохан стана от мястото си, без да погледне към Стайвърс, излезе от събранието на нумизматиците с изправена стойка и с израз на човек, който е пред страхотна криза, от която може би няма да може да излезе. Навън духаше неприятен вятър и един вестникар се опитваше да задържи плаката и шапката си едновременно. Йохан не обърна внимание на портиера на „Уолдорф“, който искаше да му извика такси, и тръгна нагоре към парка с ръце в джобовете.

В тези подарени му три часа той свърши няколко неща. Изпрати телеграма на адреса на госпожа Елвира Ръсел в Едгар, в която молеше Беатрис да потвърди незабавно, че е добре. Телеграфира също на Сам Чивърс да разбере как стоят нещата. Извади от куфара си револвера „Айвър Джонсън“, зареди го и го постави в чекмеджето на нощната масичка в хотелската стая. Телефонира в най-близкия участък, че осиновената му дъщеря е закъсняла от разходка в парка и е разтревожен. Дежурният му каза да не се отчайва и да се обади, ако до обяд още не се е върнала. После отиде до холандската черква на Четиридесет и четвърта улица и остана там около десет минути в мълчалива молитва. Точно в единадесет часа той се обади на дадения му от Арни Стайвърс телефон и каза, че му е нужно още време. Успокояващ глас от другата страна му даде още два часа за размисъл, но го предупреди, че това е последно. Настъпи дълго мълчание и след това телефонът се затвори.

Той никога не можа да разбере всъщност какво се бе случило, макар че вече три години плащаше на частни детективи да проучат случая. Оставаха му още само три минути, за да се обади и да се

предаде на Стайвърс, когато телефонът иззвъня и един полицаи му съобщи, че неговата дъщеря може би е намерена. За нещастие съобщенията не бяха добри. Гърлото му пресъхна и седна на леглото си като човек, който току-що се е събудил от лош сън и е открил, че действителността е още по-лоша. Неговата осиновена дъщеря, ако това беше тя, изглежда, е паднала или е скочила от прозорец на шестия етаж на Петдесет и пета улица, близо до хотел „Готам“, откъдето един млад мъж на име Джон Уорд ще скочи от седемнадесетия етаж през 1938 година. Осиновената му дъщеря си е счупила ребрата, които са пробили белите ѝ дробове, и тя е починала на път за болницата. Полицаят изказа съжаленията си. Един евреин — детски лекар, който ѝ е дал първа помощ, още докато е лежала на тротоара, съобщил, че тя е казала само две неща — първо, че е избягала от тях (които и да са те); и, второ, че е трябвало да си остане там, където е била. Йохан изслуша тези думи с такава болка, че се преви на две, докато полицаят говореше.

Трябваше му доста време, за да се съвземе от този шок. Стоя на прозореца на хотелската стая почти цял час, без да се помръдне. После погледна часовника си и разбра, че е време да тръгва. Отиде до вратата, но краката му бяха схванати и едва когато тръгна по дългия, постлан с килим коридор, започна да разбира от какво го е спасила Карина, без да знае дали е умряла случайно или нарочно се е пожертвала. Без Карина Колтън няма доказателства за непристойно държание; а дори новината за Беатрис да е вярна, едва ли би била достатъчно доказателство срещу него. Той слезе с асансьора и тихо помоли портиера да му повика такси.

Както и очакваше, никой не бе говорил с управителния съвет на „Хюстън Уест“. Канцеларията им бе в тъмна облицовка и старческите им лица едва се виждаха в мрака на октомврийската утрин. Зад тях продълговат стenen часовник отброяваше всеки половин час, дискусията им трябваше да спира всеки път, докато замре биенето на часовника. Йохан бе седнал на най-отдалечения край на голяма дъбова директорска маса с книгата и плановите пред себе си. След три часа внимателно преглеждане на плановите и подробната програма управителният съвет се съгласи без формалности на работно

сътрудничество при рафинирането на земното масло от Суитуотър, „Емет Хайтс“ и кладенците на западен Амареро. Те се ръкуваха с него. Ръцете им бяха стари и сухи.

Моргата бе ледена и облицована с масленозелени плочки. Той не се бави много. Един немски студент с бяла престилка повдигна завивката на Карина и Йохан веднага я идентифицира. Тя изглеждаше доста спокойна и той забеляза това. Студентът му отговори, че падането от височина е доста щастлива смърт, сравнена с малтретирането или горенето. Тя бе толкова тежко контузена, че едва ли е усетила някаква болка. Йохан си спомни как седеше до него в колата и как красивото ѝ лице го очароваше. Тук, в моргата, вече не бе така красива, но дали животът ѝ с Йохан я бе променил или падането от прозореца на Петдесет и пета улица, той не можеше да каже.

Навън, в неприятния хлад, един полицаи го разпита. Той можа да каже точно къде и кога е бил по време на смъртта на Карина и показва сметките си от хотел „Плаза“ за доказателство. Полицията подробно си взе бележки и го остави. Той се върна направо в „Плаза“.

Коленичи пред кревата си и каза кратка молитва за Карина. Каза ѝ, че много я обича и предава душата ѝ на Господ. Помоли се и за Беатрис, като се надяваше, че тя е на сигурно място, ще го разбере и ще му прости. Преди да излезе, разгледа внимателно стаята, да не би да е забравил нещо. На поличката в банята лежеше едно от украшенията на Карина с формата на пеперуда. Той го взе и го постави в джоба си, но после реши да го върне обратно. Може би някое друго младо момиче ще го намери и ще го носи — неосъзнат спомен за някого, който го беше накарал да разбере, че любовта е нещо много по-омайващо, отколкото хората могат да понесат.

1909

„КОРНЕЛИУС ОЙЛ“ ЗАПЛАЩА ТРИ МИЛИОНА ЗА ХИМИЧЕСКИТЕ ЗАВОДИ „ИЙСТ ИНДИАНА“

„СДЕЛКА НА СМЕТКА“

ДЕВЕТДЕСЕТ НОВИ РАБОТНИ МЕСТА ЗА МЕСТНИ МЪЖЕ И ЖЕНИ

От 17. К. Ломас, репортер

„Корнелиус ойл“, богатият и разрастващ се концерн от Тексас, заплати почти два милиона долара в ценни книжа и бонове за химическата корпорация „Ийст Индиана“ и има планове веднага да разшири продукцията на завода с нитрати и фосфати.

Господин Йохан Корнелиус, милионерът собственик на „Корнелиус ойл“, изрази мнение пред този кореспондент, че цената, заплатена за „Ийст Индиана“, може да се смята за добра.

„Индианаполис стар
& ситизън“, февруари
1909 година

Те вървяха между дърветата почти цял следобед и най-сетне, когато слънцето отслабна, при поляните с макове завиха обратно към къщата и през скърцащата желязна врата влязоха в заградената градина откъм кухнята. Ръка за ръка се движеха по размекнатия път и си говореха тихо и с обич, а в това време юнският вятър пееше в листата на зреещата царевица и летните тикви, а пеперудите танцуваха край боба, картофите и розмарина, мащерка и естрагон се полюшваха в лехите си като ентусиазирани посетители на опера в частните си ложи. Когато стигнаха до навеса на оранжерията, където бледите полски

домати наедряваха зад замъгленото стъкло, тя разпери полата си и седна на ниската стена, а той стоеше изправен край нея, сякаш я пазеше. Извади лула от предния джоб на дрехата си и започна да я пълни с тютюн.

— Ти ме направи така щастлива, Джек — каза тя. — Не мога да повярвам, че е истина.

— Ели — усмихна се той.

Нямаше нужда да казва нищо повече, защото тя със сигурност знаеше, че и той чувства същото. Само преди три часа той бе коленичил на мъха в горите, които заобикаляха бащината ѝ къща, а зелените петна на панталоните му бяха свидетелство за това; той бе взел ръката ѝ, бе я целунал и я бе помолил да му стане годеница. Оттогава те вървяха и говореха за любов, за пари и къде ще живеят, а денят разстилаше сенките си край тях като любящ родител, който искаше да ги вземе в обятията си. Сега, в градината край кухнята, само на няколко стотин ярда от бялата къща в плантацията, където тя бе живяла през целия си живот, те бяха огрени от червенееща се вечерна светлина, така чудновата в Уилямсбърг в Южна Каролина, а птички чуруликаха, пчели бръмчаха и щастието им бе така пълно, че говореха със сълзи в очите си, понякога със смях, а веднъж даже танцуваха надолу по хълма, който се спускаше към съседното имение. Това бе импровизиран валс, който ги завъртя, докато паднаха в люлеещата се трева изнемощели и без дъх, луди от щастие.

Той извади кибрит и запали лулата си. След три кибритени клечки богатият дъх на балкански тютюн се смеси с аромата на виещите се рози и след няколко изпълнени със задоволство вдъхвания той се отпусна на колене и лакти, извади лулата от устата си и погледна нежно годеницата си.

— Да те направя щастлива, ето затова съм тук — каза той. — А освен това, като те правя щастлива, и аз съм по-щастлив, май излиза, че съм егоист.

— О, хайде, ти никога не си бил егоист.

Той се наведе напред и я целуна по челото. Това бе деликатна целувка, която едва я докосна.

— Сигурен съм в моята любов към теб, Ели, и така ще бъде. Защото, ако мислех, че любовта ни ще се помрачи както тяхната, ако мислех, че през цялото това време ще скърпваме отношенията си и ще

си дражим очите един на друг, щях да си взема шапката веднага, да се завъртя на пети и да отида на триста мили от тук, още преди да е свършила седмицата.

— Джек — пошепна тя, — никой не може да ни възпре да се обичаме, освен самия дявол.

Той продължи да се усмихва доволен и щастлив. Ели изглеждаше прекрасно, сладка и тъжна, в своя кариран джемпър, с меднорусата си коса, сресана назад и вързана. Само когато докосваше нежните ѝ страни, той можеше да се увери, че тя наистина съществува. Бе най-красивата от четирите дъщери на Ърл Джексън и най-младата, а това означаваше, че през целия си живот е била глезена. Но това не я бе разглезило и както баща ѝ обичаше да казва, но с тих глас, за да не го чуе: „Тя дава повече, отколкото ѝ се дава“. Тя бе дребно момиче с кръгло, почти детско лице, а очите ѝ бяха големи, сиви и замечтани. Маниерите ѝ бяха уверени и грациозни, гласът ѝ трептеше и думите ѝ понякога предизвикваха скептично вдигане на вежди, така че когато мъж говореше с Ели Джексън, той знаеше, че говори с жена. Може би бе предпазлива за деветнадесетте си години. Може би не въртеше достатъчно кестенявата си грива. Може би френският ѝ, научен от гувернантката, бе твърде цветист. Но семейство Джексън притежаваше и благородство, и деликатност, а богатството им бе отдавнашно, създадено в Южна Каролина, така че нямаха нужда от грубост. Може би не бяха толкова богати, колкото бяха преди Гражданската война, когато дядото на Ърл Джексън бе видял хълмовете край „Фортуна“ така нагъсто изпълнени с негри, че някой би помислил, че отглеждат черна вълна, а не бял памук. И може би животът на Юга беше загубил част от своята елегантност през новия век и автомобилите вече бяха тръгнали по полята. Но през лятото на тази 1909 година дните все още бяха ароматни, роклите се развяваха по добре ожънатите ниви, все още имаше тържества с чадъри и игри край езерото и Ели Джексън беше красива, мила и най-вече щастлива.

— По-добре да тръгваме — каза Джек, като си погледна часовника. — Майка ти искаше да се върнем вкъщи за чая.

— Чай и сватбени сладкиши?

— И това ще дойде с времето. И тогава ще станеш госпожа Джек Фийлд и ще си правиш собствени чайове. — Той я целуна.

— Чайове? Ще правя тържества с шампанско всеки ден. Само за да покажа на хората колко съм щастлива.

— Няма да стане само с моята заплата. Няма да може, докато татко не ме направи съдружник.

— Е, време е — отговори Ели. — Ти вършиш много важна работа сега.

— Защита на заселник, обвинен в кражба на двеста зелки, не е работа за Върховния съд.

— Да, но ще отидеш в Роуд Айлънд да подадеш жалба за Хюсмън и Уелч.

— Бих желал да не ходя. Ще ми липсваш.

— И на мен ще ми липсваш. Но един ден ще станеш голям и известен адвокат и тогава не ще съжаляваме за това. — Очите ѝ се навлажиха.

Той взе ръката ѝ и те преминаха през тревата към задната веранда. Къщата „Фортуна“ бе засенчена от брястове, но залязващото слънце осветяваше майката, бащата и сестрите на Ели, докато те се възхищаваха на градината, и в белите си дрехи и широки шапки приличаха на хора от висшето общество, намиращи се в яхта. Ели махна и баща ѝ отговори.

Ърл Джексън отначало бе доста сдържан към Джек. Момчето изглеждаше решително и енергично, но склонно към прибързани действия. Наистина бе красив: висок, с къдрава кестенява коса, хубав прав нос и тъмните му очи сякаш никога не губеха настроението си. Баща му го бе изпратил в Харвард и той се бе върнал на Юг с добра диплома и с репутация на здрав веселяк. Това обаче, което смути консервативния господин Джексън, когато Джек и Ели за първи път си размениха погледи по време на един бал за представянето в обществото на сестрата на Ели — Анет, бе изказаното от Джек желание да упражнява адвокатската си професия на Запад — в Тексас или Оклахома, където са големите петролни компании. Той бе казал на господин Джексън с голяма убедителност, че ако бъдещият бизнес ще зависи изцяло от петрола, то и бъдещите бизнес адвокати ще трябва да бъдат там.

Господин Джексън не отрече това, което младият Джек Фийлд каза. Ели обаче бе така захласната по момчето, че вероятно той щеше да ѝ поиска ръката. А господин Джексън знаеше, че не е в състояние да

отказва на своята любима Ели каквото и да е. От друга страна, не можеше да си представи Ели в някакъв тексаски град, пълен с добитък, или в някоя от тези колиби на петролотърсачи по червените корита на Оклахома. Още по-малко госпожа Джексън можеше да приеме тази мисъл, макар и да съчувстваше на трепетите и желанията на истинската любов, но тя също знаеше колко е важно за нейната дъщеря да заеме мястото си в обществото на Южна Каролина.

Така че зад днешните предложения за брак имаше и малко приятелски маневри. Господин Джексън бе поканил бащата на Джек — Дънкан Фийлд, уважавания адвокат от Кингстри. Те обядваха в клуба и там, на масата с покривка от дамаска, докато си хапваха специалитет от съомга, господин Джексън бе казал, че ако Джек има намерение да се ожени за Ели, то по-добре би било да остане за известно време в Южна Каролина, особено ако част от зестрата на Ели ще трябва да включи преминаването на всички правни сделки на господин Джексън през адвокатското бюро „Фийлд, Фийлд и Собърс“ от Кингстри.

Господин Фийлд не искаше да продаде сина си, даже и на цената на десет или дванадесет хиляди доларов нов бизнес. Но добави, че би било разумно Джек да изкара няколко години като адвокат в Каролина, за да добие опит, преди да се захване с буйните правни сделки на петролните полета. А имаше и нещо друго, за което той не говореше често, а това бе мъчителният му и болезнен брак с майката на Джек, която бе починала, когато той бе десетгодишен. Искаше Джек да бъде щастлив повече от всичко друго на света и знаеше, че Ели ще го направи щастлив.

Когато Джек и Ели приближиха, господин Джексън стана от мястото си и вдигна чаша с шампанско.

— Пия за вашето бъдеще и голямо щастие — каза той. — Така прави и вашата майка, но тя смята, че вече е пила достатъчно.

Госпожа Джексън, спокойна, стройна жена в бяла рокля и малка шапка с рози, се изсмя звънливо. Тя одобряваше Джек, от една страна, защото бе приятен за гледане, отпуснат и би спечелил значително количество пари, и, от друга, защото пушеше лула, което тя винаги бе смятала за страшно мъжествено.

— Седнете, седнете — подкани ги госпожа Джексън. — Има маслени топчета, ако сте много претенциозни, и курабийки, ако не сте толкова претенциозни.

Масата на верандата бе покрита с бяла дантелена покривка и на нея елегантно бяха подредени чинии със сладкиши, сребърен сервиз за чай от Джорджия и запотена бутилка шампанско в голяма сребърна кофа с лед. Анет и Естер, най-големите от четирите сестри, бяха тук, а двегодишният ѝ син — Кристофър, подпрян на три възглавници, бе с голяма бяла салфетка на врата, за да се запази от трохи белият му руски гащеризон. Всички бяха възбудени, пиеха шампанско и Джек бе понесен от смеха и възхищението, примесено с лек флирт на госпожа Джексън и нейните дъщери, и непринуденото приятелство на нейния съпруг.

— Когато Ърл дойде при баща ми да поиска ръката ми — каза госпожа Джексън с цивилизован южняшки акцент, — баща ми каза: „Не можеш ли да вземеш сестра ѝ Александра вместо нея, а? Тя е, която ходи по нервите ми“.

Всички се засмяха, а Ели наля чая и под хладния покрив на верандата, заобиколени от шептящите листа на цъфналия клематис, те прекараха следобеда в семейно празненство. Такова семейство бе нещо съвсем ново за Джек. И макар да се включи предпазливо и резервирано, скоро се вля в емоционалната атмосфера на семейство Джексън и започна да се чувства така, сякаш ги е познавал през целия си живот.

Ърл Джексън се изправи. Той не бе висок, само около пет фута и девет инча. Разроши косата на внука си, който ядеше шоколадов кейк, и заговори с нисък, изпълнен с радост глас.

— Искам да пия за нас, защото наистина сме доволни от годежа на Ели и Джек. Зная, че на Джек му се иска да отиде на Запад и да се осъществи в петролните полета, но мисля, че той разбира, че като остане тук, в Южна Каролина, ще се подготви по-добре за бъдещите предизвикателства. Според мен една от най-добрите подготовки — разбира се, аз съм много пристрастен — е фактът, че се жени за Ели. Ели, също като нейните сестри — Анет, Естер и Каролайн, е възпитана да живее пълноценен живот и да отдава цялото си сърце за това, което върши. Много съм доволен, че тя най-сетне отдаде сърцето си на един млад човек, с когото ще се гордеем и ние всички им желаем щастие.

Джек, малко замаян и изчервен от шампанското, стана.

— Искам да ви благодаря за думите, сър. Ще направя всичко възможно да ги оправдая, защото сте мили към мен и най-много,

защото, както всички очакват, обичам Ели и ще направя всичко възможно да бъде щастлива. И мисля, че като бъде щастлива тя, и вие ще бъдете щастливи.

Той седна, Ели го целуна и всички се смяха и ръкопляскаха. Може би за първи път в живота си Джек доби някаква представа какво всъщност означава щастието.

— Е, добре — каза Маргарет Джексън, — трябва да определим датата. През пролетта, разбира се.

— И гостите — намеси се Анет. — Боже господи, те ще бъдат стотици!

— А сватбената торта? — попита Естер. — На колко етажа ще бъде?

— Ние въобще не сме мислили за деца. Джек каза, че щом са здрави и имат всички пръсти на краката си, той ще бъде доволен. — Ели почервения.

Останаха на верандата, докато захладня, и след това дамите се прибраха вътре, за да се преоблекат за вечеря, а Ърл Джексън заведе Джек в стаята за пушене, където застанаха при прозореца с изглед към дърветата и поляните на плантацията, и поведоха разговор за правото и парите.

— Ти тръгваш за Род Айлънд утре, нали? — каза Джексън.

— Вярно, сър. Специално заседание. Един от нашите най-стари клиенти се е забъркал в някаква заповед за възбрана върху земята. Ще бъде доста трудно впрочем, особено за мен.

Ърл Джексън се изкашля.

— Това е добре. Обичам да гледам работлив млад човек как напредва. Всъщност си мислех дали не мога да те използвам, докато си там. Имам ценни вещи, скъпоценности, картини и тям подобни, които съм наследил, когато майка ми почина. Имах намерение да ги занеса в Ню Йорк на разпродажба, но не ми се отдаде случай и както изглежда, няма скоро да мога да отида. Не ми достигат работници, особено по полето. Като свършиш в Род Айлънд, ако можеш, отбий се в Ню Йорк за няколко дни и ги занеси вместо мен до къщата за разпродажби. Разбира се, всички разноски се заплащат.

Джек бе малко смутен. Той още не бе се ангажирал за остатъка от лятната ваканция, но освен да прекарва времето си с Ели колкото се

може по-често, бе запланувал да отиде за риба на езерото Марион с един приятел от колежа, който работеше този сезон в Колумбия.

— Добре, сър — каза той, — но не съм сигурен, че ще мога.

Ърл Джексън повдигна рамене.

— Ако не можеш, значи нямам късмет. Но щеше да ми помогне. Само няколко дни да изчакаш да се продадат бижутата, може да отседнеш при едни мои стари приятели в „Риц Карлтън“ на Четиридесет и шеста улица. Семейство Форбъс, ще ги харесаш.

Пътуването бе доста съблазнително. Джек беше ходил само два пъти в Ню Йорк — веднъж като малко момче и веднъж от Харвард — и възможността да бъде в „Риц Карлтън“ и да разгледа града, като му се заплатят всички разноски, бе доста по-привлекателна, отколкото риболова с Оливър Талмедж, който беше добра компания, когато няма нищо по-интересно от това да седиш в лодка и да чакаш пъстървата да клъвне; той наистина можеше да издава звуци като птички и като мишка и да имитира президента Тафт, но при тази по-интересна възможност Оливър Талмедж се превръщаше в нещо като напаст, тъй като не разбираше кога е нежелан. Разбира се, Ели ще му липсва, но Ърл Джексън бе толкова щедър и любезен, че бе доста невъзпитано да му откаже.

— Ще трябва да направя няколко размествания в програмата си — каза Джек. — Но това звучи като приятно занимание и бих желал да го направя.

— Доволен съм — усмихна се Ърл Джексън. — Не бих желал да поверя тези бижута на пощата или на железниците, а все пак имам нужда някой да ги занесе на Паркс Бърнет лично. И тъй като тук има една красива заложница, която те чака, аз съм съвсем сигурен, че няма да избягаш с тях.

Джек се усмихна.

— Денят, в който избягам от Ели, ще бъде ден, в който съм изгубил ума си.

Гравиран месингов часовник на перваза на камината удари седем със звънтене.

— Да пийнем по едно уиски, преди да се преоблечем за вечеря — каза Ърл Джексън. — Имам специално, купено от Кентъки, и ако нещо може да изправи косите ти, то е това.

Вечерта, след една богата вечеря със супа от костенурки, мус с шунка, млада пуйка, портокалов сироп и след много смях и шампанско, Джек и Ели си пиха кафето на верандата, а господин и госпожа Джексън седяха на дискретно разстояние от тях, наблюдаваха как танцуват светулките в тъмнината и слушаха тъжното шумолене на дърветата и далечната мелодия на цигулка, която идваше от къщата на слугите, отсреща при оборите.

Ели, във вечерна рокля от дантела и синя коприна, стоеше изправена до майка си, а Джек се беше отпуснал с лулата си и я наблюдаваше с тайното удоволствие на човек, който е влюбен отскоро. Тогава му се струваше, че тя е просто съвършена. Тези широко отворени очи, наклонът на носа и леко разделените устни. Светлината на верандата се отразяваше в годежния ѝ пръстен с диаманти и сапфири — искра от син огън върху малката ѝ ръка, която бе отпусната в скута.

— Някога чувстваш ли страх? — попита тя.

— Страх от какво?

— Страх от това да пораснеш. Страх да се грижиш за себе си. — Тя се обърна и го погледна.

— Не, мисля, че не. Аз се грижа за себе си вече от доста време.

— Страхувам се да стана жена.

— Мисля, че няма за какво да се тревожиш. Във всеки случай ще имаш съпруг, който ще се грижи за теб.

— Не бих искала да се грижиш за мен твърде много — усмихна се тя. — Това е нещо, от което се страхувам. Струва ми се, че жените трябва да бъдат по-независими сега. Ние не сме восъчни кукли да ни завиват в мека хартия и да ни държат вкъщи. Мисля, че жените трябва да направят всичко, за да подхождат на съпрузите си.

Джек дръпна от лулата замислено.

— Нямах предвид работа, нали? Не очаквам моята съпруга да работи.

— Разбира се, че не, но съм сигурна, че бих могла да намеря почтени и полезни неща, които да върша. Доста съм образована, нали знаеш. Мога да отглеждам коне, да се грижа за цветя и дори да карам лодка.

— Остава да кажеш, че искаш да гласуваш.

— Не трябва да се изненадваш, че и това би могло да стане. Обзалагам се, че знам повече за политиката, отколкото повечето от мъжете. Интересувам се, Джек, и искам да бъда жена, с която можеш да разговаряш и да уважаваш, както и да обичаш.

— Ще те обичам дори ако не можеш да кажеш нито една дума.
— Той натъпка тютюна в лулата си.

Тя се присегна и докосна лицето му, сякаш докосва нещо много рядко, ценно и нежно, и нави един кичур коса около пръста си.

— Но нали няма да имаш нищо против, ако имам собствено мнение? Това никога няма да означава, че те обичам по-малко или че няма да те слушам, както се казва в сватбената клетва. Но мама и татко винаги са ни възпитавали да имаме собствено мнение и вкус и да мислим самостоятелно.

Джек я хвана за ръката, наведе се и я целуна нежно по устните.

— Дали ти харесва или не — каза той, — нищо не би могло да попречи да бъдеш моята собствена скъпа Ели. Искам да се ожения за теб заради самата теб, а дали имаш мнение за нещо, било то за американската външна политика в Карибия или за цвета на бебешките пеленки, каквото и да кажеш, ще намери добър прием в нашия дом, както и самата ти.

Той се облегна назад на високия стол и я погледна топло.

— Всъщност доста си мислех какво ще правиш по цял ден, като се оженим и когато съм на работа. Бях свикнал да виждам майка ми в домашната си роба да седи, да чете книга и да яде бонбони по цял ден, отегчена и неспокойна като мишка в капан; и когато баща ми се връщаше, тя избухваше с цялата натрупана скука и неспокойствие просто защото бе много мързелива да стане и да свърши нещо, което ѝ е интересно. — Той спря и погледна настрани. Нямаше намерение да обижда майка си, но бе толкова трудно да обясни какъв е той и какво мисли по тези въпроси, без да разкаже някои интимни неща. — Обичам те, Ели — каза тихо той. — Ако искаш да отглеждаш коне и цветя или да се катериш по планините, ще ти помагам. Искам да знам, че си щастлива и че вършиш каквото искаш да вършиш. Не мога да обещавам, че никога няма да те ревнувам или че няма да се чувствам твой защитник. Но обещавам, че няма да те затворя в клетка и да те карам да живееш живот, какъвто ненавиждаш.

Тя го целуна и тайно погледна през рамото си дали майка ѝ и баща ѝ гледат. После пошепна:

— А какво би направил, ако съм много непослушна и не се държа както искаш?

— Независимите момичета не би трябвало да са непослушни.

— О, понякога са. Само защото имам собствено мнение, това още не означава, че понякога няма да искам да се отнасяш с мен като с беззащитна жена.

Той се усмихна и после каза:

— Ами... ако си непослушна... тогава ще трябва да те смърдя.

— Ами ако ти ме смърдиш и аз пак съм непослушна? — Тя се засмя.

Той се направи, че мисли дълбоко. После я целуна по върха на носа и каза:

— В такъв случай ще трябва да те напердаша.

— Тогава ще трябва доста често да бъда непослушна, нали? След като сме разговаряли за твоята работа, за политическото положение и за завивките на бебето. — Тя кокетно сведе очи.

Те се гледаха продължително, мълчаливо и смутено. После избухнаха в смях така силно, че сълзи потекоха от очите им, а господин Джексън дойде на верандата и весело се наведе над тях, без да може да разбере техния изблик, но доволен от радостта им, толкова доволен, че се обърна и се усмихна на съпругата си, като че искаше да ѝ каже: „Погледни това щастие, което създадохме двамата“.

Йохан Корнелиус излезе на палубата точно след като параходът мина покрай Шътс Фоли Айлънд в пристанището на Чарлстън и започна да си проправя път навътре в морето. Той стоя известно време хванат за боядисания парапет, а хладният атлантически бриз разрошваше косата му, докато наблюдаваше как следобедното слънце проблясва по водата, а обраслият с дървета бряг на Джеймс Айлънд пълзи край него. Малък буксир с лъскав месингов пръстен около комина подскачаше по вълните от дясната страна на кораба и свиреше, изпускайки бяла пара, която скриваше сушата от погледа. Чайките кръжаха край тях. Той извади зелена носна кърпа и издуха носа си. Макар влакът да беше по-бърз, Йохан все още предпочиташе да пътува

от Тексас по море. Имаше две първокласни кабинни с удобно легло, писалище и благодарение на телеграфа можеше да поддържа връзка с всяка част от континента. И което беше по-важно, с изключение на едно спиране за товарене на въглища в Чарлстън, параходът „Галвстън Бей“ оставаше през цялото време в морето и човек можеше да се изолира от всякакви натрапници, паразити и заядливи съперници. На спътниците си приличаше на мрачен ексцентричен богаташ, който губи времето си на крайбрежен параход, и когато го питаха защо прекарва толкова дълго сам в кабината си, отговаряше просто:

— Канаста.

Сякаш това даваше отговор на всичко. Всъщност, когато пътуваше за Ню Йорк, кабините му се превръщаха в седалището на „Корнелиус ойл“ и от огромното си махагоново писалище, на което имаше снимката на жена с тъжен поглед, той дърпаше денем и нощем юздите на своите петролни владения в Тексас, Оклахома и Калифорния, на застрахователните си интереси в Ню Йорк, на химическите заводи в Индиана и Илинойс и на политическите си пристрастия във Вашингтон. Имаше много сенатори и членове на Конгреса, републиканци, които започваха да забелязват с интерес финансовото му израстване, макар семейство Рокфелер никак да не го обичаше, а Д. П. Морган веднъж каза:

— Ако трябва да избирам дали да съществува Йохан Корнелиус на земята, или да не съществува, ще трябва няколко часа да обмислям, за да се примиря с първото, и след това, проклет да съм, ако се съглася.

Йохан живееше в голяма бяла къща в хубавия край на Уошингтън авеню в Хюстън и в апартамент на седмия етаж в новия хотел „Плаза“ в Ню Йорк, откъдето искаше да се измести, от една страна, защото струваше сто долара на ден, а от друга, защото госпожа Клара Бел Уелш, вдовицата на краля на пишещи машини Юлиус Уелш, живееше в същия коридор и имаше разнородна колекция от кучета, които лаеха, когато той се опитваше да работи. Ходил бе няколко пъти из щата Ню Йорк, за да разгледа някои големи стари къщи и бе харесал една, намираща се на Линууд Айлънд до реката Хъдзън.

В годините преди Първата световна война той изглеждаше на познатите си все по-отчужден. Само двама души му бяха близки — неговият петролен мениджър Джери Слободиън, професионалист по петролните кладенци, с тънко издялано лице, който имаше слабост към

пръстени с рубини и носеше съвсем тънки вратовръзки, и неговият прислужник, швед, който прекарваше свободното си време седнал на палубата, като четеше на глас бавно и тържествено някаква книга.

Самотният живот на Йохан бе предмет на доста коментари на Уолстрийт. Едни казваха, че е бизнес гений, който може би ще се извиси над Морган, Рокфелер и Вандербилт. Други твърдяха, че е ексцентрик, който закусва с глухарчета, спи във вечерно облекло и от него няма да излезе нищо. Най-близо до истината беше Д. Пол Гети. Той казваше, че Йохан Корнелиус няма време за светски живот с всичките свои петролни кладенци, от които излизаха милиони варели на ден — Суитуотър, Маскоги, Сийл Бийч и Чекота; със заводите за азотна киселина в Гери, Пеория и Нормал, произвеждащи милиони тонове тор и експлозиви, и със застраховките в Ню Йорк и Балтимор, носещи премии от хиляди долари на ден; и цялото това лудешко разрастване, инвестиране и сложно управляване.

Справянето с един мултимилионен бизнес беше изтощително, особено като се има предвид вроденото нежелание на Йохан да се доверява на когото и да било. Той седеше приведен над писалището си по осемнадесет часа на ден и винаги му оставаше недовършена работа, неподписани книжа и непрочетени договори. Лягаше си на разсъмване и четеше бизнес документи, докато заспи, и всяка сутрин от огледалото го преследваше неговото уморено, набръчкано лице със зачервени очи. Скоро щеше да навърши тридесет и шест години, но изглеждаше на петдесет. Може би имаше нещо друго, което го държеше така самотен. Той никога не говореше за това, но келнерите от „Галвстън Бей“, когато влизаха в кабината му, го намираха облегнат на кожения стол, замислено хапещ нокътя на палеца си и загледан в снимката на писалището. Един от келнерите веднъж събра кураж (след пет чаши чисто уиски и облог от шест долара) и попита Йохан коя е дамата. Но Йохан само погледна през него, сякаш е прозрачен, и каза:

— Попитай Ленъкс.

Тъй като келнерът нямаше никаква представа кой бе Ленъкс, личността на красивата замислена жена остана неизвестна.

Йохан обичаше да излиза по един-два пъти на палубата за чист въздух, особено когато още се вижда сушата. Това му даваше възможност да види своите спътници. Той рядко се заговаряше с тях, но обичаше да ги наблюдава: спаружени бъдещи политически

авантюристи се завръщаха на Север, след като не бяха се отличили в бързо индустриализацията се Юг, вдовици, които бяха погребали съпрузите си в непознатата земя на Юга се връщаха под закрилата на своите семейства със сухи като хартия лица; хора с всякаква професия, безработни моряци, загрижени за здравето си, в безформени дрехи, които по причини, известни само на тях, смятаха, че едно пътуване край брега ще бъде здравословно. Този ден, както си стоеше облегнат на перилата, Йохан забеляза млад мъж, който съвсем не приличаше на безработен моряк или на човек с неясна професия. Младежът бе висок и изглеждаше много добре, сякаш животът още не го беше наранил, нито му се бе случвало нещо лошо. Имаше кестенява къдрава коса и моден костюм в сиво на едва забележими карета. В профил лицето му изглеждаше свежо и изострено, като че ли се бръснеше повече от два пъти седмично, а бръснарите, които използваше, явно бяха по-добри от обикновените. Имаше нещо у него, което събуди интереса на Йохан. Известно време остана да го наблюдава с ръце в джобовете и очи, овлажнели от вятъра.

След време младежът се обърна и премина по палубата през пушека, в който стоеше Йохан. Когато минаваше край него, Йохан промълви:

— Ако не се безпокоях, нямаше да е чак толкова лошо.

Младият човек леко се изчерви и вдигна шапка за поздрав.

— Пътувал съм по море и друг път, сър — каза учтиво той. — Не вярвам няколко вълни да ми се отразят зле.

— Значи не се страхувате от морето? — Йохан го изглежда.

— Не, сър.

— Извинете, че се смея — каза Йохан, — но имате вид на човек, оставил нещо твърде важно зад себе си.

— Така ли?

— Да. По начина, по който стояхте. Тези неща ги разпознавам.

Младежът заглади косата си назад.

— Изглежда, сте много чувствителен човек.

— Има много хора, които не биха се съгласили с вас. — Йохан повдигна рамене.

Младият мъж се обърна и погледна към Чарлстън.

— Всъщност оставих годеницата си. Само за няколко дена, докато отида до Нова Англия и после до Ню Йорк.

— По-бързо щяхте да се върнете с влак.

— Да, сър. Но бъдещият ми тъст смята, че за такъв път човек не трябва да се доверява на влаковете.

— Вашият бъдещ тъст вероятно е прав. Общо взето, на влаковете не може да се вярва. Веднъж един влак дойде, а друг си замина и първият донесе състояние, а вторият — само отчаяние.

Очевидно младият мъж не разбра нито дума от това и учтиво се усмихна.

— Извинете, ако обичате — каза той. — Отивам в кабината си.

— Има много време за това. Елате да пийнем. Щом като сте сгоден и ще се жените, може би трябва да отпразнуваме. — Йохан докосна ръката му.

— Съжалявам, сър, но аз нямам представа кой сте. — Младият мъж го изгледа смутено.

— Така може би е по-добре. Но все пак казвам се Йохан Корнелиус и съм малко в петролния бизнес.

Младият човек протегна ръка. Ръкуването му бе здраво и жизнено като самия него.

— Смятам, че съм чувал за вас, сър, и съм щастлив да се запознаем. Казвам се Джек Фийлд и съм адвокат.

— Благодаря ви. Господ защитава тези, които се защитават сами. Елате, барът е наблизо. Ще видите, че Ерол може да приготвя най-добрия новоорлеански „Сазерак“. Не че съм пияч. Просто са ми казвали, че е така. — Йохан повдигна вежди.

Джек се усмихна недовърчиво, а мъжът в зимно палто, който приличаше на холандец, го поведе към бара. Той беше малък — шест фута, от полиран червен мрамор, с по една лампа от страни. Зад него стоеше Ерол с кисела физиономия, в колосана барманска бяла дреха и мустаци, завъртени нагоре. Ерол беше гордостта на малкия параход, макар това да се дължеше на един инцидент.

Джек Фийлд и Йохан седнаха на високите, тапицирани с кожа столове, Ерол моментално сипа малко бренди на Йохан и го подаде през бара. После каза на Джек:

— Вие, сър, ако не греша, сте човек на бърбъна.

Джек изгледа Йохан, но неговото лице остана безизразно.

— Добре, да — каза той. — Ще изпия един коктейл „Олд фешънд“.

Ерол разбърка напитката така бързо, сякаш имаше осем чифта ръце. Постави я на бара и каза, без да мръдне мускул на лицето му:

— Това е най-добрият „Олд фешънд“, който някога сте опитвали, включително и в клуба „Пенденис“ в Луисвил, Кентъки, където са го измислили. Ако някога пожелаете такъв коктейл, елате тук, никъде другаде няма да го намерите.

— Всеки барман на света се смята за най-добрия, единственото различно нещо при Ерол е, че това е самата истина. — Йохан направи гримаса.

Джек се изкушаваше да попита защо тогава е тук, но знаеше, че повечето пасажери и работещите на парахода имаха минало, което искаха да забравят, и настояще, което не биха искали да знаят, и затова се задоволи с вдигане на чашата си за наздравица.

— За плавно пътуване — каза той.

— Би трябвало да почувстваме опашката на ураган. — Ерол лъскаше шейкър.

Йохан също вдигна чаша.

— В такъв случай наистина трябва да пием за плавно пътуване.

Известно време мълчаха и после Джек каза:

— Извинете за любопитството, но ми изглежда, че вие често пътувате.

— За съжаление твърде често — изръмжа Йохан. — Два или три пъти в годината. Ако не трябва да надзиравам лично бизнеса си в Тексас и в Ню Йорк, не бих се доближил до тази черупка и пари да ми дават.

— Нито пък аз — измърмори Ерол, но когато се обърнаха да го погледнат, той наливаше усърдно леден лимонов сок в бутилка и дори не повдигна главата си.

— Напоследък сте толкова известен в петролния бизнес! — каза Джек.

— Да — отговори Йохан. — Петрол и химикали.

— Аз самият се опитвах да навляза в петролния бизнес — обясни Джек. — Разбира се, в правната страна на петролния бизнес. Струва ми се, че точно сега е широко открита тази възможност и един добър, разумен адвокат би могъл да направи много пари.

Йохан го погледна с бледи, безизразни очи. Джек чувства, че го наблюдават и измерват като чувал със захар.

— Имате ли много адвокати, които работят за вас, господин Корнелиус?

— Повече, отколкото бих желал — отговори Йохан. — Досега редовно използвам известните фирми. „Макероу и Джонсън“ в Тексас и „Орис и Нусбаум“ в Ню Йорк.

— Чувал съм за „Орис и Нусбаум“. Доста впечатляваща е.

— Върши каквото може най-добре — забеляза Йохан. Той изчакваше да чуе какво ще каже младият човек. Имаше странното чувство, че Джек е нещо особено и че се е качил на парахода, защото съдбата на Йохан е предопредила така. Йохан нито за момент не се съмняваше, че съдбата подрежда живота на другите хора около неговия живот. И точно по тази причина беше заговорил Джек Фийлд на палубата и се бе представил. Обикновено нямаше склонност да говори на когото и да било по време на пътуванията си и почти никога не влизаше в бара. Но днешният ден, изглежда, бе различен, а такъв беше и Джек Фийлд.

— Лично аз смятам, че индустрията има нужда от прависти, които да са подходящи за бизнеса й — продължи Джек.

— Охо!

— Ако аз представях някоя петролна компания, бих отишъл при петролните кладенци и бих изучил бизнеса основно. Бих прегледал всички наемни договори и по този начин щях да разбера какви са проблемите на сондажните пробиви, на изпомпването, складирането и рафинирането, така че когато се изправя в съда, да знам за какво говоря. Има твърде много адвокати, които представляват своите клиенти, без да имат и най-малката представа от техния бизнес. Петролът е груба, сложна, техническа работа и не се нуждае от такива адвокати.

— Изглежда, имате много определени виждания по тези въпроси — отбеляза Йохан, като пиеше бавно напитката си.

— Такъв трябва да бъде един адвокат.

Ерол постави на бара чиния със сусамени коктейлни бисквити, Йохан взе една и я захапа. През цялото време не сваляше поглед от Джек.

— Щом като сте толкова убеден и знаете какъв трябва да бъде адвокатът, който се занимава с петролен бизнес, какво правите по

въпроса? Говорили ли сте с някого? С „Шел“? Със „Стандарт ойл“? А защо не говорите с мен?

— Това е дълга история и има много общо с моя годеж. — Джек се усмихна.

— Разкажете ми.

Отначало Джек не искаше да казва нищо за Ели, нито за уговорката с господин Джексън, че ако иска да се ожени за нея, трябва да остане в Южна Каролина. Стори му се, че ще заприлича на мекушав човек, ако обясни нещо такова на мъж, врял, кипял и самотен като Йохан Корнелиус. Но щом като вече бе решил, решението му трябваше да може да се защити и вероятно Йохан ще разбере неговия избор.

— Мисля, че проблемът се състои в това, че съм влюбен — каза той. — Не просто влюбен и романтично отнесен, а истински влюбен. Чувствата ми са така силни, че бих могъл да ги дестилирам, да ги сложа в бутилка и после на рафта. Според мен това е любов, която се случва веднъж в живота, докато петрол винаги ще има.

Йохан го изслуша, после прекара ръка по оредяващата си коса.

— Още едно бренди, сър? — попита Ерол, но Йохан поклати глава.

— Господин Фийлд — каза той, — взели сте погрешно решение.

— Не смятам, че да се ожения за Ели, ще се окаже нещо погрешно, сър. Тя е красиво и интелигентно момиче. И е независима, което е рядкост. — Джек се изчерви.

— Нямах предвид това — каза Йохан. — Разбира се, че е красива и интелигентна, иначе вие не бихте се влюбили. Но аз критикувам вашето решение. Нито една жена, колкото и да е изключителна, не може да ви върне възможностите за бизнес, които така лекомислено отхвърляте.

Джек постави чашата си на бара. Ерол, без да попита, смеси още една напитка.

— Не съм сигурен дали ми харесва начина, по който казвате това, господин Корнелиус — продължи Джек. — Вие едва ме познавате.

— Познавам ви по-добре, отколкото си мислите, момчето ми, защото познавам себе си. Също така познавам и петрола и вие грешите по този въпрос. Невинаги ще има петрол. Или по-скоро същите възможности да влезете в петролния бизнес няма да съществуват

винаги. Това е груба работа, която големите ще си я превземат в разстояние на две или три години. В това число съм и аз. Ако искате да работите за петролния бизнес, трябва да започнете веднага, защото ако не го направите, през целия живот ще си останете адвокат в Южна Каролина.

Джек глътна бърбъна.

— Може би сте прав — каза той, — но най-малкото ще бъда щастлив.

— Хайде де — каза нетърпеливо Йохан, — вие знаете, че аз съм прав, и също така знаете, че няма да бъдете щастлив за дълго. Нейното семейство може да ви е насилило и да ви е накарало да повярвате, че животът в Кингстри, Южна Каролина, е приятен и изфинен, но къде е предизвикателството? Къде са парите? Това, което току-що ми казахте за петролните адвокати, е абсолютно правилно. Щом като сам сте дошли до такова заключение, значи мислите правилно и виждате възможностите там, където са. Сериозно ли мислите, че ще се задоволите през целия си живот да ходите нагоре-надолу по тротоарите на Кингстри, да вдигате шапка, за да поздравите някоя възрастна дама, и да говорите как прахът от лимоновите дървета вреди на кадифените ви яки?

— Знаете ли какво означава да обичате някого както аз обичам Ели? — каза Джек разгорещено.

Настъпи мълчание. После Йохан поклати глава.

— Може би не знам — каза меко той. — Но вие знаете ли какво означава да бъдете богат?

— Зная какво означава да живееш удобно, да.

— Не да живееш удобно, да бъдеш богат. Когато си богат, ти никога не живееш удобно... ти...

Йохан вдигна дясната си ръка, с пръсти свити така, сякаш държи пачка банкноти. Почти не можеше да изрази какво чувства по отношение на богатството, особено пред някой, който току-що се е отказал от възможността за богатство в полза на брака. Той виждаше как Джек го наблюдава в очакване, но знаеше, че ако му обясни своята жажда за пари такава, каквато бе наистина, момчето не само нямаше да може да разбере, но вероятно щеше да бъде шокирано. Един ден Джек може би би разбрал какво искаше той да му каже, но не и сега.

— Вие сте опиянен — завърши той бързо.

Джек го гледаше известно време. Йохан не можеше да реши дали момчето се страхува от него или не. Но когато проговори, Йохан разбра, че не се страхува. Това му хареса. Момчето беше младо и не се срамуваше да си признае. Ако имаше нещо, което Йохан не понасяше, това бяха младите нафукани хора.

— Все пак не съм опиянен — продължи Джек. — Не напълно.

— Не съществува такова нещо като полуопиянен, господин Фийлд. Не и когато става дума за пари.

— О, господин Корнелиус, мисля, че съществува. Може би мнозина от нас ще извървят половината път до парите, но не и целия.

Йохан изпи последната глътка бренди.

— Какво наричате целия път, господин Фийлд?

— Да се откажа от Ели. Това за мен би означавало целия път. Освен това отказването от религията заради парите, това също би било изминаване на целия път. Или да убиеш заради пари.

— Според вас значи е погрешно да се убива за пари?

— Не само по мое мнение, господин Корнелиус. Мисля, че е така по мнението на повечето цивилизовани хора. — Джек се намръщи.

— Наистина.

— Не разбирам — каза Джек — как може да оправдаете убийството за пари?

— Съвсем ли не може да разберете? — Йохан потърка челото си.

— Не, сър, не мога.

— Добре, нека се изразя така. Да предположим, че аз съм извършил убийство за пари. Как бихте ме защитили в съда?

— Много е трудно да се каже, като не се знаят обстоятелствата. — Джек вдигна рамене.

— Добре, да речем, че в гонитбата за пари допуснах една жена да умре, като съзнателно я изоставих. Какъв подход бихте възприели пред съдебните заседатели? Какви философски въпроси бихте повдигнали, за да ги убедите, че това, което съм направил, е било в интерес на Америка?

Джек извади лулата от джоба на дрехата си и разсеяно започна да я върти в ръце.

— Лично аз не бих повдигал никакви философски въпроси. Смятам, че съдът не е точно мястото, където трябва да се разискват абстрактни идеи за голямото добро или за интересите. Знаете ли, това,

което има значение, е да се спечелят симпатиите на съдебните заседатели, а голяма част от адвокатите все още не разбират, че съдебните заседатели са обикновени хора с много ограничени възможности да схванат това, което става в съда.

— Продължавайте — каза Йохан, а очите му се присвиха.

Джек Фийлд повдигна рамене малко смутено.

— Разбира се, аз съм все още млад адвокат. Още дори не съм партньор във фирмата. Но на мен така ми се струва. Присъствал съм на случаи, когато известен адвокат държи историческа реч, като използва закона по най-превъзходен начин. Дава най-превъзходен пример и доказателства, а съдебните заседатели си седят със зяпнали усти като стадо в обор и съвсем очевидно не разбират абсолютно нищо.

— А вие какво бихте направили? — попита Йохан.

Джек Фийлд захапа лулата си, докато търсеше тютюна. После я извади и каза:

— Бих апелирал към съдебните заседатели за неща, които биха разбрали. Бих довел стари ветерани, за да свидетелстват, че сте дали пари за тяхната болница. Бих довел кмета, за да каже, че сте правили добри дела за общината и хората. Бих довел почтени работници, за да кажат колко добър шеф сте и как сте им давали пари на заем, когато са били в затруднение. И, разбира се, ще доведе една вдовица, чийто съпруг е умрял на служба при вас, за да каже как ѝ помагате. Тогава и само тогава ще поискам някой от вашата компания да обясни защо сте изоставили тази жена и сте предпочели парите.

— Звучи доста цинично за младостта ви. — Йохан леко се усмихна.

— Въобще не съм циничен — каза Джек, като поклати глава. — Няма да се опитвам да заблудя съдебните заседатели или да защита едно действие, което не може да бъде защитено. Ще се опитам да покажа на съдебните заседатели защо сте постъпили така, както сте постъпили, но ще го покажа повече в светлината на истинския живот, отколкото в рамките на закона. Вярвам в ясните изказвания, господин Корнелиус, това е всичко.

— Добре. А какво ще бъде вашето собствено виждане за подобно деяние? Можете ли убедено да мислите, че да оставиш някого да умре, може да бъде оправдано в интерес на индустрията?

Като извади торбичката тютюн, Джек погледна смутено.

— Имате предвид дали бих повярвал, че печеленето на пари за доброто на нацията е смекчаващо вината обстоятелство за пренебрегване на човека с фатални последици за него?

— Да, точно това имам предвид.

Джек помисли малко върху този проблем. Той се мъчеше да спечели време, като пушеше бавно лулата си, защото имаше странното чувство, че от неговия отговор зависи много повече, отколкото от изхода на неговите хипотетични доказателства.

Той бе чувствителен към личното излъчване, а Йохан Корнелиус имаше такова силно въздействие, че привличаше към себе си неизбежно и безжалостно такива малки частици като Джек и Ерол и всеки друг, който не беше здраво закован за земята.

Корабът се люшкаше към Атлантика, а от ресторанта се чуваше тракането на вилици и ножове, докато двамата черни келнери слагаха масите за обяд. Под краката им пулсираха машините на парахода и Джек Фийлд гледаше Йохан Корнелиус и се чудеше какво трябва да отговори. Във въздуха се носеше миризма на грахова супа.

— Мисля, че трябва да ви познавам по-добре, за да ви отговоря искрено — каза той най-после.

— Но не може да нямате мнение?

— Какво бих могъл да кажа. Вие може да сте светец, господин Корнелиус, а въпросният човек може да е виновен за смъртта ѝ. От друга страна, моля да извините моето нахалство, вие може да сте ужасен мръсник и да сте я закарали твърде рано в гроба с вашата грубост.

За момент Джек си помисли, че е нервирал домакина си. Но Йохан кимна, обърна се към Ерол и каза:

— Пригответи ми още едно бренди, Ерол. Може би ще има нещо, което да отпразнувам.

Джек усети лека промяна в отношението на Йохан. Изглежда, че разпитът бе минал, и Йохан се кани да направи някои забележки по държанието на Джек. Това, което каза Йохан, накара Джек да настръхне и да почувства бялата си колосана яка твърде неудобна.

— Мисля, че нашата среща днес не беше само щастлив случай — каза Йохан. — Всъщност мисля, че беше намеса на съдбата, която тласка живота напред по свой начин. Вие и аз, господин Фийлд, ще извършим велики дела заедно.

— Моля?

— Вие дойдохте на борда и празнувахте годеж. А аз мисля, че ще слезете в Ню Йорк с много по-голям повод за празнуване. Искам вие да работите за мен в Тексас и Оклахома в петролните полета. — Йохан сложи голямата си ръка на рамото му.

— Страхувам се, че не ви разбирам — каза Джек с тих, прегракнал глас и погледна изненадано.

Йохан взе своето бренди от бара.

— Имам нужда от млад адвокат, който е способен да се потопи в петролния бизнес и да се превърне в най-добрия адвокат по петрола, който някога е съществувал. Нужен ми е човек, който познава нефта и обработката му, солните кубета и пясъчните залежи и в същото време искам да държи на своето в съда. С други думи, господин Фийлд, искам вас.

— Господин Корнелиус, страхувам се, че и дума не може да става.

— Не е ли това, което искате?

— Да, но ако отида в Тексас, тогава няма да мога да се ожения за Ели. Всъщност това е причината да остана в Южна Каролина.

Йохан изгледа Джек над очилата си. Параходът се издигаше и потъваше в Атлантическия океан. Вратите срещу бара се отвориха и един-двама души от пасажерите дойдоха за обяд.

— Агнешки котлети, нали? — каза единият. — Или говежди стек?

— Време е да научите, господин Фийлд, че в живота няма нищо, което не може да бъде уредено — каза Йохан.

— Какво говорите? Че може да уредите да се ожения за Ели и да работя в Тексас?

— Защо не?

— Защото господин Джексън изрично го забранява, ето защо. Той не желае Ели да започне съпружеския си живот в един петролен град и това е.

Йохан сведе глава и погледна месинговия парапет на бара и блестящия меден плювалник.

— Вие съгласен ли сте с господин Джексън?

— Предполагам, че да — каза предпазливо Джек и изгледа втренчено Йохан.

— Съгласен ли сте или не? По въпросите на правото имате доста определено мнение. Мислите ли, че този господин Джексън има право да се бърка във вашата кариера и в бъдещия ви успех или не?

— Вие трябва да разберете, че аз обичам Ели, а също така уважавам семейството ѝ. Няма нищо погрешно от страна на господин Джексън, уверявам ви. Ние вече сме приятели.

— Приятели? Кой приятел би ви забранил да си проправите път в живота, само защото не иска дъщеря му да помирише някои грубияни? Петролните градове са мъчни, господин Фийлд, но вие няма да прекарвате цялото си време в тях; повечето време ще си седите в кабинета и разбирането на господин Джексън ще ви се стори неправилно.

Джек стана от стола си. Знаеше, че Йохан нарочно го провокира, но в същото време не можеше да попречи на това. Той каза с цялата съдържаност, на която беше способен:

— Сър, това е моят бъдещ сват, говорите за него.

Йохан се усмихна.

— Зная. И се удивлявам на начина, по който го защитавате. Но той не е прав, нали, макар че е внимателен? Щом като е готов да ви разреши да се ожените за неговата дъщеря, той трябва да приеме факта, че вие ще бъдете неин съпруг и господар, и ако искате да я заведете в Тексас или Оклахома, или дори на Луната, то това е ваше право и привилегия и няма нищо общо с него.

— Господин Корнелиус, не искам да се карам с родителите на съпругата ми, това е всичко, което мога да ви кажа. Вече съм дал дума на господин Джексън.

Йохан повдигна вежди, сякаш искаше да каже: „Е, добре, не може да се помогне!“, и изпи остатъка от бренди. В този момент дойде Джери Слободиън в блестящ сив жакет с кадифена яка и тясна вратовръзка, защитана с диамантена игла. Черната му коса бе доста дълга за 1909 година и бе сресана назад на лъскави вълни.

— Това е моят бизнес мениджър господин Слободиън — каза Йохан. — Може би ще обядвате с нас и ще можем да поговорим още?

Джек се подвоуми. Чувстваше нерешителност в себе си. Ако не беше за Ели, той би приел предложението на Йохан Корнелиус веднага. Но вярваше в честта и щом като вече беше дал честната си

дума да остане в Южна Каролина, то той щеше да остане в Южна Каролина.

— Ще обядвам с вас, господин Корнелиус, но искам да ви предупредя, че няма да променя решението си.

— Много добре. Хората, които лесно променят решенията си, бързо се отказват от тях, а аз ценя твърдостта.

Отидоха в столовата на кораба, бледокремав салон с дванадесет кръгли маси, покрити с бели покривки, където някои от техните спътници вече ядяха шумно граховата супа. Навън през прозорците се виждаше да се вълнува сивият океан и последните забързани чайки. Един от черните стюарди дойде и им поднесе столовете. Те седнаха един срещу друг със замръзнали усмивки, а вторият стюард подаде на всеки по един лист с меню. Имаше грахова супа, агнешки котлет и пай със сливи.

— Обикновено обядвам в кабинета си — обясни Йохан. — Готвачът е китаец, но понякога може да бъде подкупен и да приготви заек по уелски.

— Аз няма да взема супа — забеляза Джери Слободиън, като погледна към обядващите на другите маси. — Като че ли се консумира много шумно.

Един от пасажерите, човек с очила и зелен костюм от туид, изтри устата си и изгледа злобно Джери Слободиън. Но петролният мениджър му отвърна с гримаса и човекът продължи да яде супата.

— Господин Корнелиус — каза Слободиън, като бръкна в джоба си и извади смачкана хартия. — Току-що получихме телеграма от „Орис и Нусбаум“. Изглежда, че законът ни ограничава да търсим в Сапулпа Блъфс.

— Ограничава? Защо? От кого?

— Господин Спизак още не знае. Разбрал е, когато е уреждал последните подробности по договора. Някаква група, която действа от името на друга, е убедила окръжния съд да задържи изкопните работи, докато се получи нотариалният акт на договора.

— Това е смешно. Ние наехме правата върху петрола и минералите съвсем честно от баптистката черква. — Йохан сви нервно устни.

— Не и според мистериозната група, която се занимава с тази ограничителна заповед. Тази група, изглежда, смята, че всички права

върху земята в Сапулпа Блъф все още са притежание на индианците семиноли и даже са намерили някакъв вожд Уеуока от Оклахома, чиито права ние нарушаваме.

Келнерът дойде с бележник и молив и попита:

— Какво ще желаете, джентълмени? Котлетите са самият екстаз.

— Самият екстаз? Откъде научи това? — попита Слободиън.

— От господин Ейбрахам Руф, сър. Той веднъж пътува на този кораб. Чудесен човек, но е евреин.

— Ти самият не си съвсем бял, Дъдли. Донеси просто каквото има и ние ще го изядем. И от червеното вино, което пие капитанът, и три чаши.

— Две чаши — каза Йохан. — Пих достатъчно за днес.

Джек, който седеше мълчалив и слушаше, разгъна салфетката си и каза:

— Мисля, че има заобиколен път, знаете ли?

— Заобиколен път за какво? Имате предвид тази пречка в Сапулпа Блъф? — Йохан живо погледна.

— Да, точно така. Един от предметите ми на дейност в Харвард беше регистрацията на земя и нотариални актове. Не съм съвсем сигурен, трябва все пак да проверя в правните книги. Но това, което си спомням, е, че индианците семиноли са подписали с правителството на САЩ съглашение през 1867 година, в което оттеглят всичките си права върху минералите в Оклахома. — Джек се изчерви.

Йохан погледна Джери Слободиън и многозначително повдигна вежди.

— Не бих желал само да гадая проблемите, без да знам фактите, но ми се струва, че този вожд Уеуока е измамник и някой е получил заповедта за измама, само за да забави вашите изкопни работи.

Йохан се замисли и кимна.

— Това е вероятно. Колтън и Мофат също се интересуваха от Сапулпа. Но какво можем да направим? Тази заповед е издадена в окръжен съд.

— Това няма значение — каза Джек. — Дори и вождът Уеуока да е истински, не е възможно да има претенции върху вашите права над петрола. Тази ограничителна заповед може да се премахне до довечера.

Йохан се бе облегнал на стола и се усмихваше.

— Знаете ли, господин Фийлд, вие просто ще се погубите в Южна Каролина. Ще се погубите. Вие просто сте роден петролен адвокат, ако въобще някога съм срещал такъв. Ти, Джери, какво мислиш?

Джери Слободиън палеше една черна пура.

— Това, което казвате, господин Корнелиус, ми звучи като добра новина.

— Трябва да проверя фактите — каза Джек замислено. — Говоря просто по памет. Може би съглашението с индианците е отменено вече.

— Няма такъв шанс — каза Йохан усмихнат. — Денят, в който върнем нещо на индианците, ще бъде тогава, когато сме изгребали изцяло всички запаси. Не се съмнявайте в правния си талант, господин Фийлд. Вие имате точно този борчески дух, който аз харесвам.

Джек си играеше с ножа.

— Много съм поласкан от вашите забележки, господин Корнелиус. Наистина. Но аз вече ви обясних в какво положение се намирам и че нищо не мога да направя или може би не искам да направя, за да го променя.

Йохан приглади оредялата си коса.

— Вие мислите, че се опитвам да ви съблазня?

— Не, сър. Знам, че вашето предложение е честно, и съм убеден, че мога да стана добър петролен адвокат и вероятно ще стана, когато му дойде времето. Но обстоятелствата не могат да бъдат променени. Дал съм дума и Ели има много по-голямо значение за мен, отколкото някаква кариера.

— Добре — каза Йохан, — вашата любов към бъдещата ви съпруга е за възхищение. Ако и любовта ви към работата беше толкова силна...

— Ели е най-красивото създание на тази земя, господин Корнелиус.

— По ваше мнение.

— Любовта е винаги въпрос на лично мнение, господин Корнелиус, както и честта.

Черният келнер Дъдли пристигна с граховата супа. Йохан взе лъжицата и веднага започна да яде. Джек го изгледа с изненада, а Джери Слободиън още пушеше пурата си и наблюдаваше Джек.

Джек облиза устните си, скръсти ръце, затвори очи и тихо произнесе:

— Благодарим ти, Боже, за храната и напитките, които ще получим! Амин!

Той отвори очи. Йохан беше спрял да яде. Параходът скърцаше и плаваше, машините вибрираха, ножовете стържеха и скърцаха по чиниите, докато хранещите се на съседната маса се опитваха да нарежат котлетите, които бяха самият екстаз.

— Сега готов ли сте да се храните? — попита Йохан и в гласа му имаше остра нотка.

— Да, благодаря, сър — отговори Джек.

Йохан постави лъжицата в чинията си и изтри устата си със салфетката.

— Не трябва да мислите, че не съм религиозен, господин Фийлд, но едно нещо, което не мога да свикна да правя, е да благодаря на някакъв по-висш авторитет от мен за това, което ям. Всичката храна, която влиза в устата ми, е там благодарение на моите собствени усилия, без оглед на това колко милостив е Бог.

Джек не отговори. За него бе почти невъзможно да разбере що за човек е Йохан Корнелиус и това чувство го дразнеше. Не само палубата се вдигаше и снишаваше под краката му, но и собствената му самоувереност.

— Мисля, че вие и аз ще се разбираме отлично. Не мислиш ли така, Джери?

Джери Слободиън угаси пурата си и махна на едно спретнато младо момиче, което току-що беше дошло на палубата. Тя приличаше на някоя гувернантка на път за дома си в Ню Йорк.

— О, ще се разбирате чудесно — каза Джери Слободиън. — Това е само въпрос на условия, нали така, господин Фийлд? Условия.

В този момент Джек се чувстваше по-неудобно, отколкото когато и да било в целия си живот до сега.

— Бих искал това да е така — каза спокойно той и не можа да разбере защо Йохан Корнелиус и Джери Слободиън размениха самодоволни погледи.

На следващата утрин, малко преди зората, параходът „Галвстън Бей“ започна да навлиза в бурно море. Предишната вечер, в Южна Каролина, точно преди да заспи, Ели бе чула почукването на дъжда по прозорците на спалнята си, но тук, на шест мили от Кейп Хетерас, дъждът дойде с биеща като камшик опашка на ураган. Беше вече преминал през Южна Флорида, превиващ и изкореняващ палмите и вдигащ покривите на къщите, подхвърляйки рибарските лодки така, че те се въртяха около котвите си като бесни кучета. А сега, луд и злонравен, той се виеше на изток през Атлантическия океан, захлупен от мътното небе, и беше все още достатъчно яростен, за да вдигне в океана тридесетфутови вълни. Той подхвърли парахода и го пусна люлеещ се в облаци пръски, машините пищяха, боботеха и се напъваха, а преградите пъшкаха като старци, които имаха лоши сънища.

По време на бурята Йохан Корнелиус остана на писалището си, осветено от слаба зелена лампа. Надвесен бе над дълъг доклад за геоложкото състояние на новодоговорените земи в Калифорния. Джери Слободиън остана известно време с него, но после отиде в салона, за да изпусне една пура и да се позабавлява с неприятните усещания на другите пасажери. По-голямата част от ранното утринно кафе и херингите бяха изхвърлени зад борда и сега гостите на „Галвстън Бей“ седяха със завити крака и с пребледнели като хартия лица произнасяха мълчаливо молитви към боговете на стомашното равновесие, ако имаше такива, за да спрат стомашния дискомфорт и ги върнат към нормалното им състояние.

Джек Фийлд, който бе ял много малко на закуска, изглеждаше малко по-добре. Той наблюдаваше вълнението през прозореца на щирборда и пушеше лула. Джери Слободиън отиде при него и се облегна, като от време на време изпускаше дим от пурата си.

— Доста силен вятър — каза Джек.

— Задната част на урагана. Няма място за безпокойство. Имали сме и по-лоши от този. — Джери Слободиън кимна.

— Радвам се, че се отказах от бекона.

Джери Слободиън се засмя.

Параходът се издигаше и снишаваше, дъждът плющеше по прозорците, вятърът виеше в мачтите. От дъното на парахода идваше друг шум, приличащ на товарене на трупи.

— Господин Корнелиус съжалява много, че не си променихте становището — забеляза Джери Слободиън.

— А аз си мислех, че той само се шегува.

Джери Слободиън поклати глава.

— Господин Корнелиус никога не се шегува по този начин. Познавам го вече от пет-шест години и никога не съм го чул да си прави такива шеги. Хуморът му не е такъв.

Джек се хвана здраво за парапета, за да се задържи върху наклонената палуба. Започна да съжалява, че е запалил лулата си, но да я изпразни сега пред Джери Слободиън и всички други болни от морската болест пътници, щеше да бъде самопризнание, че е лош мореплавател. В устата му се надигна нещо, което миришеше на кафе и балкански тютюн, но той продължи да се усмихва.

— Господин Корнелиус има ли чувство за хумор? — попита той.

— Разбира се. Но не такъв, който лесно се разбира от хората. Той се забавлява от това... Как се казва?

— Не зная.

— Поетическо, как се казва, правосъдие.

Джек закрепил лулата си между парапета и прозореца.

— Имате предвид, че обича да знае, че хората са си получили заслуженото?

— Точно така.

— Помислил ли си е някога, че и той самият може да си получи заслуженото?

— Джек. — Джери Слободиън се усмихна дяволито. — Аз те харесвам, но ще ти кажа нещо. Ако Йохан Корнелиус някога си получи заслуженото, ще бъде равно на това да се свършат хората, които могат да бъдат купени.

— Но това няма да стане никога. Повечето хора си имат цена.

— В такъв случай той няма да си получи заслуженото. — Джери Слободиън повдигна рамене.

Джек почти разбра какво се опитва да му каже Слободиън. Но не беше сигурен дали се опитва да го провокира, за да си промени решението и да работи за Йохан Корнелиус, или иска да го предпази изцяло.

Параходът потрепери като локомотив, който се опитва да се задържи на релсите.

— Преди да бях срещнал Ели — продължи Джек, — да работя за господин Корнелиус за мен щеше да бъде голяма привилегия. Но страхувам се, че сега не мога да бъда разколебан. Уважавам господин Корнелиус, но също така уважавам и бъдещия си тъст.

— Добре — каза Джери Слободиън, — това е вашето погребение.

Но точно когато каза погребение, машините на парахода спряха и подът на салона така се наклони, че шишетата и чашите от бара изпопадаха на земята и се изпочупиха. Някои от пасажерите изпуснаха одеялата си и завикаха:

— Какво става? Стюард, какво става?

Параходът се издигаше, плъзгаше, въргалише така, че и за няколко мига човек не можеше да се задържи на пода. Джек усети как беше захвърлен към прозореца с трясък, а после обратно. Лулата му се търкаляше надалеч по килима. Навън високите вълни прехвърляха палубата и това, което се виждаше, беше някаква зеленикава разпенена планина под черното небе. Зазвъня алармен звънец.

— Потъваме — каза Джек. — Боже мой, мислите ли, че потъваме?

Джери Слободиън смачка пурата с крака си.

— Ако питате мен, няма да имаме такъв късмет. Опитват се да ни уплашат, за да платим двойна такса за пътуването.

Аларменият звънец продължаваше да звъни. Вълните подхвърляха безцелно парахода и момичето с кадифеното боне повърна на цветния килим.

— Тя ще бъде изключена от списъка — каза Джери Слободиън. — Не бих взел жена, която не може да задържа закуската в стомаха си.

— За бога! — каза Джек. — Трябва да отидем при спасителните лодки!

— Мислиш си, че една спасителна лодка е по-добра от това буре?

— По дяволите, господин Слободиън, параходът е безпомощен!

В този момент един от офицерите на парахода, пълен, приличащ на испанец мъж, със златни ширити по шапката и панталоните, и с вълнена фланелка, изтича по наклонения под с рог в ръка. Хвана се за един от махагоновите стълбове и извика с ненужно висок глас:

— Дами и господа! Капитанът съжалява, но товарът на парахода се е изместил! Поради това се накланяме! Сериозно! Ето защо трябва да побързаме да отидем към спасителните лодки! Първо дамите!

— Ами багажа ми? Всичките ми книжа? — извика един мъж.

— Съжалявам, сър, няма време!

— Но долу имам тринадесет хиляди долара. Това е възнаграждението ми за пет години!

— Съжалявам, сър. Капитанът каза да се бърза! Каргото се премества бързо. Може да се обърне и целият параход!

— Къде е Карл? — каза Джери Слободиън. — Трябва да предупредим господин Корнелиус.

— Вие намерете Карл. Аз ще потърся господин Корнелиус. И без това трябва да слеза долу. В кабината ми има една кутия, която не мога да оставя. — Джек го хвана за рамото.

— Не чу ли какво казаха! — рязко отвърна Джери Слободиън. — Няма време! Само предупреди господин Корнелиус и се качвай тук!

Параходът „Галвстън Бей“ скърцаше и потъваше застрашително, лампите примигваха в едно съмнително оранжево. През потъналия в сол прозорец Джек видя една сива лъскава скала, която се движеше към тях сякаш е на летни кънки, и той почувства как параходът спря между две вълни, готов да посрещне тонове морска вода, които се надигаха над него. Проправи си път по смешно изкривения салон към главните стълби. Гравюрите по стените блажено му се усмихваха. Хванат здраво за парапета, той се придвижваше стъпка по стъпка. Изведнъж видя вода да се разлива по цветния килим на пода. Зад себе си чу Джери Слободиън да вика:

— Карл! Карл! Трябва да се махаме от тук!

Параходът се наклони и Джек, хвърлен на стълбите, започна да се търкаля, като удряше гърба си в стъпалата и накрая се приземи на четири крака в кипящия водопад, който се спускаше по килима. Надигна се, кашляйки, и с болки се заизкачва към коридора, където беше първокласната кабина на Йохан Корнелиус. От двете му ноздри течеше кръв, която се смесваше по лицето му с морска вода, и на челото имаше подутина от удара в месинговата помпа. Но той знаеше, че не може да остави Йохан Корнелиус долу, нито да загуби бижутата на семейство Джексън. Успя да измине десет-дванадесет фута надолу по коридора, а корабът се въртеше и го подхвърляше. В този момент

„Галвстън Бей“ се завъртя косо на вълните и ревящата сила на урагана го наклони толкова много, че Джек се плъзна по махагоновите панели на стените на коридора. Той се хвана за дръжка на врата, докато корабът трепереше и се клатеше, и хиляди галони морска вода се втурваха през врати и пролуки край него.

Параходът отново се плъзна и Джек видя една врата да се отваря на няколко ярда от него. Тя се заблъска и огромната фигура на Йохан Корнелиус се появи като човек, който възкръсва от ковчега си. На лакти и колене Йохан се отправи към Джек. Параходът се надигаше така отчаяно, че нямаше възможност да останеш прав, независимо от това колко си богат.

— Господин Корнелиус! — изкрещя Джек. — Параходът се обръща! Трябва да се придвижим към спасителните лодки!

— Добре, тръгвай! Аз идвам!

— Трябва да отида преди това до кабината си!

— Не бъди толкова глупав! Този проклет параход след миг ще се разпадне!

— Но не мога да оставя бижутата! Всички наследствени семейни бижута на годеницата ми са там!

Йохан настигна Джек. Холандецът бе мокър до кости и лицето му бе порязано от падащ абажур, но бе замръзнало в решителност. Успя да се вдигне на крака, докато параходът потъваше, наведе се и подаде ръка.

— Хайде, идвай, заедно ще излезем от тук!

— А бижутата! — протестираше Джек френетично. — Те ми ги повериха! Не мога да ги оставя!

Йохан грубо изправи Джек и той се хвана за перилата, за да се задържи.

После Йохан го бутна грубо по стълбите.

— Върви, не спори! Ако се тревожиш за проклетите семейни бижута, ще ти ги платя! Ще ти дам толкова, колкото струват. Сега хайде да вървим, дявол да го вземе, преди да сме се удавили!

Двама от екипажа на парахода пълзяха надолу по стълбата, за да ги търсят, ту се плъзгаха и падаха, ту излизаха от водата, която нахлуваше, а Йохан буташе Джек пред себе си и подаваше ръце на моряците.

— Горе на палубата, вляво! — заповяда един от моряците. — И ако обичате по-бързо!

Джек се поколеба за момент и се обърна, но Йохан го бутна и каза отново:

— Ще платя! А сега се качвай по стълбите!

Навън на палубата, под плющия дъжд и виещия вятър, спасителните лодки ги спускаха по въжетата. Бледите изплашени лица на пасажерите и на екипажа, който се състоеше от двадесет и трима души, се люшкаха напред-назад в лодката и приличаха на галерия от безцветни портрети. Помогнаха на Джек и Йохан да се придвижат по хлъзгавия под, да се качат и заемат места в лодката на Карл, прислужника на Йохан, който държеше един мокър комикс и изглеждаше объркан и изплашен. Зеленото море край тях бе толкова огромно, че Джек въобще не вярваше, че ще се задържат на повърхността му. Лодката бе спусната по ръждивата наклонена страна на парахода и насочена към океана. По едно време вълните я заудряха по кила, подхванаха я, отделиха я от „Галвстън Бей“ и я заблъскаха о кораба. Джек се държеше за тясната седалка със затворени очи и се надяваше никога да не кажат на Ели, че се е удавил.

Последните членове на екипажа прибраха въжетата и се качиха в лодката. После я избутаха с гребла надалеч от парахода и бяха понесени в каньоните от зелено и сиво твърде уплашени за живота си, за да викат, само се държах за седалките колкото се може по-здравно и се молеха на Бога да отмине ураганът.

Последното нещо, което Джек видя от парахода, бе боядисаната в черно кърма, тук-там ръждясала, с безброй налепени морски рачета, месинговия пропелер, насочен към тъмното небе, и параходът потъна в Атлантика. Нямаше нищо друго, освен море, вятър и сиви облаци, които се носеха над главите им в източна посока.

Те седяха в тъмната всекидневна на хотела под напуканата картина, изобразяваща фрегата „Меримек“, преди да бъде превърната в броненосец. През градината, където бяха подредени платанови дървета, се виждаше широк блестящ къс от Хемптън роудс и развяващите се знамена в далечината. Бяха си поръчали бренди и пиеха с голямо удоволствие като мъже, които знаеха, че този свят е

мъжки и че животът ще си остане все така стабилен и уютен, дори и когато картината над главите им стане на двойно повече години. Бе ветровит следобед и всички прозорци бяха затворени, така че вътре, където бяха двамата мъже, бе тихо и спокойно.

— Не мога да остана твърде дълго — каза Ърл Джексън. — Ще взема влака за Чарлстън в три часа.

Йохан, облечен в сив, лошо ушит костюм, взет на заем, отговори:

— Много добре. Аз тръгвам за Ню Йорк с пощенския влак в четири часа. Как е Джек?

— Лекарят каза, че е голям късмет, че не си е счупил черепа. Но тази сутрин е по-весел. Благодаря на Бога, че всички сте спасени. Да бяхте видели лицето на дъщеря ми, когато новината дойде до нас.

— Джек е чудесен млад човек — каза Йохан. — Много опитен за възрастта си, но и много приятен. Вашата дъщеря е щастливо момиче.

Ърл Джексън се усмихна леко, но не коментира.

— Мисля, че тази случка ще ме откаже от параходите въобще и завинаги — каза Йохан. — Моят мениджър цяла сутрин ме убеждава да купя железопътен вагон. Не мога да кажа, че съм напълно против тази идея.

Ърл Джексън кимна. Настъпи неудобно мълчание. През прозореца се виждаха закотвени морски съдове и множество яхти, накланяни от вятъра.

— Всъщност дойдох тук да ви благодаря — каза Ърл Джексън.

— Да ми благодарите? За какво? — погледна го Йохан.

— За това, че спасихте Джек. Той каза, че вие сте го спасили. Тръгнал бил да спасява семейните бижута, но вие сте го избутали на палубата.

— Всеки друг на мое място би направил същото — изкашля се Йохан. — И между другото, обещах да заплатя тези бижута или въобще каквото и да било. Трябва да ми дадете идея колко струват.

— Не, не искам и да чуя за това — поклати глава Ърл Джексън. — Животът на Джек струва много повече за моето семейство, отколкото тези бижута или картини. Ели така се успокои, че се просълзих.

— Ели е вашата дъщеря, тази, която ще се омъжи за Джек?

— Той ви е казал?

— О, разбира се. На парахода разговаряхме доста дълго, преди Господ да се намеси и да ни потопи. Но, слушайте, обещах на Джек, че ще заплатя тези бижута, наистина. Ако кажете цена, ще накарам банката да ви изпрати чек.

Ърл Джексън погледна към килима и каза тихо:

— Предпочитам да не изпращате. Това бяха бижута, които принадлежаха на моята майка.

— Бяха ли застраховани?

— Разбира се. За по-малко от стойността им предполагам, но все пак достатъчно.

— Добре — каза Йохан, — от вас зависи. Ако искате да бъдете обезщетен, обещах и съм съгласен да удържа на думата си.

— Това, което имах предвид — каза Ърл Джексън, — е нещо различно. Искан да ви предложа нещо. Като благодарност за това, че сте спасили щастието на дъщеря ми.

Йохан го изгледа със светлите си очи. Той не можеше да разбере защо Ърл Джексън е някак неспокоен, нехарактерно за човек, който е поискал среща, за да благодари, че е спасил бъдещия му зет. Йохан бе заинтригуван от неспокойствието на Ърл Джексън, но в същото време бе готов да се възползва от него. Припомни си как преди няколко години бе принудил калифорнийски притежател на земя да сключи наемен договор на твърде ниска цена, само защото по някакви лични причини собственикът дълбоко се страхуваше.

— Мислех да ви предложа кон — каза Ърл Джексън. — Моята плантация „Фортуна“ е една от най-добрите ферми за коне в Южна Каролина. Има един специален кафяв едногодишен и за него си мислех. Нарича се Светкавица Чарлстън.

Йохан пиеше бренди, без да сваля очи от Ърл Джексън. После стана и отиде до камината, където известно време разглеждаше картината. Най-сетне се обърна и с изключителна любезност каза:

— Много съм поласкан от вашето предложение, господин Джексън, и много благодарен, но мисля, че всъщност нямам никаква нужда от коне. Имам много малко време за себе си и когато си почивам, гледам да си наваксам съня. Аз съм бизнесмен. Хартия, мастило, сметки, пари. Не бих могъл да знам какво да правя с един кон.

— О, мислех си, че вие може би ще се съгласите — каза Ърл Джексън малко смутен.

— Бих се съгласил, разбира се, не ме разбирайте неправилно — усмихна се Йохан. — Но мисля, че е по-добре да задържите коня си, да го използвате и после да ми го дадете. Не бих желал да му отлепват краката, поради това че не го ползвам.

— Е — каза Ърл Джексън, като си пое дъх. — Мисля, че няма какво друго да ви предложа. Няма смисъл да ви предлагам пари.

— Не — отговори Йохан, като продължаваше да се усмихва.

Настъпи още една неудобна пауза. Йохан продължаваше да стои наведен над главата на Ърл Джексън, като че ли имаше намерение да го благослови или да го произведе в рицар. Ърл Джексън вдигна чашата с бренди и изпи последната глътка.

— Има още нещо — каза Йохан. — Не бих желал да ме разберете обаче неправилно. Не се опитвам да се намесвам в живота ви или в начина, по който управлявате семейството си. Но точно сега имате последната дума за нещо, по-точно за някого, чиито услуги биха били от полза за мен.

Ърл Джексън го погледна с неудобство.

Йохан отново седна и продължи да се усмихва.

— Това, което казвам, е, че според мен младият Джек притежава качества за адвокат по въпросите на петрола, какъвто ми е необходим. Освен това има много радикални възгледи за петрола и петролната индустрия и дори някои много интересни идеи за петрола, правото и за морала в бизнеса. Още е млад. Неопитен. Но петролът е сериозен бизнес и един млад човек бързо може да се научи.

— Джек трябва да завърши специализацията си — каза тихо Ърл Джексън. — Той все още е помощник във фирмата на баща си в Кингстри.

— Това пречка ли е? — Йохан погледна с безизразно лице.

— О, не, но бащата на Джек мисли, че... е и аз съм съгласен с него, че Джек трябва да остане известно време в родния си щат.

— А какво мисли Джек?

— Предполагам, че Джек е съгласен. Никой не го насилва да остане в Каролина.

— А Ели?

При всеки въпрос Йохан наблюдаваше Ърл Джексън отблизо и когато попита за Ели, а на него му беше ясно, че тя е слабостта му, той трепна така, сякаш Йохан на шега го е ударил по страната. Устните му се свиха и той не можеше да се усмихне даже и за сто долара.

— Мястото на Ели е в обществото на Южна Каролина — каза баща ѝ спокойно, — да расте елегантно покрай майка си и мен. Зная, че вие сте забогатели от петрола, господин Корнелиус, и не бих искал да ви обидя, но за Ели няма място в многолюден град в западната част на страната, сред петролотърсачи и тям подобни.

— Изглеждате необикновено привързан към вашата Ели — отбеляза Йохан. — Повечето родители днес биха дали кафяв жребец и храната му за една година, само и само да видят гърба на дъщеря си.

Ърл Джексън погледна настрана и каза спокойно:

— Да, господин Корнелиус. Аз съм необикновено привързан към Ели. Но за мен Ели е необикновена дъщеря. Тя... е добра, напомня ми за майка ѝ, когато беше млада.

— Мисля обаче, че нямате причина да се страхувате — усмихна се Йохан. — Шумните развиващи се градове не са само кал и уиски, а петролотърсачите могат да бъдат съвсем тихи човешки същества, ако ги опознаете. Чувал съм, че някои дори се поздравяват.

— Разбирам това и не исках да ви обиждам. Но трябва да подчертая, че ако Джек и Ели се оженят, Джек трябва да остане в Южна Каролина и да завърши обучението, за да стане партньор във фирмата на баща си.

— И така, или кафяв жребец, или нищо — повдигна вежди Йохан.

— Съжалявам, но е така. Все пак ако решите, не е късно.

Йохан помълча малко. После остави чашата си и скръсти ръце.

— Имаше време, когато аз също исках да притежавам някого.

— Не ви разбирам.

— Това бе едно момиче — обясни Йохан. — По-млада от Ели, много красива. И точно като вас исках да имам тази красота и фактически я имах само за себе си. Купих това момиче, защото по онова време това все още беше възможно. Държах я затворена като особена пеперуда или птица. Обичах я по начин, който не вярвам някой някога да разбере. Но мисля, че вие разбирате, господин

Джексън, защото ми се струва, че вие обичате вашата Ели по абсолютно същия начин. Не неблагочестиво, но собственически.

Ърл Джексън се опита да изглежда разярен.

— Не се опитвате да намекнете, че...

— Нищо не се опитвам да намекна, господин Джексън. Само ви казвам, че красиви млади момичета могат да накарат един мъж да действа неразумно и ревниво, а може би не трябва. Дори и дъщерите. Може би особено дъщерите. — Йохан вдигна ръка, а после сведе поглед. — За съжаление от собствения си опит знам, че красотата е безкрайно крехка и че не може да бъде поставена в кафез и да бъде отглеждана. Може да въздишате по нея, да боледувате, но не може да я притежавате, не може да я притежавате завинаги. Аз се опитах и завърших, като я покосих.

— Какво означава покосих я?

Йохан повдигна рамене. Едва можеше да повярва, но даже и сега, след толкова години, още чувстваше буца в гърдите си заради Карина.

— Тя умря заради мен — каза той с глас по-тъжен, отколкото искаше. — Дори не бях там, когато се случи.

Ърл Джексън примигна, после се съвзе и след малко каза:

— Съжалявам, но мисля, че това няма нищо общо с мен. Взех решението си главно за да закрилям Ели, а също и Джек.

— Да ги закриляте срещу какво? — попита Йохан. — Да ги закриляте срещу опита? Да ги закриляте от едра шарка или лоша храна или от разписанието на „Южния Пасифик“? Да ги закриляте срещу живота? Не можете да закриляте хората срещу собствения им талант, господин Джексън.

— Не се и опитвам. Просто смятам, че това е по-разумно, ако Джек се съгласи с мен.

Йохан решително поклати глава.

— Тогава грешите. Джек е точно във възрастта на точните таланти и е страшно заинтересуван да се отдаде на точна професия. Ако разрешите да назнача Джек Фийлд за мой адвокат по петрола в Тексас, без това да попречи на неговия щастлив брак с вашата дъщеря, вие ще направите услуга на Джек и Ели едновременно. Джек ще стане богат човек, ако точно сега започне с петрола, за това няма два пътя. Ако ли пък не, през целия си живот той ще остане в Южна Каролина само един придатък, а Ели ще бъде съпругата на този придатък.

Ърл Джексън се чувстваше изключително неуютно, сякаш бе обул тесни панталони.

— Всъщност — каза той смутено — не искам да споря за това, господин Корнелиус. Дойдох тук да ви благодаря и смятам, че го направих. Ако мислите, че можете да приемете моя кон, нещата остават така. Не мога да ви предложа нищо друго.

— Много добре — отговори Йохан. — Нека ви помоля обаче да помислите за това, което ви казах, поне един-два дни. И направете още нещо. Попитайте самия Джек какво мисли, а също и Ели. И след това сам си помислете. Колко време мислите, че може да задържите Ели похлупена в ръцете ви, господин Джексън? Някой ден ще трябва да я пуснете. Тя не е птица, нито пеперуда. Тя е млада жена с право над бъдещето си.

За момент Йохан си помисли, че Ърл Джексън ще изтърве нервите си и ще му каже да спре да се бърка, но за съвестта на Ърл Джексън имаше по-силен натиск от този на Йохан Корнелиус — този на самата Ели. Той се вдигна тежко от стола си.

— Много добре, господин Корнелиус — каза с тънък глас той. — Съгласен съм да си помисля. Когато реша, един от моите приятели в Ню Йорк ще ви посети и ще ви даде моя отговор. Честно ли е това?

— Честно е.

Навън, в градината на хотела, Йохан видя Джек и Ели да се разхождат ръка за ръка; Ели с чадър, а Джек с кафяв костюм, скроен лошо, също като този на Йохан. На борда на „Галвстън Бей“ Джек бе казал на Йохан, че няма да може да разбере колко много обича Ели; но това беше тогава, а „Галвстън Бей“, както и „Меримек“ почиваха на дъното на Атлантическия океан заедно с дузини други параходи; а декларациите в любов, за разлика от параходите, много рядко се увековечават с маслени бои, за да се закачат над камините като спомени.

Йохан се усмихна и посочи щастливата двойка. Ърл Джексън можа само да се обърне, да остави празната си чаша и да затвори вратата зад себе си.

Момичето го чакаше във фойето на „Плаза“, когато той се връщаше от едно трудно заседание с „Дюпон“. Неочакван летен дъжд

бе направил тротоарите хлъзгави и хотелът бе пълен с мокри чадъри и бърбреци хора, които очакваха такси. Йохан мина по килима към боядисаните в златно врати на асансьора и почака търпеливо, докато помагаша на една възрастна дама, облечена в кожи, да излезе.

Момичето седеше в един от двата елегантни фотьойла във фоайето, на десет фута от мястото на Йохан, и не направи опит да стане. Само каза ясно:

— Господин Корнелиус?

Йохан се обърна. Тя се усмихна.

— Вие ли ме повикахте?

— Вие сте господин Корнелиус?

— Точно така.

Тя вдигна ръка. Беше малка и красива, облечена в скъпо лятно манто от бежова вълна. Не можеше да има повече от осемнадесет или деветнадесет години. Йохан се досети, че чака той да отиде при нея и да поеме ръката ѝ.

Доближи се бавно. Взе ръката ѝ с ръкавица в телесен цвят и я целуна.

— Да? — каза той с хладна усмивка.

— Имам съобщение за вас — каза му тя. — Казвам се Хестер Форбъс и баща ми е приятел на господин Ърл Джексън от Южна Каролина.

— Разбирам.

— Всъщност не разбирате. Баща ми щеше да донесе известието лично, но трябваше да отиде на лекар. Излизах из града и казах, че ще го занеса. Съобщението е: „Решението е Тексас“. Разбирате ли го?

— Мисля, че да — кимна Йохан.

— Радвам се, защото за мен е непонятно. Искате ли да ме поканите на чай, докато съм тук?

— Бих желал, госпожице Форбъс. Но имам среща след петнадесет минути.

Тя направи гримаса.

— Е, добре, баща ми каза, че сте направили парите си с голям труд. Беше ми приятно да ви видя все пак. Не сте евреин, нали?

— Аз съм свободомислещ холандец, защо?

Хестер извади малък бележник със седефена подвързия и написа няколко думи в него.

— Обработвам един свой стандарт.

— Надявам се, че не е стандарт за възможността за женитба?

— Как познахте? — Тя го погледна и се изчерви.

Той пое ръката ѝ и я стисна.

— Госпожице Форбъс, вие сте момиче за женене и всяко такова момиче в САЩ си търси подходящ съпруг милионер.

— Нямах намерение да ви правя предложение — каза тя. — Миналата година беше високосна.

Йохан задържа ръката ѝ за момент и после я пусна. После вдигна шапка за поздрав.

— Благодарете на Бога за милостта му.

Вероятно е бил сезон, когато колела се въртят, врати се отварят и затварят. На следващата сутрин, когато Йохан отиде на рецепцията, заедно с обичайната поща му подадоха един дълъг бял плик с марка от Бостън, Масачузетс и надпис: „Строго лично“. Пусна писмата във вътрешния си джоб, а това писмо, без да го отвори, когато седна на обичайната си маса до прозореца, с изглед към парка, го закрепил за солницата.

Не познаваше никого в Бостън и нямаше никакъв бизнес там. Почеркът му бе непознат. Писмото остана неотворено, докато му донесоха кафето и той поръча яйца на очи, бекон и препечен хляб.

Най-после взе писмото и го отвори с ножа. Две страници, изписани със същия равен почерк. Той пиеше кафе и четеше.

След първите няколко реда постави чашата в чинийката, а писмото — на масата, пригладил го, сякаш искаше да изтрие това, което беше написано. Келнерът му донесе още кафе, но той не му обърна внимание.

В писмото се казваше:

„Уважаеми господин Корнелиус,

Изминаха шест години, откакто се видяхме за последен път, макар че аз следях вашия прогрес от вестниците. Съжалявам, че трябва да ви съобща неприятна и тъжна новина. Надявам се, че когато я научите, вашата

мъка ще бъде само една малка частица от мъката, която сте причинили с вашите жестоки действия.

В последния ден на месец април госпожа Беатрис Мълинър бе намерена мъртва в банята на апартамента си в Розленд, Луизиана. Тя се бе оттеглила в Розленд със срама и безчестието, причинени ѝ в Едгар, Тексас, като се надяваше да започне живота си отначало и да съживи прекършените си надежди и самоуважение, но очевидно това не е било по силите ѝ. Сама се е лишила от живот, като е прерязала с бръснач китките и гърлото си. Умряла е от кръвоизлив за няколко минути.

Пиша ви единствено по причина на това, което госпожа Мълинър е помолила в оставената от нея бележка. Там обяснява, че се лишава от живот поради обидата, нанесена ѝ от работници от петролната индустрия на вашата собствена корпорация, и това ѝ е донесло по-голяма мъка и омърсяване, отколкото душата ѝ е можела да понесе, още повече че тя ви е обичала, но вие не сте могли да я разберете. Впоследствие се е опитала да се свърже с един практикуващ в Розленд окултист, който ѝ предложил брак, но отвращението към собственото ѝ минало било твърде голямо, за да го понесе, и тя не могла да приеме предложението. Тогава, отчаяна от бъдещето си, тя решила да сложи край на живота си.

Тя има една идея, сър, която, надявам се, няма да възприемете като нахалство, а като последна воля на една дама, която ви е обичала и която е умряла заради тази любов. Тя моли в нейна памет и заради мъката, която сте ѝ причинили, да ми плащате издръжка и да ми дадете препоръчителни писма до ръководствата на железниците, които биха ми помогнали да продължа моята бъдеща кариера в тях.

Тя смята, че тази моя молба не бива да прозвучава като заплаха, но е добре вие да си дадете сметка за личното си познанство с членове на правителството, обществото и хора на бизнеса и най-внимателно да помислите, преди да решите каквото и да е, тъй като притежавам оригинал на

писмото, което подробно описва всичко, свързано с вашето държание в Едгар и на други места, заедно с имената на ваши съучастници и свидетели.

Можете да ме намерите по всяко време на горния адрес. Надявам се Господ да ви помогне да намерите спокойствие за душата си и отсрочка за изкупление на вината си.

Ваш Даниел Форстър“

Когато постави писмото на масата, Йохан трепереше. Чувстваше хлад и погнуса и не можеше да се вдигне от стола. През всички тези години той бе живял с надежда, че Беатрис го обича още, че тя е още жива и е на сигурно място. Десетки бяха сънищата му как я среща в непознати места, в красиви градини и по различни железопътни гари. Можеше да почувства тялото ѝ в ръцете си дори сега. Почти можеше да посегне и да докосне косата ѝ. Почти можеше да я прегърне.

Келнерът, с бяла кърпа през ръка, донесе яйцата и бекона и застана до Йохан в очакване той да махне листовете от масата.

Йохан го погледна. Бе много блед.

— Добре ли сте, сър? — попита келнерът. — Да ви донеса закуската по-късно?

Йохан успя да намери сили, за да се изправи на стола и да се усмихне пресилено.

— Не, не — каза той. — Няма нищо. Просто разбрах, че човек трябва да плаща за грешките от миналото си.

— Вярно е, сър — кимна келнерът. — Искате ли черен пипер?

1921

*„Америка сега се нуждае
не от дитирамби, а от оздравяване;
не от разковничета, а от нормалност;
не от революция, а от реставрация;
не от операция, а от спокойствие.“*

Уорън Хардинг,
Бостън, 1921

За Джек Фийлд това бе първият свободен съботен ден от девет седмици; той заведе Ренди в парка „Ривърсайд“, където ритаха топка в продължение на двадесет минути, после седнаха на една пейка, облечени с палтата си, ядоха топли кестени и наблюдаваха как товарният влак за Ню Йорк се клатушка и върви напред-назад, като пуска къдрави облаци дим. Джим се радваше на шума и движението. Повечето от пристигащите влакове приличаха на пътуващи фермерски дворове — крякане, мучене и всякакви звуци се чуваха от животните, докарвани от Запада за кланиците на Манхатън. Към този шум се прибавяше и свиренето на клаксоните на колите „Додж“, „Максуел“ и „Бриско“, които се събираха по Ривърсайд драйв; и шумът от ферибота на кея на Сто двадесет и девета улица. Беше светъл, оживен ноемврийски ден на 1921 година — годината, в която Джек Демпси повали Джордж Карпантие в Джърси, годината, в която Бейб Рут повиши рекорда си по бейзбол, годината, в която една къпеща се дама скандализира публиката на плажа на Потомак във Вашингтон, като смъкна чорапите под коленете си, а най-важното за Джек Фийлд беше, че Уорън Гамалиел Хардинг встъпи в длъжност като президент.

След няколко дни, на 19 ноември, щяха да се навършат дванадесет години, откакто Джек Фийлд работеше за „Корнелиус ойл“. Притежаваше апартамент с пет спални на Сентръл парк саут, мебелиран с вкус в златно и кафяво от Андре Манш, а по стените

имаше картини от Сисле и Дега; притежаваше колониална къща със седем спални и около двеста акра гори и пасища. За Джек и Ели парите донесоха кожи, прислуга и автомобили, но също така и спокойствие и задоволство, защото и двамата се радваха на малкото си семейство. Свободното време и парите им дадоха възможност да се отдадат на своето щастие. Ели все още обичаше да пече бисквити и да приготвя вечери (пуйката, която готвеше, бе чудесна), а много често Джек водеше Ренди по езерата на Ню Хемпшир в ранната есен, когато листата падаха и тихите води отразяваха далечните върхове на Белите планини, когато ловяха риба, приказваха и дъвчеха студено пиле и плодови сладкиши на открито и на чистия въздух, и през целия ден не си спомняха за Йохан Корнелиус, нито за петрола и химикалите. Тези дни бяха много чести особено сега, след рязкото спадане на цените на петрола и встъпването в длъжност на Хардинг през месец март. В близостта между Джек и Ренди нямаше напрежение; Джек можеше сега да си седи на пейката в парка Ривърсайд и да наблюдава деветгодишния си син с бащинска топлина и любов, което показваше, че е човек дори и след девет седмици изморителни правни преговори в опушени хотели и канцеларии.

В дванадесетте изминали години Джек не бе се променил много. Беше само по-едър и изглеждаше по-охранен, но все още имаше този остър профил на Маунт Рашмор и тази кестенява вълниста коса, която още от началото бе привлякла Ели. Облечен бе в добре скроено палто от камилска вълна с колан и в тъмнокафяв костюм от „Савил Роу“ в Лондон, но бе забравил да остави вечерта обувките си да бъдат почистени и никога не можеше да завърже сам вратовръзката си. Ренди бе наследил вълнистата му коса, но в лицето на момчето имаше известна мекота, която винаги напомняше за Ели, и понякога Джек хващаше момчето за ръцете и се възхищаваше на полуелегантния, полунепохватния израз на детето. Той не знаеше какво ще стане с Ренди, когато порасне, и точно сега не се интересуваеше особено от този въпрос. Но можеше да се обърне и да види собствената си черна туристическа кола, паркирана на ъгъла от О'Хара, шофьора в черна униформа, който бе наведен над калника, за да изчисти гюрука, и само се молеше Ренди никога да не се забърква в неговия бизнес.

Един ферибот, окичен с флагове, премина като надуваше сирената си. Това смути Джек, защото му напомни за един ден през

1909 година на „Галвстън Бей“, когато параходът бавно се отдалечи от пристанището в Чарлстън.

Ренди, който белеше кестен с палеца си, попита:

— Да не заспиш, сър?

Джек погледна момчето и каза усмихнат:

— Не, не, не дремех, просто мислех.

Момчето изтръска кестеновите обелки от моряшкото си палто. Беше обуто в сиви три четвърти чорапи и носеше сива шапка. То се намръщи и каза:

— Да не би да мислиш нещо ужасно?

— Какво те кара да смяташ така?

— Ами имаш ужасен израз, сър.

— Наистина ли? Значи съм работил твърде много.

Ренди дъвчеше меката вътрешност на кестена. Натоварен с въглища влак изтрака край тях.

— Винаги ли ще работиш така усилено? — попита Ренди. — Не сме ходили от седмици по езерата.

— Нещата се промениха — каза уморено Джек и разтри лицето си с ръце. — Тези дни се разработва петролният бизнес, а когато стане това, аз също ще трябва да работя. Показвал ли съм ти някога петролен договор? Той е дебел колкото речника Уебстър и разликата е само в това, че там не се обяснява какво искат да кажат.

— Мама смята, че трябва да си вземеш отпуска, сър — каза Ренди послушно.

Джек се усмихна и поправи шапката на момчето.

— Зная, че казва. И аз мисля така. Щом като нещата се поуспокоят, ще направим обиколка из планините и ще покараме ски. А сега какво ще кажеш за малко чай?

— О, да, моля — каза Ренди. Но после се намръщи и попита: — Президентът ли беше?

— Какъв президент?

— Ами чух те да говориш с господин Корнелиус по телефона. Нямах намерение да подслушвам, но нямаше как. Ти каза, че президентите са толкова глупави.

Джек погледна сина си с изненада. Едва можеше да повярва, че само преди няколко години това малко момче със сериозно лице

лежеше в люлката си в тяхната къща в Тулса, смучеше гумено зайче и наблюдаваше развените от вятъра пердета на стаята.

— Кога съм казал това? — попита той.

— Не зная точно. Миналата седмица. Президентът глупав ли е?

Джек се облегна на пейката. Дълъг товарен влак на „Пасифик Фрут“ с товарни вагони от Чикаго, с вагони на старата железница Чесапийк и Охайо със символа им котка, с вагони на Ири Лакауана минаваше с тракане по релсите.

— Президентът не е точно глупав — каза той, когато влакът отмина. — Беше достатъчно умен, за да бъде избран, и знае как да накара хората да го харесват. Има хубава външност, общителен е и говори ясен английски.

— Но е глупав.

Джек се усмихна.

— Нека да кажем така. Когато господин Корнелиус и аз отидохме във Вашингтон да говорим за петролните резерви на морския флот, бяхме поканени в Белия дом, за да се срещнем с президента Хардинг, и имяхме наистина приятен разговор. Говорихме за театър, за спорт и всичко за кучето Леди Бой на господин Хардинг. Той каза няколко шеги и всъщност не ни остана нищо друго, освен да го харесаме.

— Ами какво има тогава?

— Може би е много весел човек, но не е твърде подходящ за президент. Президентът трябва да може да върши нещо повече от това само да изглежда добре и да прави хората щастливи. Струва ми се, че не разбира нищо от много неща, и когато свършат всички шеги, разбираш, че е човек, който няма собствена мисъл. По мое мнение, всичко, което се обсъжда във Вашингтон тези дни, се върши от старите другари на президента от Марион, Охайо, а те са умни, това мога да ти кажа. Господин Корнелиус казва, че са умни като тирбушони и два пъти по-навити от тях.

— Това означава ли, че те лъжат? — попита той баща си.

Джек поклати глава.

— Не съвсем. Но те винаги са готови за това, което наричат „една малка сделка“ или „едно бизнес предложение“, а това обикновено означава, че парите, които трябва да влязат в джоба на някой друг, влизат в техния джоб.

— Тогава те са крадци! Крадци ли са?

Джек извади кутията с пури. След всичките години, през които работи като адвокат на „Корнелиус ойл“, след всички конференции и комитети, преговори и съглашения, след всички професионални усилия от негова страна да използва всякакви отсенки на езика, които да направят „натиска“ да прилича на „убеждение“ и „отклонението на суми“ да прилича на „законни разноски“, това беше първият път, когато някой хладнокръвно и направо нарече това с думите, които той вътрешно чувстваше, че са правилни. Той работеше, нямаше защо да си прави други илюзии, в убежището на остроъбни тигри. Подряза пурата и потърси запалката в джоба си. Все още предпочиташе лулата, но когато се работи така интензивно, както работеше той, няма време за това спокойно пълнене, запалване и повторно припалване.

— Не можеш да ги наричаш точно крадци, Ренди — каза той. — Но мисля, че можеш да ги наречеш опортюнисти. Използват всеки случай, който им падне, докато могат, и веднъж като захаят нещо, не го пускат. Светът е груб и това е всичко, което мога да ти кажа за него.

Ренди го погледна. Той чувстваше отчаяна симпатия към баща си, но не знаеше как да я изрази и попита:

— Сър? Тъжен ли си?

— Тъжен? Какво искаш да кажеш?

Ренди се замисли, но не можа да измисли нищо и само каза:

— Не знам, просто изглеждаш тъжен.

— А аз мисля, че повече от всичко съм уморен. Прекарах повече от девет седмици в сериозни разговори за петролния бизнес с правителството, и повярвай ми, това може да те направи тъжен.

Ренди размаха безцелно краката си, после посочи към реката Хъдзън и каза:

— Погледни ферибота. Има знамена и балони!

Въпреки студения вятър фериботът беше претъпкан с хора и до тях достигаха откъси от песен, която сякаш се носеше по водата. Коминът на ферибота изпускаше тъмен пушек, а на палубата танцуваха, пееха и се веселяха. Джек не би бил изненадан, ако се продаваше и бира на борда, но полицейската канонерка, която минаваше, се задоволи само да поздрави с изсвирване.

— Изглежда весело, нали? — забеляза Джек. — Може би някой път трябва да вземем ферибота и да хапнем бекон на плажа.

Ренди кимна, без да отговори. Той замлъкна, защото почувства, че част от доверието помежду им сякаш премина незабелязано. „Неговият син бе достатъчно чувствителен — мислеше си Джек, — за да разбере, че е тъжен, а той само беше измамил момчето със същата крокодилска усмивка и безсмислени думи, които използваше с хората по време на работа.“

Джек погледна сина си и каза:

— Ренди, ако ти кажа нещо, можеш ли да ми обещаеш, че ще го запазиш за себе си? То е нещо важно, има нещо общо с това, заради което съм тъжен. Но трябва да бъде тайна, честна дума, нали?

Ренди го погледна. Когато видя лицето на сина си, Джек се учуди как е имал дързостта да иска от него да мълчи. „Това е твой син, напомни си той язвително. Това не е Уорън Хардинг или Йохан Корнелиус или Алберт Б. Фол. Това е твой собствен син Ренди Фийлд.“

— Честна дума, сър — каза Ренди.

— Отнася се за тези хора, които работят за правителството — изкашля се Джек. — Ти каза, че те са крадци. През последните девет месеца аз работих над една от тези техни „малки сделки“ за господин Корнелиус, и повярвай ми, това е едно от най-трудните неща, за които можеш да чуеш. Мое задължение беше да намеря правните основания за това, че всичко, което вършим, е законно или най-малкото изглежда така.

Фериботът изсвири високо и стотици балони се издигнаха от палубата и бяха понесени от следобедния вятър. Радостните възгласи се примесиха с далечния шум от трафика.

— Когато завършим тази сделка, много хора ще спечелят големи пари, от тях съм и аз — продължи Джек. — Може да се върна у дома с шестдесет или седемдесет хиляди долара. Но това, което трябва да се запитам, е дали наистина заслужавам тези пари и дали те ги заслужават? Или ние си ги присвояваме от някой друг?

Ренди не проговори, но погледна баща си и разбра, че не е щастлив. Досега нещастieto за него беше да ти падне колелото на велосипеда или да не ти разрешат още сладкиш за вечеря, или когато майка му плака, защото дядо си беше стегнал багажа и бе отишъл при дядо Господ. Но това, което днес Ренди видя у баща си, бе съвсем друг вид нещастие. Това беше (ако можеше, разбира се, да го познае) мъката

на човек, който след повече от десет години тежък труд разбира, че е избрал неподходяща кариера и че е трябвало всичките тези месеци и години, всичката пот през летните жеги и тежките зими да посвети на съвсем друг вид работа, на нещо, което щеше да го доведе до средната възраст като човек. Джек Фийлд точно сега разбираше, че неговата лоялност, неговата честност са били вложени неправилно и че последният човек, с когото е трябвало да се свърже, да не става и дума да му се посвети, е бил Йохан Корнелиус.

Джек повдигна брадичката на сина си и нежно погледна светлите му очи и вирнатото носле, зачервено от студа. По улицата вятърът развяваше някакво знаме и една кола нетърпеливо натискаше клаксона заради конската каруца, която пресичаше.

— Ренди — каза той, — ти си само на девет години, но искам да разбереш това, което ще ти кажа, защото ще дойде време в твоя живот, когато ще се срещнеш с подобни проблеми. Време, когато ще трябва да решаваеш дали да вършиш честна или лесна работа. Време, когато ще трябва да си кажеш, че искаш да бъдеш по-богат, но не искаш да правиш това, което е нужно, за да станеш богат.

Ренди кима. Джек не беше сигурен дали той е разбрал точно това, което иска да му каже, но продължи. Освен Ели нямаше на кого друг да каже, а сега тя беше достатъчно разтревожена за Маргарет, нейната майка, която бе в болницата в Чарлстън поради хроничен ишиас.

— Преди години, преди да се родиш, когато току-що започвах да работя в „Корнелиус ойл“, господин Корнелиус ме накара да откупя петролните права над парче земя в Оклахома. Беше чудна земя — гори и полета, точно при една река. Господин Корнелиус бе правил проучвания и смяташе, че на шест хиляди фута има залежи от петрол. И аз откупих правата.

Дръпна няколко пъти от пурата, за да не загасне, и продължи:

— Трудността се появи, когато отидохме да инсталираме сондите. Администрацията на окръга се яви със заповед и не ни позволиха да пуснем сондите. Казаха, че искат земята за парк и за природен резерват, и когато ние апелирахме във върховния съд на щата, той ги подкрепи. Казаха — и аз мисля, че отчасти са прави — че петролен град в средата на едно красиво място ще бъде като трън в очите на всички. Петролните съоръжения, големите танкери за

складиране и дървените бараки не са най-красивата гледка, която можеш да си представиш.

— И какво стана? — попита Ренди.

Джек разбираше, че синът му чувства доверието на баща си като голяма чест, особено по такъв важен въпрос.

— Преди президентът Хардинг да даде клетва, нищо не се случи — каза Джек. — Почти всяка година се опитвах да отменя заповедта за забрана, но властите продължаваха да отказват, а освен тях по време на администрацията на Удроу Уилсън във Вашингтон имаше достатъчно хора, които не обичаха господин Корнелиус, и те правеха всичко възможно да ни блокират. Всичко се промени, когато дойде господин Хардинг. Господин Уилсън беше винаги толкова самотен. Срещал съм го няколко пъти, но той бе болен и уморен и все още си представяше, че можем да живеем в мирен и идеален свят, само ако работим усилено. Поради това винаги се месеше в бизнеса и по този начин го правеше по-труден, отколкото бе необходимо. Но Уорън Хардинг — той въобще е различен — каза, че иска да помогне на американските бизнесмени да си вършат работата, изведнъж всичко се промени и фактически правителството започна да преговаря с нас.

Ренди свали шапката си и се почеса по късата къдрава коса.

— Не е ли добре така? — попита той баща си. — Не искате ли да преговаряте?

— Някои от нас искат, но както казах и преди, зависи какви са преговорите и какво ще ни струват, когато става дума да се извърши нещо правилно. Някои казват, че президентът Хардинг е лесен за работа, но според мен това е така, защото той винаги се обръща към теб, без да взема предвид откъде идваш. През последните девет месеца говорих с някои от неговите хора и нямаше нищо гладко и лесно.

Бръкна с ръце в джобовете си и си припомни веселия вид на Алберт Б. Фол, секретар по вътрешните работи, облегнат на маса от дъб, излъскана, така че лицето му се оглеждаше в нея обърнато наопаки като маските, изобразяващи комедия и трагедия.

— Скоро след като се срещнах през май с господин Хардинг — продължи с дрезгав глас той, — секретарят по вътрешните работи ме извика и ми даде да разбера, че трябва да подновим разговорите за земята в Оклахома. Ето, това са разговорите, които водя през последните девет седмици.

— Ще ти разрешат ли да пуснеш сонди там? — попита Ренди.

— Да, но само ако направим нещо за тях.

— И това ли те прави тъжен?

— В известен смисъл. За разрешението да пуснем сонди ще трябва да платим на господин Фол или да му дадем назаем много голяма сума пари.

Ренди отново сложи шапката си и каза:

— Това не е ли правилно? Да му дадете пари на заем?

— Председателят на правителството би трябвало да се грижи за интересите на народа, а ако взема пари, за да се грижи за интересите на един човек в ущърб на останалите, то това е погрешно. Можеш ли да разбереш?

— Даже ако е за теб?

— Да, особено ако е за мен. И това е, защото трябва да знам нещата такива, каквито са.

— Мисля, че разбирам какво имаш предвид — каза Ренди.

— Не е важно дали разбираш или не — прегърна го Джек. — Един ден ще си спомниш това и ще си спомниш какъв е бил моят избор.

Една сирена от близките строежи изсвири и Джек изведнъж усети колко е студено. Слънцето вече залязваше в бледолилавите облаци и реката Хъдзън ставаше сивочервеникава, студена и неспокойна. Джек стана и подаде ръка.

— Хайде да отидем да пием чай. Представям си стафидените кифлички.

Ръка за ръка, баща и син преминаха през тревата и отидоха при колата. Шофьорът О'Хара ги видя, лъсна още веднъж капака и се изправи. Зад него изчезващата слънчева светлина превръщаше гробницата на Грант в бледа гръцка сцена в тоналността на бадемовото драже.

— Отиваме в „Клермонт“ да пием чай — каза Джек. — И после ще продължим за вкъщи.

О'Хара имаше червена като морков коса, разрошена от вятъра. Отвори вратата, те се качиха и той отбеляза:

— Поносимо свежо е, сър.

Покри коленете им с одеяло, после затвори вратата, седна зад кормилото и потеглиха. Имаха си семейна шега, че О'Хара никога не

казва дума, означаваща нещо, ако може да употреби дума, която не казва нищо. Веднъж Джек си умря от смях, когато той описа един проливен дъжд като „влага“ и дори най-смешната комедия или песен за него беше само „развлекателна“.

До „Клермонт“ имаше само няколко ярда, но Ренди наскоро бе прекарал грип и Джек знаеше колко неприятности ще има с Ели, ако върне момчето въщи с течащ нос. Когато седнаха в колата, Джек започна да си мисли какво би представлявал животът им без автомобил, без централно отопление в апартаментите, без кожи и хубава храна. Веднъж като си купувал бижута от Картие или Ван Клийф, като си се хранил в най-хубавите ресторанти, като си бил в компанията на хората с най-блестящи имена в нюйоркското общество, как ще се задоволиш да купуваш от съседните пазари или да търсиш някое евтино палто от Мейси или да пътуваш с тролейбус като всички останали?

— Ще ти липсва ли това, ако не живеем по този начин? Да имаш кой да те кара където трябва, да имаш храната, която можеш да си пожелаеш, и винаги да си на топло?

Ренди вдигна глава и го погледна. Момчето бе наистина объркано. То не отговори, но просто поклати глава и чак тогава Джек разбра, че за него въпросът бе безсмислен. Въпреки че Ренди разсъждаваше като голям и беше сериозен, той просто не можеше да разбере, че животът може да се живее и без лукс и че момчетата, които играеха по улиците и около Бродуей, са истински момчета, момчета, които са живи, както и той. О'Хара, изпънат като струна, караше гладко и внимателно. Джек се облегна на седалката и си помисли колко опасен е животът му, тъй като вече започваше да играе своите пантомими много явно, за да може някой да се усъмни. Рано или късно Корнелиус щеше да се обърне с неговата мълчалива усмивка и да постави под съмнение неговата лоялност. И той знаеше какво ще му каже. А ако Алберт Б. Фол продължи да го натиска за мястото, сигурно събитията щяха да се развият по-скоро. За 17 ноември бе насрочено решаващото събрание в хотел „Вандербилт“, а това бе само след няколко дни. Фол беше обещал, че на това събрание „всичко ще се разкрие“ и Джек Фийлд ще трябва да реши дали може или не може да го преглътне.

Пред „Клермонт“ О’Хара отвори вратата на колата. Влязоха вътре и една келнерка им посочи маса при прозореца, от който можеше да се наблюдава реката, потънала в здрач и осеяна с множество светлини от страната на Джърси. Един ферибот премина в тъмнината, като остави диря във формата „V“, а фаровете на колите по Ривърсайд драйв святкаха като пламтящи мъниста.

Джек си поръча млечен шейк, кана с чай и две топли стафидени кифлички. После седна и се усмихна на сина си, който седеше срещу него с толкова сериозно и тъжно лице, че на него му се искаше да може да му каже колко много го обича, без да бъде сантиментален.

— Може да се наложи да напуснем Ню Йорк — каза той вместо това. — Зависи какво ще стане с този петролен въпрос.

— Ще трябва ли да напусна училище? — попита Ренди.

— Страхувам се, че ще трябва, ако загубя работата си.

— Винаги можеш да си намериш друга работа.

— Разбира се.

— Ами можеш ли да караш влак?

— Да предположим, че бих могъл. — Джек се облегна назад и се усмихна.

Келнерката пристигна с чая и препечените кифлички. Намазаха ги с масло и известно време мълчаха, докато ядяха. После Джек каза:

— През следващата седмица ще трябва да реша ще остана ли на работата си в „Корнелиус ойл“, или ще се придържам към това, което е справедливо. И мога да ти кажа, че това няма да е лесен избор, защото аз обичам теб и майка ти и винаги съм искал да ви дам най-доброто.

— Ти го правиш — каза Ренди с пълна уста. — Винаги ни даваш най-доброто. Както днес. Това беше най-хубавият ми ден от години.

Джек погледна сина си и не знаеше какво да му отговори. Вместо това си намаза една кифличка и я изяде със заседнала на гърлото буца. Спомни си какво му беше казал веднъж Д. Пол Гети, когато бяха в Оклахома и когато един от кладенците му пресъхна преждевременно. Тогава Гети си беше сипал напитка, изпи я, погледна и каза:

— Ако има нещо, за което не трябва да се тревожите, то е бедността. Тя е хубаво нещо от време на време. Лорд Байрон беше казал веднъж, че бедствието е първата пътека към истината, а истината, Джек Фийлд, е много по-добра гледка от петролното поле.

Джек протегна ръка и я сложи върху рамото на Ренди.

— Искаш ли утре да отидем за риба? — каза бавно той. — Само ти и аз.

Начинът, по който Ренди го погледна, го принуди да извади кърпата си и да си изтрие очите, като измисли, че намазаната кифличка е минала накриво през гърлото му.

Ели седеше с вдигнати крака и четеше „От тази страна на рая“, когато външната врата се отвори и Джек и Ренди шумно влязоха в хола, смеейки се и задъхани от задължителното им надбягване надолу по коридора, което от отдавна страдащата госпожа Вандерстеен от отсрещния апартамент се наричаше „олимпийското състезание на слоновете“.

Ели остави книгата на масата и отиде да ги посрещне. Джек се опитваше да хвърли шапката си право на закачалката, а Ренди подскачаше с шал върху лицето си, като се правеше на маскиран бандит. Ели се облегна на вратата и ги загледа с търпелива усмивка.

— Здравей, скъпа, прекарахме чудесно, наистина чудесно — извика Джек.

— Как може вие двамата да превърнете нещо толкова просто като закачането на шапките в истински цирк. Никога няма да разбера — поклати глава Ели.

Тя се наведе и целуна Джек, после помогна на Ренди да си развърже обувките си.

— Искаш ли коктейл, Джек? А ти, мое замръзнало момче, какво ще кажеш за един топъл шоколад?

— Етел отиде ли си? — попита Джек.

— Пуснах я да си отиде рано. Пътят до Бронкс е дълъг.

— Добре, тогава — каза Джек, потривайки ръцете си, за да ги стопли. — Тогава аз ще направя шоколада. Правя най-вкусния шоколад от тази страна на Скалистите планини, нали, приятелю?

— Йес, сър! — съгласи се Ренди и се наведе да си събуе чорапите.

— А аз искам един „Олд фешънд“ — каза Джек, като целуна ръка на Ели, после я целуна продължително по устните и се засмя.

Апартаментът им беше на деветия етаж с изглед към Петдесет и девета улица. През отдръпнатите завеси се виждаха блещукащите светлини на коли, а дърветата в Сентръл парк стояха изправени, с нахъдрени ръждиви листа. Апартаментът бе топъл, с меки килими и

чудесна средновикторианска антична мебелировка, тапицирана с кафяво кадифе. Имаше блестящ полилей и кадифени завеси в меден цвят, а на стените, освен френски импресионисти, които тук така много обичаха, имаше и скици с молив и туш от Кандински и Модилиани. В ъгъла, с изглед към Пето авеню, стоеше роялът на Ели, донесен от Южна Каролина още когато се преместиха за първи път в Ню Йорк.

Джек отиде през коридора към кухнята и извади млякото от хладилника. Кухнята бе в модерна комбинация от кремаво и зелено и имаше електрическа пералня, която тяхната прислужничка Етел обожаваше, сякаш бе божество от Южните морета.

— Алберт Фол се обади пак — каза Ели, докато Джек сипваше млякото в тенджерката.

— Каза ли какво иска?

— Каза, че не е бързо. Искаше да знае дали ще можеш да бъдеш готов за понеделник. Мисля, че иска отново да прегледа договора за земята.

— Отново? Та ние прекарахме два месеца в преглеждане.

— Обади му се, ако искаш.

Джек запали газовата печка.

— Не искам. Дал съм си почивка до края на седмицата и самият Йохан Корнелиус не би могъл да ме накара да оставя семейството си. Къде е захарта?

— Където е винаги. Говориш за Йохан, сякаш ти е Бог и господар.

— Трябва да признаеш, че инициалите му са страхотни. Каква е книгата ти?

А Ренди влезе с механичния локомотив и каза:

— Извинявай, но пружината на влака ми е счупена.

Джек клекна, за да погледне светлосинята машина. Нави я няколко пъти с ключа, но всеки път тя издаваше звънтящ шум и колелата не се движеха.

— Джек, млякото кипи! — извика Ели.

Джек вдигна тенджерката и я занесе при миксера.

— Не се безпокой, Ренди, ако не можем да поправим стария локомотив, ще ти купя нов.

— Ще можем ли да си позволим, как мислите? — запита сериозно той, като погледна майка си и после отново Джек.

— Да си го позволим? — Ели погледна изненадано Джек. — Едно влакче за два долара, разбира се?

— Не искам, ако не можем да си го позволим — каза Ренди. — Винаги мога да бутам вагоните.

Ели разроши косата му.

— Няма да буташ вагоните, скъпи. Ще ти купим ново влакче, щом отворят магазина утре. А сега гледай, ето ти шоколада. Занеси го в стаята си и го пий там. Етел ти е оставила вечерята във фурната и след половин час ще бъде готова.

Джек загаси печката и лампата в кухнята и се върна във всекидневната. Ели му приготви коктейла, докато той се отпускаше в едно удобно кресло и посягаше към кибрита и лулата си.

— Какво значи всичко това? Дали можем да си го позволим? — попита Ели. — С какви мисли тъпчеш главата на Ренди?

— Нищо — повдигна рамене Джек.

— Трябва да е нещо. Обикновено не се тревожи за домашния ни бюджет.

— Всичко, което направих, беше, че му казах да не взема богатството като дадено.

Ели донесе напитката.

— Защо? Той няма никога да яде мухлясал хляб и пръжки, нали? Има някои неща, които трябва да приемаш като дадени.

— Нямах предвид това. Но работата с Фол става доста опасна.

— Опасна? Какво искаш да кажеш?

Джек се опита да се усмихне.

— Всъщност няма нищо тревожно.

— Джек? — каза Ели и се намръщи.

Тя коленичи до него и той разбра, че е крил страховете си като брадат козел под леглото. Лицето ѝ бе нежно както винаги, с тези медни къдрици и сиви очи. Тя го гледаше загрижено и предпазливо, което означаваше, че е усетила неговото съпружеско желание да прикрие нещо неприятно. Той винаги се смущаваше, когато трябваше да скрие нещо от нея, и усилията му бяха неудачни, като се мъчеше да напълни лулата си с тютюн. Ели бе винаги открита и свежа и се опитваше да бъде независима, без оглед на това как се усмихваха

мъжете на техните познати или какво не одобряваха приятелките й. И когато се опитваше да я предпази както днес, той имаше чувството, че я унижава, вместо да изпълни един добродетелен съпружески дълг. Сега, когато той минаваше тридесетте и когато от една година вече жените имаха право да гласуват, Ели стана самоуверена до такава степен, че можеше да спори с Йохан Корнелиус, докато той се закашля, почервенее и измисли някое извинение, за да си отиде по-рано. Веднъж бе казала на Гровър Уейлън, този спретнат млад мъж, който устройваше повечето от екстравагантните посрещания на знаменитости в Ню Йорк, че да бъдеш посрещнат по неговия начин, означава да бъдеш приет в преддверието на хаоса. Въпреки своята агресивност Ели все още беше грациозна и хубава и седнала до него в свободната си къса домашна рокля, тя все още вълнуваше Джек със своята женственост и сила.

— Твърде рано е, за да може да се каже нещо — призна си той.
— Но имам чувството, че те ме поставиха в едно непоносимо положение. Тази седмица Фол ще повдигне капака на последната каша, която е забъркал, и ще очаква и аз да гребя наравно с другите.

— Не разбирам — каза тя.

— Много е просто — вдигна очи той. — Алберт Фол ще пробута разрешението „Корнелиус ойл“ да започне пускането на сонди в Киамичи, Оклахома, ако самият господин Фол бъде възнаграден за това.

— Значи иска подкуп?

— Всъщност да. Но положението е по-сложно. Той не иска да му се заплати от парите на компанията. Искане да съберем пари по една много умела система, която сам е изработил и за която ще ни каже тази седмица в хотел „Вандербилт“. Искане също да направим нещо, което ще му даде възможност да си „изпере“ парите от всякакъв намек за конспирация или съучастие, като ги платим направо на него.

Ели го изслуша и после го погали по челото така, сякаш докосва нещо много скъпо и крехко.

— Ти ме познаваш — каза Джек. — Знаеш, че не съм против стимулите. Когато си в бизнеса, винаги трябва да пуснеш някой и друг долар тук и там, ако искаш хората да ти правят услуги. Но това е лошо от подкуп. Това започва да ми прилича на съзнателно и системно мошеничество.

Ели отхвърли назад медните си къдрици и погледна тревожно. До годежния ѝ пръстен с диамант и сапфири стоеше брачната халка с гравирани букви „Д & Е“.

— А какво ще се случи, ако кажеш не? Какво ще стане, ако не му дадеш подкуп? — каза тя.

— Тогава ще изгубим правата над Киамичи, а аз ще изгубя работата си.

— Не вярвам Йохан да те уволни. След всички тези години.

Джек натъпка тютюна с палец в лулата си.

— Йохан уволни Джери Слободиън, спомняш ли си? А Джери работи с него доста по-дълго време, отколкото аз.

— Джери беше пиян през цялото време.

— Йохан не го уволни заради това. Уволни го, тъй като Джери спря продукцията в Суитуотър, за да спаси едно хванато в капан магаре и загуби осем хиляди варела петрол. Йохан не дава пет пари за морала и скрупулите на хората, може да имаш, може да нямаш, той не се интересува, но ако някой започне да губи негови пари, това е краят. Човекът е вън.

Ели хвана Джек за ръката и го погледна тревожно.

— Това ли ще стане с теб?

Джек сложи питието си на масата.

— Не знам. Зависи какво ще иска Фол от нас.

— Но преди това ти си се ангажирал в доста мазни неща, нали? Мислех си, че те са неразделна част от петролния бизнес. Във Вашингтон ти уреди ужасния бизнес на Синклер с пълномощното, нали? Какво по-различно има сега?

Джек направи гримаса.

— Не знам. Мисля, че това, което наистина ме шокира, е колко лесно правителството окуражава всеки, който иска бързо да направи пари, и начинът, по който прави така, че тези пари да влязат в неговия джоб. Не съм идеалист. Ти знаеш. А не съм и девствен. Извъртял съм няколко правни сделки, които биха изправили косата на баща ми, особено когато имахме всички тези неприятности с Удроу Уилсън. Но все някога трябва да се сложи край и освен това смятам, че едно правителство трябва да бъде честно най-малкото в границите на разумното. — За момент млъкна и после тихо добави: — Мисля, че

доста често съм правил компромиси, но идва време, когато всички долари на света не могат да ти заплатят изгубената почтеност.

Ели стана. Тя все още беше неговата дребничка красива Ели; макар по кожата ѝ да се забелязваше вече това отпускане, което се наблюдаваше след тридесетте и което му напомняше за Маргарет Джексън, нейната майка.

— Не исках да ти казвам, докато не се изяснят нещата. Фол работеше през тези две седмици... и съм съвсем сигурен, че е забъркал нещо.

— Джек — каза нежно тя, — можеше да ми кажеш.

Той потърка очите си.

— Можех и трябваше. Но нали майка ти...

— Майка ми си е майка ми. Никой не може да я замести, но ти си ми съпруг.

— Как е тя?

— Чувства се много по-добре. Днес ми се обади доктор Шура.

— Това е добра новина. Поне едно нещо да е наред.

— Няма да е нужно да напускаме този апартамент, нали?

Той вдигна рамене.

— Не зная. Не веднага, но ако напусна „Корнелиус ойл“ и трябва да започна да работя самостоятелно, ще ми трябва доста голям капитал; ще трябва да съкратим колата с шофьора и да намалим броя на големите приеми. Аз съм богат човек, Ели. Мисля, че съм по-богат от Йохан Корнелиус по времето, когато го срещнах, но мога да остана богат само ако парите ми влязат в действие, а това означава много повече инвестиции и много по-голям финансов риск. Банковият баланс ще бъде сериозно ударен без тези двеста хиляди долара годишно, които идват като по часовник.

Ели си помисли за локомотива на Ренди.

— Часовниковият механизъм понякога засича, Джек, но железницата продължава да върви.

Джек се усмихна.

— Ренди каза, че винаги мога да си намеря работа като инженер по железниците.

— Може би това не е чак толкова лоша идея: срещнах младия Даниел Форстър преди няколко седмици. Изгряващата звезда на

железниците „П & П“. Той ми каза, че търсели добри правни ръководители и мениджъри.

— Чувствам се вече като безработен скитник — въздъхна Джек.

— Винаги може да минеш на частна практика както искаше, когато бе по-млад.

— Още е много рано да мислим за това — каза той уморено. — Ако има начин да заобиколя този проблем, вместо да се сблъскам с него, ще го направя.

— Обаче не вярваш, че ще можеш, нали, скъпи?

Той втренчи поглед напред, хвана се здраво за стола си като човек в ракета, пътуваща за Луната, както пътуват за Кони Айланд, и каза:

— Не мисля, че няма да мога.

Тя се усмихна, но не много весело.

— Добре — каза тя задъхано, — изглежда, ще трябва да започнем с икономии.

— Много ли ще ти липсва Ню Йорк? — попита той.

— Много съм щастлива тук, Джек — кимна тя. — Мисля, че това е мястото, където една жена може да прави нещо и да бъде нещо както никъде другаде. И освен това всички приеми и танци, и вечери. Ще ми липсват и театрите.

Той погледна коленете си, сякаш бяха чужди, и се чудеше дали ще има сили да върви.

— Винаги мога да отговоря утвърдително на Алберт Фол — каза той с гърлен глас.

— И да се върнеш вкъщи без собствената си чест? Само заради приеми и танците. Няма да те оставя да го направиш! — Тя се обърна.

После дойде, седна леко на коленете му и го целуна три пъти по челото. Погледна го право в очите и каза:

— Омъжих се за теб, защото си откровен като Ейбрахам Линкълн и си красив като Рудолф Валентино, а си по-добър адвокат от Артър Гарфийлд Хейс и Кларънс Дероу, взети заедно. Не ме разочаровай, като се съгласиш с един политически авантюрист като Фол, освен ако наистина вършиш нещо честно.

— Бижутата също ще ти липсват, нали? И новите кожени палта всяка есен. — Той сведе очи.

— Обичам те — прошепна тя, като постави пръст на устата му.
— Само това е важно.

Той почувства сълзи в очите си, макар че не искаше да покаже колко е разтревожен. Тя ги изтри и силно го притисна.

— Никога не се притеснявай за пари, скъпи. Ако трябва, ще живея и в колиба и ще готвя всяка вечер боб, освен в неделя, когато ще има печено мечешко месо — само ти и Ренди да сте с мен. Тогава ще съм щастлива. Може да се науча да готвя и на светкавици.

Той не можа да не се засмее през сълзи.

— Моята жена — контрабандистката.

Тя го погали по челото, целуна го и после каза:

— Не трябва да ме подценяваш. Аз те обичам и мисля, че мога да споделям грижите ти, както и благополучието ти. Ако завършим само с това на гърба си, много лошо, но поне хората ще знаят, че сме честни.

— Не зная. Започвам да се чудя какво е честно и какво не е.

Тя поклати глава.

— Ти знаеш какво е честно. Ти си честен. Винаги се мъчиш да направиш най-доброто и най-справедливото и ако съм те видяла да хитруваш, то е било само когато не е имало кого да засегнеш. О, и при кръстословиците. Винаги хитруваш, когато ги решаваш.

— Ако никога досега не бях хитрувал, това можеше да бъде големият ми шанс, нали? — Той взе кибрит.

— Не я пали сега. Хайде да си лягаме. — Тя извади лулата от устата му.

— Какво? Ами Ренди? — каза той.

— Ренди си играе с укреплението. Това ще продължи часове. — Тя се усмихна и го дръпна за ръката.

— Ели, идвам си у дома и ти казвам, че цялата ми кариера е на косъм, а ти ме караш да си лягаме?

— Не бъди толкова официален. Не смяташ ли, че това е най-добрият тоник?

— Разбира се, но...

— Тогава хайде — издърпа го Ели.

Хванати за ръце, те минаха по коридора и надникнаха в стаята на Ренди. Той бе коленичил на пода, шоколадът му бе започнал да хваща

каймак, а той подреждаше дузини войничета в редици по четири. Джек хвана Ели през кръста и ѝ пошушна:

— Това ще трае още най-малко половин час. Не му достигат янките.

Мълчаливо, с това бавно бързане, познато само на влюбените, те отидоха в спалнята си при голямото двойно легло. Килимите бяха дебели, бели и меки, а край тях — огледала в златни рамки, в които се оглеждаха лицата им като в галерия от хубави портрети. Отвън долиташе шумът от профучаващите таксита, които чакаха пътници пред „Савой Плаза“, и бавното потрепване на файтоните. От съседния апартамент се носеха звуците на „Винаги гоня дъгата“, а Джек и Ели бяха потънали в своята любов и за момент спряха да се целунат в полусянката на нощните лампи подобно на младоженци, попаднали в някой грандхотел на Европа.

Джек целуна Ели по челото, очите, устните, прегърна я силно и почувства топлата ѝ кожа през копринената рокля, очите му се наведоха и той виждаше само влажните ѝ розови устни.

— Как става така, сякаш винаги е за първи път? — попита той.

Тя го побутна много леко и много нежно с челото си.

— Защото винаги е така и всеки път е най-хубаво.

— Ти си мислиш, че съм луд, нали?

— Защо?

— Не знам. За първи път имаме правителство, което е готово да се преклони и да ни помогне. И всичко, което мога да направя, е да се хвърля от края на една скала, защото съм обременен с проклетите си принципи.

Тя прекара пръст по края на устните му. Сивите ѝ очи гледаха в бъдещето или може би в миналото.

— Ще бъдеш ли щастлив, ако се съгласиш с Фол? — попита тя.

Той поклати глава.

За момент тя го погледна отстрани, усмихна се и каза:

— В такъв случай защо, по дяволите, си толкова разтревожен?

Музикалният маниак в другия апартамент смени плочата, Джек хвана Ели и я поведе да танцуват из стаята, като си тананикаше. Той я завъртя около леглото и след това се сгромоляса върху брокатената покривка, като я повлече след себе си. Те се боричкаха и смяха, после той легна по гръб и тя го покри с целувки.

— Фройд казва, че всичко, което правим, има своите корени в секса — забеляза Ели с усмивка. — Може би затова така честно и праволинейно работиш в службата, защото си такъв и вкъщи.

Те се погледнаха сериозно за минута и после отново избухнаха в смях. Той обви ръце около нея и започнаха да се целуват с настойчивост, която ставаше все по-страстна и по-страстна. Той чувстваше влагата в устата ѝ. Посегна надолу към бедрата ѝ, роклята ѝ се беше повдигнала и той постепенно я обхващаше цялата, а тя се притисна силно към него. Те дори не се съблякоха. Любиха се с еротична елегантност, която бе необичайна дори за тях. В елегантната спалня, на слабата светлина, те приличаха на фантастични герои — тя извита над него, а той с изпънати мускули и изражение на човек, който докосва нещо толкова скъпо и съвършено, че не може да го понесе. Понякога, когато се любеха, те си шепнеха или викаха, но тази вечер бяха мълчаливи — чувствата им един към друг в този сублимен момент нямаха нужда от думи. Това, което той каза тази вечер, не я уплаши, напротив, даде ѝ нова сила заради това, че той бе мъж с голяма самодисциплина и твърде честен — качества, които може би щяха да му се изплъзнат, както тя забелязваше, ако работеше за „Корнелиус ойл“. И сега го чувстваше като мъж, който може да действа като мъж, и го обичаше още повече за това. Като приближаваха кулминацията на тяхната любов, те се вкопчиха още по-здраво един в друг и тя искаше да се слее с него, да станат едно, притискаше се към него, докато изпита онази болезнена и чудна сладост от близостта. Те бяха така вкопчени един в друг, че Ели се чудеше къде свършва нейното тяло и къде започва неговото и можеше да прекара целия си останал живот в това блаженство — той в нея и тя в него завинаги. Мина доста време, докато отворят очи, и когато ги отвориха, имаха чувството, че сякаш са се върнали в този апартамент след тримесечно отсъствие. Лежаха един до друг, целуваха се, галеха се и си приказваха тихо. Говореха за Ренди, за зимна ваканция във Флорида и за Йохан Корнелиус. Както си лежеше, Ели попита:

— Мислиш ли, че Йохан обича Хестер? Винаги имам чувството, че са много отдалечени един от друг. По-отдалечени отколкото ние.

Джек навиваше къдриците ѝ на пръста си.

— Не може да се каже. И освен това не е моя работа.

— А ти знаеш какво мисли семейство Кубчек, нали? — Ели се облегна на възглавницата.

— Не, не знам какво мислят Кубчек.

— Госпожа Кубчек поне е сигурна, че Йохан има и друга жена. Тайна любовница, скрита някъде.

— Не е възможно. Той просто няма време. И освен това аз мисля, че той не обича никого и нищо, освен себе си и парите. — Джек поклати глава.

— Може би е имал някоя страстна любов, когато е бил по-млад.

— Сигурно. И може би можеш да караш кола с фъстъчено масло. Ели грабна една възглавница и шеговито го удари.

— Никога не приемаш нещата сериозно — каза тя.

Той я прегърна и целуна.

— Много сериозно приемам Йохан Корнелиус, защото, ако не го правя, ще стана повече от безработен и повече от разорен.

— Какво искаш да кажеш с това повече от безработен?

— Трудно е да се обясни, но Йохан е един от тези хора, които изваждат наяве най-доброто от човека, както и най-лошото. Той те кара да чувстваш, че можеш да направиш всичко, да спечелиш независимо какво количество пари, да победиш света за пет минути, но в същото време имаш усещането, че трябва да се продадеш целия, за да го извършиш. Мисля, че знае какво е морал, макар много хора да са на мнение, че не знае. Но изглежда вярва, че ако забогатееш, трябва да промениш разбиранията си за морала, така че да съответстват на финансовите ти амбиции, не знам дали разбираш какво искам да ти кажа.

Ели седна. Джек заби погледа си в извивката между гърдите ѝ, очертана от страничната лампа.

— Йохан те кара да проумееш, че нищо не е свято и нищо не е сигурно, когато искаш да станеш богат — каза той. — Може би си права и той наистина е имал страстна любов на младини. Но ако е имал, той я е погребал, затрупал с десет тона цимент и не се издава. Привързан е към Хестер, сигурно. Но винаги съм имал чувството, че се е оженил за нея, за да му роди наследници, да му гледа къщата и да ходи с нея под ръка по официалните вечери, за нищо друго.

— А как мога аз да знам, че ти не се ожени за мен за същото?

Навън, в кабинета и във всекидневната, телефоните зазвъняха в хор. Джек я целуна и каза:

— Много просто, ако съм се оженил за това, ще скоча от кревата и ще грабна телефона, а както виждаш...

Той нежно я бутна на възглавницата и се повдигна над нея, дишайки тежко.

— Ели...

Сутринта на 17 ноември 1921 година Джек взе такси и се спусна по Уолстрийт, за да говори с Йохан Корнелиус. Малко по-късно трябваше да посети хотел „Вандербилт“, за да се срещне с Алберт Фол по въпроса за петрола, което според него бе важно и решително. Облечен бе с кафяво палто и носеше кафява шапка с широка панделка. Все още бе красив, но блед, сякаш се нуждаеше от няколкоседмична ваканция на слънце.

Йохан седеше зад писалището си в облицованата с дъб стая и не бе в добро настроение. Бе се опитал да направи сделка със сградата на Морган, но финансистите се оказаха придирчиви относно условията и нужната цялостна капитализация. Той поздрави Джек с думите: „Колко часът е според теб сега?“, и разхвърля книжата край себе си, сякаш е уморен от всичко.

— Часът е само осем — каза Джек. — Да не си ме очаквал по-рано?

Йохан не отговори. Облечен бе в черен костюм, а яката му бе бяла. Зад него имаше снимка на тексаския град Амареро, сега един от най-индустриализираните петролни центрове в целия щат с петролните си оборудвания и складове за петрол и съвсем нов завод. На прозореца се увиваше зелено растение.

— Сигурен съм, че Фол ще се яви днес с голямата си идея — забеляза Джек. — Приготвил съм всички документи за Киамичи, ако искаш да ги видиш.

Йохан барабанеше с молива по зелената кожена тапицерия на писалището си.

— По-добре тези болшевики да бяха вдигнали във въздуха цялото проклето здание — каза ядосано той.

— Имаш предвид сградата на Морган? — попита Джек. — Да не ти създават неприятности по въпроса за Сийл Бийч?

— Кажи ми нещо, за което не са ми създали неприятности.

Джек седна в удобно кресло срещу него. Той никога не може да разбере защо Йохан не оставяше на него преговорите за ценните си книжа, облигациите и останалата част от правните и финансовите проблеми. Освен че Джек имаше няколко близки приятели при Морган, той бе в добри отношения с Уилям Х. Ремик — председателя на фондовата борса, и би могъл да се справи с въпроса за Сийл Бийч с много повече дипломатичност, отколкото Йохан. Раздвижването на седемнадесет милиона долара за една бърза експанзионистична програма на Корнелиус беше сложна хитрост и тя се нуждаеше от правилен избор на време и изтънчено умение. Може би единствената истинска разлика е, че въпреки финансовата грубост Йохан вероятно ще извърши по-добро инвестиране от който и да било от неговите служители, но както казва Натан Франк, младият заместник на Джек: „Да бъдеш помолен от Йохан Корнелиус да купиш облигации, е все едно да те помоли твоят равин да купиш билети за танци на еврейската организация «Бнай Брит». Просто не можеш да кажеш не“.

— Ще се съгласят — каза Джек. — Те просто искат да почувстваш, че са великодушни.

— Струва ми се, че има твърде много великодушие край нас и недостатъчно инвестиции. Ще направя друг опит с банката „Уестърн“, докато Морган изчаква.

Джек повдигна рамене.

— Зависи от теб. При всички случаи срещата във „Вандербилт“ е по-бърза.

— Кой ще бъде там?

— Хери Синклер — със сигурност, Джеймс О'Нийл. Те са все с Фол още от едно време.

— Някой от „Стандарт“?

— Вероятно Боб Стюарт.

Йохан разтри очите си с ръце.

— Сякаш Алберт организира някакво общество за взаимна изгода. На теб как ти се струва? На цялата стара банда, която миналата година бръкна дълбоко в джобовете си за Хардинг, ѝ се върна с лихвата.

— Мисля, че е малко повече от това. Фол показва доста неестествен интерес към петрола.

Джек взе лист хартия.

— Зависи за кой петрол и каква форма ще придобие твоят интерес. Да предположим, че говорим за петрол, който се държи като резерв за флота на САЩ.

— Да предположим? Има три места за резерви на флота, нали? Буена Виста, Калифорния, Елк Хилс, Калифорния и Типот Дом, Уайоминг. Какво?

Джек погледна обувките си и съжали, че е забравил да ги даде да ги излъскат.

— Добре, нека се изразя така. Под каква юрисдикция очакваш, че са те?

— На игри ли играеш?

— Съвсем не. Ти смяташ, че са под юрисдикцията на секретаря, който отговаря за флота, нали така?

Йохан не отговори нищо. Твърдият му предпазлив израз беше достатъчен. Той означаваше, че това, което ще каже Джек Фийлд, трябва да е добро или иначе... Йохан беше на четиридесет и осем години и бе по-напорист, готов за съревнование и притежаваше суровата зрелост на гранит. Като всички други в „Корнелиус ойл“ и свързаните с него индустрии, Джек често си бе сблъсквал ръцете с този гранит и знаеше, че той не прави никакви компромиси.

— През месец май — продължи Джек — президентът Хардинг прехвърли опеката над тези петролни полета от секретаря на флота върху секретаря на вътрешните работи. Не бе посочена никаква състоятелна причина.

Йохан повдигна вежди.

— Значи петролът сега е на разположение на Алберт Фол — приятеля на всички хора, които се занимават с петрол?

Джек изостри вниманието си.

— Приятел на някои хора, занимаващи се с петрол. Не толкова много наш. Аз мисля, че още помни твоя принос в кампанията и мнението за Хюс, че е овца в овче облекло.

— Искам да съм аполитичен — каза Йохан, като произнесе думата „аполитичен“ с особено удоволствие. — Не желая моят бизнес да има приливи и отливи поради политиката. Това е всичко.

— Каквото и да е чувствал Алберт Фол към теб в миналото, той вероятно ще ти прости сега. От всичките ни разговори относно Киамичи става ясно, че е готов да бъде мил с нас, ако ние сме готови да бъдем мили с него. Точно колко мили и какво трябва да направим в замяна, остава да се разбере.

Йохан стана от стола си и отиде до прозореца. През влажното стъкло той можеше да види ъгъла на сградата на Морган и коринтските колони на Фондовата борса. Сградата на Морган още носеше следите от миналогодишните експлозии, предизвикани от анархисти.

— Алберт играе някаква игра — каза той. — Ти какво мислиш?

Джек взе един гъсто изписан на пишеща машина доклад.

— Накарах моите хора да ми дадат справка за тези резерви на флота. Това са заделените през 1909 година резерви, за да осигурят на флота защитено снабдяване с гориво в случай на война. Затрудненията обаче се явиха, когато няколко петролни компании, включително и ние, наеха земи съвсем на границата на правителствените полета, особено в Елк Хилс, и ние изтегляме петрол, който е много вероятно да идва изпод земята, отредена за морския флот.

Йохан се обърна. Ръцете му бяха скръстени на гърба.

— Какъв е проблемът? Те можеха да сложат предпазни кладенци по границата на техните земи и да неутрализират изчерпването. Ние правим така.

— Те също направиха подобно нещо. Но се появи друг проблем. Военните са станали много нервни на тема война с Япония и не искат петролът да бъде само защитен, а го искат изваден от земята, за да могат да го имат на разположение. Това означава, че Фол ще търси съревнование между частници при наддаването за изваждането на петрола, като задържи една част от него като възнаграждение, за да отговори на нуждите на морския флот.

Йохан помисли малко по това и след това добави:

— Значи Алберт има най-малко три от най-добрите договори в свои ръце?

— Точно така.

— И се опитва да създаде удобно нему общество от петролни собственици с вероятната награда Елк Хилс, Типот Дом или Буена Виста според това кой му е най-изгоден.

— Аз го виждам така.

Йохан зачука с молива по зъбите си.

— Добре — каза най-сетне той. — Какъв подход ще възприемеш, когато Алберт ти направи това предложение?

Джек извади носната си кърпа и изтри челото си. Струваше му се ужасно горещо в офиса на Йохан и с удоволствие би си свалил палтото.

— Затова дойдох при теб — каза той с известна несигурност. — Трябва да знам ти какъв подход искаш да възприема.

Йохан го погледна.

— Ти си моят съветник по правните въпроси — изтъкна той, — ти ще ми кажеш.

— Не мога, не мога, преди да чуя каква ще бъде идеята на Фол. Искях само да зная доколко си готов да се съгласиш с него.

— Имаш предвид дали бих предпочел договора за Типот Дом или за Елк Хилс?

— Ами да.

Йохан кимна.

— Разбира се, че бих го искал. Те са отлична земя, която дава петрол.

— Дори и ако трябва да се ангажираме с нещо не съвсем коректно от правна гледна точка?

— Не съвсем. Той непрекъснато говори за „общи интереси“, но още не е уточнил какво точно означава това.

— Значи не е?

— Не.

— В такъв случай — каза Йохан — мога само да предполагам, че не ще предложи нещо незаконно и този път. Но зависи от теб. Ти си бизнес адвокат и това е една специфична област. Аз се прекланям пред твоята преценка. Върви днес там и се справи сам. Само гледай каквото и да решиш, да бъде в най-добрите интереси на „Корнелиус ойл“.

— Да предположим, че иска отговор веднага?

— Тогава му го дай, но когато си сигурен, че това е правилният отговор.

Джек пое дъх със затруднение.

— Точно това исках да знам — каза той тъжно. — Кой отговор е правилният?

Йохан се облегна и погледна Джек с премрежен поглед.

— Правилният отговор — каза сухо той — е този, който можеш да ми съобщиш, като се върнеш, и за който ще получиш повишение.

— А погрешният отговор?

Йохан поклати глава и слабо се усмихна.

— По правило не заплашвам хората — забеляза той. — Заплашването подчертава положението ми, а това пречи на тяхната работа.

Джек погледна купчината документи на коленете си. Бавно и замислено той започна да ги сравнява и да ги подрежда.

— Добре — каза той. — Да се обадя ли, когато свърши?

Йохан погледна часовника над вратата.

— Не, следобед няма да бъда в офиса, ще говоря с Фишман. Да се срещнем в Готам точно в пет.

Джек стана. Той имаше чувството, че са го изпратили с копие от навит „Уолстрийт джърнал“ на борба с митични чудовища. Изкашля се, сякаш искаше да каже нещо, обърна се и излезе от офиса с наведена глава. Секретарката на Йохан извика след него:

— Шапката ви, господин Фийлд, шапката ви!

Този следобед проникваше бледо слънце през офиса на Йохан; той сложи молива си на писалището и отиде до прозореца. По някаква необяснима причина напоследък се чувстваше неспокоен и без настроение. Не беше поради това, че бизнесът минаваше през труден период. Причината беше в него, в чувството, че не е решил нещо, което е засягало живота му.

Вече почти десет години бе женен за Хестер Форбъс Корнелиус и годишнината им наближаваше. Мислеше си, че може да ѝ купи десет изключителни диаманта, за да отбележи този случай. Доволен бе от брака си, гордеше се с трите си деца и все пак чувстваше, че връщането след работа вкъщи при Хестер, вечерята с нея, разговорите с нея, дори спането с нея бяха странно маловажно нещо в живота му. Тя съществуваше, за да го утешава и да знае, че са посетили приема, който трябва, и са се видели с хората, с които трябва. Тя познаваше френските импресионисти, Моцарт и знаеше как да се справя с цилиндъра. Мебелирала бе къщата разкошно, скъпо и с вкус, който събуди интереса и възхищението на „Лейдис хоум джърнал“. Познаваше дипломати, светски хора и знаменитости, говореше с

еднаква увереност за Х. Д. Уелс и неговата книга „Очерк по история“, за бестселъра на годината, разбираше от изкуство, образование и бизнес. Но за Йохан този негов брак бе като театър на сенките; нещо, което му беше удобно и го забелязваше, и все пак нещо, което сякаш не преживяваше. Когато говореше за себе си и за Хестер, струваше му се, че говори за друга двойка, която по една случайност познава много добре. Това не бе, защото не обичаше Хестер. Тя бе хубава и самоуверена и знаеше как да го накара да се чувства мъжествен, сравнително културен и по-малко безскрупулен крал на крадците. В нейната компания се чувстваше по-уверен в себе си и по-благодарен, отколкото по което и да било друго време. И все пак подозираше, че истинският живот намери своя мрачен край в 1903 година, когато Карина падна от шестия етаж на Петдесет и пета улица и Беатрис го напусна; и че всеки ден след това ролята му се изпълнява от неговия дубльор, който е добре платен, прилича на Йохан, говори точно като него и продължава показния му живот, докато истинският Йохан Корнелиус все още седи в празната чакалня от 1903 година, списанията остаряват и стават все по-прашни там, на масата, а той се надява, че времето и съдбата не ще се окажат нещо повече от мечти или грешки в календара, че вратата ще се отвори и Беатрис ще застане там. Той никога не можа да обясни, дори само на себе си, колко силно обожаваше Беатрис. Бе готов да признае обаче, че това, което е обичал, което още обичаше, беше мъглява, романтична представа за Беатрис, каквато тя въобще никога не е била. Но ако беше го направила щастлив, какво значение имаше това? И като наблюдаваше тъжно през прозореца слънцето зад сивите ноемврийски облаци, той се чудеше дали неговият безмилостен апетит към пари и власт бяха наистина причина за това, което се случи с Беатрис и Карина. Телефонът на писалището му иззвъня и той го вдигна.

— Господин Корнелиус, вашата съпруга е тук — каза неговата секретарка. — Искате да знаете дали имате пет свободни минути.

Той погледна към писалището си. Имаше купища писма за подписване и трябваше да прегледа две дебели папки за оценка на акции, но каза:

— Добре, нека влезе.

Хестер влезе облечена с палто от камилска вълна и малка шапка. Тя се наведе и го целуна, ухаеше на „Шанел“. Остави на един стол

чантата си от змийска кожа.

— Бях на пазар — каза тя. — И си помислих, че е добре да се отбия и да те попитам какво искаш за вечеря. Семейство Доерти няма да дойдат преди девет часа.

— Каквото искаш ти. Спомням си, че Мал обича раци.

Хестер си отбеляза в малък бележник.

— Раци, вярно. И може би бифтек. Изглеждаш ми замислен.

Хестер го изгледа насмешливо и седна на края на писалището му. Физически Хестер и Йохан не бяха подходяща двойка. Докато той беше едър и солиден, тя бе малка, деликатна и много хубава. Лицето ѝ имаше формата на сърце, бе с дълъг грациозен врат и косата ѝ бе подстригана „бубикопф“. Очите издаваха характера ѝ, защото бяха кръгли, кафяви и огромни и гостите я гледаха в тях като омагьосани, докато тя не си отстранеше погледа, а след това се чудеа за какво, по дяволите, са говорили. Тя бе по-голямата дъщеря на господин и госпожа Джеймс Форбъс, поначало от Уейкфийлд, Масачузетс, и на времето беше една от най-привлекателните дами в Ню Йорк. Баща ѝ, весел и пълен с идеи човек от шотландски произход, бе натрупал значително богатство от своите патенти за машини за цветен печат и макар да живееше в Манхатън, още се занимаваше с фермерство в Уейкфийлд като доходно хоби. Бе достатъчно заможен и можа да изпрати Хестер в частен колеж, както и в Цюрих, за да се усъвършенства в продължение на година.

Нейната втора (и в романтично отношение решаваща) среща с Йохан беше съвсем случайна. Съвсем против волята му Йохан бе заведен от Латем Т. Джоли, милиардер от Минесота, на един прием в „тайната“ му резиденция в Норуолк, Кънектикът. Ако от това не зависеше подписването на договор за осемнадесет милиона долара, Йохан не би си и помислил да отиде. Но се случи така, че той прекара събота и неделя, като крачеше по коридорите и приемния салон на мрачната къща на Джоли, убеждаваше себе си, че изпълнява задължение и пи много бренди.

Бе срещнал Хестер в библиотеката, заспала в едно кожено кресло. Следобедът беше горещ, годината бе 1910. Случайността го заинтригува толкова много, че седна срещу нея, гледаше я как спи и си мислеше колко е красива в розовата си рокля, с коса здраво сплетена и забодена нагоре. Слънчевата светлина навлезе в стаята, тя постепенно

се събуди, видя го на стола, а неговите бледи сини очи я наблюдаваха упорито през ръката, която беше поставил пред лицето си. Той дори си спомняше нейните първи думи тогава: „О — каза тя, — това сте вие. Не знаете ли, че само женените могат да се наблюдават, когато спят?“.

Тя беше деветнадесетгодишна, а той беше богат. Не приличаше на младите хора от Ню Йорк. Беше рязък и непреклонен в бизнеса и знаеше какво иска, макар че притежаваше някаква объркваща неуловимост, която я заинтригува. Никога не говореше за образованието си, нито за минали любовни истории, но тя чувстваше, че всичко ще измъкне с времето. Може би се влюбиха. Така изглеждаше. Започнаха посещения на концерти, където Хестер седеше с блестящи очи, а Йохан бе край нея така неподвижен, сякаш е реклама за колосани предмети. Прекарваха заедно края на седмицата в Уейкфийлд, а впоследствие Хестер показваше албуми със снимки — Йохан по риза кара лодка или Йохан седнал с кръстосани крака на тревата примигва срещу слънцето, докато яде сандвич. Така мина тяхното ухажване и сватбата им изглеждаше неизбежна. Нямаше много страст, но беше съвсем правилно културата да се омъжи за пари, тъй като в техния случай и двете неща щяха да се обогатят. Сватбата им беше с бюфет, облаци от конфети и органист, който смяташе, че силата е в същността на музиката. След това бяха откарани с карета. Йохан целуна Хестер и ѝ каза: „Ти ще ми бъдеш добра съпруга“, и тя наистина беше. Когато се върнаха в дома си, тя стана домакиня на всичките му къщи, особено на тази на остров Линууд, с изключително чувство на реализъм, неприсъщо за толкова младо момиче. Тя смяташе, че е щастлива, тъй като беше богата, и че Йохан я обичаше, макар и да не беше тигър. Сексуалният им живот бе нормален и елегантен и включваше повдигането на нощниците. За 1911 година той не бе нетипичен и беше достатъчен, за да бъдат създадени Родерик, после Джон и накрая Хоуп. Родерик беше в частно подготвително училище, седемгодишен, с тромави крака и непохватен в игрите. Джон беше на четири години, сериозен, а Хоуп беше двегодишно, своеволно малко момиченце във волани и кордели.

— Може да закъснея тази вечер — каза Йохан. — Имам среща с Фишман.

— Затова ли си замислен?

— Не съвсем. Мислех си за нас.

— За нас? — попита Хестер и повдигна вежди. — Какво имаш предвид под „за нас“?

— За теб и мен.

Хестер извади друг бележник и се опита да реши какви вина да поръча за тази вечер.

— Надявам се, че е нещо ласкателно — каза тя, като си отбеляза „Пуи Фюсе“.

Йохан вдигна рамене.

— Не беше кой знае какво. Опитвах се да преценя дали имаме хубав брак или не.

Хестер остави бележника. Тя се изсмя малко неуверено.

— Не зная какво искаш да кажеш — отбеляза тя, — разбира се, че бракът ни беше хубав и още е.

Той се приближи до нея и попита:

— А ти щастлива ли си? Не мислиш ли, че не съм те обичал достатъчно?

— Разбира се, че не — каза тихо тя. — Какво, за бога, ти дойде на ума?

— Не знам. Започвам да се чудя дали не те пренебрегвам.

— Разбира се, че не. Коя жена може да има дори половината от това, което имам аз?

Той седна.

— Нямам предвид този начин на пренебрегване. Мисля си за любовта. Понякога не ти обръщам внимание. Не получавах това внимание, което е нужно.

— Скъпи, ако говориш за леглото...

— О, не, не, нямам предвид в леглото. Но смяташ ли, че понякога между нас има нещо като прозорец или като спуснат транспарант... и това, което виждам, са само силуети?

Хестер изглеждаше объркана. Йохан не говореше често за своите чувства и проблемът беше, че когато говореше, тя не разбираше нито дума от това, което казваше. Тя сви устните си в странна лека усмивка и каза:

— Хм.

Йохан облегна глава на ръката й.

— Предполагам, че ти си права. Може би съм затворен твърде много в този офис и просто полудявам.

— Можеш да си вземеш ваканция.

— Къде? Не обичам да бъде пътуване по море. Последният път параходът потъна под мен. Параходът „Галвстън Бей“.

Хестер го изглежда дяволито.

— Може да летиш.

— Да летя? Ти се шегуваш.

— Не, не се шегувам. Мисля, че е време да си имаш собствен самолет.

— Моля? — Йохан повдигна глава.

— Казах, че е време да имаш собствен самолет.

— За какво ми е самолет? Какво им е на влаковете?

— Те са бавни. И въобще един самолет ще ти подхожда, ще ни подхожда. Ще можеш да долиташ на остров Линууд само за половин час след работа.

— Хестер...

Тя се усмихна и закова големите си кафяви очи в него.

— Ти знаеш, че има смисъл, Йохан. Може да обикаляш за една десета от времето, за което се придвижваш сега.

— Добре, но аз не съм сигурен. Чувам, че на хората им прилошава доста често. — Йохан направи гримаса.

Тя поклати глава.

— Не съм ли била винаги права?

— Да, разбира се, но...

— Не бях ли права да вземеш предприятието „Хейман Дръгс“ след скандала? И не бях ли права да купиш „Кронпринц“ от морския флот и да вземеш застрахователното дружество „Кнут“?

— Много добре, имам съпруга, която винаги е права. Може би трябва да се оттегля и да оставя съпругата ми да поеме бизнеса. — Йохан не можеше да не се усмихне.

Хестер го изглежда и той не знаеше дали е сериозна или не.

— Нямам твоята сила — каза просто тя. — Нямам и твоята решителност.

— Хестер... — прекъсна я той.

Хестер го щипна по врата, постави чантата на рамото си и излезе. Но преди това каза:

— Йохан... Нали няма нищо нередно.

— Не мисля, че ми е нужен отдых — поклати глава той.

— Добре. Ще започна проучвания за твоя самолет. Това ще ти даде възможност да очакваш нещо. Може би Къртис или Форд, или някой от този род. Може да си го подариш по случай годишнината.

— Окей — каза той и тя тръгна, като махна на секретарката.

Взе асансьора надолу, а на улицата я чакаше дългата лимузина на Йохан, обслужвана от търпеливия шофьор Карл, същия този Карл с бялото лице, който се бе спасил заедно с Йохан и Джек Фийлд от корабокрушението на „Галвстън Бей“. Чак когато Карл затвори вратата след нея и зави на ъгъла, тя си позволи да въздъхне и да погледне през прозореца към претъпканите с хора тротоари на Ню Йорк с израз на лицето, който може би означаваше болка.

Джек Фийлд отиде пеш от хотел „Вандербилт“ до хотел „Готам“ въпреки студа. Вече беше късно и той вдигна яката на палтото си, за да се предпази от вятъра. Градът край него гъмжеше от трафика и тротоарите бяха претъпкани с хора, млади стенографки, излизаци от канторите, повечето от тях модно облечени с къси поли и палта, с вълнени дрехи и шалове. Продавачи на печени кестени потропваха по тротоарите. Носеше се остра миризма на зима.

Джек стигна Петдесет и пета улица и се качи по стълбите на „Готам“. Само на двадесет фута оттук през 1903 година Карина легеше умираща на тротоара, Карина, която завинаги щеше да си остане четиринадесетгодишна. Джек влезе през стъклената врата, премина през хола и попита на рецепцията:

— Господин Корнелиус тук ли е? Кажете му, че го чака Джек Фийлд.

Чиновникът позвъни в апартамента. После каза:

— Добре, сър, можете да се качите.

В асансьора Джек погледна лицето си в мътното огледало. Бе решил вече какво ще направи, но бе любопитно да се наблюдава как ще го направи. В огледалото се отразяваше лицето на човек, който вероятно преди години бе решил, че бизнесът не беше онази божествена мисия, която предсказваше доктор Кедман, и че бизнесмените нямат право да се смятат за избрани от Бога оръдия, колкото и нови длъжности и работни места да създаваха, колкото и помощи допълнително да раздаваха и колкото и бебета да целуваха.

Джек никога не е бил червен и никога не би могъл да бъде. Но това, което чу днес в хотел „Вандербилт“, беше повече от достатъчно да го убеди, че ако такава корупция трябва да съществува, то по-добре е той да не е част от нея. А ако това означава да си подаде оставката, той можеше да печели достатъчно и като адвокат по наказателни или бракоразводни дела или въобще като какъвто и да е. Но дори и да няма друг начин да си изкарва хляба, освен да приеме предложението на Алберт Фол, което той трябваше да направи на днешната среща, Джек би предпочел да проси на Боуъри, отколкото да се съгласи.

Асансьорът спря, Джек излезе и тръгна по преотопления коридор към апартамента на Йохан. Натисна звънеца.

Йохан сам отвори вратата, беше в зелена хавлия, с боси крака и миришеше на сапун.

— Надявам се, че не те безпокоя? — каза Джек.

Йохан затвори вратата и отговори:

— Съвсем не. Току-що свърших срещата с Фишман и почувствах нужда от баня. Искаш ли напитка? Изглеждаш полузамръзнал.

— Един коктейл ще ми дойде добре.

— Заповядай, барът е там, пригответи си.

Йохан седна на кадифеното канапе, докато Джек сваляше палтото и шала си и оставяше чантата си на един стол встрани. Апартаментът бе слабо осветен и тих, с дебели килими и полуспуснати завеси. В пепелника имаше две угарки от пури.

— Е — каза Йохан, докато Джек си приготвяше коктейла. — Как мина?

Джек приготви коктейла и го разбърка. Той виждаше част от лицето си в огледалото пред него, както и белите крака на Йохан с русите косми.

— Мисля, че ще ме накараш да се оттегля.

Настъпи кратко мълчание. Йохан стана и посегна към своето бренди.

— Не карам хората да напускат, освен ако има достатъчно причини. Ти знаеш това.

— А Джери Слободиън? — попита Джек, като съзнаваше, че въпросът е дързък.

Йохан го изгледа с остър поглед.

— Джери беше особен случай. Той ме мамеше години наред. И освен това не взимаше нещата присърце.

— Добре, както и да е. — Джек се обърна.

— Защо направо не ми кажеш какво си направил, кое те кара да смяташ, че ще те уволня? — Йохан го наблюдаваше.

Джек седна в един от големите удобни фотьойли и разхлаби връзката си.

— Не, не ми казвай — изпревари го Йохан. — Ти си отговорил отрицателно на Алберт. Той е предложил нещо и ти си го отхвърлил. Той ти е предложил Типот Дом и ти си го отхвърлил.

— Не точно — каза Джек, — но почти.

— По-добре ми кажи в такъв случай. — Йохан отпи малко бренди.

Джек кимна.

— Почти бях отгатнал какво ще се случи. Проблемът бе, че Фол никога не ни е вярвал, както вярва на Синклер, О'Нийл и всички други. Ние сме били... много аполитични.

Йохан се усмихна, когато Джек каза това, но не го прекъсна.

— Доколкото мога да разбера, нещата ще се развият така. От своето петролно поле Мексика Хъмфрис се е съгласил да продаде тридесет и три милиона и триста и тридесет хиляди варела петрол по един долар и петдесет цента варела.

— Какво му е лошото? — Йохан се намръщи.

— Нищо. Само дето не ги продава на „Синклер консолидейтид“ или на „Прери“, а ги продава на „Континентал трейдинг къмпани“ от Канада.

— На какво?

— Точно това питах аз. Но чакай. Компанията „Континентал трейдинг къмпани“ от Канада препродава след това петрола на „Синклер консолидейтид“ и на „Прери ойл“, но за долар и седемдесет и пет цента варел.

Лицето на Йохан стана неподвижно.

— Двадесет и пет цента, умножено по тридесет и три милиона, какво прави?

— Алберт Фол вече го е изчислил вместо нас. Осем милиона долара и нещо. Това е след комисиони и разноси.

Йохан бавно кимаше.

— Осем милиона долара, разбирам. И смятам, че няма да разбере кои може да са акционерите на компанията „Континентал трейдинг“ от Канада.

Джек се изкашля. Той чувстваше, че може да се е простудил на идване от „Вандербилт“.

— Ти си напълно прав. Боб Стюарт, Хери Блекмер, Хери Синклер и Джими О’Нийл. И ние, ако се уловим. Те са готови да разделят парите на пет, ако искаме, и това са пари в брой до стотинка, за които не се дава отчет на директорите и на акционерите. Джобни пари. Или джобни акции всъщност. Парите ще бъдат изплатени в акции „Либерти“.

— Какво печели Фол от това?

Джек извади носната кърпа и изтри носа си.

— Това е най-хитрата част. Ако някой от нас е достатъчно щедър да се раздели с акции в полза на господин Фол, той може да бъде благосклонен към нас, когато стане дума за определяне на частни договори за Типот Дом и Елк Хийлс. Той би погледнал към нас още по-благосклонно, ако подарим няколко акции на Уил Хейс. Изглежда, че по време на кампанията за Хардинг и Кокс Националният републикански комитет е направил дълг, който не може да се ликвидира.

— Те ще заплатят дълга с акции „Либерти“? С тези акции „Либерти“?

Джек поклати глава.

— Разбира се, че не. Те ще склонят няколко от техните по-богати приятели да подпомогнат фонда на компанията и в замяна ще им пробутат акциите „Либерти“ на Синклер. И така, набързо, мръсните акции стават чисти.

— А какво става с Киамичи? — попита Йохан смръщено.

— В Киамичи ще можем свободно да пускаме сонди, ако изберем „Континентал трейдинг“. Иначе не.

— И ти вече се отказа от наше име?

Джек не отговори. Той се сгореци, сякаш имаше температура. Долу по улицата се чуваше полицейска сирена.

Йохан помълча известно време. Играеше си с чашата бренди, като я въртеше в ръцете си. Джек го наблюдаваше, пиеше си коктейла и се потеше.

По едно време Йохан каза:

— Искаш да напуснеш „Корнелиус ойл“, така ли?

— Разбира се, че не. — Джек погледна озадачен.

— Каж ми истината.

Джек помълча, после кимна.

— Ами ако искаш да знаеш истината, от доста дълго време се тревожа.

— Знам това.

— Знаеш?

Йохан го погледна втренчено.

— Разбира се, че знам. Ти си един от висшите ми служители и аз не обичам да упълномощавам други. Да не мислиш, че се движа със затворени очи? Аз трябва да имам кожа като на бик и да хапя като крокодил, но ти не разбираш каква част от това е блъф? Аз съм Бог в този офис, Джек, и точно като Бог трябва да зная всичко и за всеки, а така също кой как се чувства.

— Ако си знаел, тогава... — каза Джек.

Йохан го накара да млъкне.

— Ти си един от най-добрите хора, които въобще съм имал. Ти си талантлив адвокат, добър бизнесмен и приятен човек. Искях да бъда с теб по възможност повече години и затова не съм ти задавал този въпрос по-рано. Знаех, че не си щастлив, но имах нужда от твоето умение. Това, което се нарича интелигентно използване на дадените източници. — Той остави питието си и добави: — Щом като разбрах, че не си доволен, аз ти увеличих заплатата, спомняш ли си? Това не беше подкуп, за да те задържа, Джек, но аз се надявах, че е малка компенсация за това, че вършиш работа, която всъщност не ти доставя удоволствие.

Джек вдигна ръце, че се предава.

— Звучи ми като че ли се опитваш да ме уволниш.

Йохан го погледна с половин усмивка на уста.

— Ще те уволня, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре.

— Отговорих отрицателно на Фол и Синклер. Казах им, че няма възможност „Корнелиус ойл“ да се забърква в това — достатъчна причина да ме изхвърлиш през вратата, нали?

Йохан стана. Джек почти не виждаше лицето му в сянката на лампата.

— Смяташ ли, че това е правилният отговор? — попита Йохан.

— Да, смятам. Не бих казал друго.

— Защо смяташ, че е правилно?

— Защото в перспектива печалбата не се реализира. Една пета от осем милиона долара представлява само един милион и шестстотин хиляди, и то при положение, че сделката се осъществи. Освен това, ако ние трябва да дадем това на Хейс и Фол в очакване на договори за Типот Дом и Киамичи, тогава математиката въобще не излиза. Не за нас във всеки случай. Ние можем да изкараме пари за подкупи и за други подобни с много по-малък риск. Тази администрация е пълна с търговци, тарикати и техни добри приятели от преди. Тя се тресе от корупция, не след дълго това ще се разкрие и ако то се случи, последното място, където искам да видя „Корнелиус ойл“, е в тази бъркотия.

Йохан го изслуша и бавно кимна.

— Мисля, че Диоген може да спре тук, ако добре разбирам джобния си речник — каза той толкова меко, както Джек не бе го чувал през цялото време, откакто работи в „Корнелиус ойл“.

Джек не каза нищо.

— Ти си взел правилно решение въз основа на правилни причини — продължи Йохан. — Днес следобед се страхувах, че може да се покажеш мекушав, защото си мислеше, че аз искам Типот Дом и Елк Хилс на всяка цена, но не го направи. Ти постъпи правилно. Цялото това правителство много скоро ще попадне в дълбока и сериозна мръсотия и това ще бъде в наша полза пред Сената, ако запазим ръцете си чисти. Освен това загубените каузи никога не са изцяло загубени.

— Какво имаш предвид? — попита Джек.

Йохан изръмжа.

— Внимавай сега — и той взе телефона. Настъпи дълго мълчание и после каза. — Мойра? Дай ми Алберт Фол на телефона. Той вероятно е в Мелонс.

Почти пет минути никой не проговори, а Йохан чакаше неговата служителка да го свърже със секретаря по вътрешните работи.

— Алберт? — най-сетне каза той. — На телефона е Йохан. Знаех, че ще те намеря там.

Джек чуваше един тих металически глас от другата страна на линията. После Йохан каза:

— Тъкмо говоря с Джек Фийлд. Да. Да, вярно. Да, зная, че си разочарован, но нещата понякога се развиват така. Не, аз уважавам неговото решение. Добре, съжалявам.

Йохан изписваше фигури с пръсти по масичката на телефона, докато Фол му отговаряше и после каза:

— Притеснявам се истински за Киамичи. Да, точно. Виждаш ли, Алберт, на мен ми се иска хората ми да започнат работа там. Да, знам всичко за това да дадеш и да вземеш, Алберт, и затова ти се обаждам. Знам, че ние не участваме, но работата е там, че това, което правите с компанията „Континентал трейдинг“, ами това е вид тайна операция, нали? Голяма тайна?

Йохан погледна към Джек и му намигна. После каза:

— Както виждам работата, Алберт, ние можем да си държим устата затворена заради теб, но само ако направиш нещо за това. Например да разчистиш проблемите около Киамичи. Не, Алберт, не говори така. Какво имаш предвид? Не, съвсем не е така. Това е проста и чиста сделка. Ще направим всичко „Континентал трейдинг“ да остане тайна между нас, а ти ще ни помогнеш малко в Оклахома. Какво толкова лошо има в това? Окей. Да, зная. Но сенаторът Уолш може да прояви интерес, нали? Знам, че точно сега се е запалил много по тези работи. Да. Добре, това е всичко, което искам. Да. Обади ми се утре. Точно така. Но, Алберт, направи всичко така, че отговорът да е утвърдителен. Добре. Лека нощ.

Йохан остави слушалката. Той явно беше развеселен. Приблужи се до Джек с ръце на гърба и се усмихна.

— Не ти липсва смелост — каза Джек.

— Единственият начин да напредваш — кимна Йохан.

— Добре — каза Джек, — а какво да правя от сега нататък. Дойдох тук в очакване да бъда уволнен, а сега изглежда, че не съм.

Йохан потри брадата си.

— Не, не си уволнен, но може би това е най-подходящото време за теб да се измъкнеш от този бизнес. Ако не си щастлив, няма смисъл да се въртиш тук през целия си живот.

Джек се изкашля. Не знаеше какво да каже. Йохан седна на края на масата до него и постави голямата си ръка на рамото му.

— Това, което направи днес, беше добра работа, а аз ценя добрата работа. И нека да кажем, че ти плащам за тази работа и че ти давам малък подарък за раздялата, за да ти помогна да започнеш адвокатска практика, каквато ти харесва.

Той стана и отиде до писалището, покрито с писма, книжа и разни доклади за борсата. Отвори чековата си книжка и написа един чек. След това го размаха, за да изсъхне мастилото, и го подаде на Джек. Джек не мислеше дори да погледне на каква стойност е, не пред Йохан, но не можа да се въздържи и наведе очи към него.

— Десет хиляди долара не е състояние, но е същата сума, която едно време ми дадоха, за да започна. Не можех да те оставя да напуснеш с по-малко от това. Както и с повече.

— Благодаря — каза топло Джек. — Десет хиляди са много. Щом като ти можа да направиш един милион от тях, може би и аз ще мога.

— Ще ми липсваш. Искам да останем приятели — каза Йохан.

Джек кимна.

— И аз искам. Мисля, че не беше лесно да се разбираме напоследък, както вървяха работите.

— Нека да говорим за това друг път — каза Йохан. — А сега аз предлагам да се върнеш вкъщи при Ели. Изглеждаш ми така, сякаш се разболяваш.

Джек стана, взе палтото и чантата си. Още чувстваше, че трябва да каже нещо, дори само довиждане. Отиде при Йохан, подаде му ръка и той я пое.

— Няма да забравя нищо — каза той. Гласът му се задави, но може би беше от настинката.

Йохан изръмжа.

— Добре ще бъде, защото, ако някога кажеш на някого какво се случи тук тази вечер, ще завъртя въжето и ще те ударя там, където най-много боли.

По пътя за вкъщи Джек спря на две места. Отиде до един гръцки магазин на Трето авеню, който беше единственият все още отворен магазин, и купи едно червено тенекиено влакче. След това спря на следващия ъгъл и си купи топъл сладкиш, който яде по пътя до

Сентръл парк саут. Беше ледена ноемврийска нощ на 1921 година и студът караше очите му да сълзят.

1927

*„Когато си отидат гостите ви —
съжалявате ли, че сте ги поканили? Освободете
се от всякакво смущение! Известната книга
«Как да се държим в обществото» ще ви
посъветва какво да правите, какво да говорите,
как да пишете и как да се обличате при всеки
случай!“*

Реклама от 1927
година

Пролетта, изглежда, винаги пристигаше рано в този тих кът на Пенсилвания. Може да сте дошли от Джонстаун или Алтуна и дърветата там да са били още голи, но тук, в долината на Робинстаун, пъпките вече са влажни и свежи, облаците кротко плуват по небето и обещават лято, докато навсякъде другаде все още сякаш плащат дан на зимата.

През този ден на месец март 1927 година беше валило малко призори, но сега слънцето грееше и локвичките по улиците отразяваха небето като малки късчета счупен син порцелан. Във въздуха се носеше свеж мирис на мокра трева и росата се люшкаше по паяжините на натежалите дървета. Сенките на купестите облаци плуваха лениво по закръглените хълмове, които пазеха Робинстаун от североизточните ветрове и го криеха от странници и нахални търговски пътници.

Долу, в селския магазин, магазинерът Мартин Левон разтоваряше чували с боб и червени картофи от своя пикап. Кафеникав раздрънкан автомобил пухтеше по Мейн стрийт и тесните му гуми пляскаха в локвите и калта. Той паркира до пикапа и изпухтя при спирането.

— Добро утро, Мартин — каза шофьорът.

Мартин не се обърна, а подпря чувала на дървената стена на магазина.

— Добро утро и на теб, Гровър.

Шофьорът Гровър Бийн слезе внимателно от колата и закуцука по тротоара. Той беше един от най-важните хора в града, тъй като притежаваше повечето пасища на север от реката Съскуехана и всички права върху минералите, а стадата му от млекодаен добитък от 1922 година насам непрекъснато печелеха награди. Беше слаб и висок, с широкопола шапка и издължено тъжно лице като на хрътка.

Мартин свърши разтоварването на пикапа и закачи капака. Гровър седна на един от старите кухненски столове пред магазина и запали тънка пура. Сутрешният бриз отвяваше дима през рамото му.

— Ще имаме чудесен пролетен ден — каза Гровър, като се облегна назад. — Няма да ни дойде зле такъв ден.

Мартин изтри носа си с ръкава на ризата.

— Мисля, че е така, но аз предпочитам да е влажен, отколкото сух. През дъждовните дни хората се навъртат край магазина по-дълго, и общо взето, купуват повече.

Двамата мъже поседяха няколко минути, като пушеха и се наслаждаваха на деня. В Робинстаун не се смяташе за учтиво веднага да кажеш по каква работа си дошъл. Населението (общо 350 души) бе много малко за това. Първо разговаряш за семейството, покашляш, помънкаш и накрая започваш да говориш за това, което си намислил...

— Снощи четох, че напоследък могат да изпращат филмови картини по въздушните вълни като радиото — каза Гровър. — Изглежда, че скоро ще направят проби, може би тази година... Наричат го телевизия. Това звучи интересно, нали?

Мартин подсмръкна.

— Не виждам каква е ползата от това. Не намирам разлика дали ще чуеш някой да свири на банджо или ще го видиш, не е ли така?

— О, нещата са по-сложни — каза Гровър. — Те смятат, че могат да ти показват спортни събития в самия ти дом, и то точно когато стават. Можеш да видиш президента, като говори, ясно като посред бял ден, когато той е във Вашингтон, а ти си си вкъщи.

Мартин почеса главата си.

— Сега вече съм сигурен, че няма полза от това. Достатъчно лошо е, че в Белия дом е Кулидж и без да го виждам в къщата си, не,

благодаря, не съм доволен.

Гровър, който твърдо вярваше в „нормалността“ на републиканците и веднъж беше поканен на благотворителен банкет във Филаделфия, където трябваше да присъства и Калвин Кулидж (а той не дойде, защото имал грип), започна да се смее.

— Не може да ти се завърти главата, Мартин. Нито с радио, нито с телевизия, нито с някакви невероятни измислици или нещо подобно. Ти си добър човек!

Мартин запали отново угасващата си цигара и духна кибритената клечка. Той погледна сериозно към Гровър, сякаш чувстваше, че има нещо важно да каже.

— Не си много щедър на комплименти, Гровър.

Лицето на Гровър веднага прие сериозно изражение.

— Не съм — съгласи се той. — Но, както знаеш, нямаме често възможност да направим нещо от себе си.

Мартин не отговори. Той чакаше Гровър да продължи. Имаше целия ден на разположение и утре, и всички следващи дни, затова нямаше смисъл да го притеснява. Гровър Бийн искаше да каже нещо важно и понеже е джентълмен, ще го каже по джентълменски.

— Миналия месец получих писмо — каза Гровър. — Беше от Питсбърг, от заводите „Крайпър дай“. Съвсем официално, на бланка и прочие. Изглежда, че планират да създадат фабрика тук, в Робинстаун, и искат да използват реката Съскуехана за бояджийския процес. Ще направят и железопътно разклонение из цялото селище така, както не можеш да си представиш.

Мартин го загледа втренчено.

— Искат да построят фабрика? Тук... в Робинстаун?

— Точно така. Те са направили предложение за Слоуп Медоу и за Саут Хийл, както и за две или три други пасища, които вече не използваме, и казват, че ще създадат работа, ще донесат пари и ще направят Робинстаун процъфтяващ град.

Мартин се намръщи.

— Звучи доста добре. А какво ще стане с тукашните фермери? Какво ще направят с тях. Те са моите редовни клиенти, Гровър, и дори да се сдобия с повече клиенти, не искам да видя старите си приятели продадени за някаква река или фабрика за боядисване, или, по дяволите, кой знае какво друго.

Гровър поклати глава.

— Ти не разбираш. Погледни нататък, където завива реката, там ще бъде фабриката. Работническите жилища ще бъдат зад гората и ти даже няма да ги виждаш. Всичко върху моя земя и по-голямата част от тази земя вече не я използвам, и гората, и върха на билото Ребит. А това било е толкова стръмно, че добитъкът не може да го изкачи, освен ако не го носиш на гърба си. Вече не ми е от полза.

Мартин стана и отиде до края. Той закри очите си с ръце от слънцето и погледна към долината на Съскуехана, меката сочна долина с цъфтящи дървета и малката купчина боядисани дървени къщички.

— Мисля, че що се отнася до бизнеса, нещата ще се съживят — каза Мартин бавно. — Като си помисли човек за хората, които ще живеят тук и ще идват да купуват от магазина редовно, ден след ден.

— Тази стара каса няма да спира — каза Гровър ентусиазирано. — Можеш да станеш богат човек, Мартин, ако работиш усилено и играеш правилно.

— Дали ще имат магазин на компанията?

— Мога да поставя условие да обещаят, че няма да имат. Още не съм подписал никакви документи. Искам първо да разбера какво ще каже градът.

Мартин се обърна и каза натъртено:

— Накарай ги да обещаят. Никакъв магазин на компанията и тогава могат да дойдат и да си построят сто фабрики за боя. Даже двеста, ако така са решили!

Гровър се засмя.

— Радвам се, че идеята ти харесва, Мартин.

— Ще се намерят мнозина, които да я харесат. — Мартин се усмихна. — Във всяко селище има старомодни хора, но според мен въпреки това трябва да се отпразнува случаят. Имам няколко бутилки специално уиски, ако искаш, влез вътре.

Гровър поклати глава, но се усмихна.

— Предпочитам главата ми да е на мястото си по това време на деня. А може би хората на „Крайпър“ ще дойдат днес да уговорим продажбата и аз не искам да си помислят, че не съм трезвен, нали?

— Мисля, че си прав — кимна Мартин. Той се изкашля и размърда краката си, а после каза: — Надявам се, че ще ти дадат добра цена.

Гровър вдигна рамене.

— Това е нещо, което всички в околността ще искат да знаят. Колко даде „Крайпър“ на стария Бийн за земята? Е, добре. Веднага ще кажа, за да няма слухове и преувеличения. Това, което искат, са няколко места, както вече казах, и плащат двеста и петдесет хиляди долара.

Мартин подсвирна.

— Това е четвърт милион! Ще ти платят четвърт милион за билото Ребит и за Слоуп Медоу и още малко шубраци? Трябва да не са с ума си!

— Чакай — каза Гровър, като вдигна ръка. — Всичко това е хубава земя, богата, а там, където няма да строят, могат да използват мястото за пасище или за нещо друго.

— Ти сам току-що каза, че билото Ребит не било добро за пасище, ако не си готов да изкачиш кравата на гърба си. А ти мислиш, че те ще го правят?

Гровър се намръщи.

— Откъде да знам? Те искат тези земи, може да имат и начин да ги използват.

— Четвърт милион — каза Мартин с прегракнал глас и трябваше да седне на чувала с боб. — Това са повече пари, отколкото някога съм виждал. Знаеш ли, Гровър, винаги съм казвал, че ти си джентълмен, и съм бил съвсем прав. Ако не изпиеш една малка чаша сега с мен, даже може и голяма!

Гровър Бийн, доволен от новината и от предстоящото богатство, най-сетне се съгласи. Мартин влезе вътре да извади бутилката от продълговатата кутия на часовника на стената и извика на жена си Кетрин да донесе чаши, защото сега е време за празнуване независимо дали е десет часът сутринта или не. Те ще имат повече клиенти в магазина, отколкото бълхи по кучето и всички наоколо ще забогатеят.

Сутринта напредваше и времето се затопляше, те седяха край чувала, Мартин им наливаше чисто, домашно приготвено уиски, смееха се и пушеха, а новината се разказваше на всеки, който минеше. Както бе предрекъл Гровър, не всеки от селището Робинстаун бе доволен, че къщите им ще бъдат засенчени от фабриката за бои, но повечето признаваха, че ще им донесе финансова сигурност в едно време, когато финансовата закрила съвсем изтъняваше.

Беше малко след единадесет, когато видяха три големи черни коли да проблясват на слънцето, като приближаваха неравния път на Съскуехана през ясеновата горичка надолу към долината. Съвсем тихо колите стигнаха до тях и спряха край магазина.

— Прилича ми на погребение — каза Мартин и се изсмя високо. Гровър Бийн погледна по-сериозно.

— Може хората от „Крайпър“ да идват да говорят за фабриката.

Завесите на прозорците на стария Джоунсън бяха дръпнати и Джордж Първис, телефонен оператор и мениджър на банката, пристигна бавно по риза и тиранти.

Лимузините бяха със затъмнени прозорци, така че не можеше да се види кой беше вътре. За момент те останаха неподвижни и тихи като мрачни видения от друга планета. После вратите се отвориха и трима шофьори излязоха да отворят задните врати.

От първата врата излезе млад мъж с очила. Имаше вид на преуспяващ адвокат с чанта. Той стъпи първо в калта и това подсказа на Мартин, че сигурно има достатъчно пари и притежава повече от един чифт обувки. Приблужи се до магазина, вдигна шапка, като че за поздрав на всички хора по света и можеше дори да изпее една песен, както по-късно се изрази Мартин.

— Господин Гровър Бийн — може би е някой от вас?

Гровър стана бързо и едва не разсипа напитката си. Лицето му се зачерви повече от обикновено и преди да се ръкува, изтри ръката си в панталоните.

— Това съм аз, сър. Аз съм Гровър Бийн. Имам честта да се запозная с вас.

— Здравейте — отговори младият мъж в сиво. Имаше особена, кисела усмивка. — Аз съм Осуалд Стоун и представлявам заводите „Крайпър дай“. Предполагам, че сте получили писмото с резултата от окончателните преговори за продажбата на притежаваната от вас земя?

— Да, благодаря — каза Гровър с такъв сигурен тон, че Мартин се обезпокои, тъй като той никога не беше толкова положителен след две чаши уиски.

— По-късно можем да уточним подробностите. А това е Мартин Левон, собственик на магазина тук, а това е Джордж Първис, нашият правист и мениджър на спестовната банка на Съскуехана.

Мъжете от Робинстаун поздравиха, но не направиха опит да се ръкуват.

Осуалд Стоун стъпи на тротоара и изстърга калта от обувките си. Забеляза полупразните чаши до чувала, но не направи никаква забележка. Вместо това се обърна и хвърли поглед към града и долината, сякаш имаше намерение да превърне всичко във ваканционно селище.

— Хубаво градче имате, наистина хубаво — каза рязко той.

Джордж Първис наклони глава и отговори:

— Така си го харесваме.

Стоун се усмихна.

— Разбира се. И ние имаме намерение да ви помогнем. Това, което планираме, е да направим някои подобрения. Ще се съживи всичко и ще добие по-висок тонус.

— Ами ако ние не искаме да добие по-висок тонус? — каза Първис. — Ако искаме нещата да си останат така както са?

— Ами — усмихна се Стоун — това е нещо, което вие и господин Бийн ще трябва да решите. Господин Бийн ни предложи земята съвсем законно и никой не може да му отправя упреци за това.

Първис погледна Осуалд Стоун за момент, после се обърна и по същия начин изгледа Гровър Бийн. Гровър се смути и не можа да издържи погледа на Джордж Първис за повече от няколко секунди.

— Струва ми се, че продажбата на земята си е работа на собственика, но също така, ако тази земя ще бъде използвана за нещо, което ще се отрази на целия град, както в случая, мисля, че това е работа и на града.

— Всичко е добре засега, Джордж — каза внимателно Мартин Левон, — но трябва да помислиш и за търговията. Никой от Робинстаун не се е замогнал след войната и както цените на млечните продукти спадат с всеки изминал ден, може би трябва да уредим нещо. Бъдещето не е във фермерството и това е съвсем сигурно.

— Това са празни приказки, ти знаеш добре — добави Джордж Първис. — Докато има хора, които се нуждаят от храна, ще има и фермери. Има излишък от жито, има излишък от масло и има повече месо, отколкото Калвин Кулидж може да побере в устата си наведнъж. Но аз чувам, че в Конгреса е внесен закон за продажба на излишъка в чужбина, и тогава ще се разбере дали бъдещето е във фермерството

или не. А ти ще си седиш тук, в Робинстаун, ще задушаваш добитъка си, ще тровиш реката с боя и ще се чудиш и маеш защо си направил това, което правиш днес.

Осуалд Стоун ни най-малко не бе смутен от тази реч, но кимна на един от шофьорите, които седяха до лимузината, и когато той дойде, му пошепна нещо на ухото.

Шофьорът кимна и отиде до втората кола, като се стараеше да не стъпва в локвите с лъскавите си кафяви ботуши.

— Тук има един човек, с когото искам да се запознаете — каза Осуалд Стоун на Джордж Първис. — Може би като поговорите с него, ще промените мнението си.

Джордж Първис поклати глава.

— Само едно нещо може да ме накара да променя решението си, и то е краят на света. Когато дойде този ден, можете да издигате фабрики за бои, докато се разорите.

Шофьорът отвори задната врата на втората лимузина и от там бавно излезе мъж. Като се изправи в целия си ръст, Мартин Левон почти веднага разбра кой е. Мъжът бе широкоплещест, тежък, възрастен, с доста червено лице. Той се приближи до тях, вдигна глава едва когато стъпи на тротоара и изгледа всички подред. Никой не проговори и никой не знаеше какво да каже.

Мъжът свали сивата си кожена ръкавица и подаде ръка. Пръв се ръкува Джордж Първис и малко се намръщи, защото мъжът стискаше здраво ръката му, а имаше и три гравирани златни пръстена.

— Аз съм Йохан Корнелиус — каза мъжът, като ги изгледа един по един. — Аз съм, така да се каже, собственикът на заводите „Крайпър Дай“.

Осуалд Стоун приглади косата си.

— Господин Корнелиус с удоволствие ще отговори на въпросите ви. Вие имате въпроси, господин Първис, нали?

Джордж Първис изглеждаше малък и опърпан до Йохан. Ризата му бе избеляла и кърпена в сравнение с безупречно бялата риза и връзката на Йохан, а и ръцете му бяха груби и издраскани.

Все пак той се съвзе, погледна предизвикателно и каза:

— Нямам въпроси, господин Корнелиус, никакви въпроси. Това, което имам, са възражения. Както виждам, вие сте подмамили Гровър

Бийн с пари и сега той е готов да ви продаде земя за цел, която няма да е изгодна за града. Така виждам аз нещата.

Йохан кимна.

— Какво ви кара да мислите, че завод за бои не е подходящ за този град, господин Първис?

Джордж Първис се изкашля.

— Не съм богат човек, господин Корнелиус, не съм като вас, но прекарвам в този град по-голямата част от живота си и зная какво е подходящо за него и какво не. Когато този закон за продажба на излишъка в чужбина бъде одобрен от Конгреса, това място ще се съживи отново и затова не искам никакви фабрики да ни тровят реките и да ни изблъскват от нашата собствена земя.

Лицето на Йохан беше безизразно.

— Смятате ли наистина, че Конгресът ще одобри този закон през главата на президента?

— Защо не, той няма друг избор? — Джордж погледна разярено.

Йохан остана спокоен.

— Има, сигурен съм, и се обзалагам с вас на петстотин долара, че той ще упражни своето вето.

— О, хайде... — каза Джордж. — Той няма друг избор.

Йохан се обърна към него.

— Не, приятелю, ти си този, който няма друг избор. Ти ще бъдеш повлечен за ушите в бъдещето на тази нация, независимо от това дали ти харесва или не. Ти ще бъдеш част от онова, което прави Америка велика, а то няма нищо общо с ядосани фермери, закони срещу тръстове, мекушавци и мекушави мелиоратори.

Той хвана Джордж Първис за рамото. Показа му долината на фона на далечната гора и мъглявите извивки на билото Ребит.

— Какво виждаш там? — попита високо той. — Когато погледнеш към тази долина, какво виждаш?

Джордж се чувстваше неудобно, но нямаше нахалството да отблъсне хватката на Йохан Корнелиус.

— Виждам дървета — каза смутено той. — Дървета... и пасища.

— И още какво?

Джордж хвърли бегъл поглед.

— Не знам... облаци?

Йохан го пусна.

— Виждаш дървета, пасища и облаци?

— Така ми се струва — каза Джордж, като разтриваше рамото си.

Йохан поклати глава като добър чичо, който се чуди на незнанието на някое глупаво племенниче.

— И аз виждам тези неща, господин Първис, но освен това виждам и нещо друго. Виждам реката и винаги когато видя река, виждам енергия и вода за работа на някоя фабрика. Енергията е безплатна и водата също, а това значи икономия и печалби. Освен това виждам още нещо, но то е тайна, защото ще прави града богат и все по-богат. Хайде, господин Първис, това е Америка. Това е земята на възможностите. Никога ли не ви е идвало на ума да забогатеете?

Джордж Първис отвори уста, но после пак я затвори. Мартин Левон го наблюдаваше, също и адвокатът Осаулд Стоун и той просто не знаеше какво да каже. Разбира се, че бе мечтал за богатства и да си купи автомобил. Но това бяха просто глупости и с годините тези мечти се стопяваха. Той знаеше, че големите пари не са за него, и беше свикнал да бъде доволен от малката си мрачна канцелария, черната цилиндрична печка със синия чайник с тихо врящо кафе.

— Хайде — каза Йохан Корнелиус с усмивка. — Време е да уредим спогодбата за земята завинаги. Искате ли да се качите в колата, господин Бийн? Ще поговорим за подробностите и ще завършим цялото това шоу по пътя.

Гровър Бийн изпъна дрехата си и кимна в знак на съгласие, но като вървеше към дългата черна лимузина на Корнелиус, той се обърна към Джордж Първис, втренчил се в тротоара с учуден, безнадежден поглед на пастор, който се съмнява дали вярата му не се е оплела в егоистични желания и светски бъркотии, и чувстваше, че иска да каже на Джордж нещо, каквото и да е, дори само „съжалявам“.

Лимузината миришеше на кожа и бренди. Тъмните стъкла я правеха мрачна като пътуващ ковчег и трудно можеха да се различат лицата на хората, които седяха вътре. Някой отвори чанта и се разшумоляха книжа. Вратата бе затворена и външният свят и тихият вятрец бяха отстранени.

— Седнете — даде инструкции Йохан Корнелиус, като издърпа една от допълнителните седалки. — Чувствайте се като у дома си.

Гровър седна, като хапеше устните си нервно и съсредоточено. Йохан набързо прегледа книгата, за да си припомни сделката. После погледна и каза:

— Надявам се, че няма нищо, срещу което да възразявате, господин Бийн?

Гровър се изкашля.

— Да, сър, освен въпроса за оградата от юг, плюс това ме помолиха да включа някои подробности от името на гражданите.

— Какви са те?

— Искам да се подчертае, че всички работещи във фабриката за боя ще купуват от местния магазин и няма да се открива магазин на компанията за конкуренция; искам да стане ясно, че реката няма да бъде отровена от боите, тъй като две стада добитък пасат и пият вода от нея долу, при ясеновата горичка.

Йохан заразгръща страниците на договора, докато намери съответното място. Той прочете внимателно и отново погледна Гровър.

— Това са вашите предложения, нали?

— Да, сър, това са.

Йохан въздъхна и потърка чело. Осуалд Стоун, който седеше до него, разпозна белезите на нетърпението и се усмихна с една от своите малко горчиви усмивки.

— Господин Бийн — каза Йохан с уморен глас. — Предлагам ви двеста и петдесет хиляди долара за земята. Това достатъчно ли ви е или не?

Гровър погледна Осуалд Стоун и след това някакъв друг помощник на Корнелиус, който седеше в най-тъмния ъгъл.

— Достатъчно са — каза той. — Вече сме постигнали съгласие за сумата.

— Добре, тогава — каза Йохан, — щом като е достатъчна сумата, вземете я. Не се опитвайте да налагате смешни условия, защото, когато аз правя договор, го правя ясен, прост и към него няма никакви украшения и изключения, както и странни клаузи, които да го правят като храна за свине. Или ми продавате земята, или не, това зависи от вас.

Гровър преглътна. Не му бе идвало още на ум, че Йохан може да постави въпроса така. Истина беше, че той отчаяно се нуждаеше от парите, защото фермата му прекара три лоши години и той имаше

сериозни дългове. Да позволи на банката да обяви просрочка на дълговете му, бе невъзможно, особено за него — такъв джентълмен, за какъвто се смяташе, а единственият начин да събере пари, беше да продаде.

— Добре... — каза Гровър неуверено.

— Добре какво? — попита Йохан. — Продавате ли земята или не?

Гровър вдигна глава.

— Да, сър, ще я продам — каза ясно той.

— Това исках да чуя — каза Йохан. — Осуалд, подайте на господин Бийн писалка и нека сложи своя подпис на съответното място.

Договорът бе разгърнат на малка орехова масичка в задната част на лимузината. Осуалд Стоун подаде на Гровър писалка, той я взе, подържа я малко, уж че чете договора още веднъж, макар да не виждаше думите. Мъжете в колата търпеливо чакаха и когато подписа със синьо-черното мастило, никой не побърза да прибере договора. Щом мастилото изсъхна, Осуалд посегна и попита:

— Доволен ли сте?

Гровър кимна, без да погледне.

— Да, сър, доволен съм.

— Тогава ето ви чека за двеста и петдесет хиляди долара, както сме се уговорили.

Гровър пое чека, отново без да погледне. Сложи го в джоба на дрехата си и промърмори:

— Благодаря.

Той се канеше да отвори вратата на лимузината, когато Йохан Корнелиус го задържа.

— Господин Бийн — каза той. — Бих желал да проверите чека.

— Аз ви вярвам, няма нужда — отговори господин Бийн.

— Не, не трябва — настояваше Йохан. — Не бих желал да мислите, че сте излъган. Просто погледнете дали е истински.

Гровър извади чека и го погледна отблизо.

— Изглежда ми чудесен, благодаря.

— Много добре — каза Йохан. — Искам да ви благодаря за вашата помощ, искам да ме помните с добро, независимо от това какво ще се случи. Напоследък няма много поводи за радост.

— Не — каза Гровър несигурен и загрижен, като излизаше от колата. — Мисля, че наистина няма.

Лимузините откараха Йохан обратно през Пенсилвания до Алтуна, където го чакаше неговият тримоторен самолет „Форд“; беше приземен на една поляна, обрасла с маргаритки.

Часът беше четири следобед. Машините забумтяха, задавиха се и разпръснаха ято птички. Осуалд Стоун се качи в последната минута, за да информира за детайлите на сделката в Робинстаун.

Вътрешността на сребристия самолет беше обзаведена като офис, с тапициран стол за Йохан и за още четири пасажери. Вътрешността на корпуса бе облицована с орехов фурнир и имаше малък бар с гравирани стъклени врати. Писалището бе спретнато и на него нямаше почти нищо — всичко: писалки, мастило, хартия — можеше да се прибере на място с месингови щипки. По време на този полет до остров Линууд той работеше над едно сложно прехвърляне на преференциални акции и книгата му бяха представени вече от секретаря Хенри Кийт, високомерен млад мъж, който го придружаваше винаги и носеше лошо огладени ленени костюми.

Хенри Кийт седеше отпред и говореше с пилота, докато камериерът приготвяше на Йохан лека салата, като отваряше кошници и кутии, за да поднесе червена съомга със студени аспержи, китайска салата, кайсии и бяло вино.

Осуалд Стоун погледна часовника си и каза:

— Има само още едно затруднение.

— И какво е то? — попита Йохан. — Мислех, че ти вече каза, че всичко било готово, само остава да тръгне.

— Това не е ново затруднение, това е железопътната линия.

Йохан не погледна, но извади златен молив от палтото си.

— Мисля, че ти казах да уредиш този въпрос — каза той, без да се вслушва.

— Опитах се. Вчера прекарах цял ден с Макферлейн, но все още има задръжки. Не разбрах защо и се опитвах да разбера. Но съветът на директорите винаги е извънредно враждебен и все още не ни дава гаранциите, които искаме.

— Няма да мръдна една кофа пръст, докато не получим тези гаранции, разбра ли?

— Да, сър, разбирам. Но точно сега не мога да кажа, че ще бъде лесно.

Йохан бе съсредоточил вниманието си върху цифрите пред него. Шумът от моторите беше толкова силен, че Осуалд трябваше да говори много високо, за да бъде чул.

— Сър — каза той. — Имам чувството, че железниците няма да загубят съня си, ако не започнем нашата операция.

Йохан смръкна и отбеляза нещо на един списък с петролни акции.

— Какво те кара да мислиш така? Защо няма да загубят съня си? И защо не можеш да се справиш с една проста операция като тази с железниците „П & П“, а хленчиш и се извиняваш?

— Съжалявам, сър — каза Осуалд смутено. — Но на мен ми се струва, че те имат законен интерес да държат нашата операция в Робинстаун под палеца си. От месеци вече се пазарят за разноските на каргото и неговото количество и все още не сме в състояние да разработим икономическа система за превоза.

— Защо не говориш на английски език? — попита грубо Йохан. — Имаш предвид, че искат много пари за превозването на нашето производство.

— Точно така. И не свалят цената. Все още говорят за тридесет долара на тон от 907 килограма.

— Това е невъзможно. Защо мислят, че ние сме благотворително дружество за железниците?

— Попитах ги, сър, но те не казаха нито дума, освен че искат тридесет долара и това е последната цена.

Йохан замислено постави на писалището докладите за акциите. Косата му бе оредяла и разделена на път по средата.

— Тридесет долара? Защо искат толкова много?

— Не зная, сър — каза Осуалд. — Струва ми се, че в момента опитват пазара.

— Да, така е. Но защо? Единствената причина за това е, че някой не иска да си свърши работа или иска да я свърши при много специални условия. Защо железниците „П & П“ няма да искат да пренасят нашите стоки от Робинстаун?

— Може би въобще не искат ние да започваме бизнес в Робинстаун.

— Защо не, аз мислех, че вече сме се разбрали с всички по този въпрос.

Осуалд стана. Когато изпращаше хора на самолета, винаги се страхуваше, че по невнимание може да отлети на някое място, където въобще не иска да отиде. Неговата съпруга Джанина приготвяваше за вечеря любимото му ядене.

— Мислех си, сър, че ако не мога да склоня „П & П“ да намалят таксите...

— Да намалят? Искам ги наполовина! И при същите гаранции, да се знае!

— Да, сър, добре, но все пак те не ги свалят. Мислех си дали не би трябвало дискретно да наемем няколко частни детективи. Уж всички са откровени, но някой задържа работата. Трябва да намерим кой е.

Йохан се облегна назад.

— Обикновено не се интересувам от това. Колко от капитала на „П & П“ държим?

— Малко по-малко от девет процента, сър.

— Кой е най-големият акционер?

— Би трябвало да е едно акционерно дружество в Ню Джърси, наречено... а ето... „Транс механик“.

Йохан си записа името и каза:

— Окей, остави тази част от работата на мен. Междувременно ги натискай. Дай им двадесет и четири часа да решат и ако дотогава не намалят таксите наполовина, повикай един добър детектив и го накарай да подуши малко в полза на управителния съвет. Няма да разреши на никакви си холандци да ме правят на маймуна и това трябва да е ясно. Има нещо друго. Намери един човек да наблюдава този Първис в Робинстаун. Разбери дали не може малко да се смекчи отношението. Ако това се постигне, последното нещо, което ми трябва, е пресата. Няма да позволя никакви усложнения.

— Сър, аз не мисля, че наистина...

— Направи каквото ти казвам, чу ли, Осуалд. Гледай да го смекчиш. Ще имаме достатъчно проблеми, когато разберат, че

фабриката за бои въобще не е фабрика за бои, даже и без болшевики като него да ме затрудняват.

— Добре, сър, както кажете. Ще се опитам да ви телеграфирам на острова, ако науча нещо преди края на седмицата.

Хенри Кийт от пилотската кабина съобщи, че са готови за излитане. Осуалд се помъчи да измисли някакви думи за раздяла и да го накара да почувства, че върши голяма работа тук в Пенсилвания, но не можа да измисли. Грабна книжата и чантата си, слезе надолу по малката стълба и стъпи на тревата с шапка в ръка.

Вратата на самолета бе затворена и той тръгна срещу вятъра. Бледото следобедно слънце превръщаше моторите в кълба от светлина. Докато самолетът набираше скорост, Осуалд остана да маха, макар да бе сигурен, че Йохан не му маха. Той бе такъв кисел, практичен твърдоглавец, че не си заслужаваше човек да си хаби енергията да му маха. Беше първият богаташ, за когото Осуалд работеше и макар че бе поласкан от този престиж и бе много по-добре материално, отколкото преди, понякога изпадаше в такива състояния на сервилност и унижение от критиките и изискванията на Йохан, че се прибираше у дома си, плачеше и търсеше опора в съпругата си Джанина.

Самолетът набра скорост и опашката му се вдигна от земята. След това със страхотен шум зави във въздуха, за да поеме посока на запад, подобно на нескопосна гъска, която се опитва да върви по леда. Няколко мига Осуалд погледа, докато шумът заглъхна, и после се върна към своята лимузина.

На две хиляди и петстотин фута височина Йохан пиеше скъпо бяло вино и режеше една риба на тънки филийки. Срещу него Хенри Кийт се задоволяваше със сандвич — не защото Йохан имаше нещо против и той да яде от рибата, но защото самият той се чувстваше неудобно да седи на една маса с мълчаливия работодател. Напоследък, ако Йохан въобще говореше, говореше само за бизнес и нямаше никакво намерение да създава добро настроение у хората. Много от неговите вечери и приеми бяха бързи и преминаваха в мъчително мълчание. Веднъж Хестер го попита защо не се опитва да разговаря, той отговори, че единствената дума, която заслужава да се произнася, е тази, която прави долари.

Хенри знаеше, че Йохан не е чак толкова безчувствен, както изглеждаше от тази забележка. За човек с толкова много служещи и в

толкова много сделки той беше необикновено задълбочен. Джон Д. Рокфелер-младши веднъж го бе нарекъл „човекът с твърдото сърце и меката глава“ и първия път, когато го срещна през 1925 година на един прием, даден от секретаря по търговските въпроси Хърбърт Хувър, Андрю Мелън беше поразен от начина, по който Йохан се разхождаше, сякаш е жертва на автомобилно произшествие и е в нервен шок. През 1927 година Йохан беше богат колкото Ирене Дюпон и бе силна политическа фигура. Притежаваше банки и химически заводи и неговото мнение се появяваше редовно в три вестника на южните щати, които контролираше. Той започваше да купува акции и от авиацията и положението му като председател на Федералната комисия за забрана на търговията с чужбина му даваше уникалната възможност да упражнява влияние върху чуждестранните пазари, особено върху германския в полза на собствените му корпорации. И все пак — като същество с чувства — имаше нещо у Йохан Корнелиус, което правеше неспокоен всеки, който го срещаше. Някакво сгъстено напрежение съществуваше, сякаш сдържаше някаква болка или страх, или може би яд, от които никога не се освобождаваше.

Когато тримоторният самолет премина границата на щата Ню Йорк, Йохан спря да работи и погледна през прозорчето, за да наблюдава как слънцето потъва във вечерните облаци. Той обичаше да лети, защото така виждаше какво притежава и възможностите, които има. Можеше да наблюдава безкрайните полета и аутобаните на Америка, които замират в сумрака на далечината, и да почувства ледения полъх на вечерния вятър в крилете на самолета.

Като го видя как гледа през прозореца, Хенри Кийт реши също да погледне. Той се изкашля и каза:

— Величествена гледка, нали, господин Корнелиус?

Йохан отначало не отговори, но после се облегна назад, погледна към бледия млад човек с омачкания костюм, лъскавата кестенява коса и дългия нос и каза:

— Да, величествена гледка.

Хенри също се облегна назад.

— Свършихте ли с книгата за петролните акции, господин Корнелиус? Защото, ако сте свършили, ще ги сравня с цифрите на Дейлонг.

— Почти — каза Йохан.

Той въртеше златния си молив така, сякаш мислеше нещо. Хенри Кийт никога не го бе виждал така зает.

— Господин Корнелиус, да не би нещо да не е наред?

— Не съм сигурен. Просто мислех за положението в Робинстаун.
— Йохан продължи да върти молива.

— Имате предвид железницата „П & П“? Сигурен съм, че Осуалд ще се справи. Зная, че още е малко зелен, но той знае какво искате.

— Не е това. Искам да знам защо, по дяволите, са толкова неприятни. Някой по някакъв начин иска да спъне работата и ужасно много ми се иска да зная кой е той. — Йохан поклати глава.

— „Транс механик“?

— Възможно е. А ние знаем ли кой е „Транс механик“?

— Чувал съм за тях — каза Хенри. — Те са акционерно дружество за инженерни и железопътни интереси, но трябва да поработя по-надълбоко, за да разбера кои са „преподобните старци“.

Йохан кимна с глава. Те летяха в някакъв разкъсан облак и той трябваше да хване чашата си с вино.

— Хенри — каза той след малко, — какво мислиш за Робинстаун?

Хенри, който подреждаше и закачаше книжата, беше изненадан. Йохан почти никога не търсеше неговото мнение, дори когато сам го предлагаше, той го игнорираше. Може би виното, а може би Йохан бе уморен и сякаш бе в някакво мрачно, тягостно настроение. Хенри се облегна на стола си и се помъчи да намери някакъв смислен, разумен отговор.

— Мисля, че... Има смисъл. Настъпваме в нова област, започваме ново начинание... и това е вълнуващо начало... за всички нас... и общо взето, е много интересно.

Йохан потърка очите си.

— Зная, че е вълнуващо, Хенри — каза търпеливо той. — Печалбата по дефиниция е вълнуваща. Но това, което искам да знам, е ти какво мислиш по въпроса, какво ти подсказва вътрешният глас. Безвкусно ли е, неморално ли е, помисли си за това?

Хенри Кийт потръпна. Беше малко късоглед, но очилата според него го правеха да прилича на Дуайт Мороу и затова предпочиташе да седи близо и да примигва.

— Ти се мръщиш — каза Йохан критично. — Не знаеш ли какво е „неморално“?

— Разбира се, зная — каза Хенри. Той си загърна омачканата дреха и погледна с нещастен вид. — Аз просто наистина не разбирам как „неморалното“ има място в сделката с Робинстаун?

Йохан го гледа цяла минута и после каза:

— Хенри, ти си доста добър секретар. Подостряш моливите ми, пълниш мастилниците, поддържаш всичко чисто и спретнато. Знаеш как да предаваш инструкции и не правиш грешки.

— Благодаря, сър — каза Хенри не много уверено.

Йохан наведе глава.

— Твоят проблем, Хенри, е, че ти никога не ще разбереш какво значи власт и като не разбереш това, никога няма да разбереш какво означават парите. Двете са напълно и безвъзвратно преплетени. Ако имаш пари, но не обръщаш внимание на властта, която ти дават, тогава ще изгубиш парите си, както дърветата губят листата си през месец септември. Упражняването на власт е единствената закрила срещу кражбата, измамата, инфлацията и икономическото разпадане.

— Господин Корнелиус — каза Хенри, — не знаех, че намирате работата ми за незадоволителна.

— Не твоята работа е незадоволителна, а душата ти. Може би си още млад и не си разбрал, че имаш душа. Може това да е причината. Но време е вече, защото си между големите, а там няма място за хора, чиято душа е незадоволителна.

— Сър? — каза Хенри. Сега той беше объркан повече откогато и да било. Започваше да се изпотява въпреки ледения въздух, който се раздвижваше из самолета, и за миг сериозно се замисли дали Йохан всъщност не го уволнява.

Йохан допи виното, изтри устата си с ленена кърпа и даде знак на Лестер да прибере чиниите.

— Хенри — каза бавно той, — не можеш да отречеш, че повечето хора ме мислят за тиранин.

— О, сър, не бих казал...

Йохан махна с ръка.

— Хайде, Хенри, не бъди такъв проклет подмазвач. Всички на този свят ме смятат за тиранин, включително и съпругата ми, и така трябва да бъде. Но това, което не знаят, което никога не ще отгатнат, е,

че съм само наполовина тиранин, само половината от това, което бих могъл да бъда. Причината за това е, че властта, освен ако не се отнасяш към нея с голямо внимание и отговорност, е такова средство, което може да изхвъркне от ръката ти и да те удари право в окото. Никой с голяма власт не използва цялата власт, която има на разположение. Ти мислиш, че Младши я използва? Властта е ефикасна само тогава, когато се използва пестеливо и съобразно морала и принципите; и колкото по-пестеливо я използваш, и колкото повече се съобразяваш с морала и принципите, ставаш все по-властен. Ако аз използвам цялата си власт срещу теб — лично срещу теб — тогава мога да те пречупя. Но каква е ползата от това? Много по-полезно е да използвам само част от моята власт и да те задържа на работа при мен.

Хенри се почеса по главата.

— Съжалявам, сър, но аз все още не виждам как това касае Робинстаун. Съжалявам.

Йохан го поглади по челото като чичо, който се опитва да обясни просто географско понятие на незнаещия си племенник.

— Хенри — каза той, — ние заблудихме господин Бийн и го накарахме да повярва, че ни е продал земята си за фабрика за бои. Фабриката за бои няма да бъде приета много добре в Робинстаун, но поне е на границата на това, което могат да приемат. Въпросът, който ти задавам, е морално ли е да купим земя за фабрика за бои, да използваме взети за целта на заем федерални пари, когато нашите намерения са да оголим цялата местност и да добиваме въглища. Ти знаеш добре, както и аз, че ако оголим хълмовете и пасищата, земята ще ерозира и след пет години няма да може да нахрани дори един колорадски бръмбар, да не говорим за крава.

Хенри преглътна.

— Разбирам — каза той най-сетне. — Разбирам.

— Ти разбираш, Хенри, но какво мислиш?

Хенри погледна надолу. Там бяха натрупани книжа и той ги гледаше, сякаш бяха паднали от небето.

— Мисля, сър, че въпросът за моралността въобще не влиза в тази сделка. Имам предвид, че моралът е едно нещо, но това, което правите, е за доброто на повечето хора, а това е морал, съвсем сигурно! Ще има въглища, работа за стотици мъже и сега, когато спадат цените на селскостопанските продукти, една мина ще е много по-полезна

отколкото земеделската земя. Освен това, сър, вие трябва да изведете тези хора в бъдещето на Америка, даже ако трябва да ги държите за ушите.

Йохан слушаше със затворени очи. Започваше да се чувства на петдесет и четири години. Сърцето му сякаш биеше по-дълбоко и по-бавно като на плувец, който си проправя пътя през вълните на прилива. Кръвта му сякаш течеше по-умерено и главата почти непрекъснато го болеше от напрежението да помни обема и размера на своите инвестиции и имоти.

Хенри изтри носа си с кърпа. Самолетът вибрираше и подскачаше сред облаците и той нервно гледаше през прозореца, за да разбере какво става и къде се намираха.

— Имам... имам един въпрос, ако ми разрешите да го задам.

— Разбира се.

— Добре, сър, мога ли да попитам какво мислите вие за Робинстаун? Смятате ли го за морално? Съжалявам, ако това звучи малко нахално, но вие казахте, че...

Йохан се изсмя силно. Лицето му обаче не беше весело.

— Хенри — каза той, — не си разбрал нито дума.

— Сър?

— Слушай, Хенри, аз съм роден във ферма, син съм на фермер, който отглеждаше млекодайни животни, точно като тези хора там в Робинстаун. Баща ми умря от удар поради тежка работа. Фермерството е трудно, мизерно, лошо платено съществуване, особено напоследък, и на всичкото отгоре — неблагоприятно. А погледни миньорската професия. Миньорите може да са платени по-добре, но миньорската работа е също тежка и мизерна и миньорите умират млади от праха в дробовете им, срутвания в шахтите, от наводнения. Те почти не виждат слънцето, а само дълбаят и дълбаят.

— Вие описахте и едното, и другото като еднакво тежки и лоши — каза Хенри.

— И те са, Хенри, тук е дяволският въпрос! Единственото нещо, което не е толкова лошо, е да седиш тук удобно и да си богат, да казваш на всички тези нещастници какво да правят и дори това може да бъде ад. Животът е един нещастен случай, Хенри. Една катастрофа. Сериозна катастрофа, в която хората наистина умират. Единственият

морал в сделката с Робинстаун е, че катастрофата не е чак толкова страшна, колкото би могла да бъде. И в това е същността.

Двамата мъже се гледаха в тъмнината на кабината. След това светлините заблещукаха — две бронзови лампи във формата на олимпийски факли — и пилотът извика от кабината си:

— Задава се лошо време, сър! Препоръчвам ви да останете по местата си!

Йохан се облегна назад и погледна през прозореца. Небето навън беше в този странен черно-зелен цвят на пълнителите на пушките, когато са били натъркани с въглен. Дъжд чукаше по стъклата, а моторите сякаш пышкаха и стържеха по пътя си сред начупени стъкла и зърна.

Тримоторният самолет се люшкаше и пропадна с петдесет или шестдесет фута. Много писалки се търкулнаха от писалището на Йохан и се разпръснаха по земята. Моторите се напругаха и самолетът бе шибан от едната и от другата страна от разярения вятър.

— Лестер! — Йохан се хвана здраво за облегалката на стола си.

Черният слуга се появи откъм задната част на самолета. Той очевидно бе уплашен, но правеше всичко възможно да не го показва. Пред Йохан никой не показваше чувствата си, дори децата му.

— Да, сър?

— Лестер, спусни перденцата, точно сега не искам да гледам през прозорците, нито господин Кийт иска!

— Веднага, сър.

Той тръгна из люшкащата се кабина, като се държеше за месинговите дръжки, и започна да дърпа кафявите кадифени перденца. Ако не бяха блъскането, люшкането и стържещият шум на моторите, те сякаш седяха в някой малък офис.

Нужни им бяха двадесет минути да се преборят с бурята и преминаха през последния облак чак когато слизаха на остров Линууд. Хенри Кийт беше съвсем блед и през цялото време не пророни нито дума. За него бе потискащо да пътува със спуснати завески на прозорците; сякаш му бяха завързани очите и той трябваше да минава през някакъв непознат град в проливен дъжд. А Йохан се бе навел над писалището си и продължаваше да проверява цифрите колонка след колонка, докато реши, че преговорите за акциите бяха вече подготвени.

Тримоторният самолет с блещукащите светлини пухтеше в нощното небе, покрито с бледи облаци, към река Хъдзън. Близко до западния ѝ бряг, обрасъл с гъсти гори, се намираше тъмният силует на остров Линууд и докато го заобикаляха, Хенри Кийт забеляза квадратната къща и орнаменталните градини.

Долу на земята бяха запалени безцветни светлини, за да показват на пилота къде да се приземи и той отново се обърна срещу вятъра, за да сниши самолета. Удариха се в тревата няколко пъти и преминаха бързо край дългата градина към дърветата. Моторът избръмча един-два пъти и спря.

Йохан стана вдървено от мястото си и изправи гърба си, докато Лестер му носеше шапката и палтото. Хенри Кийт бързо събираше книгата.

— Хенри — каза Йохан, когато секретарят му мина, за да отиде при пилота, — Хенри, никога не трябва да бъркаш морала със съдбата. Едното няма нищо общо с другото и ако разбереш това, тогава може би няма да те е страх, когато летиш.

Хенри примига. След това, за да се сложи край на цялата дискусия, той каза:

— Да, сър. Разбирам. Ще запомня това — и мина зад завесите, за да провери колко гориво са изразходвали по пътя за вкъщи.

Добре, че мина бързо и не забеляза усмивката на Йохан Корнелиус.

Хестер бе чула самолета, като обикаляше наоколо край острова. Тя вдигна глава за момент, за да разбере дали е Йохан или някой от пощенските самолети на път за Покантико, но веднага продължи да бродира с усмивката на богата протестантска съпруга, която е сигурна, че съпругът ѝ е по работа, както трябва да бъде, и че домашното равновесие не е нарушено. Тя не се интересува особено от бродерия, но именно поради това бродирането на гоблени се превръщаше в някакъв вид декоративно самоналожено наказание. В момента шиеше сложен модел от рози, листа и незабравки. Тя прекарваше малко време сама, освен този час за бродиране, когато седеше в бялата овална стая за шев и чувстваше по някакъв начин, че е важно да върши някаква работа, която е и трудна, и неприятна. Може

би самата ѝ възраст имаше нещо общо с това. Тя ставаше на тридесет и шест години през август и бе омъжена за Йохан вече шестнадесет години, които не бяха много спокойни.

Когато чу тримоторния самолет да се приземява, тя остави бродерията си и звънна с малко сребърно звънче. Влезе личната ѝ прислужница Мариз, тиха и доста изтънчена францужойка с коса, събрана в кок, с устни, които Йохан винаги наричаше „възглавничките на Купидон“. Беше облечена в сиво както повечето от прислужниците, с бяла дантелена якичка и маншети.

— Ти си пушила — забеляза Хестер.

— Извинете, мадам!

— Ти много добре чу, Мариз. Пушила си и аз още от тук го чувствам. Колко пъти трябва да казвам, че младите дами не трябва да пушат и че аз забранявам?

Мариз се завъртя из стаята да помогне на господарката си да прибере коприните и иглите.

— Извинявам се, мадам.

— Нужно е нещо повече от извинение. Ти ще обещаеш под клетва никога вече да не пушиш.

Мариз затвори кошничката с позлатената закопчалка и я прибра.

— Да, мадам, обещавам под клетва.

Хестер стана. Тъй като беше само пет фута и два инча, тя изглеждаше дребна пред Мариз, като кукла на някоя кутия за бижута. Бе облечена в бледолимонова следобедна рокля и с няколко реда прекрасни индонезийски перли.

— Вероятно си чула самолета? — попита тя. — Ще посрещна господин Корнелиус в стаята за закуска и след това ще се преоблека за вечеря. Ще си сложа роклята в миден цвят и брошката като паун, както и диамантените гривни, които бях сложила миналия месец в Нюпорт.

— Много добре, мадам, ще ги приготвя.

— Добре. Стейнър някъде тук ли е?

— Мисля, че отиде да донесе бренди за господин Корнелиус.

— Добре, като свърши, кажи му да сложи вечерята в зимната градина.

— Добре, мадам.

Хестер излезе от стаята и мина през централния хол, а жълтите ѝ обувки потропваха по мозайката. Стаята за закуска бе с висок таван,

правоъгълна, с изглед към градината и чак до Хъдзън. През нощта богатите жълтеникави завеси биваха спускани, а в студено време както сега се палеше камината във викториански стил. Стените бяха с цвят на пролетни иглики, а паркетът, като рибена кост, бе полиран и застлан с индийски килими. По стените имаше американски картини от ранния период — индиански селища и пуритански села — както и две картини на Джордж Брак в стил „кубизъм“.

Хестер седна в малкия салон край камината. Стейнър бе поставил сребърния поднос с бренди „Наполеон“ за Йохан, както и лед и сода.

След няколко минути се чуха гласове в хола и вратата се отвори. Йохан влезе, шегувайки се с бурята, през която бяха преминали, и занасяйки Хенри Кийт за страха му; самият Хенри беше след него; беше блед и готов за леглото.

— Как си, скъпа? — попита Йохан. Доближи се и я целуна. — Попаднахме в буря и бедният Хенри се бе приготвил да посрещне Създателя си!

Хестер вдигна вежди.

— Мисля, че всички трябва да сме готови да срещнем Създателя си по всяко време.

— Хенри не е готов! — смееше се Йохан. — Той има още много неща да изповяда, преди да се изправи пред вратата на рая!

— Йохан — предупреди Хестер, — не забравяй, че Хенри е твой секретар.

Йохан седна. Изведнъж смехът и ентусиазмът му го напуснаха и за известно време не проговори. Хенри, смутен, седна в най-неудобния стол на стаята и се усмихна бегло на Хестер. Тя вече бе свикнала. Тъй като бе много красива и много по-млада от Йохан, мъжете, които работеха за империята Корнелиус често се обръщаха към нея за симпатия или помощ. Чак когато разтваряха сърцата си пред нея, както често се случваше, разбираха, че е точно толкова твърда, но по свой начин, както и Йохан. Тя никога не злоупотребяваше с тяхното доверие, но и с това на съпруга си.

Йохан разхлаби черните си оксфордски обувки. Това бе навик, който Хестер осъждаше, но му позволяваше да го прави, когато беше работил особено усилено. Стейнър, икономът, бе тъжен англичанин,

със сребърни бакенбарди и червени бузи. Дойде със скърцащите си вечерни пантофи да налее пиетието му.

— Пропуснах да ви кажа, сър, че някой си господин Линдберг се обади по телефона и помоли да му звъннете.

— Какво искаше?

— Останах с впечатлението, че набира суми за някакъв проект в авиацията, но повече не бих могъл да ви кажа.

Йохан взе напитката и започна да отпива.

— Като че ли съм чувал за Линдберг — каза той. — Но, по дяволите, не мога да си спомня в каква връзка.

— Искате ли да му се обадя, сър — попита Хенри.

Йохан поклати глава.

— Точно сега искам да оправя сделката с Робинстаун. Тя ме безпокои.

— Мислех, че Робинстаун е съвсем уреден — каза Хестер.

— Предполагаше се, че е — отговори Йохан, като се облегна на големия тапициран с кадифе стол. — Целият необходим натиск беше оказан над хората, които имат влияние. Бяха намазани ръцете на когото трябваше. Но имам чувството, че те са смутени по техни собствени причини.

— Лесно можем да открием кой е. Трябва само да проверим чрез Гроссмит. — Хенри повдигна рамене.

— Не искам да правя това, ако няма нужда — каза Йохан. — Искам само да знам цялата истина около „Транс механик“.

— Веднага мога да разбера, сър. Ще трябва само да се обадя в офиса.

Йохан помисли и след това кимна одобрително.

— Добре, Хенри, идеята не е лоша. Кажете им да проследят всеки пълномощник назад в миналото, докдето могат. Не искам да предприемам никакви действия, докато не разбера срещу кого се боря.

Изглежда Хенри бе доволен от възможността да се измъкне и да остави Йохан и Хестер сами.

— Казах ли ти, че Джон е вкъщи? — попита Хестер.

— Вкъщи? — изненада се Йохан. — Да не е избягал от училище?

— Имало испански грип. Едно момче от по-долния клас е починало и те са разпуснали останалите до края на срока.

Йохан отпи малко от блендита.

— А какво ще прави? Не може да скита тук цели шест месеца. Не трябва ли да му вземем частни преподаватели?

— Мислех си — каза Хестер спокойно, — че ти може да се справиш с това.

— Да се справя с какво?

— С малко частно обучение. Вземай го със себе си, покажи му как работиш. Някой ден трябва да те види как действаш. Защо не сега? Това е чудесна възможност.

— Мисля, че училището трябва да бъде дадено под съд.

Хестер стана и отиде до прозореца. Тя дръпна пердетата и погледна към градината и блестящата в далечината Хъдзън. Нейното бледо отражение се откри в нощта като дух, който иска да бъде приет в реалността.

— Той ще бъде възхитен, знаеш ли — каза тя убедително.

Йохан отпи бренди и направи гримаса.

— Нямах представа колко много те уважава — добави тя. — Той те защитава до смърт, даже и когато го дразнят в училище.

— Защо го дразнят в училище?

— Разбира се, че го дразнят. Той е Джон Корнелиус, нали? Той е богат и известен, а баща му е добре известен като финансов тиранин.

Йохан подсмръкна. Хестер седна до него на облегалката на стола. Тя видя колко остарял и уморен изглежда той, но от друга страна искаше да разбере истината.

— Не можеш да бъдеш завършен човек, Йо, ако не отделиш малко време и за децата си. И бизнесът ти няма да бъде пълноценен, защото, когато пораснат, и те ще влязат в „Корнелиус ойл“ и ще ти помагат. Ако сега нямаш време за тях, ако не ги научиш и не им покажеш тънкостите, ще трябва да загубиш три пъти повече време след това.

Йохан я погледна втренчено.

— Те са мои синове — каза той. — Те имат моя мозък и моята сила. Успях да създам цяло състояние без никаква помощ от моя баща. Защо трябва да ги глезя?

— О, Йохан, времената се промениха, не казвам да ги глезиш. Никой не може да забогатее сега по начина, по който ти забогатя. Няма я земята, няма петрол, освен това няма и същите правни възможности. Ти добре знаеш.

Йохан се загледа в огъня.

— Спомни си какво се случи в годината, когато се оженихме. Върховният съд разтури „Стандарт ойл Ню Джърси“, но не си спомням някой да е казал тогава или въобще някога, че да печелиш пари е незаконно. Джон и Родерик ще печелят, не се тревожи за това и няма да имат нужда баща им да ги държи за ръцете.

— Грешиш, Йохан — каза Хестер. — Говорил ли си с тях напоследък?

— Разбира се, че не съм. Те бяха в училището.

— Тогава е време да поговориш. И аз съм сериозна, Йохан. Ти си въобразяваш разни неща за тях, без въобще да знаеш какви са.

— Но те са като мен! — Йохан примига изненадан.

Хестер поклати отрицателно глава.

— Не са точно като теб. Не толкова, колкото си мислиш, че са. Родерик например няма и половината от твоята сила и никога в живота си няма да бъде безмилостен. Джон има малко повече енергия от Родерик, но той не е бизнес фанатик. Обича да плува, да язди и други подобни, обича също книгите. Що се отнася до Хоуп — тя е съкровище, не мога да си представя какво ще стане като порасне.

— Хестер — попита Йохан, — защо ми казваш всичко това? Ще минат години, докато тези деца станат готови за бизнес.

Хестер въртеше перлите си, но не каза нищо.

— Връщам се въщи и изведнъж всички ме обвиняват, че съм лош баща — продължи Йохан. — Искам да знам защо?

— Защото някой път това трябва да се каже и защото днес следобед говорих с Джон. На теб не ти е ясно, нали? Той иска да познава баща си, иска да те разбира, иска да бъде близък с теб. Ти си така отдалечен от него, Йохан. Като един мистериозен чужденец, който понякога го пита как вървят уроците му и това е всичко.

Йохан се замисли за момент. Часовникът над камината удари седем.

— Върви и приказвай с него, Йохан — каза Хестер. — Сега, преди вечеря. Дай му възможност да разбере, че се интересува от него.

— Добре — каза тихо Йохан. — Щом като мислиш, че е необходимо. — Той изпи брендите и постави чашата на подноса, след това мълчаливо и замислено завърза връзките си.

Джон беше в детската библиотека на горния етаж и четеше книга за известни автомобилни състезания. Той бе ниско малко момче, десетгодишно, с късо подстригана коса. Когато Йохан влезе, той моментално скочи и каза:

— О, добър вечер, сър!

— Здравей, Джон — отговори Йохан и направи няколко крачки из стаята, като се вглеждаше в книгите по рафтовете.

Джон стоеше мирно, облизваше устните си смутено, а Йохан взе книгата, която той току-що четеше.

— Автомобили, а? Обичаш ли автомобили?

— Да, сър, обичам.

— Хм. Така значи.

Йохан направи още няколко крачки и след това седна на старото писалище на Хоуп.

— Седни, Джон!

Джон седна малко несигурно.

Йохан се изкашля и се загледа в малкото странно момче и в същото време се чудеше какво, за бога, да му каже. А най-чудното беше, че Хестер го увери, че това момче, неговият собствен син, даже не приличаше на него, а бе съвсем нова различна индивидуалност. По един смешен начин това му се стори като неблагодарност и липса на респект от страна на Джон.

— Майка ти и аз решихме, че трябва малко да поговорим — ти и аз — каза Йохан. Гласът му секна и той трябваше отново да се изкашля. — Майка ти казва, че искаш да ме опознаеш малко повече и да разбереш какво работя, за да изкарвам прехраната си.

— Да, сър — каза Джон тихо.

— Какво казваш? — попита Йохан.

— Да, сър. Бих желал да зная.

Йохан посегна и го погали несръчно по косата.

— Обичаш ли да ходиш на училище?

— Да, сър.

— А кой е любимият ти предмет?

— Пеене, сър.

Йохан кимна и след това се намръщи.

— Пеене?

— Да, сър. Аз съм най-добрият.

— Ти си пръв по пеене?

Йохан силно въздъхна и дъхът му миришеше на бренди.

— Добре, Джо, мисля, че това е нещо. Но кажи ми каква според теб е ползата от пеенето?

Джо сведе поглед. Два полумесеца от тъмни клепки над бледите бузи.

— Не зная, сър.

— Не знаеш? Направил си усилие да бъдеш пръв в нещо и не знаеш каква е ползата от него?

— Да, сър.

Йохан стана и отново се заразхожда из стаята. Не беше влизал в тази стая две или три години и се чувстваше неудобно, сякаш е нарушил границите, но тази работа с децата, както каза Хестер, го нервира. Той почувства, че трябва да играе ролята на баща, но не знаеше каква точно е тя и изглеждаше, че тя го дразни. Той се почеса по главата.

— Джон — каза той с възможно най-мек глас, — светът е голям и суров.

Джон прехапа устни, кимна и погледна през прозореца на стаята, сякаш очакваше да види истински бой по поляните.

— Светът е голям и суров и ти трябва да бъдеш подготвен за него. Трябва да бъдеш силен. Трябва да знаеш какво искаш. Само така можеш да оцелееш. Разбираш ли ме, трябва да бъдеш силен!

— Да, сър.

Йохан се вгледа и после попита:

— Как си с математиката? Добре ли си?

Джон отново сведе поглед.

— Доста добре, сър.

— Колко добре е това „доста добре“? Кой по ред си в класа?

— Десети, сър.

— А колко са децата в класа?

— Десет, сър.

Йохан не отговори веднага, а започна да тропа с крак по пода. Защо това момче беше толкова глупаво. Има умна майка, баща му е финансов гений, а то защо постъпва така глупаво. Йохан разбра, че

започва да се нервира, и трябваше да положи усилия, за да разсее гнева си поне за момента.

— Десет от десет не е доста добре, Джон — каза спокойно той.
— Просто е катастрофално. Не мислиш ли така?

— Да, сър.

— Добре, щом не си добър по математика, по какво си добър, освен по пеене? Все трябва да има някакъв талант в този малък дебел череп, нали?

— По съчинения, сър.

— Имаш предвид писане. Ти си добър по писане?

— Да, сър. Излязох втори, когато правихме съчинения, и получих две златни звезди.

— Добре, това вече е нещо. Какви неща пишеш?

— Писах съчинение „Моят баща“, сър. Всички писахме това.

За първи път Йохан наведе глава към момчето.

— Ти писа съчинение за мен?

— Всички писахме, сър. Темата беше за моя баща.

— Мога ли да го видя.

Джон го погледна.

— Моля ти се, Джон, може ли да го видя?

Без да каже дума, Джон отиде до кожения куфар и го отвори. Подаде на баща си лист хартия, застана мирно и загледа как очите на баща му зашариха по няколкото реда, написани с молив.

Там пишеше:

„Моят баща е много богат и е милиардер, собственик на «Корнелиус ойл». Той е много стар и няма коса. Обичам, когато не е вкъщи, защото майка ми ни позволява да вечеряме в стаята с градината. Баща ми е много стриктен и трябва да правим това, което казва. Бих искал за рождения ден да му купя хубава перука, защото, макар да е стриктен, ми е баща. Той има самолет — тримоторен «Форд».“

Йохан прочете съчинението два пъти. После внимателно го сложи на писалището и го гледа няколко минути. Джон стоеше с ръце

зад гърба, като очакваше коментара на баща си. Като че ли времето беше спряло и Йохан не можеше да се помръдне.

Йохан преглътна и каза строго:

— Наистина ли мислиш така?

Джон не го разбра много добре, но кимна с глава.

Йохан се обърна. Не можеше да разбере защо съчинението го беше смутило така. Извади носната си кърпа, изтри носа си и за първи път от години почувства, че му се иска да заплаче.

— Харесва ли ви, сър? — попита Джон. — Когато писах за малкото коса, не мислех...

Йохан поклати глава и каза с дрезгав глас:

— Харесвам го. Когато имаш време, искам да напишеш повече. Стани първи в класа!

Той разроши косата на сина си, обърна се, без да продума, и затвори вратата на библиотеката зад себе си.

Хенри Кийт го чакаше в хола.

— Господин Корнелиус, беше по-лесно, отколкото си мислех.

Йохан, зает още с мислите си за съчинението на Джон, го изглежда, сякаш се връщаше от далечен път и изведнъж попада в друго време.

— Какво? Какво беше по-лесно?

— Да проследя собствениците на акциите, сър. Веднага се обадох в офиса и имах късмет.

Хенри разглеждаше дълъг списък с имена.

— Много от акционерите са от „Транс механик“, частни малки концерни, ползващи се с голямо доверие. Но контролният пакет от акции и следователно контролното влияние върху железниците „П & П“ има една корпорация от Делауер, наречена „БМ индъстрис“.

— Аха, да?

— „БМ индъстрис“ е под личен контрол на един човек, наречен Даниел Форстър.

Йохан спря на средата с ръка, протегнатата да отвори вратата на стаята за закуска, а устата му застина полуотворена, сякаш искаше да каже нещо. Това беше като магия: Даниел Форстър — магия, която можеше да парализира човек и да го закове на място.

Йохан се обърна. Гласът му бе прегракнал.

— Сигурен ли си?

— Да, сър, разбира се. Ние проверихме петнадесет различни...

— Хенри погледна разтревожено.

Йохан сведе очите си към мозайката на пода. Очевидно не чуваше нито дума.

— Господин Корнелиус, да няма нещо...?

— Не — каза грубо той. — Няма нищо. Защо не отидеш да си хапнеш. Искam да поговоря със съпругата си.

Три дни по-късно, в Робинстаун, Гровър Бийн излезе веднага след закуска от червено боядисаната си къща и реши да отиде до ливадата, която се спускаше към реката Съскуехана, за да погледне младия си жребец. Времето беше малко по-студено и той беше с дебело палто и плетен шал. Слънцето току-що се бе показало над билото Ребит и лъчите му се провираха през дърветата, а дъхът му се виждаше на светлината.

Край къщата му минаваше кален път, водещ над Робинстаун. Когато стигна на най-високото място, Гровър можа да види по-голямата част от града чак долу до реката. Птичките подскачаха и чуруликаха в клоните на дърветата, а високо над главата му разпокъсаните облаци мързеливо влачеха побелелите си коси по небето. Както си ходеше, Гровър си подсвиркваше фалшиво една песничка, а ехото я носеше над брезовата горичка.

Съвсем случайно видя колата на Джордж Първис. Беше започнал вече да се спуска надолу и можеше въобще да не я види, ако един заек не бе изскочил от тревата и Гровър Бийн не бе се изкачил отново на по-високо място, за да разбере откъде изскочи заекът. Издигащото се слънце се отразяваше в стъклото на колата и Гровър се спусна към мястото, където много необичайно бе паркирал Джордж Първис, а вратата му бе отворена. Изтича, колкото можеше по-бързо по измачканата трева. Не виждаше нищо в колата, защото слънцето блестеше в стъклото, но когато се приближи, разбра, че Първис още беше на кормилото. Той спря и каза:

— Джордж?

Сутринта беше много тиха и спокойна. Под краката му хрущеше сгурията, която бе посипал за зимата, за да може неговата таратайка да се движи през калта. Когато стигна до вратата на колата, той видя по напуканите кожени седалки кръв, която се стичаше навън от колата и образуваше петно на пътя.

Той не искаше да погледне Джордж Първис дори в смъртта. Бързо и някак вдървено слезе до магазина на Мартин Левон, откъдето телефонира на шерифа на областта Съскуехана. Мартин Левон стоеше до него, докато се обаждаше, изтриваше брашнените си ръце в един парцал и гледаше Гровър Бийн с мълчаливо изумление.

Най-сетне Гровър закачи телефонната слушалка.

— Тек ли ще дойде? — попита Мартин със страхопочитание. — Питам за шерифа?

— Налага се — каза Гровър. — Каза, че ще му трябва цял час, а ние нищо да не пипаме през това време.

— Нямах и намерение — каза Мартин. — Не мога да понасям вида на човешката кръв.

— И аз не мога.

Гровър излезе на тротоара и вдъхна дълбоко студения утринен въздух. Мартин вървеше след него и още бършеше ръцете си.

— Кой, мислиш, че го е направил? — попита Мартин. — Не мислиш, че са онези хора от завода за бои, нали? Само защото не се съгласи да каже, че му харесва?

Гровър се опря на парапета на тротоара и се загледа надолу по калната улица.

— Не зная, Мартин. Започвам да съжалявам, че продадох тази земя. Изглежда, че това донесе повече неприятности, отколкото струва.

Мартин подсмръкна.

— Ами може и така да се каже — каза той. — А неприятното в неприятността е, че създава повече неприятности, както казваше моят стар дядо.

Гровър го погледна странно.

— Аз си спомням дядо ти — каза той, сякаш беше нещо много важно.

Даниел Форстър си миеше ръцете в мъжката тоалетна на Харвард клуб на Четиридесет и четвърта улица в Ню Йорк, когато Уолтър Гроссмит от випуск 1907 година влезе. Той се настани на съседния умивалник, закачи палтото си и махна копчетата на ръкавелите си. Образите им се гледаха в огледалата над крановете — две гладко избръснати лица на преуспели мъже, които наближаваха средната възраст с увереността на високите си доходи и приятелите от обществото.

Гроссмит напълни умивалника и започна да мие ръцете си. Докато ги насапунисваше, от време на време поглеждаше към Форстър така, сякаш го познаваше. После каза:

— Извинете, сър, не ви ли познавам?

Форстър изтриваше лицето си с кърпа. Той спря и погледна Гроссмит предпазливо, като човек със стотици приятели и познати, който наблюдава лицата на хората, за които не си спомня.

— Знам — каза Гроссмит, сякаш божествена светлина осени паметта му. — Вие сте Дан Форстър от железниците! Поправете ме, ако не съм прав!

— Да — каза Форстър все още малко учуден. — Вие сте напълно прав.

— Аз съм Уолтър Гроссмит — каза Гроссмит. — Напоследък работя в Департамента за търговия. Извинете, че не се ръкувам.

— Радвам се да се запозная — каза Даниел Форстър.

— Знаете ли — продължаваше разговора Гроссмит, — никога не съм предполагал дори какво означава пътуване с „Юниън Пасифик“ и тогава бях много удивен. Видях цялата организация — бойлерите почистени, разписанията изработени. Наистина беше интересно.

— Да — каза Форстър, докато прислужникът му помагаше да си облече палтото. — Много е интересно, нали?

— Извинете — продължаваше Гроссмит, — смятах, че при вашата работа не виждате всички тези неща? Мислех, че повечето време сте зад писалището, така ли е?

Форстър приглади косата си с четка и я постави на място.

— Вярно е, имам и други интереси.

— Дядо ми работеше в железниците още през седемдесетте години. Той обичаше да ме поставя на коленете си и ми разказваше за

времето, когато трябвало да карат съвсем бавно, защото по релсите било задръстено от бизони.

Форстър беше готов да тръгва и нетърпеливо погледна джобния си часовник.

— Какво ли е станало със старите частни железопътни вагони, които са съществували през деветдесетте години? — говореше Гроссмит, като сапунисваше пръстите си.

Форстър повдигна рамене.

— Намират се един-два от тях. Винаги може да се наеме частен вагон от Пулман.

— Много интересно колко ли струва едно такова нещо?

— Трудно е да се каже — каза нервно Форстър. — Трябва да се заплати наемът плюс осемнадесет първокласни билета. Зависи на какво разстояние ще пътувате. А сега, ако ме извините... — Даниел Форстър погледна часовника си отново. — Да, съвсем възможно, но аз наистина трябва да вървя.

Уолтър Гроссмит се обърна да го погледне. Форстър отново се спря. Имаше нещо у Гроссмит, което привличаше вниманието му; нещо странно неестествено, сякаш Гроссмит говореше и действаше по някакъв предварително обмислен план. Дан Форстър винаги е имал нюх за заобикалящата го атмосфера и това неведнъж му е помагало. Така стана и когато отиде на събрание на управителния съвет на железниците — той инстинктивно знаеше, че се води тежка борба за власт. Това беше инстинкт, изострен от непрекъснатото съзнание, че Йохан Корнелиус е някъде зад него и че винаги може да си вземе това, което някога му бе дал, и то с лихвите.

Форстър беше на тридесет и три години, висок, строен, културен и със затвърдени окончания на южняшкия си акцент. Лицето му бе кръгло, интелигентно, със сини очи.

— Господин Гроссмит — каза той, — с удоволствие се запознах с вас, но имам обяд с хора от бизнеса и трябва да тръгвам. Може би ще поговорим за железниците някой друг път, ако редовно идвате тук.

Уолтър Гроссмит изтриваше ръцете си. Той беше нисък, около четиридесетгодишен, със светложълти тиранти, с голям нос и особено лице.

— Добре — каза той, — но ще ми направите ли една услуга? Ще ми кажете ли просто какво мислите за отстъпките при транспорта на

въглища?

Даниел Форстър погледна объркано.

— Транспорт на въглища? Имате ли предвид някои специални въглища за транспортиране? Отстъпките са възможни, когато се използват тежкотоварни влакове. Такава е постоянната ни сделка със „Стандарт ойл“ и с другите корпорации от години наред, но вие трябва да говорите по този въпрос с някой от нашите мениджъри по тежкия товар.

Уолтър Гроссмит облече палтото си и излезе от тоалетната под ръка с Даниел Форстър като със стар приятел. Форстър беше твърде учтив, за да се отдръпне, но смутено погледна около себе си, особено когато видя двама-трима от своите приятели, които влизаха.

— Мен ме интересува самият принцип — каза Гроссмит. — Защо на някои се плащат преференциални такси, а други се изключват?

— Не зная, особено без да имам пред себе си подробностите — каза Форстър ядосано. — Слушайте, вие наистина трябва...

— О, виж кой бил тук! — каза Гроссмит весело, когато нисък мъж с раиран костюм и подстригани мустаци влезе. — Ако това не е моят стар приятел...

Уолтър пусна ръката на Форстър и подаде ръка на дребния мъж, който, примижавайки, каза:

— Здравей, Уолтър — и се ръкува.

— Това е Дан Форстър, ти го знаеш, човекът от железниците — каза Уолтър и дребният мъж се ръкува с Дан Форстър.

В момента, когато Дан Форстър хвана ръката на дребния мъж и когато за секунда усмивката му бе най-широка и доброжелателна, един мъж, който стоеше в най-тъмната част на залата, сякаш очакваше някакъв приятел, извади изпод палтото си фотоапарат „Истман“ и със светкавица направи снимка. След това бързо излезе от клуба и изчезна на улицата.

— Какво, по дяволите, беше това? — извика рязко Дан Форстър. — Какво става тук, за бога?

Уолтър Гроссмит пристъпи напред. Дребният мъж сякаш по магически начин беше изчезнал, както и фотографът. Той хвана Форстър за ръката и тихо каза:

— Съжалявам много за случилото се, но изглежда, че вие допуснахте доста глупава грешка.

— Грешка? Каква грешка? Какво значи всичко това?

— Успокойте се, господин Форстър. Няма смисъл да се ядосвате.

— Но за какво говорите, боже мой? Не може да идвате тук и да правите снимки без позволение! Ще искам да ви изхвърлят оттук и да ви отлъчат от клуба!

Уолтър Гроссмит го успокояваше.

— Господин Форстър, моля ви, не съм направил аз снимката, нали? Успокойте се.

Даниел Форстър го сграбчи за ревера и го приближи до себе си. Няколко от членовете на клуба се обърнаха да гледат, а в дъното се зашушука.

— Ако не ми кажете какво става тук — прошепна Форстър, — ще ви откъсна главата. И то наистина. Хайде, говорете.

Гроссмит дори не го погледна.

— Много просто, господин Форстър. Допуснахте досадна грешка. Спомняте ли си стария скандал с „Кредит мобилиер“ в „Юнион пасифик“? Е, това е точно толкова лошо, колкото и тогава. Бих казал, дори два пъти по-лошо.

Лицето на Форстър беше яркочервено от яд и объркване.

— Кой беше този. Този ваш приятел? Кой беше?

— Мой приятел? — каза Гроссмит. — Не зная за какво говорите. Никога не съм виждал този човек през живота си, освен по вестниците.

— Вие се ръкувахте с него! Затова се ръкувах и аз!

Гроссмит внимателно махна ръката му от ревера си.

— Не, господин Форстър, мисля, че грешите. Аз не се ръкувах с него. Защо ще се ръкувам с такъв човек? Аз съм влиятелен мъж. Трябва да мисля за името си. Не мога да си позволя да ме видят, че се ръкувам с такива хора, особено на това място. Какво ще си кажат хората?

Форстър пое дълбоко въздух. После каза:

— Да, всичко започва да си идва на мястото. Просто ми кажете кой беше този, за да знам какво ми предстои.

Гроссмит хвана ръката му и го поведе към стаята на клуба. Група приятели минаха и поздравиха Дан и той трябваше да им се усмихне пресилено и да кимне.

— Това може да мине съвсем безболезнено, ако го приемете добре и спокойно и погледнете на нещата разумно — каза Уолтър Гроссмит.

— Слушам — отговори му Даниел Форстър кратко.

— Добре. Изглежда, че усложнявате нещата с железниците „П & П“ по въпроса с „Крайпър дай“ в Робинстаун, Пенсилвания.

Форстър спря и втренчи в Гроссмит наситеносините си очи. Той знаеше какво ще последва; това беше съвсем очевидно, все едно че се намираш пред локомотив „П & П“, който прави завой в Пенсилвания, и нищо не може да се направи, за да се махнеш от пътя му.

— Ще бъде оценено от някои кръгове, ако поговорите кротко с хората по транспорта на „П & П“ и им кажете да помислят за отстъпка при превоза на продуктите на Крайпър. В края на краищата не искаме да пречим на търговията на Съединените щати, нали? И не искаме да се изпречим на пътя на прогреса? — каза Уолтър.

— Това ли е всичко? — каза Форстър.

Гроссмит се усмихна благосклонно.

— Би било много приятно, ако беше всичко, нали? За съжаление обаче има още нещо. Изведнъж вие решавате да се освободите от една част от акциите на „Транс механик“ само защото понастоящем е разумно да предоставите съответните акции на съответния тръст и на вас ви се иска да ги продадете.

— А какво ще стане, ако не искам?

Гроссмит се подсмихна.

— Господин Форстър, вие сте уязвим човек! Нюйоркските вестници ще се забавляват доста с тази ваша снимка, особено, ако прочетат какво пише под нея.

— Какво?

— Там ще пише: „Собственик на Пенсилванската железница в съучастие с мафиот“.

Форстър дръпна стола и седна.

Келнер се приближи и попита:

— Искате ли да направите поръчка, сър?

— Искам двуколка — отговори Форстър. — Този джентълмен си отива.

— Разбира се, че оставам — Гроссмит махна с ръка.

— Добре, Гроссмит — каза след малко Форстър. — Какъв мафиот?

Уолтър Гроссмит се облегна назад и извади цигарите от джоба си. Той доста се забави с паленето на цигарата, преди да отговори.

— Този мъничък човек, с когото, изглежда, сте големи приятели, беше Джеки Морело, който сам не е особен мафиот, но е познат на всички и особено на нюйоркската полиция като близък съдружник на Франк Гизи. Гизи — както добре знаете — за съжаление беше замесен в аферата за пренасяне на нелегални напитки през щатската граница от транспортната корпорация „Боу-Меномини“.

Форстър гледаше глупаво надолу и каза:

— Продължавайте.

Гроссмит изтърси пепелта от цигарата си в пепелника.

— Няма какво повече да се казва, нали? Господин Корнелиус признава, че ви е задължен отдавна, но той също смята, че ви е дал всичко, което сте поискали от него, и всякакви по-нататъшни опити от ваша страна да се месите в живота или в бизнеса му не ще бъдат приети любезно. Моят личен съвет към вас е да се занимавате с вашата работа, забравете, че това се е случило, и живеете дълго и щастливо. Женен ли сте?

— Да, имам две деца.

— Много хубаво. Винаги се радвам да работя със семейни хора, защото са приятни.

— Това заплаха ли е? — попита Форстър. — За бога, ако вие ме заплашвате...

Уолтър Гроссмит успокояващо потупа Форстър по рамото.

— Платено ви е, господин Форстър. Не мислете, че може да получите повече, защото няма да стане. Всеки си има граници на търпението и когато започнахте да правите номера с железниците „П & П“, тогава господин Корнелиус достигна своята граница. А сега, моля. Нека да поговорим само за железниците и да забравим тази неприятност, хайде?

Даниел Форстър стана. Дръпна жилетката си и изглежда Уолтър Гроссмит, сякаш е самият дявол или най-малкото някакъв познат демон.

— Да бъда проклет, ако някога проговоря една дума с вас, Гроссмит. Да бъда проклет, ако не се погрижа да получите каквото

заслужавате един ден, когато и да е, по какъвто и да е начин.

Гроссмит се усмихна.

— Ако не друго, заслужавам поне медал.

1934

ДЕЙВИД БУКБАЙНДЪР СЕ ПРЕХВЪРЛЯ В „КОРНЕЛИУС ОЙЛ“ СЛЕД ГНЕВА НА КОЛТЪН

„Господин Дейвид Букбайндър, юрисконсулт на фирмата «Колтън ойл» до преди скандала на събранието на акционерите, състояло се преди две седмици, пренесе своите услуги в «Корнелиус ойл». Казват, че господин Йохан Корнелиус е повече от щастлив с новия си помощник. Осведомени източници съобщават, че Дейвид Букбайндър, 47-годишен, някогашен правен орел на фирмата «Кълингсмейдмент спаркс», притежава значителна част от акциите на «Корнелиус ойл».“

„Ню Йорк дейли поуст“, 17 август 1934 г.

Дач Шулц, който от 25 януари 1933 година се криеше от правосъдието, трябваше по-късно да се предаде на комисаря на САЩ Т. Хубард в Олбани. В публичните изявления не трябваше да се казва, че е докаран в Олбани от остров Линууд в ролс-ройса, собственост на Йохан Корнелиус; нито се разкриваше къде се бе крил Шулц така успешно почти две години.

Беше залезът на сухия режим и на всички гангстери и мошеници, които преуспяваха по това време. За по-малко от година федерални агенти бяха застреляли Джон Дилинджър, Прити Бой Флойд, Хомър ван Митър и половин дузина по-малки врагове на обществото; а в деня, когато Шулц се предаде, Лестер М. Гилис (по-известен като Бейби Фейс Нелсън) беше намерен мъртъв в една канавка в Нилс сентър, Чикаго, с рани от седемнадесет куршума от предишната нощ, което вестниците нарекоха „кървава разплата“.

Променящото се настроение най-добре се илюстрираше от комисаря Хубард, който не позна Шулц, когато влезе, за да се предаде, и неговият адвокат трябваше да му припомни случая Шулц. Хиляда деветстотин тридесета и трета година бе отминала; това бе повече от година; това бе цяла епоха. Сега беше 1934 година. Това бе година, която започна с филма на Мей Уест „Аз не съм ангел“ и на Катрин Хепбърн „Малки жени“. В тази година тролейбусите отстъпиха на автобусите на девет нюйоркски линии, включително Медисън, Четвърто и Лексингтън. Госпожа Анна Антонио, двадесет и осем годишна и майка на три деца, която бе убила съпруга си заради застраховката му от пет хиляди долара, бе екзекутирана на електрическия стол в затвора „Синг синг“. Тя каза: „Не ме е страх да умра“. Същата тази година в Ню Йорк започна жестока зима, а по-късно в Оклахома температурите се покачиха до 117 градуса по Фаренхайт; хиляди хора останаха бездомни и отчаяни от пясъчните бури, които пометоха Запада. Джон Астор се ожени за Елен Френч, петдесет стачници бяха ранени от полицейски куршуми в Минеаполис, а президентът Рузвелт замина за Хавай да лови риба меч. В Луизиана Хюи Лонг се шегуваше, като казваше, че си е купил копринена риза с толкова висока яка, че трябвало да стъпи на някой пън, за да може да плюе. В сряда на 23 май, в един топъл и светъл ден, в същия този цъфтящ щат тексаски щурмоваци и заместници на шерифа нападнаха Клайд Бероу и Бони Паркър извън Гибсленд и според очевидци ги превърнаха в „червени петна и мокри парцали“.

В същия този ден, на четиридесет или петдесет мили западно, в Шривпорт, Йохан Корнелиус стоеше сред изгорелите развалини на първата бензиностанция на „Корнелиус ойл“, която се намираше на Джуела роуд. Пепелта изцапа обувките му и маншетите на ленените му панталони, но той не мърдаше от там. С ръце в джобовете изглеждаше неподвижен, а очите му сезираха в овъглените греди и извити метални части. Недалеч от там, на почернелия тротоар, Хенри Кийт разговаряше с шефа на пожарната. И двамата приемаха страданието на Йохан като лично и не се приближаваха до него, докато не ги повика.

Небето бе почти безоблачно и макар да бе само единадесет и половина сутринта, всеки разбираше, че денят ще бъде жестоко горещ. Страниците на обгорял бележник се разпиляваха по улицата.

— Хенри — извика след време Йохан.

Той повика тихо, но Хенри веднага го чу. Премина на пръсти през саждите и пепелта и застана до своя работодател, като повдигаше края на панталоните си, за да не се допират до земята.

— Намокри ли се? — попита Йохан.

— Не, сър — изчерви се Хенри Кийт.

— Тогава не стой така, сякаш си се измокрил. Ако имаш нужда от двадесет и пет цента, за да дадеш панталоните си на химическо чистене, ще ти дам на заем.

— Благодаря, сър. — Хенри Кийт пусна панталоните си.

Йохан направи няколко крачки из развалините.

— Е, Хенри, кой, мислиш, го е направил?

— Кой? Не разбирам, сър?

— Кой подпали факлата или хвърли бомбата, или каквото и да било, което изравни всичко със земята? — Йохан нетърпеливо махна с ръка.

— Вие мислите, че е палеж, сър?

— А ти не мислиш ли?

— Не съм сигурен, сър. — Хенри Кийт се огледа с неудобство.

Йохан бавно поклати глава. По бузата му имаше следи от сажди.

— Тази бензиностанция изгоря, защото някой е пожелал да изгори, Хенри. Тя изгоря, защото тук има някой, който иска да притисне продажбата на бензин на дребно. Някой, който иска да запази пазара на бензин за себе си.

— Наистина ли мислите така, сър?

— Не бих казал това, ако не го мисля. За бога, Хенри, ако аз бях в тяхното положение, вероятно щях да направя същото.

Хенри Кийт изтръска пепелта от краката си и погледна нещастно.

— Винаги мога да намеря детективи да проучат, сър.

— Детективите няма да ни помогнат. Имаме нужда от някой умен човек. Някой, който познава пазара на бензиностанциите по-добре от нас. Чувствам се съвсем като невежа в случая.

— Не бих казал това, сър.

— Това е, защото си склонен да се поддаваш на глупост, ето защо. Единственият начин да стигнеш върха, е да си признаеш това, което не знаеш, а аз не познавам работата с бензиностанциите.

В този момент началникът на градската пожарна се приближи към тях. Лицето му беше пообгоряло.

— Господин Корнелиус, сър?

Йохан кимна.

— Пресяхме повечето от развалините, сър. Няма доказателства за палеж, но няма доказателства и против него. Вие смятате, че това е било направено нарочно?

Йохан разрови черните развалини с крак.

— В момента, когато чух какво се е случило, знаех, че е направено нарочно. Единственият въпрос за мен е кой го е направил.

Шефът на пожарната свали каската и изтри челото си с опакото на ръката си.

— Знаете ли някой, който не ви обича особено много? — попита той, като се опитваше да помогне.

— Стотици — каза Йохан с весел глас.

Началникът на пожарната постоя малко и после се върна към колата „Плимут де лукс“ с лъскава месингова камбана. Йохан и Хенри Кийт намръщено минаха през пепелта и стъпиха на тротоара.

— Искам да разпространиш един слух — каза Йохан.

Хенри Кийт дръпна смачканото си палто и се опита да помисли.

— Слух, сър?

— Точно така. Пусни слух, че всеки, който би ни помогнал за бензиностанцията, може да очаква доживотна пенсия за услугата.

Хенри Кийт си записа.

Йохан го потупа по гърба малко по-силно от обикновено.

— Да направим така, че да хванем този мръсник, който и да е той, и да му дадем да се разбере завинаги.

Към осем часа вечерта Йохан вечеряше в апартамента си в хотела, когато телефонът иззвъня. Хенри Кийт пое слушалката, а Йохан седеше с пълна уста и дъвчеше. Хотелската стая бе най-добрата, която можаха да намерят в Шривпорт, украсена с увехнали жълти цветя и картини по стената.

— Да? — каза Хенри Кийт, а Йохан преглътна залька си с глътка вино. Той не обичаше вино със сладка жилка, но това бе най-доброто и най-сухото, което хотелът предлагаше.

По телефона Хенри Кийт каза:

— Вие се шегувате, наистина се шегувате. — А после попита: — Кога стана това?

— Кой се шегува? — каза Йохан рязко. — Какво става, по дяволите?

Хенри слуша още известно време и после сложи ръка на телефона.

— Нашият офис в Остин, сър. Те току-що получили съобщения от тексаските щурмоваци на местната полиция, че три от нашите бензиностанции са експлодирали следобед. В Тайлър, Уоко и Темпъл, сър.

Йохан бутна масичката и се втурна към телефона, като изтриваше устата си със салфетка. Той го издърпа от ръцете на Хенри и каза високо:

— Кой е там?

— Казвам се Ървинг, сър — каза нервен глас.

— Добре, Ървинг, какво става там, по дяволите?

— Току-що получих новината, сър. Три бензиностанции са били изгорени и един от нашите служители е убит. Други двама са получили тежки обгаряния, докато са се опитвали да потушат пламъците. Хората от пожарната казват, че със сигурност това е палеж, сър.

— Господи, Ървинг, това са четири палежа за два дни!

Гласът на Ървинг не прозвуча весело.

— Да, сър, точно така. Страхувам се, че това е така.

— Ървинг — каза Йохан мрачно, — искам пазачи на всяка бензиностанция, която сме открили. Искam ги въоръжени и веднага. Ако някой, въобще някой, се опитва да прави нещо неясно, те имат изричната заповед от мен да стрелят. Разбираш ли?

— Да, сър. Веднага, сър!

Йохан постави слушалката. За момент потърка очите си и после каза на Хенри Кийт:

— Намери ми папката за бензиностанциите.

Той отстрани вечерята си и разпростря карти и списъци. Със златната си перодръжка „Ларкуд“ отбеляза и четирите пострадали бензиностанции и след това се облегна назад.

— Намирате ли нещо еднакво, сър? — попита Хенри Кийт.

Йохан поклати глава.

— Който има смелост да поставя бомби в бензиностанции, не би се старал да търси някаква система. Аз обаче искам да знам кой е той?

— Пуснах слуха, сър. Може да получим информация.

Йохан се облегна напред и ядосано се загледа в картите.

— Не разчитай на това — каза меко той, почти замислено. — Който е замесен в това, е доста сигурен в себе си и в нас.

— Смятате ли, че ще нападнат още бензиностанции? Или искат само да предупредят?

Йохан повдигна очи към Хенри и в тях нямаше нищо добро. Тази година ставаше на шестдесет и една и точно на такава възраст изглеждаше. Бръчките около очите му бяха дълбоки, а тънката му коса беше жълтеникавосива. Бе се утвърдил като един от най-жестоките и автократични петролни магнати в страната и все още разпростираше пипалата си върху химикали от петрола, корабостроенето и всякакъв друг бизнес, до който можеше да се докосне. Той и неговите непрекъснато усложняващи се корпорации плетяха все по-гъсти и по-гъсти мрежи на влияние в американския живот. Възползваха се от предимствата на затруднената икономика и отчаянието, настъпило по време на депресията, и инвестираха навсякъде и на най-изгодни цени. Преди 1929 година и големия крах той бе събрал достатъчно свободни средства, за да спаси „Корнелиус ойл“ от най-лошото. Това се дължеше отчасти на финансов наивитет, отчасти на вярата му в самия себе си, която бе по-голяма, отколкото вярата му в другите. Каквото и да станеше, той си бе богат, макар и малко по-малко богат, но другите бяха разорени. Сега посягаше да се сдобие с верига от заведения за хранене и бензиностанции, както и хотели и фабрики. Беше основал двадесет и четири бензиностанции из Тексас, Луизиана, Алабама и Мисисипи за двадесет и два месеца. Сега обаче някой се досети и забеляза и който и да беше той, не му хареса това, което забеляза.

Йохан ставаше по-мек с възрастта. Нямаше съмнение, че не беше същият магнат с жесток израз, който се опълчваше срещу финансовите затруднения и неудържимия натиск, за да изгради „Корнелиус ойл“ от нищото. Той дори не беше вече самоконтролиращият се и философски настроен човек, който бе откупил Робинстаун от наивни, но алчни хора, за да разработи земята за въглища. Все още се чувстваше енергичен и настроен за експанзия, но бе започнал вече да пресмята цената, която плащаше за бизнеса си за сметка на личния си живот.

Понякога седеше на писалището си с часове, гледаше как дъждът се стича по прозорците на кабинета му, клатеше глава и размишляваше почти невярващ как всичко, било то петрол, било любов или омраза, имаше своята точна цена. Сега, когато беше почти на шестдесет и една година, започваше постепенно да разбира какво беше направило неговото самопотискане. Превърнало го бе в човек почти неспособен да обича някого, дори и самата Хестер. И чак сега, за първи път от времето в Амареро, той чувстваше нужда от любов. Представяше си себе си като мраморна статуя, в чиито крака се поставяха венци и дарове и чиито ледени устни често получаваха целувки. Но той не можеше да отвърне на тази преданост и оставаше безчувствен и студен. Дори четиристотинте милиона долара може би бяха твърде висока цена, която бе заплатил.

— Обезпокоен ли сте? — попита Хенри Кийт.

Йохан се изкашля и поклати отрицателно глава.

— В момента не, но ако това продължи, тогава може би. И така днес са бензиностанции, а утре какво ще бъде? Ако мислят, че могат да ни прогонят от бизнеса на дребно, кога ще опитат да ни прогонят от пазара на едро? И кога ще почнат да вдигат във въздуха петролните ни съоръжения?

Хенри Кийт се опита да си даде колкото може по-печален вид.

— Защо изглеждаш чак толкова нещастен? — попита Йохан.

— Мисля, че положението ни дава основание за това, сър.

— Положението никога не дава основания по такъв начин. А какво, по дяволите, правим ние, за да открием кой върши тези неща?

Изведнъж телефонът извънтя. Хенри примижа и тръгна, а Йохан му даде знак да отговори веднага. Хенри вдигна слушалката и каза:

— Да?

Настъпи дълга пауза. Хенри знаеше, че има някой на другия край, който не искаше да отговори веднага.

— Вие не сте Йохан Корнелиус, нали? — каза гласът.

— Тук е неговият секретар — каза Хенри Кийт. — Господин Корнелиус е зает сега.

Отново настъпи тишина. После гласът пак се обади:

— С какво е толкова зает? Да не би да излива кофи с вода върху бензиностанциите си?

Хенри Кийт се намръщи.

— Слушайте — каза рязко той. — Кой се обажда?

Гласът звучеше спокойно.

— Ще разберете. Искате ли да разберете? Има слух, че искате.

— Слушайте, който и да сте — продължи Хенри ядосано. — Ако имате някаква информация относно бензиностанциите, по-добре е да я кажете.

Гласът не бе разтревожен.

— Ами ако не го направя?

Хенри Кийт не знаеше как да отговори на това. Той закри телефона и пошушна на Йохан:

— Някакъв човек, който знае нещо за експлозиите в бензиностанциите.

Йохан повдигна вежди.

— Добре, попитай какво знае. За какво мислиш, че се обажда?

Хенри Кийт махна ръката си от телефона.

— Каква е вашата цена, господине?

Настъпи друга дълга пауза. После гласът се обади:

— За цената можем да преговаряме. Попитай господин Корнелиус, ако е там, дали си спомня една картина от езерото Лох Ломънд.

— Какво? — каза Хенри Кийт. — За какво говорите? Не мога да го попитам такова нещо.

— Попитайте го.

Хенри постави телефона на масата и каза:

— Съжалявам, сър, но той каза да ви попитам дали си спомняте картина на езерото Лох Ломънд.

Йохан изчисляваше какво ще му струват четири нови бензиностанции.

— Как мога да знам?

Хенри Кийт се върна при телефона.

— Съжалявам, господине, но той не знае. А защо просто не кажете името си и телефонния си номер и аз ще...

— Попитайте го дали си спомня една железничарска свирка. Едно момче и една железничарска свирка.

— Сър, той е луд — каза Хенри Кийт. — Искане да знае дали си спомняте една железничарска свирка. Да му кажа ли да...

Лицето на Йохан заприлича на сива дреха, излязла от перална машина.

— Железничарска свирка? — попита той.

Хенри Кийт не знаеше какво да прави. Той кимна глупаво.

Йохан стана и взе телефона от ръцете на Хенри.

— Да?

Гласът от другия край, изглежда, веднага го позна и с особено задоволство попита:

— Аха, значи наистина си спомняте!

— Какво от това? — каза Йохан.

— Не е голяма работа, но достатъчно, за да си заслужава да се срещнем. Ще ви кажа къде.

— Тук е подходящо. Апартамент 501, „Шривпорт ин“.

— Там не е подходящо според мен. Тези хора, които ви създават толкова неприятности, знаят, че сте там. Те знаят с кого се срещате и къде ходите. Днес бяхте на Джуела роуд, за да видите изгорялата бензиностанция.

— Разбира се, че бях — каза Йохан. — Всеки човек, дори и с агнешки мозък, може да се досети.

— Няма значение — отговори гласът. — Не искам да се срещаме в „Шривпорт ин“. Но ще ви чакам там в десет без петнадесет утре сутринта и искам да дойдете сам.

— Как да ви позная? — каза Йохан, като потри челото си.

Гласът почти се разсмя.

— О, ще ме познаете. Има една латвийска поговорка, която гласи: „Приятелството сближава, бракът сближава още повече, а споделената тайна е смесване на кръв“.

Телефонът от другата страна се затвори. Йохан подържа още известно време слушалката и после бавно я остави.

Хестер беше останала на остров Линууд. Бе петнадесетият рожден ден на Хоуп и петдесет или шестдесет от нейните приятели от училище щяха да дойдат, за да отпразнуват случая с пунш и танци. Родерик беше в колежа, но Джон си бе взел една седмица ваканция от училище и икономът Стейнър го бе докарал с колата на прислугата.

Джон бе на седемнадесет години и на върха на атлетическите си постижения. Сега беше по-добре в училище, отколкото като по-малък, бе най-добър в щафетното бягане и хвърлянето на копие. Когато се връщаше в Линууд, прекарваше с часове в гребане и в деня, когато Йохан инспектираше опожарената бензиностанция в Шривпорт, Джон гребеше нагоре и надолу по реката, а Хестер и Хоуп го наблюдаваха. Бялата украса, поставена на пристана за рождения ден на Хоуп, се развяваше на вятъра, а Хестер трябваше да държи сламената си шапка с ръка. Другата ѝ ръка бе на рамото на Хоуп.

— Нали гребе добре? — каза Хестер.

Тези дни, когато беше вече на четиридесет и две години, красотата ѝ започваше да увяхва като изсушено цвете между страниците на библия, но все още притежаваше стила и самообладанието, в които на времето се бе влюбил Йохан. Дъщеря ѝ нямаше и половината от нейната красота. Но на петнадесет години тя бе набъбнала в бедрата и гърдите, имаше още малко бебешки тлъстини, а косата ѝ бе права и висеше на челото, колкото и често да я миеше.

— Надявам се, че приятелите му от училище не го мислят за фукльо — каза Хоуп.

Хестер махна на Джон, когато мина край тях. Повърхността на реката блестеше като стъкло и загребванията на Джон си проправяха път сред отразяващата се светлина. Разбира се, той не можеше да им махне, но се усмихна.

— Момчетата трябва да се фукат, такава им е природата — отговори Хестер.

— Татко още го няма.

— Той е мъж, скъпа, не е момче. И във всеки случай няма нужда да се фука.

— Ще се върне ли за рождения ми ден?

— Не зная — каза Хестер. — Той имаше доста затруднения на юг. Тази сутрин ми телефонира и съобщи, че бензиностанцията в Шривпорт е напълно изгоряла.

— Дано да си дойде. Имам подарък за него. Сама го направих.

Джон почти не се виждаше вече зад надвисналите дървета, които се спускаха от брега над реката. Изглеждаше, че ще гребе до кея за лодките и там ще излезе на брега, така че Хестер нежно поведе Хоуп

от пристана към градината и къщата. Като се отдалечиха от реката, стана по-топло, старите дървета шумоляха и танцуваха от късния пролетен вятър.

— Хоуп, обичаш ли баща си — попита Хестер.

Хоуп спря и изгледа изненадано майка си.

— Разбира се, той ми е баща. Направила съм му терлици да ги обува в самолета си. Може да obuе едновременно и двата крака и са от кече. Извезала съм и инициалите му върху тях.

Хестер погледна замислено и продължи:

— Той никога не е използвал нещата, които си му направила. Защо уши това?

— Не знам. Продължавам да мисля, че един ден ще започне да ги носи. — Хоуп махна косата от челото си.

— Той не е сантиментален човек, Хоуп. Даже и със семейството си не е. Много хора не могат да разберат това.

— Но той, разбира се, ни обича?

— Да, разбира се, така предполагам — усмихна се Хестер.

Те продължиха по пътеката. Когато се качваха нагоре, можаха да видят зад кея за лодките как Джон влочи лодката си към дъсчената настилка.

— Понякога си мисля, че татко е разтревожен за нещо — каза Хоуп.

Отначало Хестер не отговори. Тя не можеше да каже на дъщеря си, че още същата вечер, когато се бе омъжила за Йохан, тя си помисли такова нещо и след двадесет и три години брачен живот все още не бе се приближила до отговора.

— Сигурна съм, че не е, скъпа — каза тя и махна на Джон да побърза.

Джон беше задъхан, когато ги настигна. Имаше капки пот по челото и лицето си и трябваше да ги избърше.

— Ти бе чудесен, Джон! — отбеляза Хестер. — Никога не съм те виждала да гребеш така добре!

— Надявам се да спечеля този сезон. — Джон изглеждаше доволен. — Те са твърде придилични. Даже Лоурънс не можа да спечели, а ти знаеш колко е добър.

— Знам колко пари печели баща му, ако това е някакъв критерий.

Джон влезе след майка си и сестра си в квадратния централен хол, постлан с имитация на римска мозайка. Спортните му обувки скърцаха, като ходеше.

— Татко връща ли се тази вечер?

— След няколко дни. Може би в края на седмицата, ако може да се отскубне.

Джон замислено потри врата си с кърпа.

— Добре, в такъв случай мислиш ли, че можеш да ми отделиш половин час довечера? Има нещо, което трябва да обсъдим.

Хоуп погледна майка си, но лицето ѝ показваше само майчино спокойствие. Напоследък Джон рядко се доверяваше на родителите си. От време на време споменаваше, че иска да следва право или че ще се опита да влезе в шесторката по плуване на училището. Останалото време обаче се държеше сякаш единствените неща, за които мислеше, бяха спортът, джазът и състезателните коли. Отдавна Хестер подозираше, че най-близките му приятели са съучениците му и че само с тях споделя най-интимните си мисли. Тя знаеше и защо е така. Още от най-ранните си години той бе научен от баща си да вярва, че единственият начин да оцелее в този свят, е да пази от хората най-чувствителната част от себе си. Винаги когато се бе опитвал да бъде любвеобилен към баща си, бе посрещан само с отчуждени, хладни усмивки. Затова той мислеше, че това е единственият начин, по който трябва да се държи със семейството си.

— Още сега имам свободно време. Защо не дойдеш в стаята за шиене? Хоуп, ще се видим по-късно. Довечера ще ходиш ли на Линууд да се видиш със Сали? Или си оставаш вкъщи? За вечеря има съомга.

— Чудесно. Ще остана.

Тя отиде да се преоблече, а Хестер хвана мускулестите ръце на сина си и двамата тръгнаха към стаята за шиене, затвори вратата след себе си и посочи на сина си един удобен стол.

— Доста съм потен — каза Джон. — По-добре да остана прав.

— Както искаш — каза Хестер и седна на любимия си стол. До нея беше гергефът с бродерията, която бе почти завършена.

Джон не започна веднага. Отиде до прозореца и погледна към задната част на къщата. Пауните замитаха ливадата с опашките си, а градинарят разкопаваше растенията.

— Доста трудно е да обясня — каза той. — Всъщност трудно ми е да намеря подходящи думи.

— Опитай се.

— Добре. Мисля, че това е нещо, което обикновено се споделя с баща. Бих говорил с татко за това, но него често го няма и все пак той не е точно човекът... ами, не искам да изглежда, че го обиждам...

Хестер сведе очи. Тя взе някакъв конец от бродерията си.

— Джон — каза тя, — зная точно какво искаш да кажеш.

За момент Джон се смути и обърка.

— Да, добре, ако знаеш какво имам предвид, добре...

— Има ли нещо общо със секс? — попита Хестер.

Джон силно се изчерви. Не му се вярваше, че майка му може да употреби думата „секс“, че въобще тази дума може да излезе от устата ѝ. Той замрънка, заекна и най-сетне каза:

— Общо взето, да.

— Джон, ела — протегна ръка Хестер.

Отначало Джон не искаше, но после неохотно се приближи и подаде младата си, потна ръка на нейната суха възрастна длан. По пръстите ѝ имаше смарагди и брилянти, които, ако бъдат продадени, биха купили половин блок от някой имот в Манхатън.

— Джон — продължи тя, — аз обичам баща ти по свой начин, а той е такъв, че никой не може да го разбере. Никога не бих ти казала, че той е студен човек или че не е грижовен, или че е жесток. Той е вършил такива неща, ти сам знаеш, но аз съм омъжена за него от достатъчно дълго време, за да зная, че вътре в него има и нещо друго, затворено, и че той може никога да не го разкрие. Той е способен на любов и щастие точно колкото нас, но поради някакви причини, може би поради множество причини, той не е позволил на любовта и щастието да заемат голяма част от живота му.

Джон дръпна един стол и седна. Той закачи кърпата си на облегалката му и погледна майка си с такава сериозност, каквато може да изрази само един седемнадесетгодишен младеж със сексуален проблем.

— Предполагам, че ти го обичаш доста силно, нали?

— Да, наистина го обичам, но аз обичам Хейзъл също доста силно.

Настъпи кратко мълчание, а в това време порцелановият часовник на ореховата странична масичка почукваше с деликатно търпение.

— Хейзъл? — отбеляза внимателно Хестер. — Ти като че ли не си споменавал за Хейзъл досега?

Джон смутено се усмихна.

— Не, не съм, наистина. Всъщност аз я срещнах в Пафкипси. Аз и Джими Уолак бяхме на кино една вечер и там я срещнах като че ли.

— Там я срещна като че ли! Какво означава това?

— След филма отидохме в един млечен бар, а тя работи там.

Хестер гледаше сина си, сякаш не можеше да повярва какво ѝ говори.

Джон размърда краката си и каза:

— Тя е наистина хубава, мамо. И е от добро семейство. Баща ѝ прави осигуровки. Мисля, че е правил осигуровки и на татко, повечето хора, които се занимават с осигуровки, са му правили и на него.

— Дали те разбирам правилно? — попита Хестер. — Ти се опитваш да ми кажеш, че си се влюбил в някаква продавачка на газирани напитки?

— Хей, майко, тя не е точно продавачка на сода — запротестира Джон. — Не можеш да я наричаш така.

— А как иначе можеш да я наречеш? И, за бога, престани да употребяваш този ужасен език. Аз не съм „майко“ и никога няма да бъда.

— Съжалявам, мамо, но Хейзъл е наистина мило момиче. Излизахме вече няколко пъти в събота и неделя и, повярвай ми, тя е умна и интелигентна. Работи само за да си изкара допълнително пари за училище.

Хестер стана от стола, сякаш повдигната от някаква мистична сила. После отиде до витрините с книги, като че ли искаше да се посъветва с някакъв оракул. Джон виждаше лицето ѝ отразено в стъклата и тя някак си изглеждаше като младо момиче. Думите, които изговори обаче, съвсем не бяха на младо момиче.

— Знам какво си мислиш за нас понякога, за баща си и за мен. Знам, че ти реши да се доверяваш на другиго, а не на нас, но не си ли мислиш, че за това си толкова виновен ти, колкото и ние?

Хестер се обърна към него.

Той разбра, че я е ядосал много.

— Баща ти постигна всичко, като започна от нищо, и изгради една от най-големите бизнес империи, каквито някога тази страна е познавала. Няма човек в целите Съединени щати, който да не знае името на баща ти и какво представлява. Моето собствено семейство също е много достойно и с добро потекло и заедно, баща ти и аз, се опитахме да предадем на децата си най-прекрасните качества на аристократизъм и трудолюбие. Вие, децата, и тримата — Родерик, Хоуп и ти, Джон — трябва да бъдете елитът на Америка.

— Майко, цялата същност на Америка се състои в това, че ние всички сме равни. Ето така татко е успял и така ще успея и аз. Хейзъл и аз сме равни, а освен това тя е равна и с теб.

Хестер направи крачка напред и удари плесница на сина си.

— Как смееш! — каза задъхано тя. — Как смееш да говориш на майка си по начина, по който говориш на работничката!

Джон не отговори. Плесницата не беше силна, но го изненада. Той никога не бе виждал майка си така разярена и не знаеше какво да каже или как да обясни чувствата си.

Хестер се извърна и застана при бродерията си, сякаш бе амвон, от който ще проповядва.

— Мислех, че сме те възпитали добре. Ти знаеш, че имаше затруднения с баща си, но въпреки това мисля, че те възпитахме добре. Мислехме си, че ти си умният, този, който ще бъде мъдър, чувствителен и приятен. А изглежда, че ти не си разбрал нищичко от твоето положение, от твоите отговорности или от това, което ще трябва да правиш, когато завършиш. Равни! Как можа да изговориш подобно нещо? Наистина ли вярваш, че градинарят навън е равен на теб или че някога ще направи нещо повече от това да копае земята за теб?

— Но, майко...

Хестер поклати глава, за да покаже, че не е готова да слуша.

— Ние всички сме равни пред Бога — каза тя, — но не сме равни в очите на обществото. Боже господи, Джон, все едно да ходиш с негърка!

Джон избърса потта от горната си устна и каза тихо:

— Да, така е, майко, аз ходя.

Тишината беше като напукан лед.

— Какво? — каза Хестер.

Джон се изкашля.

— Хейзъл е с цветна кожа, майко. Тя е черно момиче.

Настъпи смразяващо напрежение, а после Хестер отметна глава и се разсмя. Джон виждаше златните ѝ мостове и обърна глава.

— Джон, глупак такъв! — продължи Хестер, като се смееше. — Ти и твоите тривиални смешки! Трябваше да се сетя, когато каза за заведението. О, съжалявам, че си изпуснах нервите. За какъв идиот ме смяташ! И цялата тази идея!

Джон, смутен от смеха на майка си, не можа да не се усмихне и Хестер реши, че това е показател, че той се шегува с нея.

— Но помни — каза тя, като се отдалечаваше от бродерията си и вадеше кутията с коприни, готова да шие, — с мен можеш да си правиш шеги, но баща ти би си помислил нещо съвсем друго. Той няма същото чувство за хумор.

— Мамо, всичко това е вярно — каза Джон с пресъхнало гърло.

Хестер седна и започна да вдява иглата си със сини и зелени коприни.

— Да, скъпи, сигурна съм, че е вярно. Оставаш ли за вечеря тук? Знаеш ли, ти така ме разгневи за момент... — Тя се усмихна, остави долу бродерията си и сложи ръка на рамото на Джон. — Ти си смешно момче. Винаги си бил. Спомняш ли си, когато постави червеи в гуменките на Хоуп...

На Джон му беше невъзможно да говори. Гърлото му бе пресъхнало и знаеше, че ако не се овладее добре, ще се разплаче.

— Мамо — каза той почти разплакан, — трябва да разбереш, че е вярно. Хейзъл е черна, тя е истинско момиче и това не е никаква шега. Ние се обичаме.

Хестер продължаваше да се усмихва, но веселостта се изпаряваше от усмивката ѝ.

— На теб ти е ясно какво казваш, нали? — попита остро тя. — Ако това наистина не е шега, ти трябва да знаеш какво казваш?

— Мамо. Нищо не мога да направя. Обичам я.

— Ти не можеш да обичаш цветнокожи. Това е смешно. Никой не го прави.

— Мамо, аз я обичам. Искаме да се оженим!

Хестер въздъхна.

— Джон, ти си на седемнадесет години и си син на Йохан Корнелиус. Не само, че си твърде млад въобще да се жениш за когото и да било, ти със сигурност никога няма да се ожениш за негърка, която работи в млечен бар! Трябва да ѝ кажеш, че е свършено всичко между вас, и колкото по-скоро, толкова по-добре. Аз не го приемам... Самата тази идея...

Очите на Джон се напълниха със сълзи. Чувстваше се така, сякаш разкъсват вътрешностите му като хартиени тапети.

— Мамо, ти не можеш да ме спреш — каза той. — Вече сме решили!

— Какво искаш да кажеш с това, че не мога да ви спра. Разбира се, че мога! Ти си твърде млад за женене и това е всичко по въпроса. И още нещо, отказвам да имам черна снаха. Помисли си за унижението!

Джон ритна бродерията на майка си и тя се оплете в конци и коприни.

— Ще престанеш ли да я наричаш черна! — изкрещя той.

Хестер стана. Очите ѝ бяха разширени от гняв.

— Ти, сантиментално момче! — каза остро тя. — Глупаво и безразсъдно! Какво, за бога, си въобразяваш, че ще направиш?

Джон коленичи и събра коприните. Постави бродерията на място, но не погледна майка си и не отговори на въпроса ѝ. Вместо това каза:

— Съжалявам. Не смятах, че ще се ядосаш толкова много.

— Не смяташе, че ще се ядосам толкова много? А какво трябваше да направя. Да благодаря на Бога, че синът ми се среща с цветнокожо момиче? Не знам как можеш да я целунеш! Предполагам, че сте се целували?

— Да.

— Помисли си малко! Това ме кара да потрепера! Веднага трябва да ѝ кажеш, че се разделяте, разбираш ли ме?

— Не мога, мамо.

— Можеш и ще го направиш.

— Не е чак толкова лесно.

— Ооо? А защо не, моля?

— Тя носи моето дете. Тя е бременна.

Този път Хестер му повярва. Погледна го колко е млад, облечен в потната си спортна риза и протрити бели гуменки, вдигна ръката си и

нежно разроши косата му. Джон не можеше точно да разбере защо е толкова нежна и за момент помисли, че ще се съгласи и ще му разреши да се ожени за Хейзъл и да си отгледат заедно децата.

— Майко? — пошепна той.

Майка му бавно, много бавно поклати глава.

— Моето бедно младо момче — каза тя толкова тихо, че той едва я чу. След това се обърна, отиде до телефона и вдигна слушалката. — Стейнър? Ще ми избереш ли доктор Неш?

Джон се намръщи.

— Доктор Неш? Какво общо има доктор Неш с това?

— Седни, Джон — каза Хестер и той седна. После тя приближи стола си до него и също седна. — Джон — каза му тя, — трябва да ми кажеш къде е Хейзъл и какъв е адресът ѝ. В Пафкипси ли живее или някъде наблизо?

— Живее в Пафкипси, но...

— Няма смисъл, Джон. Каквото и да кажеш, най-доброто нещо ще трябва да бъде направено. По-добре за... Хейзъл, както и за теб. Страхувам се, че това не може да се избегне.

— Но Хейзъл е тук, майко — каза Джон, — имам предвид, че тя е в Линууд и е отседнала в хотел „Лейкшор“. Казах ѝ да дойде тук, така че когато обясня на теб или на татко какво е станало, тогава тя да може...

— Да може какво?

Той размаза сълзите си с ръце.

— Ами тя да може да се срещне с теб, нали?

Хестер се усмихна неодобрително.

— Не, скъпи ми. Не знам как можа да си го помислиш? Наистина, Джон, мислех те за по-умен.

— Тя е там, мамо — каза Джон. — Тя чака. Тя носи моето дете.

Хестер вдигна ръце.

— Съвсем изключено е. Тя няма да роди твоето дете и точно затова телефонирах на доктор Неш. Знаеш ли номера на стаята ѝ?

Джон загледа майка си с невярващи очи.

— Мамо — каза той, — това е моето дете! То е човек! Това е човек, създаден от мен и от Хейзъл!

— Ти говориш на жена, която е родила три деца — отговори Хестер. — Бебето не е човек, преди да се роди, и дори тогава може да е

по-малко от Божи дар. Твоята цветнокожа приятелка просто е бременна и това е всичко, което трябва да се каже. Доктор Неш ще направи това, което е необходимо, за да прекъсне бременността колкото може по-безболезнено. Ето! Вземи телефона! Това трябва да е доктор Неш.

— Мамо... ти не можеш! — извика Джон извън себе си.

Хестер отиде и вдигна слушалката.

— Мога — каза твърдо тя — и със сигурност ще го направя.

Джон слушаше в мълчаливо отчаяние.

— Доктор Неш? Госпожа Корнелиус е. Искам да ви помоля за една услуга, която се нуждае от най-голяма дискретност.

Започна да обяснява какво се е случило, но Джон не остана да слуша до края на разговора. Той излезе от стаята и отиде на предните стъпала, където, седнал до каменния лъв, слушаше шумоленето на майския бриз и гледаше блещукащите вълни на непрестанно движещата се река. Вече не плачеше. Просто седеше там с подпряна глава, а следобедът отминаваше и никой, съгласно изричните заповеди на Хестер, не го безпокоеше.

Тя знаеше, че ще му премине.

На следващата сутрин, в десет часа в Шривпорт, Йохан Корнелиус и Хенри Кийт седяха един до друг на зелената скамейка на южната страна на главния вход на Куебърс парк. Йохан бе облечен в летен костюм и с шапка. Хенри Кийт, както обикновено, изглеждаше, сякаш е прекарал нощта на задната седалка на някоя кола. Небето беше облачно, но на запад облаците се разкъсваха. Йохан ставаше все по-раздразнителен и нетърпелив.

— Той каза десет без петнадесет, нали?

— Така ми казаха, сър.

— Щом като каза без петнадесет, защо не може да дойде навреме? Какво си мисли той, че имам пари за хвърляне на вятъра?

Почакаха още десет минути и когато Йохан бе почти готов да се откаже от срещата и да се върне в хотела, вратите на парка изскърцаха и пълничък мъж на средна възраст, в тъмен костюм и с шапка, тръгна към тях. Когато наближи, Йохан забеляза, че той е чист и приличен, с розово безизразно лице и блестящи, почти събрани очи. Приличаше на

гумено неспокойно бебе в костюм. На пръв поглед носът му бе като охлюв, спрял на почивка в средата на лицето му. Ръцете и краката му бяха кукленски; лъхаше на одеколон. Спря точно пред тях, тракна петите на лъснатите си обувки и каза:

— Извинете ме. Не е лесно да се отървеш.

Йохан изгледа мъжа от горе до долу с намръщено лице.

— Надявам се, знаете, че ме задържахте почти половин час — каза дрезгаво той.

— Моля, простете ми.

— Няма какво друго да направя. Ще седнете ли?

— Мислех си, че ще се разходим. По-трудно е да ни подслушват, когато сме в движение. Стара полска поговорка казва: „Кукувица, която кука всеки ден от едно и също гнездо, попада в капан“.

— Стара тексаска поговорка казва: „Ако имате да ми предадете нещо, по-добре го направете веднага“ — отговори Йохан.

— Много добре — каза мъжът с гладко лице. — Хайде да се разходим.

Един до друг, тримата тръгнаха да обикалят парка. Приличаха на стари приятели, които си припомнят младините от училищните дни. Ставаше все по-горещо и Йохан трябваше да спира да изтрива шапката си отвътре с носна кърпа.

— Все още не зная кой сте — каза той на мъжа с розовото лице. — Не зная дори името ви, макар вие очевидно да знаете моето.

— Щях да ви се представя — каза мъжът спокойно. — Уверявам ви, че ще ме одобрите.

— Казахте по телефона нещо за железничарска свирка.

— Разбира се — каза мъжът. — Това е моят коз.

— Вие познавате Даниел Форстър?

— Срегнах го случайно. Дойде при нас за пари, когато железницата му беше в затруднение. Разказа ми как сте му помагали.

Йохан изтри потта от лицето и врата си.

— Каза ли ви защо?

С присвити от слънцето очи мъжът огледа парка и отговори:

— Да, разбира се, разказа ми всичко.

— А защо бе нужно?

— Защото искаше пари. Всяко нещо си има цена, нали знаете.

— Вие ли ще ми казвате това? — каза раздражено Йохан.

— Не, наистина, няма нужда. Но ако искате повече доказателства за това, което говоря, помислете си за Кайл Ленъкс и Карина.

Йохан престана да изтрива лицето си и се спря. После се обърна към мъжа с розовото лице и попита:

— Какво знаете за Карина?

Непознатият се усмихна.

— На въпроса — каза той, сякаш бе много доволен от себе си — какво знам за хотел „Екселсиор“?

Хенри Кийт гледаше объркано.

— Извинете, сър, не съм сигурен дали трябва да...

Йохан го спря.

— И без това някога ще научиш, ако този джентълмен направи каквото иска, но може би този джентълмен първо желае да си каже името и защо действа толкова хитро?

Мъжът се усмихна още повече.

— Разбира се. Казвам се Дейвид Букбайндър и оглавявам правния отдел на „Колтън ойл“. Моят господар, ако сериозно може да го наречете така, е Пърси Ф. Колтън.

— Колтън! — извика Йохан.

Дейвид Букбайндър повдигна вежди.

— Мислех си, че може би ще ви е интересно да чуете отново това име. Особено след като имате такива неприятности с бензиностанциите си.

— Да не искате да кажете, че зад тези пожари е името на Пърси Колтън — попита Хенри Кийт.

Дейвид Букбайндър мушна върха на бастуна си в кошче с боклук.

— Казано не чак с толкова много думи, но би било логично, не мислите ли? Колтън има една от най-големите вериги от бензиностанции на юг и на югоизток, макар че всички от тях търгуват под името „Колтън ойл“. Има „Тексас стар“, „Абилин“, „Годдън пауър“ — повече от половин дузина — и всички са негови. Какво бихте направили вие, ако някое си парвеню като господин Корнелиус започне да открива по-нови и по-добри бензиностанции точно във вашия собствен двор?

Йохан спря и застана за известно време в сянката на едно дърво, като си вееше с шапката.

— Чудесно — каза той, — да предположим, че е Пърси Колтън. Колко искате, за да го спрете?

Дейвид Букбайндър се усмихна.

— Не е чак толкова лесно. Искам повече от пари. Искам да получа „Корнелиус ойл“.

Йохан извика остро с явно неразбиране.

— Това е извън всичко, и дума да не става.

Дейвид Букбайндър сякаш не чу.

— Искам един процент от чистата печалба и да бъда назначен за постоянен шеф.

— Да не сте луд — каза Йохан. — Това е съвсем невъзможно. Имате ли представа на колко възлиза един процент от „Корнелиус ойл“?

— Точно затова искам толкова — кимна Дейвид Букбайндър.

Йохан приседна на един пън.

— Добре — каза спокойно той, — какво ще получа в замяна?

— Ще получите много — отговори Букбайндър. — Плащате много и получавате много.

— Например?

— Ще можете да превземете „Колтън“ и да ги спрете веднъж завинаги. И няма да чуete нищо, освен едно прекрасно мълчание от тази железничарска свирка, която отдавна сте забравили.

Йохан бутна шапката си назад.

— Мислите, че това ме интересува ли?

Дейвид Букбайндър отново се усмихна.

— Разбира се, че ви интересува! Защо иначе Даниел Форстър ще бъде устроен така добре в бизнеса с железниците, и то на такава крехка възраст, и защо иначе ще получава всяка година в сметката си десет хиляди долара от анонимен дарител? Хайде, господин Корнелиус, говорил съм с Даниел Форстър и зная точно какво се е случило през 1903 година. Наистина за съжаление и за нещастие, но по-добре е миналото да не се разравя, не мислите ли? И то точно сега, когато имате толкова много правителствени договори и участвате в управителния съвет на задокеанската търговия. Какво би казала Елинор (съпругата на президента Рузвелт), ако узнае какво е правил в миналото един от любимите ѝ поддръжници?

Хенри Кийт нищо не разбираше и гледаше разтревожено Йохан, сякаш искаше мълчаливо разрешение да изхвърли този настойчив бърборко от парка. Йохан обаче не даваше никакви признаци, освен че бе замислен. Когато отговори на Дейвид Букбайндър, гласът му бе необикновено примирен.

— Онзи ден си мислех, че всичко в живота се плаща — каза тихо той, а после попита грубо: — Как можем да спрем Колтън?

Дейвид Букбайндър извади пура от предния си джоб, откъсна марката и я отрязва със златно ножче. После я пхна в устата си и затърси кибрит.

— Мисля, че трябва да го направим на два етапа. Първо ще ударим неговите бензиностанции, за да знае, че вие сте готов за битка. И после трябва да се промъкнем зад гърба му и да закупим от него достатъчно, за да имаме мнозинство в „Колтън ойл“. Една румънска поговорка казва: „Когато ще се биеш с котката, спомни си за ноктите й“. С други думи ще го захапем отпред и ще го клъвнем отзад.

— Изглеждате много уверен, че ще се съглася на всичко това — каза Йохан.

— Естествено. Имате повече от един мотив да постъпите така и всеки един е сериозен. Първо, искате да си отмъстите на Колтън, защото ви изблъска от „Хюстън уест“. Знам за това. Всичко е записано в докладите на компанията. Трябва да се чете между редовете, разбира се, но аз съм говорил и с Арни Стайвърс и имам добра представа какво са направили.

— Второ? — попита грубо Йохан.

— Второто и просто. Второ, по-добре е да затворите устата на Даниел Форстър. След това, което се е случило в Робинстаун...

— А какво, по дяволите, знаете вие за това?

Дейвид Букбайндър се ухили.

— Драги ми! Не само, че знам, аз го осъществих, когато на бедния стар Осуалд Стоун му казаха да усмири някакъв заяждащ се човек от Съскуехана още в 1927 година, ами... това беше само един човек, за когото говореха. Не искам да се хваля, господин Корнелиус, но още преди години разбрах, че големият бизнес може да процъфти по-бързо и по-ефективно, ако може да осъществи целите си и правилно да ги изрази.

— Дали казвате това, което мисля, че казвате?

— Разбира се. Още от началото на двадесетте години. Съсредоточих се да култивирам гангстери и мафиоти и да ги направя лични приятели. Познавам повечето от тях интимно и повечето от тях познават мен. Работим заедно и съвсем заедно и когато искаме нещо да бъде направено, ние го правим. Колтън имаше стачка през месец ноември в Грийнсбъро, Северна Каролина. Притиснахме някои от водачите на стачката и техните семейства и тя свърши за три дни. Ето това наричам ефективни действия.

Йохан спря до страничната врата на парка и известно време гледа Дейвид Букбайндър. Закръгленият адвокат пушеше пурата си и очакваше с пълно равнодушие забележките на Йохан. Всеки близък приятел на младите братя Риконе можеше да си позволи това.

— Добре — каза Йохан, — кой е третият неопровержим мотив?

Букбайндър се усмихна.

— Третият мотив е, че вие имате нужда от мен. Вие се разширявате по-бързо, отколкото можете да решите какво да правите. Аз съм съгласен с вашата експанзия, но все пак ще трябва да внимавате. Имате нужда от повече внимание, повече стратегия и повече приятели.

— Това означава ли, че трябва да се запознаем с гангстери? — попита Хенри Кийт.

Дейвид Букбайндър поклати глава.

— Оставете тази страна на въпроса на мен. Вие ще се запознаете с тях, разбира се, когато му дойде времето. Първо обаче нека да премахнем Пърси Колтън от пътя си, преди да е нанесъл още вреди.

— Имате предвид да вдигнем във въздуха неговите бензиностанции? — нервно попита Хенри Кийт.

Дейвид Букбайндър изглеждаше доволен от себе си. Той вдъхна въздуха на Шривпорт, сякаш това бе мястото, където искаше да се намира.

— Може да помислите как да ударите Колтън първо там, където той ви удари — каза любезно той. — Той има една бензиностанция „Тексас стар“ в Юри Драйв.

— И кой трябва да хвърли бомбата? — попита Хенри Кийт саркастично. — Ние? Увита красиво като подарък?

Дейвид Букбайндър поклати глава.

— Познавам един тукашен Велик дракон и няколко души от нощните соколи, които с удоволствие ще помогнат.

— Кланът? Мислех си, че сте еврейин.

— Да, еврейин съм, но приятел в нужда се познава без оглед на религиозните му предпочитания. А бензиностанцията в Юри Драйв се управлява от цветнокожи и това импулсира още повече привържениците на Ку-клукс-клан. А освен това така ще заприлича повече на расистка операция, отколкото на бизнес, което ще премахне част от подозренията срещу вас.

Йохан сведе очи. Макар да бе още рано, той се чувстваше изчерпан и имаше голяма нужда от бренди със сода. Облегна се на зелената ограда на парка и каза:

— Господин Букбайндър, ще трябва да ми дадете време да помисля. Един процент от печалбата на Корнелиус по днешни цени се равнява най-малко на пет милиона долара и аз мисля, че дори Рокфелер не раздава такива суми на непознати. Във всеки случай не в парка.

Букбайндър дръпна от пурата.

— Добре, господин Корнелиус. Не настоявам, но само имайте предвид, че всеки изминат ден може да ви донесе нова вдигната във въздуха бензиностанция и ако откажете да се съгласите с мен, балонът ще се спуска. Даниел Форстър може да приеме да затваря устата си за десет хиляди долара и няколко заплахи срещу семейството и работата му, но аз няма да се съглася. Да знаете.

Йохан кимна.

— Разбирам — каза спокойно той и после добави: — Изнудването винаги е грозно, нали, и за двете страни?

Дейвид Букбайндър внимателно чистеше пепелта от пурата си върху оградата.

— Да — каза той спокойно. — Имам чувството обаче, че ще бъдем достатъчно време заедно, за да можете да ми кажете това няколко пъти.

Хенри Кийт изгледа Йохан, а Йохан погледна Дейвид Букбайндър.

— Ще ви се обадя — съобщи Букбайндър, бързо излезе от парка и по тротоара отиде до лимузината си „Буик“, която чакаше на ъгъла със запален мотор.

Чернокожото момиче седеше на стола почти цяла сутрин. Той бе поставен точно срещу прозореца. Беше махнала пердетата, за да вижда по-добре, и ги бе увила около себе си като сватбен воал. Тя не съзнаваше иронията, но тогава още чакаше Джон да ѝ се обади по телефона.

Казваше се Хейзъл Сиймур и беше дъщеря на Чарлс Сиймур, чийто баща като момче е бил роб в Ричмънд, Вирджиния. Бащата на Чарлс Сиймур по една случайност е принадлежал на дядото на Едуард Секер, който впоследствие се оженва за Хоуп Корнелиус. Приличаше на някаква недовършена сделка, която трябваше да се доуреди между двете семейства по един или друг начин.

Хейзъл учеше в щатската болница в Рокланд, за да се квалифицира като медицинска сестра за душевноболни. Издържаше се, като вечер работеше в млечния бар там, където живееше семейството ѝ в бедна, но почтена къща, намираща се в не дотам елитната част на града. Тя бе шестнадесетгодишна.

Може би фиксидеята, че не бива да се влюбваш в бели, бе направила Хейзъл така чувствителна към Джон. Една вечер, когато ѝ бе горещо и бе уморена, а престилката ѝ лепнеше от захарния сироп на бонбоните и сладоледа, Джон бе попаднал в бара заедно с още едно момче на същата възраст и бяха седнали на столовете в ъгъла. Тя започна да мисли, че той е „интересен“, както казваше баща ѝ, чак когато ѝ подаде двадесетдоларова банкнота, най-голямата за вечерта, и когато забеляза, че я гледа и ѝ се усмихва, докато тя сипваше малинов сироп върху малиновия шейк. Тя също му се усмихна малко несигурно и прекара вечерта в мисли защо се бе усмихнала.

Той я чакаше сам, когато тя излезе от бара в осем часа и половина. Вървя след нея доста дълго време, за да ѝ обясни честния си и чист интерес към нея. Той искаше само да се срещнат и какво бе страшното в една среща? Най-накрая, поласкана, тя се съгласи да отиде на пикник с него в събота следобед, когато беше свободна. Каза на майка си обаче, че отива на разходка с приятелката си Лейла Милър, и накара Джон да я вземе от бара, а не от дома ѝ. Разходката и забавлението с бели хора ѝ даваше някакво странно усещане. Когато обаче Хейзъл видя Джон да пристига със собствената си светлочервена

спортна кола, подарена от Хестер за рождения му ден, и видя кошницата, пълна с шунка, пайове, плодове и вино, и особено когато Джон ѝ подари корсаж, подхождащ на роклята ѝ, тя вече не знаеше дали да седне в колата с вдигнат нос като африканска принцеса, или да се свие долу, за да не я види никой. Този ден небето бе особено синьо, с бели облаци, и колата пристигна в едно жълто поле, където те приказваха и ядяха, сякаш бяха богаташи, захвърлени в нечий сън. Към четири часа времето се застуди и облациите се сгъстиха. Джон вдигна покрива на колата и те седяха в жълто-зелено униние, докато дъждът трополеше по покрива на колата и се стичаше надолу по прозорците. Тогава те се целунаха за първи път и след като изядоха свежите калифорнийски праскови, шунката от Кентъки, почти се погълнаха един друг. Хейзъл се прибра в дома на родителите си, изяде тихо и учтиво бедната вечеря, но чувствата ѝ бушуваха и тя знаеше, че се е влюбила.

Сега чакаше в малката си стая в хотела, търпелива и бременна, и очакваше не само бебето на Джон, но и приятелството на неговото семейство. Отначало администрацията с неохота предостави стаята на една черна, но за тях бе трудно да устоят на желанието на един Корнелиус, макар и младши. Всеки, който идваше по работа на остров Линууд, отсядаше в този хотел, а Йохан и Хестер понякога се хранеха там. Точно след два часа, когато Хейзъл започна да чувства глад, дълга сребърна кола спря пред хотела и гумите ѝ очертаха полукръгове в чакъла. Хейзъл се наведе през прозореца и видя един от носачите на хотела да отваря задната врата. Джон излезе. Той застана там за момент, изглежда, някой от вътре му даваше нареждания, защото той кимна, изкачи се по стълбите и влезе в хотела.

Хейзъл започна да трепери. Тя бутна стола настрана и махна пердето, с което се бе обвила. Не искаше Джон да мисли, че цяла сутрин е гледала прозореца. Това ще го разтревожи, а тя не искаше да тревожи бащата на своето дете. Свали обувките си, седна на кревата и взе едно списание в ръка — един брой на „Вог“, който Джон ѝ бе купил. Помъчи се да изглежда спокойна, отпусната и свикнала с богатия живот като него. На първата страница имаше дълга златна вечерна рокля, която струваше сто тридесет и пет долара, колкото баща ѝ успяваше да заработи за два месеца.

На вратата тихо се почука и тя каза:

— Кой е?

След това бързо приглади косите си.

— Аз съм. Може ли да вляза? — отговори Джон.

— Вратата е отключена.

Той влезе, но изглеждаше някак различен. По-рано винаги беше млад, весел и модерен. А сега бе облечен в скъп сив двуреден костюм и косата му бе необичайно пригладена; от него лъхна непознат за нея мирис. Той се приближи до леглото, наведе се и я целуна, но сякаш набързо. Приседна на края на леглото до нея.

— Е, добре, как си?

— Добре съм. Липсваше ми. — Тя вдигна рамене.

— И ти ми липсваше. Съжалявам, че трябваше да чакаш толкова дълго.

— Няма значение. Ако си се справил с домашните си.

Джон кимна и не отговори.

— Оправи ли се с твоите хора или не? — попита тя.

— Оправих се, да — каза той и се изсмя.

— Сякаш не си много сигурен?

— Разбира се, че не съм сигурен. — Той отново се изсмя.

— А те какво казаха? Какво каза майка ти? Когато си й казал, все трябва да е казала нещо.

Джон взе ръцете ѝ и се усмихна. Тя предпочиташе да не ѝ се усмихва. Обикновено се смееше, когато нещо беше наистина смешно, а какво можеше да бъде смешно сега?

— Майка ми... беше изненадана, разбира се.

— Изненадана или шокирана?

— Ами малко шокирана. Това ще бъде първото ѝ внуче, а тя въобще не го очакваше!

— Предполагам, че не го е очаквала. Но аз го очаквам.

— Да, ние всички знаем това, но всичко ще бъде наред. Сега ще те заведем при доктор Неш, нашия семеен лекар. Той има клиника тук, ще те прегледа и ще види дали всичко е наред.

— Точно сега, веднага? — каза Хейзъл.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре, нали? — Джон се усмихна.

— Джон, много мило, но аз бих хапнала за обяд. Не съм яла от снощи и съм истински гладна. Всъщност толкова съм гладна, че бих

изяла бял човек.

Джон се разсмя още повече. Защо се смее толкова много, за бога. Сякаш е уплашен от нещо или смутен.

— Джон... наред ли е всичко? — каза Хейзъл. — Няма нищо друго, нали?

Джон поклати глава.

— Хейзъл, всичко е чудесно. Всичко, което трябва да направим, е да отидем при доктор Неш, а после ще се нахраним.

— Не искам да се срещам с доктор Неш. — Хейзъл се намръщи. — Няма нужда. Моят лекар в Пафкипси ме прегледа. Той каза, че са минали шест седмици и всичко е наред.

— Доктор Неш е най-добрият лекар в страната. Затова ползваме неговите услуги. Той е много приятен човек. Чакай да го видиш, най-добрият в страната. Хейзъл, заради мен. Отиди при доктор Неш само заради мен. Ще го направиш ли? Хайде, часът е почти два, а аз казах, че ще отидем към два и десет.

Хейзъл стана от леглото и отиде към гардероба. Погледна се в огледалото — тъмна и висока, а в светлината зад себе си видя седналия Джон, със сведена глава и прибрани колене, сякаш е в клетка.

— Ти се тревожиш за нещо — каза тя. — Защо си тревожен, какво каза майка ти? Ядосана ли е?

— Ядосана? Не, тя е съгласна с цялата идея. Тя е сговорчив човек. — Той погледна изкуствено весел.

— Ще се срещна ли с нея?

— Разбира се, мисля, че ще се срещнеш.

— Само мислиш така? Ще се омъжвам за сина ѝ и ти мислиш, че тя ще се срещне с мен?

— Ами, Хейзъл, това е...

Хейзъл се обърна. Гласът ѝ бе спокоен и тъжен, но в очите ѝ нямаше сълзи. Така, както стоеше с едната ръка на кръста, тя приличаше на тъмен силует, мек и тъжен, който само Реноар можеше да нарисува. Саята бе в сиво и кафяво, а огледалото отразяваше светлините.

— Нещо не е наред, нали? Майка ти въобще не хареса цялата тази работа, нали?

— Наистина, Хейзъл, всичко е чудесно. Трябва само... — Джон кършеше ръце.

Хейзъл поклати глава.

— Не ме лъжи, Джон. Всичко мога да приема от теб, но лъжи — не. Защо не ми кажеш какво се случи, истината, независимо от това колко е лоша?

— Защото ти не трябваше да знаеш — каза Джон.

Тя се изсмя леко и с нотка на опрощение.

— Да, наистина не трябваше. Това, което черните не знаят, не ги обижда.

— Хейзъл...

— Съжалявам. Зная, че ти никога не би се държал така, но това е майка ти, нали? Трябваше сама да се сетя, ако имах малко разум, никога нямаше да стигна дотук. Тя не иска нейното скъпо младо момче да се свързва с цветнокожи. А това, което въобще не иска, е цветнокожо внуче. Така няма да има нужда да поръчва чревца, а останалите да се хранят с пастет от гъши дроб.

Джон стана. Тя разбра, че преди два или три часа той е плакал, но междувременно се е решил на нещо и каквото и да е то, нямаше да е в нейна полза, нито в полза на бебето, което носеше.

— Аз те предадох, нали? — каза Джон.

Хейзъл отиде до прозореца, дръпна пердето и погледна надолу към дългата сива кола, паркирана отпред.

— Да — каза тя, — предаде ме. Предполагам обаче, че натискът е бил по-силен, отколкото може да се устои.

— Какъв натиск?

— Ами семейството и богатството. Не мога да очаквам младо момче като теб да се откаже от стотици хиляди долари заради любовта си. И всъщност ти самият не искаш, нали? Ако ние се оженим и аз родя това бебе, ще трябва да прекараш останалия си живот в борба със снобите, които няма да те канят на вечери, защото жена ти е черна, а децата ще карат твоето дете да плаче, защото няма да е нито черно, нито бяло и няма да знае към кои принадлежи. Ще трябва да се противопоставяш на семейството си, на парите и на себе си, а аз нямам право да искам това от теб. Едно цветнокожо момиче от Пафкипси не заслужава толкова много.

Джон посегна и я хвана за рамото.

— Хейзъл — каза той, — аз те обичам.

Тя се обърна и се усмихна.

— Това беше някога, така си мислеше. Не ме лъжи, Джон, не си струва. По очите ти разбирам, че си решил. И аз няма да те насилвам.

— О, Хейзъл, толкова съжалявам. Не знам какво да кажа. Мислех си, че като говоря с майка ми, тя ще ме разбере. Мислих си, че ако...

Хейзъл пусна пердето. Отиде до гардероба, отвори го и си взе куфара. Беше нов кожен куфар, който Джон ѝ бе купил. Те се постараха да го изберат, защото той каза, че ще им послужи за медения им месец. Това бе само преди два-три дни, а сега не бе нищо друго, освен обикновен куфар, който тя почти не искаше да притежава. Започна да си прибира багажа, роклите, четката за коса и червените обувки. Джон остана до прозореца; гледаше надолу към двора на хотела. Не можеше да разбере защо беше така безразличен. Може би вече се бе наплакал за този ден. А през нощта, и то точно тази нощ, болката щеше да започне.

Хейзъл затвори куфара и отиде да си вземе палтото.

— Джон — каза тя, като се обличаше.

Джон не отговори.

Тя се приближи и го изгледа с такава нежност и съжаление и ако той се бе обърнал, щеше да разбере много повече за нея, а може би и за себе си, но той бе приковал погледа си към паркинга и почти виждаше вече нетърпеливите си пръсти, които стискаха кормилото.

— Джон — каза отново тя. — Не мога да кажа, че няма да тъжа, нито че няма да ми липсваш, защото те обичам повече от всички, които съм познавала, и това нещо ще ме нарани много. Ще плача за теб, Джон, когато съм сама със себе си, но няма да плача пред теб. Щом не ме искаш и не искаш нашето дете, ще направя най-доброто, което мога.

— Какво ще направиш с бебето? — попита тихо Джон.

— Какво мислиш, че ще направя? Не мога да очаквам, че майка ми и баща ми ще го гледат в това време, докато... нали?

— Ако трябва пари...

Хейзъл го изгледа.

Той смутено наведе глава.

— Ами, ако трябва пари...

— Срамуваш се да кажеш, нали? Добре, не е нужно. Ще се освободя от бебето и тъй като е и твое дете, ще приема с благодарност финансова помощ. — Тя почти се усмихна.

— Сигурен съм, че доктор Неш... — Джон най-сетне се обърна.

Тя силно поклати глава.

— Никакъв бял човек няма да ме докосне. Нито ще ми вземе бебето. И ти така го беше планирал, нали? Ти и твоята майка щяхте да ме заведете на вашия чудесен доктор Неш и вашият чудесен доктор Неш щеше да ме прегледа и изведнъж, боже господи, какво е това, неочакван аборт! О, госпожица Сиймур, съжаляваме. Моля за извинение. Колко несръчно, да предизвикаме... Хайде, Джон, следвам курсове за медицинска сестра, аз съм бременна жена и майка. И съм черна. Това, което искаше да направиш, е лошо и жестоко, но аз знам защо го планира и знам точно колко много ти тежи.

— Тежи? За какво говориш?

— Колко много ти тежи на гърба. Моят кръст е, че съм черна, но твоят кръст е по-тежък от моя. Ти си богат.

Джон слушаше и не разбираше точно какво казва тя. Как може богатството да бъде тежест? Парите са универсално средство за премахване на трудностите и тежестите. Когато имаш пари, можеш да наемеш някого да ти носи кръста. Той се обърна отново към прозореца.

— Ще ме закараш ли до гарата?

— Не мога ли да те накарам да промениш намерението си?

— Какъв избор имам? Да загубя бебето в Линууд или в Пафкипси? Те не са толкова отдалечени.

— Може би ще трябва да поговоря с майка си още веднъж.

Хейзъл се усмихна тъжно.

— Не, Джон, ти знаеш, че няма полза. Дойдох тук с една луда мечта, която въобще не може да се сбъдне. Мисля си, че дори знаех, че няма да стане нищо още от самото начало. Един ден ти ще си намериш хубава бяла дама от почтено семейство, двамата ще се съберете заедно и ще живеете така, както майка ти винаги е искала.

Джон взе куфара ѝ от леглото. Тя отвори вратата и когато той минаваше пред нея, тя каза:

— Освен това...

Той спря.

— Какво искаш да кажеш „освен това“?

Тя се наведе и го целуна по челото със суха благочестива целувка.

— Няма значение — каза тя.

— Не, кажи ми, моля те.

Тя наведе очи.

— Това, което исках да ти кажа, е, че когато намеря някой, за който да се омъжа, да имам деца, ще искам мъжът ми да бъде на моя страна при всички случаи и да бъде при детето ми. Това е всичко.

Те стояха мълчаливи. После Джон понесе куфара и слезе долу при колата. Стейнър отвори багажника, но Джон сам прибра куфара. Не искаше друг да помага, искаше да разбере какво значи товар. Хейзъл слезе и Стейнър отвори задната врата за нея.

Хестер седеше на предната седалка. Тя изглеждаше строга и елегантна с диамантена игла на ревера си. Обърна се и каза на Хейзъл:

— Съжалявам, че не сме се запознали, но Джон ми разказа всичко.

Стейнър запали мотора и колата зави. Хейзъл седеше обвила с ръце себе си, сякаш ѝ бе студено, а в колата беше с пет градуса по-топло, отколкото бе необходимо, и миришеше на кожа и парфюм.

— Хейзъл иска да отиде на гарата, мамо — каза Джон. — Не иска да се консултира с доктор Неш.

Хестер се обърна да погледне Хейзъл.

— Сигурна ли си, скъпа? Доктор Неш е един от най-добрите в страната. Ние с удоволствие ще платим.

Хейзъл гледаше навън. Тя поклати глава, без да погледне жената, която никога нямаше да ѝ стане свекърва.

— Искам да си отида вкъщи, благодаря ви, мадам.

— Както искаш, скъпа. Ние просто искаме да помогнем — каза Хестер.

— Можеш да промениш решението си — добави Джон.

Хейзъл обърна глава и изгледа и двамата.

— Да помогнете? — каза тя горчиво. — Вие богатите бели хора не сте помогнали на никой, освен на себе си и никога няма да помогнете. Благотворителността започва вкъщи, нали, госпожа Корнелиус, и освен това правите всичко, за да си останете вкъщи.

— Можеш да бъдеш груба, колкото си искаш, скъпа — каза Хестер весело. — Ще бъдеш във влака след десет минути.

— Знаеш ли, че тази кола е „Силвър Ероу“ и че е една от петте, направени за световното изложение в Чикаго, има 175 конски сили и струва повече от десет хиляди долара — каза Джон, сякаш четеше етикет на шише за лекарства.

Хейзъл нямаше намерение да плаче, но се разплака, Джон също се разплака, като разбра какво е можел да направи на друго човешко същество, както и че след няколко дни неговото дете ще бъде мъртво, цялото в кръв, хвърлено в някоя кофа за боклук, без да може въобще да мечтае за такива коли и такива дни на брега на реката Хъдзън.

Великия дракон на Ку-клукс-клан живееше в хубава бяла къща с ограда в покрайнините на Шривпорт; пердетата бяха привързани през средата като на кукленските къщи. Той беше застанал в предния двор, когато те пристигнаха с лимузината на Букбайндър. Лицето му бе самодоволно, обгоряло от слънцето и страшно много приличаше на Кайл Ленъкс, сякаш не отпреди тридесет и една години, а отпреди няколко столетия. Сякаш Дейвид Букбайндър нарочно бе избрал този мъж, за да го смути и да му припомни за погребаните прегрешения.

Великия дракон дойде да ги посрещне. Беше огромен — приличаше на грамадно парче бекон, отрязано от някоя наградена свиня. Носеше много тясна бяла риза, току-що огладени панталони и сандали, които откриваха два реда пръсти на краката — розови и подредени като раци.

— Добър ден, Дейвид — каза той и стисна ръката на Букбайндър. — А това са твоите приятели, нали?

Денят бе блестящ и горещ. Йохан бе със слънчеви очила и сламена шапка, а Хенри Кийт се бе разтопил от пот в измачкания си лепен костюм.

— Йохан Корнелиус — каза Йохан и пое ръката на Великия дракон. — Как да ви наричам, Ваше драконово сиятелство?

Великия дракон се изсмя.

— Няма нужда да ме наричате така. Казвам се Чесли Кротър. И при всяко положение, Йохан, не е особено дипломатично да споменаваш клана тук поради официалното отношение към него. Влезте. Има студена бира, ако обичате.

Те влязоха. Къщата бе малка, мебелирана с евтини, леко боядисани столове и маси, но бе забележително чиста и имаше нов хладилник, който бръмчеше и мъркаше в кухнята. Чесли отиде да отвори бирата, а Йохан седна и се огледа. На стената висеше снимка на Чесли Кротър заедно с двадесет други здравеняци на риболов.

— Добре сега — усмихна се Чесли, като раздаваше чашите с бира. — Има доста време, откак не си бил насам, Дейвид. Даже и като се има предвид, че не си един от нас.

Той седна и пое голяма глътка бира, като старателно избърса пянната от горната си устна с изгладена бяла носна кърпа.

— Дейвид е единственото ни изключение от правилото — каза Чесли на Йохан, като се облегна и намигна интимно. — Това е, защото той е интересен и много влиятелен, нали, Дейвид? Той е нашият Джуда Бенджамин.

Дейвид Букбайндър отпи от бирата си и сложи чашата на масата.

— Въпрос на целесъобразност — каза спокойно той. — Има времена, когато интересите на бизнеса и политическите интереси надхвърлят расовите чувства. Чесли, мисля, че тук имаме непримирим фанатик, но той знае, че аз мисля така, и двамата решихме от време на време да делим едно и също легло, колкото и неудобно да е това.

— Мислех, че кланът е доста пъти разтурян тук, поне така говорят на Север — каза Хенри Кийт.

— Да се говори, че кланът е доста разтурян, е все едно да се казва, че църквата е разтурена — каза Чесли, като се усмихна и глътна още бира, поглади устната си и се изсмя отново. — Докато хората вярват в превъзходството на белия човек, не търпят комунизма и смесването на расите и не дават на негрите да плячкосат това, което имаме в тази чиста страна, кланът ще бъде силен. Имаме наследство, което трябва да пазим, дори това да означава, че трябва да застреляме всеки негър и всеки либерал!

— Това, което искам да знам, господин Кротър, е дали можете да организирате ефикасна и тайна кампания срещу бензиностанциите на Колтън — каза Йохан сухо. — Расовата политика всъщност не ме интересува.

Чесли се обърна към него.

— Не ви интересува, а? Добре, нека да ви попитам нещо, ако разберете, че синът ви или дъщеря ви дружи с негри, как ще се почувствате?

— Не зная. Не се е случвало никога и не вярвам да се случи някога.

Чесли махна с месестата си ръка.

— Това казвате сега, но ако не се борите срещу всички онези, които искат да докажат, че негрите не са биологично по-низши, негърската маса ще се надигне срещу вас и ще започне да се смесва с вашите синове и дъщери. Как ще ви хареса да имате негър за зет или може би за снаха? Как ще приемете смесен помияр за внук и наследник? Гордея се с това, което съм, Йохан, и се надявам, че и вие се гордеете.

Дейвид Букбайндър погледна Йохан, а в този момент Йохан се чудеше колко знае за него и за неговото минало този кротък и странен човек. Той чувстваше, че сякаш целият му характер е открит за инспектиране от Букбайндър.

— Господин Кротър — каза той на Чесли, — зная на кой симпатизира кланът. Няма възможност моите деца да се смесят с черни и ако го направят, ще направя всичко, за да се откажат. А сега, мислите ли, че можем да говорим за бизнес?

Чесли махна помирително с ръка и седна отново.

— Това, което искате, е да предизвикам неспокойствие в бензиностанциите на Колтън и да го направя така, че да прилича на едно от редовните действия на клана?

Йохан кимна.

— Господин Букбайндър сигурно ви е разяснил повечето подробности. Искаме бензиностанцията в Юри Драйв да бъде сравнена със земята.

Чесли почеса ухото си.

— Изглежда доста лесно, но какво ще стане, ако започне да ни безпокои Дан Гибсън?

— Дан Гибсън е местният полицейски началник — обясни Букбайндър. — Ние сме го укротили, Чесли, не се тревожи. Посетих го у дома му снощи и той с нетърпение чака нова кола. Няма да се мерне там, докато вие не сте достатъчно надалеч.

— Това звучи нормално — съгласи се Чесли. — А какво е главното възнаграждение за работата през нощта?

— Десет хиляди долара — каза Йохан. — Всички в стари банкноти, изплатени веднага, след като бъде свършена работата.

Чесли хареса това съобщение. Напоследък кланът беше разединен, слаб и му липсваха средства, а като дойде време да се

избира нов Велик магьосник за председател на Невидимата империя, Чесли знаеше, че парите в банката ще му дадат шанс при избора.

— Пия за това — каза той и вдигна чаша.

Те поговориха още малко, обсъдиха подробностите на нощната атака, а после Чесли показа на Йохан тъмната свещена стая — Клаверн — където се събираха членовете на клана в Шривпорт.

Йохан уморено потърка очите си. Може би целият свят бе населен с безкрайни вариации на самия него и на неговите неясни чувства. После каза:

— Благодаря ви, господин Кротър. Сигурен съм, че ще ни свършите добра работа — и тръгна навън към светлината.

Тази вечер в полунощ кланът отново се прояви в Шривпорт след почти девет години. Те кръстосваха из Юри Драйв на коне, петнадесет души в бели островърхи качулки и развени бели дрехи, като викаха, крещяха и размахваха запалени факли, които горяха с прашене и пушек. Улиците бяха пуси, когато навлязоха в предния двор на бензиностанцията „Тексас стар“, където седеше един сънлив негър с вдигнати крака, четеше комикс и слушаше късното къртри-предаване по радиото.

Членовете на клана слязоха от конете и нахлуха в кабинката на служещия. Момчето се казваше Чарли Райт и бе толкова уплашено, че се напика. Един го удари по врата с дръжката на пушката си. Той падна учуден.

Разграбиха касата и изпочупиха прозорците, преобърнаха рафтовете с папките и разпръснаха книжата и квитанциите. После някой донесе червен бидон с бензин, разляха го из кабинета и хвърлиха запален кибрит на излизане. Всичко избухна в оранжев пламък.

Докато членовете на клана издигаха традиционния кръст от едната страна на предния двор, останалите яздеха наоколо, стреляха във въздуха и издаваха звуци като бухали. Най-сетне кръстът бе издигнат, те го запалиха и в тъмнината на една нощ през 1934 година страховитият символ на чистотата на расата заблестя така, както беше блестял преди години.

Чарли Райт, изтръгнат от своята агония, се опита да се измъкне от горящата кабина. Хората на клана закрепяха и завикаха, като го видяха да прилича на запалена факла и да се мъчи да излезе. Той достигна до помпите, а косата, дрехите и лицето му горяха. Срина се на земята в пламъците, а в този момент майка му погледна часовника и реши, че е време да стопли вечерята.

Когато бензиностанцията „Тексас стар“ експлодира, избухването на бензиновите пари се усети на разстояние четири мили и разтърси прозорците във всички посоки в диаметър от половин миля. Една стара мома, която живееше на отсрещната страна на шосето, си помисли, че е дошъл краят на света, веднага се качи в спалнята си и се мушна в кревата, за да дочака великия финал. Едно куче бе изхвърлено от колибата си, прехвърча през двора и спря върху масата на възрастна библиотечарка, която вечеряше сама. Шефът на пожарната изчака десет минути, както бе обещал, и след това изпрати колите.

Членовете на клана галопираха безумно и главозамайващо, подобно на призрази в чаршафи и магьоснически шапки. Те се разделиха на ъгъла и се разпръснаха по домовете си, крещейки и викайки подобно на духове, вещаещи смърт. В това време кръстът гореше край разрушената бензиностанция и сирените на пожарната виеха.

В своята хотелската си стая Йохан дръпна завесите на прозореца и се вслуша в нощните шумове. Дейвид Букбайндър бе също там с чаша уиски в ръка. Той допушваше последната си пура. Хенри Кийт бе в съседната стая. Разговаряше по телефона с мениджърите и брокерите на фирмата в Ню Йорк. Подготвяше плана за инвестициите за следващия ден.

— Да — каза Йохан, като изпусна пердето. — Изглежда, подпалихме доста голям пожар.

Дейвид Букбайндър кимна спокойно.

— Огън се гаси с огън. А хора като Пърси Колтън трябва да бъдат поставени на място. Той е стара птица, но упорита.

— Наистина ли смятате, че ще се предаде?

— Трябва. Вече притежаваме една седма от неговите акции и когато слухът, че бензиностанциите му систематично биват разрушавани от клана, се разнесе, бързо ще сложим ръка на още повече.

— Вие сте особен човек, господин Букбайндър. Имате странни методи на действие — забеляза Йохан.

— Това означава ли, че вие сте решили да ме вземете на работа?
— Букбайндър се усмихна.

— Всъщност нямам голям избор, нали? Постлах си леглото през 1903 година и сега трябва да легна на него.

— Доволен съм, че така виждате нещата. Иначе щеше да бъде доста неприятно. Мразя изнудването, трябва да го знаете. — Дейвид Букбайндър вдигна рамене.

Йохан отиде до масичката и си сипа чаша бренди. Той отпиваше със затворени очи.

— Да — каза той, — почти ви вярвам. Седна и хвана чашата в двете си ръце. — Не бе изнудването, което ме накара да реша — каза той, сякаш Дейвид Букбайндър се нуждаеше от някакво обяснение.

Дейвид Букбайндър не отговори, изпусна дим от пурата, който се накъдри във въздуха и се разнесе.

— Никога не можах да разбера какво точно се е случило през 1903 година. Понякога си мисля за това време и се чудя от лед ли съм бил. Вземам момиче на дванадесет или на тринадесет години и тя ми предлага такова приятелство, че сега си спомням за нея като за някакво чудо. Понякога си мисля, че аз бях причината за смъртта ѝ. После загубих любовта на една жена, която бе по-красива, отколкото можете да си представите, и я оставих да попадне в ръцете на мъже, който съсипаха гордостта и женствеността ѝ завинаги. И живота ѝ също.

— Говорите за любовта много свободно.

Йохан се намръщи.

— Когато говоря за любов, имам предвид преданост. Не съм сигурен дали зная какво е любов.

— Разбира се, че знаете. Защо смятате, че сте имали тези чувства към двете дами, които сте имали? Вие винаги сте били влюбен.

— Имате предвид влюбен в себе си?

Дейвид Букбайндър поклати глава.

— Вие сте влюбен в богатството. Разбира се, не познавам целия ви живот, но се показвате като човек, който страда от дълго.

— Богатство?

Дейвид Букбайндър го погледна почти с умиление.

— Точно така. Това е рядка, но сериозна болест. Тя е по-лоша дори от това да си влюбен в пари.

— Говорите глупости.

— Не, не говоря глупости. Любовта към парите е много специфична и обикновено се среща между тези, които никога не забогатяват. Ако обожавате мириса на десетдоларовата банкнота и чувството за ценни книжа между пръстите си, тогава вие сте финансов сибарит, но не сте влюбен в богатството. Истинското богатство е студена и абстрактна богиня, господин Корнелиус. Ако обичате истинското богатство, вие трябва да се вдъхновявате от концепцията за богатство. Забелязали ли сте, че богатите не носят пари със себе си? Екстазът идва от мислите им, не от портмонетата.

— Трябва ли любовта към богатството да ме прави толкова незадоволен? — Йохан се отпусна на стола.

— Всяка любов ви прави незадоволен — каза Дейвид Букбайндър. — Това е самата дефиниция за любовта.

— Защо допуснах Беатрис да се изплъзне от ръцете ми? Защо я оставих да си отиде? А Карина, аз трябваше да я пазя ден и нощ!

Дейвид Букбайндър стана и отиде до пепелника, където угаси пурата си.

— Не съм психиатър, господин Корнелиус. Нито дори равин. По мое скромно мнение обаче вие сте направили това, което всеки мъж прави, когато се опитва да постави под контрол жена с фиксидеи и неотговаряща на вашата страст за богатство! Да си влюбен в богатството е като да преследваш някакъв златен мираж, който никога не ще уловиш. Но за ваше нещастие...

Йохан погледна.

— За ваше нещастие — каза Букбайндър — вашите жени, без оглед на това колко са били чудесни, не са били достатъчно силни. Вие сте докарали и тях, и себе си до границата на това, което можете да понесете. Вие сте мислили, че ги обичате, но те са станали мливо за мелницата, която е смляла вашето богатство. Не, господин Корнелиус, всичко е много тъжно и вероятно не е ваша вината, но аз предполагам, че е било неизбежно или, както казват руснаците, „завръщането на прелетните птици не е изненада“. Трябвало е да разберете колко малко обичате жените, за да ви стане ясно колко много обичате богатството.

Дълго време Йохан не промълви. Той бе потънал в стола си, въртейки безкрайно чашата с бренди, с набръчкано чело и присвити устни.

— Ще ви назнача за главен директор на „Корнелиус ойл“ след най-точно обещание, че няма да разкриете никому това, което знаете за моя живот в Тексас — каза най-сетне той. — Ще ви прехвърля и един процент от чистата печалба на „Корнелиус ойл“.

Той помълча още малко и после добави:

— Що се отнася до нашите лични отношения, искам да знаете, че от една страна успяхте да ме изнудите, а от друга — не успяхте. Ако бях решил да ви се противопоставя, щях да го направя и вероятно щях да успея, независимо от скандала, който щяхте да изровите, но аз имам чувството, че вашето назначение ще бъде от полза за мен, макар че още не зная точно каква ще бъде тя. Мисля, че непрестанно ще ми напомняте какво съм, защото ние двамата с вас не сме много различни. Всеки ден, като ви видя, ще виждам себе си в най-грубия си вид и това е най-ефективният начин, който мога да измисля, за да се накажа достатъчно.

Дейвид Букбайндър се усмихна.

— Повярвайте ми, господин Корнелиус, изборът ви е мъдър. А сега може би ще ми направите една услуга?

— Каква услуга? Да не искате да ви назнача със съпровод на музика?

— Нищо подобно. Мой приятел има неприятности със съдебните заседатели и търси спокойно място да поседи известно време. Имате ли някоя малка стая или две на остров Линууд?

— Как се казва?

— Вие добре го познавате. Или трябва да го познавате. Дач Шулц.

Йохан завъртя чашата си. Не бе много доволен, но в същото време чувстваше, че някакъв болен зъб му е бил изваден и че може би утре сутринта, като се събуди, няма да има болки.

— Значи така започва, нали? — каза тихо той.

Дейвид Букбайндър се усмихна.

— Началото е винаги несигурно — каза той. — Искате ли да си стиснем ръцете?

Йохан погледна своя нов директор и поклати глава.

— Някой ден може би, но не сега.

Навън се чуваше сирената на линейка. Това, което беше останало от Чарлс Райт, пътуваше към градската морга.

През 1934 година Пърси Колтън изпълваше почти деветдесет години. Вестник „Ню Йорк дейли поуст“, който не го обичаше, често го наричаше матусала на парите, но макар кръглото му лице да бе сгърчено и набръчкано и макар да посещаваше всичките си бизнес събрания с униформена медицинска сестра, все още пазеше репутацията си на упорит и безскрупулен в сделките. На Уолстрийт съществуваше общото предубеждение, че той има нещо общо с експлозиите в бензиностанциите на Корнелиус, макар никой да не знаеше точно какво бе участието му. Съществуваше и убеждението, че Йохан Корнелиус беше инспирирал Ку-клукс-клан да отвърне със същото. Но това, което не се знаеше никъде, бе, че Дейвид Букбайндър, шеф на правния отдел на Колтън, вече работеше против интересите на своя шеф и подработваше сложни и подробни планове как да бутне изцяло тази петролна империя.

Това се случи на втори август 1934 година, през един топъл и облачен четвъртък, същия, в който почина Хинденбург в Германия, и същата сутрин, когато първият нощен полет с четиринадесет пътници пристигна в Лос Анджелис, след като прекоси континента от Нюарк.

На осемнадесетия етаж в сградата на Колтън, на Парк авеню саут, се бяха събрали стотици притежатели на акции от фирмата „Колтън“, за да обсъдят на специално заседание последиците за продажбите на дребно от бензиностанциите „Тексас стар“ и „Голдън пауър“ от тримесечните пожари, причинявани от Ку-клукс-клан. Нещата бяха станали толкова сериозни, че малцина автомобилисти спираха на бензиностанциите на „Тексас стар“ от страх от нощните ястреби. Продажбите бяха намалели с петдесет и осем процента и продължаваха да спадат.

След като всички акционери се бяха събрали в дългата, постлана със сини килими галерия, пристигна и самият Пърси Колтън. Той се придвижи на патерици до масата на Управителния съвет, поддържан от безупречно чистите медицински сестри. Всички станаха на крака в

знак на почит и някои дори изръкопляскаха. Дейвид Букбайндър, на края на масата, ръкопляскаше най-шумно от всички.

Пърси Колтън седна и подаде патериците си на една от сестрите. В залата цареше възбуда и напрежение, а някои от директорите неспокойно се оглеждаха, сякаш усещаха нещо непредвидено.

Пърси Колтън удари с чукчето.

— Обявявам събранието за открито.

Чуха се гласове от затихващи разговори и след това настана пълна тишина.

Пърси Колтън се огледа със зачервените си очи.

— Това извънредно събрание на акционерите на „Колтън ойл“ бе свикано, за да разберем вашето отношение към малките проблеми, които имаме в бензиностанциите долу в Юга.

— Малки проблеми? — провикна се някой. — Шегувате ли се!

Осмелилият се бе апострофиран и после Колтън каза:

— Искам да ви кажа, че мисля този проблем вече за уреден. Привидно изглежда, че Ку-клукс-клан напада нашите бензиностанции поради политиката ни да назначаваме цветнокожи служители, но аз извърших известно разузнаване и мисля, че трябва да благодарим на един от нашите най-главни съперници в петролната и химическата индустрия за тези необуздани атаки.

— Добре — обади се друг глас, — какво ще направите в такъв случай?

— Кой започна пръв да хвърля във въздуха бензиностанциите?

— попита друг. — Ето това искам да знам.

Колтън удари звънеца.

— Ние правим всичко, което е възможно! Трябва да разберете, че когато се нападне някое от нашите имуществва, местната полиция и пожарната биват подкупвани, за да гледат настрани, очевидно те са подкупвани достатъчно, за да продължават да гледат настрани още доста дълго време. Ку-клукс-клан няма достатъчно пари, за да подкупи няколко местни полицаи, и това означава, че някой със значителни финансови възможности системно разрушава нашите бензиностанции.

— А защо? — извика една жена от задните редове. — Защото вие пръв започнахте да разрушавате техните бензиностанции!

Чуха се викове на одобрение и изблик на аплодисменти. Мъж в тъмносин костюм, с очила, стана от втория ред и вдигна ръка.

— Господин председател, искам да направя предложение!

Колтън удари звънеца.

— Седнете! — викна той. — Може да правите предложения, след като аз свърша с това, което имам да казвам!

— Господин председател, искам да направя предложението веднага! Искам да направя предложение; настояваме, тъй като ние от тази корпорация нямаме доверие в председателя си и в съвета на директорите, искаме техните оставки веднага!

— Поддържам предложението! — скочи някой и извика.

Отново се разнесоха одобрителни викове. Колтън се огледа ядосано и удари три пъти звънеца, докато акционерите постепенно се успокоиха и седнаха мълчаливо.

— Много добре — каза заядливо той. — Това е извън процедурата, но ако искате да гласувате по предложението, аз съм съгласен. Нека да престанем с тези детски викове и тогава да започнем работа. Господин Карман, ще бъдете ли така добър да преброите гласовете?

Колтън се огледа наоколо този път по-бавно, като различаваше лицата, за които знаеше, че са приятелски настроени, и лицата, за които бе сигурен, че се колебаят. Имаше доста нови лица, които въобще не познаваше.

— Всички, които са съгласни с предложението, моля да вдигнат ръка — каза меко той.

Най-малко половината от ръцете в залата се вдигнаха. Господин Карман, като изгледа хората през бифокалните си очила, се опита да брои, колкото може по-бързо.

— Благодаря — каза той най-сетне и хората свалиха ръцете си.

— Всички, които са против предложението, моля да гласуват — каза Пърси Колтън.

Вдигнаха се повече ръце. Господин Карман преброи и после седна да изчисли резултата. В залата настъпи пълна тишина, докато той изчисляваше гласовете пропорционално на притежаваните акции.

След около пет минути той рязко вдигна глава. Беше доста бледен и свали очилата си, преди да каже нещо.

— Добре? Хайде да свършим с това! — крясна Колтън.

Господин Карман поклати глава.

— Не можем, сър. Предложението е прието.

Колтън дръпна цифрите изпод носа на господин Карман.

— Прието? Не бѣди толкова смешен!

Той погледна листа на гласувалите акционери и после постави прѣста си под едно от най-влиятелните имена „Карина хайдроликс“.

— Кой е това? — каза той, гласът му бе вкаменен от яд. — Коя е тази „Карина хайдроликс“? Мислех, че „Карина хайдроликс“ е свързана с нашите операции в Канзас! Как така те гласуваха против нас?

Директорите от съвета се спогледаха смаяни. След това един от тях каза:

— Дейвид, ти знаеш Карина, нали? Нали ти организира тази инвестиция?

Сред крясъци и викове Дейвид Букбайндър стана и се обърна към събранието. Вдигна ръка за мълчание и най-после го постигна.

— Изглежда — каза той, — че съм направил ужасна грешка.

Отново настѣпи объркано буботене от гласове.

— Моля... — продължи той. — Нека да обясня. Бях с впечатление, че когато през месец юни продадохме нашата нова емисия от акции, „Карина хайдроликс“ е добре финансирана корпорация, която настойчиво искаше да инвестира в „Колтън ойл“, в интегритета и стабилността на която ние напълно вярваме. Ние трябваше да им разрешим да използват нашите складове и рафинерии, а в замяна те трябваше да вложат няколко милиона в нашите разширения. За съжаление — продължи той, но неговите думи бяха заглушени от викове на тревога и изненада.

Той вдигна ръка.

— За съжаление „Карина хайдроликс“, макар да е законна корпорация от най-висок ранг, не е това, което бихте могли да наречете приятелска. В по-голямата си част тя се оказа притежание на „Корнелиус ойл“.

Чуха се викове на учудване. Двама репортери веднага изтичаха от стаята и се насочиха към най-близките телефони.

Колтън стана от мястото си като някаква изсъхнала кукла, закачена на конец.

— Корнелиус? — развика се той. — Корнелиус?

Дейвид Букбайндър положи всички усилия да изглежда засрамен.

— Съжалявам, сър, но това наистина е така. А страхувам се, че „Корнелиус ойл“ притежават също така повечето акции в „Хърбърт авиейшън фюелс“, както и в „Рокъуей пропъртис и Неш“, „Лъмбър корпорейшън“ и „Истън уейв иншурънс“ и всички от тях гласуваха против съвета на директорите днес.

Пърси Колтън седна на стола си. Една от сестрите постави ръката си на челото му, а другата сипваше таблетки.

— Мога само да поема вината за този разгром изцяло върху себе си — каза Дейвид Букбайндър. — Това се дължи на липсата на прецизност от моя страна и на невниманието, че съм допуснал такова голямо количество от акции да попаднат в ръцете на най-големия съперник на „Колтън ойл“. Бях небрежен и не достатъчно внимателно проверих пълномощниците. Поемам пълната отговорност за това, което се случи днес. Ще бъда доволен, ако приемете не само моите извинения, но и оставката ми.

Колтън блъсна предлаганите му таблетки.

— Изведете ме от тук — каза остро той. — Оставете ме да взема малко въздух.

Много по-късно през тази нощ Дейвид Букбайндър пристигна в къщата на Йохан в Грамърси парк. Той бе приет от домоуправителя Вучински, който пое шапката му и го въведе в стаята, където години по-късно Родерик щеше да седи и да претърсва папките с писма и бележки, които разказваха какво ще направи Букбайндър. Йохан седеше в любимия си стол с разхвърляни край него книжа; той диктуваше отговори на писма на диктофон „Едисън“.

— Седни — каза той. — Почти свършвам.

Дейвид Букбайндър седна. Йохан събра книжата, изключи диктофона и позвъни на Вучински да дойде и да ги прибере. После обърна внимание на Дейвид Букбайндър и каза:

— Добре? С това е свършено, нали?

Дейвид Букбайндър извади пура.

— Вие сте доволен? — попита той с малка провокираща усмивка.

— Не знам. Предполагам, че Карина най-после е отмъстена.

— Мисля, че всички сме отмъстени. При всяко положение беше крайно време Пърси Колтън да отиде в старчески дом и да плете кошници.

Йохан кимна.

— Предполагам — каза Дейвид Букбайндър, — знаете, че в момента сте третият най-голям производител на петрол в Съединените щати?

— Да. Хенри ми каза. Той ме помоли също да ти кажа, да уведомиш Ку-клукс-клан, че нямаме повече нужда от тях.

— Вече го направих. Великия дракон беше доста разочарован. Каза, че отдавна не са се веселили така.

— Някои се веселят, като извиват вратовете на пилетата — каза Йохан.

Двамата мъже седяха известно време мълчаливо. Изглеждаха доста неподходящи за партньори.

— Мислех... — каза най-сетне Йохан.

Дейвид Букбайндър вдигна очи.

— Мислех, че тъй като това е седмица на отмъщението, трябва да свърша работата по подходящ начин.

— Какво имаш предвид?

Йохан сякаш се съсредоточаваше върху нещо доста далечно.

— На Петдесет и осма улица има един ресторант „Карбонейд“ — каза той.

— Зная го. По-рано се наричаше „Едуард“.

— Точно този. Искам да го откупиш, искам да уволниш всички и да го затвориш.

Дейвид Букбайндър погледна Йохан отблизо, после каза:

— Предполагам, че преди много години служещите на „Карбонейд“ са ви обидили. Прав ли съм? Най-доброто нещо за вас е да го оставите на мира. Предполагам, че мениджърът и келнерите от 1903 година отдавна са си отишли. Във всеки случай аз обичам да се храня там. Те сервират говеждо по еврейски.

Йохан помисли малко и после каза:

— Добре, щом искаш така, но ако искаш да знаеш моето мнение, господин Букбайндър, ти ще ме довършиш.

Дейвид Букбайндър подряза пурата си. В тишината на стаята издаденият особен звук приличаше на скъсване на филмова лента.

1937

КОРНЕЛИУС ОБЯВЯВА ПЛАНОВЕ ЗА АВИАЦИЯТА

„НАЙ-ГОЛЕМИЯТ САМОЛЕТ“ В СВЕТА Е ПОЧТИ ГОТОВ

„Родерик Корнелиус, по-големият син на петролния милиардер Йохан Корнелиус, главен директор на «Корнелиус ойл», обяви днес своите планове да построи и пусне в експлоатация най-големия и най-бързия пътнически самолет в света.

«Това, което започваме днес, ще направи света по-малък», каза той на една конференция на специалисти по авиацията и журналисти, състояла се в Чарлстън, Западна Вирджиния. “

*„Ню Йорк таймс“,
септември 1937 г.*

Новата сграда на „Корнелиус ойл“, издигната в долната част на Бродуей, безвкусно позлатена и украсена за временното удоволствие на някой принц и декадент, в мъгливи дни добиваше някакво отчаяно великолепие и приличаше на приклепал гърбав великан в двора на палат. На Уолстрийт бе известна като „пъшкация Грейндж“. Архитектът ѝ бе безпомощен имитатор на Кас Джилбърт, който проектира сградата на Улуърт; но там, където Джилбърт успяваше да направи готическите кули да изглеждат ефирни и безтегловни, този човек само натрупваше масивни блокове един върху друг, колкото по-тежки, толкова по-добре, и после гарнираше огромната и тежка конструкция с възможно най-много неподходящи украси.

Всичките тридесет и пет грозни етажа на постройката бяха изградени монотонно от мръснокафяв гранит — потискащи и отвън и

отвътре. Всеки офис бе облицован с южноамерикански махагон, бе постлан с килим, а бравите и радиаторите бяха украсени с бронзови листа. Говореше се дори, че архитектът искал стъклописи по прозорците, но някой, вероятно Хестер, беше сложил край на украсите. Лодер Грийнуи беше казал за сградата, че е паметник на всичко, което може да се купи с пари — и е имал предвид всичко! А когато, наскоро след откриването през 1936 г. Джеймс Гембъл Роджърс посети хола и огледа стените от черен мрамор, изкопирани от сградата на Страус, го коментира като „най-скъпата погребална зала в американската история“.

Фамилията Корнелиус съзнаваше, че сградата беше архитектурно агресивна, но „къщата“, както обикновено я наричаха, бе онова тежко физическо присъствие, което те желаеха за своята империя. Това бе храм на тяхното богатство и на начина, по който то бе създадено. И Йохан казваше: „Искам всеки минаващ оттук banker, всеки инвеститор, всеки случаен Рокфелер, който гледа от сградата на «Стандарт ойл», да погледне моята сграда — да, трябва да погледне моята сграда — и да разбере, че тя представлява това, което сме. Ние сме богати, солидни, могъщи, традиционни и арогантни. Ако е грозна, то е, защото искаме да бъде грозна, и никой нищо не може да направи срещу това“.

Офисът на Дейвид Букбайндър беше на тридесет и петия етаж, едно закътано орлово гнездо на най-високата кула. На девети юни 1937 година беше влажно и облачно, но няколко отделни превалвания следобед успяха да облекчат потискащата атмосфера. Дейвид Букбайндър седеше в офиса с отворени прозорци и няколко капки дъжд попаднаха върху разпръснатите по перваза документи и папки. Той се наслаждаваше на шума от дъжда и на свежия лъх на вятъра, който проникваше в стаята му, и си мислеше, че когато счетоводният отдел получи сметките за поддръжката, по тях ще има следи сякаш от сълзи.

Букбайндър не беше спокоен, защото Йохан беше в града. Имаше стачка на локомотивните машинисти за заплащането и работното време. Хестер бе също в града. Посещаваше чайове на различни приятели и Родерик щеше да я заведе да види Морис Еванс в „Крал

Ричард II“. Родерик беше двадесет и три годишен и склонен към напълняване. Бе непрекъснато нервен, защото Йохан го бе натоварил да проучи възможностите за атлантически полети на въздушен кораб. Времето на въздушния кораб ненадежно и ужасяващо отмина през една влажна вечер на миналия месец, когато „Хинденбург“ експлодира над Ню Джърси. Сега се говореше, че „Пан американ“ изпробва новите интерконтинентални самолети, и Йохан искаше да се осигури участие на „Корнелиус ойл“ навсякъде, където ставаше нещо. Хестер смяташе, че прелитането над Атлантическия океан е интересна идея, но Родерик мразеше височините и дори се бе обзаложил на двадесет и пет долара с Давина Биренберг, че Амалия Търхарт няма да успее. Давина бе луда по самолети и с ентузиазъм прие облога.

Джон бе в лятна ваканция с приятел от Харвард. Щяха да прекарат известно време във Флорида, да посетят млади прогресивни писатели, които познаваха от Ки Уест, и после щяха да обиколят някои от петролните полета на Корнелиус в Тексас, което бе едно допълнително синовно задължение към Йохан. Джон бе изпратил една дръзка картичка на Букбайндър, в която казваше: „Днес изядох първата си раковина. Трябва да си призная, че ми напомни за вас“.

Що се отнасяше до империята на Корнелиус, бизнесът беше сравнително оживен; преди няколко месеца обаче, Дейвид Букбайндър бе подушил нещо на стоковата борса, което го обезпокои; особено цените на медта, и той правеше всичко възможно да подготви организацията за съкращаване и възможна рецесия. Водил бе дълъг телефонен разговор тази сутрин с „Дейлонг ойл“. Техният вицепрезидент Ал Форето му разправи за изложбените зали, препълнени с непродадени коли и посетители, които смятаха за невъзможно да купуват луксозни, непрекъснато поскъпващи стоки.

— Не мога да преглътна, че политиците на „новия курс“ ни укоряват — беше казал Форето. — Всички тези приказки за „шестдесетте фамилии“, които надували цените. Вчера имах делегация от завода за преработка на нефт, която искаше лично да се оплаче на господин Й. Казаха, че искат да говорят лично с шефа, не с неговия подчинен.

Дейвид Букбайндър се изсмя. Той бе с достатъчно силни позиции, за да му се види смешно. Фактът, че работниците от „Дейлонг“ го смятаха за дървения мундщук на Йохан Корнелиус, го

накара да се разсмее. Веселото му настроение обаче не можа да разсее страховете му. Вече бе говорил с финансовия секретар Хенри Моргентау по време на един частен прием в Сити хол и протестира срещу съкращаването на правителствените разходи. По свой начин той бе завел Моргентау в един ъгъл и му бе казал: „Когато човек балансира по жица, Хенри, той може да върви само напред, само назад или да падне“.

Моргентау бе отговорил грубо: „Какво си мислиш, че съм циркаджия?“.

Букбайндър го бе потупал по гърба и бе отговорил: „Може би. Просто спомни си за това, когато положението ще ти налага да стъпиш встрани“.

Към четири и половина часа следобед заваля, Букбайндър стана от писалището и отиде до прозореца. Той виждаше Боулинг грийн под ъгъл, бързаци хора с чадъри, а като се обърна да погледне към горната част на Бродуей, видя сивия спектрален връх на Емпайър стейт билдинг вече на шест години да отразява бледата жълта светлина на скрилото се слънце. Трафикът издаваше скръбни звуци и лек вятър появяваше откъм брега на Ню Джърси. Той извади пура от дебелата си кожена чанта и внимателно премахна обвивката ѝ.

Миналия месец Букбайндър отпразнува петдесетия си рожден ден на остров Линууд с шампанско. В същото време отпразнува своята трета съвместна година със семейството на Корнелиус и Хестер му подари златна кутия за визитни картички, облицована отвътре с лапис лазули^[1] и вградени рубини, три на брой. Когато отиде да оценят кутията, за да ѝ направи осигуровка, специалистът каза, че приблизителната ѝ цена е двеста и петнадесет хиляди долара. Йохан мърмореше, че такъв подарък е само прахосване на пари, но това не трая дълго. След три години работа с Дейвид Букбайндър той започваше да си признава, че въпреки случките с Куебърс парк, Карина и Беатрис, Дейвид Букбайндър умееше по един магически начин и с особен талант да борави и да упражнява натиск над съпротивляващите се сенатори и конгресмени, когато ставаше дума да се манипулират акции и ценни книжа. Той просто желаше Букбайндър да беше с него по времето на Алберт Фол и на бизнеса в Типот Дом на мястото на Джек Фийлд.

През тези три години Дейвид Букбайндър бе успял да подобри финансовото си положение повече от всякога, дори и от времето, прекарано в „Колтън ойл“. Йохан често му го напомняше и казваше, че каквито и дефекти да има, едно е вярно, че поставя парите винаги там, където му е устата. След не много блестящото си начало Дейвид Букбайндър сега печелеше над един и половина милиона долара, а плащаше по-малко данъци и от минен работник. Но той никога не забрави произхода си и щастието си. Вратата на офиса му се отвори без предупреждение и Йохан се показва. Дейвид Букбайндър не се обърна. Той знаеше, че е Йохан, защото никой друг не би посмял да влезе, без да почука. Извади ножчето за пури и подрязва края на една пура под формата „V“.

Йохан захвърли чантата и шапката си на писалището и застана там облечен в сивото си лятно палто, голям, стар и разярен. Долната му челюст мърдаше, като че ли ядеше нещо.

— Дейвид — каза бързо той, като се настани на един стол. — Смяташ ли, че остарявам?

Дейвид Букбайндър остана до прозореца с гръб към работодателя си:

— Има една поговорка, но забравих кой я е казал.

Йохан се облегна на писалището, въздъхна и погледна към пода.

— В поговорката се пита дали е по-добре да си богат или да си мъдър — продължи Букбайндър, като се обърна и бръкна в джоба си, за да извади запалка.

Йохан го погледна. Букбайндър запали пурата си и за момент се забули в облак от дим подобно на Мефистофел, току-що завърнал се от ада.

— Предполагам, че имаш някой сладък отговор — каза Йохан.

Букбайндър се подсмихна.

— Отговорът съвсем не е сладък, защото мъдрият човек прекарва дните си пред вратата на богаташа.

Йохан изръмжа. Той не бе в състояние да възприема фолклорните мъдрости на Букбайндър и каза горчиво:

— Това може да е било вярно, когато тази поговорка е била измислена, но съвсем не важи днес. Може би Рузвелт беше прав.

— Рузвелт? — попита Букбайндър.

— Ами добре, по дяволите, щом като Върховният съд е твърде стар, когато съдиите са на седемдесет години, каква надежда остава за нас, когато сме на шестдесет и пет? Стар съм, Дейвид, стар и изхабен. Уморен съм от бизнес, уморен съм от петрол, а най-много съм уморен от себе си. Не ме е грижа дали съм богат или мъдър. Аз съм изчерпан.

Дейвид Букбайндър заобиколи писалището си и седна. Той скръсти ръцете си, които имаха пръсти, подобни на кренвирши, и погледна сериозно към Йохан.

— Не ми казвай, че си имал неприятности с машинистите.

— Неприятности? — изръмжа Йохан. — Те са просто невъзможни. Говорих с така наречените момчета от „Местната 818“ и не стигнах до никъде. До сега получавах до двадесет и пет долара на седмица, което е повече от всички останали, а сега искат тридесет и седем или нищо.

— Имаше ли журналисти? — попита Букбайндър.

— Разбира се, че имаше.

— Може би трябваше да отида вместо теб. Мен не ме цитират толкова често, колкото теб. Надявам се, че не си казал нещо много цветисто.

Йохан се загърна в палтото си и каза кисело:

— Мисля, че съм достатъчно дълго в този бизнес, за да мога да кажа каквото си искам и на когото си искам. Само ги нарекох сбирщина плъхове, които живеят на гърба на честния капитализъм или нещо подобно.

Букбайндър пушеше пурата си.

— Надявам се, че се шегуваш — каза той със спокоен тон.

— Разбира се, че се шегувам. Но повече не мога да ги понасям. Искам още утре сутрин да се обадиш на Фред Дъръм и да поговорим за безработните. Няма да позволя да ме изнудват, Дейвид, и това е последната ми дума.

Букбайндър едва сдържа леката си тлъста усмивка.

— Нека не забравяме за какво съм аз, Йохан — каза той. — И нека спестим малко позорните думи, нали?

Йохан не отговори. Поскърца известно време със скъпите си коронки в устата и после каза:

— Тук има ли кафе?

— Разбира се, искаш ли кифличка?

— Да, защо не. Не съм ял нищо от сутринта. Това беше най-трудният ми работен ден от последните пет години. Следващият момент, преди да се усетим, е машинистите да си седят като момчетата от „Дженеръл мотърс“.

Букбайндър поклати глава.

— Не се тревожи за това. За мястото на всеки един от „Дженеръл мотърс“ има по един от „Юнайтед стейтс стийл“. И за всеки, който днес е на работа, утре ще има двама без работа. Така поне се движи пазарът. Неминуема е още една рецесия, Йохан. Няма начин да я избегнем. Днешният ден ще бъде далечен, неприятен спомен. — Букбайндър прелисти сметките. — Не мога да кажа, че следващите няколко години ще бъдат лесни, но вече съм намалил продукцията, готов съм да намаля и работната ръка, ако трябва. Вече съм в преговори за пласменти в чужбина и смятам, че ще преминем бурята без много загуби на капитал.

— Подписа ли договора с немците?

— Разбира се. Вече два парахода, натоварени с дебели автомобилни гуми, са на път за Хамбург. Още се въздържам от договора с „Мерцедес Бенц“, но ще мога да се справя.

Йохан се обърна, когато Стефани донесе сребърния поднос с кафето, чашите и цяла чиния с намазани с масло кифлички, всичко покрито с чиста бяла кърпа. Тя сипа кафето и нервно изгледа Йохан, който започна да дъвче кифличката трудно, като че ли е странно един милионер да яде такова просто нещо като кифла.

Когато тя си излезе, Йохан забеляза:

— Добре е, че поставяш печалбата пред честта.

— Какво имаш предвид? — попита Букбайндър, като много добре знаеше какво точно иска да каже.

— Нека да кажем така — продължи Йохан, като пиеше кафето си. — Твоят патрон господин Ротшилд не би заритал от радост, ако знаеше, че ще правиш бизнес с господин Хитлер?

Букбайндър изръмжа.

— Аз не съм единственият, Йохан. Много от финансовите знаменитости на Уолстрийт днес се ръководят от банковия си баланс повече, отколкото от своята расова съвест. Хитлер търси от пазара машини, автомобилни гуми и други подобни стоки. Той има нужда от

стоката, а ние от парите. Мисля, че Атлантическият океан е достатъчно дълга лъжица, ако трябва да преглъщаме заедно с дявола.

— Така мислиш ти — каза Йохан. — Но в някой от тези дни господин Хитлер ще долети тук и ще ти изпрати няколко изстрела през прозореца.

— Ами Хинденбург не доказва нищо — измърмори Букбайндър, като нарочно повдигна вежди.

Няколко минути седяха мълчаливо и пиеха кафето си. Нямаше телефонни обаждания, защото Букбайндър винаги даваше инструкции, че неговите срещи с Всемогъщия са свещени и никакъв разговор не трябва да ги прекъсва. Дъждът биеше по прозорците и вятърът развяваше книгата по писалището на Букбайндър, а те двамата като че ли бяха извън света, в някакъв безвременен плавателен съд, без да виждат облаците навън и без да чуват шума на колите, освен техните сирени, но Ню Йорк се готвеше за нов дъждовен летен ден.

— Знаеш ли — каза Йохан, като потърка очите си, — ти и аз трябва да седнем някой ден и да разберем какво, по дяволите, имаме общо и какво означаваме един за друг.

Букбайндър се усмихна леко.

— Това е романтична идилия, Йохан, не знаеш ли?

— Голяма идилия! — процеди през зъби Йохан.

Дейвид Букбайндър помълча малко, пушейки пурата си, и имаше вид като че ли мисли сериозно. След известно време се изкашля и каза:

— Много от големите приятелства започват така, както започнахме ние; много от трайните приятелства. Те са продължителни, защото няма никакви илюзии и никога няма да има.

— Аз мога да те съсипя — каза Йохан сухо. — Ти знаеш, нали?

Букбайндър кимна.

— Разбира се, че би могъл. Но защо ще го правиш? Има някои драматични жестове, които си заслужават цената, но този няма да бъде един от тях. Точно затова няма да го направиш и затова аз мисля, че с теб си живеем в романтична идилия. Ние сме двама души, които вярват в присъщите на капитала свойства, и летим заедно в тунела на обичта. Трябва да си вярваме един на друг в тъмното както влюбените.

Йохан изтръска трохите от кифличката.

— Защо винаги държиш прозорците си широко отворени? — попита той. — Не видя ли какво се случи с Джийн Херлоу. Хвана

зимния грип и за една седмица почина.

— Би ли плакал на погребението ми? — попита Букбайндър.

— Точно толкова, колкото ти би плакал на моето.

На вратата леко се почука и Стефани въведе Хестер. Беше облечена в елегантен гълъбовосив следобеден костюм на бели тебеширени райета и с кремава копринена блуза, над която имаше черна плетена жилетка. Тъмната ѝ коса бе леко накъдрена и носеше малък сив тюрбан с воалетка и с игла, обсипана с диаманти. Не харесваше големите островърхи шапки, защото закриваха красивите ѝ очи.

Двамата мъже станаха и Йохан ѝ предложи стол. Букбайндър отиде и затвори прозореца.

— Как бяха братствата? — попита Хестер, като сядаше и отваряше бележника си. — Чаят, мога да ти кажа, беше ужасен.

Йохан се изкашля.

— Ако настояваш да пиеш чай с тези невероятни стари дракони, мисля, че трябва да приемеш последствията. Дейвид и аз просто прекарвахме следобеда.

— Като влюбени! — допълни Дейвид Букбайндър.

Йохан го погледна намръщено, нещо, което Хестер не забеляза. Той облиза устните си и после кимна.

— Точно така, като влюбени.

— Добре — каза Хестер бързо. — Щом като само това ви е работата, по-добре да отидем до Грамърси парк и да се преоблечем. Роди ще дойде към седем, а твоята вечеря е в седем и половина, нали?

Йохан мрачно потвърди.

— Ще държа слово пред Републиканския финансов клуб по дългосрочните проблеми на съкращенията на помощта. Макар че след днешните ми проблеми започвам да се чудя дали благотворителността си струва труда. Американският работник се нуждае от ритник, а не от благотворителност.

— Хоуп завърна ли се от Кънектикът? — запитва Букбайндър.

— Разбира се, че се завърна. Не си ли забелязал измъченото ми лице? — каза Йохан.

Дейвид Букбайндър се облегна на писалището и се изкашля. Без да погледне и двамата, той попита:

— Все още ли имате затруднения с Хоуп?

Хестер явно не знаеше дали да каже нещо на Букбайндър за Хоуп или не. Отношенията ѝ с най-висшия чиновник на съпруга ѝ бяха учтиви, но доста сдържани. Чувстваше се, че ако не бяха така обвързани финансово, биха се разминавали по улицата, сякаш въобще не се познават. Хестер си мислеше, че Дейвид Букбайндър беше малко повече от еврейски мафиот и че цветът на лицето му беше като на евтини бонбони, които децата си купуваха на Кони Айлънд. Така беше казала веднъж на Йохан и той се беше ядосал.

От своя страна, Букбайндър беше тих и нащрек в присъствието на Хестер и никога не говореше за бизнес. Той не бе съвсем сигурен доколко Хестер знаеше как той попадна в „Корнелиус ойл“ като главен чиновник и не възнамеряваше да се издава.

А всъщност самият Йохан бе казал на Букбайндър за Хоуп, така че Хестер нямаше какво да решава дали да каже или не. Тя седеше съвсем мълчалива и ѝ се искаше Йо да се опитва да държи частния си живот за себе си, особено пред човек като Букбайндър.

— Вече съм стар за баща — каза Йохан. — Значи много добре. Хоуп е на осемнадесет години, а аз съм почти на шестдесет и четири. Може би не разбирам младото поколение и може би в това се състои трудността, но тя е необуздана! Как може да възпиташ такова момиче в добър дом, с всичко, което пожелае, добро образование и дисциплина, и все пак да е необуздана.

Дейвид Букбайндър извади голяма бяла кърпа и изтри носа си.

— Колко необуздана? — попита той с приглушен глас.

— Ами — намеси се Хестер, — преди коледната ваканция тя беше в една компания с Джон Рузвелт и Джон Дрейгън, а ти знаеш какви са те. А сега е още по-лошо.

— По-лошо! — прекъсна я Йохан. — Тя носи къси поли, подстригала си е косата като Джийн Артър и, по дяволите, Дейвид, тя пуши. Не бих се изненадала, ако си има скрита бутилка и пие алкохол.

— Опитвали ли сте да се разберете с нея? — каза Дейвид Букбайндър.

— Бих се опитал, ако можех да разбера поне една дума от това, което казва! Говори винаги за „буги-вуги“ и „килър-дилър“ и всяко нещо я „дразни“. Излиза всяка вечер и харчи парите си така, сякаш ѝ пречат. По четири-петстотин долара на седмица, понякога и повече, харчи ги с някаква глупава тълпа от дечурлига, които прекарват

времето си да се състезават със спортните си коли нагоре-надолу по аутобаните, ходят по разни партита и бог знае още какво. Искам да те попитам, знаеш ли какво означава „крокодил“?

— „Крокодил“ — намеси се Хестер — е млад човек, който обича суинг. Мислех си, че даже и ти би се досетил.

— Не желая да се досещам — каза Йохан ядосано. — Искам да говоря с дъщеря си на английски, а не на някакъв чужд език, който никой не е чувал. Тя е необуздано момиче, Дейвид, и е своенравна, за нея аз съм някаква антична отживелица от старата генерация.

Дейвид Букбайндър се усмихна.

— Бихме могли да прекъснем дохода й, ако желаеш — подсказа той. — Доста ще е трудно да вика ура без пари.

— Това няма да подобри нещата — каза Хестер. — Повечето от приятелите й са богати. Те просто ще й дадат в аванс, ще й дават пари, докато ние се предадем.

— Разбирам — каза Дейвид Букбайндър и постави пурата си на ръба на пепелника.

— Тя е необуздана и своенравна и това е то — повтори Йохан. — Слава богу, че не са се появили клюки във вестниците, но ако продължава така, непременно ще стане и това рано или късно.

Дейвид Букбайндър погледна надолу към писалището и попита спокойно:

— Наистина ли мислите, че е необуздана и своенравна или просто тя е единствената, която въобще ви се е противопоставила и това й се е разминало?

Йохан бавно се обърна, докато Букбайндър говореше като огромно животно, което се оглежда да види маймуната, която се е осмелила да му дръпне опашката, когато се храни.

— Дейвид — каза меко той, — ще се направя, че не съм чул това.

Дейвид Букбайндър продължи да се усмихва.

— Много добре, Йохан. Ти ще се направиш, че не си чул, а аз ще се направя, че не зная за 1903 година.

Настъпи любопитно мълчание, което Хестер не разбра. Навън дъждът бе спрял и тъмни вечерни облаци се събираха откъм запад. Хестер погледна двамата мъже смутено и повтори:

— Хиляда деветстотин и трета — какво толкова особено е станало през тази година?

Йохан не отговори веднага, но после се повдигна трудно от стола си и с голямо достойнство се загърна в палтото си.

— Това е една смешка — каза дрезгаво той. — Просто една смешка.

И Дейвид Букбайндър се усмихна на Хестер, кимна и отново се усмихна, като че ли щеше да каже, че е смешка.

Трите коли подскачаха и препускаха по неравния път, а светлините на фаровете пронизваха топлата лятна нощ. Още от далеч можеха да се чуят виковете и смеховете на младите хора, когато колите правеха остри завои и ги подхвърляха от една страна на друга, а някой се опитваше дори да свири на кларинет, но очевидно беше твърде пиян и дъхът му не стигаше.

Когато стигнаха до кръстопътя, трите коли бяха почти една до друга и заемаха целия път, а децата крещяха и викаха, като се носеха все по-бързо към кръстовището с главния аутобан.

— Излизай, Еди! Хайде, ууу!

— Охо, това наистина ме смаза!

За момент две от спортните коли се блъснаха една в друга и си отриха страните, но след това се отправиха към аутобана, надувайки сирени, и скоро бяха погълнати от тъмнината на другата страна. Около десет минути караха, като постепенно намаляваха скоростта, докато стигнаха до един разкалян завой и загасиха моторите. Всички деца се смееха и шегуваха, някой извика:

— Седнах на шапката си! Погледнете! На проклетата си собствена шапка!

Говорейки и крещейки, децата слизаха от колите си и заставаха наоколо, в това време едно от момчетата, с вечерни панталони и по риза, се опитваше да отвори бутилка с бърбън.

— Боже, ако майка ми би могла да ме види сега! — едно от момичетата се изкикоти. — Ще се побърка, наистина ще се побърка!

— Ако майка ти беше тук, бих искал да зная това, тя е чудесна възпитана жена! — каза момчето, което държеше бутилката.

Той се изсмя иронично и всички го погледнаха. След време успя да отвори бутилката и всички, облечени във вечерни костюми и рокли, насядаха наоколо и започнаха да си подават бутилката и цигарите от

ръка на ръка. Небето надничаше измежду гъстите шумолящи листа на дърветата и влажен ветрец подухваше. Някъде надалеч, към Денбъри, мотоциклет си проправяше път в ранната нощ. Цигарите блещукаха с оранжева светлина, а момчето с кларинета продължаваше да надува началните акорди на една известна песен.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Мел? — извика едно от момичетата. — Ти можеш само да започнеш песента, защо не я свършиш най-после?

— Глупости, Вирджиния — каза Мел. — Един ден ще бъда на сцената заедно с Арти Шоу, а ти ще пициш с чашата си в ръце!

— И какво ще правиш с него? Ще му държиш палтото ли?

Седнала в колата на Еди Кайзер — червен спортен „Крайслер“ — Хоуп Корнелиус слушаше и се смееше. Чувстваше се наелектризирана тази нощ — умна, интелигентна и красива. В прилепналата към тялото ѝ бяла блестяща рокля, с пера около деколтето, тя знаеше, че изглежда най-малко две години по-възрастна от нейните осемнадесет. Бутилката още не бе минала край нея, но тя усилено пафкаше цигарите си с високо вдигната глава. Устните ѝ бяха начервени, клепките ѝ тежаха от грим; веждите ѝ бяха изскубани и отново нарисувани, а къдравата ѝ коса бе прибрана в бяла вечерна шапчица и единственото ѝ бижу, освен пръстените, бе брошка с формата на пеперуда, обсипана с рубини и аметисти. Седнал до нея, Еди Кайзер пушеше цигарите си по специален груб начин, като поемаше дълбоко и изпускаше дим през носа си. Той бе пълно младо момче, със смокинг, твърде тесен за фигурата му, а обувките му бяха в черно и бяло. Той се обърна към Хоуп и се ухили в тъмнината. Косата му бе обръсната късо и бе бодлива отстрани, а в средата — разделена и намазана с брилянтин.

— Каква веселба, а? — каза той.

Хоуп изпусна малко цигарен дим.

— Добре е — каза небрежно тя. — Ако ти е приятно да седиш в гората във влажната нощ и да пиеш уиски от шише.

— Разбира се, че ми е приятно — отговори Еди Кайзер.

Той беше седемнадесетгодишен и след четири години трябваше да наследи нещо повече от четири милиона долара от бащиния си бизнес за патентовани лекарства. Приятелите му от училището го наричаха „Хапчето“.

— Бих искала да направя нещо оригинално, за разлика от другите — каза Хоуп. — Ние непрекъснато правим едно и също. Организираме партита, танцуваме, ходим по нощни клубове и това е всичко. Искам да направя нещо „диво“, което наистина да е нещо.

— И аз искам да направя нещо такова — добави Джон Дирман ентусиазирано.

— Ами да, това е „диво“ — каза Мел Хърбърт. И след малко попита несигурно. — Не е ли?

Хоуп изглежда всички млади, добре охранени лица. Между тях имаше такива, които струваха повече от капиталните резерви на някои малки държави и все пак ето ги тук, седнали на мократа земя на щата Ню Йорк в една дъждовна юнска нощ, пиещи уиски и незнаещи какво да правят със себе си.

— Ако мислиш, че това е „диво“ — каза Хоуп, — аз ти препоръчвам да си вървиш вкъщи и да играеш маджонг с майка си. Ако имаш късмет, може да припаднеш от възбуда.

— Може би трябва да отидем в бащината ти къща на остров Линууд и да играем покер — подсказа едно от момичетата. — Ще измислим правило всеки, който загуби, да си съблича по една от дрехите.

— О, това е глупаво — каза Еди Кайзер.

— Ти мислиш, че е глупаво, защото не можеш да играеш покер.

— Мога! Но все пак мисля, че е глупаво. Ако искам да съблека някое момиче, няма защо да седя и да играя някаква глупава игра на карти, за да го направя.

— Защо не го направиш тогава, умнико? — извика Филип Страчан. — Не си спомням да съм те виждал да събличаш някое момиче.

— Ти само ги закопчаваш, защото си Казанова в университета — забеляза Еди Кайзер.

— Хей — извика Джон Дирман, като подаваше бутилката на Хоуп, — онзи ден чух баща ми да разказва тази наистина весела шега. Тя е мръсна, но е наистина смешна.

— Не искам да слушам никакви шеги — оплака се Вирджиния. — Ти си единственият човек, който като разказва смешки, ме натъжава.

Хоуп пое глътка от бутилката и я подаде, като каза тихо:

— Това е защото Дж. Д. е също като баща си и като всички наши бащи произхожда от една банкрутирала генерация.

— Баща ми не е банкрутирал — каза Сисли Швайцман. — Той е богат и там е целият му проблем.

Сисли бе тъмнокосо момиче с палто от камилска вълна, праметнато през рамо, и бе известна с големите си гърди. Филип Страчан казваше за нея: „Господ си мислел, че всички богати момичета са нещастни, така че ѝ дал нещо в повече, за да ѝ помогне“.

— И аз така мисля, Сисли — добави Хоуп. — Нашите родители са богати, но умствено са банкрутирали. Те нищо не знаят. Нашата страна премина през осем години на бедност, трудности и пот, а те продължават да мислят за братство и за работниците, сякаш са побеснели отрепки.

— Хей, чакай — каза Еди Кайзер. — Така говори Джон Л. Люис, само той.

— Повече прилича на приказките в „Гроздовете на гнева“ — забеляза Кени Търсгуд.

— Не ме интересува какви приказки са това — каза Хоуп. — Защо мислите, че седим тук, в тази глупава гора, и пием уиски? Защото не искаме да си седим вкъщи и да слушаме помпозния разговор на нашите родители за света днес и как ще помогнат да бъде управляван той.

— Не смятам, че баща ми не е реалист — вметна Мел Хърбърт. — Той е тесногръд, признавам. Но не мисля, че не е реалист. Трябва да гласувате малко доверие на нашите родители, те наистина знаят как да печелят пари.

— И това е всичко, което знаят — забеляза Хоуп. — А знаеш ли колко струват тези пари на хората, които работят за тях? Можеш ли наистина да разбереш какво струва да погълнеш една вилица, пълна с пастет дьо фoa гра^[2]? Не четеш ли вестници? Не четеш ли за стачките, за бездомните селски работници от Оклахома и за борбата, която се води в тази страна?

— Е, хайде, Хоуп, най-доброто, което родителите могат да направят за страната, е да печелят пари. Ти знаеш, както и всички ние. Ако баща ти нямаше всички тези петролни кладенци, от които да изпомпа това течено злато, около петстотин хиляди души ще бъдат без работа утре. Каква е цената на една вилица пастет дьо фoa гра,

сравнена с всичко, което баща ти влага в тази страна и с което поддържа икономиката?

— А железничарите...

— Забрави ги. Те са подмолна комунистическа група и правят всичко възможно да поставят нацията на колене. Но няма да успеят!

— Хей, слушайте, да не сме се събрали тук за политическа дискусия? Ние искаме да се веселим. Хоуп, ти сама каза, че искаш да направиш нещо оригинално! — каза Джон Дирман.

— Хайде, Хоуп, ние не можем да променим посоката на историята, като седим тук — отбеляза Сисли.

Хоуп скочи и оправи полата си.

— Добре, имам идея.

— Да обърнем наопаки една бензиностанция? — попита Кени Търсгуд. — Сигурен съм, че Филип би искал да направи нещо такова.

— Не — каза Хоуп. — Искам да направим нещо диво, но диво с някаква цел.

— Зная какво — каза Джон Дирман, — да убием Рузвелт.

— Не ни е такава целта — прекъсна го Хоуп. — Ако ще убиваме някого, трябва да убием Хърст или някой като него.

— За бога — попита Еди Кайзер. — Как ще извършим такова нещо? И за какво?

— Аз не смятам наистина да убиваме Хърст — каза Хоуп. — Трябва да направим нещо умно. Трябва да прилича на истинска шега — просто развеселени деца върлуват наоколо. Но в същото време трябва да сме сигурни, че ще получим одобрението за нещо, в което вярват родителите ни. Разбирате ли?

— Баща ми вярва, че трябва да яде рохко сварени яйца за закуска — каза Кени Търсгуд. — Искате ли да накарам хората в Бронкс да ръкопляска за рохко сварените яйца?

— Не бъди дете. Трябва да е нещо, което да ги разтърси из основи. Като класовата структура.

— Класовата структура? Не разбирам.

— Разбира се, че не би разбрал. Но това ще направим. Ще се върнем на аутобана и ще пътуваме нагоре-надолу, докато намерим някой, който иска да го превозим до някъде. Или ще спрем в някое заведение и ще потърсим шофьор на камион или някой пропаднал човек. Но трябва да изглежда наистина ужасно беден. Вземаме го с нас

и го завеждаме в Роял кънтри клуб и го черпим като почетен гост, купуваме му главозамайваща вечеря и караме всички келнери да се въртят около него и да му се кланят точно както се кланят на нас.

— Продължавай — каза Филип Страчан. — После какво ще стане?

— Добре, можеш ли да си представиш лицето на Хюго, когато влезем? Можеш ли да си представиш всички тези колосани ризи, които се хранят там, когато се обърнат и видят някой грохнал стар безделник, който пие супата си направо от купичката? Не мислиш ли, че това е чудесно?

Децата се спогледаха в тъмнината и после изгледаха Хоуп.

— Това да не би да е удар върху социализма? — попита Филип Страчан.

— Можеш ли да измислиш нещо по-добро? — каза Хоуп.

— Е, добре, не мога. Но не ми изглежда чак такъв удар срещу социализма. Мисля си, че социалистите седят по фабриките и други такива места. Не мисля, че Ричард Франкенцен ще каже на работниците си да отидат на вечеря в Роял кънтри клуб, ти вярваш ли?

— Ти какъв си? — продължи Хоуп. — Не можеш ли да разбереш до какво може да доведе нещо такова? Всички, които ни познават — всички наши родители и други — ще си помислят, че е една нова обикновена шега. Няма да се разсърдят много и ще си бъдат все така самодоволни както винаги. Ние сваляме системата малко по малко и ще им покажем, че не сме направени от същата консервативна материя като тях.

Джон Дирман почеса главата си.

— Мисля, че идеята е забавна. И аз наистина съм съгласен да я изпълним, защото е забавна.

— Нямам нищо против, щом като си съгласен — каза Хоуп. — Може би ще я разбереш, когато станеш политически по-зрял.

— Да я осъществим — съгласи се Кени Търсгуд. — По-добра е, отколкото да играем покер с разсъбличане, а още по-добра, отколкото да се мотаем тук.

— Вирджиния? — попита Хоуп. — Какво ще кажеш ти?

Вирджиния вдигна рамене.

— Ако всички тръгнат и аз ще дойда.

— Мога да бъда неговата дама — каза Сисли дрезгаво, — мога да се пробутам като Джийн Херлоу.

— Имаш предвид както Джийн Херлоу го правеше.

— Хайде — каза Филип Страчан, — ако ще го правим, нека да се организираме така, че всички да знаем какво вършим. Една шега е забавна само ако се направи добре. Иначе само си губиш времето. Еди... онзи смокинг още ли е в багажника на колата ти?

— Мисля, че да — каза Еди Кайзер. — Доста е смачкан, но мисля, че така е още по-добре.

След двадесет минути спорове, смехове и уточняване на подробностите около идеята на Хоуп, децата приеха план за действие. Те шумно се качиха в колите си, Хоуп и Сисли седнаха на задната седалка на спортната кола на Филип Страчан и тръгнаха. Направиха завой на тесния път и се върнаха към разклона с аутобана за Нюбърг-Данбъри. Часът беше вече десет и тридесет и небето бе просветнало, защото облаците се бяха разнесли. Прогнозата за утрешния ден — 10 юни — бе за топло и ясно време. Тръгнаха нагоре и когато стигнаха до аутобана, намериха чудесно място. От страни на пътя, зад пълния с коли паркинг, имаше малка гостилница и бензиностанция. Беше ниска дървена постройка, от която в топлата лятна нощ се носеше мирис на бекон. През осветените прозорци децата забелязаха собственика, набит мъж в бяла фланелка, който почистваше масите. Един камион тъкмо потегляше към паркинга и червените му светлини изчезваха към долината на Хъдзън. На една маса бе седнал слаб мъж в стар сив костюм с чаша кафе и една сладка пред него.

Трите коли спряха отстрани на аутобана, а Филип отиде да се съветва с Еди Кайзер. После се върна при Хоуп и каза:

— Всички сме готови. Искаш ли да влезеш и да му окажеш чест?

Хоуп излезе от колата и Филип ѝ помогна да стигне до шосето. За момент задържа ръцете ѝ и я погледна — красива, с къдрава коса и сериозно лице.

— Ти си момиче за милиони, Хоуп. Знаеш ли?

Тя не отговори. Не ѝ харесваше особено да стои там заедно с Филип, да си държат ръцете и всички други да ги гледат, Филип беше отегчителен, а тя нямаше друг избор.

— Зная, че смяташ нашите майки и бащи за старомодни — каза той. — Но помни, че всички ние очакваме по-светло бъдеще. Всички

ние — не само социалистите и работниците. Богатите също имат права, знаеш ли.

Хоуп сведе поглед.

— За такъв умник като теб и така добре образован нямаш много голяма фантазия.

Филип не се раздразни. Той обичаше дръзки момичета.

— Ти си рядък случай — каза ѝ той усмихнат.

— Да — потвърди тя.

Нощният вятър развяваше блестящата коприна на роклята ѝ.

— Мисля, че е по-добре да тръгвам. Дай ми няколко минути да обмисля всичко. Ще ти махна от прозореца, ако имам нужда от помощ. Еди, намери ли смокинга?

— Търся го — каза Еди с приглушен глас.

— На добър час, Хоуп — каза Филип и се върна в колата си.

Еди намери смокинга и също се качи в колата. Трите коли се преместиха към дърветата, угасиха моторите и фаровете. Скоро не се чуваше нищо, освен шумоленето на вятъра и лекото потрепване на дърветата.

Стъпките на Хоуп изскърцаха по сгुरията и тя изкачи дървените стълби към вратата. Повечето светлини вътре бяха загасени и тя видя собственика да изтрива ръцете си и да закача престилката си. Отвори вратата и влезе.

Собственикът погледна, но беднякът в сивия костюм продължаваше да се взира в изстиналото си кафе и последните хапки от сладкиша. Вътре бе неприятно топло и се носеше лепкава миризма на бекон и застояла мас. Някакъв кейк бе поставен под стъклен похлупак като музеен експонат от вкаменелости. Електрическите перки неуморно се въртяха на тавана и хвърляха трептящите си сенки върху мазните тапицерии; имаше две машини за игра и календар с Мирна Лой.

— Затворено е, госпожо — каза кратко собственикът.

Беше нисък и приличаше на славянин, с късо подстригана сива коса и мръсна риза на карета. В джоба си имаше цяла редица от тъпи моливи.

— Мислех си дали бихте могли да ми помогнете — каза Хоуп, като се опитваше да изглежда с широко отворените си очи колкото се може по-безпомощно.

— Как да ви помогнем? — попита собственикът. Зад гърба му висеше овехтяла картина на река Вистула и жълта розетка с числото първи.

— Колата ми — каза Хоуп. — Тъкмо минавах оттук и тя се счупи. Издаде някакъв звук и просто спря. — Хоуп продължи предпазливо: — Мислех си да се обадя в някой гараж. Нали знаете, да дойдат и да ме изтеглят. Тази вечер трябва да бъда в Нюбърг, много е важно, защото скъпият ми чичо е безнадеждно болен и представете си, че умре, докато чакам за някакъв влекач.

Собственикът не можа да възприеме това лесно. Той поклати глава и каза:

— Не разбирам от коли. Един край, друг край, просто не разбирам нищо от коли.

— Мислите ли, че този джентълмен там знае нещо? — каза Хоуп.

Собственикът я погледна. След това се обърна и изгледа бедняка, допиващ последните капки кафе под портрета на Мирна Лой.

— Този? — попита собственикът.

— Да, този — отговори Хоуп. — Тук няма никой друг, нали?

Собственикът повдигна рамене и извика:

— Хей, ти!

Отначало беднякът не разбра, че викат него, и продължи да си пие кафето, като внимателно се взираше в дъното, за да се увери, че вече не е останало нищо.

— Хей, ти! — отново викна собственикът.

Човекът постави чашата си на масата и погледна. Беше кльощав и преждевременно посивял, с остър нос, изтощено лице и очи, характерни за тези, които се редят на опашка за супа, навъртат се край железопътните линии или продават връзки за обувки и кукли с механизъм по безкрайните ъгли на градските улици. Раираната му риза бе орфана, а сивият му костюм от носене бе станал безформен. Може би бе на петдесет, но най-вероятно е да нямаше повече от тридесет и пет. Имаше нещо съвсем безнадеждно в него като на параход, който някога е бил модерен, а сега е завлечен в някое устие. Може някога да е бил и красив като банковите чиновници, но сега лицето му имаше безличния вид на бедността.

— На мен ли говорите? — попита той и гласът му бе много мек и учтив.

Собственикът го изглежда.

— Да не мислиш, че си говоря сам на себе си?

— Съжалявам, не мисля така — каза човекът.

И сега за първи път той погледна към Хоуп. Очите му не показваха изненада, че вижда младо момиче, облечено в блестяща бяла вечерна рокля, но каза добър вечер и оправи връзката си.

— Какво разбираш от коли? — настояваше собственикът. — На тази дама се е повредила колата. Знаеш ли нещо за колите?

Беднякът стана. Той не бе висок, беше много слаб и Хоуп забеляза, че нямаше чорапи. Мина напред, като се опитваше да върви изправен, и попита:

— Какъв изглежда проблемът, госпожо?

Хоуп го погледна смутено. Сега, когато нейният „удар за социализма“ се осъществяваше, тя се изплаши, а се и възбуди. Седмици наред бе мислила за това — още от последния скандал с майка си. Отначало идеята ѝ изглеждаше глупава, но колкото повече мислеше за нея, толкова повече ѝ харесваше. Искаше да направи нещо, което да накара надутите хора да изглеждат кухи и долни, каквито си бяха; и искаше също такива бедняци и пропаднали като този да знаят, че тя и нейните приятели не бяха разглезени пикльовци, губещи времето си да плуват с лодки, да танцуват и да ходят на ски, но че следващото поколение богаташи ще бъдат истински милостиви, ще помагат честно и ще се освободят от тази смешна закостеняlost, която ги доведе до 1929 година.

От една страна това бе удар върху баща ѝ. Йохан Корнелиус никога не бе искал Хоуп да бъде нещо повече от неговата красива малка дъщеря: умна, но послушна, инициативна, но готова да падне на колене, когато трябва. Понякога тя се чудеше дали самият той не искаше да докаже нещо на себе си, като се отнасяше с нея по тоя начин. Тя знаеше какво голямо влияние имаше майка ѝ върху неговия живот и той имаше един неестествено груб, уклончив начин на отношение със силните независими жени. През цялото си детство Хоуп се бе сблъсквала с неговата задушаваща нетолерантност както например по времето, когато не ѝ разреши да се присъедини към скаутската организация на момичетата в Линууд, защото той упорито

държеше, че тя трябва да е красиво момиче, женствено и че не трябва да се грижи за себе си. Тогава той ѝ крещя: „Разглезена? Разбира се, че си разглезена. Не искам въобще да бъдеш друга! За какво мислиш, че съм спечелил всички тези пари? За какво мислиш, че съм се борил? Някои от момичетата са готови да си дадат дясната ръка, за да си смените местата!“. Хоуп си спомняше всичко това, защото в мисълта си тя си представи някакво друго момиче седнало на нейния стол, с нейните рокли с волани, но само с една ръка — цената, която това момиче трябваше да заплати, за да седне на мястото на Хоуп.

Сега този слаб бедняк стоеше уморен пред нея, един безнадежден шампион на нейната революционна идея. Той се изкашля дрезгаво и глухо и вдигна ръка към устата си. Тя забеляза колко мръсотия имаше под ноктите му с черни полумесеци. Той подсмръкна.

— Моята... колата ми е счупена — каза бързо тя. — Мисля, че трябва да е нещо много просто. Не е спукана гума или нещо подобно. Може би съм задавила мотора. Понякога го правя. Дали бихте били любезен да... да я погледнете.

Гласът ѝ някак заглъхна. Беднякът я изгледа с бледите си очи и за първи път тя забеляза, че едното е синьо, а другото кафяво.

— Госпожице — каза учтиво той, — аз съм или по-скоро бях застрахователен агент. Съжалявам, но колите за мен са истинска загадка, точно както за този господин тук.

Собственикът на гостилницата кимна, сякаш това бе най-мъдрата забележка, която бе чувал от години, и закачи кърпата за изтриване на чинии.

— Колите — каза той — са мистерия.

Хоуп започна да се плаши.

— Добре, не бихте ли могли просто да дойдете и да погледнете? Може би ще измислите нещо, за да тръгне.

— Все пак аз мисля, че един влекач е най-доброто нещо за вас, но мога да дойда и да помогна — промълви беднякът. — Колко ви дължа, господин Лешно?

— Десет цента.

Хоуп отвори портмонето си, обсипано със скъпоценни камъни, и извади от там десет долара.

— Нека аз да платя сметката — каза тя.

Беднякът изглежда банкнотата недоверчиво. Той вече беше приготвил десетте цента в ръката си и ги постави внимателно на касата.

— Няма нужда — каза тихо той. — Все още мога да плащам.

Хоуп се изчерви и си прибра банкнотата в портмонето.

— Добре, както искате, нямам намерение да...

Човекът махна с ръка, сякаш искаше да каже, че няма значение.

— Лека нощ, господин Лешно — каза той и тръгна след Хоуп.

Вентилаторът продължаваше да се върти, когато излязоха в нощта.

— Ето я там при дърветата — каза Хоуп. — Бях щастлива, че можах да я преместя от шосето.

Като минаваха през паркинга, Хоуп каза:

— Името ми е Хоуп Корнелиус, а вие как се казвате?

Човекът я погледна. В мрака на нощта той изглеждаше почти прозрачен. Тъмнината се губеше в хлътналите му очи, а скулите му бяха изпъкнали.

— Защо искате да знаете?

— Ами — продължи тя, — бих искала да знам как се казва моят спасител в случай, че ми потрябва отново.

Човекът се изкашля.

— Смятате ли, че е възможно нашите пътища някога отново да се кръстосат? — попита той.

— Човек никога не знае.

— А аз не мисля така. Която и да сте, госпожице Корнелиус, вие очевидно сте много богата млада дама, а аз не съм нищо повече от един скитник, който някога продаваше застраховки. Не прекарвам много време в Палм Спрингс, знаете ли. Всъщност аз работя главно в тази част тук, пакетирам и върша всякаква работа за местните магазини. Вчера спечелих два долара, като рязах дърва от зори до среднощ.

Хоуп потръпна.

— Не сте ли чували за профсъюзите?

— Разбира се — каза мъжът, като пхна ръцете в джобовете си.

— Но няма смисъл да се занимавам с тях, особено като не съм работник. А освен това не съм съгласен с комунизма.

— Те не са комунисти. Целта им е да защитават хората като вас.

Човекът спря и я погледна.

— Вие имате съвсем неочаквани разсъждения, знаете ли — каза той. — Ако не се сърдите, че казвам това.

— Какво имате предвид?

— Вие сте богата. Това вашата кола ли е под онези дървета? Богаташите не се разбират с работническите движения.

— Работата е там, че аз знам какво значи да си богат — каза Хоуп. — Моят баща е богат и поради това той е загубил всякакво чувство за човечност. Аз подкрепям работническите организации, защото искам да видя някакво човешко отношение.

Човекът отново се изкашля. Те стигнаха до червения крайслер на Еди Кайзер, който бе паркиран под шумящите дървета. Вътре нямаше никой. Човекът го обиколи веднъж и после отиде отпред.

— Добре — каза той, — нека да погледнем под капака.

Съблече самото си, сгъна го и внимателно го положи на земята. После нагъна ръкавите си, които бяха кърпени, и започна да търси куките, които поддържаха капака.

— Надявам се, че не е нещо сериозно, господин...

Човекът погледна.

— Босор, ако трябва да знаете. Луис Босор от Йонкърс.

— Хубаво име — каза Хоуп. — Имате ли нещо против да ви наричам Луис?

— Правете каквото искате, вие имате пари.

Хоуп се облегна на колата.

— Хайде, хайде, знаете, че не е вярно.

— Не е вярно ли? — попита Луис.

Той повдигна капака на крайслера и погледна вътре. Моторът беше силно полиран и нямаше грешка. Цилиндрите бяха хромирани и навсякъде блестеше от бронз и алуминий.

— Какъв мотор! — каза Луис. — Не съм сигурен от къде трябва да започна.

— Може би няма никаква повреда — каза Хоуп.

Луис изтри ръцете в панталоните си.

— Ами, щом не иска да тръгне...

После се изправи и я погледна през вдигнатия капак.

— Какво искате да кажете? — попита той. — Може би не е повредена?

Хоуп завъртя чантичката си.

— Точно това. Може би не е повредена. Може би ви доведох тук по съвсем друга причина.

— Например каква? — каза Луис, опитвайки се да се защити.

В сянката се разнесоха смехове. От тъмнината изскочиха Филип Страчан, Еди Кайзер, Вирджиния, Сисли, Мел и всички останали дечурлига. Те дойдоха и заобиколиха колата, а Луис Босор стоеше там със спретнато нагънати ръкави и ги оглеждаше учуден.

Филип, широко усмихнат, с блеснали зъби, подаде ръка и каза:

— Здравей.

Луис се обърна към Хоуп и попита:

— Кои са тези хора? Бихте ли ми казали какво става тук?

— Те са мои приятели — каза Хоуп усмихнато. — Това е изненада. Приятели... запознайте се с Луис Босор от Йонкърс!

Филип Страчан се ръкува с Луис и каза:

— Как си, Луис? Аз съм Филип, това е Мел, а онзи там е Джон Дирман и ако искаш да дойдеш насам, ще те представим на всички останали.

Луис вдигна ръце, сякаш искаше да се защити от този поток от любезност.

— А сега, чакайте само минута. Ще ми каже ли някой за какво е всичко това?

Филип Страчан го прегърна през рамото. Безупречно изгладен черен смокинг върху бялата извехтяла риза.

— Луис — каза Филип интимно, — много често нашето тайно сдружение от хайлайфа се среща в селските околности на щата Ню Йорк.

Луис се намръщи, но не каза нищо.

— Когато се срещаме, ние избираме за една вечер някой член на обществото, който заслужава, и го каним на вечеря и на веселба с нас. Нашата философия е, че колкото и да е безпогрешен законът на богатите, който ни забранява да разпределим нашата собственост свободно и безпрепятствено сред обществото, ние поне можем да вземем един американец с по-малко средства и да му дадем възможност да вкуси за миг от радостта на богатия.

Луис Босор облиза устните си. Като че ли устата му бе пресъхнала и до добре охранения Филип той изглеждаше още по-

малък като крепостник от някоя средновековна рисунка, когато те са били рисувани по-дребни от феодалните господари.

— Господин Босор — обясни Вирджиния, — Филип иска да ви каже, че ще ви заведем на вечеря. Като един жест.

Луис Босор се наведе и вдигна сгънатата си дреха. Той се обърна към Филип и каза с мек глас:

— Оценявам намерението ви, сър, но аз току-що се нахраних.

— Чаша кафе и сладка не е никакво ядене — вметна Хоуп.

Луис вдигна рамене.

— Може би за вас не е, но това е всичко, което мога да си позволя.

— Точно тук е въпросът — добави Еди Кайзер. — Това е всичко, което можете да си позволите, но ние можем да си позволим повече и искаме вие също да имате повече. Искаме да имате една истинска вечеря от шест блюда, която да запомните за цял живот.

— О, кажете да — каза Сисли Швайцман. — Моля ви, господин Босор, моля ви кажете да!

— Вечеря от шест блюда? — каза Луис Босор.

— Точно така — ентузиазирано повтори Кени Търсгуд. — Супа от костенурки, най-висококачествен бифтек, прясна пъстърва и всички топли сладкиши, които можете да изядете.

Луис наведе глава. Изкашля се. Те чакаха, побутваха се и се кикотеха, докато решаваше. След време той вдигна глава и каза:

— Предполагам, че правите всичко това, за да облекчите съвестта си?

Филип Страчан направи гримаса на ужас.

— Съвестта си ли, Луис? Колко неправилно ни оценявате! Не ви обвинявам, разбира се. Всички имат погрешно отношение към богатите. Но нека да ви кажа, че никой, който прави пари в полза на своята страна, няма съвест. Ние нямаме съвест. Всичко, което искаме, е да споделим нашето щастие с някого.

Луис отново погледна Хоуп с въпросителен поглед, сякаш искаше да провери дали е правилно да се съгласи. Хоуп кимна и му се усмихна. И вече по-уверен, той също кимна и се усмихна.

— Добре — каза той. — Ако това ще ви направи щастливи, приемам. Знаете ли, че от три години не съм имал хубава вечеря. Последната хубава вечеря беше през 1934 година в Деня на

благодарността, когато някакъв мъж ме намери извън Пафкипси и ме покани в дома си. Това бе моята последна хубава вечеря.

Еди Кайзер излезе напред и каза:

— Ще трябва да облечете смокинг, господин Босор. Там, където ще ви заведем, не позволяват да се носят бизнес костюми.

Едно от момичетата се засмя на идеята, че костюмът на Луис Босор може да се нарече бизнес костюм. Филип Страчан добави:

— Тишина, моля. Всичко ще бъде на високо равнище.

Момичетата се сгушиха една в друга и продължиха да се смеят.

Еди заведе Луис Босор зад колата си, за да се преоблече, докато другите се приготвиха да тръгват. Хоуп, по необяснима за нея причина, се почувства потисната и тиха и изчака край колата, като гледаше към гостилницата, където светлините угаснаха и господин Лешно заключи за нощта.

— Таран-тара! — изсвири Еди Кайзер.

Всички се обърнаха и от сянката се показа Луис Босор, облечен в смокинг. Той се усмихваше глупаво и прибираше черната дреха, за да се чувства по-удобно. Еди Кайзер бе висок и едър, а Луис Босор бе дребен и кльощав, но все пак дрехата не му седеше лошо. Беше малко прашна и измачкана от престоя в багажника, белият нагръдник бе изцапан със супа, а панталоните бяха толкова дълги, че покриваха обувките му, но както Филип обясни, той нямаше чорапи и дългите панталони щяха да скриват това обстоятелство от очите на оберкелнера на клуба, който бе доста педантичен.

Луис Босор се приближи до Хоуп, като приглаждаше косата си с ръка.

— Как изглеждам? — попита дрезгаво той.

Хоуп кимна с глава и му се усмихна. Тя почувства, че гърлото ѝ се свива и бе почти готова да се разплаче. Знаеше, че да плаче сега, ще бъде съвсем смешно и бе сигурна, че това, което правят, бе истински удар за социализма, но все пак не можа да се сдържи и очите ѝ се навлажниха, а като проговори, гласът ѝ бе дрезгав като неговия.

— Луис — каза тя, — изглеждаш чудесно.

Те се качиха в трите коли. Луис седна на задната седалка в колата на Филип заедно с Кени Търсгуд. Тръгнаха с голям шум от надутите мотори и със свирене на сирените. Отправиха се към Роял кьнтри

клуб. Мел Хърбърт отново извади кларинета си и им прави серенада, докато летяха в тъмната нощ.

След двадесет минути на хаотично каране стигнаха до клуба. Преминаха бързо през вратата от ковано желязо и тръгнаха по извития чакълен път. Макар да бе късно, клубът бе осветен и пълен с посетители. Имаше паркирани кадилаци, пакарди, крайслери и всички блестяха като скъпи риби във вода.

— Е, стари приятелю, какво ще кажеш — каза Кени Търсгуд, като помагаше на Луис Босор да излезе от колата.

Луис Босор, в измачкания смокинг, застана на пътя и бавно погледна нагоре към мраморната полукръгла стълба, водеща до тежката дъбова врата и до блестящия хол с колоните, сводовете и редиците осветени прозорци, корнизите с акантови^[3] листа.

Хоуп заобиколи колата и хвана Луис Босор под ръка. Той беше с толкова бледо лице, сякаш бе посипано с брашно. Под светлината на паркинга Хоуп забеляза колко изтощен и болен изглеждаше и колко неподходящ бе смокингът за кокалестото му тяло. Той трябваше да лежи в болницата, а не да се явява в Роял кьнтри клуб. Но тя стисна тънката му ръка и каза:

— Хайде, Луис. Ще бъде чудесно.

Като стигнаха вратата, Филип Страчан и Сисли Швайцерман ги настигнаха.

— Аз ще вляза пръв — каза Филип. — Сигурен съм, че мога да умилостивя Хюго. Макар че не вярвам да се осмели.

— Кой е Хюго? — попита Луис Босор.

— О, той е оберкелнерът — каза Вирджиния. — Голям педант. Така че гледай да си скриеш краката.

Те влязоха през вратите в обширния, светъл хол. Подът беше черно огледало от полиран италиански мрамор и на него имаше храсти в декоративни жълти и зелени керамични саксии, поставени навсякъде. Пред тях се извисяваше покрита с килим стълба и фоайето водеше до главния ресторант. Дори от хола се чуваха музиката на оркестъра и тихият шепот от разговорите.

— По-добре от мазните лъжици на Джо — забеляза Кени Търсгуд. — Всъщност по-добре от всички мазни лъжици, където и да било.

Те измаршируваха по дебелия килим, а после през фоайето. Над тях, летящи в пастелни облаци по купола на кубето, се движеха нимфи и богини, както и един твърде дебел херувим. Хоуп стискаше ръката на Луис все по-здраво и по-здраво и те се доближиха до високите махагонови врати с гравирани стъкла, които водеха към ресторанта на клуба. Хоуп вече можеше да види Хюго, малкия, чернокос, безскрупулен и груб оберкелнер, и сърцето ѝ заби неравномерно. Тя не смееше да погледне Луис Босор, който се моташе край нея, а панталоните му се влачеха по килима.

Ресторантът бе декориран отвътре с червено кадифе и плюш, със сто позлатени маси, постлани с бели колосани покривки и с подредени по тях сребърни сервизи, а полилеите бяха в стил „рококо“. От едната страна свиреше оркестърът, а от другата страна двойна врата водеше към кухнята. Келнери в смокинги сновяха нагоре-надолу, носеха сребърни подноси със съомга и миди, гълъби, сос „парадайз“, специалитети, с които бе известен клубът. Не само се носеше смесеният аромат на сосове и фрукти, ликьори и месо, но и самите разговори бяха смесени с добре школуваните гласни на Нова Англия, като оцветяваха широкия провлачен говор на печалбарите от слънчевия пояс. Както обикновено ресторантът бе пълен.

Когато влязоха, Хюго се завъртя на велурените си обувките и им се поклони по обичайния си начин.

— Господин Страчан — каза той, но очите му се насочиха през раменете на Филип и проверяваха всеки един, подобно на стрелец, който преценява шансовете си за оцеляване.

— Добър вечер, Хюго — каза Филип. — Тази вечер е пълно?

Кръглото френско лице на Хюго се сгърчи сякаш в някаква усмивка.

— Както винаги, господин Страчан.

— Искам маса за четиринадесет души — каза Филип.

— Всички ли са членове, господин Страчан?

— Точно така.

— И джентълменът с госпожица Корнелиус?

— О, аз го забравих. Да, той ни е приятел.

Хюго поднесе книгата за гости, като че ли я държеше под нагръдника си.

— Вие, разбира се, ще подпишете за него, господин Страчан?

Филип леко се изчерви и се позабави.

— Да, всъщност той е гост на госпожица Корнелиус.

Хюго не се помръдна.

— Дами, членове на клуба, не могат да подписват за мъже посетители.

През цялото време погледът му не слизаше от Луис Босор, като отбелязваше разкривения нагръдник, набързо завързаната връзка, свлеченото сако и влачещите се панталони. Луис Босор се облягаше на ръката на Хоуп с отчаяние и песимизъм, а тя се чувстваше така, сякаш е взела плашилото да гледа „Магьосникът от Оз“. Той се изкашля един-два пъти, но се опита да се въздържи, доколкото може.

Филип Страчан се размърда и протегна ръка за писалка. Хюго извади капачката и застана така, сякаш я е хванал от въздуха. Филип подписа и се обърна, за да се усмихне пресилено на Хоуп.

Разговорите секнаха, докато Хюго ги заведе край една дълга маса за банкети близо до прозореца. Повечето от вечерящите бяха приятели на родителите им и им махаха и се усмихваха, когато минаваха: „Добър вечер, госпожа Вандерхю, добър вечер, господин Шарп, добър вечер, госпожица Гейлорд“.

Когато Хоуп минаваше, тя чу госпожа Вандерхю, вдовицата, която с обичайния си пронизващ тон каза: „Кой е този, за бога, да не са го взели от някой сал?“.

Хюго ги настани на дългата маса, Луис Босор седеше неудобно до Хоуп и нервно ѝ се усмихваше. Кени Търсгуд и Вирджиния седяха срещу тях, а Филип Страчан беше начело на масата от лявата страна на Хоуп. Оркестърът засвири малко фалшиво „Пъстървата“ и разговорите се възобновиха. Само един или два пъти седящи по масите наблизко хвърлиха тревожни погледи към Луис Босор, но Хоуп бе твърде щастлива, за да се интересува, а Луис Босор бе твърде разтревожен, за да го забележи.

Келнерът дойде и ги попита дали искат аперитив или коктейл, като при всяка поръчка Луис Босор прехапваше устни. После келнерът попита него:

— Сър, на вашите услуги?

Той почти извика:

— Сухо мартини!

Хоуп си помисли, че се е справил много добре и се опита да не мисли за босите му крака.

Те поглеждаха аперитивите си в неудобно мълчание. При второто си мартини Луис Босор се зачерви, започна да разговаря повече и доби увереност, а те го слушаха със смесени чувства на удоволствие и неспокойствие. Хоуп долавяше напрежението край нея и непрекъснато гледаше мястото, където стоеше Хюго, за да разбере дали ще се обади на баща ѝ.

— Мога да ви кажа — започна Луис Босор, като мажеше хляба си с ножа за риба, — че по пейките в парка съм виждал неща, от които ще настръхнат косите ви. Вие си мислите, че сте видели живота? Чакайте да видите пропадналите просяци, които се въртят около Боуъри, да видите те как живеят. Миришат на пиене от боята за дърво, пълни са с въшки. А някои от тях са били почитани мъже на своето време, банкери и други подобни! Има и жени! Спомням си, че през 1935 година, когато бях в Средния запад, видях една жена, която беше готова да направи всичко, което някой мъж поиска, и само за петдесет цента, само че тя бе толкова мръсна, че бихте ѝ дали петдесет цента само за да се махне. Работех по пътищата в Чикаго, когато вдигаше полите си направо пред колите и правеше какво ли не. Без съмнение, някога, преди депресията, е била почитана домакиня.

На съседната маса госпожа Едвин Домие, съпруга на шефа по инвестициите в Ню Йорк, вдигна ръка към веждите си, сякаш я боли главата. Тя бе дебела дребна жена с изгърбен нос, с голямо деколте на черната си рокля и Хоуп знаеше, че е известна като една от най-големите снобки и неприятни членове на клуба. Очевидно тя бе чула всяка дума, произнесена от Луис Босор, и дори специалитетът, който консумираше, не подобри настроението ѝ.

Хоуп хвана ръката на Луис и каза:

— Моля те, Луис, не говори толкова високо. Тук хората са чувствителни към жестоката страна на живота.

Луис се обърна към нея. Очите му бяха зачервени и влажни и на Хоуп ѝ стана ясно, че той вече бе пиян. Освен кафето и пържения сладкиш в стомаха си не е имал друго. Вероятно от години не се бе докосвал до джин.

— Чувствителни? — попита той. — Разбира се, че са чувствителни! Нали за това ме доведохте тук? Вие искахте да покажете

на всички тези препарирани гълъби, че сте либерали и свободомислещи, не е ли така? Аз си знаех от самото начало. Дойдох тук за вечерята от шест блюда, но вие ме поканихте заради самото удоволствие да шокирате всички тези пуяци, нали?

— Луис, моля те — каза Филип Страчан с настоятелен шепот. — По-тихо, нали?

Луис се изкашля и изтри устата си със сгънатата салфетка.

— Не ви разбирам, деца — каза той, като клатеше глава. — Не сте направени от кой знае какво, освен захар, подправки и всякакви хубави неща!

— Не разбирам какво искаш да кажеш — каза Хоуп. — Не ти ли е ясно какво начало е това да те доведем тук? Не виждаш ли, че премина през бариерата на богатството и снобизма?

Луис Босор почти се изсмя.

— Не съм преминал през нищо. Единствената причина, поради която аз съм тук, е това, че съм с вас. Не бих могъл да дойда тук дори в ледниковия период.

— Но ти си тук, все пак — каза Кени Търсгуд.

— О, разбира се, аз съм тук, но вие правите всичко възможно никой да не разбере. Говори по-тихо, Луис! Не прави трохи с хляба си, Луис! Какъв е смисълът да ме докарате тук, ако никой не разбере нищо?

— Утре вестниците ще знаят, защото ние ще им кажем — каза ядосано Хоуп.

Келнерите донесоха ордьовъра. По препоръка на Хоуп Луис получи изстудени средиземноморски раци и яйца от калугерица. Бе му поднесено от келнер, неможещ да сдържи възмущението си, че сервира на някой, който мирише и носи взети на заем дрехи, а това се допълни от факта, че Луис успя да извади извън чинията си едно от яйцата, като се опита да го набодне с вилица. Хоуп бе поръчала суфле от калкан, Филип Страчан се задоволи с пармска шунка. Всички започнаха да се хранят, но бе ясно, че изведнъж изгубиха апетита си. Келнерът им донесе свежо и дъхаво мозелско вино и Луис поглъщаше чаша след чаша. Кени Търсгуд направи гримаса на Хоуп през масата, като че ли вече започваше да съжалява за цялата тази история.

— Да — каза Луис, като тъпчеше устата си с раци и яйца и късаше парчета хляб. — И какво ще кажат вестниците? Бедняците

огладняват като нас и трябва също да ядат? Това ли ще бъде големият пробив? Да откриеш, че тези, които са загубили, са също човешки същества, само че нямат пари, но искат да ядат толкова, колкото и хората с много пари? Така ли е?

— Разбира се, че не — намеси се Мел Хърбърт. — Всички знаят, че бедняците са човешки същества. Същността на шегата не е тук.

Луис Босор спря да дъвче. Опашка на рак висеше от края на устата му.

— Шега? — каза той меко. — Каква шега?

— Ами, трябва да признаеш, че цялата тази идея е доста забавна. Твоето идване тук и всичко. Мисля, че е доста дивна работа, нали?

— Всяка обикновена шега има сериозен заряд, Луис — каза Джон Дирман. — Зад всеки смях се крие болка. Зад гримираното усмихнато лице всеки клоун плаче.

Луис Босор го загледа с тънкото си мише лице и с очи, блеснали от пиене.

— Заради това ли е всичко? — каза той. — Забавление? Хоуп, така ли е?

Хоуп бе объркана и каза:

— Това не е точно шега, Луис. Наистина, това не е шега с теб. Като те доведохме тук, искахме да покажем, че не ти изглеждаш абсурдно, а всички тези хора тук. Като седиш между тях, ядеш каквото те ядат, пиеш същото вино, в техния ресторант, ти им показваш какви егоисти са и колко са далеч от човешките отношения.

Келнерите разчистиха чиниите и ордъовъра и донесоха рибата. Пъстърва — фино опушена, в подправки.

Филип Страчан каза:

— Опитай рибата, Луис, тя е страхотна!

Но Луис Босор бе твърде объркан, за да обърне внимание на рибата.

— Вие нищо не знаете, нали? — каза той високо, сам не вярващ на думите си. — Никой от вас, деца, не знае нищичко!

На съседната маса госпожа Домие запуши ушите си с ръце, а нейният кавалер, сеньор Перовоа от Испанското посолство, махна за Хюго, за да му сигнализира, че нещо не е в ред. Хюго махна срещу него и забърза срещу масите като моторница.

— Как по дяволите мога да направя някой тук да изглежда смешен? Вие очаквате аз да направя тя да изглежда глупава? — и Луис посочи госпожа Домие. — Тя въобще си изглежда глупава, но аз, аз ще изглеждам винаги по-глупав от нея, защото аз съм беден, а тя е богата! Не можете да докоснете никой, който е богат! Не го ли разбирате? Вие самите сте богати и просто не знаете най-обикновените факти за парите! Може да сте луди, но никой не е по-луд от нас скитниците, от нас бедняците, защото ние обожаваме това, което вие имате, и обожаваме вас повече, отколкото светците, и това е цялата истина!

Сеньор Перовоа, тежко сложен мъж с бял нагръдник, обточен с къдрици и увиснали мустаци, дойде на масата и потупа Луис Босор по рамото.

— Сър, предлагам ви да се извините! — каза с плътен глас той.

Луис Босор го погледна, без да може да го фиксира с очи, и каза:

— Върви по дяволите, аз и без това си тръгвам!

Сеньор Перовоа, без да спори повече, го удари по главата. Всички ахнаха. Луис Босор се наклони и падна върху прозореца, като счупи едно от стъклата. Филип Страчан скочи и хвана ръката на сеньор Перовоа.

— Моля... сеньор! Вината не е негова. Съжалявам много. Този човек ми е гост. Мадам Домие... моля, приемете моите лични извинения! Той ми е гост и аз поемам цялата отговорност. Мисля, че се е напил, той не е свикнал на това. Кени, ще ми помогнеш ли да го изведем!

Хоуп коленичи край Луис Босор. На бузата му имаше червена подутина, а той държеше устата си, като мислеше, че зъбите му са счупени. А Хоуп погледна и каза:

— Не, Филип! Той е мой гост и ще остане! В това се състои целият смисъл. Тези само трябва да видят някого като него и се превръщат в животни!

— Какво имаш преди вид като казваш „тези“? — извика Филип.

— Тези хора тук не са „тези“! Това сме ние. Ей този тук е „тези“! Хайде сега да го изведем, преди да причини още неприятности!

Хоуп плачеше.

— Не е негова вината, Филип. Той просто не знаеше какво трябва да прави. Не знаеше колко е важно всичко това!

В това време Хюго бе вече дошъл и се въртеше наоколо, оправяше сервизите и триеше ръце.

— Трябва да си вървите! — каза той. — Моля... всички вие трябва да си вървите! Това е много неприятно!

— Аз няма да си вървя — каза Джон Дирман. — Още не съм свършил вечерята си.

— Добре, този човек трябва да си върви — настояваше Хюго, като сочеше Луис Босор, който се подпираше на един лакът. — Той трябва веднага да си тръгне.

— По каква причина? — предизвикателно попита Хоуп, а очите й блестяха от сълзи. — Имаше спор, той свърши, всички са доволни. Защо трябва да си отива? Той е мой гост и аз искам да остане.

Хюго завъртя очите си, сякаш неговото достойнство бе смъртно наранено.

— Неподходящо облечен — каза учтиво той. — Това е всичко.

— Той има смокинг — изтъкна Кени Търсгуд, който бе започнал да яде пъстървата си. — Не можете да отречете, че има смокинг.

Хюго посочи с вдървен пръст към краката му. В бъркотията панталоните му се бяха повдигнали и откриваха босите му крака.

— Няма чорапи — каза Хюго. — Вижда се, че на краката му няма чорапи, а правилникът е ясен. Без чорапи вечерята се отказва.

Луис Босор със затруднение се изправи на крака. Целият ресторант потъна в мълчание и всички го гледаха с враждебно любопитство. Той пошепна на Хюго:

— Помогнете ми да изляза, не се чувствам добре.

Хюго се извърна.

— Сам трябва да си помогнете. Отказвам да ви докосна от хигиенни съображения. Трябва да мисля за хората, които вечерят тук.

— Хайде, Луис, аз ще ти помогна — каза тя и вдигна ръката му нагоре към раменете си. Тя погледна Филип Страчан, но той бе отпуснал ръцете си надолу и не се помръдваше. Бавно, несигурно, те си проправяха път през ресторанта към високата стъклена врата и на всяка маса, покрай която минаваха, разговорът сякаш се разгорещаваше и когато стигнаха до кадифеното въже, откъдето Хюго ги наблюдаваше надменно, оживени разговори и смях се подхванаха, а оркестърът засвири пиеса от Римски-Корсаков и от кухнята изнесоха рачешко месо със сос.

— Госпожица Корнелиус — извика сериозен глас, когато тя помагаше на Луис да излезе през летящата врата. Беше Гордън Иймс, секретарят на клуба, едър лъскав човек, сякаш всяка заран се лъска. Той носеше пенсне и гледаше към нея с известна тъга.

— Добър вечер, господин Иймс.

Тя бе задъхана. Не погледна нагоре, защото знаеше, че гримът ѝ се бе размазал.

— Госпожице Корнелиус, уведомиха ме, че вие сте довели този човек в клуба.

— Да, господин Иймс.

— В такъв случай, аз, разбира се, съм длъжен да информирам баща ви. Сигурен съм, че ние в комитета ще бъдем по-меки, но съвсем не съм сигурен как ще погледне вашият баща на държанието ви.

Господин Иймс даде сигнал на двама от облечените в зелени дрехи прислужници, които стояха във фоайето, да дойдат и да хванат Луис Босор. Самият той не се съпротивляваше и дори не се мръдна, но се облегна на стената с бледо лице, а цялото му тяло бе отпуснато и слабо.

— Можете да се върнете към вашата компания, госпожица Корнелиус — каза господин Иймс. — Ще се погрижа да изпъдят този човек.

За момент Хоуп спря. Тя се обърна към Луис и му подаде ръка, но той не искаше или не можеше да вдигне главата си, когато тя каза:

— Луис... съжалявам.

Но той като че ли не чуваше. Тя го остави и се върна в ресторанта, където Хюго предвидливо бе поръчал да задържат пъстървата ѝ, за да бъде топла. Едва след седмици узна колко лесно бе да бъде разбрана, дори един келнер като Хюго бе разбрал, че тя ще се върне, за да си довърши яденето.

Двама прислужници изведоха Луис Босор в нощта. Те го изведоха извън паркинга, до входа на клуба. След като напуснаха пределите на клуба, започнаха да го бият систематично в сенките на дърветата, като го ритяха в лицето, в гърдите, в слабините с цялата жестокост, на която бяха способни. Почти цялата нощ той лежа на пътя със счупена челюст и четири счупени ребра, а лицето му бе покрито с полусдъвкани раци и яйца.

Една седмица след това, в един хубав следобед със синьо небе и няколко лениви облака, те бяха насядали на поляната сред маргарити и треви, на няколко мили от Чарлстън, Западна Вирджиния. Бяха на гости в новата къща на Родерик в стил „Анна“, за да отпразнуват рождения му ден и тайно да разгледат новата му приятелка Силия Лълуърт, която бе срещнал само преди две седмици на едно от партитата на Давина Биренберг и толкова бе ентусиазиран от нейния чар, красота и ум! Той бе възхитен от нея още когато на Хестер ѝ бе станало скучно да ходи на театър с него, защото не говореше за нищо друго, освен за чудесната Силия и затова колко добре се разбират.

Духаше топъл югозападен вятър, толкова лек и приспиващ, че някои от местните жители го наричаха „дъхът на Кентъки“. Маргарити се полюшваха, пеперуди прехвъркваха през тревите край тях. Лестер, който винаги придружаваше Йохан, бе постлал покривка от дамска под сянката на стар дъб и гостите на Корнелиус бяха насядали там в красивите си летни дрехи, пиеха „Дом Периньон“ в чаши с формата на лалета и предъвкваха раци, пайове с месо, птичи яйца, както и зряло английско сирене и суфле гласе в кристални чинии.

Лодката на Йохан, двумоторна летяща бяла лодка, бе закотвена в тихото езеро само на половин миля от къщата. Той, долетял с Хестер от остров Линууд тази сутрин, се излежаваше с крака на слънце и лице на сянка. Предъвкваше храната си така, сякаш мислеше нещо. Бе потъмнял от слънцето и прошарен от възрастта и все още приличаше на човек, който е прекарал по-голямата част от живота си в опушени канцеларии.

Хестер бе в лимоненожълта рокля, с къдрава яка, носеше широкопола жълта шапка с воал. Говореше приглушено, защото искаше да чува какво говори самата Силия. Тя знаеше, че новата приятелка на сина ѝ бе единствената дъщеря на Хенри Лълуърт, милионера от сметачните машини, но бе чула също така клюки за тяхната интелигентност. Разправяха, че Уилям Лълуърт, вторият син, може да решава на ум задачи от висшата математика със затворени очи и че прекарвал седмици в решаване на такива тъмни задачи, докато хората видят ново лунно затъмнение. Но Хестер трябваше да признае, че на пръв поглед Силия се оказа повече от подходяща. Беше високо, красиво момиче, със сини като порцелан очи и устни, които бяха така

червени и пухкави, че не се нуждаеха от червило. Русата ѝ коса бе модно накъдрена, а роклята ѝ бе достатъчно официална, така че Хестер я одобряваше. Носеше бледорозова плисирана пола, горнище от бяла мека коприна и наниз от перли около врата. Говореше интересно и умно, не много предпазливо и успяваше да говори и яде едновременно, без затрудненията, които изпитваше Родерик.

Хестер предсещаше, че Силия, макар и лъчезарна, бе също много силна и макар тя самата да не обичаше други жени, които бяха така самоуверени и способни като нея, знаеше колко е важно за Родерик да има такава съпруга, която притежава и елегантност, и твърдост. Тя виждаше, че Йохан вече старее и няма да мине дълго време и Родерик ще поеме богатството и проблемите му. А тя бе свидетел на твърде тежките му борби с правителството и профсъюзите, виждаше цената на суровините и цената на заплащане на работата му с Дейвид Букбайндър и трябваше да мисли и за Родерик дали може да носи такава тежест сам.

Родерик, дебел и загорял, с коса, намазана с помада, седеше на ъгъла на масата. Бе свалил блейзера си и си режеше парчета студена сьомга. Хоуп, в недружелюбно настроение напоследък, бе взела чаша шампанско и седеше настрана, върху извито дърво, клатеше крака и гледаше зелената поляна, леко наклонена към езерото.

Лестер мина с още пайове, топли и пръхкави, подредени в затоплената кошница, и топлият следобед сякаш се търкаляше край тях, подобен на всички вече отминали летни дни.

— Не мислиш ли, че къщата на Роди е добра? — попита Хестер, като погледна квадратната постройка с оранжеви тухли. Докато говореше, слънцето светна ѝ след това угасна.

Силия се усмихна.

— Да — каза тя. — С нетърпение очаквам да я видя мебелирана. Мисля, че е трудно да се каже как ще изглежда холът с всички тези сини завеси наоколо.

Хестер също се усмихна, без да се смее въобще.

— Те правят хола да изглежда по-прохладен, нали. Тук през лятото става непоносимо горещо.

— Много необикновен син цвят — забеляза Силия. — Прилича ми на скумрия, когато не е много прясна.

Устата на Хестер се сви.

— Аз самата го избрах — каза тя. — Ако разбираш нещо, ще знаеш, че се казва скагерак-синьо и че се използва от кралското семейство на Швеция за украса на много от стаите в „Дротнингхолм“, лятната резиденция на кралицата.

— Скагерак-синьо? — забеляза Силия с интересно кимване.

— То разхлажда — обясни Хестер. — То е леденосиньо, скандинавско синьо и затова притежава този разхлаждащ ефект.

Родерик бе напълнил устата си със съомга.

— Ако питаш мен — каза той, — цялото място би изглеждало по-добре в червено. Ето това е цвят, който може да те развесели, червеното.

— Никой не те е питал, Роди — каза Хестер, като мажеше една малка бисквита.

— Къщата е моя — изтъкна Родерик.

— Добре, това може да е така, но ще бъде декорирана по мой вкус. Ако те оставя да правиш каквото си искаш, ще добие вид на нещо между бордей и гараж.

Силия не можа да сдържи смеха си.

— Майка ти е наистина права, Роди — каза тя. — Ами погледни си блейзера. В червено и зелено. Не знаех дали излизам с наследника на Корнелиус или с някоя пътна сигнална светлина.

Хестер повдигна глава. Тя изглеждаше пронизващо спокойна, изражение, което Силия схвана като обезпокояващо и същевременно впечатляващо.

— Уверявам те, че ходиш с наследника на богатството на Корнелиус и ще бъде много добре, ако не го забравяш.

Йохан изтриваше устата си с кърпа.

— Натъпкал съм се до пръсване — каза той. — Този пастет беше много хубав, Лестер. Добре е и някой друг път да направиш от тези пайове.

— Благодаря, господин Корнелиус — каза Лестер.

Той бе посивял и вече прегърбен, но обслужваше Йохан Корнелиус, когато пътува със самолет или с лодка, вече шестнадесет години и още не мислеше да се оттегля. Лестер бе единственият човек, към когото Йохан се отнасяше с известна любезност и внимание. От всички други се очакваше да се досещат за капризите или инструкциите му по един час, преди сам той да ги е предвидил, и

трябваше всяко нещо, което минеше през мисълта му, да бъде решено и осигурено, още когато му е хрумнало за първи път...

— Родерик — каза Йохан, като сплете дебелите си пръсти и се настани още по-удобно на шезлонга, — как върви работата със самолетите?

Родерик погледна Силия и се усмихна.

— Ние точно така се срещнахме всъщност, Силия и аз. Знаеш ли, че Дий Биренберг се е научила да лети сама? Тя устрои голямо парти на самолета на родителите си и точно там ние двамата се сблъскахме.

Йохан погледна Хестер и кимна.

— Мисля, че татко ти те попита за разговорите по трансатлантическия път, по който ти работиш — каза тя.

— О, за тях ли! Те са в доста добра форма засега. Смятам обаче, че трябва да сключим някакъв вид кооперативна сделка с „Пан американ“ като начало. Става въпрос за подходящо ноу-хау, както и за инженеринг. Има толкова малко хора, които биха могли да ти направят изпълними изчисленията на трансатлантическия път, че всичко, което се върши, е като опипване на тъмно.

Йохан, скрит на сянка, не вдигна глава. На Родерик му бе трудно да види израза на лицето на баща си и можеше само да примижи.

— Разказвал ли съм ти как започнах с „Корнелиус ойл“?

— Разбира се, много пъти.

Йохан отново кимна.

— Разбира се, че съм. И какво съм ти казал? Кое беше най-важното, което ме караше да вървя напред — най-важното, което ме направи богат, а не беден? Защо съм богат, Родерик? Можеш ли да ми кажеш? Защо аз съм богат, а бедният Джо на улицата няма две пенита да ги потърка едно в друго?

Родерик погледна несигурно, но Силия хвана ръката му, за да му вдъхне смелост. Жестът не убягна от очите на Хестер и тя го отбеляза като плюс за Силия. Знаеше, че момичето нарочно я ядоса за декорацията на къщата на Роди, но бе достатъчно мъдра да разбере, че минаваха през периода, когато приятелката на сина предизвиква майката на сина. В едно матриархално общество, каквото, според нея, всяко цивилизовано общество трябваше да бъде, това бе необходима степен, през която минаваше животът на един мъж. Той биваше

предаван от майката на съпругата като коледен подарък, без трудностите, които го съпътстваха.

— Едно от нещата, които вие, сър, ни казвахте, е, че трябва винаги да сме дръзки — каза Родерик. — Винаги да хващаме шанса, когато идва, защото добрите шансове никога не идват два пъти.

Настъпи дълго мълчание. Някъде надалеч в езерото се чуваха тръстиковите патици, а ветрецът облъхваше тревата и цветята като майка, която гали косата на любимото си дете.

— И... — каза най-сетне Йохан.

— ... и, ами това е — промълви Родерик. — Мисля, че е въпрос на шанс. Бързо, разбира се, за да не го пропуснем.

Йохан смръкна и каза:

— Не смяташ ли, че трансатлантическият въздушен бизнес е нещо, което трябва веднага да подхванем? Докато още има шансове? Не можем ли да ударим „Пан американ“ вместо да се кооперираме с тях? Не може ли сами да си построим самолети? Не може ли да станем първата корпорация, която поддържа редовни въздушни седмични полети до Европа? Това не е ли шанс, който заслужава да се използва?

— Разбира се, че е! — каза Родерик свръхентузиастично. — Веднага можем да влезем там. Ако всъщност това е, което ти наистина искаш да направиш?

Йохан стана от стола си и застана под дървото с ръце в джобовете и приведен от възрастта гръб.

— Родерик — каза той, — въпросът не е дали аз искам или не искам да се направи това. Това е твой проект. От теб зависи да решиш дали искаш да инвестираш в самолети за трансатлантически полети. Аз винаги ще трябва да дам своето одобрение за твоя бюджет, а също и Дейвид, но ако ти не се научиш да стоиш прав или да падаш сам, то какво ще правя аз, когато дойде време да предам цялата тази огромна корпорация?

Родерик бе дълбоко смутен, особено пред Силия.

— Съжалявам, сър — каза бързо той. — Нямам предвид това. Аз мислех, че ако цялостната политика на корпорацията...

— Няма цялостна политика, особено по въпроса за въздушните полети! Дадох ти картбланш да създадеш политика. А сега ти трябва да ми кажеш какво искаш да се направи!

— Йохан — забеляза Хестер. — Днес е рожденият ден на Роди. Трябва ли да говорим за бизнес? Сигурна съм, че Силия се отегчава до смърт.

Йохан се обърна. За първи път този следобед слънцето падаше върху лицето му и Силия видя бледите му блестящи очи, дебелия му нос, отпуснатата челюст. Бялата му яка изглеждаше твърде тясна, но той стоеше така, сякаш само това го държи. Бе дебел, грозен, стар човек, но притежаваше някаква скрита енергия, която изцяло задържаше вниманието на Силия.

— Тази млада дама не е отегчена — каза Йохан. — Аз я наблюдавах и знам, че не се отегчава. Тя е дама, която разбира от богатство, а млади дами, които разбират от богатство, винаги се интересуват от финанси, с малки изключения.

Той вдигна очи и отправи поглед към Хоуп, която лежеше по гръб на зелената трева на около двадесет метра от тях, правеше венец от маргарити и размахваше голите си крака.

— Бих желал да чуя вашето мнение, госпожице Лълуърт — каза Йохан. — Вие сте запозната, нали? Пътували сте с Биренберг и с Ърхарт. Какво смятате, че трябва да направим за трансатлантическите полети?

Силия сведе очи и скромно се усмихна.

— Съжалявам, но не съм експерт като Роди.

— Все едно — настояваше Йохан. — Кажете ми какво мислите.

— Ами — каза тя, — мисля, че е по-умно да се играе на сигурно.

— Какво имате предвид?

— Мисля, че самото летене, да имаш собствен летателен флот, изглежда нещо несигурно. Погледнете цепелините! До миналия месец всички мислеха, че ще пътуваме напред и назад през океана с тези въздушни параходи, но сега няма да можете да качите никого на тях, дори да предлагате безплатно летене и хиляда долара джобни пари.

— Добре, може би сте права — каза Йохан. — Но какво предлагате? Бих желал да инвестирам известна сума в авиацията.

— Мисля, че трябва да инвестирате парите си във всички услуги, от които се нуждаят хората, които ще летят, без оглед на това как ще летят. Например пренасяне на карго и изхранване на пътниците, докато чакат времето си за полета. Хората винаги ядат и пият, когато пътуват! А как стои въпросът с пълненето на гориво за самолетите? Сигурно са

нужни стотици галони за прелитане над Атлантическия океан. Ако можете да монополизирате всички услуги на земята, можете да оставите самолетните флотилии да поемат всичките рискове по самолетите и злополуките, сблъскванията, експлозиите, а вие да си седите и да прибирате сигурната печалба без никакви рискове.

Йохан изслуша това и се разсмя.

— Имате мъдра глава, госпожице Лълуърт. Ще направя добре да изхвърля Дейвид Букбайндър и да назнача вас вместо него.

— Ето ти гласа на оптимиста — забеляза Хестер малко горчиво.

Йохан не ѝ обърна внимание. Той заговори на Родерик:

— Роди, ти чу Силия — всичко, което каза за полетите. Какво мислиш?

Родерик стана и отиде в сянката на дъба, като клатеше глава.

— Трябва да призная, че теорията е много разумна — каза той, — но не така са направени състоянията на Корнелиус, нали. Не би могло да се каже, че превозването на карго е златната мина на бъдещето. Колко товар може да пренася един самолет? Само няколко фунта най-много. А цената! Кой ще плати хиляда долара, за да изпрати няколко автомобилни гуми до Европа, когато за осемдесет долара може да се изпрати цяла кола по море? Не, ако има пари в самолетите, то те са в пътническите самолети и аз бих искал да видя името Корнелиус на нашите собствени машини.

— На наши собствени машини? — попита Йохан. — Ти мислиш да построим собствени самолети?

— Да, точно така.

— Сериозно ли искаш да направиш такова нещо?

— Разбира се, по мое мнение това е единственият път. Ако имаш собствени самолети, ти контролираш всички спомагателни дейности като товари и прочее и можеш да си определяш сам цените.

Йохан извади носната си кърпа и изтри потта от лицето си. Вятърът бе притихнал и бе деветдесет и пет градуса по Фаренхайт на слънце. Долу край езерото птиците в тръстиките отново зацвърчаха, а Лестер започна да събира чиниите.

— Роди — попита Йохан тихо, така че никой да не го чуе. — Кога се сети за всичко това? Не беше точно сега, нали? Или поради казаното сега от Силия?

— Разбира се, че не! От няколко седмици работя по тези въпроси.

— И ти наистина мислиш, че е добра идея „Корнелиус ойл“ да се впусне в авиацията?

— Абсолютно, сто процента.

— Съгласен съм — каза Йохан. — Най-доброто, което можеш да направиш, е да напишеш доклад. Включи всички цифри, всички финансови въпроси и нека този доклад бъде на писалището ми на остров Линууд следващия петък.

Родерик погледна с неочаквано удоволствие. Той вдигна ръце, сякаш искаше да прегърне баща си, но Йохан просто изръмжа и се обърна.

— Сър, аз...

Йохан се изкашля.

— Не казвай нито дума, Роди, нито една дума. Това е твоят изпит и ако кажеш още нещо, може да ме накараш да променя решението си. Рано или късно този бизнес ще бъде в твоите ръце и аз искам да съм сигурен, че ако имаш два или три милиона долара да инвестираш, ще ги инвестираш подходящо. Ако искаш да построиш самолет — добре, ще дам всичките пари и ти можеш да го построиш. Но, за бога, това трябва да бъде най-добрият самолет, който някога е съществувал.

Родерик погледна майка си. Тя му подаде ръка, стисна я за момент и след това я пусна.

— Няма да те изложя, сър, обещавам — каза той на баща си.

Йохан кимна на Лестер да му донесе бастуна.

— Разбира се, Роди, няма да ме изложиш.

Родерик отиде при Силия с усмивка. Той не забеляза разменените погледи между Силия и Хестер, погледи на споделено разбирателство за истината за това, което стана. Първият поглед в една серия от погледи, свързани с постепенното предаване на Родерик от едната жена на другата; това бе поглед, който той не можа да забележи, защото бе твърде ангажиран със своя самолетен проект, а и не се постара да разбере.

Късно същата вечер Хоуп седеше в спалнята си и гледаше горите, които заобикаляха къщата, когато на вратата се потропа. Влезе

Хестер все още във вечерната си рокля, но със спуснати като за лягане коси. Хоуп седеше с опрени на перваза крака и четеше.

— Здравей, мамо — каза тя.

Хестер приседна на махагоновото легло и скръсти ръцете си, нещо, което правеше винаги, когато щеше да води сериозен разговор.

— Предполагам, че ще ми се сърдиш за това, че седях цял ден на дървото, вместо да говоря за скучните самолети с татко и теб? — попита Хоуп.

— Мисля, че не сме толкова строго семейство — каза майка ѝ.

— Зависи от настроението ти, майко, ако искаш да знаеш.

— Добре — каза Хестер, — но не става дума за това.

— Охо, мислех, че е това, а какво е тогава? Какви други гнусни престъпления съм извършила?

— Погледни ме — каза Хестер.

Хоуп я погледна.

— Трябва да е сериозно. Кого се предполага, че съм убила?

— Не си убила никого — каза спокойно Хестер, — но може би ще ти е приятно да чуеш, че тази сутрин на баща ти му се обадиха от един вестник. Изглежда, че си взела някакъв скитник — ти и твоите приятели преди една седмица, и сте го завели в Роял кънтри клуб, където държанието му било твърде обидно за много от членовете на клуба. Трябвало е да бъде изпъден и когато го изхвърляли, той се съпротивлявал и прислужниците трябвало да употребят физическа сила.

— Продължавай, какво се е случило?

— Изглежда, че е избягал и е изчезнал в нощта — каза Хестер почти безгласно.

— Не разбирам.

— Това не е всичко. Два дни по-късно е бил намерен в едно поле недалеч от клуба. Изглежда, че се е влачил до там. Бил е мъртъв от глад и студ.

Хоуп гледаше втренчено майка си, а сълзи се стичаха от очите ѝ и капеха върху отворената книга.

— Не Луис — каза тя. — Не Луис Босор, моля ти се.

— Ти знаеш името му?

Хоуп покри лицето си с ръце.

— О, господи, о, господи, чувствам се толкова ужасно! — промълви тя.

— Хоуп... — продължи Хестер. — Трябва да ме слушаш. Да не искаш да кажеш, че ти всъщност си познавала този човек? Ти си дружала с такъв пропаднал тип?

Хоуп се опита да отговори, но не можа. Най-сетне вдигна глава и изтри сълзите си с ръка.

— Знаех само името му — каза тя. — Мисля, че произхожда от Йонкерс. Не съм го познавала преди. О, боже, мамо, чувствам се толкова виновна. Чувствам се сякаш самата аз съм го убила.

— Може би по някакъв начин ти наистина си го убила — каза Хестер хладно.

Хоуп седеше, хапеше устни и гледаше майка си със зачервени очи. Тя знаеше, че Хестер ще направи винаги това, което майките трябва да правят, и дори повече. Винаги казваше точно думите, които трябва да каже, знаеше рождените дати или специалните празници. Винаги посещаваше училищните събрания, обличаше се, както всяко момиче очаква да се облича майка му. Но някак си не бе възможно да проникне по-дълбоко в майчините чувства на Хестер. Всичко бе както трябва, не подлежеше на критика и поради това сега не знаеше какво да направи. Истинските майки понякога грешат, но Хестер — никога.

— Няма да те карам да даваш обяснения, преди сама да пожелаеш — каза Хестер. — Не защото искам да ти спестя чувствата, а защото искам да помислиш върху това, което се е случило, и да разбереш собствената си роля в събитието.

— Майко — каза Хоуп, — аз не се разкайвам. Направих го с цел!

— Каква цел може да има? Ти завличаш един нещастник без никакво социално положение в клуба и не само го унижаваш по този начин, но и ти си се направила на глупачка. Разбрах от господин Иймс, че Филип няколко пъти се е опитал да те разубеди, но ти си настоявала да продължиш с твоята идиотщина. Дори не си се вслушала в приятелите си!

— Майко — каза Хоуп, — не беше така! Заведох Луис Босор в Роял кънтри клуб, защото исках да покажа, че дори и богатите хора могат да бъдат състрадателни. Или ти не можеш да разбереш какво е състрадание?

Хестер замълча. Трептящо отражение от огледалото в стаята играеше върху дясната ѝ страна. Навън градинарите косяха тревата, а някой си подсвиркуваше песента „Сторми Уедър“.

— Скъпа моя — продължи Хестер, — може би не съм съвсем в крак с теб, но зная, че да подложиш един скитник на подигравки в един от най-изисканите клубове в страната, по ниции стандарти не може да мине за състрадание.

— Майко, аз...

— Не ме прекъсвай! Слушай, вместо да ме прекъсваш. Помисли си какъв егоист си била. Искала си да покажеш, че не си богата и разглежена? Само какъв начин си избрала? Помисли ли си за момент за чувствата на този нещастник, когото си завела в клуба? Помисли ли си за момент, че може би той има своя собствена гордост и достойнство, без оглед на това колко беден и долен ти е изглеждал? С какво право се отнасяш с него като с играчка? Или беше заслепена от величието на твоя подвиг и такива мисли не са се мярнали в главата ти?

Хоуп не можеше да отговори. Още две сълзички се търкулнаха по страните ѝ и тя почувства дълбока, задушаваша болка в гърдите си.

— Смъртта на този човек не е единствената трагедия, която си причинила — продължаваше Хестер. — Ако се интересувахе от работата на твоя баща, ти трябваше да знаеш, че той е ангажиран в преговори с профсъюза на „тиймстерите“. Много пари и множество работни места зависят от изхода на тези преговори и ако не успее да склони профсъюза да направи компромис, вероятно ще трябва да изхвърли на улицата стотици хора.

Хестер протегна ръка и повдигна брадичката на Хоуп.

— Погледни ме — каза тя. — Какви преговори ще води баща ти сега с работниците, след като неговата дъщеря се е отнесла така обидно с един от тях и от това е последвала неговата смърт?

Настъпи дълго мълчание. Хестер стана и тръгна към вратата.

— Сутринта — каза Хестер — Нора ще опакова куфара ти. Баща ти ще отлети за Кънектикът, а ти ще останеш със семейство Ландзер толкова, колкото баща ти и аз решим. Докато си там, няма да се срещаш с никого от твоите обичайни приятели. Няма да пушиш цигари или да пиеш алкохол. Искам да разбереш, че това е наказание.

— У Ландзер, о, майко, моля те... — каза Хоуп.

— Можеше да бъде и по-лошо — каза Хестер. — Това бе всичко, което можах да направя, за да спра баща ти да те лиши от наследство въобще. Той е много ядосан, Хоуп, и ще трябва да мине доста време, за да му мине. Той каза...

Настъпи пауза. Хоуп погледна и по някаква причина майка ѝ изведнъж се смути.

— Той каза, че целият живот, особено невинният живот, е свещен и никога не трябва да използваш властта, която парите ти дават, за да влияеш на живота на хората. Разбираш ли?

— Да, майко, като че ли — прошепна Хоуп.

Хестер въздъхна.

— Надявам се, за твое добро, да разбереш.

---

[1] Лапис лазули (лат.-ар.). — Фин опал с интензивно син цвят, съдържащ алуминиев силикат; има приложение в бижутерията. — Б.пр. ↑

[2] Пастет от дроб (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Акант (гр.) — Южно декоративно растение с големи нарязани листа. — Б.пр. ↑

1938

РАЗКРИТИЯ, ЧЕ КОСТЕР Е СЪЮЗНИК НА ШУЛЦ

„МАККЕСЪН & РОБИНС ХЕД“ И ГАНГСТЕРА СА БИЛИ ПАРТНЬОРИ В КОНТРАБАНДНИ ОПЕРАЦИИ

„Артур (Дач Шулц) Флегенхаймър не само е знаел, че Ф. Доналд Костер е ексзатворник на име Филип Мюзика, но е бил съдружник с него в нелегални сделки с алкохол от 1927 година до преди убийството на Гангстера. Това бе обявено вчера, но федералните следователи все още не са сигурни как е успял Мюзика да остане толкова дълго неразкрит и продължават да търсят някакъв неизвестен съюзник или съдружник в света на легалния корпоративен бизнес.“

*„Ню Йорк таймс“,
декември 1938 г.*

Току-що бе спряло да вали, когато Силия пристигна на летището в черешовочервената си кола „Бентли“ и паркира пред вратата на офиса. Излезе от колата облечена във френски летен костюм. Оправяше ръкавиците си, докато вървеше по циментовия път към главния хангар. От изток полъхваше свеж бриз и облаците се разнасяха, за да открият чистото и синьо небе. Влезе през отворената врата на хангара и се изненада от мълчанието. За първи път огромният недовършен самолет бе заел от единия до другия край мрачния хангар, той бе на спокойствие, без да се навъртат край него разните видове техники и електроженисти.

— Родерик? — извика тя.

От дъното на хангара се дочу кашлица. Родерик се появи откъм опашката на самолета с мазен гащеризон и сандвич в ръка.

— Родерик — извика Силия. — Какво правиш?

Той се приближи.

— Съжалявам, скъпа, обядвах с момчетата.

— Ти беше обещал да ме заведеш на обяд в Ловджийския ресторант или вече си забравил?

— О — извика той изненадан. — Мислех си, че е за утре.

— Утре ми е невъзможно да дойда. Ти знаеш. Имам заседание с Денис Мълиган, отнася се за планове в Бюрото за търговия с въздушен транспорт.

Родерик погледна глупаво сандвича си.

— Все пак вече е твърде късно — каза Силия. — Най-добре е да си дойдеш, след като си започнал.

— Не ми трябва много време, за да се измия — каза Родерик. — В два часа може да сме вече там.

— Аз не искам да съм там в два часа. Не обичам да обядвам късно. Искам да имам време за коктейл и въобще... не мога да прекарам остатъка от следобедна край масата за обяд.

— Съжалявам — каза Родерик, — просто отново се увлякох по С-1. Знаеш ли, изпипвахме проблемите по монтирането на моторите. Сега нашето бебе ще лети като ангел.

Някои от техниците дойдоха, като избърсваха устата си след обедното хранене; взеха си ключовете и отвертките и тръгнаха да работят. Вече три месеца монтираха С-1 и Родерик планираше първото пробно летене за месец октомври.

— Бих желала просто по-малко да се цапаш с масла и ключове, а да прекарваш повече време в бизнеса за продажба на самолетите — каза Силия. — Ти не разбираш, че пилееш собствените си пари, като вършиш всичко това. Ти си много по-ценен в стаята на директорите. И така, аз сама трябваше да се срещна с британците и с „Пан американ“ и след като се срещна с Мълиган утре, ще трябва да говоря с хората на Хюс.

Устата на Родерик беше пълна.

— Съжалявам, скъпа, мисля, че ти си най-подходящата за тази работа.

— Разбира се, че съм най-добрата за тази работа. Но не би трябвало да е така. Ти трябва да установиш лични връзки. Много е добре да имаш за продаване самолет, но ако не извършиш

подготвителната работа, ще разбереш, че „Къртис“ или „Боинг“, или някой от другите са излезли на пазара преди теб.

— Миличка — каза Родерик, — зная, че ни мислиш доброто, но няма смисъл въобще да се опитвам да продавам нещо, което нямам.

— Разбира се, че има смисъл! Ти не мислиш в перспектива! Една авиолиния има определена сума пари за самолети и ако те вече са обещали на някой друг, докато ти се мотаеш със завиване на болтове и лъскане на мотора, ти си загубен, нали? Ти си заложил дванадесет милиона долара на компанията „Корнелиус“ за този проект и ако не го продадеш, тогава ще си вътре с дванадесет милиона.

Родерик потупа с ръката си алуминиевата предница на C-1.

— Този самолет говори сам за себе си. И ми се иска веднъж да ме оставиш да върша нещата така, както аз ги виждам.

Силия въздъхна и се обърна. Понякога тя се отчайваше от Родерик. Той бе с толкова добри намерения и така нежен и винаги ѝ носеше цветя и бижута, но мисълта му бе като напластен пух. Нужно беше много време, за да може някой от нейните интуитивни идеи да проникнат до него и обикновено тя се отказваше и ги реализираше сама. Освен това след тяхната неуспешна сватбена нощ, когато изпитото голямото количество „Дом Периньон“ беше направило Родерик безпомощен и импотентен, тя си обеща, а обеща и на него, че винаги ще му дава наставления и кураж, които му липсваха.

— Искam утре непременно да дойдеш — каза тя. — Денис каза, че има предвид много добър пилот-изпитател.

— Пилот-изпитател за C-1?

— За какво друго?

Родерик изтри ръцете си с парцал.

— Мислех си да убедим Кориган да свърши това.

— О, забрави за Кориган. Той е твърде вманиачен в трансатлантическите полети, които иска да извършва.

— Обаче има данни за добър пилот — удари я Родерик.

Висок млад мъж с малки мустаци и провиснал костюм пристигна с цял куп планове. Това бе Лем Коснет, главният дизайнер на C-1 и най-близкият съветник на Родерик по авиационното дело. Родерик го бе избрал, защото шест години се беше проявявал в Индиана и Охайо и знаеше повече за капризите на гражданската авиация от инженерите,

които бяха научили за тези подробности, като седяха зад чертожните маси през целия си живот.

— Още се тревожа за загубата на скорост — каза той на Родерик носово, забеляза Силия и каза: — Здравейте, госпожа Корнелиус. Как сте?

— Заета съм — каза Силия. — А вие как сте?

— Аз съм разтревожен поради загубата на скорост — повтори той. — Ако тази птица полети с цял товар и машините не могат да наберат по-бързо скорост, ние ще завършим долу върху опашката си.

— Мислех, че са засилили моторите — каза Родерик.

— Да, направиха го — отговори Лем. — Но трябва да ви е ясно, че това е голям самолет. Всъщност той е по-голям, отколкото аз исках да го построя.

— Той е голям — добави Силия, — и това ще му бъде предимството. Няма търговски интерес да се построи нещо по-малко.

Лем погледна Родерик, но той просто повдигна рамене.

— Може би ще склоня „Ролс-ройс“ да направят оферта за мотори — намекна Лем. — Опенхаймер ми каза, че те строят нещо първокласно за „Викерс“. Това може да ни осигури малко повече конски сили.

Родерик поклати глава.

— Съжалявам, Лем. Няма време. Госпожа Корнелиус има нужда от срок на доставка през месец февруари, но не по-късно. Тя има вече три писмени поръчки от Пентагона и утре отива на среща с директора.

Лем извади цигара и я запали.

— Ами — замислено каза той, — щом сте готов да поемете риска...

— Какъв риск? — извика Силия.

Лем разтвори плановете и ги разпростря върху самолета.

— Когато строите нов самолет — обясни ѝ той, — попадате на някои непредвидими неща. Разбирате, че самолетът се държи по-различно в небето, отколкото сте предполагали. Това е въпрос на дизайн, на баланс и на цялата връзка между двигателите и самолетната конструкция. Аз мога да изчисля само до известни граници как би се държал С-1, а останалото са просто догадки. А моите догадки са, че ние може би ще имаме неприятности при излитането поради

необикновената тежест на самолета. Моторите може би не са в състояние да наберат достатъчна сила и бързо да се подежат нагоре.

— Имате предвид, че ще се сгромоляса?

— Не непременно. Но това може да означава, че ще бъде ограничен до такива летища, които имат много дълги писти за излитане. Това ще намали възможността за изтегляне на товари от летищата в САЩ.

Силия погледна ядосано от Родерик към Лем и обратно.

— А защо не сме разбрали за това преди?

— Защото, госпожа Корнелиус, това е съвсем нов вид самолет и ние просто не можем да предвидим какво може да се случи.

— Мисля, че това въобще не е извинение — кресна Силия. — Имате ли представа колко пари вече сме инвестирали в тази машина?

— Да, но...

— Не е въпросът за „но“! Нашият бизнес не се състои в това да си строим самолети за удоволствие. Ние искаме да построим самолет, който да си плаща разходите. А за да си плаща, трябва да може да излита от всяко летище в континенталната част на САЩ, както и от половината от летищата на Европа.

Родерик се изкашля смутено.

— Силия — каза внимателно той, — мисля, че просто трябва да изчакаме да се завърши С-1, тогава да го изпробваме и сами да видим какво е.

— Не ти ли е ясно колко скъпо ще струва това? — попита Силия. — Предпочитам да го зарежа още сега, ако няма да си плаща разходите, и да съкратя загубите.

Родерик се канеше да каже нещо, но спря.

— Ще се върна след минута — каза той на Лем, взе Силия под ръка и я изведе от хангара в слънчевия юлски ден.

Силия изчака да стигнат до паркираната ѝ кола, която блещукаше с дъждовните капки по нея, после се обърна и каза:

— Предполагам, че сега ще преминеш в едно от твоите настроения на млад слон, които са така характерни за теб.

Родерик се ядоса. Той приличаше на баща си, когато бе ядосан — голям, с посинели устни и разярен.

— Ако още веднъж ми говориш така пред подчинените ми... — каза той.

— Не бъди смешен — каза тя. — Подчинените ти са точно толкова отговорни, колкото и ти. Ти въобще не трябваше да си тук, облечен като маймуна на верижка. Ако се държиш като работник, ще се отнасят с теб като с работник.

— А ти, моята съпруга?

— Разбира се, че не. Но ти трябва вече да си подредиш мислите. Вече не играем игри. Баща ти даде тези пари, за да ги вложиш в самолет, и ако той не проработи, ти си в беда. Аз просто се опитвам да те измъкна.

Родерик сърдито отиде до предницата на колата и сложи ръката си върху фигурката на сребърния Меркурий. В далечината на летището ято патици се издигна от Ашландското блато и полетя срещу вятъра във формата на буква V.

— Ти се промени, знаеш ли, откакто се оженихме — каза той агресивно.

Силия го погледна.

— Да — отговори тя. — Мисля, че се промених.

— Трябва да ти стане ясно — продължи той, без да се обръща, — че един мъж си има свои амбиции, свои наклонности. Моята амбиция е да построя самолет, който е по-добър от всеки друг, построен досега.

— Ти знаеш какво казва баща ти. Да печелиш по дефиниция е вълнуващо.

— Но не е всичко — протестира Родерик. — В живота има нещо повече от печалба.

Силия въздъхна.

— Бих желала да не си толкова упорито наивен. Разбира се, че има нещо повече в живота от печалбата. Но осъществяването на печалбата е есенцията на бизнеса и точно това е този самолет. Това не е строителен матадор, а самолет — предмет на търговски спекулации.

Родерик гледаше съпругата си през капака на колата. Тя бе същото усмихващо се младо момиче, което преди три месеца заведе в черквата в Ню Йорк. Сватбените коли „Линкълн“ и „Хиспано-Суиза“ бяха паркирани по продължението на единадесет блока и после бе необходима цяла боклукчийска кола, за да се изчистят конфетите. Не, вече не говореше като разглезено младо момиче. Тя се превърна в закостеняла бизнес дама — нетърпелива, безскрупулна и нежелаеща да признае, че има нещо по-важно от процента на печалбата. Това, което

той не можеше да разбере, бе, че като защитаваше Родерик, тя защитаваше своето положение във фамилията Корнелиус и бе съвсем ясно, че нейното собствено влияние и успех бяха неразделно свързани с неговите. Не че тя не го обичаше. Всъщност тя не го обичаше — поне не истински и страстно. Но тя никога не бе търсила любов в мъжете, които познаваше. Това, което наистина търсеше, бе да командва. Родерик не виждаше нищо от това. Той виждаше просто красиво младо момиче с интересна шапка, с красива златиста къдрава коса, развявана от следобедния вятър, и бе объркан и наранен, че бе така нетърпелива към него. Той се чудеше дали подаръците, които ѝ поднася, бяха достатъчни.

— Ти никога не си искала да построя този самолет, нали? — попита той също като малко момче. — Още онзи ден, на пикника, ти изясни това на всички заинтересовани.

— Не бъди толкова смешен, скъпи. Аз просто исках да кажа, че финансовият риск е по-голям в самолетната индустрия, отколкото в пренасянето на товарите и в услугите.

— Боже господи. Ти говориш като Дж. П. Морган.

— Роди — каза шокирано тя. — Как можеш да кажеш това? Всъщност аз правя всичко, за да помагам в този проект!

Родерик беше смутен. Той обиколи колата и ѝ подаде ръка за извинение, но още бе облечен в мазния си гащеризон и тя се предпази с ръце, за да не изцапа ленения си костюм, както майка пази детето си от някой циничен чужденец.

— Силия — каза той. — Моля ти се, сякаш през всичките тези дни ние само спорим.

— Аз не споря — каза ядосано тя. — Ти спориш.

Той въздъхна.

— Добре, аз. Съжалявам. Може би трябва да изоставя монтьорите за известно време и да се върна към писалището. Може би работя твърде много.

— Въобще не ми се струва, че работиш много. Изглежда, че прекарваш повечето време да калайдисваш разни парчетии и части и да ядеш сандвичи.

Родерик посочи към един от складовете за мотори за С-1.

— Всъщност аз направих това. С двете си собствени ръце.

Силия погледна за малко с късогледите си очи към хангара.

— Наистина ли, скъпи?

— Да.

— Ами, много добре. А сега, ако съблечеш тези мръсни парцали, мога да те закарам до вкъщи. Ако си направиш труда да дойдеш с мен на среща с Денис Мълиган утре, по-добре даже си подготви домашното за плана за полетите и за разходите по експлоатацията. И, моля ти се, не позволявай на никой да разпространява слухове, че самолетът не може да се издигне над земята. Това ще бъде катастрофално.

Родерик погледна съпругата си за момент и после замислено удари юмрука на дясната си ръка в лявата.

— Дай ми пет минути — каза той с глас, който звучеше повече от победоносно. — Трябва да кажа на Лем какво съм правил тази сутрин. Просто за хода на работата.

Докато се връщаше към хангара, тя извика:

— Заслужаваше ли си сутрешната работа?

Той се спря и отговори:

— Да. Поставих кормилото — и после изчезна под сянката на крилото на С-1, за да отиде при Лем.

Йохан седеше на един плетен стол край плувния басейн с Дейвид Букбайндър и неговия млад придружител в тъмен костюм, току-що пристигнали на остров Линууд. Басейнът бе обграден със стъкло, с покрив, който през топлите дни можеше да се вдига и да даде възможност летният бриз да циркулира вътре. Наоколо в саксии растяха редки растения, много от тях цъфтяха и издаваха аромат, а други висяха чак до ръба на водата.

Йохан бе с бански костюм и четеше вестник. До него на бамбуковата масичка имаше позлатен телефон и сребърен поднос с бренди и сода. Птички прелитаха и цвъртяха около басейна и един блещукащ фонтан ромолеше из листата. За Йохан басейнът бе едно от любимите и най-често посещавани места през лятото и там той се освобождаваше от натиска на бизнеса. Той не плуваше много, но обичаше да знае, че ако му се прииска, може да се натопа в прохладната вода. През стъклата се откриваше гледка към обширната поляна зад къщата, към гората и рододендроните, а поливащите

устройства образуваха красиви дъги по тревата. Той самият не бе градинар, но се чувстваше отпуснат и свободен сред градините и веднъж бе обяснил на преподавателя на Родерик по бизнес, че колкото и да е малка една градина, винаги трябва да има плувен басейн и няколко акра гори.

Дейвид Букбайндър заобиколи басейна, последван от мъжа в тъмен костюм. Стъпките им отекнаха в стъклената градина и отраженията им се пречупваха във водата. Йохан остави книжката и ги загледа, докато се приближаваха.

— Това е господин Мерет Кейл.

Йохан подаде ръка, без да става.

— Как сте, господин Кейл. Моля да извините неофициалното ми облекло.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, господин Корнелиус. Много съм слушал за вас.

— А кой не е?

Мерет Кейл се усмихна и седна несигурно на един плетен стол срещу Йохан, а Дейвид Букбайндър придърпа шезлонг и се изпъна върху него, като кръстоса ръцете си на корема подобно на Буда по време на лятна ваканция.

Йохан посегна за бренди и сода и разгледа Мерет Кейл, без да каже дума. Мерет Кейл бе млад умен човек от новите шефове, създадени от Департамента на морския флот. Притежаваше някаква свежест, която ви караше да си мислите, че дори долните му дрехи са колосани. Лицето му бе изпито като на Бъстър Краб, имаше бодливи мустаци, които не му отиваха. Косата му бе късо подстригана, с изключение на една пясъчноруса къдрица отпред, която очевидно смяташе за главозамайваща. Обувките му бяха лъснати като черно стъкло и носеше синя връзка на бели точки с малък възел.

— Да, господин Кейл — каза бавно Йохан, — надявам се, че полетът ви е бил приятен.

— Да, сър! Впечатляващ е самолетът, който имате. Никога не съм летял с нещо подобно.

— Разбира се, че не сте. Това е единственият такъв самолет.

— Чувам, че Джон Ливингстоун има затруднения — каза Дейвид Букбайндър със задоволство. — Дюи се опитва да го свърже с Хайнс.

— Чух — каза Йохан. — Нашият приятел от съдебните заседатели ми пошушна онзи ден. Какво казва Уолтър?

Букбайндър извади голяма хаванска пура.

— Не е сигурен. Купер му казва, че може би ще правят арести след няколко дни.

— Арести? Чудя се какво им става на тези хора. Те виждат мафиоти зад всеки храст.

Букбайндър щракна запалката си и я поднесе към пурата.

— Трябва да признаеш, че електробизнесът излезе извън контрол — каза той, като издиха облак дим.

Йохан повдигна рамене. От известно време знаеше, че Томас Дюи ще се опита да притисне Ливингстоун в ъгъла. Това бе всъщност една от най-големите електрокомпании в страната и при положение, че съдебните заседатели разследваха тайните споразумения между електроконтракторите за частна и общинска работа в Ню Йорк, една конфронтация се носеше във въздуха от месеци насам. Електроотделът на Йохан се таеше в момента, но същевременно всички книжа бяха в ръцете на законните счетоводители.

Йохан се обърна към Мерет Кейл.

— Изглеждате ми амбициозен човек — каза тихо той.

Кейл плесна с ръце като кукла.

— Ами да... сър, предполагам, че съм.

Дейвид Букбайндър каза, без да вади пурата от устата си:

— Господин Корнелиус иска да знае колко амбициозен.

Кейл се изкашля.

— Добре, сър, мисля, че съм много амбициозен.

— С други думи, искате да се изкачите на върха?

— Да, сър!

— На кой връх? На Департамента по морския флот?

Кейл въздъхна.

— Всъщност, сър, аз се интересувам повече от политика.

— Така ли — усмихна се Йохан. — Значи бихте искали да станете президент?

— Не точно това, сър. Но искам да си намеря място, където да имам истинско влияние.

— Смятате, че сега нямате влияние?

— В някои отношения.

— В какви отношения?

— Аз се занимавам с договорите в специалния отдел. По-точно преценка на договорите.

— Искате да кажете, че когато някой подаде молба за строеж на нещо за флота, вие трябва да прецените колко ефективно е то и от финансова гледна точка или дали е подходяща офертата?

— Точно така, сър. Аз нямам последната дума, разбира се, но моите забележки винаги се приемат сериозно. Завършил съм с отличие морско инженерство, сър. Най-добрият през 1931 година. Аз съм нещо като синеоко момче, облечено в синьо.

Йохан преглъщаше своето бренди. Очите му не мръднаха от лицето на Кейл и след известно време младият инженер започна да гледа мозаечния под на плувния басейн, отбягвайки неволно настойчивия поглед на мъжа, който притежаваше по един долар за всяка минута от живота на Кейл до сега.

Един фазан, блестящ като емайлирана брошка, пристъпи през призрачните пръски от водните пръскачки и топъл летен въздух проникна през прозорците на басейна. В далечината се чуваше глупавото конспиративно гукане на гълъбите.

— Дошли сте тук, защото имате някакво предложение — каза Йохан. — Предполагам, че вашето предложение има нещо общо с работата ви в Департамента на морския флот.

Мерет Кейл извади носната си кърпа и попи потта от врата си. Колосаната яка се врязваше във врата му и му причиняваше болка.

— Да, сър — каза той. — Винаги съм чувствал, че индустрията и правителството трябва да си сътрудничат по-тясно. Зная, че законът изисква защитни договори, които да съперничат на офертите, но доста често е очевидно кой е най-добрият предприемач за работата, която предстои да се извърши, и това може да се каже още от началото. За нещастие поради бюрокрацията и разните комитети невинаги се избира най-добрият предприемач. Може би цената му е малко висока или може би секретарката не харесва лицето му.

— Мисля, че можете да спестите обяснителния пролог — забеляза Йохан. — Може ли просто да ми кажете какво предлагате вие?

Мерет Кейл почервения.

— Не е чак толкова лесно, сър. Но случи се така, че на последната си сесия Конгресът предвиди 35000-тонни военни кораби за флота. Това са кораби, които развиват двадесет и осем възела и имат пушки с дебелина 15 инча, та те ще се получат чрез флота.

Йохан поклати замислено глава.

Мерет Кейл продължи:

— Това могат да бъдат много печеливши договори, господин Корнелиус. Наистина много печеливши.

Йохан го погледна.

— Говори се, че Конгресът може да разреши и 45000-тонни също. Ние вече готвим предварителните планове.

— Президентът говори за разоръжаване — каза сухо Йохан. — Той казва, че военните кораби са допълнителна тежест за икономиката.

Кейл живо поклати глава.

— Това той говори само за консумация на обществото, сър. В Департамента ние въобще нямаме никакви съмнения. По един или друг начин тази страна трябва да се подготви за война.

— Така ли мислите? — попита Йохан.

— Сигурен съм в това, сър. И при всяко положение президентът няма толкова неохотно да започне да се договаря. Да се предложи цена е по-добре, отколкото да не се предложи въобще.

Дейвид Букбайндър изтърси пепелта от пурата си на пода и каза:

— Кажи на господин Корнелиус за твоето предложение, господин Кейл. Той обича нещата да се казват направо.

— Добре, сър — обясни Кейл. — Случаят е такъв, че ако вашите хора от шипинга искат да правят предложение за военни приходи, моят департамент ще се заеме с вашите оферти.

Йохан почти се усмихна и после каза:

— Вие какво искате?

— Ако вашите предложения бъдат приети, четвърт милион.

Йохан погледна към Дейвид Букбайндър. Букбайндър повдигна рамене, за да покаже, че всяко решение зависи само от Йохан, а той не можеше напълно да реши. Той бе видял стотици като Мерет Кейл — хора, които са се справили добре с избраната от тях професия и после разбират, че тя не е толкова блестяща и доходна, както са се надявали, когато още са били кърмачета в университета. Такива хора установявали контакт с него от всяка по-голяма корпорация, за която

можеше да се сети — „Тайд уотър“ и „Стандарт“, „Крайслер“ и „Дюпон“ — и историята винаги бе същата. Понякога с месеци, а понякога с години са се борели с фантазията да си продадат душите на нещо, което смятаха за истинско състояние, а когато моментът всъщност идваше, те неотменно се продаваха по-евтино.

— Мога ли да съм сигурен и да имам доверие във вас, господин Кейл — каза Йохан замислено. — За мен можете да бъдете и агент на съдебните следователи.

— Можете да проверите, ако желаете — каза Мерет Кейл. — Сигурен съм, че имате начин за това.

— Имаме — добави Дейвид Букбайндър. — И можете да се обзаложите, че ще го направим.

— Твърде много е — каза Йохан.

— Имате предвид четвърт милион?

— Точно така.

Мерет Кейл прехапа устни.

— Съжалявам, но това е цената.

— Давам ви половината от това.

— Съжалявам, но не мога да рискувам за по-малко от двеста и петдесет хиляди долара.

— Ще ви дам половината от това и десет хиляди долара аванс, без да трябва да го връщате.

Мерет погледна.

— Да не го връщам? Без оглед на това дали ще получите договора или не?

— Точно това казах. Може да ги получите на момента и на ръка.

Мерет Кейл се поколеба. Той знаеше, че сто двадесет и пет хиляди долара са твърде ниска цена, за да помогне на „Корнелиус шипинг“ да спечели договорите за военни кораби, но от друга страна десет хиляди долара бяха голяма сума пари за него и щом не трябваше да се връщат, той можеше да си отиде оттук и да си ги държи, без дори да трябва да се компрометира. Ако договорите за щастие бъдат дадени на Корнелиус, той може да си припише заслугите и да прибере остатъка от парите, а ако не бъдат, ще бъде твърде лошо. Все пак ще си има десет хиляди долара и няма да е рискувал нищо.

Той погледна Дейвид Букбайндър и после Йохан.

— Добре — каза той твърдо. — Сделката е сключена.

Йохан взе телефона и каза:

— Хари? Да, аз съм. Искам да извадиш от сейфа десет хиляди долара и да ги донесеш тук, при басейна... Да, сега веднага.

Тримата чакаха в мълчание няколко минути. Сега, след като сделката бе сключена, той вече не можеше да измисли какво да каже. Беше смутен, че е приел такова ниско възнаграждение, и в същото време бе доволен от себе си, че е надхитрил великия Йохан Корнелиус да му даде десет хиляди долара за нищо. Това бяха пари, хвърлени на вятъра, пари за мармалад. Но той чувстваше, че не може да се усмихне.

— Плувате ли, господин Кейл? — попита Йохан.

— Аз съм моряк — отговори Мерет Кейл.

— Зная това, господин Кейл — отговори Йохан. — А това, което имам предвид, е плувате ли — обратното на потъвате ли?

Мерет Кейл не знаеше какво се подразбира от тази забележка и вместо да отговори, каза:

— Възхищавам се от басейна ви. Чудесен е.

— Да — каза Йохан. — Той е единствен по рода си.

Хенри Кийт дойде от къщата по риза и носеше един голям плик. Косата му вече оредяваше на темето и под очите си имаше тъмни кръгове, но бе оцелял вече дванадесет години с Йохан Корнелиус. Може би защото никога не е бил амбициозен. Йохан обичаше да казва, че харесва служителите му да поставят целите си малко по-ниско от неговите или на някой от членовете на семейството му.

Вече беше сменил твърде много помощници и затова нямаше никакви илюзии за тях.

Хенри кимна към Букбайндър и после подаде плика на Йохан. Той го отвори и провери банкнотите.

— Обикновената процедура? — попита той.

— Точно така, сър — отговори Хенри. — Обикновената.

— Заповядайте, господин Кейл — каза Йохан и му подаде пакета.

Мерет Кейл пое пакета и сам прехвърли банкнотите.

— Не ми ли вярвате? — усмихна се Йохан.

Мерет Кейл се изчерви.

— Просто навик, сър, нямах намерение да намеквам, че...

— Добър навик — отбеляза Йохан. — Винаги гледайте конете, които ви подаряват, право в устата. Ще се учудите колко много протези

липсват.

Мерет Кейл стана.

— Добре, сър, по-добре да си тръгвам. Не искам да ми се задават въпроси.

Йохан кимна с глава.

— Един от моите шофьори ще ви закара до железопътната гара. Мисля, че на всеки половин час има влак за града.

— Благодаря, сър. Беше истинско удоволствие да се прави бизнес с вас.

— Винаги, господин Кейл. Нека да стискаме палци за тези параходи, нали?

— Ще бъда във връзка с господин Букбайндър и ще го осведомявам.

— Сигурен съм.

Хенри заведе Мерет Кейл до къщата. След като си отидоха, Дейвид Букбайндър кръстоса ръцете си, спокойно допуши пурата си и остана да се наслаждава на слънцето.

Йохан пое голяма глътка бренди и сода.

— Прекръсти ме в какво? В непочтено мошеничество?

Букбайндър се изсмя.

— Има една стара поговорка, която чудесно обобщава случая.

— Страхувах се, че сигурно има — забеляза Йохан. — Каква е тя?

— Полска. Градинарите от пазара обичаха да я използват в Лвов. „Дори и най-голямата ябълка на дървото, без оглед на това какво обещава на градинаря, ще падне, когато отрежат клона.“

Йохан се замисли и после каза:

— Разбирам какво имаш предвид. Ти си по-напред от мен, нали?

— Мисля, че ми се плаща да бъда пред теб.

Йохан отново взе телефона и каза:

— Хенри? Тръгна ли си този джентълмен?... Добре. Кой влак се надява да хване? Този в три и тридесет и две минути... Отлично. Кога пристига в Гранд Сентръл?... Добре. Чудесно. Сега ме свържи с Еди Коркоран, можеш ли?... Точно така, в Норфолк.

Той остави телефона на място и известно време стоя със затворени очи, като се вслушваше в лекия шум на водата и на летящите птички.

Телефонът иззвъня и Йохан вдигна слушалката.

— Еди? Йохан Корнелиус на телефона... Прекрасно, а ти как си... Слушай, Еди, имам малък проблем и той ме притеснява. Мисля, че можеш да ми помогнеш... Да, точно така. Това е един от твоите хора в Департамента по флота. Не искам да разказвам ученически приказки, но става дума за много пари и не искам да има хора, който се възползват от това. Не, точно така. Да, името му е... Как се казваше, Дейвид?

— Мерет Кейл.

— Еди, името му е Мерет Кейл. Мисля, че работи в отдела за договорите. Млад човек, доста умен. Това е. Ами, днес следобед той дойде тук и обеща да ми помогне за военните кораби от 35 000 тона. За „Корнелиус шипинг“. Всичко, което аз трябва да направя, е да му платя четвърт милион и договорът ще ми бъде в кърпа вързан... Да, точно така, знам, че не можеш да повярваш, Еди, но работата беше точно такава. Аз се постарах да спечеля време и му платих десет хиляди в аванс. Секретарят ми има номерата на сериите. Да, в брой. Сега ги носи със себе си във влака, тръгващ в три часа и тридесет и две минути от Линууд и пристигащ в Гранд Сентръл в пет часа и седемнадесет минути.

Дейвид Букбайндър слушаше разговора на Йохан и замислено пушеше пурата си. Разкъсан облак се носеше и минаваше през слънцето и поляната замлъкна и потъмня. Пръскачките вече не блещукаха и той си помисли, че може би ще завали.

— Има още нещо — каза Йохан по телефона. — Да, мисля, че е така. Настроението на правителството в момента по отношение на мафиотите — грижливостта никога не е достатъчна. Не искаме мафия във Флотския департамент, нали? Но това, което аз искам да направя, е да се състезавам за тези параходи. Може би не за всичките четири, но за два. Ако мога да си осигуря два от тях, тогава няма да има никакво разочарование, нали?... Хайде, Еди, ти знаеш какво имам предвид, като казвам разочарование. Не желая да бъда разочарован и да изпусна някаква патриотична сделка за военната защита, а ти не искаш да бъдеш разочарован и да позволиш на този измамник Кейл да опетни името ти. Това не е ли една честна дефиниция на разочарованието?... Добре, знаех си, че ще разбереш... Добре, обади ми се. Но не забравяй, влакът е в пет часа и седемнадесет минути в Гранд Сентръл. Просто

трябва да го попиташ откъде ги е получил и да разбереш какво ще ти каже. Страхотно. Довиждане, Еди.

— Кратко и сладко — забеляза Дейвид Букбайндър, когато Йохан постави слушалката на място.

— Ние сме го хванали здравата и той знае — каза Йохан намръщено.

— Да, предполагам, че е така — добави Букбайндър и се нагласи по-удобно на шезлонга. После стана, позагледа се в басейна и изтръска палтото си.

— Направо в града ли отиваш? — каза Йохан.

— Мисля, че да. Имаме събрание в „Крайпър коол“ в осем часа.

— Надявах се да останеш за вечеря. Хестер е във Върмонт за няколко дни и аз искам да си поговорим.

Букбайндър прибра часовника си.

— Наложително ли е? За какво искаше да говориш?

— Може би просто съм загрижен за това, че сме се забъркали с мафиоти.

— Плашиш се от Дюи?

— А ти не се ли плашиш?

— Защо да се плаша. Том ми е добър приятел. И всяка връзка, която сме имали с мафиотите, е била в наша защита. Обмисляли сме това и преди. Всеки бизнес от размера на „Корнелиус индъстрис“ трябва да мисли за цялостен контрол върху производството и разпространението до последния камион. И нека не си правим илюзии, че полицията може да ни защити. Това ми стана ясно, когато премахнах Гизи по договора с железниците, тогава ние си спестихме почти три четвърти милиона долара от дребни кражби и отвлечения.

— Ами ако някой реши да му олекне на съвестта? Някой като нашия добър приятел Кейл?

— О, хайде, Йохан, ти ставаш страхлив като заек сега, когато остаряваш. Винаги можем да поканим Уолдън Фероу на обяд.

Йохан уморено потърка лицето си с две ръце.

— Предполагам, че е така. Но просто ми се струва, че храненето и поенето на Департамента по правосъдието не е точният начин да пазим ръцете си чисти.

Букбайндър се вгледа в Йохан с внимателен стъклен поглед, който можеше да означава изненада, но повече беше отвращение.

— Не ми се прави на светец — каза меко той.

Йохан се извърна. Понякога чувстваше такава напластена омраза към Дейвид Букбайндър, че едва можеше да понесе да го гледа. Букбайндър бе като някой по-млад брат, който непрекъснато го ръчкаше и го следваше цял ден, като го тревожеше, ядосваше и го замесваше в безнадеждни усложнения. Той можеше да види себе си в Дейвид Букбайндър и това правеше нещата още по-лоши. Всички неприятни черти на неговия характер, които обикновено потискаше, открито гъмжаха около Букбайндър като ято от мухи.

— Поплувай, преди да си тръгнеш — каза Йохан.

— Да поплувам?

— За мен е освежаващо. Просто измива мръсотията.

Букбайндър мълчаливо погледна Йохан и след това се изсмя с плътен гърлен глас.

— Може и така да е.

Семейството Ландзер имаха градинско увеселение в Кънектикът и Джон си позволи да си вземе от лятното училище двата свободни дни за края на седмицата и отиде там със спортния си зелен буик. Той не бе виждал Хоуп, откакто я бяха изолирали от Линууд, макар да си бяха говорили по телефона няколко пъти вече, и с нетърпение очакваше да научи всичко. Перспективата за градинско увеселение у семейство Ландзер обикновено не би било достатъчно да го докара чак в Хартфорд, но освен Хоуп той знаеше, че и Сюзън Грейнджър Стедам щеше да бъде там, а много неща около нея гъделичкаха фантазията му. Тя бе смугла и жизнерадостна и от Филип Страчан беше разбрал, че не е против неколkokратните настъпления.

Ландзер бяха толкова достойни хора, че Джон често си мислеше дали не организираха семейни събирания, за да решат как да станат още по-скучни, отколкото бяха. Живееха в голяма полудървена къща в стил „Фалшив Тюдор“, извън Хартфорд, сред имение от осем акра, повечето от което беше ливади, а част от него — добре култивирана гора. Господин Ландзер беше старши партньор в старата адвокатска кантора на Хигс Чандлър Аскю в Кънектикът и бе известен с прецизността си, но не и с бързината си. Той бе успял да удължи с цели единадесет години едно сложно обвинение за щети и така, както

продължаваше случаят, изглежда, че можеше да минат още единадесет години, докато се уреди. Защитата вече няколко пъти бе протестирала пред съда, че Ландзер се опитва да ги извади от съда, като ги отегчи до смърт, и съдиите се прозяваха и открито се съгласяваха.

Мартин Ландзер, техен единствен син, беше точно копие на баща си. Бе двадесет и три годишен, следваше фирмено корпоративно право и му бе обещано добро място в „Дженеръл моторс“. Беше младеж с провиснали рамене и светла остра коса, носеше очила със стъклени рамки и имаше изпъкнала адамова ябълка. Ръкавите му винаги изглеждаха мръсни, а колосаната яка — накъдрена като стар сандвич. Беше известен като мижитурка.

Ситният дъжд току-що бе престанал да вали, когато Джон мина през тухления свод на автомобилната писта на Ландзер и се отправи към къщата. Винаги, когато Ландзер организираха парти, валеше дъжд и прислужниците бързаха навън и навътре да покриват масите с платница. Имаше голяма палатка с мръсни знамена и барбекю, където димеше солидно. Всички бяха натъпкани на верандата на къщата, като говореха и се смееха на висок глас, а някои махнаха с ръка, когато Джон наду сирената си.

Когато излезе от колата, слънцето се показва иззад облаците и хората отново тръгнаха към поляните. Седем души музиканти в бели и червени блейзери бяха там и с носните си кърпи изтриваха столовете. Джон оправи връзката си и се отправи към верандата, за да поздрави господин и госпожа Ландзер и да разбере дали може да намери Хоуп.

— Как си? — попита господин Ландзер, като стисна ръката на Джон и забрави да я пусне. — Изглеждаш върховно, ако мога да се изразя така.

— Хоуп тук ли е? — попита Джон.

— Сигурно. Всъщност това парти се прави за нея.

— Много мило от ваша страна. Предполагам, че тя е развълнувана.

— Не толкова, колкото сме ние, сигурен съм.

— Не разбирам — каза Джон.

Господин Ландзер намигна и монокълът му падна.

— Това всъщност трябва да е тайна. По-късно ще бъде съобщено.

Джон успя да прибере ръката си. Зад тях музикантите започнаха да свирят.

— Какво да съобщят? — попита той.

— Ами аз всъщност не трябва да казвам, но искам да ти доверя, че наистина се гордея и съм щастлив, колкото може да бъде щастлив бащата на едно момче.

В този момент младият Мартин Ландзер се появи.

— Татко, мисля, че Харис иска да знае кога да започне сервирането на студените раци.

— Здравей, Мартин — каза Джон.

— О, здравей. Радвам се, че успя да дойдеш. Как е лятното училище?

— Доста трудно. Хоуп някъде наблизо ли е?

— Татко каза ли ти новината?

— Още не, синко — съобщи господин Ландзер. — Държа си устата затворена като буркан с кисели краставички.

— Получи ли работата? — попита Джон. — Правните въпроси в „Дженеръл мотърс“?

Мартин кимна с глава.

— Мисля, че ти си роднина и трябва пръв да узнаеш. Хоуп и аз сме наполовина в църквата. Това е нашето годишно парти.

Джон се облещи в пълна изненада. От всички скучни хора, които се движеха в североизточната част на Съединените щати, Мартин Ландзер беше най-скучният. Хоуп знаеше това. Даже го бе казвала. Веднъж бе видяла Мартин Ландзер по бански костюм в Лонг Айленд и го бе нарекла „пушена херинга в кафява вълнена торба“. Как може да си помисли да се омъжи за него? Той бе скучен като всички от семейството. Човек би могъл да му прости един унаследен дефект, но неговата лигава, мазна, безлична особа дразнеше Джон, а да не се говори за факта, че се смяташе за част от Йейл и смяташе, че Макс Шмелинг трябваше да спечели мача срещу Джо Луис. Джон не можеше да разбере какво е могла Хоуп да намери в него. Може би има скрити таланти, може би онова нещо му е много дълго, но просто не виждаше как Хоуп ще се откаже от удоволствията и партитата и другите светски авантюри заради едно дълго нещо, колкото и да е чудесно.

— Е — ухили се Мартин Ландзер, — няма ли да ме поздравиш?

Джон подаде ръка. Ръкуването с Мартин Ландзер приличаше на изстискване на мокър парцал. Как би могла Хоуп да остави някой с такива ръце да се допира до нейното тяло?

— Определили ли сте... дата? — попита Джон раздразнено и ядосано.

— Разбира се — намигна Мартин. — Смятаме това да стане идната пролет. Казвам ти, че твоята сестра ме направи истински щастливец.

— Тя направи щастливци и всички нас — добави господин Ландзер, като изпусна монокъла си. — Госпожа Ландзер я нарича ангел и аз си мисля, че това наистина е най-вярната дума за едно толкова очарователно и съвършено момиче като твоята сестра Хоуп.

— Много сте любезни — каза Джон.

Мартин Ландзер го тупна неудачно по гърба.

— Ще бъдем зетъове! Не смяташ ли, че това наистина е нещо!

Джон едва се усмихна.

— Как са твоите наденици? — попита той.

— Чудесно! — отговори Мартин Ландзер, но после се сети, че не е разбрал какво е искал да каже Джон, и попита: — Какво, моля?

— Надениците. Изглежда, че са доста добре опържени там, на скарата.

Готвачката на Ландзер, мъчително слаба жена с висока бяла шапка, се опитваше да набожда котлетите и виенските кренвирши на скарата. Пушекът и неприятната миризма се разнасяха по поляната като по времето на пожара в Ню Джърси миналия месец.

Вместо да отиде да помогне на бъдещия си зет да постави под контрол скарата, Джон се промъкна зад къщата, за да търси Хоуп. Първо искаше да разбере каква беше тази глупост с омъжването ѝ за Мартин Ландзер. Тя можеше да избира! Той съвсем сигурно знаеше, че Филип Страчан си падаше по нея и дори Еди Кайзер казваше, че тя е просто кукла. Защо тогава е избрала Мартин? Просто от превзетост? Да накаже мама и татко за това, че я изпратиха на заточение. Или наистина беше завладяна от него?

Той отиде зад къщата и намери Хоуп сама, седнала на края на верандата, да яде ягоди с каймак. Лъжицата блестеше в полузакритото от пушека слънце. Главата ѝ, в бяла шапка с пера, бе наведена над кристалната купа и отначало тя не го забеляза; люлееше се леко на

стола и тактуваше по оградата на верандата с върха на пръстите си при всяко полюшване. Когато я наближи, той си помисли, че тя някак си прилича на своя фотография; а когато се обърна, видя го и се усмихна, бе убеден, че никога не би забравил как се усмихва сега, на фона на окосената поляна и поклащащите се невени, зад бяло боядисаната веранда, в бялата шапка и свободно падащата бродирана лятна рокля.

Изкачи се по трите дървени стъпала на верандата и каза:

— Здравей.

Хоуп подаде ръка. На пръста ѝ блестеше голям годежен пръстен, но той се направи, че не го вижда.

— Харесва ли ти? — попита тя.

— Разбира се, пръстенът е хубав.

— Хубав? Той просто разори семейство Ландзер за следващите сто години. Осемдесет хиляди!

— От кога изчисляваш стойността на нещата?

Хоуп облизваше лъжичката си. Тя спря и мрачно погледна Джон.

— Не звучиш много ентусиазирано — забеляза тя внимателно.

— Ами, да ти кажа правото, не съм.

— Не ме харесваш, като изчислявам стойността на нещата?

— И това е част от всичко. Изчислила ли си стойността на това да се омъжиш за Мартин?

Хоуп постави купата с ягоди.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Разбира се, че знаеш. Какво стана с „пушената херинга във вълнена торба“?

Хоуп повдигна рамене незаинтересовано.

— Ти не го обичаш, нали? Не мога да повярвам. Какво стана с теб и Филип?

Хоуп погледна настрана.

— Филип е просто един начинаещ студент, това е всичко.

— Охо, това е смешно! — каза Джон. — Филип те обича много и освен това е и умен. Най-малкото не прилича на някой бежанец, облечен от магазин за стари дрехи!

Хоуп го изгледа разярено и той видя нещо в лицето ѝ — нещо твърдо и решително, а същевременно саморазрушително — нещо, което не бе виждал преди. Седна на оградата на верандата и каза:

— Просто не разбирам какво искаш да кажеш. Мартин няма да ти бъде съпруг — дори и след милион години.

— Мартин е много чувствителен.

— О, разбира се, като сладкиш.

— Ти не разбираш. Той е внимателен, мил и на мен ще ми е жал за него. Ще прави абсолютно всичко, което го накарам да прави.

Джон се намръщи.

— И това ли търсиш в бъдещия си съпруг?

— Търся го просто в някого. Такъв никога не е имало в живота ми. Винаги е бил баща ми, който е абсолютно посветен на своя бизнес или майка ми, която е така неотстъпчива, или Роди, който прекарва времето си да лази около баща ни или около теб.

— А какъв е моят проблем?

Хоуп тропна по оградата с обувката си.

— Твоят проблем е, че си дяволски честен.

— Ти смяташ, че това е грешка?

— Тя си е в семейството.

Джон въздъхна и посегна към джоба си, за да извади кутия с балкански цигари „Собрание“. Предложи на Хоуп и те запалиха. Пушекът от скарата бе заседнал отстрани на къщата и през него минаваше слънчевата светлина на кълба. Чуваха се музиката, виковете и смехът на гостите.

— Имам такова желание да се грижа за хора, които са по-слаби от мен — каза Хоуп.

— Не смяташ ли, че и татко го има?

— Да, смятам. Но той го е заровил някъде дълбоко в себе си. Понякога си мисля, че е твърде грижовен. И, изглежда, съм наследила от него това чувство. Но поради бизнеса и поради това, което представляваме, на нас не ни е разрешено да ги показваме.

— Заради това ли се омъжваш за Мартин? — продължи Джон. — Просто защото искаш да бъдеш мила с някой по-малко късметлия от теб?

Хоуп наблюдаваше някакви малки момчета с панталони до коленете, които тичаха из пушека. Тя чу тяхната гувернантка да ги вика отнякъде, без да се вижда.

— Монтморенски! Монтморенски! — викаше тя с писклив глас.

— Лошо ли е да бъдеш мил? — попита Хоуп.

Джон изтръска цигарата си в лехата.

— Разбира се, че не е, но ти си длъжна да бъдеш мила и към себе си. Не се опитвам да те уча как да организираш живота си, Хоуп, но си помисли какво правиш, преди да си го направила. Наистина, помисли си. Мартин Ландзер не е точно Кларк Гейбъл.

— Той не е и Йохан Корнелиус, слава богу.

Джон внимателно я погледна.

— Толкова много ли не одобряваш татко?

Хоуп ритна верандата.

— Наистина, да! — троснато отговори тя, но насъбралият се гняв се изразходва в люшкането ѝ насам-натам по верандата и замря. После продължи. — Не, всъщност не.

— Каквото и да казва татко — добави Джон, — и аз знам, че понякога е груб — но каквото и да казва, той те обича.

— Не зная дали обича някого. Най-малкото мен.

— Хоуп — настояваше Джон, — няма нужда да се омъжваш за Мартин само за да докажеш нещо на татко. Това е абсолютно погрешна причина.

Хоуп се люшна още веднъж и застана мирно. Тя се наведе и целуна Джон по страната почти разсеяно, както разсеяна майка целува сина си, когато отива да играе футбол в колежа.

— Искам да се омъжа за Мартин Ландзер, защото искам да разбера какво значи да бъдеш благодетелен и мил. Искам да разбера какво значи да посветиш целия си живот на някой по-слаб човек и да му дадеш сила. Нищо не излезе от опита с Луис Босор — ти знаеш бедния човек, който умря. Но аз знам, че наистина мога да го направя, ако опитам.

— Ти приличаш на татко повече, отколкото можеш да си представиш — каза Джон.

Хоуп се усмихна, сякаш не му повярва. Но не каза нищо повече, защото Мартин Ландзер се приближаваше с жълтите си тиранти, белите си ръкавели, замърсени от пушек, и с чернилка на върха на носа.

— Джон! Джон! — викаше той. — Не можем да го овладеем, Джон. Трябва да дойдеш и да помогнеш!

Докато Джон и Хоуп разговаряха, те не бяха забелязали, че издигащият се от скарата пушек ставаше все по-черен и по-черен и

сега вече бе невъзможно да се вижда надолу към градината. От поляната се дочуваха кашлица и викове, а музикантите се опитваха да започнат нова мелодия с несигурността на хора, които не знаеха дали да свирят или да бягат.

Джон съблече палтото си и през пушека последва Мартин към скарата. Цялата картина наподобяваше бойното поле при Гетисбърг, с елегантни млади дами с мартини в ръка, а облаците на войната край тях — тъмни и задушливи. От верандата господин Ландзер издаваше апоплектични инструкции на прислужниците, които стояха на почтено разстояние от пламтящата скара, и с нещастен израз държаха кофи с вода.

— Не я наводнявайте, иначе няма да има какво да обядваме! — викаше той. — И не поливайте месото с вода! Пазете месото, за бога!

— Джон, какво можем да направим — викаше задъхано Мартин. — Ти си добър по тези неща! Какво можем да направим?

Джон гледаше този нещастен млад човек с черно на носа и почти му бе жал за него, но не чак толкова. Един досадник като Мартин Ландзер имаше нужда от поучителни уроци, особено сега, когато се навърташе около сестрата на Джон Корнелиус. Той обгърна Мартин за раменете и му каза доверително:

— Ще ти кажа какво да правиш. Направи впечатление на приятелите си. Това е, което правят, когато се възпламени някой от петролните кладенци на Корнелиус.

— А какво е това? — попита Мартин страхливо.

— Те ги гасят с динамит. Просто ги гасят. Нямаш нужда от вода и няма да развалиш месото.

— Но ние нямаме динамит. Поне аз не знам да имаме.

— Имате газ, нали? Ето ти една тенекия с газ, точно тук.

Мартин изглеждаше разтревожен.

— Да...

— Ето какво трябва да направиш. Затегни здраво капака и хвърли тенекията върху скарата. С един удар ще угасиш пламъка и ще спасиш празненството.

— Мислиш ли, че това ще свърши работа?

— Разбира се! Правеха го на петролните кладенци през цялото време. Имаше си специалисти, които го вършеха и с това си изкарваха хляба!

Мартин Ландзер свали очилата си и изтри саждите от тях с ризата си.

— Окей, щом като мислиш, че ще свърши работа.

— Карай — каза Джон. — Аз ще чакам тук и ще гледам дали всичко е наред.

Мартин кимна и се завъртя край пушещата скара в отдалечената част на двора, където беше тенекията с газта, дървените въглища и всички други атрибути на готвача.

— Всичко е наред, татко — извика той. — Ще опитам нещо! Просто се отдръпнете настрана!

Прислужниците погледнаха с облекчение, защото нямаше да ги карат да хвърлят кофи с вода.

— Внимавай, Мартин — извика господин Ландзер. — Тук има чудесно месо, което струва двеста долара!

Хоуп пристигна откъм верандата с кърпа на носа и устата. Джон я видя и я върна назад.

— Бих стоял доста надалеч, ако бях на твое място. Мартин ще прави нещо с газ. Не знам точно какво.

Никой не можа да разбере кога Мартин Ландзер взе тенекията с газта, затвори здраво капака и я захвърли върху скарата, като пазеше с вдигнати ръце лицето си от пламъците. Музиката свиреше „Сладката мистерия на живота“, но като видяха газта в ръцете на Мартин, мелодията замря и набързо се разпръснаха.

Мартин несръчно повдигна тенекията, хвърли я право към пламъка и после, само след пет или шест ярда се обърна и запуши ушите си с ръце.

— Мартин, какво, по дяволите, правиш — изръмжа господин Ландзер, но нито той, нито някой друг имаха времето или желанието да изтичат до епицентъра на пушека и да спасят безразсъдния му син.

Чу се шум от дрънчане на тенекия и след това последва силно избухване. Виенски кренвирши и пържоли се разхвърчаха сред гостите в някаква мазна бъркотия, а самата скара бе изхвърлена направо във въздуха като шепа боклуци. Чуха се крясъците на момичетата и дрезгавите възгласи на мъжете, а над всичката тази шумотевица доминираше гласът на господин Ландзер:

— Мартин, Мартин, добре ли си?

Джон изтича през развалините и разхвърляното месо и тревожно затърси Мартин. Господи боже, той нямаше представа, че глупакът може да бъде толкова загубен и да остане там! Ами ако е убит или тежко ранен? Дали не е между кренвиршите с откъсната глава? Намери Мартин малко по-далеч. Момчето се усмихваше уплашено. Косата му бе настръхнала, а очилата му висяха на едното ухо. Нямаше никакви дрехи, освен обувки и чорапи.

Когато видя Джон, той протегна ръце и извика:

— Джон... не мога да чувам! Не чувам добре! Не чувам!

— По-добре да ти намеря панталони!

— Не мога да те чуя!

Мартин кимна и Джон се затича към къщата през насъбралите се и бърбещи гости с колкото се може по-сериозно лице, за да не се разсмее.

Господин Ландзер го хвана за ръката, когато тръгваше към верандата.

— Къде е Мартин? Жив ли е? Къде е?

— Той е добре, господин Ландзер. Малко е в шок. Погледнете, ето го там. Можете ли да ми кажете къде е стаята му, за да му взема панталони?

Господин Ландзер сякаш бе глух като сина си. Той изтича през разрушената и задимена поляна с ръка, вдигната като в гръцка трагедия, мърморейки:

— Боже господи, месото. Синът ми, месото, божичко.

Когато Джон погледна към засенчената веранда на задната част на къщата и видя Хоуп с бледо лице и очи пълни със страх, тогава чак си помисли, че си е направил лоша шега. Започна да си мисли защо се намеси и тръгна да търси Сюзън Грейнджър Стедам.

Родерик въобще не бе доволен от пилота изпитател, който му бе посочен от Денис Мълигън за С-1, но сега вече бе твърде късно да се направи нещо. Беше последната седмица на месец септември 1938 година, дъждовна и буреносна през по-голямата си част. Родерик трябваше да разделя времето си между писмената работа, документалните приготовления за първия полет на С-1 и да се бори до ранните часове на зората с пистите за приземяване и с четирите мотора

„Пат & Хуитни“, които отказваха да поемат в унисон. В Ню Йорк Републиканският щатски конгрес бе избрал, както се предполагаше, Томас Дюи за кандидат за губернатор, а Дейвид Букбайндър пререждаше и преразпределяше интересите на Корнелиус с бързина и лошо настроение. Непрекъснато викаше Родерик по телефона да пита дали може да складира консервираното месо и алкохола в Чарлстаун, дали би могъл да премести тютюна в Атланд и възможно ли е да регистрира корпорация на Корнелиус в други щати.

Името на пилота изпитател бе Р. С. Феърбанкс и той пилотираше нощните полети от единия до другия бряг през първите дни на 1936 година на „Дъглас ДС-3“. Беше кокалест, мълчалив мъж от Харисбърг, Пенсилвания, с уморени очи и тънки мустаци. Обикновено носеше каска от кафява кожа с разкопчана каишка, пращен черен кавалерийски жакет и бричове като за езда. Говореше с кратки и уклончиви изречения и бе казал на Родерик, че С-1 не е нито по-добър, нито по-лош от един сикорски клипър, а това не означаваше нищо. Точно преди разсъмване на 1 октомври Родерик отпътува до летището на Ашфийлд в лавровозелената си кола „Пийрс Ероу“, една от последните преди банкрута на компанията. Паркира пред главния хангар и влезе в сградата през малката врата в огромния плъзгащ се портал, който предпазваше С-1 от дъжда и солените влажни ветрове. Всички лампи светеха и хангарът шумеше от бормащини, крясъци на мъже и ръмжене на компресори. Лем Коснет, потен и уморен, в пуловер с разплетени ръкави, дойде и се ръкува с Родерик.

— Във форма ли е? — попита Родерик.

Той се опита да говори колкото се може по-естествено като лекар, който пита за здравето на младо момиче. Но и двамата знаеха какво означава тази дата. Те работиха френетично в продължение на седмици, за да бъде завършен С-1 навреме. И в понеделник Родерик дори бе пътувал до Синсинати и обратно, за да вземе някакъв комплект инструменти за започването на конструкцията във вторник. Вместо в гащеризона си днес той бе облечен с двуреден тъмен вълнен костюм и червена копринена връзка и бе обръснат, макар да бе само пет и тридесет сутринта. Той беше подготвен психически и според изискванията за първия триумф на С-1.

Лем Коснет разлистваше бележниците си.

— Мисля, че сме готови с изключение още на няколко проверки на спирачките за приземяване.

Родерик посегна и докосна алуминиевото тяло на самолета.

— Знаеш ли, Лем, красив е.

Лем проверяваше последните си бележки по разните процедури. Той погледна Родерик и изтри челото си с опакото на ръката си.

— Според мен, сър, той не е красив, докато не литне.

— Да литне? — попита Родерик. — О, той ще си литне чудесно. Ще полети като птица.

Лем отново сведе поглед надолу.

— Джек още не е сигурен за моторите. Направил е всичко, което може, но все още не е сигурен.

Родерик свали ръката си от самолета. Пръстите му го потупваха усилено и постепенно спряха.

— Все пак пистата е доста къса — каза Лем.

Родерик се замисли и после вдигна рамене.

— Ти знаеш какво каза госпожа Корнелиус. Ако не можем да го издигнем от къса писта, значи не представлява търговски интерес.

Лем кимна не особено зарадван.

— Да, сър, зная това.

Родерик го изглежда строго.

— Това, което казваш, означава, че ти знаеш, но все още не си сигурен в моторите.

— Този самолет тежи четиридесет и един тона, сър. Той е толкова голям, колкото един клипър и му трябва дълга писта.

— Това е работа на господин Феърбанкс, нали? От него зависи да го издигне във въздуха.

— Той не може да го направи без тяга, сър.

Родерик се обърна и тръгна към опашката на самолета, за да инспектира облицовката и контролните плоскости.

— Това, което, изглежда, не можеш да разбереш, Лем, е, че според госпожа Корнелиус и според Денис Мълиган господин Феърбанкс е най-добрият пилот в света. Той е толкова добър пилот, че може да издигне С-1 от земята, дори да няма мотори.

— Да, сър — отговори Лем.

Родерик го погледна през отразяващата слънцето опашка на самолета и там приличаше на човек, потънал до гърдите във вода.

— Това не го вярвам и съм сигурен, че и ти не го вярваш, но е официалното мнение и тъй като, изглежда, татко се подписва под името на Феърбанксовия клуб от почитатели, ние сме длъжни да изпълняваме нещата такива, каквито са.

— Да, сър.

— Окей, Лем. Хайде да понаобиколим тук и да разберем какво мислят другите момчета по въпроса за шансовете.

Родерик и Лем тръгнаха на кратка обиколка в хангара на С-1, като говореха с техниците, авиоинженерите и механиците. Родерик задаваше на всеки един и същи въпрос:

— Как смятате, че ще лети?

Повечето от тях смятаха, че ще лети добре.

— Предполагам, че ще лети окей — казваха други, но той все продължаваше да разпитва, докато се задоволи и увери, че всеки в хангара вярваше, че С-1 ще се издигне в дъждовното небе тази сутрин и ще прелети над Западна Вирджиния като сребърен албатрос.

Пиха кафе от емайлираните канчета и зачакаха Р. С. Феърбанкс. Пилотът изпитател пристигна в осем часа с обичайния си шлем за летене и черен жакет, но този път си бе закачил и всичките медали. Запъти се направо към Родерик и каза:

— Предполагам, че сме готови.

Родерик се изкашля.

— Ние вярваме в същото. Искам да излетим в девет часа.

Родерик потвърди с очи незаангажиращото си съгласие и след това веднага се завъртя на пети.

— Има ли останало кафе? Ужасно съм жаден.

Родерик погледна към неговите блестящи черни обувки „Алан Макафи“ с остри муцуни и вдлъбнати декорации.

— Вие знаете как да се справите, ако не ви стигне дължината на пистата и подемната сила — каза той.

— Зная заповедите, да — отговори Феърбанкс, като си сложи четири бучки захар в кафето и го разбърка.

— Ще се върнете назад? Това летище е малко. Помнете това. Сигурно ще дойде до ръба.

Феърбанкс изгълта кафето си на три големи глътки, остави канчето и изтри устата си със сгъната кърпа.

— Готов съм, когато вие сте готови, господин Коснет.

Когато Р. С. Феърбанкс беше в пилотската кабина, те извършиха обикновената проверка по целия самолет. Отваряха и затваряха капаци като магически кутии. В осем и половина светлините на хангара бяха загасени последователно и двама от механиците разтвориха плъзгащата се врата, като позволиха на мрачната светлина от облачното небе да проникне по полираната повърхност на С-1. Един форд пикап бе подпрян до колелото на опашката на самолета. Огромната машина беше изтеглена извън хангара като грамадна риба, хваната за опашката.

Родерик стоеше на ледения вятър с ръце в джобовите и наблюдаваше изтеглянето на самолета към летището. Погледна ръчния си часовник „Картие“. Беше девет без петнадесет и той се надяваше, че баща му и майка му ще пристигнат навреме за първото излитане. Дори и да не дойдат, той можеше да накара Феърбанкс да лети със самолета няколко пъти, за да покаже на баща си и на майка си или на всеки друг, че той не беше твърдоглавият, послушен и много привързан по-голям син, който няма лични качества. Не бе вече смутеният астматик, който не можеше да подостри моливите си. Той бе създателят на самолети, човекът, който ще поведе Америка към аеродинамичното бъдеще, елегантният довереник на Хауърд Хюс и Чарлс Линдберг, и Бенет Грифин. Тази година почти двеста хиляди души ще летят със самолети, а догодина още хиляди. Родерик мечтаеше стотици американци, богати и бедни, да обикалят света с авиолиниите Корнелиус. Той ясно си го представяше — свят, пълен с усмихнати семейства, надничащи от всяко прозорче, майки, бащи, чичовци и лели — щастливо летящи през облаците и сияйното слънце в едно чудно въздушно бъдеще, което той със своя доброжелателен индустриален гений им е създал.

Започна да вали. Черешовочервеното бентли на Силия се появи на ъгъла на хангара и спря. Техният шофьор, англичанинът Уилкинсън, ѝ отвори вратата и поднесе чадър над главата ѝ, докато стигне до Родерик строго, но безукорно елегантна, в сива наметка и тюрбан, със сребристосивия си пудел Фортескьо. Той току-що бе накъдрен трайно и Родерик си мислеше, че прилича на перчема на Хапо Маркс.

Силия предложи страната си за целувка. Тя не погледна самолета си, а попита:

— Скъпи, готови ли сме за излитане? Нали знаеш, че генералът пристига днес следобед за сделки за въздушните сили на армията, а в три часа ще дойде командирът Армбръстър. Нали не си забравил?

— Не, не съм забравил. Къде е татко?

— О, той ще дойде. Майка ти не можеше да реши дали да облече палтото от визон или сребърен самур.

— Лично аз смятам, че и двете са прекалено претенциозни за случая.

— Разбира се, че не. По-скоро различия на мненията.

— Какво беше този път?

— О, Роди, много е отегчително. Баща ти искаше да дойде Дейвид Букбайндър, а майка ти каза, че го презира и не го иска. Тогава баща ти държа обикновената си реч, че ако не беше Дейвид Букбайндър светът отдавна да се е превърнал в развалини. Казах и на двамата да престанат да се заяждат, да си довършат закуската и, разбира се, майка ти каза, че не може да търпи който и да било да ѝ говори така, и прочие и прочие. Но те ще дойдат по-късно, не се притеснявай. Баща ти няма да те остави да пропилееш дванадесет милиона за един самолет, който няма да лети, а той няма да повярва, че лети, докато не го види със собствените си очи.

— Разбира се, че ще лети — каза Родерик упорито. — Какво, по дяволите, очаква той?

Силия погъделичка Фортескьо по къдравата брадичка.

— Затова сме тук, за да видим, нали? Дали ще литне или не.

Родерик не отговори. Той наблюдаваше Лем Коснет как прави последен обход около С-1, проверяваше гумите и механизма за приземяване. Сега самолетът бе вече на открито, изглеждаше измамно малък, макар да беше 151 фута с разперени криле и 160 фута от аеродинамичния си нос до опашката. Родерик започна да се чуди дали наистина ще литне, или той щеше да бъде отговорен поради абсурдните си и измамни увлечения. Погледна нагоре, откъдето надвисваха тъмножълти облаци и пропускаха съвсем слаба светлина от ранното утринно слънце. Парче вестник се търкаляше по тревата и се закачи за колелото на самолета, размахващо се и мокро, докато един механик не побърза да го махне.

— Изглеждаш потиснат, Роди — забеляза Силия. — Така ли е?

Родерик я погледна. Понякога му се искаше да не е чак толкова изискана и красива. Тя не бе хубава, никой не можеше да я прецени като такава, но притежаваше някаква студена перфектност във всяка част на лицето си, което някога го караше да я вижда като богиня. Може би все още беше такава, но вече знаеше, че съвсем не бе лесно за обикновен смъртен да съжителства с богиня, безрезервно предадена на успеха, както бе Силия.

— Не съм потиснат — каза остро той. — Малко съм нервен, това е.

— Мислех си, че ще бъдеш във великолепно настроение. С твоите собствени постижения. Ето ги, Роди. Един голям, красив самолет и ти сам го построи.

— Да — каза той, но не звучеше много уверено.

Силия пусна Фортескъо на тревата и кученцето застана на края на каишката си, скимтейки като пухче с хронична пневмония.

— Чувал ли си нещо повече за Хоуп? — попита Силия.

Тя нарочно променяше темата на разговора, но Родерик нямаше нищо против. Той бе твърде нервен за С-1, за да говори за него или за това дали ще излети. Беше достатъчно, че се намиреше там, паркиран на тревата, на няколко ярда от тях, дълго сребърно торпедо с блестящи криле. Беше достатъчно, че чуваше сухия говор на Р. С. Феърбанкс от кабината на пилота, който викаше:

— Налягането на маслото е нормално, клапаните нормални, горивото нормално, индикаторът на приземяващото устройство нормален, хидравликата нормална.

Малко ято птици прехвъркна над главите им. Родерик извади чистата си носна кърпа и изтри носа си.

— Хоуп? — попита той разсеяно. — Тя все още планира сватбата си, доколкото знам. Джон я вижда по-често, отколкото аз. Това е доста чувствителна тема за разговор тук.

— А какво мисли майка ти?

— Не смятам, че е особено доволна. Но Мартин Ландзер е честен смелчага. Това е средновековна дума за „младеж“. Мисля, че е единствената дума, която може да се използва за някой като Мартин. Бавен и с добри намерения. Ако трябваше да се събира сено, Мартин щеше да бъде там.

— Разбирам — каза Силия малко студено.

— Може би ти разбираш — продължи Родерик, — но мама сигурно не разбира. Нито татко. И двамата смятат, че тя ще се омъжи за първия срещнат, само и само да ги подиграе за всичко, което направиха миналата година.

— Имаш предвид човека, който почина? Не виждам каква е връзката.

— Нито аз, честно казано, но Джон мисли, че тя е обзета от идеята да се грижи за нещастниците по света. Не успя със скитника в Ню Йорк и сега обърна вниманието си към Мартин Ландзер. Когато беше в колежа, студентската организация му каза да открадне дамски долни гащи като начало. Няколко часа по-късно той се яви с един чифт, взети от някаква тоалетна масичка.

— Ние нищо не можем да направим, нали? — Силия не си позволи да се усмихне. — Имам предвид, че тя не е глупава. Трябва да знае с какво се наема.

— Не знам.

— Добре, аз знам, дори и тя да не знае. Човек можеше да си помисли, че този, който умря, трябваше да ѝ послужи за урок. Когато богатите се свързват с не много богати, без оглед на това колко са благородни намеренията им, обикновено бедните биват съсипани. Тя ще извърши същото нещо и с Мартин Ландзер, запомни ми думите.

Тъмносин ролс-ройс, лимузина с бели гуми, с тяло лъснато като звездно небе, се появи на ъгъла на хангара. Шофьорът отвори вратата и Йохан и Хестер бавно излязоха, царствени и величествени, забавиха се за момент, за да дадат възможност на всички да ги забележат. Родерик отиде да ги посрещне, но Силия запази дистанция и сътвори излишен шум около нещастния Фортескьо. Хестер изглеждаше бледа и носеше черно кожено палто до глезените. Тя протегна отпуснатата си ръка към Родерик и той я целуна. Йохан също имаше уморен вид и бе маскиран като бандит с кариран шал. На ревера на палтото му от камилска вълна бе закачен карамфил с клонче бор.

— Толкова се радвам, че успя да дойдеш — каза Родерик, като хвана майка си под ръка. — Това ще бъде най-чудният ден в живота ми.

— Значи това е самолетът — каза Йохан. — Готов ли е за тръгване?

— Почти, сър. Правим последните проверки.

— Как ще го наречете? — попита Хестер. — Няма да бъде просто С-1, надявам се?

— Първо ще изчакам да литне — каза Родерик.

— Мисля, че трябва да го наречеш „Инстуард хо“! — каза Хестер. — Звучи така романтично, нали?

— Да, мисля, че да — Родерик се усмихна с неудобство.

Лем Коснет дойде и почитателно кимна на Йохан и Хестер. После пошепна на ухото на Родерик:

— Няма смисъл.

Родерик се намръщи.

— Какво значи това?

— Извинете — каза Лем Коснет, като се обърна към Йохан и Хестер и отведе Родерик настрана. — Снощи вали твърде много дъжд. Летището е подгизнало. Ако бях сигурен в подезната сила, щях да кажа окей, но аз не съм. Ако самолетът попадне в блатата, ще ни трябват дни да го измъкнем оттам.

Родерик започна да гризе ноктите си. Изглеждаше раздразнен.

— Съжалявам — каза Лем, — но така го чувствам. Бих почакал, докато времето се разведри и изсъхне.

— А кога ще стане това? — каза Родерик. — Каква е прогнозата? — А той знаеше прогнозата.

— Бурно.

— Тогава ще стане още по-лошо, нали, няма да се подобри? Сериозно ли предлагаш да задържим този дванадесетмилионен самолет през цялата зима само защото тревата е мокра?

Лем Коснет изглеждаше нещастен.

— Длъжен съм да ви дам моето мнение.

— Добре — каза Родерик. — Даде го. Сега нека да поговорим с Феърбанкс и да чуем неговото мнение.

Той мина през тревата към С-1, навеждайки се под крилата, и стигна до кабината. Прозорецът бе смъкнат и главата на Феърбанкс се показва.

— Да, сър?

— Господин Коснет мисли, че почвата е твърде мокра за излитане. Какво мислите вие за това?

Р. С. Феърбанкс направи гримаса и помисли. След това извика:

— Веднъж излетях от Каспър, Уайоминг, в страхотна буря със светкавици, проблясващи отвсякъде, а почвата бе наводнена с шест инча дъжд. И което бе по-лошо, колелата се заплетоха в една мрежа и летях чак до Скотсблъф, Небраска, с петдесет метра телена мрежа, три кола от оградата и куп дърва, летящи зад мен.

Родерик все още искаше да бъде сигурен.

— И така, вие вярвате, че можете да излетите днес?

— Господин Корнелиус, готов съм за излитане.

Родерик се обърна към Лем Коснет.

— Ето ти отговора — каза той тихо. — Той може да го направи и на мен това ми стига.

Лем Коснет държеше бележника до гърдите си. Той не бе съгласен, но знаеше, че трябва да отстъпи. Кимна и каза:

— Добре, щом като това е, което искате. Аз ще се кача на самолета.

Родерик се върна към Йохан и Хестер.

— Всичко в ред ли е? — попита Йохан. — Тук е студено. Не искам майка ти да хване пневмония.

— Всичко е чудесно, сър. Готови са да тръгнат.

Те стояха на влагата и студения вятър, докато моторите един по един се зареждаха и перките се завъртаха. Лем Коснет се качи на самолета и затвори главната врата. Родерик хвана Силия за ръката, но тя изглеждаше по-заинтересувана от Фортескъо, отколкото от него и след малко той я пусна. Йохан и Хестер бяха твърде заети със себе си и Родерик се чудеше дали някой от семейството му се интересуваше от него или въобще от това, което вършеше. Моторите увеличаваха оборотите все повече и повече, докато самолетът затрепери и всички разговори бяха заглушени от гърмящ шум. Хестер запуши с ръце ушите си и Родерик се почувства почти смутен, че причинява на майка си толкова много неудобства. Ветропоказателят в далечината сочеше североизток. Огромният самолет затъркаля колелата си бавно през тревата и после обърна предницата си към вятъра. От там, където стояха, те видяха Р. С. Феърбанкс как спусна очилата си. Той бе пилот от старата школа. Обичаше да лети с отворени прозорци. Шумът от моторите се усилваше, Р. С. Феърбанкс освободи спирачките и самолетът започна да се надига над неравната трева.

Хестер изръкопляска вече възбудена и извика:

— Той се надигна! Погледни, скъпи, той се надигна!

Търкаляйки се все по-бързо и все по-далеч от тях, С-1 набра скорост, докато опашката му се издигна над тревата и той се движеше на двете си основни колела. Родерик забеляза, че е забил ноктите си в ръката и че лицето му е замръзнало като гипсова маска. Той можеше да чува как Феърбанкс надува моторите, докато те заскърцаха, и задържа дъха си, когато едно от главните колела се повдигна над тревата и след това падна надолу.

Никой не проговори, докато самолетът се движеше по затревеното летище. Родерик бе напрегнат и съзнаваше, че ако Феърбанкс не го вдигне в следващите три или четири секунди, той ще трябва да се дотътри назад и да прекрати полета. Чу шумът на моторите да се превръща в гърлено пъшкане, какво ли не бе чувал от тях досега, дори и по време на седмиците с наказателни изпитания, и знаеше, че Феърбанкс дава на моторите всяка възможна унция от подемна сила.

— Боже господи, литни — шептеше той.

Само Силия го чу и докосна рамото му с ръка; не за утеха, а за да го увери, че светът наистина е много жесток.

Дори когато видя пръски да се издигат към небето от колелата на самолета и знаеше, че Феърбанкс е попаднал в блатото, Родерик все още вярваше, че по някакво чудо той ще се издигне над земята. Политай, нахалник такъв, политай! Но скоро видя дъжд от кал и шумът на моторите ненадейно спря с един отслабващ, оплакващ се хленч.

— Той оплеска работата! — извика Родерик със странно женствен глас. — Попадна в калта! За бога, видяхте ли? Закара го направо в калта!

Родерик затича тежко през летището по посока на тресавището. Самолетът още не бе спрял и Роди приличаше на човек, който е изпуснал самолета за една-две минути и го гони. Йохан, Хестер и Силия си стояха и го гледаха как неспокойно галопира през мократа трева в своя празничен костюм. После самолетът сякаш потъна встрани и едното крило се счупи, а опашката щръкна във въздуха. След това, без никакво предупреждение единият от моторите изпухтя и избухна в пламъци. Пухтенето се разнесе като ехо от хангара чак до Родерик.

Той се закова на място, обърна се и започна да тича обратно към сградите. Викаше на Силия:

— Колата, по-бързо влизай в колата!

Техниците и механиците вече тичаха край тях с пожарогасители. Той несръчно се качи в колата и я подкара, като се движеше объркано през калта. Един от техниците го видя, скочи на прага и се настани до него. Едно от крилата на самолета беше в пламъци. Тъмна спирала от пушек се издигаше към сивото небе и блатните птици се въртяха около нея. Всичко бе неестествено тихо, освен шума от мотора на колата и шума от гумите, потъващи в тинята. Едва сега Родерик разбра колко мокро и кално е било летището. Те стигнаха до края на тресавището и колата спря. Излязоха, нагазиха във водата и се затичаха с дълги джапащи крачки към горящия самолет. Той бе изхвърлен почти на сто ярда в тресавището, преди колелата да потънат в мократа земя и долната част да се разпадне. Светлите оранжеви пламъци се отразяваха във вълнистата вода и силна миризма на самолетно гориво се носеше във въздуха.

Родерик наджапа край горящото крило и стигна до предницата. Можда да види Р. С. Феърбанкс седнал, вероятно в безсъзнание.

— Можеш ли да отвориш вратата? — извика той на механика. — Като че ли са в безсъзнание!

Механикът, като пазеше лицето си от топлината и от пламъците, се опита да намери главната врата и извика:

— Намерих я, но е много гореща и не може да се докосне!

Родерик изтича обратно до страната на самолета. Пожарът вече бе неконтролируем, откъсваше полираните алуминиеви части от почернялото тяло, овъгляваше лъскавите мотори и ги превръщаше в черни скелети. Главната врата можеше да се достигне, но механикът бе прав. Родерик се опита да се допре до нея, но пръстите му веднага се покриха с мехури.

— Лем! — крещеше той. — Можеш ли да ме чуеш? Лем!

Той се послуша, но никакъв отговор не идваше от вътрешната част на самолета.

Останалите механици и техници тичаха с пожарогасители и лостове.

— Главната врата е нажежена до червено! — викаше Родерик. — Отворете я бързо!

Огънят прасеще и ближеше вече тялото, като бушуваше, сякаш горят дърво, мебели и самолетно гориво. Механиците удряха по главната врата с лостове и се опитваха да я изкъртят, но един по един отстъпваха със зачервени от жегата лица и с обгорени ризи.

— Можем ли да проникнем през кабината? — изкрещя Родерик.

Той беше вече в паника. Пламъците бушоваха по тялото на самолета и всеки момент горивото в щирборда можеше да експлодира и да умъртви всички. Те обикаляха край обгорените развалини на крилото и на кабината и знаеха, че вече е твърде късно. Пожарът бе толкова напреднал, че човек трябва да иска да се самоубие, за да спаси Лем Коснет от огнения ад. Веднъж ако се промъкне вътре, сигурно няма да може да излезе. Прозорците на кабината бяха кафяви и опушени.

— Повдигнете ме — крещеше Родерик на механиците. — Може би ще успее да измъкна пилота!

Механиците сплетоха ръцете си, за да направят стъпало и да повдигнат Родерик към нагорещения алуминий на предницата. Той надникна вътре, през отворения прозорец и видя Р. С. Феърбанкс седнал спокойно на мястото си.

— Феърбанкс! Феърбанкс! Трябва да излезеш!

Той викаше и викаше, но повърхността на алуминия се сгорещи толкова много, че механиците трябваше да свалят Родерик на тинестата земя.

— Мисля, че Феърбанкс е вече мъртъв — каза той с побеляло лице. — Най-малкото така ми се струва. Не мога да го измъкна отвътре, няма никакъв шанс.

Един от механиците, набит мъж с къдрава коса и светлосини очи, каза:

— Мисля, че е по-добре да се махнем оттук, господин Корнелиус. Цялата конструкция ще експлодира всеки миг.

Съвсем неохотно Родерик отговори:

— Окей.

Те заджапаха назад през калта и тресавището, усещайки жегата от пожара по гърбовете си, и застанаха на разстояние петдесет-шестдесет ярда, за да наблюдават как дванадесетмилионният самолет заедно с два човешки живота се превръща в пепел. Пушекът се събра

набързо в небето, а останките от самолета пушеха и пращяха, докато постепенно потъваха в тресавището.

Бе минала почти минута, когато чуха нещо, което отначало им се стори като цвърчене на птица. След това изведнъж разбраха, че това бе остър човешки писък. Родерик почувства, че сякаш замръзва или че е станал безчувствен от пиене. Той не приличаше на истински човек. Пламъците се оглеждаха във водата на блатото, а някой вътре в самолета бе все още жив!

— Това е Феърбанкс! — извика белокосият механик дрезгаво. — Кълна се, че е Феърбанкс!

Никой от тях не помръдна. Те бяха конструктори на самолети и знаеха, че няма вече нещо, което могат да направят. Отвореният прозорец на кабината беше твърде малък, за да извадят горящия пилот, а главната врата беше така запоена, че бе невъзможно да я отворят. Двама от техниците всъщност коленичиха във водата на блатото и започнаха да се молят, а останалите наведоха глави и се надяваха, че Р. С. Феърбанкс няма да пици още дълго.

— Горивото ще гръмне всяка минута — предупреди белокосият механик. — Гледайте, всяка минута ще избухне!

През трептящия от горещината въздух Родерик видя, че нещо се движи. Той си помисли, че това е част от горящия самолет, но после забеляза, че то се клатушка нагоре-надолу, и разбра — замръзна от страх — какво беше това. С някаква свръхчовешка сила Р. С. Феърбанкс бе успял да измъкне главата и раменете си от малкото прозорче на кабината и се опитваше да се измъкне от непоносимата жегата на пламтящия самолет. Бе разкъсал скалпа и лицето си, когато се бе измъквал през острата алуминиева дупка, и едно от ушите му бе почти откъснато. През цялото време крещеше и в гласа му имаше такова отчаяние и болка, че Родерик започна да трепери от ужас. Пламъците вероятно вече бяха обхванали краката му и все пак инстинктът му да оживее бе така силен, че той не мислеше, че се превръща в кървав обезобразен труп, само и само за да се измъкне.

Един от техниците се затича към самолета, но Родерик изкрещя:
— Не!

Човекът се поколеба. В този момент горивото експлодира и парчета от нажежен алуминий се разхвърчаха във въздуха. Родерик почувства горещо метално парче да докосва лицето му и покри с ръце

очите си, за да ги запази. Сякаш нямаше никакъв шум — само налягането на околния въздух, който се сгъсти и след това се отпусна.

Родерик тръгна към изоставената си кола. Седна на предната седалка и се разплака. Скръсти ръце и се залюшка напред-назад като дете, сълзите се стичаха по лицето му, а устните му се бяха свили за някакъв неясен вик. Той викаше майка си и най-сетне тя дойде, докарана съответно от тъмносиния ролс-ройс, в цялото си величие. Тя хвана изприщаната му и мръсна ръка с хладните си пръсти и остави напомадената му глава да се отпусне върху черното ѝ кожено палто, а в това време той дърпаше връзката си и плачеше:

— О, мамо, мамо...

Йохан стоеше малко встрани и наблюдаваше смирено няколкото отделни пожара, които проблясваха през блатото. Силия бе на една или две крачки зад него и галеше Фортескьо. В момента тя предпочиташе да остави съпруга си в нежните ръце на майката, която го е родила.

— Ти подозираше, че такова нещо ще се случи, нали? — каза Йохан, без да се обръща. — Това е трагедия.

Силия спря да гали кучето и повдигна красивите си изскубани вежди.

— Не съм сигурна какво имате предвид.

Йохан вдигна рамене.

— Няма защо да се преструваш. Още първия ден, когато те видях, разбрах какво представляваш. Една силна дама. Срещал съм ги и преди, знаеш ли? Дори съм женен за една. Ти искаше да се вложат пари във въздушен транспорт и услуги, а Родерик искаше да лети със самолети. Ти бе права, а той сгреши. А сега двама невинни мъже загинаха.

— Можеше и да полети — каза Силия.

Йохан я погледна през раменете си и бе доволен и смутен, като видя безизразното ѝ лице. Той изръмжа. Силия пристъпи напред, докато се изравни със свекъра си.

— Можеше да бъде и успех — каза меко тя.

Йохан поклати глава.

— Успехът идва, когато нещата се вършат както трябва. Всичко трябва да е свършено правилно. Моторите не бяха в ред, решението да се излети от това летище не бе правилно, ръководството не бе правилно. Рано или късно нещо такова бе неизбежно. Този самолет

щеше да умре с една тиха смърт, дори и да не беше умрял така шумно. Съжалявам, че беше толкова шумно.

— Беше добре застрахован — каза Силия. — Презастрахован фактически във фирмата „Лойд“.

Йохан кимна. Той натисна бастуна си в меката пръст и загледа мътната вода, която запълни дупката.

— Интересувам се от всичко, което се случва в бизнеса на Корнелиус — каза той. — Направих си труда да проверя твоите поръчки. За моя изненада разбрах, че ти въобще не си продавала самолети.

— Чудно ми е кога сте забелязали. — Силия бегло се усмихна.

— Моята работа е да забелязвам. — Йохан я погледна.

— И ядосан ли сте?

— Защо трябва да съм? Най-малкото, ти спаси нещо от това фиаско.

— Мислех си, че ще се ядосате — каза Силия. — Смятах, че ще си помислите, че не давам шанс на Родерик.

Йохан извади носна кърпа. Вятърът и пушекът бяха насълзили очите му и той внимателно ги изтри.

— В бизнеса няма честни шансове — каза спокойно той. — Това беше тест за Родерик, този самолет. Беше тест за неговото търговско чувство, но то бе тест и за способността му да се съхрани.

— Той не се представи добре, нали?

Йохан се намръщи.

— Зависи от каква гледна точка. По твоите книги „Корнелиус еърлейс“ имат поръчки за транспорт; за колко — за повече от един милион долара? Това е една дванадесета от моето капиталовложение, която вече е покрита, без да се смята застраховката.

— Изглеждаше голям риск всичко да се вложи в един самолет — каза Силия. — По този начин аз продадох транспортните услуги, без оглед дали щяхме да ги превозваме на собствените ни самолети или на други.

— Вие сте умна дама.

Силия погали Фортескьо бавно и със задоволство.

— Не зная как да кажа на Родерик, но предполагам, че ще успее.

— Той трябва да бъде доволен — каза Йохан.

— Не, няма да бъде. Поне отначало. Ще си помисли, че не вярвам в него. Може дори да се опита да каже, че грешката със самолета е моя.

Йохан заудря с бастун по земята. Кола от пожарната подскочаше по тревата, но не бързаше и пожарникарите дори не надуваха сирените. Повечето от частите на С-1 можеха да бъдат стъпкани с крака.

— Това връзва ли ръцете на Родерик? — попита Силия.

— По какъв начин?

— Ще прехвърлите ли контрола на бизнеса върху Джон?

— Защо? Той не се представи много добре, но ти се представи. Заради теб не виждам защо Родри да не поеме бизнеса, когато му дойде времето. Искam само да разбереш, че когато това стане, Дейвид Букбайндър и всички висши чиновници ще знаят, че всяко решение, което той ще взима, дискретно трябва да бъде одобрявано от теб. Родри никога няма да знае за това решение. Той ми е син в края на краищата и има доста малко неща, с които да се гордее.

— Това не ви ли прави да се чувствате... не знам, като измамник?

— Теб прави ли те да се чувстваш като измамница?

Силия се извърна настрани. Тя не искаше да отговори на този въпрос.

Йохан се изсмя и каза:

— В нашия живот има периоди, когато сме мамени от други за наше собствено добро. Не си ли съгласна?

— Предполагам, да — каза Силия.

А там, в колата, Родерик още хълцаше. Йохан го чу и направи гримаса. Силия постави ръка на рамото му и каза нежно:

— Не бъдете много строг с него. Не е само негова грешката. Той се опитваше силно да ви направи впечатление.

Йохан кимна.

— Ти си добро момиче, Силия. Бих желал да мога да ти дам повече.

— Без задължения?

Йохан сведе глава.

— Един ден ще разбереш.

Силия щеше да го попита кога и как, но той се обърна и тръгна към нейната кола. Родерик бършеше зачервените си очи с кърпа и се опитваше да се изчисти.

— Мисля, че е по-добре да си върви вкъщи — каза Хестер. — Това бе ужасен шок. Бедните хора.

Йохан погледа сина си известно време и каза:

— Родерик?

Родерик бе обърнал очите си на другата страна и не отговори. Когато Йохан проговори отново, гласът му бе груб, бавен баритон.

— Преди много години, Родерик, аз също проливах сълзи като теб сега. Но аз плачех, защото някой бе пожертвал за мен нещо, което ценеше повече от всичко, нещо, което нямаше цена. Никога не трябва да плачеш за себе си. Това е лукс, който дори богатите хора като нас не могат да си позволят.

Йохан не дочака синът му да отговори. А и Родерик нямаше да каже нещо, което би го интересувало. Той се върна към окаляния си ролс-ройс и изчезна в него. Хестер целуна Родерик набързо по челото и последва съпруга си. Шофьорът затвори вратата също като вратата, затворена през 1903 година. Когато тръгнаха назад и отпътуваха, пушекът от С-1 зацапваше небето зад тях и последните няколко пожара догаряха по тресавището като пожари от първобитни селища. Отново заваля, този път по-силно, и Силия трябваше да върне колата „Пийрс Ероу“ назад, към хангара. Родерик седеше мълчалив до нея на предната седалка. Дъждовни капки се стичаха по носа и по ушите му като диамантени висулки.

През първия ден на месец април 1939 година, в същата седмица, когато президентът Рузвелт одобри плана за два 45000-тонни военни кораба, Хоуп се омъжи за Мартин Ландзер в Хартфорд, Кънектикът. След церемонията тридесет и пет коли откараха двеста и петдесет гости в къщата на Ландзер, където танцуваха на поляната под звуците на оркестъра на Бени Гудман. Оркестрантите бяха облечени за случая в жълти блейзъри и бели панталони, които по-късно трябваше да върнат. Хоуп изглеждаше радостна и щастлива, макар Филип Страчан да казваше, че това е истерично щастие. Тя се въртеше от гост на гост, като се смееше, бърбеше и пиеше твърде много шампанско. Мартин

вървеше подир нея със срамежлива усмивка и една злобна млада дама с къдрици на челото и рокля, спускаща се под раменете ѝ, го запита:

— Не съм ли ви виждала в „Снежанка“?

Хоуп, облечена в модна рокля с кринолин с воали и джуфки, обикаляше поляната с глава, отметната назад, и искрящи очи, сякаш играеше в блестящия филм на своя живот. Йохан бе мрачен и раздражителен през този ден. Ненавиждаше сватбените церемонии и особено много ненавиждаше семейство Ландзер.

Той присъстваше само защото собствената му дъщеря се омъжваше и защото госпожа Ландзер бе стара приятелка на Хестер. Когато бе в черквата и трябваше да предаде Хоуп на бъдещия ѝ съпруг, той имаше такъв нещастен вид като Роберт Тейлър, когато умираше Грета Гарбо във филма „Дамата с камелиите“, а по-късно, когато една дебелана му каза, че не е загубил дъщеря си, а се е сдобил със син, той отговори:

— Мадам, с по-голямо удоволствие бих се разболял от хепатит.

Сватбената торта бе на пет етажа със сребърни подкови и сребърни камбанки, а фотографии щракаха със светкавици, подобни на китайски фойерверки. Един новак репортер от хартфордските вестници попита Хоуп как ще прекарва времето си сега, когато вече е госпожа Хоуп Корнелиус-Ландзер, а тя отговори със сладникав и патетичен глас, приличен на манастирски камбани:

— Ще се грижа за съпруга си по всякакъв начин.

Във въздуха се носеше някакво странно чувство. Облаците бяха плътни и високи като скали. Йохан и Хестер бяха долетели от Флъшинг Медоуз с частния си самолет ДС-3 и бяха наблюдавали отгоре разстлалото се блестящо Световно изложение в Ню Йорк, готово за откриването след три седмици. Тримоторният самолет бе хвърлил сянката си в протежение на седемстотин фута като стрелка на слънчев часовник. Сега Йохан стоеше на верандата на къщата на Ландзер със сив цилиндър и жакет, като дъвчеше парче сватбена торта, която му се струваше изпечена от прах. Край него господин Ландзер със зачервени уши му обясняваше надълго и нашироко, че сега вече са сватове и как би трябвало да играят редовно голф на игрището в Хърствю, защото господин Ландзер бил член там и игрището било разкошно. Йохан му отговори, че му е известно колко е разкошно, защото е негова собственост. След това попита господин Ландзер защо

не си купи монокъл, който да не пада постоянно от окото му. Оркестърът свиреше „Настроение“. Един от младежите на приема се беше бил в Испания и разправяше на събралите се край него нагиздени момичета как е яздел кон под дъжд от бомби и шрапнели при Калдета и успял да стигне пристанището точно навреме, за да се качи на „Омаха“ и да отпътува за Америка заедно с евакуиращите се американци. Хоуп се въртеше из поляната в кринолиновата си рокля като кукла върху музикална кутия. Слънцето ту се скриваше, ту се показваше от облаците, така че следобедът понякога бе тъжен като вестникарска снимка, а понякога весел и блестящ с искрящо шампанско, байрачета и тропети. Въпреки слънчевия пек Йохан знаеше, че Америка е готова да предостави два от най-големите военни параходи в света, струващи деветдесет милиона долара всеки един, и вероятно щеше да има война.

Главният държавен адвокат Годфри К. Прескот бе във влажната си зимна градина, когато съпругата му дойде до вратата и го повика. Беше голям любител на далиите и отглеждаше най-добрите цветове, които бяха срещани някога в Ню Рошел. Редовно получаваше награди и червеният му тухлен комин и камината бяха отрупани с розетки и различни предмети от изложби.

— Не може ли да почака? — каза той раздразнено. — Не можеш ли да кажеш на човека да се обади по-късно?

— Скъпи, той каза, че е много спешно. Има нещо общо с Макесън и Робинс.

Прескот въздъхна и свали гумените си градински ръкавици. Отиде до къщата с престилка и влезе във всекидневната през френските прозорци. Слънчевата светлина падаше на блестящи фигури по тапицираната с кадифе антична мебелировка и сребърната кутия за цигари му намигаше от масата. Той взе телефонната слушалка и каза:

— Да?

Настъпи праящо мълчание. След това нисък дрезгав глас попита:

— Господин Прескот държавният адвокат ли е?

— Точно така.

— Трябва да ви предам известна информация. Гарантирам ви, че е добра. Бих желал да се срещнем някъде и да поприказваме.

Прескот прокара ръка през черната си къдрава коса.

— Не можете ли да ми кажете сега? — попита той осведомителя.

— От къщи ли се обаждате?

— Обаждам се от един бар в Ню Йорк. Точно сега не мога да ви кажа много.

— Дайте ми най-обща представа.

Човекът се изкашля. Прескот можа да чуе музика и смях.

— Обща представа — настояваше Прескот.

— Отнася се за Фил Мюзика. Вие искахте да знаете какви са страничните му връзки. Мога да ви дам името на главната му връзка и мога да го докажа. Мога със сигурност да свържа Мюзика с Дач Шулц и Дач Шулц с главната връзка на Мюзика.

Прескот посегна към кутията с цигари и извади една „Лъки страйк“. Запали я несръчно със запалката в стил „Риджънси“ и изпусна дима срещу наклонените снопове от слънчеви лъчи.

— Какви доказателства имате?

— Почакайте — каза човекът и след известна пауза добави. — Притежавам писма, книжа и договори. Но те, разбира се, имат цена.

— Каква е цената? — попита Прескот.

— Пет хилядарки.

Прескот смукна от цигарата.

— Много нещо за едно име.

— Името е голямо, господин Прескот — каза човекът. — Струва си всяко пени.

Прескот помисли за момент и после каза:

— Добре. Къде можем да се срещнем? Можете ли да излезете от града, без да привлечете внимание?

— Предполагам, че мога.

— Елате тук веднага — каза Прескот.

— Ще разполагате ли с парите?

— Не веднага, но ако информацията е добра, ще ви дам личен чек и подписана гаранция.

Информаторът не каза нищо повече и веднага затвори телефона. Прескот поддържа своята слушалка още известно време, сякаш очакваше тя да каже нещо, но после я постави обратно и излезе навън.

Жена му лежеше на един от шезлонгите.

— Нещо интересно ли беше, мили?

Той поклати глава.

— Не зная. Човекът ще дойде тук по-късно и тогава ще разбере.

— Дано не е някой друг гангстер — каза жена му с раздразнение.

— Мисля, че съседите още не са преживели срещата с този Гизи.

Прескот пушеше цигарата си.

— Има нещо общо с Филип Мюзика. Може да е началото на загадката.

— Разбирам, мили, добре. Надявам се, човекът да не е много груб или много наперен, или нещо подобно.

Прескот се върна в парника. Той се занимаваше със случая Мюзика още от избухването на скандала „Маккесън и Робинс“ и все още бе убеден, че Мюзика има тайни връзки с големия бизнес. Прикрит под името Ф. Доналд Костер, някогашният гангстер Мюзика бе използвал известната компания за лекарства „Маккесън и Робинс“ като прикритие за злоупотреби и експорт на самолети, оръжие, храна и одеяла за чужди страни. По едно време Костер-Мюзика се бе опитал да изнесе два милиона пушки. Въпреки мафията респектиращата фирма „Маккесън и Робинс“ бе заблуждавала банкери, инвеститори и счетоводители в продължение на години и Прескот бе убеден, че по някое време на своите сделки той е бил умело ръководен от някое „сиво величие“, гениално в областта на измамите. Без съмнение Мюзика бе мошеник от голяма величина и още в началото на тридесетте години той е имал близки връзки с Дач Шулц, но бяха необходими стил, въображение и неограничени възможности за пари, за да се извърши това, което Мюзика бе извършил, а Прескот знаеше, че Мюзика не притежаваше нищо от тези необходими качества. Трябва да е имал някаква връзка в Уолстрийт. Версията на Мюзика нямаше никога да бъде научена. Когато през месец януари полицията пристигна да го арестува в неговата представителна къща във Феърфийл, Кънектикът, той моментално се самоуби. Годфри Прескот често си мислеше, че Мюзика може би е смятал за по-разумно да унищожи безболезнено себе си, отколкото да се остави неговите партньори от бизнеса да го направят мъчително.

През останалата част от следобед Прескот засаждаше нови растения и слънцето залязваше зад островърхия покрив на къщата му.

В пет часа той погледна часовника си и започна да се приготвя. Както стана ясно, информаторът въобще не пристигна в Ню Рошел. Прескот вече никога не чу нищо от него. През следващите дни и седмици Прескот често прекарваше зад писалището и си мислеше какво ли е имал да му казва този човек; но като всички служители на правосъдието той бе търпелив, спокоен и кален по отношение на случайното и постоянно присъствие на внезапната смърт.

1940

„Президентът Рузвелт ни казва, че когато става въпрос за военни договори, винаги има вземане и даване. Нека тогава да го попитам кой ще дава и кой ще взема.“

Сенатор Х К.
Хубсласгер, 12 април 1940
г.

Топъл пролетен вятър си играеше с палмите по аутобаните, когато дългият бял кадилак империъл зави безшумно към къщата. Той обиколи фонтаните, наблюдаван с прикрито очакване от тридесетте лакеи, прислужнички, готвачи и чистачи с бели дрехи и гащеризони, колосани и свежи като черупки на миди, с коси вчесани и блестящи и очи притворени поради утринното слънце. Седанът спря пред тях и те застанаха прави и вдървени, докато униформеният шофьор чевръсто отвори вратата и бързо пусна стъпалото. Йохан, с крачол на светлосивия си костюм, повдигнат дотолкова, че се виждаше лятното му бельо, втъкнато в копринените чорапи, излезе тежко от колата и се подпря на бастуна си, докато шофьорът помагаше на Хестер. Той изглеждаше повехнал, уморен и прегърбен и постави шапката си със забавената грижливост на стар човек. Хестер го хвана под ръка и се обърна към прислужниците с широка усмивка. Тя бе вече четиридесет и осем годишна, но притежаваше енергия, сила и излъчване, присъщи на богатите и самодоволни хора на средна възраст. Бе облечена в семпло пролетно палто от сурова коприна с цвета на игликата и с подходяща широкопола шапка.

Очите ѝ бяха скрити зад тъмни слънчеви очила, но причината бе, тъй като не можа да спи в самолета и очите ѝ бяха уморени и зачервени.

Като стояха на утъпкания кафяв чакъл, те приличаха на горда и щастлива двойка и цялата прислуга ги поздрави със спонтанни ръкопляскания. Радек, икономът им, излезе напред, облечен във фрак с папионка и почтително сведе голямата си кръгла глава.

— Радвам се да те видя, Радек — каза Йохан с плътен топъл глас. — Как е лятната гозба днес?

— Надявам се да е по-добра от всякога — отговори Радек, като показва два реда блестящи бели протези. — Мигел се въртеше ту тук, ту там с дни — месо, люти пиперки, още зарзавати, откакто е чул, че вие пристигате. И мадам, разбира се, прощавайте. Вие сте така красива, както винаги, мадам.

— Мога да си пийна бренди и сода — каза Йохан и се облегна на Хестер, за да му помогне. — Чувствам се сух като дупка в пустинята.

Зад тях Макс Уемър, вицепрезидент на „Корнелиус ойл“ в Калифорния, танцуваше нагоре-надолу в червено-белия си блейзър и бялата шапка за голф като фигура от анимационен филм и ръководеше пренасянето на куфарите от тюленова кожа. Посещение на вездесъщ беше вълнуващо и напрегнато събитие за всички служещи в „Корнелиус ойл“ в Калифорния, особено след като Йохан бе задържан в Ню Йорк за повече от година поради усложняването на войната с Хитлер и поради всички комплицирани проблеми на бизнеса, които я съпътстваха. Имаше потопени кораби, за които трябваше да се мисли, търговско ембарго, реквизирани складове и стоки и едва сега Йохан се бе съгласил със своите лекари и с Хестер за кратка почивка в „Карина миа“, неговия закътан испански палат с двадесет и пет стаи извън Пасадена.

В къщата беше прохладно и сенчесто. Стъпките им отекваха по полирания мраморен под. Палмите в градината леко шумоляха, а фонтаните се плискаха. Прислугата бе подбрана и добре платена за нейната дискретност и мълчание, а когато трябваше, бързаше нагоре-надолу в стремежа си да бъде полезна.

— Ще си пия питието на балкона — каза Йохан, като подаваше шапката си на Радек. — Ще се освежиш ли, скъпа?

Хестер свали тъмните си очила.

— Искам да взема вана и да си полегна малко, освен ако имаш нужда от мен. Радек... можеш ли да кажеш на Мария да отвори зелената спалня? Там няма да е така горещо.

Йохан се наведе и целуна Хестер по челото. Тя пое ръката му и я стисна.

— Ще направя това, което искаш — каза ѝ той. — Ще седна и ще си почивам, една тиха ваканция — мисля, че я заслужавам.

— Ти не си единственият — усмихна се Хестер.

Последните шест месеца тя прекара трескаво, събирайки пари за един от благотворителните комитети на Елинон Рузвелт, и изгледите да си отпочине в „Карина миа“, с турската баня, басейна и стаите за отмора, изглеждаха като благословени.

Макс Уемър влезе, стъпките му отекнаха по пода, а усмивката му бе подходяща за ваканцията.

— Окей, сър, това е всичко. Ако имате нужда от мен, ще бъда долу в офиса. Ще подредя днешните финансови сметки от търговията и после ще направя изчисленията за петрола, които вие искахте.

Хестер погледна тъжно към Йохан.

— Ти си поискал изчисления за петрола? — каза тя.

Йохан се изкашля и потропа с бастун по пода засрамен.

— Трябва да знай кой какво прави, дори и аз самият нищо да не върша.

— Добре, обаче бъди внимателен със себе си — смъмри го Хестер и го целуна.

Мария, червенокосата и елегантна секретарка-италианка, пристигна като божествена картина от Ботичели, в бледозелен ленен костюм. Направи реверанс пред Хестер, а тя каза, че ще се видят по-късно.

Йохан, церемониално придружен от Радек, премина през широкия хол, стигна до асансьора и търпеливо изчака, докато се изкачат до втория етаж.

— Мина повече от година, нали? — попита Йохан, когато Радек държеше позлатените решетъчни врати.

Радек кимна.

— Така разбираме, сър, че не сме изоставени. Всички служещи бяха много доволни от коледните си подаръци, сър.

— Подарих ти златна писалка „Ларкуд“, нали? Харесва ли ти?

Радек сведе глава от удоволствие.

— Чудесна е, сър, а по-чудесно е, че си спомняте какво сте ми подарили.

Йохан се усмихна, без да отговори. Всеки иконом във всяка една от къщите му бе получил златна писалка „Ларкуд“. Защото да спечели доверието на своите служители, хората, които всъщност се грижеха за дрехите, храната и остаряващото му тяло, се превръщаше в непрекъснато старание. Тази година щеше да стане на шестдесет и седем години и започваше да се чувства все по-уморен и задъхан.

— Имаме копие от „Ниночка“ тук, вкъщи, сър, ако пожелаете, някога може да я гледате — каза Радек.

— Да, може — каза Йохан. — Не е ли това филмът, в който Гарбо се смее?

Радек го придружи по мраморния коридор, където бяха окачени скици от Гойя — една от най-големите частни колекции. През жълто обагрено испанско стъкло Йохан можеше да види разкривените контури на планината Сан Габриел, а плътно синьото небе се превръщаше във воднистозелено. Винаги бе обичал тази къща в Пасадена. Беше обширна, закътана и почти наподобяваше манастир. Би било лесно да прекара остатъка от живота си в нейните прохладни стаи, да размишлява и да спи, а вечер да слуша тайнствените ветрове от планините.

Икономът отвори двойните врати, които водеха към балкона на стаята. Това бе едно от любимите места за почивка на Йохан. Едно от малкото места, където можеше да седне, да се отпусне и да се наслаждава на това, че бе милионер. Стаята бе декорирана в наситени мексикански цветове — червено, зелено и златно — с тъмносиня мозайка, която бе извадена парче по парче от черквата от шестнадесети век в Оаксака Сан Карлос дел Ринкон и беше реконструирана тук. Покрай едната стена имаше само наглед семпла дъбова маса, полирана като огледало. На нея бяха поставени чинии от бяла керамика с гуава, папая и ананаси. Историята разказваше, че масата била съчленена от бордови дъски на един от галеоните на сър Франсис Дрейк и напоена с кръвта на английски моряци. Всъщност това, което правеше стаята така отморяваща, бе изгледът от балкона. Той гледаше над субтропичните градини, които заобикаляха „Карина миа“, един рай от осемдесет акра рози, орхидеи и магнолии, с поляни, водопади и виещи се пътеки. В далечината се извисяваха керемидените покриви на Ла Канада, пясъчните на цвят планини и мъглявината на калифорнийската утрин.

Йохан отиде до края на балкона и подпря бастуна си на каменната балюстрада. Той вдъхна дълбоко планински въздух и притвори очи.

— Вие сте уморен, сър? — попита Радек смирено. — Напитката ви ще дойде веднага.

Йохан отвори очи и хвърли поглед към градините. Една поливачка, разсейваща диамантени пръски из цялата добре окосена поляна, се въртеше неуморно. Той се усмихна малко сухо.

— Умората е пропорционална на това, което имаш да вършиш — каза той с дрезгав глас.

— Тук можете да си почините, сър, наистина. За една седмица или нещо подобно.

— Да, би трябвало, но тази война ни заангажира доста. Ние сме притиснати между правителството, от една страна, което иска от нас всички количества нитрати, които можем да произведем, и всичкият петрол, който можем да изпомпаме, и всички параходи и самолети, които можем да построим, и от друга страна, германците, които конфискуват стоката ни в Европа, потопяват половината от нашите пратки и вдигат във въздуха това, което не могат да откраднат. Тази сутрин чух, че Луфтвафе е бомбардирало снощи хотел „Савидж“ в Лондон — сринали са го със земята, без оглед на факта, че това беше единственият хотел в Лондон, където си заслужаваше да отседнеш. По една случайност аз притежавам шестдесет и шест процента от него.

Радек дойде и донесе стола на Йохан, голям стол от палмово дърво, със седалка, тапицирана с мексикански плат. Йохан се отпусна в него и поседя известно време мълчаливо, с малко замислена усмивка, вслушан в далечния шум на градината. Един от прислужниците се появи с чаша бренди и сода, поставени на сребърен поднос. Постави го до него заедно с чиния черни маслини.

— Всичко е точно както си го спомням — каза Йохан спокойно.

Радек кимна.

— Всичко това е ваше, сър, и винаги възкръсва за живот, когато идвате тук.

— Казвал ли съм ти някога защо го нарекох „Карина Миа“?

Радек се изкашля учтиво в ръката си. Той бе започнал кариерата си в хотел „Тарнов“ във Варшава, където някога се хранеше полската аристокрация — за една вечер четиристотин яребици в сос от

боровинки. Танцуваше се полка по масите. Там бе се научил да се справя с неясните разговори на богатите.

— Да, сър, спомням си, беше трогателна история.

— Така, както ти я разказах, не бе съвсем вярна.

Йохан пое чашата си. Помълча малко с очи, вгледани в мехурчетата по края, после каза:

— Не знам дали има значение какво е вярно и какво не е. И то след тридесет и седем години.

Радек почака, безупречно застанал, за да чуе дали Йохан ще каже още нещо, но тъй като не каза и бе ясно, че няма да каже, икономът леко чукна пети и се приготви да се оттегли. Той почти бе стигнал до вратата, когато телефонът иззвъня. Отпрати се към него, вдигна го от позлатената му поставка и каза:

— Резиденцията на господин Корнелиус.

Послуша един момент и после постави ръка на слушалката.

— За вас е, сър, казаха, че било лично.

Йохан поклати глава.

— Сега не приемам разговори. Запиши си и кажи на Макс Уемър.

Радек поговори по телефона и каза:

— Това е господин Джек Фийлд, сър. Очевидно се обажда от входната врата.

— Джек Фийлд. Не вярвам. Дай ми телефона!

Радек постави телефона на масата на Йохан. Той извади чиста ленена кърпа и бързо изтри дръжката, преди да я подаде на Йохан.

— Джек, ти ли си? — каза Йохан.

Някой се изсмя и един познат глас каза:

— Здравей, Йохан. Отбих се просто да прекарам деня. Може ли да се кача?

— Ти дойде до Пасадена да прекараш деня? Мислех, че си във Вашингтон.

— Да, така е, но от твоя офис ми казаха, че си тук, и аз бях нетърпелив да те видя.

— Както чувам напоследък, нямаш никакви причини да си загрижен за каквото и да било. Казват ми, че работите ти се развиват доста добре. — Йохан се усмихна.

— Нямам оплаквания. Но, разбира се, ако моментът не е подходящ, мога да дойда сутринта. Не знаех, че си пристигнал точно

сега. — Джек се изсмя.

— Не, Джек, качи се — Йохан поклати глава. — Ще накарам пазача да ти отвори вратата, после трябва да караш отляво на къщата, покрай фонтана, и да паркираш тук. Това е почти половин миля. Какво ти се пие?

— Гърлото ми иска коктейл.

— Ще се видим след пет минути.

Йохан постави телефона и после помоли по вътрешния телефон да го свържат с Хестер. Тя се бе потопила във ваната, но във всяка баня в „Карина миа“ имаше телефон.

— Какво е толкова неотложно? — попита тя.

— Отгатни кой пристигна неочаквано?

— Не ми казвай, че е Дейвид Букбайндър. Не бих могла да го понеса.

— Не, нищо подобно. Джек Фийлд.

— Джек Фийлд? Но това е чудесно. Трябва да сляза. Каза ли защо идва?

— Просто минава оттук и иска да ни посети, доколкото разбрах.

— Ели с него ли е?

— Не го попитах.

— О, Йохан. Това е типично за теб. Ти си невъзможен в това отношение.

Йохан се усмихна.

— Може би е така, но ти си единственият човек на света, на когото му е позволено да ми каже това.

След малко Йохан чу леко, дискретно почукване на вратата. Радек отиде да види кой е, а Йохан посегна към бастуна си и с мъка се изправи на крака, като държеше напитката в другата ръка, изправи гърба си, доколкото можа. Джек Фийлд, в удобен двуреден бял костюм и връзка на бели и черни райета, нахлу вътре с широка усмивка.

— Йохан! — усмихна се той и стисна здраво приятелски подадената му ръка.

— Колко е хубаво да те видя наистина.

Джек Фийлд беше в началото на петдесетте си години, в отлична форма, с хубав тен на лицето като инструктор по яхтинг, макар къдравата му кафява коса да бе посивяла и страните му да бяха набраздени като на човек, който жестоко се е борил, за да стигне там,

където е сега. Йохан забеляза трудностите в кариерата на Джек отразени върху лицето му, но забеляза също така напрежението, което идваше с голямата самоувереност и големия успех. След едно трудно и объркано начало през 1921 година, преминал почти през банкрут през 1929 година, Джек бе изградил една от най-добрите правни фирми на източния бряг — „Фийлд-Бибсън-Фийлд“, заедно с Оливър Бибсън, ексцентричен гений по данъчното право, и със собствения си син Ренди Фийлд. Личните хонорари на Джек Фийлд за едно бизнес писмо бяха толкова високи, че списанието „Форчън“ лаконично отбелязваше, че „вероятно е по-икономично сам да се защитаваш и да загубиш, отколкото да вземеш Джек Фийлд за адвокат и да спечелиш“.

Прислужникът донесе напитките заедно с орехи и фъстъци, а Джек и Йохан се настаниха на терасата, като се усмихваха един на друг с това срамежливо удоволствие, което идва от дълготрайното приятелство. Не бяха се виждали от около три години, макар още да си разменяха коледни картички, а Хестер понякога срещаше Ели на благотворителни събития.

— Ели с теб ли е? — попита Йохан.

— Не, не. Тя е за един месец в Южна Каролина, посещава роднините си. Тя все още е толкова хубава, колкото беше, мога да заявя с удоволствие.

— А Ренди?

— Той е окей. Справя се доста добре. Всъщност той има намерение да се премести тук, в Калифорния, или в Лос Анджелис, или в Сан Франциско.

— Ти все още изглеждаш, сякаш напускането на „Корнелиус ойл“ е било най-доброто нещо, което ти се е случило.

Джек разбърка леда в напитката си.

— Не съжалявам, Йохан, за нищо не съжалявам.

Йохан се изкашля.

— Радвам се, че е така. Казват, че си човек с голяма власт напоследък. Каква е следващата стъпка? Върховният съд?

— Не е за мен. Първо ще обмисля, преди да реша!

— Да пием за това. — Йохан вдигна чашата.

Настъпи кратко мълчание. Те се усмихваха един на друг.

— Предполагам, че трябва да използваме твоите услуги, като виждам, че си най-добрият проклет адвокат, правиш ли отстъпки на

приятели?

— А ти правиш ли? — Джек се изсмя.

— Разбира се. Всичко, от което се нуждаеш — няколко хиляди варела мазут, само ми кажи.

Джек се усмихна на това, но усмивката не се задържа на лицето му за дълго. Пийна глътка от напитката и после погледна Йохан сериозно и разтревожено. Лекият бриз шумеше в палмите, а цветята поклащаха главички възбудено.

— Имаш нещо на ум? — каза Йохан.

Джек направи извинителна физиономия.

— Добре — каза Йохан провлачено, — предполагам, че е трудно да посетиш приятел тези дни само заради приятелството. Ние всички сме твърде заети.

— Това, за което съм дошъл... мисля, ще разбереш, че е от приятелство — каза Джек.

Йохан не го погледна. Той присви очи и се загледа през ливадата към планините, сякаш очакваше някакъв пушечен сигнал или светлинно съобщение от далечните върхове.

— Истина е, че правителството точно сега търси някого, върху когото да стовари вината — каза Джек.

— Някого, върху когото да стовари вината за какво?

— За войната, предполагам. Има много голям натиск от левицата за неяснотии и мафиоти, свързани с военните договори. Това са народни пари в края на краищата. И има доста внушителна група от сенатори, които искат да се прочуят, като хванат някоя голяма корпорация, която дава подкупи на официални лица от армията, флота и от авиацията.

Йохан кимна замислено.

— Мисля, че Дейвид Букбайндър спомена нещо подобно. Сенаторът Хубслагер е един от тях. Дейвид го нарича хленчещия екземпляр.

— Точно той е. Решил да направи публично зрелище, като даде под съд половината от Пентагона и някоя голяма бизнес корпорация, която успее да хване на местопрестъплението. Той казва, че не можем да критикуваме германците и японците, преди да си коригираме собствения морал.

— За какъв се мисли той? За Свети Петър?

Джек вдигна глава.

— Няма значение, дори да смята, че е Господ. Той е избрал подходящия момент да се разправи с корупцията. Рузвелт по-скоро ще му подхвърли някоя малка риба, за да му затвори устата, и няма да допусне да размъти водата, като се опита да отрече, че някои от военните договори вместо с подходящи партньори са били сключени поради членуване в един и същи клуб за голф или по време на ваканция на Бермудите.

Йохан се намръщи. Джек го гледаше и си мислеше колко уморен и остарял изглежда напоследък. На балкона бе толкова тихо, че той чуваше тиктакането на часовника си.

— Миналата седмица — в края на седмицата — сенаторът Джоркинс ме потърси — каза Джек с известно неудобство. — Той и Хубслагер водят този кръстоносен поход отдавна. Джоркинс ме накара да подготвя проект за следствие срещу две водещи корпорации, за да могат да преценят кой случай биха могли да подхванат с по-голям краен ефект.

Йохан погледна нагоре. „Рихобот инженеринг“ строеше шест моторни торпедни лодки за флота на САЩ и повече от тридесет дебаркиращи устройства за корабоплаването на САЩ. Фирмата бе собственост на „Корнелиус шипинг“ и „Коснет файнанс“ — и двете бяха големи компании на Корнелиус.

— Коя е другата корпорация? — попита Йохан.

Джек поклати глава.

— Съжалявам, но това е поверително.

— Не си започнал следствието, нали?

— Разбира се, че не. Трябваше да обявя моите интереси в „Корнелиус“ и отклоних цялата работа. Преминава в ръцете на „Ъшър-Опенхайм-Кларк“, доколкото ми е известно.

— Казал ли ти е Джоркинс от какъв ъгъл ще подходят?

Джек кимна.

— За това долетях тук днес. Мисля, че ще ти се стовари тежка тояга. Те знаят за твоите сделки с Еди Коркоран в Департамента на флота за 35000-тонните кораби, а знаят също и за адмирал Месинджър. Предполагам, че си спомняш какво каза той за хората от флота, които изготвяха спецификациите. „По-добре да се изправя срещу германците

с една торпедна лодка, построена от «Рихобот», отколкото с петдесет, построени от «Норфолк».“

Йохан не можа да се усмихне.

— Да, това бе доста преувеличено, нали? Но всички знаят, че адмирал Месинджър си има свой начин на изразяване. Той е национален герой, а щом си национален герой, позволено ти е да бъдеш ексцентричен.

— Ексцентричен да, но корумпиран — не. Имам предвид, че Хубслагер знае за двадесетте хиляди долара, които си платил на адмирала да си построи нова лятна резиденция в Нарагансет.

Йохан се замисли и после простря ръце, сякаш искаше да каже — това са двадесет хиляди долара между приятели.

— Ако една голяма корпорация реши да построи дом за някой голям и уважаван американец, какво лошо има в това? — запита реторично той.

Джек спря погледа си върху Йохан с цялата си сила, която Йохан още си спомняше от деня, когато той напусна „Корнелиус ойл“.

— Не става дума за къщата, Йохан. Това можеше да ти се размине. Можеше да се оправдаеш и да признаеш, че си направил истинска грешка и в разкаянието си си можел да дадеш къщата и на някоя стара вдовица вместо на него.

Йохан се усмихна.

— Ти си същият стар Джек, нали?

— Не съвсем — каза Джек, — защото нямам никаква представа как ще обясниш за момчетата.

Йохан не се помръдна, не проговори, сякаш очакваше Джек да каже нещо. После вдигна очи и каза сухо:

— Какви момчета?

Джек погледна Йохан направо, като се опита да разгадае дали се шегува, дали лъже или играе някаква сложна игра.

— Наистина ли не знаеш? — каза той и показа, че не му вярва.

Йохан поклати глава.

— Ако знаех, Джек, не бих те питал. Ние се познаваме от твърде дълго време, за да го увъртаме. Освен това трябва да ти кажа, че ти си единственият жив човек, когото не бих лъгал въобще.

Джек стана и отиде до перилата на балкона. Шумът подгони два гълъба от храстите и крилете им заблестяха розови и светли на

слънчевата светлина. Той седна на оградата и извади от джоба си кафяв плик, който внимателно отвори.

— Ако наистина не знаеш за това — каза спокойно той, — страхувам се, че ще бъдеш неприятно изненадан.

— В днешно време много неща не ме изненадват — отговори Йохан и посегна за плика.

Той извади една дузина черно-бели снимки, очевидно направени при недобро осветление. Виждаше се затъмнена спалня, на която лежаха възрастен мъж и три млади момчета; никое от тях не бе по-голямо от петнадесет години. Всички бяха голи като оскубани кокошки и на снимките се виждаха в различни сексуални пози. На най-графичната снимка се виждаше възрастният мъж, легнал по гръб и изцяло проникнал в едно от момчетата, което бе легнало върху него, а приятелите държаха краката му във въздуха. Ясно личеше, че възрастният мъж е адмирал Месинджър.

Йохан безмълвно сложи снимките в плика и го върна на Джек.

— По-добре ми дай някакви обяснения — каза той със задъхан глас.

Джек сложи снимките отново в джоба си.

— Много просто — каза той. — Като отплата за помощта по осигуряване на договора за моторните торпедни лодки в полза на „Рихобот инженеринг“ адмирал Месинджър е получил от своите добри приятели в „Корнелиус шипинг“ не само къща, но и гости в нея. Тези три момчета са били доставени от един от твоите служители. Докарани са до Нарагансет на твоя голям и ексцентричен национален герой за един уикенд, за да се позабавлява с тях. Единственият проблем е, че сенаторът Хубслегер е проследил с частни детективи твоя служител и те са направили снимките. По-лошото от това обаче е, че две от момчетата са намерени и са съгласни да кажат в съда, че са били отвлечени насила, че са били изнасилени и че някакъв човек от „Корнелиус шипинг“ е организирил всичко това.

Йохан преглътна, сякаш имаше кактуси в гърлото си.

— Нищо не знам за това, Джек — каза той. — Нямам никаква представа.

— А щеше ли да има някаква разлика, ако си знаел?

Йохан погледна остро.

— Искаш честен отговор или морален?

— Няма защо да отговаряш въобще. Не е моя работа да преценявам какво вършиш. Може би самият аз съм извършил по-лоши неща от морална гледна точка.

Йохан уморено прокара ръката си през косата.

— Честният отговор е, че може би щях да си помисля. Но аз не мога да повярвам, че тези момчета са нещо друго и по-различно от това, на което приличат. Млади проститутки. Не вярвам, че някой може да бъде отвлечен и изнасилен без неговото съгласие. Тези момчета са отишли, защото им е било платено и вероятно са изпитали същото удоволствие, което е изпитал и адмиралът. Това не означава, че не ме отвращава или възмущава, защото наистина е така. Настръхвам, като си помисля, че ние имаме нещо общо с това. Но как, по дяволите, Хубслагер смята да zlepостави „Корнелиус шипинг“ с гнусните снимки на тези две мъжки проститутки?

Джек бавно поклати глава.

— Грещиш, Йохан, и ти го знаеш. Когато тези две мъжки проститутки бъдат заведени пред съда, те ще подстрижат косите си и ще си сложат якета от университета в Итън. Ако кажат на съда, че най-мръсното нещо, което са направили, преди да срещнат твоя хитър човек от „Корнелиус шипинг“, е било да нацапат своите голфове с кал, тогава съдът ще им повярва. А така също ще повярва и всеки честен родител християнин от Нарагансет, Род Айлънд до Грейвити, Айова. Това следствие не е само за корупция в бизнеса. С това само не може да се настрои обществеността. Това е, за да се покажат моралът и скандалът, а обществото отдавна чака един хубав мръсен скандал, за да го ухапе с честните си зъби. Това ще бъде много лоша новина за теб, Йохан, и затова дойдох да те предупредя.

Йохан пое дълбоко дъх.

— Добре — каза той мило, — оценявам твоята постъпка.

— Просто си връщам за много големи услуги.

— Радек! — извика Йохан. — Намери господин Букбайндър по телефона, веднага.

— Не искам да правиш нищо прибързано, Йохан — каза Джек. — Те още не са решили дали да продължат следствието.

— Какво значи прибързано?

— Ами, нищо. Но съм чувал, че Дейвид Букбайндър обикновено взима... твърде решителни мерки. Ти знаеш какво имам предвид.

Разказва се какво се случва с хора, които са се изпречвали на пътя му.

Йохан допи напитката си и започна да бърка леда в чашата.

— Да, мисля, че е вярно, но ти няма защо да се тревожиш. Ако някой вземе свръхрешителна мярка, това ще бъде аз в дадения случай.

— Защо не се обадиш директно на Хубсласгер? Може да набележите нещо по-умерено.

— Нещо по-умерено. Единственото по-умерено нещо, което мога да обсъдя с него, е да го погребя. Разбира се, говоря политически. Щом като той има самооправданието да...

— Йохан — прекъсна го Джек. — Това е сериозно. Наистина сериозно. Можеш да се озовеш във Вашингтон, във обществото, във всички твои комитети, във шипинг, от държавни договори и какво ли още не. Тази страна многократно може да си затваря очите пред подкупи и пред измами, пред рушвети, но не ще търпи нещо, което е свързано със секс. Дори да се окаже, че тези момчета са били мъжки проститутки, каквито вероятно са, все пак ти не можеш да спечелиш. Те ще кажат, че си корумпирал един голям стар моряк само за твоите груби печалби, че купуваш и продаваш деца за секс, че си сводник и перверзен! Ти няма да можеш да понесеш този вид известност, Йохан, нито твоята репутация като бизнесмен. Можеш да надвиеш стачниците, можеш дори да унищожиш съперниците си. Но ако ти лепнат етикета на сексуалната корупция, ще изминат много години, докато го изчистиш.

Йохан не проговори. Брадата му се допираше до колосаната бяла яка и устата му бе замръзнала неподвижно, потънал дълбоко в проблема.

— Ако друго не те интересува, Йохан, помисли за Хестер — каза Джек. — Помисли за Роди, Джон и Хоуп. Ако не постигнеш някакъв компромис с Хубсласгер, ако не му направиш някакви отстъпки, той ще направи всичко възможно да ви срине. Как би могла Хестер да отиде на среща в някой благотворителен комитет, а вестниците да са пълни с подобни репортажи?

Йохан повдигна вежди.

— Хестер е силна жена — каза той простичко.

— Зная това — отговори любезно Джек. — Но няма защо да преминава през този ад. Мисля за всички нас, Йохан, наистина.

Йохан си играеше с една маслина.

— Какъв вид отстъпки според теб Хубслагер би намерил за примамливи?

— Не съм сигурен. Но би могъл може би да бъде убеден да погледне с по-добро око на „Корнелиус шипинг“, ако му се обещае някаква подкрепа.

— Какъв вид подкрепа?

— Подкрепа по време на изборите би могла да свърши известна работа. А може да бъде достатъчно, ако обещаеш да намалиш политическата си опозиция към организираното работническо движение.

Очите на Йохан се разшириха.

— И тогава той ще ни заведе на химическо чистене заради корупцията?

— Такъв е светът, Йохан — каза Джек. — Корупция е само това, което вършат другите.

— Говорил ли си лично с Хубслагер? Ти не си замесен в това, нали?

Джек поклати глава отрицателно.

— Що се отнася до мен, мисля, че цялата работа вони като гниеща риба. Но ние сме приятели, Йохан, ти и аз. Ти ми помогна да започна, ти ми плащаше добре и никога не се изпречи на пътя ми, когато наистина исках да напусна. Ти много повече цениш хората и си много по-внимателен към тях и много по-чувствителен, отколкото повечето от твоите служители и приятели могат някога да разберат. И мисля, че точно затова сега съм тук и ти казвам това, което току-що ти казах.

Йохан повдигна глава. После бавно подаде ръката си и Джек я пое. Дълго време те останаха със стиснати ръце, гледайки се в очите отчасти с приятелство, отчасти с някаква почуда за самите себе си и тяхното приятелство и отчасти със съзнанието, че могат да се ръкуват за един кратък момент, преди всеки един от тях да изтърпи последиците от своя минал живот — били те добри или лоши.

— Окей — каза Йохан. — Но все пак аз ще погребя Хубслагер. И то по-надълбоко, отколкото проклетия корен на калифорнийската захарна ела.

Точно в този момент вратата се отвори и Хестер влезе, облечена в дълга копринена роба и с тюрбан в червено и жълто на главата.

— Джек — каза тя, като подаде ръка. — Такова удоволствие е да те видя.

След вечеря Йохан се оттегли рано и остави Хестер и Джек в салона. Те, седнали удобно в скъпите кожени кресла в приглушената светлина на месинговите мексикански лампи, довършваха кафето и ликьора, като в същото време си приказваха тихо и спокойно. По затъмнените стени край тях висяха портретите на испански герои с мустаци и брони, а висящи растения се спускаха от окачените на тавана кошници. През полуотворената врата се дочуваше мелодия, мека и несигурна, идваща от леко докосваната китара на един от тримата музиканти, които ги бяха развличали по време на вечерята с нежни мелодии.

— Много е спокойно — каза Джек. — Обзалагам се, че би желала да останеш тук завинаги.

— Понякога — усмихна се Хестер, като му сипваше още кафе. — Мисля си обаче, че ще ми липсват ожесточените спорове на нюйоркското общество, на теб не биха ли ти липсвали? Нямах представа как изострят мисловната ми дейност, цялата тази измамна дейност.

Джек беше красив и странно заприлича на момче в смокинга си с черната папионка, когато каза:

— Ти не изглеждаш жена, която се притеснява за етикета, издава заповеди и възпитава дъщеря си.

— Напротив, точно обратното. Обожавам тази дейност. Майка ми организираше дузини партита, когато бях дете, и винаги ме информираше кой може да бъде приет и кой не може и защо. Йохан въобще не влизаше в категорията на тези, които можеха да бъдат приети, когато го срещнах за първи път, но предполагам, че точно това беше част от неговата привлекателност. Аз бях младо момиче с много напредничави идеи и възможността да имам много богат съпруг с лоши маниери ми изглеждаше изключително привлекателна.

Тя се усмихна на спомените си.

— Той бе много мъжествен в сравнение с всички тези салонни харвардски гущери и аз мислех, че ще мога да го обуздая. Успях в известен смисъл. Но никога не съм искала да става твърде

цивилизован. Хоуп казва, че сигурно съм имала комплекса „Фей Рей“, без да знам какво означава той. Тя има предвид, че предпочитам Кинг Конг пред Кинг Джордж.

Джек се изсмя.

— По-добре Йохан да не чуе, че казваш това.

Тя отметна косата си.

— Не би имал нищо против. Той има чувство за хумор, макар и малко библейско.

— Изглежда ми уморен.

— Това е от войната. Работи много. Бих желала да отстъпва част от работата на други, но той не иска. Родерик се моли да поеме химическия бизнес, но мисля, че Йохан му няма истинско доверие. Сега се занимава със самолетите и лодките и съм сигурна, че това не му е достатъчно. Като се сравни с Йохан, разбира се.

— Родерик ли управлява „Рихобот инженеринг“?

— Мисля, че да. Да, той.

— От кога?

— От една година или нещо подобно. Може би от по-рано, защо?

Джек замислено потри лицето си. Би било трудно да го изрази с думи и не бе дори сигурен дали трябва да се опита. Но вече беше разтревожен, че Йохан не ще бъде достатъчно гъвкав със сенатора Хубслегер в ситуация, която би могла да бъде спасена само чрез компромиси и крокодилски сълзи.

— Йохан взима ли под внимание нещо от това, което казваш ти, и колко? — каза малко несигурно той.

— Под внимание? — каза Хестер.

Тя го погледна с любопитство. Нейните висящи диамантени обици отразяваха светлината — две блестящи струи. Тя бе облечена в модерна вечерна рокля от бледолавандулов сатен и около нея се излъчваше аромат, който показваше на Джек колко много му липсва Ели.

— Не исках да бъда груб — каза Джек бързо. — Това, което имах предвид, е, че ако възникне труден проблем, който трябва да се реши по по-специален начин, смяташ ли, че би могла да придумаш Йохан да се отнесе с малко по-малко жар от обикновено?

Хестер постави чашката за кафе на масата. Тя подозираше, че посещението на Джек не е само от куртоазия, и сега знаеше, че бе

права.

— По-добре ми кажи какво лошо се е случило — каза тя много тихо.

— Добре, макар че е още рано — каза Джек. — Но изглежда, че сенаторът Хубслагер събира материал за подкупи и корупция срещу „Рихобот инженеринг“ и „Корнелиус шипинг“.

— Подкупи и корупция? Какво са могли да направят?

— Не мога да ти кажа всичко. Твърде е дълго, но има много общо с връщане на топката и нечестни сделки за военни договори. Всичко, което мога да ти кажа, е, че това е бомба със закъснител, и затова дойдох да говоря лично с Йохан. Искан да го накарам да разбере, че ако реши да се насочи с главата напред срещу сенатора Хубслагер, това ще е най-лошото нещо, което може да се случи.

Очите на Хестер потъмняха. Станаха тъмнокафяви и много напрегнати.

— До каква степен дълго е много дълното? — попита тя.

— Достатъчно дълго, за да вкара името на Корнелиус в общественото мръсно миризливо пране.

— Е, добре, какво? Аз не съм дете, Джек. Познати са ми някои от немного приятните страни на света.

Джек се изчерви.

— Зная това, Хестер. Щом като Родерик управлява „Рихобот“, неминуемо той е отговорен за това, което се е случило.

Трудно би било за който и да е да каже на една майка, че синът ѝ е изключително отговорен за нещо толкова дълго. Хестер стоеше изправена. В съседната стая китарата свиреше тъжна мелодия на мексиканска песен и сенките танцуваха по белите стени като паяжини. Леко подухване размърда листата на едно от растенията в кошниците.

— Не бих могла да го кажа на никой друг, Джек, но Родри не е непременно отговорен в истинския смисъл на думата за много от неговите собствени решения — каза тя с точно премерен глас. — Родри е строител, нали знаеш. Мечтател. Но той не е човекът, който взема решения. По-голямата част от наистина важната му бизнес политика води Силия. Тя е много твърдо и кадърно момиче и се страхувам, че много често тя извива гръбнака на Родри.

Джек бе смутен. Той не бе искал да принуждава Хестер да казва неща от този род нито за Йохан, нито за някое от децата си. Той

обичаше Родерик, макар добре да знаеше колко е мекушав, и Ели се разбираше добре със Силия. Но дори и Родерик да не бе лично отговорен за изпращането на тези момчета проститутки на адмирал Месинджър, неговата мекушавост е забъркала майка му и баща му в нещо, което можеше да се обърне в най-лошия и най-голям бизнес скандал за години.

— Всъщност, който и да е отговорен, цялата организация на Корнелиус ще понесе ударите, а това означава Йохан. Някой е подкупил адмирал Месинджър, за да подкрепи договорите в полза на „Рихобот“ за моторните торпедни лодки, като му е доставил три млади момчета проститутки. Сенаторът Хубслaгер има пълни подробности, дори снимки, за доказателства.

— И, разбира се, Йохан иска да откъсне главата на сенатора Хубслaгер — каза Хестер.

— Ти не си шокирана? — попита Джек.

Хестер смирено държеше ръцете си в скута.

— Не, Джек, не съм шокирана. Може би преди десет години щях да бъда шокирана, но времената се промениха. Спомням си, когато за първи път разбрах, че „Корнелиус ойл“ е предложил една млада дама за нощно удоволствие на френски клиент. Бях ужасена. Но различните хора имат различна цена, Джек, и предполагам, че когато управляваш успешен бизнес, трябва да знаеш каква е цената.

— Бих желал просто пресата и обществото да имат еднакви възгледи.

Хестер оправя роклята си.

— Не искам да кажа, че не съм погнусена, Джек, но не съм шокирана. А какво каза Йохан?

— Той бе вбесен, разбира се. Не е знаел нищо за това. Но това, което ме безпокои, е, че той ще предизвика Хубслaгер да разкрие всичко, а Хубслaгер има толкова много доказателства, че няма да пропусне възможността да превърне всички ви в парцали за миене на пода. Ако не успееш да накараш Йохан да бъде малко по-гъвкав, предстоят ви големи неприятности.

— Добре — въздъхна Хестер. — Ще направя всичко възможно, но Йохан има малко особено отношение към секса. — Тя сведе клепачите си, гримирани в синьо. — Не зная защо и никога не съм успяла да разбера, но изглежда, че според Йохан сексът е само за

възпроизвеждане на деца и за случайно, временно освобождаване от напрежение. Ето, не трябваше да ти казвам това. Но ние сме приятели от дълги години.

— Хестер...

Тя поклати глава.

— Няма нужда да казваш, че съжаляваш. Нямаше да ти казвам, ако не исках.

Тя стана и премина по полирания паркет, лавандуловата ѝ рокля се отразяваше в тъмното дърво и тя приличаше на кънкьорка, която се пързалияше върху мистериозен басейн. Кръстоса ръце върху гърдите си, сякаш ѝ бе студено.

— Бракът ми с Йохан се оказа много странно изживяване — каза протичко тя. — Той може да бъде така спонтанно разточителен, че може просто да те разплаче. Може да бъде любвеобилен по малко грубоват начин, но не вярвам някога да ме е обичал истински и дори да е обичал някого. Може би е имало някога някой. Аз го срещнах едва когато бе на тридесет и шест години и предполагам, че е познавал някои млади дами преди това. Има една много стара снимка между неговите частни документи; видях я, когато се преместихме на остров Линууд — едно момиче в боа от пера. Аз обаче я зърнах само веднъж и мисля, че той я е скрил или я е хвърлил.

Джек седеше тихо и напрегнато, със замислено сплетени пръсти, като се надяваше, че Хестер ще му спести най-трудните моменти на нейния двадесет и девет годишен брак. Той не искаше да бъде поставен в положение да прави избор между двамата, защото обичаше и двамата.

— Това, което наистина искам да знам, е доколко ти можеш да го склониш да не предизвиква Хубслагер — каза той. — Едно разследване на цялата тази история с адмирал Месинджър може да почака за по-късно, когато сме сигурни, че ще излезем от тресавището.

Хестер го погледна малко тъжно.

— Да, мисля, че мога да го накарам да си въздържи гнева — каза тя.

Настъпи мълчание за няколко минути, докато китарата продължаваше мексиканската любовна песен, която бе просто абсурдно романтична.

— Трябваше да се омъжа за човек като теб — каза Хестер. — По-млад и не толкова комплициран.

Джек не каза нищо. Той сведе поглед надолу към пода и си пожела животът да не е така дяволски объркан. Хестер се върна към канапето, полите ѝ шумоляха и тя застана до него. Забави се за момент и после положи хладните си пръсти на врата му и леко го масажира с чувствени трептения.

— Понякога си мисля, че съм прахосала женствеността си. Не моята интелигентност или личността си, защото Йохан никога не ги е накърнил. Но той никога не направи да се чувствам като жена. Понякога това ме отчайва, защото той е така мъжествен и толкова привлекателен физически. Може би е имал възможност да обича, когато е бил по-млад, но ако е имал, той я е загубил някъде по пътя.

Тя коленичи на килима пред него и обви с ръце врата му, така че той гледаше право в широко отворените ѝ кафяви очи. Дори на четиридесет и осем години тя все още беше красива, а деколтето ѝ бе достатъчно дълбоко, за да показва гънката между малките ѝ закръглени гърди. Бръчките около очите ѝ, тези, които не бяха загладени от доктор Карлсон и доктор Микаел, само омекотяваха напереността на сърцевидното ѝ лице.

— Знаеш ли значението на думите на тази песен? — каза тя, когато струните на китарата донесоха мелодията на испанската страст.

Джек се изкашля леко и пошепна:

— Не.

Хестер навлажни устните си.

— Те говорят за едно младо момиче от Куатро Сиенегас, което научава, че любимият ѝ е загинал на война. Всъщност той е бил само ранен, но когато се завръща, за да я търси, тя вече е омъжена за друг, един търговец, когото тайно презира. Тя пее тази песен, застанала на верандата на своята къща, като наблюдава как нейният любим върви надолу по улицата ръка за ръка с нейната по-млада сестра. Хорът казва: „Аз продадох любовта си за хиляди песети, но всичките сълзи в Коахуила не могат да я откупят“.

Джек я погледна весело и каза:

— Ти лъжеш. Тази песен е „Цветята на Тулансинго“, Ели я има на плоча.

Хестер се усмихна, наведе се напред и го целуна топло по устните.

— Ако бях Ели — пошепна тя, — щях да се гордея с това, което каза.

Докато преминат с велосипедите си през високата трева надолу покрай езерото, те бяха вече съвсем задъхани и се надсмиваха на собствената си физическа слабост. Хоуп пристигна там първа, но Филип носеше кошница с продукти и бе почервенял и потен, когато най-сетне слезе.

— Поне няма да има нужда да я сваляш обратно.

Тя се изсмя.

— Ние ще сме изяли всичко.

— Това, че ще бъде вътре в мен вместо вън от мен, още не означава, че ще тежи по-малко — протестира Филип.

Те подпряха велосипедите си на едно дърво хикори, Филип отвърза кошницата и я постави на тревата. Той разпротря карираното одеяло, което бе сгънато грижливо върху кошницата, и я обърна така, че Хоуп да може да извади студеното пилешко и плодовете. Тя му подаде бутилката с изстудено шампанско, обвита в хартия, за да се запази студена.

— Това е твоята част — каза тя. — И мисля, че още сега бих пийнала малко. Това е наистина последният път, когато възприемам твои идеи. „Малко кръгче край езерото“, боже господи, това беше като обиколката на Франция.

— Но я направихме, нали? — отговори Филип. — Някой малодушен щеше да се откаже още на Тахоник хил.

— Не се тревожа за моето сърце — каза Хоуп, — за краката си се безпокоя. Ще получа прасци като на някоя руска балерина.

Филип разви тела от бутилката с шампанско.

— Един от вас трябва да има мускули — подразни я той, — а Мартин като че ли не играе ролята си.

— О, Филип! — каза тя и хвърли една праскова към него.

Той се отдръпна усмихнат.

— Не се опитвам да бъда груб — каза ѝ той. — Това е просто защото последния път, когато посетих Грейси скуеър, случайно

закачих шапката си на носа на Мартин вместо на закачалката.

Хоуп облиза устните си, но този път не отговори. Тя подреди плодовете и започна да подрежда чиниите за пикника.

Филип погледна през отворения капак на кошницата и извика:

— Хоуп?

Тя отново не отговори.

— Не се сърдиш, нали — каза той. — Хайде де, аз само се шегувах.

Тя го погледна и той видя по очите ѝ, че всъщност не бе раздразнена.

— Просто не забравяй това — каза тя, като отваряше буркан с кисели краставички, — има само един човек, комуто е позволено да критикува Мартин, и това съм аз. Той е мой съпруг и аз съм негова съпруга и каквото и да си мисля за него, си е моя собствена работа.

Филип издърпа тапата на шампанското и повдигна двете чаши с лявата си ръка така, че да може да ги напълни до ръба.

— Мартин не е чак толкова глупав — забеляза той, като чакаше мехурчетата да се успокоят. — Представител на „Крайслер“ за Източния бряг, намери си апартамент край реката, ожени се за теб. Има един милион младоци, дяволски по-умни от Мартин, които биха си дали предните зъби за всичко това. — Той подаде чаша на Хоуп. — Ако нямаш нещо против — добави той с усмивка, — трябва да призная, че е мършав.

Те изядоха пилето и плодовете, изпиха шампанското и после се облегнаха на дънера на дървото хикори малко сънливи, но доволни. Денят беше горещ и влажен, каквито са дните по това време на годината в щата Ню Йорк, недалеч от Кент, Кънектикът, където бащата на Филип Страчан имаше малка лятна къща. Тя се намираше само на половин час с кола от мястото, където Хоуп преди три години бе намерила Луис Босор. Но всичко, което се бе случило през онази нощ, сега приличаше само на филм, който някога бяха отишли да гледат, и то толкова отдавна, че бяха забравили кой участваше в него.

Трите изминали години не бяха допринесли за помъдряването на Филип Страчан, нито за намаляването на неговата помпозност, но със сигурност се бяха отразили на добрата му външност. Лицето му бе загубило вида на богато отгледано дете и косата му бе по-къса и не така къдрава като на ангелче. Докато стане на тридесет години,

сигурно щеше да добие този суров, героичен вид на баща си — сенатор Уилям Страчан, и сигурно с двойно старание щеше да одира кожата на хората. Той завършваше следването си по банково дело и счетоводство, преди да влезе в семейната брокерска фирма като младши партньор. Можеше да бъде много отегчителен, когато започваше разговор за състоянието на пазара.

Хоуп, седнала край езерото в своята пъстра воалена рокля и бели обувки, с широкопола шапка на тревата край нея, не бе особено заинтересувана от какъвто и да е разговор. Тя копнееше за компанията на мъж, който не ѝ носи винаги цветя, не се съгласява да прави това, което тя иска, да посещава ресторанти или театри по нейно желание и да ѝ купува подаръци, каквито ѝ хрумват на ума. Тя тъгуваше за мъж, чието тяло е твърдо като мъжко тяло, който миришеше на мъж, който действа грубо и импулсивно, както би могъл да действа истински мъж. Пиеше шампанско и портокалов сок още от рано сутринта, флиртуваше с твърде много съпрузи по соаретата и танците, които посещаваха, караше своето де сото купе през толкова червени светлини, че чекмеджето на колата бе пълно с неплатени квитанции, и вече два пъти, когато Мартин бе по работа в Детройт, се бе любила в коли с мъже, които пияна бе подбрала от някоя вечеря.

Този уикенд Мартин беше в Бостън, където планираше ново намаление на крайслер роял. Като начало Хоуп си бе помислила, че ще бъде добре, ако посети родителите си в Кънектикът, но в петък вечерта Филип Страчан се бе обадил и я бе поканил на пикник за следващия ден. Тя изведнъж си спомни какво ѝ бе казал онази вечер, когато бяха взели Луис Босор със себе си: „Ти си рядък екземпляр“. И сега, може би, за да се убеди дали наистина мисли така, тя прие.

Облегнат на лакътя си върху тревата, Филип извади цигара и я запали. Над блестящата повърхност на езерото голямо ято бели патици несръчно махаха криле.

— Наистина ли си чак толкова нещастна? — каза Филип.

Хоуп подпря брадичката на коленете си и мечтателно погледна към водата.

— Мисля, че всъщност не зная какво е щастие.

— Ами, като си помислиш, и аз не зная. То е някакво състояние на мисълта, нали? Но зная какво е нещастие.

— Имаш ли цигара? — Тя въздъхна.

Той ѝ подаде своята, тя си дръпна продължително и му я върна. Изпусна дима нетърпеливо в тънка ивица.

— Да ти кажа право, Хоуп, не знам защо се омъжи за Мартин по начало. Ти знаеше, че няма да се разбирате.

— О, ние се разбираме много добре. Той наистина е много мил, като куче.

— Не ми казвай обаче, че искаш да си омъжена за куче. Можех да ти дам Кинг. Той е расов и нещо повече — красив, и обзалагам се, че щеше да бъде многократно по-добър съпруг от Мартин.

— Филип, не го обиждай. Не искам да чувам това. Дори не искам да говорим по този въпрос.

— На мен ми се струва лудост да продължаваш да бъдеш омъжена, когато разводът би бил толкова лесен? Можеш да се освободиш за шест седмици, ако си вземеш добър адвокат. Кажи на съдията, че Мартин е бил жесток към теб. Отива в командировки и те оставя сама да се грижиш за себе си. Разни такива неща. Съдиите много ги обичат. А ако се разплачеш в носната си кърпичка, ще ти дадат и целия апартамент на Грейси скуеър и петнадесет хиляди на година — вдигна рамене Филип.

Хоуп взе цигарата от ръката му и дръпна дълбоко.

— Аз нямам нужда от пари, Фил. И въобще не ме интересува дали ще видя отново този малък, жалък апартамент.

— Още малко шампанско? — попита Филип.

Тя подаде чашата си.

— Омъжих се за Мартин само за да покажа на баща си, че съм независима. Това беше сериозен акт на противопоставяне. Щом като ме изпратиха у Ландзер като наказание, тогава, по дяволите, аз го направих да изглежда, че ми е било най-приятното нещо на света. Боже господи, каква цена заплатих. Знаеш ли какво, когато гледам Мартин по пижама, готов за лягане, си мисля наум — погледни се, ти, неудачен малък червей. В този момент си желая някоя огромна птица да долети и да го отнесе в човката си.

Филип разхлаби връзката си.

— Може да бъде организирано. Ще поприказваме с дружество „Одубон“.

Хоуп се усмихна и поклати глава.

— Имам ужасното чувство, че никога няма да мога да се отърва от Мартин Ландзер, докато съм жива. Може би това е наказанието ми за Луис Босор. Мисля, че Господ не може да ми направи нищо лошо.

— Развесели се — каза Филип. — Това нали е пикник.

— Трябваше да донесеш и грамофон — каза тя. — Можехме поне да имаме малко музика.

— Грамофон, велосипед и може би трябваше да балансирам плочите на ръката си?

Хоуп стана и направи няколко крачки към пенливия бряг на езерото.

— Ти не си като Мартин — каза тя. — Мартин би носил джазбанд от пет човека на гърба си, ако бях пожелала. — Тя ритна обувките от краката си. — Топло е, сякаш сме в Африка — каза тя.

— Може да поплуваме — даде идея Филип.

— Не сме си донесли кърпи.

— Можем да се излегнем на тревата и да изсъхнем на слънцето. Сигурно така са правели, преди да бъдат измислени кърпите.

— Никой не е измислил кърпите. Как може да измислиш кърпа?

Филип стана и започна да разкопчава бялата си риза.

— Някой трябва да ги е измислил. Не може да си представиш неандерталците да слизат до водните хранилища с турски кърпи около раменете си, както и с четки за търкане на гърба, нали?

Хоуп се обърна. Слънцето, отразено във водата, осветяваше лицето ѝ. Очите ѝ бяха светли и ясни.

— Добре тогава, хайде да поплуваме — каза тя.

Наведе глава и Филип разкопча роклята ѝ до кръста. Когато откопча последното копче, той се наведе и я целуна по врата там, където къдравата ѝ коса се събираше. От езерото излетяха две-три патици, разплискаха вода и отново се установиха на повърхността.

Роклята на Хоуп падна на земята, около глезените ѝ, и тя остана в късия си кремав комбинезон, главата ѝ сведена, а ръцете ѝ отпуснати встрани. Филип се приближи още повече до нея, завря лицето си в косата ѝ и я прегърна през кръста с мускулистите си ръце.

— Ако ми бе обърнала малко повече внимание преди — пошепна той.

Тя наклони главата си още по-близо до него и го целуна по челото.

— Ако ти ми бе обърнал малко повече внимание.

Ръката му потърси и хвана меките ѝ гърди през тънкия хлъзгав плат на комбинезона. Леко потри гърдите ѝ между пръстите си, докато набъбнаха, а тя каза още по-тихо:

— Трябва да поплуваме.

Той не отговори, но вдигна комбинезона над главата ѝ, а тя вдигна ръцете си, да му помогне, подобно на предаваща се викторианска нимфа. Комбинезонът падна на тревата, подхванат бе от топлия летен бриз и бе отнесен надалеч.

Тя се обърна; нямаше нищо върху себе си, освен френските пантофки и златните гривни. Обхвана го с ръце, а той я притисна към себе си и започна да си играе с гърдите ѝ, докато тя потрепери и захапа мускулите на гърдите му със зъбите си. Те се целуваха, тя имаше чувството, че той я поглъща, когато отваряше очи, виждаше загорелите му от слънцето страни, миглите му и къдравата му коса, а блестящата зелена слънчева светлина танцуваше по листата на дървото хикори. Ръката му се спусна надолу и я докосна. Тя знаеше, че вече е влажна като зряла праскова, току-що захапана от някого. Пръстите му проникваха все по-навътре и тя започна да го моли ту да престане, ту да продължи, ушите ѝ бучаха, искаше ѝ се да се пръсне на хиляди парчета, той бе толкова близо до нея, че тя чувстваше дъха му, чувстваше електрическите вълни, които докосваха всеки нерв в бедрата и стомаха ѝ и най-сетне въздъхна:

— Ах!

Той я галеше, милваше и шепнеше:

— Хоуп, скъпа моя Хоуп.

Тя стоеше вкопчена в него, трепереща и безсилна. Постепенно чувството започна да отслабва и тя вдигна глава, за да погледне в очите му.

— Не — каза тя с неуверен глас. — Не съм твоята скъпа Хоуп.

Той докосна челото ѝ.

— Мислиш ли, че някога това може да стане? Някога?

Тя се усмихна и погледна настрани към тревата, където лежаха захвърлените ѝ бикини.

— Не би трябвало да мисля така, но човек никога не знае. Бъдещето винаги връхлетява върху ни и ни изненадва.

Без да продума нещо повече, тя разкопча белите му летни панталони и му помогна да се събуе. Тънките долни гащи бяха прилепнали към тялото му. Тя ги свали и го хвана с малката си ръка, а диамантеният пръстен блестеше, докато тя го галеше. Погали го няколко пъти, той я грабна за раменете и промърмори нещо, което тя не можа да разбере, но лесно се досети. През езерото, дори през маранята от влажна топлина, те можеха да бъдат забелязани доста ясно. Хоуп гола, залепена за грапавото дърво хикори, а Филип плътно прилепнал към нея. Можеше дори да ги чуеш как дишат и се смеят и високия крясък на Хоуп, когато достигнаха момента на върховно блаженство. После, подобно на деца, те се гмурнаха под бълбукащата вода и плуваха почти двадесет минути с глави над водната повърхност. Филип си пееше „Жълтата роза на Тексас“ и Хоуп се присъедини към него. После се излегнаха на тревата, докато слънцето изчезваше зад върховете на дъбовете край езерото, вятърът стана хладен, те се облякоха, събраха одеялото и остатъците от пикника и тръгнаха с велосипедите си към дома. Късното слънце обагреше велосипедите им в оранжево. Хоуп бе подарила на Филип бикините си за спомен и той ги бе завързал около дръжките на колелото, така че те се вееха по пътя. Носеше се топлият аромат на ранната лятна вечер. Хоуп бе така щастлива и все пак така нещастна, че клепачите ѝ блестяха от сълзите, събрани под тях. Много малко си говореха вече. Спряха веднъж, преди да стигнат до пътя за лятната къща на Страчан, и Филип докосна леко косите и устните ѝ с върха на пръстите си.

— Мислиш ли, че има някакъв смисъл? — попита той с гърлен глас, малко несигурно.

— Не зная — каза тя.

— Можем ли да се срещнем отново?

— Не по този начин. Трябва да бъде тайно. Мартин никога няма да се усъмни, но неговите и моите родители ще се усъмнят.

Той погледна към тънката ѝ китка с тежките златни гривни.

— Няма да имаш нищо против, ако ти се обадя? Може би скоро?

— Филип, не зная. Не бива да се появява съмнение.

— Зная — преглътна той, — но аз те обичам.

Тя го погали по страните.

— Не, не ме обичаш. Ти просто си въобразяваш.

— Може би си права — повдигна рамене той. — Но знаеш ли какво казват за въображението? То може да помести планини.

— Не въображението. Вярата.

— Вярата не се ли връзва с Хоуп?

Тя го целуна бързо с любов и отново се качи на велосипеда.

— И милосърдието се свързва — извика тя, когато вече се бе отдалечила, преди Филип да може да отговори.

Джек посрещна Ели на гарата, когато тя пристигаше с влака от Каролина. Помогна ѝ при пренасянето на пакетите и кутиите за шапки до мястото, където бе паркиран техният буик файтон. Денят бе задушно горещ, но Ели изглеждаше свежа и хладна в зелената си рокля и бяла шапка със зелени панделки. Джек ѝ отвори вратата да влезе, даде монети на носача за багажа и сам зае шофьорското място.

— Без шофьор? — попита тя.

— Не ме ли одобряваш?

— Нищо подобно. Мислех си да не би Лойд да е болен.

— Дадох му свободен ден. Искаше ми се сам да те посрещна.

Джек изведе колата от гарата и пое по улицата през трафика. Слънцето грееше във врата му и той си сложи шапката.

— Как беше в Калифорния? — попита той.

— Също горещо — отговори тя, като търсеше пудриерата си, — но ми бе приятно да видя всички, така че не обърнах внимание. Трябва да видиш децата на Роуз. Само миналата година още приличаха на бебета. Сега вече са на училище, а Били няма предни зъби.

— Охо!

Ели намери пудриерата и бързо напудри носа си. Джек обърна по Луизиана авеню към Конститушън авеню и след това куполът на Капитола блесна зад дърветата.

— Как е Ренди? — попита тя.

— Ренди? Той е добре, чудесно. Сега работи по един въпрос за Департамента по земеделието. Може да се окаже добра стъпка за в бъдеще, разбира се, ако спечели, но аз мисля, че ще спечели.

Ели затвори чантичката и се усмихна.

— Спомняш ли си, когато той искаше и двамата да станете железопътни инженери?

— Какво те наведе на тази мисъл?

Тя погледна към него.

— Не зная. Може би си спомням за времето преди години.

— Сякаш изпитваш носталгия по Южна Каролина — каза ѝ той, без да обръща главата си.

— Може би.

Те караха мълчаливо по Конститушън авеню, покрай Белия дом, към моста „Теодор Рузвелт“. Като се приближиха до реката Потомак, стана по-ветровито и Ели свали шапката си, за да си оправи косата. Сега, когато бе на средна възраст, хубостта ѝ бе намаляла, тя бе попълна и около очите ѝ имаше тънки бразди. С тъмни очила приличаше на Бет Дейвис както би изглеждала след двадесет години.

— Уморена ли си? — попита Джек.

— Малко. Защо?

— Бих искал да се отбием у сенатора Карлбек, който обеща да ми даде някаква информация.

Ели вдигна рамене.

— Щом като аз няма да гостувам. Важно ли е?

Той оправи огледалото на колата, за да надмине огромен дизелов камион с надписи „Манасас транспорт“, който бе издълбан с мръсни букви на страните му.

— Има нещо общо с „Корнелиус шипинг“ — каза той.

— Имаш предвид по процедурите за корупция, за които ми каза? Джек кимна с глава.

— Сериозно ли е? — попита тя.

— И така, и така.

— Е, добре, колко сериозно е и така, и така?

Джек я изгледа и се намръщи.

— Унищожително, ако искаш да знаеш. Имаше шанс сенаторът Хубслегер да се задоволи с „Бруклайн индъстрис“ вместо с „Корнелиус шипинг“, но историята с адмирал Месинджър беше твърде пикантна, за да могат да не ѝ обърнат внимание. Изоставиха намеренията си към „Бруклайн“ и сега три адвокатски фирми работят за Сенатския комитет с папките по правителствените договори и окръжния съд в Ню Йорк.

Ели протегна ръка през седалката и нежно я сложи на коляното му.

— Трябва ли наистина да се забъркваш? — попита го тя. — Няма да ти донесе нищо добро, ако излезе наяве, че някога си поддържал Йохан, особено ако го обвинят в корупция.

— Някога той спаси живота ми. — Джек стисна бързо и с любов ръката ѝ. — Той спаси живота ми и така аз можах да го прекарам с теб, затова съм готов да направя каквото му е нужно и когато му е нужно.

Той даде десен мигач и зави надолу по тихата, широка улица с дървета отстрани, където живееше сенаторът Карлбек.

— Знаеш ли колко ме поласка, като каза това? — каза Ели.

Джек се усмихна.

— Аз не ти правех комплимент, скъпа. Това е самата истина. Така чувствам нещата.

Те спряха край богатата тухлена къща с бяло боядисана облицовка, с поляна с неестествен смарагдов блясък и редове от магнолии, които стояха изправени като вдървени и ужасени деца. Навън, на боядисания в бяло портал, посивял мъж с късо подстригана коса, тежки очила и раздърпан пуловер подстригваше висящите растения, за да растат в строги редици.

Излязоха от колата и тръгнаха по чистата каменна пътека.

— Добро утро, сенатор! — извика Джек. — Как е градината?

Възрастният мъж закачи ножиците за подрязване и свали градинарските ръкавици.

— Радвам се да те видя, Джек. Ели, как си?

— Няма да се бавим — обясни Джек. — Ели току-що пристига от Южна Каролина и с нетърпение очаква да си почине. Тя обиколи всичките си лели, братовчеди и внуци и сега се връща.

Сенаторът Карлбек проточи небръснатия си врат.

— Фани от години ме заплашва, че ще ме завлече на такава обиколка чак до Монтана. Почти бях щастлив, когато избухна войната, защото това означаваше, че съм много зает и не мога да отида.

— Хайде, хайде, сенатор — каза Ели.

Сенатор Карлбек изръмжа от удоволствие.

— Няма никакво значение, когато му дойде времето, Фани винаги е мнозинство при гласуване без оглед за какво.

Джек се усмихна предпазливо.

— Получихте ли информацията? — попита той.

Сенаторът Карлбек хвърли въпросителен поглед към Ели, но Джек каза:

— Не се безпокойте, Ели знае. Казах ѝ всичко, когато Хубсласгер за първи път се обърна към мен.

— Добре е и двамата да знаете, че този въпрос е с най-голяма секретност — каза сенатор Карлбек. — Ако някога се разбере, че аз съм ви казал, ще трябва съвсем категорично да го отрека и вие ще понесете всички последици.

— Зная това — каза Джек.

— Добре тогава — каза Карлбек, като сложи ръце в джобовете си. — Като начало мога да ви кажа, че Хубсласгер е готов на живот и смърт да преследва „Корнелиус шипинг“ и всички висши чиновници. Но няма да направи нищо до края на месец септември или началото на октомври, когато изборите започват да бълбукат. Тогава ще надуе тропета, ще вдигне завесата и ще се надява да излови съвсем неподготвени колкото се може повече хора.

— Президентът знае ли? — попита Ели.

Сенатор Карлбек вдигна рамене.

— Трудно е да се твърди със сигурност. Но Хубсласгер имаше среща с ФДР (Франклин Делано Рузвелт) преди две седмици и не мога да си представя, че такъв човек като Хубсласгер би могъл да говори за нещо друго с президента!

— А какво е неговото мнение? — попита Джек, като деликатно погали един от чашковидните цветове на магнолията.

Сенатор Карлбек потърка брадата си.

— Има няколко възможни подхода. Но може би е интересно да знаеш, че преди няколко месеца комунистическа група разпространяваше списък във Вашингтон и в този списък бяха имената на всички големи корпорации, които тайно даваха значителни помощи за изборната кампания на ГОП^[1]. И като казвам значителни, аз имам предвид милиони.

— И едната е била „Корнелиус шипинг“? — попита Ели.

— Отгатна — каза сенатор Карлбек. — Предполагам, че сенатор Хубсласгер се е добрал до този списък и започва разследването за подкупи и корупция, за да окаже давление над тези корпорации, които са били набелязани. Той не е заинтересуван толкова от морала в

индустрията, колкото да бъде избран ФДР за трети път, ако може да докаже, че кандидатът на републиканската партия е бил финансиран от печалбите, придобити чрез сексуална корупция. Това е все едно да докаже, че този човек е сводник. Тогава Рузвелт няма да загуби.

— А какъв е мотивът на Хубслагер? — искаше да знае Джек. — Освен че е сенатор от демократическата партия?

Сенатор Карлбек погледна учудено.

— Какъвто е мотивът на всеки от нас да направи каквото и да е. Лична амбиция. Хубслагер сега е на четиридесет и шест години, но никога не е заемал значителен правителствен пост. Ако може да докаже, че републиканската партия и „Корнелиус шипинг“ са непочтени, тогава ФДР очевидно ще бъде благодарен, когато встъпи в длъжност.

— Мислех си, че Йохан се разбира много добре с президента — прекъсна го Ели.

— Разбира се — каза Джек, — и Хестер е като любимата сестра на Елинор, но това е само защото Йохан публично никога не взима ничия страна като политик и ако прави някакви дарения, прави ги тайно. Ако ме питате, повечето от даренията на „Корнелиус шипинг“ се одобряват от Дейвид Букбайндър, а Букбайндър държи да бъде от дясната страна на Дюи.

— Каква бъркотия — каза Ели.

— Разбира се, че е бъркотия — съгласи се сенатор Карлбек, — но политиката винаги е бъркотия и освен това може би е добре да имате един лост.

— А какво е това?

— Ще трябва сами да си го откриете, като помислите, и то няма да бъде лесно. Но едно нещо може да накара Хубслагер да замълчи и това е неговото пряко участие в инвеститорския план за подпомагане от 1938 година.

Джек повдигна едната си вежда.

— Спомням си случая. Но той стана много известен с него, нали? Набра милиони долари за възрастните и всички казваха колко милосърден човек е. Наричаха го господин Милосърдие, не е ли така? Най-малко в продължение на един месец.

— Един от моите колеги в Сената има доста солидна информация, която доказва как Хубслагер и Джоркинс са отклонили

близо триста хиляди долара от този благотворителен план за собствените си джобове.

— Вие се шегувате. Кой е той?

Сенатор Карлбек направи кисела физиономия.

— Мога да ви кажа, но няма много да ви помогне. Това е сенаторът Страчан, а сенатор Страчан е амбициозен, далновиден и ще наблюдава изборите през 1944 година.

— Какво означава това?

— Това означава, че още събира свидетели, клетвени декларации и факти. Той си позволи тази загуба на време, защото се надява Джоркинс да се кандидатира за президент през 1944 година и иска да осигури чудесен скандал, който да пусне в комина на Джоркинс, когато започнат предизборните събрания за определяне на кандидати.

— Ти смяташ, че сега няма да разкрие информацията?

— За нищо на света, дори за всичкото уиски в рая. Никога, щом се отнася до възможността да дискредитира Хубсласгер. За сенатор Страчан Хубсласгер е нещо като жалко същество и сигурно няма да иска да пропусне такъв величествен скандал, свързан с такова нищожество.

— Говорили ли сте с него? — попита Джек.

Сенатор Карлбек кимна.

— Да, разбира се. Миналата седмица обядвахме заедно в клуба, но той таи всичко в себе си. Единственият начин, по който аз самият разбрах, беше, че поиска от мен клетвена декларация за множеството инвеститорски трансакции.

Джек се загледа замислено. Прашен вятър духаше през клоните на магнолиите и цветовете се клатушкаха. На отсрещната страна на улицата един шофьор лъскаше черен кадилак, модел шестдесет — специален, и момченце във фланелка го наблюдаваше. Синьото лятно небе бе прорязано от високи облаци.

— Имате ли нужда от пари? — попита Джек. — Трябва ли да плащате на някого?

Сенаторът поклати отрицателно глава.

— Приемете го като услуга. И без това не може особено да се помогне, ако не успеете да придумате сенатора Страчан да даде това, което има.

— Струва ли си да опитваме? — попита Ели. — Не искам Джек да се свързва с нещо, което би навредило на репутацията му.

Сенатор Карлбек сложи приятелски ръката си върху рамото ѝ.

— Ще ви кажа нещо, Ели. Ако дойде време, когато не ще се наложи да рискувам репутацията си поне веднъж на ден, тогава ще си опаковам багажа и ще си отида там, откъдето съм дошъл. Репутацията е затова, за да я рискуваш.

— И все пак това ме тревожи — каза тя. — Имам предвид... може да означава ужасен скандал, нали?

Сенатор Карлбек сви вежди и започна да си слага градинарските ръкавици.

— Предполагам, че може. Но помнете, че единствената разлика между политическия скандал и нормалната ежедневна работа във Вашингтон е, че вестниците ще научат.

— Вие сте стар циник — каза Ели и целуна сенатора по страната.

Те поговориха още малко за предстоящите избори и после се сбогуваха. Когато отиваха към колата, Ели каза:

— Какво, за бога, ще правиш сега? Никога не сме се срещали със сенатора Страчан, нали? Не се ли говори, че е страшно изпечен?

Джек ѝ отвори вратата.

— Печен или не, той сигурно се поддава на някакво убеждаване. Той като че ли е единственият ни шанс.

— Ти не трябва да правиш това, Джек. Можеш да го зарежеш още сега и никой няма да има нищо против. Даже и Йохан. Той ще разбере.

Джек затвори вратата на колата и завъртя ключа.

— Зная — каза тихо той. — Но мисля, че вече съм се заангажирал. И ти знаеш какво ми каза веднъж. Каза, че ако аз някога се предам на крадците или на политическите парвенюта, тогава наистина ще те разочаровам, а аз не искам никога да направя това.

Ели се канеше да каже нещо, но Джек я изпревари.

— Сенаторът ни маха за довиждане — и те двамата се обърнаха да му отвърнат. После се изтеглиха от ъгъла и тръгнаха назад към аутобана. Беше прашно и жестоко горещо, така че Ели развърза тънкия си копринен шал.

— Обичам те — каза тя. — Толкова, колкото винаги, дори повече.

Джек я погледна.

— Аз също те обичам.

Тя посегна през облегалката на колата и нежно погали посиняващата коса.

— Ти се тревожиш за нещо, нали? Нещо, което не ми казваш.

Той махна, като че ли не е важно.

— Не правиш това само за да се отблагодариш на Йохан, че ти е спасил живота, нали? Ти въобще не си си спомнял за това коработушение от години.

Той обърна буика на юг и те тръгнаха срещу бляска на златното слънце по сребристия аутобан.

— Това е едно от тези неща. Изведнъж ти се иска да уредиш старите си дългове.

— Ти не си от тези, Джек. И не по този начин. Ти знаеш, че Йохан е виновен, сигурна съм. Дори и да не е знаел лично за адмирал Месинджър, неговата корпорация е знаела и това го прави морално отговорен. И аз съм сигурна, че знае за всеки малък или голям подкуп и шмекерия, която се върши. Хайде, Джек, ти дори не го обичаш особено много.

— Не че не го обичам...

— Сам ти каза преди два или три месеца, че изглежда благороден, остарял и достопочтен, но това е само привидно.

— Ами да, това е вярно.

— Тогава защо се забъркваш в тази работа? Не разбирам. Зная, че кучетата изяждат котките, котките изяждат мишките, а сенаторът Хубсласгер не е по-почтен от Йохан или от който и да е друг, и знам, че чувстваш задължение към Йохан, но сигурно не чак толкова голямо?

— Дължа на Ренди нещо — каза Джек. — Дължа на Ренди един вид обещание. Нещо да му покажа, че разбирам.

— Ренди? Какво общо има Ренди с това?

Джек кара известно време в мълчание.

— Джек?

Той се обърна и я изгледа с лице уморено от тъга.

— Наблизо има ресторант, мисля, че е по-добре да спрем и да поговорим там на чашка — каза спокойно той.

Те се изтеглиха от пътя и паркираха пред ресторанта. Той беше като тиролска къща с храсталак от борове и неонova реклама, на която

се четеше: „Влизай и яж“. Дебел мъж с малка панамена шапка седеше в бледозелена кола „Хъдзън Ейт“, ядеше салам и слушаше бейзболно предаване. Камион профуча и изсвири.

Не беше най-подходящото място за приказки, особено когато бяха толкова изпълнени с чувства и така скъпи един на друг. Седнаха на една малка мръсна масичка при прозореца, където рояк мухи се блъскаха в стъклото, и келнерката в кадифен жакет им донесе два коктейла. Зад бара барманът водеше мъчителен разговор с някой, който твърдеше, че трябва да не се намесваме във войната, той лично не можел да отиде да се бие с германците, тъй като дядо му бил от Дрезден.

— Какво има, Джек, днес говориш така странно! — пошепна Ели. — Какво се е случило?

Отначало Джек не можа да отговори, не можа да изговори думите. Той гледаше напитката си и после каза:

— Става дума за Ренди. Преди няколко дни, когато ти замина за Каролина, ме покани на обяд.

— Той е добре, нали? Имам предвид, че не е болен?

— Не, не, той е чудесно. Няма нищо подобно.

— Тогава какво ти каза?

Джек вдигна глава. Ели бе удивена и разтревожена, защото в очите му блестяха сълзи. Тя протегна ръка нежно и го погали, за да ги изтрие, а те проблеснаха върху пръстите ѝ.

— Не зная какъв родител съм бил, за да не забележа — каза Джек нещастно. — Не зная как съм могъл да го оставя да страда толкова. Няколко пъти се опитваше да ми каже, но някак си е помислил, че аз не го слушам.

— Джек — каза Ели.

Сълзите се стичаха по страните му и една червенокоса жена, която седеше срещу тях, се обърна и го загледа.

— Той каза, че когато бил млад, това нямало толкова голямо значение. Това било някаква фаза, през която всеки минавал. Но когато станал на седемнадесет години, той вече знаел със сигурност. По това време беше много нещастен, спомняш ли си? Много объркан и готов да спори. Сякаш не знаеше какво е и какво иска от живота.

— Да, да, така беше — въздъхна Ели.

— Е, добре — продължи Джек, като извади носната си кърпа и изтри очите си. — Той успял да се справи с това по някакъв начин. Започнал да работи много усилено, да играе много и да не мисли за това. Все още преживявал тежки моменти, опитвал се да го крие от мен. От нас. И успя.

Между тях настъпи ужасно мълчание. Можеха да чуят в колата на дебелия мъж радиото, което предаваше мача.

После Джек каза с такава мъка, че Ели трябваше да хване ръката му през масата:

— Този път вече не могъл да се въздържи. Той се влюбил и на любовта му се отвърнало. Това е Морис Ричи, неговият чиновник.

Ели го загледа втренчено. Тя се досети какво искаше да ѝ каже почти веднага, когато започна да говори, но се опитваше да мисли, че е нещо друго, всичко друго, но не и това.

— О, боже господи — каза тя и с неизразима мъка сложи ръка на устата си.

— Той иска да замине — продължи Джек тихо. — Някъде, където не го познават кой е и към каква среда принадлежи. Искане да се установи да живее с Морис и да открие собствена адвокатска фирма. Говори за Лос Анджелис или Сан Франциско. Каза, че съжaliaва.

— Съжaliaва? — проплака Ели. — О, боже, той не трябва да съжaliaва. Ние трябва да съжaliaваме! Перфектните родители, нали такива бяхме. Или си мислехме, че сме такива. И ние дори не сме се усъмнили. О, Джек... О, боже мой!

Джек си пиеше питието.

— Това са част от причините, поради които се заангажирах с работата на Хубслагер. Мисля, че е глупаво, но чувствах, че ако покажа, че мога да разбера такива хора, дори да ги защита, тогава Ренди ще види, че аз... — Той хвана главата си с ръце. — Не зная какво би видял Ренди — каза той с безнадеждно нещастен глас. — Но той е мой син и аз не знам какво друго мога да направя.

— Моля те, Джек — каза Ели, — нека да си вървим вкъщи.

Джек кимна.

Секретарката на сенатора Уилям Страчан, Флорънс, отвори вратата. Из цял Вашингтон тя бе известна като момичето, чиито очи

казваха „в леглото“.

— Господин Хенри Кийт, сър — съобщи тя. — Вие го очаквате.

Сенаторът Страчан не свали от писалището краката си, обути в скъпи лъскави обувки. Той погледна Хенри през дебелиите си рогови очила и извика дрезгаво:

— Как си, Хенри? Седни.

Хенри придърпа панталоните на омачкания си син костюм и с неудобство кацна на малък стол до някакво голямо растение.

— Наистина съм благодарен, че можахте да ме вметите в програмата си. Вие сигурно сте много зает с идващия ноември и всичко.

— Точно така — изръмжа Страчан.

Той бе красив мъж с голяма глава и късо подстригана коса, а връзката му бе от колежа в Харвард. Бе един от тези безкомпромисни и невъздържани републиканци, от които Йохан гледаше да страни. Пресилените възгледи може би са чудесни, за да се спечелят изборите, но те причиняваха само кавги в индустрията, а освен това напоследък Йохан предпочиташе тихата компания и се заобикаляше с умерени хора.

— Не зная какво ви е казала по телефона госпожа Корнелиус...

— Нищо. Просто каза, че е бързо и важно. И сега мога да те уверя, дано да е така.

— О, наистина.

Сенатор Страчан стана и започна да обикаля писалището си. Офисът му бе облицован в светъл дъб и по стените бяха закачени няколко аматьорски картини, които съпругата му бе подарила за Коледа. На писалището му имаше снимка от дипломирането на Филип със смирена усмивка. Един фамилен герб „Брейнс & Браун“ и малък модел на подводницата „Скуалус“. Той я държеше там за доказателство, че и от най-голямата катастрофа винаги може да бъде спасено нещо добро.

От прозореца се виждаше обрасла поляна и задната страна на Департамента по правосъдието. Денят отново бе горещ и непоносим.

— Не мога да твърдя, че някога съм имал възможност да говоря надълго с госпожа Корнелиус — каза сенатор Страчан.

Хенри Кийт отвори чантата си и изхълца.

— Тя е много приятна дама, сър. Знае какво иска. Но е много приятна.

— Вярвам наистина — отговори сенаторът малко остро.

Хенри натрупа купчина книжа, изпусна много от тях и после затърси кърпа в джоба си. Издуха силно носа си, прибра писмата.

— Лятна настилка — обясни той.

Сенаторът седна на ръба на писалището си и нетърпеливо зачака.

— Ето това — каза Хенри. — Един дълъг доклад от детективската агенция „Грийнбаум“, нещо от „Пинкертън“ и едно или две случайни неща от „Джуд“.

Сенатор Страчан наклони огромната си глава настрани и изгледа Хенри с кисел твърд поглед.

— „Джуд“? — каза той, сякаш устата му бе пълна с отрова. — „Грийнбаум“?

— Да, сър. Те са частни детективи с добро име в областите на Ню Йорк и Кънектикът. Бързам да ви кажа, че не сме ги наемали ние, а господин Мартин Ландзер.

— Ландзер? Това е момчето, за което се омъжи Хоуп Корнелиус, нали? Някакъв мекушавец, доколкото си спомням.

— Да, сър — подсмъркна Хенри, — и така може да се каже.

— Добре тогава. И така господин Мартин Ландзер наемал някакви частни детективи. Какво общо има това с мен?

Хенри отново изтри носа си.

— Ами това, което господин Ландзер иска да разбере, е дали неговата съпруга, т.е. госпожа Хоуп Корнелиус-Ландзер, е била абсолютно лоялна.

— Нали затова всеки мъж наема детективи? — допълни сенатор Страчан грубо.

— Предполагам. Различно е. В този случай обаче ние имаме доста ясни доказателства за изневяра. Изглежда, съжалявам, че трябва да го кажа, госпожа Хоуп Корнелиус-Ландзер е имала доста конструктивни връзки с вашия син Филип.

Сенатор Страчан скръсти ръце.

— Откъде измъкнахте тези така наречени доказателства? — искаше да знае той.

— Господин Ландзер ни ги предостави. Той възнамерява да иска развод.

— И това означава, че той ще даде името на Филип?

— Ами да, точно така.

Настъпи мълчание. Сенатор Страчан се върна отново на писалището си, седна и се загледа в Хенри изпод гъстите си сиви вежди. Хенри се усмихна и малко нервно избърса носа си отново.

— Каква е алтернативата? — попита сенаторът най-сетне, като подпря глава на свития си юмрук.

— Да, сър...

— Предполагам, че има алтернатива. Имам предвид, че ти не може да си долетял тук от Калифорния само за да ми кажеш, че Мартин Ландзер ще използва името на Филип.

Хенри несръчно прибра книгата си.

— Госпожа Корнелиус не иска да се чувства под натиск, сър. Но тя няма никаква идея.

— Продължавай.

— Госпожа Корнелиус каза, че може да разубеди Мартин Ландзер да спомене името на Филип, ако се съгласи да изплати доста значително обезщетение по развода Ландзер.

— А какво трябва да направя аз, за да обезпеча изпълнението на това?

Хенри отново зарови и затършува из чантата си и извади още книга.

— Ами да, сър, госпожа Корнелиус е разбрала, че вие имате някаква информация за Благотворителния план за инвестиции от 1938 година, в който Джоркинс и сенаторът Хубсласгер са забъркани доста много.

Сенатор Страчан повдигна едната си вежда.

— Слуховете се разпространяват, нали?

Хенри се усмихна.

— Наистина, сър. Дори и стените имат уши.

— Добре — каза сенатор Страчан, — дори и да притежавах такава информация, какво от това?

— Нищо, господин сенатор. Освен дето госпожа Корнелиус би се интересувала много да притежава копие от всичко по въпроса, при условие, че тя ще може да го използва или да го разкрие, когато пожелае.

Сенаторът Страчан ехидно изглежда Хенри Кийт и дълго време не каза нищо. След това неочаквано извика:

— Ха!

Хенри Кийт примигна и подсмъркна.

Сенатор Страчан стана от писалището като носорог, който се изкачва на върха на хълм. Той каза с глас силен, дълбок и почти спокоен:

— Госпожа Корнелиус иска информация за сенатор Джоркинс и сенатор Хубслегер? Госпожа Корнелиус я иска, нали така? Добре, може да се върнеш в Калифорния и да кажеш на госпожа Корнелиус, че ако иска информация за нещо, тя може да я получи по начина, по който аз съм я получил. По трудния начин.

Хенри Кийт погледна засрамено.

— Не искате да сътрудничите?

— Да сътруднича? Това е изнудване. Обикновеното мазно изнудване на Корнелиус. Аз трябва да спася сина си от публичен скандал, като дам на госпожа Корнелиус ценна политическа информация? Само си представи, ако цялата проклета страна беше управлявана по този начин! Не, сър Хенри, казвам ти, че ако Филип не се е държал прилично с Хоуп Корнелиус Ландзер, тогава Филип трябва да приеме това, което ще му се случи, без оглед на това колко ще нарани него или неговото семейство, защото никой в света, а още по-малко Хестер Корнелиус ще успее да ме изнуди за нещо. Въобще за нищо, разбираш ли?

Хенри Кийт седеше мълчаливо. Само когато сенатор Страчан тропна с юмрук по писалището и седна отново, той се осмели да проговори.

— Това ли искате да предам? — попита жално той. — Че не ви интересува какво ще се случи на Филип?

— Госпожа Корнелиус интересува ли се какво ще се случи на Хоуп? Би ли могла да използва нейните сексуални приключения за бизнеса? Коя майка може да направи това?

Хенри се изкашля и погледна кафявите си обувки.

— Добре, сър, трябва да ви кажа, че последиците от това ще бъдат доста сериозни. Ако не разрешим проблема със сенатора Хубслегер по този начин, ще трябва да го решаваме по друг.

— Добре, по дяволите, просто го решавайте по друг начин — изръмжа сенатор Страчан. — Защото тази информация е моя, ще си остане моя и не ще помогна нито на теб, нито на Хестер Корнелиус, даже и да увиснете от прозореца ми, задържащи се само на пръстите си.

Хенри Кийт се размърда.

— Окей, сър. Но просто имайте предвид, че вие сте на първия етаж.

Сенатор Страчан натисна едно копче на писалището си и Флорънс се появи на вратата вдървено.

— Господин Кийт вече си тръгва — каза сенаторът остро.

Хенри Кийт затвори чантата си и се изправи, обаче се оплете в растението.

— Сигурен ли сте, че не искате малко време да помислите? — попита той съвсем тихо.

Сенатор Страчан поклати отрицателно глава, сдържано и едва забележимо.

Хенри повдигна рамене и каза:

— Окей — и махна на Флорънс, като се измъкваше.

Те се срещнаха в парка Морнингсайд под сянката на катедралата „Свети Джон Божествен“. Бе толкова горещо, че Филип трябваше да сваля дрехата си и да я постави сгъната на пейката. Хоуп, в светлосива плисирана пола и бледожълта копринена блуза с подплънки на раменете, си вееше с „Лейдис хоум джърнъл“. Храстите на форзията бяха кафяви и прашни поради необичайната жегата.

— Предполагам, че майка ти ти е казала какво се случи — каза Филип, като разгъваше кърпата си и попиваше потта от челото си.

Хоуп смирено бе отпуснала ръцете си в полата.

— Да — отговори тя.

— Гордея се с баща си — каза Филип. — Най-малкото не може да му се въздейства.

— За нас това няма никакво значение, нали? — добави Хоуп.

Филип се размърда.

— Имало ли е някога „нас“ наистина?

— Ти каза, че има. Може би съм чула погрешно.

Филип се наведе към нея.

— Когато казах „нас“, аз наистина го казах...

Хоуп се обърна.

— Няма значение. Каквото и да си мислел тогава, ти не го мислиш сега, значи няма значение. Ти не си мой съпруг.

— Да... — каза Филип и погледна смутено.

В парка един старец ронеше хляб и го даваше на гълъбите, като се разхождаше така, сякаш сееше семена като в някоя библейска картина.

— Това трябва да бъде за последен път — каза Хоуп. — Ние не можем да се срещаме повече.

— Не искаш ли развод?

— Изглежда, като че ли ще получа, без да се има предвид моето мнение.

— Но сигурно майка ти не би...

— Не би ли? — вметна Хоуп. — Ти не познаваш мама.

Филип погледна мрачно.

— Никога досега не е споменавала името ми. Предполагам, че ще се появи във всички нечистоплътни вестници.

— И в най-добрите — добави Хоуп.

Филип се усмихна малко криво и кимна.

— Може би си права.

Хоуп поседя мълчаливо няколко минути, като нервно въртеше диамантения си пръстен.

— Опитал ли се да придумаш баща си?

— О, да, разбира се, опитах се. Но той каза, че Америка винаги е на първо място, което преведено означава, че политическата кариера на сенатора Страчан винаги е на първо място. Той няма да даде нищо на майка ти за Хубслагер, нито трошичка, даже и ако му каже, че баба ми е спала с половината от членовете на Конгреса.

— Но защо не иска? — попита Хоуп.

Филип направи гримаса.

— Защото е невъзможен инат. Той е ирландец и не може да търпи никаква жена да му казва какво да прави, дори тя да е Хестер Корнелиус, и защото ако той даде тази информация за Хубслагер сега на майка ти, ще загуби едно от най-добрите си оръжия срещу Джоркинс за 1944 година.

— Сигурно Благотворителните инвестиции от 1938 година ще бъдат мухлясала новина през 1944 година. И това, разбира се, ако Джоркинс бъде номиниран. Лично аз бих номинирала с по-голямо удоволствие един африкански глиган.

Филип въздъхна и приглади косата си назад.

— Съгласен съм. Но само се опитай да го кажеш на баща ми.

Настъпи дълга пауза. Високо в синьото небе сребрист презокеански клипър гърмеше, а слънцето се отразяваше в крилете му. Беше почти обед и първите чиновници вече идваха към парка със сандвичи и шишета.

— Чудя се какво е казал детективът? — попита Хоуп.

Филип направи гримаса.

— Според мама Мартин е наредил да ме следят от месеци — продължи Хоуп. — Още като бяхме на празненството на Дванадесета нощ, той влязъл в пасторството и ме видял да се целувам с Роберт Шайнборн. Мисля, че това е гадно. Точно такова гадно нещо, каквото Мартин може да направи. Ами ако твоят собствен съпруг не може да ти вярва...

— Да — каза Филип с безразличен глас.

— Хиляди хора го правят днес — настояваше Хоуп.

— Това не е нещо, заради което си струва да се развеждаш и да изпращаш частни детективи да следят някого. Мартин е толкова старомоден.

Филип се облегна на пейката и затвори очи.

— Аз не мога да разбера твоята майка. Каква опортюнистка! Когато Мартин дошъл да лази пред нея с тази информация за теб и мен, тя си помислила, че боговете ѝ се усмихнали. Точно нещо, с което да притисне баща ми: „Дай ми информацията за Хубслагер или иначе името на сина ти ще стане публично достояние по време на развода на дъщеря ми“. Не дава пет пари за никого, нали? Нито за теб, нито за някой друг.

— За мен специално — каза Хоуп с лека горчивина. — Тя винаги е смятала, че аз съм ѝ голяма съперница и затова винаги се е старала да ме отстранява от пътя си. Не се вълнувай, Филип, свикнала съм с това.

— Как въобще можеш да свикнеш с майка като тази?

— Има хора с по-лоши майки. Има майки, които бият децата си или флиртуват с техните приятели, или се напиват.

Филип кимна и после каза:

— А какво ще правим сега?

— Не зная — призна Хоуп. — Мисля, че зависи от Мартин. Той засега ще остане при родителите си и смятам, че те ще решат дали да се разведе с мен или не.

— Ти не се интересуваш?

— Разбира се, че се интересувам. Господи! Майка ми се умори да използва собственото ми тяло, за да откупи баща ми от съдебно следствие. И това, което е по-лошо, не успя. Само Господ знае какво ще стане.

Филип я хвана за ръката. Погледна я в очите сериозно и леко изпитателно.

— Хоуп — каза нежно той, — искам да знаеш, че аз съм много привързан към теб.

Тя обърна глава и се усмихна.

— Привързан? Това дори не си заслужава развод наистина.

— Не зная. Не исках да те наскърбя.

Тя вдигна лицето си към него и го целуна.

— О, Филип.

Той се усмихна.

— Предполагам, че ще те видя в съда. Не вярвам да бъде чак толкова мъчително.

Съвсем неочаквано Хоуп се разплака.

— Да бъдеш богат, е винаги мъчително — каза тя.

Йохан беше на балкона в „Карина миа“ с последното бренди със сода за деня. Въздухът бе топъл и мек и от време на време той почти заспиваше.

Хестер влезе откъм спалнята, облечена в дълга роба от черна коприна, която се влачеше безшумно по мозайката. Тя се наведе, целуна го по челото и пошепна:

— Йохан?

Той отвори очи.

— Мисля, че не бях заспал — каза сърдито той.

Тя дръпна малък стол и седна до него.

— Сега току-що говорих пак със сенатор Страчан — каза тихо тя.

В здрача Йохан виждаше елегантния ѝ профил и мекия силует.

— Е?

— Той няма да се съгласи. Каза, че ако Мартин иска да спомене името му като виновник, то ще бъде лошо за Филип. Можеш ли да повярваш? Той каза, че не може да глези Филип повече, отколкото неговият баща го е глезил.

— Говорила ли си с Хоуп? — попита Йохан.

— Да, накратко. Тя знае какво става.

— И не се интересува от това?

— Не зная. Не може да понася Мартин, така че въобще не е загрижена.

— Тя не ти ли каза?

Хестер погали челото му.

— Мисля, че не искаше.

— Добре — каза Йохан, — изглежда, че ще трябва да се оправяме с Хубслагер по трудния начин.

— Мислиш ли, че трябва да говоря с Дейвид Букбайндър?

— Ти?

Хестер повдигна рамене.

— Може да не го понасям, но трябва да живея с него. И най-лошите хора могат да бъдат полезни от време на време.

Йохан потърка сълзящите си очи.

— Понякога се чудя какво се опитваме така отчаяно да спасим. Репутацията си? Кой го е грижа какво мислят хората за нас? Може би душите ни? Не ме задявай, Хестер, мисля, че съм твърде уморен вече, за да се тревожа.

— Добре — каза Хестер. — Довечера ще се обадя на Дейвид. Той е в Джърси, нали?

— Точно така. Но му кажи да помисли, преди да предприеме нещо. Не желая нищо недообмислено.

Тя отново го целуна.

— Нищо недообмислено — обеща тя и напусна балконската стая, за да се обади по телефона.

През нощта на девети юли 1940 година един черен плимут седан с четирима пасажери се сблъска с камион, каращ бензин, на кръстовището на Дитмас и Флетбъш авеню във Флетбъш, Ню Йорк. Камионът с бензин избухна и четиримата пасажери се оказаха затворени в пламтящия плимут, без да могат да получат помощ от минувачите или от пожарната. Според местния отдел на пожарната те са загинали по „най-ужасен“ начин.

Впоследствие пасажерите бяха идентифицирани — лейтенант Е. Н. Скаркас от нюйоркската полиция, господин Гортън Тай — нюйоркски адвокат, и две момчета на четиринадесет и тринадесет години, Антонио Карло и Франциско Делрей, и двамата от Бруклин. Шофьорът на камиона въобще не бе намерен. Вестник „Ню Йорк таймс“ наемкваше, че двете момчета са били изключително важни свидетели вследствие за корупция, което бе нашумяло, и са били на път да дадат показания пред нюйоркските следователи за участието им в нещо, което може би щеше да предизвика „голям и важен скандал“.

Говорител на областния съдия на Ню Йорк отказа да потвърди намека, нито го отрече, но каза, че те са щели да бъдат „много важни свидетели“ и че сега следствието сигурно трябва въобще да бъде прекратено.

Пет седмици по-късно, на 14 август 1940 година, адмирал Пери Месинджър отиде рано сутринта да поплува в океана край Нарагансет, Род Айлънд, и изчезна. Интензивното търсене от страна на крайбрежната спасителна служба бе отменено поради лошото осветление.

---

[1] ГОП — Гран олд парти, т.е. републиканската партия. — Б.пр.

1945

„Сега си имаме наши малки проблеми — само няколко, те не са сериозни, просто преувеличени след разочарованието от войната.“

Хари С. Труман
Джилбъртсвил,
Кентъки, 1945 г.

В онези дни на първата есен след Втората световна война, в онези странни смутни времена на демобилизация и мир в началото на епохата на Труман, когато момчетата се връщаха от Европа и любителите на бейзбола с нетърпение очакваха сезона, когато игрите щяха да бъдат без инвалиди от войната, когато Джинджър Роджърс играеше в „Ще те видя“, семейството Корнелиус почти не посещаваше къщата си. Единствено и постоянно изключение бе Родерик. Той винаги се мислеше за човек от Уолстрийт и макар че имаше съвсем малко работа, освен да се шляе из офисите и да кара служителите да настръхват, обичаше тихото шумолене на финансовите книжа и безкрайното тракане на телетипа.

В един дъждовен четвъртък през месец октомври 1945 година той бе там. Седнал на скърцащ тапициран с кожа стол в мрачния офис горе, в студиото на тридесет и петия етаж, където Дейвид Букбайндър работеше на писалище, подобно на самолетоносач, и управляваше ежедневния приток на трансакции и пари на корпорацията „Корнелиус“.

Букбайндър бе зает през цялата сутрин. Денят бе от онези, когато борсата все още проявяваше любопитни признаци на депресивна психоза, но започваше вече да набира силата на финансовия бум. Той подреждаше някои от акциите на „Корнелиус“, свързани с военновременните индустрии, но все още с неохота ги превръщаше в мирновременна продукция, особено при новините от Европа за

„съветската опасност“. Докато той говореше безкрайно дълго по телефона, Родерик си пиеше скоча.

С приближаването на обяда телефонните разговори намаляваха, но се увеличаваше работата с книгата. Родерик отегчено разбъркваше своето скоч уиски с палец и после разсеяно го смучеше.

— Не бива да правиш това — каза Дейвид Букбайндър, без да вдига поглед от книгата. — Напомняш ми Фостър.

Родерик погледна леко изненадан.

— И Дълес ли прави така?

Букбайндър кимна.

— Мислех си, че го харесваш — каза Родерик със съмнение в гласа.

Букбайндър методично подреждаше акции и бонове и ги отделяше за работа.

— Харесвам го — каза той, като завъртя капачката на писалката „Уотърман“. — Но не може да се каже, че този навик беше най-добрият на Фостър, какво мислиш? Дори Данет не може да понася чорапите му.

— Никога не съм забелязал чорапите му.

Букбайндър постави писалката в джоба на жилетката си и стана.

— Познавам Фостър още от времето, когато Бил Кромвел му плащаше по петдесет долара на месец, и това бяха петдесет долара, които правистите в онези дни не бяха свикнали да получават. Фостър беше толкова провинциален, че ние го наричахме „момчето от Канзас“. Той можеше да облече костюм от фирмата на „Братя Брукс“ и след пет минути дрехата приличаше вече на един от костюмите на Чарли Чаплин.

— Не ме интересува какво прави с костюмите си — каза Родерик замислено. — Просто бих искал да играе играта малко повече по нашата свирка и по-малко по тяхната. — И той посочи към сградата на „Стандарт ойл“.

— Всичко е въпрос на връзки — каза Букбайндър. — Всъщност те са вложили много повече пари за техните връзки, отколкото ние за нашите.

— Това ли е твоето мнение?

— Не изцяло. Лично аз предпочитам да имам Фостър за приятел, отколкото за враг. Тези дни той ще свърши работата си като държавен

секретар и ако не сме близки... е, можеш да използваш въображението си.

— Татко казва, че той е саботьор, преоблечен в дрехи на спасител — каза Родерик.

— Въз основа на какво казва това?

— Не зная. Може би е предупреден. Татко въобще не хареса това, което Дълес направи с „Американ ойл“, и предполагам, че още оттогава сме с предубеждение към него.

— Случаят с „Американ ойл“ беше преди векове.

— Да, вярно, но татко си има свои любими омрази и Дълес е една от тях. Той казва, че Дълес е станал много възвишен, а аз мисля, че татко не вярва във възвишена икономика. Според него само едно нещо е по-лошо от комунист-идеалист и това е републиканец-идеалист. А що се отнася до Уолстрийт, хората там са напълно замръзнали.

— Уолстрийт — смръкна Букбайндър — страда от неизлечима посредственост. А сега още повече.

Родерик вдигна безпомощно рамене. Извади чиста бяла кърпа от тъмносиния си двуреден костюм и изтри няколко капки пот от добре подстриганите си бакенбарди.

— Да, разбира се, че са посредствени — каза той, — но не смятам, че това е непременно лошо. Може би трябва да сме посредствени. Татко казва, че цялата тайна да управляваш бюджета на сложните корпорации е да имаш високо развита сантименталност.

Букбайндър се изсмя грубо.

— Не се тревожи за това, което казва баща ти. Някога той е пасял крави, за да се изхранва.

— А сега ти си разтревожен, че пасе теб?

— Баща ти остарява — отговори Букбайндър направо. — Понякога — като спомен от миналото — той се опитва да ме провокира. А някога аз бях боксьор в колежа, знаеш ли това? Бях голям атлет. Той обичаше да ме дразни, когато имаше големи събрания, само за да гледа как си свивам юмруците. И обичаше да казва: „Дейвид, аз просто очаквам деня, когато ще удариш Хауард Пю право в носа!“.

Букбайндър седна до прозореца и погледна от тридесет и петия етаж надолу към мокрите от дъжда улици в долната част на Бродуей.

По тротоарите се виждаха забързани блестящи черни чадъри и навалица от таксито и лимузини натискаха сирените тъжно.

— Понякога си мисля, Роди, че баща ти направи цялото си състояние като някакъв вид отмъщение.

Такива разговори бяха твърде мистични за Родерик. Той отвори капака на златния си ръчен часовник.

— Ще дойдеш ли да обядваме? — попита той. — Обещах да се срещна със Силия в „Плаза“.

— Вчера обядвахте там, нали?

— Знам, но Виктор обича да се вози във файтон, а освен това Силия има слабост към тяхната специална пилешка крем супа. Тя получава тази слабост всяка година, когато времето застудява. Ако не вярвах, че светкавицата никога не пада на едно и също място, бих се закълел, че тя е бременна.

— Бременна — каза Букбайндър, като вдигна едната си вежда.

Родерик се намръщи.

— Очаква — поправи се той внимателно. — Но, разбира се, че не е. Това е само заради супата.

Дейвид Букбайндър отиде до закачалката и откачи тъмносивото си раирано палто. На бутониерата имаше розов карамфил, започнал да повяхва от горещината в офиса, и той небрежно го помириша, преди да облече дрехата.

— И ти трябва да носиш карамфил — каза той на Родерик. — Градината на баща ти произвежда най-чудесните карамфили в целия щат. Признак на гордост.

— Не мога да понасям карамфили — отговори Родерик с отвращение, като преглъщаше последната капка скоч. — Напомня ми за погребение.

Букбайндър го изглежда.

— Точно затова трябва да носиш карамфил — каза той.

Без да знае защо, тази забележка се стори на Родерик съвсем безвкусна.

— Днес си като зловеща птица — каза той.

Букбайндър издърпа жилетката надолу върху дебелия си корем.

— По-добре да си зловеща птица, отколкото оскубана патица — забеляза той загадъчно.

— Ако се доверяваш на моето шофиране, ще отидем с колата — каза Родерик, като си обличаше тъмното палто.

Букбайндър палеше пура.

— Ти караш сам? Това ли е новата демокрация? Заради това ли се бихме с японците?

— Обичам да карам — каза Родерик. — Тази сутрин докарах линкълн — тази кола е истинска мечта. Паркирана е долу.

Букбайндър изръмжа.

— Ако знаеше за финансите толкова, колкото за тези проклети автомобили, щях да умра като щастлив човек.

Родерик почервения. Той обикновено почервенияваше, когато бе затруднен или смутен. Бе на тридесет и една години, тежко сложен млад мъж, с тънки руси мустаци, които пусна, когато Силия влезе в болницата да ражда. Напоследък приличаше повече на баща си и скъпите дрехи сякаш никога не му бяха удобни. Шапките му винаги изглеждаха твърде малки, а палтата му се нагъваха около него. Носеше обувки с връзки и понеже краката му бяха големи, приличаха на лодки.

Двамата мъже излязоха един до друг и така минаха към външната част на офиса.

— Отиваме на обяд, госпожице Камински — каза Букбайндър.

Стигнаха до тъмночервеното мраморно фоайе и тръгнаха по кънтящия под към гаража. Няколко от служещите, които минаха край тях, свалиха шапка или поздравиха гласно. Родерик им отговаряше с бърза смутена усмивка, а Дейвид Букбайндър дори не обръщаше главата си.

Колата — „Линкълн 26Н купе“ — бе паркирана до стълбите. Родерик я отключи и влезе. Миришеше на скъпа кожена тапицерна и на парфюма на Силия. Голямо жълто мече с широка усмивка на муцуната бе поставено отзад заедно с дрънкалките на Виктор. Родерик запали мотора и колата излезе извън гаража и тръгна леко по улицата.

Беше октомври и бе студено и влажно. Нетърпеливи чиновници стояха по ъглите и махаха с чадъри за някое такси, а стенографките и прислужниците се тълпяха по тротоарите. Задущлив пушек се носеше по Бродуей от тлеещите котлони и във въздуха витаеше все още онова следвоенно чувство, сякаш някакъв сън е преминал и сега трябва да се забравят фантазиите за слава и боеве и за нашите момчета отвъд океана, защото вече можеше да се мисли за къщи и коли, за работа, за

телевизори и за предвестници на акведукти. След два месеца Джеймс Търбър щеше да стане на петдесет и една години и току-що бе публикувал „Бялата сърна“ — разказ за един принц, който трябва да намери хиляди бижута за деветдесет и девет часа.

Родерик караше към града и каза:

— Предавам се.

— За какво се предаваш? — попита Букбайндър.

— Предавам се за оскубаните патици. — Родерик го погледна.

— Е, добре. Забрави за оскубаните патици. Мисли за карамфилите.

Родерик спря на червена светлина. Млад ветеран от войната във военна униформа, с един празен ръкав, забоден с безопасна, се приближи и почука на прозореца.

— Нашите победоносни бойци — забеляза Букбайндър саркастично.

— Да? — свали стъклото Родерик.

Ветеранът бе само на двадесет и една или две години. Тънък и кокалест, с небръсната брада и очи, зачервени от спане по стъпалата на къщите по Бродуей.

— Да имате случайно пари за чиния супа? — каза той много учтиво.

Родерик се обърна към Букбайндър.

— Имаш ли дребни пари? У мен няма стотинка.

Дейвид Букбайндър опипа джобовете си и отрицателно поклати глава.

— Съжалявам. От шест години не съм носил със себе си никаква банкнота.

Родерик отново претърси джобовете си, но не можа да намери нищо.

— Съжалявам — каза той на ветерана. — Искаме да помогнем, но нямаме пари.

Ветеранът ги загледа втренчено. По клепачите му имаше дъжд. Изглежда скъпия костюм на Родерик и вдъхна мириса на скъпата пура на Букбайндър.

— Нямате пари? — каза той.

Родерик бе смутен.

— Как можете да седите тук и да ми разправяте, че нямате пари?
— продължи ветеранът.

— Да... — промълви Родерик.

— Аз не искам пари сега, не точно сега — каза момчето. — Просто искам да знам.

— Ами — каза Родерик неуверено. — Това е просто така... ние нямаме нужда от тях.

Ветеранът все още гледаше след тях, когато светлината се смени и Родерик с облекчение потегли.

— Подсети ме за в бъдеще да нося дребни пари със себе си — каза той на Букбайндър. — Не искам това да се случи пак. А още по-добре ти носи.

Букбайндър бръкна в джоба си и извади пачка банкноти. Той ги размахва и каза:

— Скъпи мой Родерик, аз винаги нося пари.

Родерик погледна банкнотите. После натисна силно спирачката и спря на ъгъла. Едно такси изсвири със сирената си и шофьорът изкрещя:

— Ти глупав идиот!

Букбайндър се правеше на изненадан.

— Какво става, защо спряхме?

— Дай ми парите — каза Родерик.

— Какво си намислил? Всичките? Тук са може би четиристотин долара.

— Дай просто двадесет, хайде, бързо.

— Правиш грешка, Роди! — каза Дейвид Букбайндър.

— Хайде, дай ми двадесет.

Дейвид Букбайндър въздъхна и извади една банкнота. Родерик грабна парите, излезе от колата и се върна назад по тротоара в дъжда. Той се блъскаше в жени с торби, мъже с чанти, чадъри, пешеходци. Стигна до уличния светофар, младият войник беше още там, чакаше светлината да се смени. Родерик изтича по улицата и го тупна по рамото. Момчето се обърна. Той бе толкова по-нисък и по-слаб от Родерик, че го накара да се почувства като натъпкан с ядене великан. Родерик му подаде двадесетдоларовата банкнота.

Ветеранът я загледа втренчено.

— За какво е това? — попита той.

— Моят приятел я намери в палтото си. Искан да ви я дам.
Момчето загледа трептящата в ръката на Родерик банкнота и после го погледна в очите.
— Моля ви — каза Родерик, — вземете я.
Ветеранът отново погледна парите.
— Вземете я — настояваше Родерик.
— Не мога да ви върна — каза внимателно момчето. — Нямам дребни пари.
— Дребни пари? За какво?
— Една чиния супа и едно парче хляб струват пет цента. Нямам пари, за да ви върна остатъка.
— Ами добре, вземете всичките. Ще имате сто чинии супа.
Момчето сведе глава.
— Господине — каза то, — загубих дясната си ръка и работата си, но смятам, че не съм загубил гордостта си.
— Не може да се храните с гордост — каза Родерик.
Валеше силно и той ставаше все по-мокър.
— Не — каза ветеранът. — Но вие пък не можете да си купите гордост.
Нетърпеливо Родерик напъха банкнотата в джоба на момчето.
— Гордост или не, вземете я. Вземете я като услуга за мен.
Момчето взе банкнотата със здравата си ръка, постави я в устата си и със зъби я накусна на парчета. Поради силния дъжд малките хартийки се залепиха по устните му.
Родерик го погледна. Той се уплаши.
— Всички ли са като вас? — каза спокойно той. — Всички, които се върнаха?
Момчето чистеше парчетата банкнота от устата си. Родерик посегна да го хване за рамото, но после реши да не го прави. Минувачите го блъскаха и мушкаха с лакти и вече бе много мокър. Върна се бавно към колата, отвори я и влезе вътре.
Дейвид Букбайндър го гледаше търпеливо.
— Добре — каза той, като дърпаше от пурата си. — Взе ли парите?
Родерик не го погледна. Той подкара колата и влезе в обедния трафик.
— Какво те накара да мислиш, че няма да ги вземе?

Дейвид Букбайндър се изкикоти и почука главата си с показалец.

— Психология, Роди, това. Психологията на парите.

— Не знаех, че парите имат психология. Мислех, че психологията е главно в мръсните сънища.

— И това си ти, син на баща си? Хе-хе-хе.

Родерик се намръщи.

— Предполагам, че съм самото разочарование, така ли е? Обясни ми.

— Много лесно — каза Букбайндър, като чистеше остатък от пурата върху устните си. — Ти просто демонстрира психологията на парите в присъствието на този еднорък бандит от улицата, и то в най-чиста форма.

— Проклети пешеходци, какво е това?

— Ти предложи на момчето твърде много. Една банкнота от двадесет долара е нещо много абстрактно за него. Вероятно никога не е имал такива през живота си. За него това е само хартия — монополни пари. Същото важи за повечето тук. Причината, поради която не забогатяват, е, че те просто не искат. И това е самата истина. Щом като започнеш да говориш за пари в цифри с нули, щом като започнеш да им говориш за бонове, акции и опции, повечето хора умират от скука.

— Може би така е по-добре — каза Родерик, като намаляваше скоростта поради червената светлина.

— По-добре е — съгласи се Букбайндър. — Повечето хора искат вещи — като къща и лъскава кола — и престиж — като някоя голяма чиновническа титла и ключ за първокласна тоалетна. Няма нужда да им предлагаш пари. Ако дадеш някому титлата заместник-председател на корпорация, той дори няма да се ядосва, ако му плащаш пет хиляди долара годишно по-малко, отколкото трябва. Дай му правото да ползва колата на фирмата, вместо да го повишиш, и той ще те заобича още повече.

Родерик кимна.

— С други думи, не предлагай на човек каса шампанско, ако ти иска чиния супа.

— Точно така.

Те пресякоха западната част на Осма улица и продължиха нагоре по Бродуей. Чистачките на колата мъркаха напред и назад като две кимачи котки, а дъждът трополеше по покрива на спортния линкълн.

На ъгъла на улицата стояха двама полицаи, мокри до кости — от шапките им се стичаше вода.

— Започвам да се чудя за какво е всичко това — каза Родерик. — Първо бяха патици, после карамфили, а сега психика и мениджмънт.

Букбайндър спокойно си пушеше пурата.

— Искан да бъдеш подходящо подготвен за всеки случай. Не съм искал да бъда фалшив.

Родерик изръмжа.

— Мисля, че не можеш да не бъдеш фалшив. Татко казва, че...

Изведнъж Родерик спря. Той забеляза в очите на Букбайндър съвсем слабо да проблясва някакво чувство. Издаваше го разширяването на зениците, когато играчът на покер покаже печеливша ръка — телеграфът на нервите, който издава боксьорите, преди да нанесат удар.

— Става дума за татко — каза Родерик. — Ти ме предизвикваш да кажа нещо срещу баща си.

Дейвид Букбайндър кимна.

— Той добре ли е? Имам предвид... няма му нищо? Той е здрав, нали?

Дейвид Букбайндър продължи:

— Опитвах се да не говоря сега по въпроса. Не е подходящо нито времето, нито мястото.

— Дейвид, моля те — попита Родерик страхливо. — Трябва да зная.

— Добре — каза Дейвид Букбайндър. — На баща ти му правят изследвания.

— Зная за това. Миналия месец беше в санаториум. Каза ми, че всичко било наред и доктор Кларк му обяснил, че бил сто и пет процента здрав.

Дейвид Букбайндър погледна през прозореца на колата. Капки се стичаха надолу.

— Баща ти се е опитал да те предпази от уплаха. Той се опитва да направи същото с „Корнелиус ойл“. Последното нещо, което ни трябва, е да се разпродават дяловете, особено сега. Но истината, Роди, е, че баща ти е болен човек.

— Болен? Колко болен?

— Сърцето му. То е слабо и болно. Доктор Кларк определи диагнозата миналия четвъртък и доктор Шайнер я потвърди.

За момент Дейвид Букбайндър замълча. Когато започна да говори, гласът му бе спокоен и равен, но имаше и нотка на съжаление — тази сива носталгия, която премина през Ню Йорк за една вече свършена война и за една мечта, останала несбъдната.

— От две години той се задъхва и има болки. Той мълчи заради всички. Само майка ти знае, никой друг. Ако взема живота от по-леката страна, може да поживее още, но няма надежда за излекуване.

Родерик караше бавно и механично и почти щеше да премине на червено.

— Не зная какво да...

— Зная — каза Дейвид Букбайндър. — Това е труден момент.

— Няма ли някакъв начин за... имам предвид, семейството може да си позволи най-добрия начин за лечение в света, Дейвид. Сигурно някой би могъл да помогне? Някой специалист? Например този лекар, при когото ходи майка ми в Базел?

Букбайндър хвърли остатъка от пурата си през прозореца и поклати глава.

— Дават му шест месеца най-много. Такова лечение просто не съществува. Дори баща ти да бе два пъти по-богат, отколкото е сега, нищо не можеше да се направи. Не може да се купи това, което вече не съществува.

— Но, господи, не може ли...

Дейвид Букбайндър отново поклати глава.

— Най-доброто, което можем да направим, е да мълчим. Аз не исках да ти казвам точно сега, но мисля, че трябва да знаеш. Джон не знае, нито Хоуп. Посъветвах баща ти да не им казва.

Родерик бе много блед и не отговори.

— Това, за което се безпокоя, Роди, е какво ще се случи после. Болестта на баща ти е много трагично и тъжно нещо, но ние трябва спокойно да обмислим бъдещето. Само ако сме много внимателни, няма да попаднем в трудно положение особено сега, когато борсата е такава.

— Не мислиш ли, че Джон и Хоуп имат право да знаят? — попита Родерик спокойно.

Букбайндър се изкашля.

— Да, разбира се, имат право. Внимавай с този камион, Роди. Имат право да знаят, но причината, поради която смятам, че не му е времето, е наследството.

— Ние нямаме никакви проблеми — каза Родерик. — И тримата имаме толкоз капитали, вложени в тръстовете, че бихме могли да потопим Мисури.

Букбайндър извади носната си кърпа и се изкашля в нея.

— Това е съвсем вярно, Роди. Но това, за което трябва да мислим сега, е дали тези сметки са в най-печеливша позиция.

— Какво означава това?

Очевидно Букбайндър търсеше най-деликатния начин да изрази следващата забележка. Той каза бавно, като събра малките си ръце като купа:

— Всяко състояние, когато минава от баща в син, е в рисковано положение. Таксата за наследство е единият риск, разбира се. Фамилията Форд много добре разбра това. Тя основа Фондацията „Форд“, иначе трябваше да плати 91 процента наследствен данък за имуществото на Хенри Форд от 58 и половина, а 91 процента от близо седемстотин милиона долара не са съвсем малко. Но има и други проблеми. Ако разпръснеш състоянието си, за да се избегне наследственият данък, рискуваш никога да не можеш да го събереш като една политическа и финансова сила. Многото разпръснати пари влизат в разни странни фондации, както стана с Рокфелер, а такова нещо има омаломощаващо влияние върху централното състояние. Мисля, че ние не искаме да се случва подобно нещо със състоянието на Корнелиус, нали?

— Все още не разбирам накъде биеш?

Букбайндър се усмихна загадъчно.

— Да, още не разбираш. Има нужда от известни обяснения, а също и деликатно преаранжиране на фондове. Но засега нека да ти кажа така. Не би ли искал да видиш всички тръстове, фондове и акции на Корнелиус, организирани под една контролираща власт, вместо да бъдат разделени на части?

Родерик сбърчи челото си и не отговори.

Дейвид Букбайндър се наклони към него.

— Не би ли искал ти да държиш юздите на целия тим, вместо да дадеш възможност на Джон и на Хоуп да яздят най-хубавите коне и да

ги закарат в галоп в някое тресавище, където им хареса? Не мислиш ли, че така е по-умно? Не мислиш ли, че така е по-сигурно за всички нас?

Родерик погледна към Букбайндър и се опита да прочете какво се крие зад тези малки, напрегнати очи.

— Мисля, че принципът е правилен — каза несигурно той. — Но как ще се осъществи технически? И какво ще кажат Джон и Хоуп? Парите са техни в края на краищата. Може би те са по-млади, но не са глупави.

Букбайндър се облегна.

— Не съм казал, че са глупави, но аз наистина смятам, Роди, че ако някой има силите и енергията да управлява богатството, това си само ти. Погледни се — ти си олицетворение на баща си. Смяташ ли, че през целия си живот той е работил и е създал тази империя с двете си голи ръце, за да се разпадне?

Те караха по източната част на Петдесет и девета улица към хотел „Плаза“. Небето над Сентръл парк бе буреносно сиво и дърветата се накланяха и люшкаха от вятъра като разпенени коне. Родерик стигна до покритата с килим пътека и дръпна спирачката на линкълна.

— Не зная, Дейвид, нека да помисля по въпроса — каза той.

Дейвид Букбайндър закопча палтото си.

— Добре. Помисли няколко дни. Но мисли за състоянието на баща си, Роди. Не може да го отлагаш вечно. Просто няма толкова много време.

В същия този дъждовен следобед, в малък апартамент в източната част на града, близо до Петдесета улица, Джон Корнелиус лежеше и пушеше турска цигара в двойно легло, покрито с копринени чаршафи. Той чуваше шума на минаващите коли и дъждовните капки, удрящи по прозореца, но изглеждаше напълно спокоен; наблюдаваше тънката струя дим, която се издигаше към красивия гипсов таван.

Той бе гол. Беше нисък и набит за двадесет и осемте си години, с по-тъмна кожа от брат си Родерик и с остро мускулесто лице като на футболист от „Нотър Дам“. Кожата на тялото му вече избледняваше от слънчевия загар. Тук-там се виждаха завити къдри от тъмни коси.

Имаше някаква грубоватост у него, но не бе непривлекателна — тежка сянка от брадата му и къси космати пръсти. Но имаше и някакъв финес. Бе отпуснат като плувец, който се носи в океана край някакъв скъп курорт, и във всяко негово движение имаше грация и точност.

Апартаментът беше малък, но луксозно мебелиран. Дебели кафяви килими, стените облепени в бледо копринено моаре. При вратата на спалнята висеше картина от розовия период на Пикасо — тъжен палячо на кон. Леглото бе френско, от махагон, с елегантни дървени цветя и листа, виещи се по задната дъска. Имаше траен мирис на парфюм „Герлен“ и екзотичен тютюн, смесени в тази перфектност, която преобладаваше в апартаментите на богатите по целия свят.

Отвън се чу гласът на момиче.

— Джон! Къде си сега?

Джон посегна към сребърния пепелник в стил „Арт нуво“ до леглото му и угаси цигарата си.

— При Гети. Точно тази минута правя много интересно предложение на Д. К. Картър за устройство на рафинерия в Порт Артур. Той ме гледа с известното си учудено изражение и клати глава като глупак, какъвто е.

Чуваше се шум от пантофи, движещи се с неравни стъпки. Момичето се появи на вратата, малко същество със славянски черти, тъмна къдрава коса, коси кафяви очи и добре оформени челюсти. Бе облечено в бродирано копринено неглиже от лъскава розова коприна и във всяка ръка носеше чаша със звънтящ лед и джин. Името му бе Мара Малински и това бе третата ѝ седмица в източната част на града. Като вървеше, малките ѝ гърди се движеха под коприната.

— Приема ли Д. К. Картър предложението? — попита Мара, като седна на леглото до него с двете ледени напитки в ръце. — Или казва: Джон Корнелиус, върни се в гнездото на любовта и се погрижи за Мара така, както заслужава, и направи някои неща, които дори не заслужава?

Джон потърка брадата си, правейки се на замислен.

— Не — каза той най-сетне. — Той приема предложението.

С весело отмъщение тя натисна двете чаши върху гърдите му. Той се задъха и сви, като разля студеното питие навсякъде. Мара постави чашите на масичката, покрита с мрамор, и се хвърли върху него, като се смееше и боричкаше. Те се прегръщаха, целуваха и биеха

и изведнъж Джон обхвана голото ѝ дупе, копринената роба се вдигна над кръста ѝ и той се загледа в нейните очи с цвета на необелени бадеми, а устните ѝ бяха влажни и отворени, готови за целувка. Нежно повдигна главата ѝ и допря устните си до нейните. Тя разроши гъстата му коса с ръка. После и тя го целуна и облиза зъбите му като дете, което ближе бонбон. Той я гледа дълго време. В стаята светлината сякаш бе фотографска и я превръщаше в романтична филмова сцена. Шумът от целувките бе мек. После сцената се промени. Младата господарка мина гола през стаята, тънка и деликатна, с китки и глезени, създадени за най-малките гривни. Тя отиде в банята, за да се измие след любовната сцена.

— Да пусна ли малко музика? — попита тя. — Имаш ли настроение за музика?

Джон се усмихна и докосна върха на носа ѝ с пръст. Тя стана от леглото и си оправи неглижето. Още не бе свикнала да бъде разпусната. Това бе едва петият път, когато бяха заедно, и все още не бе сигурна в себе си. Мина по пода до махагоновата „Виктрола“ и отвори капака. Той я наблюдаваше през полуотворените си очи, като галеше нехайно собствения си корем.

— Знаеш ли на какво ми приличаш? — попита той.

— Не — почти пошепна тя. — На какво?

— Приличаш ми на една жена, която видях някога, когато бях с майка си във Франция. Тогава бях само на десет години. Десет или единадесет. Отидохме на плажа в Ароманш. Беше много студено и сиво и не се виждаше надалеч в морето. Имаше една жена, седнала в пясъчните дюни с шал на главата. Съпругът ѝ бе в раиран блейзер и водеше кученце, порода дакс. Ядеше ягодов сладкиш и пиеше вино от обикновена чаша. Моментално се влюбих в нея и сега ми хрумна, че ти приличаш на нея.

Мара наведе глава, за да прочете надписа на плочата, която щеше да постави.

— А в мен влюби ли се? — попита тя.

Тя нави ръчката на грамофона няколко пъти, повдигна тежката глава да провери дали иглата е достатъчно остра.

Джон се облегна на лакътя си.

— Би ли ми повярвала, ако ти кажа, че съм?

Тя помисли малко и после каза:

— Не, наистина не бих ти повярвала.

— Би ли искала да се влюбя в теб?

Тя повдигна рамене.

— Какво бих желала и какво мога да получа са две съвсем различни неща, нали? Но във всеки случай мисля, че ти не би се влюбил. Твърде си различен за един милионер, но си такъв, нали? Говориш романтично, но вършиш някои съвсем милиардерски неща.

— Като какво? Какво милиардерско съм направил?

Дюк Елингтън прозвуча в стаята. Той пееше „Всеки час аз се влюбвам в теб“. Мара се завъртя около леглото, като повдигаше неглижето си и дългите ѝ ръкави се носеха край нея.

— Ти ме постави в този апартамент-мечта — каза тя. — Купи ми кола. И правиш всичко да удовлетвориш дори и най-малкия ми каприз, и то веднага! Само да кажа пържени миди, и ги получавам!

Джон се изсмя.

— Това не е милиардерско. Слушай, ела тук и аз ще ти кажа какво правят милиардерите. Искаш ли наистина да знаеш?

Тя се хвърли на кревата до него.

— Обзалагам се, че е скучно — каза тя, като го изглежда дръзко. — Хващам се на бас, че това, че си милиардер, те кара само да се прозяваш и трябва да наемеш специални хора да си държат ръцете пред устата ти вместо теб.

— Ако говориш за брат ми Роди, ти си абсолютно права. Роди е най-закостенелият и най-консервативният милиардер, който някога е съществувал. Освен това е скръндза. Краде хартия от евтини хотели и кърпи за бръснене от гарите. Той е единственият милиардер, на чиято тоалетна хартия е написано „Собственост на съкровищницата на САЩ“. Събра няколко ролки при последното си посещение.

— Отново се подиграваш — каза Мара. Тя посегна към чашата си и отпи една дълга глътка. После се обърна по гръб и се загледа в тавана. — Хващам се на бас, че брат ти Роди е най-милият и най-щедрият човек в целия свят.

Джек подсмръкна.

— Всъщност ти си права. Той е такъв. Той би дал последната си хапка на бедняк.

— Имам чувството, че ти си против него.

— Не, не — каза Джон, като глътна студен джин. — Не съм против него. Защо? Той е от тези по-възрастни братя, за които някои по-млади братя биха дали левия си крак. Ти трябва да разбереш, скъпа Мара, че когато си наследник и висш чиновник в една корпорация като „Корнелиус“, трябва да подкрепяш фамилията, без оглед на каквото и да е. Не може да кажеш къде свършва кръвната връзка и къде започват парите.

Тя се обърна и го изгледа отблизо, сякаш е някаква необикновена скулптура.

— Не си ли самотен понякога? — попита тя.

Той поклати глава.

— Това е едно от най-фалшивите неща, което тези, които нямат пари, биха искали да вярват за богатите. Съвсем не си самотен, когато си богат. Разбира се, ако не си някой отшелник по природа. Предполагам, че моят баща напоследък не обича много компании, но когато беше по-млад, обичаше. Когато имаш неограничени резерви от пари, можеш да се срещаш с когото си искаш, можеш да организираш приеми и вечери, когато пожелаеш, и можеш да летиш насам и натам, когато ти хрумне. Ти знаеш ли, че аз си имам собствен самолет?

— Твой собствен? Искаш да кажеш, че принадлежи лично на теб?

— Разбира се. Но това не е нищо. Роди има пет. Те всичките са приземени под една голяма палатка в имението му във Вирджиния и когато е там, ходи да им се любува. Малко е побъркан на тема самолети.

Тя седна.

— Искаш ли да чуеш някоя друга плоча?

— Разбира се, каквото ти искаш.

Тя отново отиде до грамофона. Докато подреждаше това, което искаше да пусне, тя каза:

— За мен това е страшно.

— Страшно? Какво е страшно?

— Всичките ви пари. Плашат ме.

— Аз не ги размахвам пред теб, нали?

— Ти не можеш.

Той не отговори. Вместо това посегна към златната си табакера и внимателно извади кръгла турска цигара. Запали я с блестящата си

запалка и издуха синкав дим. Мара сложи главата на грамофона върху „Не мога да прегърна спомен“. На устните ѝ имаше малка усмивка, когато се обърна и погледна Джон, изпълнена с желание и в същото време с безразличие.

— Знаех, че когато ме срещна, не можеше да ме водиш никъде, но всичко ми изглеждаше така странно. Ти трябва да си богат, защото си Джон Корнелиус. Не можеш да изпиташ всичко в живота си, а аз не мога да разбера какво те прави богат или защо това ти доставя удоволствие. Трябва да седя тук, в тази... кула от слонова кост, и да те виждам единствено когато си абсолютно гол.

Джон изпусна дим.

— В такъв случай значи ме виждаш в най-добрия ми вид.

Тя се престори на отегчена.

— Ти си толкова суетен. Сигурна съм, че си много представителен, когато си облечен.

Известно време той пушеше замислен, после каза:

— Ти си странно момиче, Мара.

Тя не погледна. Наблюдаваше как се върти плочата, а иглата скрибуцаше през леките мелодии на тромпети и тромбони.

Той стана и отиде до нея. Гол и космат. Целуна я по врата. Моментално бяха обгърнати от тънък къдрав дим, двама влюбени като напечатани на картичка за деня на Свети Валентин.

— Обещавам — каза той. — Обещавам, че когато Айрин и момичетата отидат на Юг, ще те изведе. Първа спирка — Звездната стая на „Уолдорф“. Какво ще кажеш за това?

Тя се обърна намусена.

— Ти ме залъгваш — каза тя. — Ти никога не ходиш там.

— Разбира се, че ходя. Бях там миналата седмица и нарязвах един килим с Хеди Ламар.

— Ти си лъжец.

Той се усмихна.

— Може би наистина съм лъжец. Но има много места, където можем да отидем и да не ни разпознаят. Аз не съм кинозвезда, нали знаеш. В тълпата на улицата никой не ме познава.

— Нито аз те познавам. Ти си винаги гол като Адам, когато си с мен.

Тя погали раменете му, пръстите ѝ нежно правеха кръгчета. Гледаше тъжно из стаята, сякаш вече виждаше сенките на разбитото си бъдеще. Въздъхна.

— Мисля, че се явих твърде късно — каза тя. — Мога да вземам на заем тялото ти, но това е всичко. Никога не ще бъда част от твоя живот.

— Няма защо да ревнуваш от Айрин — каза той намръщено.

— Но аз ревнувам. Тя споделя живота ти, дома ти и децата ти. Може да бъде до теб на приеми, да се вози с теб в кола, да язди. А какво мога да правя аз?

Джон отиде до пепелника и угаси цигарата си. Следобедната светлина намаляваше, сякаш се филтрираше през пластовете от тюл. В същия момент, когато гасеше цигарата си, Родерик паркираше колата пред „Плаза“ и дърпаше ръчната спирачка.

— Когато Айрин отиде на Юг, ще можем да организираме вечеря. На Осемдесет и втора улица в източната част имам къде да направя прием. А имам и малка вила в Хемптън.

— Имаш предвид една дискретна вечеря? — попита Мара. — Няколко приятели, на които имаш пълно доверие?

— А за кого мислиш, че приказвам? За издателя на „Ню Йорк поуст“?

— Джон, не се отнасяй с мен като с дете — каза Мара. — Аз съм вече на двадесет и една години. Жена съм и имам инстинктите на жена. Не можеш да ме държиш затворена тук до края на живота ми и да ме използваш просто когато ме желаеш. Трябва да мога да участвам в това, което вършиш. Трябва да ми дадеш възможност и аз да ти дам нещо в замяна. Не мога да направя нищо, когато ме криеш тук.

— Добре — каза той неуверено. — Сигурен съм, че можем да измислим нещо.

Тя гледаше озадачено.

— Другите ти приятели нямат ли си любовници? Държанки? Сигурно няма да се шокират чак толкова?

— Мара, въпросът не е да се шокират хората.

— А тогава какво? Ако не става дума да се шокират хората, защо да не направим вечеря с твоите истински приятели? Чакай просто Айрин да замине и да си направим нормална вечеря. Винаги можеш да

кажеш, че съм отдавна забравената ти братовчедка от Холандия или нещо подобно.

Джон седна на края на леглото. Уморено прекара ръка през косата си.

— Мара — каза той, — имаш ли идея кои са моите обикновени приятели?

Тя обърна глава настрани. Искаше той да я погледне, да може да отгатне, но той не го направи.

— Богаташи, предполагам. Дюпон и хора като тях.

Джон кимна.

— Миналата седмица — каза той — имах малка неофициална вечеря с осемнадесет души. Уиндзорският херцог и херцогиня бяха между гостите, Клара Бел Уолш, Харви Файерстоун-младши, сър Джеймс Дън и лейди Дън и редица други, които може би познаваш. Хауърд Хюз например. Това са моите обичайни приятели.

Мара го изгледа втренчено.

— Херцогът и херцогинята Уиндзор, ти ги познаваш?

Най-после Джон я погледна.

— Срещал съм ги у Роди. Херцогът много обича риба треска по шотландски, а Роди познава един пилот, който може специално да ги докара със самолет.

— Риба треска? — каза Мара невярваща.

— Да, точно така. Също и варен горски бекас, ако те интересува още.

— Отново ми се подиграваш. Избягваш истинския въпрос.

— Няма въпрос — каза Джон. — Много съм привързан към теб, Мара, и искам да те имам край себе си. Но не мога да се разхождам из града хванат под ръка с теб, защото имам отговорности към семейството си, към моите акционери и към всички, които са свързани с мен, защото всички ме познават като почтен човек.

Тя потърка килима с пантофите си.

— Правиш го някак си съвсем безразлично... така звучи.

Тя виждаше, че е раздразнен. Той бе чувствителен и не искаше да каже това, което вече каза, но тя го предизвика. И двамата знаеха, че и парите, и реномето бяха нещо неизбежно в живота му и всичко, което правеха — всяка усмивка, всяка целувка, всяка любов — всичко се

диктуваше и зависеше от това. Тя се протегна и го целуна нежно по лицето.

— Съжалявам — пошепна тя.

Той се усмихна и взе ръката ѝ.

— Не е твоя вината. Ти се чувстваш така, защото си щедра, не защото си долна. Ти си хубаво момиче, Мара, и колкото дълго мога да те задържа, ще те задържа.

— Толкова ли съм различна от Айрин?

Плочата свърши и се въртеше с цъккане. В стаята се стъмняше и на Джон му се искаше да запали лампите, но по някаква причина не го правеше. Като че ли ако ги запали, и техните съвместни часове ще свършат. Малък швейцарски часовник, поставен на камината във всекидневната, започна своята песничка и той знаеше, че часът е два и половина. Дъждът трополеше по прозорците, сякаш някой ги замерваше със стафиди.

— Мислех си, че Айрин е много красива — каза Мара. — Виждала съм снимката ѝ толкова пъти. Тя изглежда така възвишена.

Джон кимна.

— Да, тя е възвишена. Но нейната възвишеност е твърде много. Когато стигнеш до крайната граница, започваш да приличаш вече на мумия.

— Не е ли много... спокойна?

Джон стана и отиде до грамофона. Известно време наблюдаваше въртенето на плочата и най-сетне я спря.

— Тя държи на спорта — каза той. — Плува, язди, играе тенис. Прави всичко, което трябва, с хората, с които трябва. Тя е приятна домакиня и всички казват, че има чудесен вкус за тапети. Също е добра майка. Облича близначетата чудесно и ако биха могли да говорят, сигурно ще искат да играят с децата на Вандербилт.

Очите на Мара потъмняха.

— Защо съм ти тогава аз? — каза тя.

Настъпи спокойно мълчание.

— Зная какво си мислиш — каза Джон.

— Какво си мисля?

— Ти си мислиш, че съм един отчаян съпруг, който временно е занемарен заради новородените бебета и си търси малко развлечение след работа.

Тя не можа да не се усмихне. Той дойде и коленичи пред нея.

— Ти си мислиш, че въобще не те обичам и че щом ти се наситя, ще се освободя от теб. Ще те изхвърля на пътя и ще си намеря друга залъгалка. Мислиш, че съм лош, суетен и жесток, да не говорим, че съм сексуално незадоволен.

Тя се наведе напред и те си доближиха челата, гледайки се в очите. Погали ухото му.

— Така е — каза тя. — Точно това мисля.

Останаха така известно време, лице до лице, и после Джон стана.

— Ако искаш да смениш плочата, аз ще приготвя празнична напитка.

— Какво ще празнуваме?

— Не зная. За теб и за мен, предполагам. За времето. За новата шапка на президента Труман. За всичко, което ти дойде на ум.

Тя подаде ръцете си на Джон и той ѝ помогна да стане от пода. Повдигна я и я прегърна. Тялото ѝ бе тънко, почти детско, но имаше и нещо много еротично в нея. Голям беше контрастът между нейната деликатност и апетита ѝ за любов, а това го възбуждаше. Сякаш някое дете току-що е открило секса и прекаляваше без никакви угризения на съвестта или морала. За Джон, който бе възпитан от Йохан в редовно посещаване на църква, и от Хестер, която не понасяше каквато и да е песен или история, дори слабо свързана със секса, това дразнеше нервите му и го правеше нащрек, а косата му настръхваше.

— Ти ми създаваш радост — каза ѝ той весело.

Тя го целуна.

— Ти също ме радваш.

Той я погали отзад, когато отиваше да смени плочата.

— Напитката, която сега ще ти приготвя, е напитката на всички времена — каза той, като посегна за зелената си хавлия и я уви около себе си. — Тази напитка е измислена от Негово Величество крал Алфонс Испански, и то в мъжкия бар на парижкия „Риц“.

Той изчезна за кратко в кухнята и се върна със сребърен поднос. На подноса имаше сребърна кавказка кофа за изстудяване на вино, пълна с натрошен лед, и скъпо френско шампанско — реколта 1934 година. До кофичката с лед бяха поставени две сребърни блестящи чаши и бутилка „Реми Мартен“.

Като избираше плоча, Мара каза:

— Шампанско? Къде, за бога, го бе скрил?

Джон постави подноса с церемониален жест и се усмихна.

— Когато дойдох, поставих всичко в шкафа за тенджери. През цялото време, докато се галехме и прегръщахме, тези красоти се изстудяваха.

Той извади шампанското от леда, отстрани станиола и освободи тапата. Пяната, суха и щипеща като прериен прах, пълнеше сребърните чаши и когато стигна до ръба, Джон сипа по три порции коняк във всяка.

— Чакай — каза той. — Почти забравих ягодите!

Мара се разсмя с истинско удоволствие.

— Ягоди? И шампанско? Трябва да признаеш, че наистина това е милиардерско!

Джон пристигна от кухнята с кошничка, завързана с розови панделки, пълна с пресни ягоди.

— Това е милиардерско — каза той. — Това ние, богатите, наричаме свинщина.

Те седяха на леглото, докато бавна, протяжна мелодия се носеше от грамофона. Джон подаде на Мара чашата и взе своята. Тя погледна вътре и отраженията на среброто и искрящото шампанско затрептяха по лицето ѝ.

— Мирише прекрасно — пошепна тя. — Като течни пари.

— Нарича се „Смъртта на царя“ — каза Джон. — Трябва да го изпиеш на три или четири глътки и след това да се насладиш на ягодите.

Тя се разсмя.

— Да опитаме ли?

— Трябва. Това е единственият начин да се изпие.

— Трябва ли да се каже нещо, преди да се пие?

Джон поклати глава.

— Питието говори само за себе си. Можеш да кажеш „Обичам те“, ако желаеш.

Мара деликатно завъртя чашата и загледа пукащите се мехурчета, които се надигаха от дъното.

— Мисля, че вместо това е по-добре да си пожелаеш нещо.

— Добре. Какво ще си пожелаеш?

— Тайна. Но предполагам, че знаеш какво е.

— Да — каза той. — Зная.

Когато Родерик свърши обяда в „Плаза“ и Силия го придума да разходи малкия Виктор из парка с файтона на Пат Раферти, очите на Джон и Мара блестяха от напитките. Те бяха обхванати от похотлива неестествена страст, която ги накара да се любят и любят, докато припаднаха без дъх един върху друг, целуваха се и се вкопчваха един в друг, като че ли искаха да се наранят и достигаха до върха на своето удоволствие бавно, бавно. Накрая завършиха с известна жестокост и Мара, с лице към чаршафите, плачеше от удоволствие и болка, докато Джон, застанал задъхан до прозореца, залепи лицето си на студеното стъкло.

Както винаги, Хоуп се чувстваше ранима и разочарована. Тя влезе и излезе от стаята за закуска може би пет пъти и винаги намираше Едуард седнал на големия шезлонг с „Уолстрийт джърнал“ пред лицето му като платното на някоя стара лодка, зачетен по своя бавен и замислен начин в отбелязаните колонки.

Най-сетне, ядосана, тя удари вестника с юмрук.

— Има ли някой тук или всички сте заспали? — попита дръзко тя.

Без да се смути, Едуард оправя вестника си.

— Не сме заспали, Хоуп, четем.

Хоуп цъкна с език.

— Предполагам, че разучавате състоянието на „Охайо ойл къмпани“, което е много по-интересно, отколкото какво ще вечеряме сега.

Едуард не се помръдна.

— Мисля, че последните цени на компанията „Сиир Рийобук“ са по-привлекателни, отколкото собствената ти жена — каза грубо Хоуп.

Едуард сгъна единия ъгъл на вестника и я изгледа:

— Запознавам се с новините. Това престъпление ли е?

Хоуп нетърпеливо тръсна глава.

— Това е прекрасно. Поне знам какво е положението.

— И какво мислиш, че е положението? — попита Едуард.

— Много добре знам какво е! Трябва да организирам цялата тази вечеря, както и всички развлечения, а ти само ще си седиш на задните

части и ще четеш вчерашния вестник. Ето това е, уважаеми господин Едуард Втори.

Едуард вдигна рамене и продължи да чете. Но Хоуп стоеше до него и тропаше нетърпеливо с крак по паркета, със скръстени ръце и очи, пълни с яд.

По едно време Едуард трябваше да ѝ обърне някакво внимание и пусна тъгла на вестника си.

— Искаше ли нещо? — попита учтиво той.

— О — каза тя, — ти забеляза, че аз съм тук!

— Да — каза бавно той. — Забелязах, че си тук. Всъщност аз трябва да съм сляп, глух, парализиран, за да не забележа, че си тук. А сега кажи какво искаш?

— Боже господи! — каза тя, като разпери драматично ръце към тавана. — Ти си невъзможен!

Едуард остави вестника.

— Не съм невъзможен, Хоуп, просто се опитвам да почета десет минути. Много ли е това?

— Едуард — каза Хоуп, — от колко време сме женени?

— Защо смяташ, че е твърде дълго?

— Само четири месеца — каза остро Хоуп. — Миналият четвъртък станаха четири месеца.

— И?

— И ти седиш тук и четеш вестник, а можеш да ми помогнеш! Това не е първа любов, нали?

Едуард грижливо почеса едната си вежда.

— Може и да е — каза той. — Зависи колко близко свързваш любовта с парите.

— Аз въобще не ги свързвам.

— Добре, може би не ги свързваш, но ти никога не си се тревожила за пари както аз.

— Какво означава това? Аз просто не мисля, че любовта се сравнява с парите и парите с любовта, това е всичко. И мисля, че имам достатъчно опит и по двата въпроса, за да мога да говоря с авторитет. Ти как мислиш?

— Не бих го отрекъл.

— И така, какво имаш предвид? Какво общо има първата любов с долари и центове? Или това е начинът, по който ти обикновено

мериш? Ти мъж ли си, Едуард Секер, или сметачна машина?

Едуард отново взе вестника.

— Тук има интересна новина за „Дейлонг ойл“, Охайо.

Хоуп го изгледа втренчено, като че ли не можеше да повярва, че той е истински човек. Тя изду бузите си в отчаяние и хвана главата си с две ръце.

— Знаех си — каза тя. — Аз се омъжих за финансов маниак.

Едуард се усмихна, но не много весело.

— Ако решиш да слушаш, а не да стигаш до твърде неблагоприятни заключения, може би ще разбереш какво искам да ти кажа.

— Нямам време да слушам — изръмжа Хоуп. — Трябва да се справя с водната костенурка, да проверя дали яребицата е пристигнала и да покажа на този глупак — готвача, най-простата плънка за тази гъска хибрид. Разбира се, теб това не те интересува.

Едуард вдигна рамене.

— Добре, трябва да вървиш, тогава върви. Не ми се иска да мисля, че нашата водна костенурка има нужда от нещо. Аз ще дойда по-късно, като свърша с вестника, ще приготвя виното.

Бледолико момиче в бяла престилка се появи на вратата. То страхливо почука и каза:

— Извинете, госпожа Секер, майка ви се обажда по телефона.

Хоуп хвърли последен разярен поглед и се забърза към телефона. Едуард я изгледа полуразвеселен и с любов, и поклати глава като любещ баща. Бракът му с Хоуп беше един от тези не много подходящи и неочаквани съчетания, които, изглежда, вървяха точно поради тяхната невероятност. Когато се срещнаха за първи път, Хоуп все още се криеше, изолирана от обществото, от страна на родители и от приятели, докато заглъхнат последните болезнени спомени от скандалния ѝ развод с Мартин Ландзер. По-голямата част от своето заточение Хоуп прекара на остров Линууд и в Бостън и когато излизаше, се обличаше в черно или в тъмносини костюми и почти винаги ходеше с воалетка. Подобно на много жени, които бяха отлъчени от обществото, тя се опитваше да постигне обществено помирение, като работеше в областта на благотворителното дело. И точно когато бе председателка на едно събрание на Обществото за подпомагане на ветераните, тя срещна Едуард Секер.

Едуард бе на тридесет и шест години, висок, кокалест, леко прегърбен, с неприветлив начин на говорене. Когато бе с очилата си, напомняше на ФДР, защото като него имаше голямо лице, гладко чело и същите малки напрегнати очи. Още след първата им среща Хоуп обичаше да казва, че бил толкова дълъг и ъглест, та трябвало да се нагъва като дърводелски метър, когато сяда. Произхождаше от сравнително добро, работливо семейство — от Вирджиния, специалисти по доброкачествен тютюн. Баща му, плантатор, с един крак и огромни сиви мустаци, го бе издържал в Правния факултет на Харвардския университет. Сега беше млад партньор във фирмата „Донливи, Сетре, адвокати на Уолстрийт“. Едуард беше съвестен и добър бизнесмен, но притежаваше някак си много стандартен маниер, който се хареса на Хоуп в онези задушни дни, пълни с погребално настроение след развода ѝ — тогава я обзе ентусиазъм за каране на лодки, плуване и голф — който премина през живота ѝ като освежаваща вълна.

Освежаването обаче бе започнало да избледнява, бракът бе направил за Хоуп повече, отколкото тя сама съзнаваше. През май бе станала на двадесет и шест години и бе класически пример за буен характер от зодията Близнаци. Беше дребна и все още хубава, каквато е била майка ѝ и единствената неприятна черта на Корнелиус, която тя притежаваше, беше скованият ѝ характер. Под тъмните ѝ големи очи имаше тъмни кръгове и триъгълното ѝ лице изразяваше някакво чувство за преследване — тревожна сянка, която минаваше по него и личеше особено на снимки и в някои моменти, когато не се владееше. Хоуп се обличаше винаги хубаво. Тази сутрин, като подготвяше семейната вечеря, тя бе облечена в тъмнозелена вълнена рокля с остро деколте, прави рамене и къси ръкави. Кестенявата ѝ коса бе сресана назад и прихваната със зелени гребени, а около врата ѝ — семпла смарагдова огърлица. Обикновено прекарваше два или три часа сутрин, за да се приготви за деня, а когато биваха в Марчинг — тяхната двадесетстайна резиденция на Лонг Айлънд — за вечеря винаги се преобличаха. Едуард беше буен, но същевременно традиционен и настояваше за това, което се наричаше „маниери“. Светският им живот бе необикновен — или пълен с приеми, или изолиран. През някои седмици имаха гости всеки ден, блестящи вечери за адвокати, бизнесмени, хора от киното, издатели, артисти или хора,

дошли от Европа, и винаги се пишеше за тях в светските хроники, дори и когато Хоуп ходеше да си купува шапки от Пето авеню. Друг път обаче те потъваха в изолация, Хоуп правеше дълги разходки из имението с девет червени ловджийски кучета, маршируваше по мокрите листа и си проправяше пътя през надвисналите клони на дърветата и храстите. Често сивото есенно небе бе прихлупено над тяхната къща и във въздуха се носеше дъх на зима. Това бе времето, когато Хоуп се замисляше какъв ли ще бъде всъщност бракът ѝ с Едуард. Неговият хумор и енергия може би ѝ бяха помогнали да преодолее скандала с Ландзер и да успокои емоционалните си страхове, но какво щеше да стане, когато се излекува напълно? Дали щеше да се обърне и да погледне Едуард в лицето и да разбере, че само безкрайната умора и нейната ранимост я бяха накарали да се омъжи за него и връзката им не бе нищо повече от близостта на лекаря с неговия пациент?

Веднъж тя призна пред приятелката си Фейт Шикман, оперна певица:

— Щом като оздравея, напускам. Не искам да прекарам живота си в болница за нещастни сърца.

Едуард беше мил и любящ. Обичаше да се любят, макар и да не събличаше пижамата си, обичаше да целува Хоуп много показно пред хората. Яздеше с удоволствие, пушеше пури и правеше планове да я заведе във Вирджиния на тяхната първа ваканция. Нямаха сватбено пътешествие поради усилената работа на Едуард, но той не преставаше да говори, че ще я заведе в Европа и че „ще правят любов под виенската луна“.

Точно сега обаче, в този влажен октомврийски ден, той изглеждаше по-зает с бизнеса си, отколкото обикновено. Бе решил да си остане вкъщи и да довърши изостаналата си писмена работа, вместо да слезе до града. Вече бе прекарал няколко часа на телефона и Хоуп не го бе виждала да разглежда така подробно книжа. Тя не се интересуваше много от бизнес. За нея парите бяха пари, без оглед на това откъде идваха, и се харчеха за дрехи, къщи и приеми. Обсипваха те с чудесни бижута и понякога те спасяваха от големи беди.

Тя се намираше в голямата кухня с висок таван и проверяваше приготовленията за вечеря заедно с готвачката, госпожа Полански, когато Едуард най-после слезе. По дървената маса имаше купища от

зеленчуци: брюкселско зеле, картофи, пащърнак и специални тикви. Полираните медни съдове и различните форми бяха подредени, а черната прислужничка, весело момиче с необикновеното име Йоланда, чистеше и режеше картофи и различни подправки. Старата мивка и печка бяха подменени от младото семейство Секер със съвсем модерна машина за миене на чинии и електрическа печка „Уестингхаус“, но кухнята не бе загубила античния си чар.

— Е, добре — каза остро Хоуп, — свърши ли с тези смешни книжа?

Едуард кимна и си открадна френско грозде от един емайлиран съд.

— Свърших вече, но за съжаление книжата не са толкова смешни.

— Какво означава това? Всичко е наред, госпожа Полански, орехите може да останат за после. Какво е това, Едуард?

Едуард, с ръце в джобовете, огледа кухнята.

— Можем ли да отидем някъде другаде? Само за минута? Мисля, че има нещо, което трябва да знаеш.

— Толкова ли е бързо?

— То е... съществено.

— Добре — въздъхна Хоуп. — Може ли да се справите сама, госпожа Полански? Няма да се бавя.

Госпожа Полански, жена с пълно лице и големи зачервени ръце, погледна Едуард подозрително и кимна.

— Ще се справя — каза тя с плътен глас. — Просто ми кажете кое как и защо и аз ще го направя добре.

Те се качиха нагоре по стълбите и Едуард отвори вратата на своя кабинет — малка стая, с подредени наоколо книги, съвсем близо до главния хол. По стените имаше вимпели от Харвард и едно весло от времето, когато караше лодка. Писалището бе покрито с отворени книги и купища от книжа, а сред тях — статуетка на атлет, в доста дълги долни гащи. Едуард ѝ показа грозен стол с кафява възглавница и ѝ каза:

— Седни!

Хоуп седна вдървено.

Едуард разрови книжата.

— Чувствам се така, сякаш ще ми съобщиш нещо ужасно — въздъхна Хоуп. — Нещо, което не искам да чуя.

— Ами да — допълни Едуард. — Точно така.

Тя въздъхна нетърпеливо, а той продължаваше да се рови из книгата.

— Ти не си бигамен, нали? Или това е твърде много, за да се надявам?

Едуард не обърна внимание на забележката. Издърпа дълъг надраскан лист с имена, кръстосани със стрели, цифри и проценти.

— А, ето!

Хоуп се облегна назад и кръстоса краката си. Винаги беше елегантна, но някакво дразнещо напрежение и нетърпение се излъчваше от нея и приятелите ѝ често мислеха, че е отегчена или уморена, или бърза да отиде на поредната си среща. Само Едуард не се влияеше от това, защото бе праволинеен в мисленето си и упорит в прогреса си и ако знаеше, че няма логическа причина за Хоуп да бъде отегчена, уморена или нетърпелива, той решаваше, че не е, и въобще не се занимаваше с нейните капризи.

Едуард вдигна листа и бавно го размаха като малко момче, което вее байраче на парад.

— Нямам още доказателства — каза той подчертано, — но имам съвсем ясно подозрение.

— Имаш съвсем ясно подозрение за какво? Бих желала да изясниш.

Той скръсти ръцете си. Мрачната светлина се отразяваше в очилата му и го правеше да изглежда спял.

— Много е трудно да се обясни — каза той, — и ако аз не бях аз, и ако не бях женен за теб, сигурно въобще нямаше и да го забележа. Но ако от наша гледна точка помислиш какво става, започва да мирише доста необикновено.

— Едуард — каза Хоуп ядосано.

— Не, не — вметна Едуард. — Остави ме да ти кажа. Важно е и за двамата ни. В края на краищата това са твоите пари. Ако някой се опитва да ти ограби джоба, ти няма да го оставиш да му се размине, кажи, ще го оставиш ли? И така, не ги оставяй да ти ограбят наследството!

— Моля? — каза Хоуп.

Тя безсмислено въртеше в ръцете си фигурата на атлета, но сега се обърна.

— Твоето наследство, Хоуп. Зная, че звучи абсурдно, но някой се опитва да ти отнеме наследството.

Хоуп сложи ръка на устата си и се изсмя възбудено.

— Едуард, каква смешна идея!

Едуард не се смути.

— Смешна е, съгласен съм. Но погледни тези книжа. Дали е смешно или не, то става и става точно под носа ти. „Дейлонг ойл“ е само един пример.

— „Дейлонг“? Нали тази компания е под моя контрол? Аз имам най-много акции и ти го знаеш така добре, както и аз.

— Да — каза Едуард, — ти си мислиш, че притежаваш най-много акции.

— Какво означава това?

— Погледни тук. Ти притежаваш 23,2 процента от акциите на „Дейлонг“. Останалите 76,8 процента са разпределени между петнадесет различни акционери и най-големият индивидуален дял, който се притежава от всеки един от тях, е девет процента.

— И така, какъв е проблемът?

Едуард свали очилата си и ги изтри с носната си кърпа. Без тях лицето му бе голямо, с късогледни очи — като голям шаран, който се блещи от някой супник на бюфета.

— Проблемът се състои в това, че някой от бедните акционери е продал четири процента на „Уилямсбърг асошиейтед банк“.

Хоуп поклати глава неразбиращо.

— Какво означава това? Четири процента не са толкова много.

— Не, не са, само че тези петнадесет други акционери се контролират поотделно от техните банки, тръстове или петролни корпорации, а от своя страна те се контролират от „Корнелиус ойл“ — и по-специално от Кливландския клон.

Хоуп се намръщи.

— Това е клонът на Роди, нали? Имам предвид, че Родерик управлява Кливланд?

— Той наистина го управлява. А сега нека ти кажа нещо друго. Допреди това прехвърляне на „Уилямсбърг“ компаниите на Родерик притежаваха 19,1 процента от „Дейлонг“. Но случаят е такъв, че

„Уилямсбърг асошиейтед банк“ се контролира с 63,5 процента от „Шустер милс“ от Чикаго, а „Шустер милс“ от Чикаго, макар да имат съответно 2,05 процента от „Дейлонг“, се контролират изцяло от „Корнелиус ойл Кливланд“.

Хоуп погледна Едуард с недоверие.

— Едуард, искаш да ми кажеш, че Родри фактически контролира моята компания? Компанията, която татко ми даде?

— Изглежда точно така — каза Едуард. — Но страхувам се, че това не е най-лошото.

— А какво може да бъде по-лошо от това? Мисля си какво, за бога, се опитва да направи той?

— Остави ме да ти кажа. През последните месеци се извършваха множество потайни продажби на проценти на акции почти от всяка корпорация и фонд, в които ти имаш интереси. И всеки път, без да се държи сметка колко измислени компании и банки са намесени, резултатът е един и същ — Родерик взема контрола.

Хоуп мълчеше. После каза:

— Дай ми цигара.

Едуард ѝ подаде дървена кутия за цигари с дръжка във форма на ракета. Той запали цигарата ѝ със сребърна запалка и тя издуха струя дим.

— Едуард — каза тя, — ако това е някакъв вид шега...

Едуард я погледна и нищо не отговори. Само поклати глава и тя знаеше, че той говори истината. Едуард обичаше да се хвали как някога е хванал акула край Флорида, но никога не преувеличаваше, когато ставаше дума за пари. Неговата адвокатска фирма бе известна с голямата си точност.

— Добре — каза Хоуп. — А Дейвид Букбайндър? Предполага се, че той трябва да управлява парите на семейството и да ни защитава от подобни неща. Сигурно знае какво става.

Едуард каза:

— Сигурен съм, че знае — каза Едуард. — Всъщност вероятно той подстрекава цялата тази дейност. Не искам да бъда груб към брат ти, но можеш ли да си представиш Родерик да изработи такива сделки и да ги проведе безпрепятствено? аз ги открих само по една щастлива случайност.

— А татко?

Едуард отново сложи очилата си и я изглежда сериозно и съчувствено.

— Не вярвам баща ти да знае, но мисля, че има нещо общо с това.

— Просто не разбирам — каза Хоуп.

Цигарата гореше между дългите ѝ пръсти с нокти, оцветени в смарагдово, и тя се почувства несигурна и беззащитна. От времето на развода не се бе чувствала така. До тази сутрин всичко бе сравнително сигурно и разбираемо, но сега изпита познатото чувство на пропадане под краката си, както когато разбереш, че най-добрият ти приятел всъщност те мрази или че една любов изведнъж, по непонятни причини, е свършила.

— Доста време ми отне, докато го разкрия — каза Едуард. — Имаше няколко възможности, няколко причини за внезапното искане на Родерик да вземе всичко твое под свой контрол и само една е истинската.

Той погледна обувките от крокодилска кожа на Хоуп. Изглеждаше така, сякаш търси подходящи думи, като човек в книжарница, който не може да реши коя книга да купи. После погледна отново и каза:

— Баща ти не е здрав човек.

Хоуп задържа цигарата на един инч от устните си.

— Бил е на преглед в санаториума в Линууд — каза Едуард. — Изглежда, от дълго време не се чувства добре. Случайно познавам един от специалистите там. Неговият брат беше в Харвардския правен институт с мен и аз бях приятел с цялото семейство. Те ми бяха задължени и затова направиха нещо неетично, като ми казаха какви са резултатите от изследванията на баща ти.

— Продължавай — каза дрезгаво Хоуп.

— Зная, че баща ти каза на семейството, че е напълно здрав, но истината е, че той страда от сърдечно заболяване. Те очакват, става дума за лекарите, да доживее най-много още шест месеца, може би и по-малко.

Хоуп не помръдна.

— Съжалявам — продължи Едуард, — че трябваше да ти кажа това по такъв начин, но изглежда, че никой друг няма да ти го каже.

Дейвид Букбайндър знае за това, а също и майка ти. По някакви причини те не искат да разбереш.

— Роди дали знае?

— Ами — каза Едуард, — смятам, че знае. Точно по тези причини се разиграва играта на пълномощници. Той и Букбайндър вероятно се опитват да сложат ръка на цялото състояние, преди баща ти да почине.

— Не ми изглежда възможно — каза Хоуп. — Татко е бил винаги край нас. Какво ще стане, когато го няма? Не мога да си представя.

Едуард също посегна за цигара. Не пушеше често, но точно сега му беше необходимо. Достатъчно трудно му бе да не издава това, което бе открил, но сега знаеше, че ще бъде ангажиран в една зловна и неравна борба между семейството на Хоуп и протекцията на нейните финанси. За всеки отстрани това нямаше да бъде само цветя и сладкиши. Той знаеше какво направи семейството Корнелиус на първия съпруг на Хоуп, Мартин Ландзер, а историята с Йохан Корнелиус и Даниел Форстър беше една от големите мистерии на Уолстрийт. Поговорката казваше: „Никога не се изпречвай на пътя на един Корнелиус“. Той запали цигарата си, като наблюдаваше сериозното лице на Хоуп и сам се чудеше дали и той трябва да бъде толкова разтревожен.

— А какво стана с интересите на Джон? — попита Хоуп. — Откри ли нещо там? И с него ли се опитват да направят същото?

— Не знам — каза Едуард. — Още нямам пълния списък на пълномощниците. Но логично бих казал, че ще направят същото. В някои случаи ти и Джон имате акции в същите корпорации и те очевидно искат да ви попречат да се обедините и да имате повече гласове. Цялата операция е много изпитана и умно проведена и причината, поради която я извършват, е да се възползват изцяло от състоянието на баща ти. Те искат той да одобри всичко.

— Той никога няма да го направи. Сигурно ще му се пукне някой кръвоносен съд, ако знае за това.

— Не бъди толкова сигурна. Зависи какво са му казали. Слушай, Хоуп, баща ти е на седемдесет и две години и не е вече онзи бизнесмен, който беше. Той е стар, улегнал и вече забравя. Твърде много се е доверил на Дейвид Букбайндър напоследък, защото не може да запомни какво става от днес до утре. Ако питаш мен, Родерик и

Букбайндър ще обвържат цялата операция и ще убедят баща ти да припише на Родерик всичките си контролни интереси в „Корнелиус ойл Кливланд“, което ще означава, че пряко или непряко Родерик ще държи контрола на осемдесет процента от интересите на семейния петрол, химикали и шипинг. Той вече е солиден акционер в „Корнелиус ойл“ и в „Корнелиус ойл Нью Джърси“. Това не включва дела на Хестер, но аз предполагам, че Родерик е любимецът на Хестер.

Хоуп кимна. Цигарата изгаряше пръстите ѝ и тя я угаси в пепелник с гравиран надпис „Гленигълс голф 1937“.

— Има даже нещо още по-зловещо — продължи Едуард, — но не съм сигурен дали не си въобразявам.

— По-добре ми го кажи каквото и да е — каза смело Хоуп.

— Това е въпрос на фондовите тръстове — каза Едуард. — Доколкото мога да разбера, има дузини тръстови фондове, основани за теб, Джон и Родерик, така ли е? Не знам всички условия, поставени в тези фондове, но оставам с впечатление, че повечето от тях са при условие, че можеш да теглиш от лихвите до края на живота си, но не можеш да пипаш капитала.

— Да, така е — каза Хоуп.

— Е, добре — каза Едуард, — ако не можеш да докоснеш капитала, то тогава се предполага, че той преминава в ръцете на твоите деца и на децата на Джон и Родерик.

— Да — пошепна Хоуп.

— Но какво ще стане, ако нямаш деца? Разбира се, има надежда, но да предположим, че нямаш? Или какво ще стане, ако имаш деца и те починат, преди да станат пълнолетни?

Хоуп се намръщи.

— В този случай капиталът продължава да се държи във фонда от централния фонд на „Корнелиус“ и лихвата се изплаща на фонда.

— Който се управлява от Дейвид Букбайндър?

— Да, но...

— Но нищо, Хоуп. Това са фактите.

— Ти сериозно ли намекваш, че...?

— Аз не намеквам нищо, но наистина мисля, че положението е потенциално опасно. Ако Родерик и Букбайндър успеят да измъкнат всичките ви наследствени акции и ако си осигурят контрол над „Корнелиус ойл“, не си мисли, че те ще се поколебаят да вземат и

фондовете от тръстовете, не го очаквай. На колко възлизат тези фондове? Двеста милиона? Триста милиона?

Хоуп докосна смарагдите около врата си.

— Но те не могат да ги вземат — каза тя. — Не, освен ако... освен ако...

Едуард вдигна многозначително пръст.

— Не, освен ако ние останем без деца и близнаците не доживеят достатъчно дълго, за да ги приберат.

Хоуп помълча за момент, но после каза:

— О, това е смешно! Знам, че Роди е малко слаб, когато стане дума за финанси, но... но това е абсурдно! Той никога не би направил нещо да нарани другиго!

Едуард пушеше цигарата си несръчно. Той не вдишваше и изпускаше дима на малки облачета, подобно на влака от анимационния филм „Дъмбо“.

— Не мисля, че трябва да се тревожим за Родерик. Той ти е брат. Ако питаш мен, той дори не знае какво става. Но Дейвид Букбайндър ме тревожи много.

— Дейвид е голяма дебела еврейска мечка! Той се грижи от години за парите на Корнелиус!

Едуард поклати глава.

— Не позволявай да те заблуди неговият веселяшки дебелашки вид. Веднъж видях Лъки Лучано и той изглеждаше като най-обикновен и почтен човек, какъвто можеш да срещнеш навсякъде.

Хоуп стана и отиде до прозореца. Дъждът все още се стичаше по стъклата, дърветата и храстите в имението им бяха потънали във влага.

— Не зная какво да кажа. Ти разтърси устоите на всичко, в което въобще вярвах.

Едуард се загледа в пода.

— Още не мога да го докажа. Ти знаеш. Но трябваше да те предупредя.

— Да, предполагам, че го направи. А как мога да постъпя сега? Всички идват на вечеря днес. Даже и Дейвид.

— За момента трябва да се държиш като че ли не подозираш нищо. Но трябва да дръпнем баща ти настрани, да разберем дали можем да поговорим с него и да му разкрием всичко. Когато вече

припише акциите на „Корнелиус ойл Кливланд“, няма да имаме никакъв шанс.

Хоуп рисуваше фигурки по прозореца с пръсти.

— Смяташ ли, че ще ти повярва?

Едуард уморено разтри врата си отзад.

— Не, не вярвам. Той ще повярва на теб.

— Да не очакваш аз да му кажа? — Тя се обърна.

— Някой трябва да го направи.

Настъпи дълго мълчание. После отвън се почука нерешително на вратата. Едуард каза:

— Влез!

Беше бледата прислужница. Тя съобщи:

— Госпожа Секер, стана нещастие.

Хоуп погледна Едуард и каза рязко:

— Нещастие, какво нещастие?

Момичето бе объркано.

— Госпожа Полански. Тя по погрешка извади костенурките и те изпъзяха под хладилника!

За момент Хоуп погледна момичето втренчено и след това нервно се изсмя:

— О, боже — каза тя с драматичен глас. — Ще се размножат.

Всичко се случи толкова бързо, че години след това Айрин не можеше да си спомни дали Али изкреця първа или Клара.

Тя дори не си спомняше дали валеше или не (а то валеше) и дали свекърва ѝ стоеше, когато тя първа изтича на улицата.

Те прекарваха деня в тежката каменна къща на Ойхан, която гледаше към Грамърси парк. Джон беше в града и преговаряше за някаква рафинерия с „Гети ойл“, но късно вечерта те всички трябваше да отидат на вечеря у Хоуп в Лонг Айлънд. Йохан и Хестер щяха да продължат по-късно към остров Линууд, а шофьорът на Дейвид Букбайндър трябваше да закара всички други обратно в града.

Айрин не обичаше особено много събиранията на семейство Корнелиус, но харесваше Хоуп и Едуард и освен това никой не очакваше от нея да взема живо участие в тържеството. Напоследък дори Джон като че ли бе намалил по-раншния си натиск „да се

включва“ и „да се научи да мисли като Корнелиус“. Животът се успокояваше, Джон често отсъстваше по бизнес и тя можеше да си възстанови някои от своите стари приятелства и да прекарва часове в игри и отмора с близначките.

В този следобед — същия, когато Джон имаше своята така наречена среща с „Гети ойл“, а всъщност с Мара, Айрин седеше в библиотеката в жилището до Грамърси парк и бродираше някаква покривка за тоалетната си масичка. Небето навън бе кафяво и мрачно като небето по време на ранните „новини“ и тя трябваше да използва очилата си, за да може да вижда какво прави. Не искаше да пали лампата, защото Йохан леко хъркаше в своя стол в библиотеката, почти погребан в сенките на рафтовете с книги и в увеличаващата се тъмнина на октомврийския ден, а Уилки, неговото черно лабрадорско куче, спеше край краката му и приличаше на локва от туш.

Айрин бе красива жена, макар и да не бе сладка. Беше висока и се държеше с такава грация и вродено благородство, че прислужниците никога не се съмняваха в нейните бакшиши и непознати мъже я поздравяваха по улицата и повдигаха шапките си. Лицето ѝ бе съвсем овално, с фина малка уста и безпогрешно извити вежди. Веднъж очите ѝ бяха описани от Фиорело ла Гуардиа, който често ходеше на вечеря в къщата, като призрачни. Всъщност те бяха бледосиви и изглеждаха призрачни само защото бе късогледа.

Тя бе срещнала Джон Корнелиус преди три години, когато той бе двадесет и пет годишен. Годишната бе 1942 и Ню Йорк живееше още в този изпълнен с вина и отчаяние смут, породен от войната. Джон искаше да отиде в Европа и да спаси Холандия от нацистите с двете си голи ръце, но Хестер настояваше, че двамата ѝ сина са „капитани на търговията“ и не трябва да участват във войната. Йохан, в лошо настроение, бе изръмжал, че ако те заминат, правителството ще реквизира и петрола, и корабите му, както и химическите заводи, а ако това се случи, няма защо да си правят труда да се връщат. И така, момчетата с полунеохота си останаха в Щатите да поддържат помпите да вадят нефт, фабриките да произвеждат самолети, амуниции, консерви и непромокаеми наметала, без да споменаваме рекордните печалби.

Айрин, възпитана в потискаща бостънска атмосфера, където трябваше да се облича в спокойни тонове и да ходи две стъпки зад

майка си, започна да разтваря своите листенца едва след година, прекарана в училище за добро държане в Швейцария, и дори тогава бе едно от най-бледите цветя в градината. Не е чудно, че в 1942 година Джон ѝ направи дълбоко впечатление. Той бе деен, имаше стил, бе енергичен и с хубав външен вид. Караше винаги открити спортни коли, даже и когато валеше, плуваше и яздеше, играеше отлично голф. Те се срещнаха на един прием в лятна нощ в Грос Пойнт Шорс, Мичиган, и тъй като той бе пиян, а тя щастлива и оркестърът свиреше „Намерих момиче за милиони долари в магазин за пет и десет цента“, те се заклеха във вечна любов. Близначките Али и Клара бяха сега на единадесет месеца и почти прохождаха. Точно в този момент, в три и половина часа следобед през октомври 1945 година, те бяха горе в спалнята и спяха. Щяха да се събудят скоро и да потърсят вечерята си (рохки бъркани яйца и мляко).

Йохан, стар и изсъхнал, започна да се размърдва на стола си. От своето място Айрин можеше да види само ръката му с дебелите пръсти и многото тъмни петна, както и блясъка на старческите му очи някъде в сянката. Той се поизкашля и се облегна.

— Айрин, още ли шиеш? — извика той. Харесваше Айрин, тя бе една от любимките му. И винаги ѝ говореше нежно.

Айрин погледна.

— Стъмва се вече, татко — отвърна му тя. — Мисля, че трябва да престана.

Йохан извади кърпа и изтри устата си.

— Ще видя ли бебетата, преди да ги поставите за спане?

— Ние ще ги вземем в Лонг Айленд с нас, татко. Ще можеш да ги видиш в Марчинг.

— Добре, аз обичам да ги виждам винаги, когато мога. Така, както се чувствам напоследък, като ги видя, все си мисля дали не е за последен път.

— Татко, така не се говори!

Йохан се пресегна и запали лампата до стола. Електрическата светлина го огря и подчерта възрастта му. Той бе едър човек, смалил се с годините. Като че ли под зелената му жилетка нямаше нищо, а в сивите му фланелени панталони все едно че беше поставена голяма закачалка. Беше плешив, с изключение на няколко бели кичура около ушите, а кожата му имаше бледия цвят на папирус. Минаваше за здрав

между много възрастните и болните. Сините му холандски очи бяха избелели, а бузите му бяха като набръчкано цвекло, оставено на слънце да съхне.

Отново прочисти гърлото си и смръкна.

— О, ще се понавъртам още малко насам. — Той се усмихна. — Не съм събрал тези купища пари само за удоволствието на децата ми. И аз искам да им се порадвам малко.

— Винаги съм знаела, че в душата си ти си един плейбой — закачливо каза Айрин. Тя забоде иглата в бродерията си, остави я настрана, наведе се и го целуна нежно по остарелите страни.

Йохан задържа ръката ѝ за момент и прокара пръстите си по сапфирите и брилянтите на пръстените ѝ.

— Богатството е странно нещо — каза той, като наблюдаваше блясъка на диамантите и намигането на сапфирите.

— Какво? Не можеш да се упрекваш, че си богат.

— Не го и правя. Но все пак е странно. Без оглед на това откъде си изкарал парите си, дори ако лъжеш, мамиш и крадеш, въобще няма значение, след като вече си ги натрупал. Един гангстер може да се сприятели с всекиго, ако поиска, стига да е богат, и всички ще казват колко е добродетелен и приятен.

— Но ти не си гангстер, нали? Как можеш да говориш така!

Йохан погледна от стаята към облаците, които преминаваха.

— Не — тихо каза той, — не съм гангстер. Но не съм и светец. Част от парите, които съм спечелил, не са чак толкова чисти, колкото можеха да бъдат, а с друга част от тях, докато ги печелех, причиниха голяма мъка на някои хора.

Айрин, все още наведена над него, се намръщи, като гледаше петната и кичурите по плешивата му глава.

— Татко... — каза тя. — Има ли нещо, което не е наред?

— Трябва ли да има? — отговори той.

— Не, не. Нямах предвид това. Просто изглеждаш много замислен. Обикновено не си така замислен.

Йохан поклати глава.

— Не, няма нищо, което да не е в ред. Просто използвам правото си на всеки стар човек да се връща назад в мислите си.

— Да не си разтревожен за нещо?

— Разтревожен? Когато стигнеш до моята възраст, не се тревожиш за нищо. Не си струва труда, каквото и да е. Не... просто си мисля за нещата, които съм извършил и които не съм извършил... и се чудя дали са били добри или лоши... и дали можех да свърша още по-добра работа.

Айрин го погледна за малко и съвсем спонтанно погали челото му.

— Няма да ме помислиш за нахална, ако кажа нещо, нали? — попита тя.

Той поклати глава.

— Когато ти и аз сме заедно, Айрин, ние сме най-добри приятели, а най-добрите приятели никога не могат да бъдат нахални. Каж ми какво имаш да ми казваш и аз ще направя възможното да ти отговоря.

— Добре... — каза тя. — Искях просто да те попитам дали не си бил самотен.

Настъпи мълчание. Йохан не отговори и не се помръдна, но очите му като че ли не долавяха настоящето, а гледаха назад в годините, една по една — десетилетия, четвърт век, отдавна отминали времена, когато нещата бяха различни и файтони трополяха по слънчевите улици на Бротън, Тексас, улици, които сега бяха изпълнени с автомобили и с претъпкани магазини. За момент Айрин помисли, че е прекалила и го е попитала нещо, което го е засегнало много дълбоко, но когато премина този момент, той я погледна, усмихна ѝ се и я погали по ръката.

— Всеки бива самотен понякога — каза той. — Но с теб, Хестер и тези бебета, моите близначки, никога не мога да бъда самотен за дълго.

Това, което тя не знаеше обаче, бе, че както говореше, плътно затвори вътре в себе си врата, която водеше към него. Той запечата завинаги старата махагонова мебелировка, шарените пердета и една нощ, за която бе мислил много пъти през последните четиридесет и две години.

— Добре — каза тя. — По-добре да вървя да приготвя близначките. Хоуп ще ни очаква към осем часа.

Тя го остави, макар че трябваше да спре на вратата и да погледне назад, за да се увери, че всичко е наред. Имаше чувството, че може би

той плаче, но той не плачеше. Не знаеше, че той никога не плаче. Тя затвори вратата на библиотеката и тихо се качи нагоре по зелената плюшена пътека чак до детската стая, която Йохан и Хестер пазеха за близначките.

Али бе вече будна. Лежеше по гръб, движеше краката си във въздуха и сериозно си говореше сама. Клара все още спеше дълбоко, между устните ѝ имаше балонче и една пухкава ръчичка сложена под бузката ѝ. И двете близначки имаха царевичноруси коси, големи сини очи и странен вид, който можеше да бъде само от Корнелиус. Стаята бе облепена с цветя и спяха в две еднакви креватчета, изрисувани ръчно във Франция с малки рози и купидончета. Днес и двете бяха в дълги кремави нощнички от брюкселска дантела, подплатени с коприна с цвета на кафе. Гувернантката им, госпожица Бендизи, бе вече при тях и приготвяше дрехите им за пътя. Щяха да облекат кафявите си палтенца с кадифени яки, кафявите кадифени гети и тъмнокафяви баретки.

По свой собствен начин госпожица Бендизи бе мадона, но монголска мадона, с маслинена кожа, зелени очи и големи гърди. Носеше чиста, бяла униформа и бяла шапчица и говореше отвратителен английски с почти религиозна смиреност.

— Ще им дам яйца, само за момент — каза тя, когато Айрин влезе.

— Добре — отговори Айрин. — Ще тръгнем към шест и половина, така че няма нужда да се бърза. Как е моята малка красива Али?

Али вдигна ръчички и се усмихна с удоволствие. Клара започна да се размърдва в креватчето си и да отваря очички.

— Тази е направила ако — каза госпожица Бендизи. — Ако може да излезете, а аз ще изчистя всичко.

— Благодаря, госпожице Бендизи. Повикайте ме, когато се навечерят, и после ги свалете долу в дневната. Дядо им иска да ги види, докато са още будни.

Клара още плачеше. Лицето ѝ бе зачервено, свиваше и разтваряше юмручета. Госпожица Бендизи се наведе над нея и я вдигна от креватчето.

— Ти не плачи, бъди щастлива! Всичко за теб е чудесно!

Айрин целуна двете момиченца и слезе долу в своята спалня. Часът бе малко след пет. Хестер вече се къпеше за вечерта и слаб дъх

на гардения се носеше наоколо. Йохан бе отишъл да го обръснат, а Джек, неговият личен прислужник, гладеше костюма му. Докато седеше пред огледалото на мраморната тоалетка, Айрин сваляше грима от лицето си и чакаше цветнокожата прислужничка Сузи да ѝ приготви ваната. Тя си мислеше за Йохан и се надяваше, че Джон няма да закъснее много за събирането. Бе обещал да ги настигне, ако бъде забавен, но тя знаеше колко сложни и безкрайни са преговорите за петрол. Изкъпа се с глицеринов сапун заради чувствителната си кожа. В четиринадесеткаратови златни кранове, специално изработени от немски златар през 1890 година, се събираха студени капки, които се стичаха по голите ѝ пръсти. Тя си пееше псалми на ум (все още се срамуваше да пее на глас), люшката се напред-назад в меката топла вода и си мислеше колко е щастлива.

— Мисли за лилиите и как растат те... — си рецитираше на ум, като сапунисваше малките си гърди.

Вечерната ѝ рокля бе приготвена от личната ѝ тъмнокожа андалуска прислужница, която имаше нокти, подобни на мръсните мечове на княз Борджия. Роклята — нов модел на Жерар Уоткинс, нейния любим моделиер, притежаваше точно тази наситена простота, която тя желаше. Тя бе от блестяща бяла коприна, с дълбоко, но тясно деколте, обкръжено от плисета във формата на буквата V, подобно на страниците на книга, сгънати обратно. Раменете бяха модно подплатени и квадратни, а полата се спускаше с чудна простота. Гримира очите си със сребрист грим като Бети Грабъл, направи светлочервени устните си като пъпката на роза и леко начерви страните си. Сложи диамантения си пандантив с форма на блестяща звезда, подарен ѝ от Хестер за първата годишнина от сватбата, и доста диамантени пръстени, както и камъка, наречен „Нюпорт“, с цена 555 000 долара.

Към шест и петнадесет почти всички бяха готови. Събраха се в дневната, където прислугата донасяше палта, шапки и наметки. Хестер бе още горе и сменяше зелените си обувки, но близначките бяха там и Йохан бе взел Али на едното си коляно и Клара на другото. Той им пееше стара холандска песничка — как петелът се разсърдил на глупавите кокошки и кукуригал, кукуригал цяла нощ и малките момиченца се смееха при всяко кукуригане. Икономът Вучински влезе да съобщи, че колите са готови и че има чадър за всеки, защото дъждът

бе силен. Точно тогава пристигнаха Родерик и Силия и започнаха целувки, поздрави и весели подвиквания. Родерик бе зачервен от твърде голямото количество алкохол, което беше поел по време на обяда, а Силия бе ледена и очарователна както обикновено, особено когато Дейвид Букбайндър влезе целият мокър.

Кортеж от блестящи черни лимузини „Кадилак“, напръскани с дъждовни капки, чакаха навън в ранния вечерен здрач. Голям смях настана, когато прислужниците държаха чадърите над главите им, вратите на колите се затваряха, фаровете светваха, а моторите на мощните коли оживяваха.

Както при всички трагедии всичко се случи с абсурдна бързина по време, когато едва ли някой е гледал. Хестер бе влязла в хола и всички се бяха обърнали към нея, за да я поздравят и да я питат как е. Айрин носеше Али и щеше да я даде на Лети, така че Лети и госпожица Бендизи щяха да седнат на задната седалка на последната лимузина и да се грижат за двете близначки. Госпожица Бендизи носеше Клара и тъй като нямаше повече чадъри, тя бе на пътя и бе покрила Клара с палтото си. Шофьорът държеше вратата, за да влезе Лети, а госпожица Бендизи трябваше сама да си отвори вратата откъм улицата. Тъмносив буик седан, преминавайки през локвите на Грамърси парк, се подхлъзна почти грациозно към редицата от паркирани коли и удари вратата на последния кадилак точно когато госпожица Бендизи поставяше внимателно Клара на седалката. Всички се обърнаха по посока на внезапния шум, получен от сблъскващ се метал, и странната тишина, която последва. След това госпожица Бендизи извика с болката на ужасен шок и всички се втурнаха да видят какво е станало. В това време буикът се обърна, измъкна се от колизията и изхвърча в тъмната нощ със скърцане на гуми.

Айрин, в бялата си копринена рокля, падна на земята колабирала. Навсякъде имаше кръв и стъкла. Колата бе ударила полуотворената врата и бе премазала Клара между вратата и колата, както и четири от пръстите на госпожица Бендизи. Тялото на малката Клара, в кафявото палтенце и закопчаните гети, бе почти разкъсано на две. Вдигнаха и внесоха Айрин вкъщи. Тя лежеше на канапето в дневната, трепереше почти в безсъзнание от шока. Едната от белите й сатенени обувки бе изчезнала на улицата и по-късно, когато полицейските коли и линейките пристигнаха, минаха няколко пъти през нея. Родерик се

обади на хората от „Гети ойл“, за да намерят Джон, и разбра, че въобще не е имало събрание за рафинерии в Порт Артур, че той не е бил там и въобще никога не се е явявал.

Почти незабелязан в бъркотията и ужаса, Йохан, облечен в своя смокинг, внимателно и бавно се изкачи по стълбите. Той бе висок, но прегърбен и стар, и лицето му изведнъж посиня. Както се качваше стъпало по стъпало, хванал се здраво за перилата, той се издигаше все по-високо и по-високо, без да съзнава защо го правеше и къде отива. Просто имаше чувството, че ако успее да се изкачи най-горе на стълбата, ще остане жив.

Погледна към светещия френски полилей, който висеше над последната площадка. Блещукаше и светеше пред очите му. Беше като Свети Граал, който се носеше и блестеше над върха на някаква свещена планина. Зад него бяха сирените, блъскането на вратите и плачът на някого.

Той знаеше, че никога няма да стигне до върха. Мислеше си, че ще спре да отпочине. Бе така трудно да диша и нищо не бе ясно и разбираемо.

— О, Клара — каза той и падна настрани. Лицето му се притисна към мекия килим на стълбата. Можеше да види всичките му подробности, така близо бяха те. Всяка драскотина на месинговите пръчки, всеки белег по гвоздеите, които задържаха килима. Струваше му се толкова забавно, че такъв богат човек, който можеше да види целия свят, трябва да завърши живота си с толкова ограничена гледка.

— О, моята малка Клара — повтори той.

Единственото нещо, което желаше, бе да може да пролее сълзи.

Четири дни по-късно, докато Йохан все още бе в дълбока кома в личните си стаи в санаториума в Линууд, Едуард Секер се срещна с Дейвид Букбайндър. Бяха уговорили предварително срещата в бара на Колони на Шестдесет и първа улица. Едуард трябваше да чака половин час, докато Букбайндър пристигна, през цялото време седеше напрегнат и нещастен с чаша сухо мартини и копие от списанието „Ню Йоркър“. Денят бе свеж, студен и светъл и хората, които идваха за обяд, бяха облечени в солидни палта, а бузите им бяха зачервени.

Най-сетне Букбайндър пристигна. Здрависаха се. Марко, барманът, взе поръчката му за уиски с лед и Букбайндър седна задъхан и твърде дебел.

— Съжалявам, че закъснях — каза той. — Отново копаят улиците и е убийствено.

Едуард, висок и тънък в своя раиран костюм, само повдигна едната си вежда при тази забележка.

— Наистина ли? — попита той.

На китката си носеше черна каишка и бе с черна връзка. Дейвид Букбайндър имаше тъмна връзка със златно украшение.

— Виждали ли сте Айрин? — попита Букбайндър. — Джон смята да я изпрати някъде за известно време, може би в къщата на Родерик в Западна Вирджиния.

— Видях я за малко — каза Едуард. — Изглеждаше добре, но наистина не зная дали шокът е преминал.

Дейвид Букбайндър пиеше напитката си и кимаше.

— Обикновено трае няколко седмици — каза тежко той.

Стъклените му очи гледаха из бара, сякаш търсеха някого. Изглеждаше незаинтересуван, любезен и отегчен. Едуард започна да си мисли дали е постъпил правилно, като го е довел тук.

— Ами... аз... не вярвам да знаете как е Йохан? — попита Едуард.

Букбайндър не го погледна.

— Добре е — каза той. — Така чух последния път.

— Те смятат, че ще издържи?

— Още не знаят. Има нужда от голяма почивка. Това е било само малка атака, но когато сте на тази възраст... нали...

— Предполагам, че сте прав — каза Едуард. — И той има някакво сърдечно заболяване, нали?

Букбайндър не мигна, но очите му гледаха надалеч.

— Предполагам, че вие сте знаели за това? — продължи Едуард. — За болестта. Вие сте знаели колко малко време му остава?

Букбайндър завъртя чашата си така, че ледът чукаше по стените ѝ. Барът бе пълен с богаташи от Ню Йорк. Прекрасната миризма на печено месо се смесваше с тази на букет от шери и джин.

Едуард се облегна.

— Няма ли да ми отговорите? — пошепна той на Букбайндър. — Или си измисляте някакво алиби?

Най-сетне Букбайндър го погледна в лицето.

— Не съм длъжен да отговарям на всичко, което вие казвате — каза той с прикрита усмивка. — Аз съм отговорен само пред Йохан Корнелиус.

— Не е вярно — противопостави му се Едуард. — Вие сте отговорен също пред Хоуп и пред Джон. Вие управлявате техните пари и това ви прави много отговорен.

Постепенно усмивката на Дейвид Букбайндър загуби своето самодоволство, но все още бе на устните му, подобно на етикет върху евтин костюм.

— Не сте много прав — каза той на Едуард, а очите му следяха смеещите се и бърбещи хора, които щяха да обядват.

— Мисля, че не можете да ми казвате, че не съм прав — отговори Едуард тихо и ядосано.

— Така ли?

— Така. Щом като размествате акции и капитали като добитък.

Дейвид Букбайндър се усмихна развеселено.

— Когато се опитвате да поемете контрол над фондове и корпорации, които са законно наследство на съпругата ми — настояваше Едуард.

Букбайндър извади от джоба си дебела кожена кутия за пури и взе една дълга хаванска пура. Предложи една на Едуард, но той отказа.

— Както желаете — отговори Букбайндър. Отрязва края на пурата и я запали. За момент бе обгърнат в облаци синкав дим. Един финансов Цезар в бързо изпаряващите се лаври.

— Моето мнение е, че се опитвате да използвате Родерик като прикритие. Чрез акциите на Родерик и неговите корпорации вие свивате акциите, наследени от Джон и Хоуп, така че единственото лице, което ще има думата в организирането на богатството на Корнелиус, да бъдете вие. Добре, но вие сте разкрит.

Букбайндър пушеше замислено пурата си. После каза:

— Едуард... Вие трябва да мислите, че аз съм необикновено наивен.

— Съвсем не мисля така. Мисля, че много добре сте провели цялата тази операция.

— Разбира се, че съм го направил. Нямах предвид това. Искях да кажа, че трябва да ме смятате за много наивен, ако мислите, че като сте ме разкрили, ще има някакво значение.

Едуард изгледа остро Букбайндър.

— Какво искате да кажете с това?

— Точно това, което казах. Вие сложихте картите си на масата — много добре, тогава и аз ще ги сложа.

— Какви карти?

— Какви карти? Скъпи Едуард, аз винаги имам карти. На Уолстрийт не бихте могли да оцелеете толкова дълго, колкото аз, без да имате скрити резерви.

Едуард вдигна чашата си към бармана за друго martini. Уискито на Букбайндър бе изпито наполовина.

— Вие ми обяснихте, че не сте съгласен с моята финансова политика — каза Букбайндър. — Поставихте ме също така в неудобно положение по отношение на пазара, защото аз все още съм в процес на уговаряне на акции и ако се разчуе, че купувам, повечето от цените ще се вдигнат много повече, отколкото бих желал да заплатя.

— Така ли? — каза Едуард. — Дайте ми десет минути и аз ще занеса новината на „Уолстрийт джърнъл“.

Букбайндър се изсмя.

— О, не бихте направили това. Защото една новина заслужава друга новина и ако вие разкажете на „Уолстрийт джърнъл“ тази история, аз ще направя така, че истинската история за Хоуп да стигне до „Ню Йорк поуст“.

Букбайндър каза това по толкова духовит начин, че за няколко мига Едуард не осъзна колко много е заплашен. После се обърна и изгледа Букбайндър с истинско отвращение.

— Вие наистина бихте го направили, така ли? — каза той. — Вие фактически го правите.

— Да — каза Букбайндър. — Бих го направил.

Отначало, когато Букбайндър влезе в бара, Едуард беше решил да не повдига въпроса за тръстовете и фондовете, но след като Букбайндър каза това, той толкова се разяри, че не можа да се сдържи повече. Наведе се напред и изсъска буквално в гладкото розово лице на Букбайндър:

— А как стои въпросът с Клара?

Букбайндър се отдръпна.

— Клара? — каза несигурно той.

— Да. Как стои въпросът с Клара? Какво става с нейните фондове? И какво ще стане с фондовете на Али, ако случайно и тя завърши по същия начин?

Букбайндър сви малките си очи.

— Вие сериозно ли ме обвинявате в това, в което мисля, че ме обвинявате? — каза несигурно той.

Едуард ожесточено кимна.

— Използвате лоша граматика, но е така.

Букбайндър почисти част от пурата, която бе залепнала на предния му златен зъб.

— В такъв случай вие сте по-голям глупак, отколкото ви мислех.

Той потърси в чантата си и извади копие от следобедния вестник. Постави го на бара и с дебелия си пръст показва една новина, отпечатана долу на първа страница. Тя гласеше: „Смъртта на бебе — наследница на Корнелиус: шофьорът, който ударил колата и избягал, е обвиняем“.

Едуард прочете набързо: „Строителен работник от Ийст 169 улица е бил арестуван в Бронкс, след като неговият сив буик седан бил забелязан от полицаи по движението, че е повреден. Обвинен е, че е шофирал пиан и не е съобщил за нещастния случай. Името му е Уилям Плибълс, на четиридесет и осем години“.

— Това не ви ли звучи като голяма новина? — попита Букбайндър с ядосан глас. — Наистина ли честно мислите, че някой може да бъде толкова груб и толкова алчен. Дори и аз?

Телефонът зад бара иззвъня два пъти. Марко го вдигна и говори известно време. После го подаде на Дейвид Букбайндър и каза:

— За вас, господин Букбайндър. От офиса.

Едуард наблюдаваше лицето на Дейвид Букбайндър, докато един тънък метален глас говореше от другия край на линията. За първи път той почувства, че не е попаднал на прав път. Дейвид Букбайндър имаше твърде много власт и Едуард можеше само да скача, да крещи и да протестира. Той бе съвсем готов да повярва, че Букбайндър е в състояние последователно да затрие следващото поколение на Корнелиус, но знаеше, че и вярването му, и подозрението му бяха безполезни. Даже факти и доказателства може би нямаше да бъдат

достатъчни. За да спре ръката на Букбайндър, ще трябва да работи внимателно, и то в продължение на месеци, след подходяща подготовка.

Дейвид Букбайндър постави телефона на място. Той бе потен и изтри дебелия си врат с носна кърпа.

— Беше от дома — каза тихо той. — Йохан е зле. Не очакват да дочака края на деня.

— Да не би да искат да отидем там? В Линууд?

— Веднага. Колата ми е отвън. Можем да отидем с нея.

Едуард изгълта напитката си, стана и закопча дрехата си.

— Дейвид... — каза той, преди да подпише сметката.

— Да? — каза Букбайндър.

— Искам засега да забравим това. Но те предупреждавам, че няма да изоставя въпроса. Не можеш да разчиташ на наследството на Хоуп и това е всичко.

Дейвид Букбайндър посегна за палтото и шапката си. С пура в уста той напомняше на Едуард за някакъв старомоден мафиот. Като закопчаваше палтото с малките си розови ръце, той гледаше през бара, като че ли мислеше за нещо съвсем друго, като например какво ще вечеря или за спокойните дни от времето на златния стандарт.

— Добре — каза той разсеяно. — Това си е ваше право.

Малко на разстояние те минаха през предния хол. Когато наближиха витрината на голямата бижутерска къща „Ван Клееф & Арпелс“, Дейвид Букбайндър спря изведнъж и за първи път изгледа Едуард право в очите. Бе с ореол от отразяващите се диаманти, сякаш изведнъж бе станал божествен.

— Аз съм като вид морски таралеж — каза Букбайндър. — Отвътре може да съм мек, но трябва да издъвчеш пълна уста с бодли, преди да разбереш това.

Едуард не каза нищо. Една жена в сив костюм с квадратни рамене, ухаеща на „Шанел“, вдигна поглед към него, като минаваше. Той се извърна настрана.

— Това — добави Букбайндър, като го хвана за ръка — е съвет за мъдрец.

Като стъпиха на Шестдесет и първа улица, залязващото слънце ги огря и те чуха трополенето на маршируващи с войнишка музика, тъй като още една морска дивизия се завръщаше от войната. Звукът

отекваше в зданията, докато музиката бавно се движеше нагоре по Пето авеню и минаваше през призрачните облаци от дим, край пушещите котлони и тълпите купувачи, които с нетърпение очакваха първата си мирна Коледа.

1954

БУКБАЙНДЪР НАПУСКА КОРНЕЛИУС

„ПО ЗДРАВΟΣЛОВНИ ПРИЧИНИ“ — КАЗВА ВИСШИЯТ ПЕТРОЛЕН СЛУЖИТЕЛ.

Репортер от Уолстрийт

„Дейвид Букбайндър, 67-годишен, най-висшият служител в «Корнелиус ойл», съобщи за оттеглянето си «веднага». От три десетилетия известен в петролния бизнес като човека със златната усмивка. Букбайндър отрече всякакви намеци, че е бил изхвърлен под натиска на Министерството на правосъдието поради участието му в подкупи в големия бизнес през 20-те години.“

„Ню Йорк дейли нюз“, септември 1954 г.

Това бе годината, в която бяха измислени вечерите за пред телевизора — пуйка, сладки картофи и грах в един и същи поднос. Годината, когато Бил Хейли пусна в продажба „Рок безспир“. Бе също годината, когато Лусил Бол се яви бременна в „Аз обичам Луси“, когато деколтетата слязоха до смели дълбочини, когато Неш и Хъдзън се съюзиха и образуваха „Американ мотърс корпорейшън“. Цензурата забрани комиксите на ужаса и наредиха: „Всички зловеци, противни и страшни илюстрации да бъдат премахнати“. Рок Хъдзън играеше главната роля в „Очарователно безумие“, два милиона американци бяха без работа и в ранното лято децата тичаха по улиците и крещяха „процедурен въпрос, процедурен въпрос“, имитирайки сенатора Джозеф Маккарти.

Беше 1954 г. На кадилаците започнаха да им никнат перки, Дуайт Д. Айзенхауер беше президент и Дейвид Букбайндър напусна като най-висш чиновник в „Корнелиус индъстрис“.

Букбайндър внимателно опаковаше в обкования месингов сандък писма в рамки, заедно със златната кутия за пури и бележника, подвързан в свинска кожа, когато Родерик чукна леко на полуотворената врата и влезе. Дейвид Букбайндър не погледна. Служещи в „Корнелиус“ влизаха и излизаха от офиса му цялата сутрин, прибирайки остатъците от двадесетгодишен престой в компанията. Той посегна и взе от писалището си малка статуетка от слонова кост, която пакетира заедно с бележника си.

Родерик седна отстрани на кожения стол на Букбайндър.

— Как върви? — каза той, опитвайки се да звучи нехайно.

— Окей — отговори Букбайндър и прибра няколко правни книги в синя подвързия.

Родерик, със скръстени ръце, си тананикаше нещо без мелодия. Той се опитваше да не издаде колко облекчен беше, че Дейвид Букбайндър фактически реши да се предаде без шум, но в същото време още се страхуваше да не се разколебае в последния момент и да остане. За Родерик бе невъзможно да си представи как ще изглежда „Корнелиус индъстрис“ без Дейвид Букбайндър и докато тази плешива глава наистина не изчезне надолу по коридора за последен път, нямаше да може да повярва.

— Имаш ли вече някакви планове? — попита той. — Може би ваканция?

— Може би — изръмжа Букбайндър.

После Родерик кимна.

— Чувам, че в Хавай било много хубаво по това време на годината. Мислил ли си някога за Хавай?

Букбайндър прекъсна опаковането и се изправи. Погледна към Родерик, сякаш бе някой, който току-що е привлякъл вниманието му на улицата.

— Не — добави уморено той. — Никога не съм мислил за Хавай. Точно сега съм зает с мисли за Вашингтон, окръг Колумбия.

— Мислех — каза Родерик, — че можем да излезем заедно с колата.

— Да излезем с колата? Звучи ми като филм на Джеймс Кегни.

Родерик се изчерви.

— Не ми се искаше да прозвучи така. Има един ресторант в Кънектикът. Бих искал да го посетим. Само на един час с кола. Може би там бихме могли да прехвърлим някои от последните подробности.

— Обикновено не ходя на бизнес обеда — каза Букбайндър.

— Да, зная добре — каза Родерик. — Но денят е чудесен и мисля, че обстоятелствата са малко... нали знаеш...

Букбайндър се замисли с дебелия си ръце на кръста. После каза:

— Окей. Кога искаш да отидем?

Беше септември. Небето бе свежо, керамичносиньо и листата на дърветата в Кънектикът започваха да си променят цвета. Караха олдсмобила на Родерик със свален покрив. Дейвид Букбайндър бе с шапка и седеше със скръстени ръце. Родерик бе с карирано сако и весела тиролска шапка с рибарска украса.

— Има ли едно или две неща, които ще трябва да знам? — каза Родерик по пътя.

— Да — каза Букбайндър сухо. — Предполагам, че е по-добре да ги знаеш.

— Трябва да зная някои от имената и какви са връзките.

— Разбира се. Връзките също искат това нещо.

— Искаш да кажеш, че са готови да обсъдим някаква спогодба? Предполагам, че искат някакъв вид спогодба.

Дейвид Букбайндър извади пура. Ракетният мотор на олдсмобила ги носеше по пустите пресечки, край охлузените магазини и завои, сред гори, по аутобана. Зад дърветата проблясваха водни пространства, подобни на полускрити огледала.

— Трябва да бъдеш разумен, нали знаеш? — каза Букбайндър.

— Какво имаш предвид, като казваш това?

— Ами — обясни той, като натисна запалката на колата, — ти нямаш работа с общество, завършило гимназия. Ти ще водиш преговори с богати и организирани бизнесмени, които през последните двадесет години са помагали на „Корнелиус индъстрис“. По-голямата част от тази помощ бе напълно законна. Една част бе по-малко законна. Но ти трябва да разбереш, че за две десетилетия интерпретацията на народа за законно и незаконно се е изменила. Имаше време, когато организираните работници бяха най-мръсната

фраза в книгата и нямаше значение, ако разчиташ на ЦРУ. Сега трябва да бъдеш внимателен. Внимателен при всички случаи.

Родерик се взираше през стъклото на колата в осветения от слънцето път. Нова бяла кола „Корвет“ прелетя край тях, радиото ѝ гърмеше оглушително и тя изчезна напред.

— Какво ще правим с убийствата? — каза той бавно.

— Ние не ги наричаме точно така.

— Все пак е същото, нали, както и да ги наречеш?

Букбайндър се усмихна замислено.

— Предполагам, че е същото. Но баща ти би го погледнал по моя начин. Винаги можеше да разбере, че толкова голям бизнес като „Корнелиус индъстрис“ непрекъснато ще среща опозиция, като върви напред през годините. И тази опозиция ще се отстранява, както се явява.

— Това ли е елегантният начин да се изразиш, когато сгромолясаш някого, който ти се изпречи на пътя?

— Разбира се, че не.

— Е, добре, обясни ми.

Букбайндър поднесе запалката към края на пурата и вдъхна. Когато я запали, каза:

— Не мога да понасям пушенето на чист въздух. Хубавата пура добива вкус на коледна опаковъчна хартия.

Родерик не отговори. Ако Букбайндър не иска да дискутира в подробности своето порочно минало, това си е негова работа. Но за Родерик бе много важно да разбере какво е било извършено в името на „Корнелиус индъстрис“ през годините и какви връзки с тъмния свят имаха още. Не се преструваше, че е спокоен, но искрено вярваше, че веднъж като си отиде Букбайндър, ще може да освободи корпорацията от повечето от криминалните ѝ връзки и да я върне към законна дейност.

— Това, което каза старият човек от Пенсилвания — попита той, — вярно ли е?

Букбайндър се усмихна.

— Това, което се случи в Пенсилвания, бе преди много време. През 1927 г., преди да започна да работя за твоя баща. Бях го срещал само веднъж. Когато го срещнах за първи път, си помислих, че е странен човек. Това беше през 1925 година.

— Не исках урок по история. Просто исках да знам вярно ли е казаното от стария човек.

Букбайндър повдигна раменете си.

— В известен смисъл е вярно. Той организираше откритата мина в Робинстаун през онези дни в долината Съскуехана. Някои от хората бяха готови да продават веднага, защото тогава, през 1927 година, бяха тежки времена за фермерите. Но местната опозиция бе малко и баща ти искаше да я отстрани безболезнено. Операцията беше рискована. Всички смятаха, че той ще организира бояджийска фабрика, включително и властите. Те не знаеха, че е решил да разоре всеки инч с торф на разстояние десет квадратни мили.

Родерик пое по дясното разклонение и колата тръгна по малък прашен страничен път. Клони я удряха и я дращеха и птици пърхаха и скачаха в клоните.

— Това съживи икономиката на града все пак, нали? — каза Родерик. — Градът е преуспяващ дори и днес. Когато последния път проверих цифрите, Робинстаун беше добре.

— Разбира се — забеляза Дейвид Букбайндър. — Разбира се, че се промени. През 1927 беше само трева и крави.

— А какво стана с местната опозиция? Как я отстранихте безболезнено?

— Това стана по заобиколен начин — въздъхна Букбайндър. — Един приятел от Питсбърг ми се обади. Името му бе Джой Дивайн и той доставяше нелегално алкохол. Каза ми, че някакъв млад човек влязъл във връзка с него за договор от името на някой си Йохан Корнелиус, и ме попита дали знам кой е Йохан Корнелиус. По една случайност го познавах. Както казах вече, за първи път го срещнах по приеми през 1925 година. Казах на Джой да остави договора на мен и аз поприказвах с Артър.

— Артър?

— Артър Флегенхаймър. За теб Дач Шулц. Може да се каже, че ми бе приятел. Стара турска поговорка говори за „две стари камъчета, които се търкалят надолу по едно сухо корито и непрекъснато се удрят едно в друго“. По този начин се описва помощта, която получаваш от някого, когото не виждаш много често. Така работехме Артър и аз.

Родерик намали скоростта заради един завой с много дървета отстрани. Скоро се появи блещукащата река, до която се намираше бял

ресторант в къща в колониален стил, заобиколена от ръждиви есенни дървета и червено-кафяви скали край бреговете на потока. Вече имаше няколко коли и Родерик паркира до тях.

Преди да отвори вратата, той се обърна към Дейвид Букбайндър и каза:

— Дач Шулц бе убит, нали?

Букбайндър кимна.

— Да. В годината, след като започнах да работя за „Корнелиус индъстрис“. Хванали го в един евтин ресторант в Нюарк. Беше в кома с часове, говореше неразбираемо и никога не каза на ченгетата кой го е убил. А всъщност беше обикновен хулиган — Чарли Уъркмен.

— Ти?... — попита Родерик.

Но Дейвид Букбайндър сложи пръст на устните му и затвори очи.

— Въобще не питай — каза внимателно той. — Отговорът е такъв, че никога няма да ти донесе добро, а само вреда.

Те слязоха от колата и се изкачиха по грубите дървени стъпала, които водеха до входа на ресторанта. Момиче с изпъкнали зъби и кариран костюм ги заведе до една маса при прозореца, откъдето се виждаше как реката подскача по камъните. По-нагоре се виждаше стара къщичка и от комина ѝ се издигаше дим. Той поръча миди, пържола, филе.

Докато пиеха коктейлите си, Родерик попита:

— Значи това, което каза старият човек, е вярно? Някой от „Корнелиус ойл“ наистина е убил шерифа на Робинстаун?

Очите на Букбайндър бяха сведени надолу.

— Може да се каже и така.

Родерик въздъхна дълбоко.

— Не е чудно защо Уолтър толкова настояваше за твоята оставка.

— Да, наистина. Той е добър приятел, този Уолтър. Но мисля, че съдбата му е отредила неприятно място. Не му се сърдя. Поне не го е отразил в книгите и не го е съобщил на ФБР.

— Кой друг е умрял по същия начин? Отстранил ли си „безболезнено“ някой друг?

Букбайндър бавно огледа ресторанта, за да разбере дали не ги подслушва някой. Видя келнерката да идва с мидите и изчака, докато

ги поднесе. Пъхна салфетката в яката си и изстиска лимон върху сивкавото месо на мидите с пълно равнодушие.

— Имаше един или двама.

Родерик се намръщи.

— Един или двама? Кога? Какво означава един или двама?

Дейвид го погледна внимателно.

— Не забравяй твоя пилот Феърбанкс и този мъж Коснет. Ако Уолтър не бе поговорил с Бюрото, ти щеше да имаш значително повече неприятности от мен.

— Аз не се опитвам да те подпитвам — каза напрегнато Родерик.

— Искам просто да зная фактите. Ти искаш да кажеш, че правеше договори за хора, които ти опонираха.

Букбайндър преглътна една мида.

— Ние не сме единствената корпорация, за която се говори, че използва физическо насилие — напомни той на Родерик меко. — Мисля, че можеш да си припомниш хората на „Болдуин-Фелт“ при Лъдлоу, а също и Хари Бенет от „Форд“ със своите шестстотин въоръжени главорези, както и Франк Костело, Джо Адонис и Бен Сийгел.

Родерик се отпусна назад.

— Господи, Дейвид, знаех, че сме имали някаква протекция в малки размери. Знам, че трябва да се пазят камионите и складовете. Но това, което ми казваш, е организирана престъпност!

Букбайндър отпи глътка вода.

— Не бъди наивен. Много добре знаеш, че всеки голям бизнес в страната трябва да има връзки с гангстерите. Една организация за милиарди долари без собствена отбранителна система прилича на кит, заловен на плаж. Разбира се, ние сме поддържали връзките си колкото е възможно по-безшумно. Повечето са направени чрез мен. Досега сме те държали настрани, но сега трябва да знаеш.

Те замълчаха, докато келнерката прибираще чиниите от мидите и им донесе пържолите.

— Искаш да изтъкнеш, че баща ми е знаел за всичко това? — каза Родерик. — Всяка подробност?

— Не всяка подробност. Но знаеше. Баща ти, Дач Шулц и аз отидохме заедно да гледаме „Тя му е направила зло“, знаеш ли?

— Никога не съм го гледал — каза Родерик.

Букбайндър изтри устата си със салфетката.

— Артър много го хареса. Баща ти не. Той каза, че Мей Уест била вече твърде зряла. Точно тази дума използва „зряла“.

Родерик не обърна особено внимание на пържолата.

— Дейвид — каза тихо той, — искам да знам колко души са умрели.

— Не са толкова много — отговори Букбайндър, като дъвчеше.

— Не мислиш ли, че можем да си поръчаме вино?

Когато се върна вкъщи на Грамърси парк, той бе мълчалив и мрачен. След обяда с Дейвид Букбайндър той прекара времето си, ровейки из папките на компанията и списъците с връзките, а Букбайндър седеше малко настрани в коженото кресло и спокойно си пушеше пурата, като попълваше познанията на Родерик с подходящи забележки и обяснения.

— Познаваше ли Филип Мюзика? — попита Родерик с вдигнати вежди, като посочи кореспонденция от 1935 година на „Маккесън & Робинс“.

Букбайндър кимна.

— Това бе много полезно нещо — обясни той. — Единствената трудност бе, че Филип не бе достатъчно умен да се запази в сянка. Тъжно беше. Знаеш ли, че той се самоуби?

Със свити устни Родерик отговори утвърдително.

Сега в тихата всекидневна на своя собствен дом той повика стария Вучински, иконома, да му донесе уиски. Седна в креслото с висока облегалка, любимия стол на баща му, и разтвори кафеникавата папка, която бе донесъл. Тя съдържаеше писмата и документите, които засягаха най-пряко сътрудничеството на Дейвид Букбайндър с мафията и с Коза Ностра. Имаше писма от двадесетте години, остарели с годините, написани с червено мастило от хора като Лъки Лучано и Биг Джим Колосимо. Имаше и сложна кореспонденция с Майкъл Ейхъри, един от адвокатите на Ал Капоне, за правни въпроси по данъците. През всичките години, през които Дейвид Букбайндър бе контролирал „Корнелиус ойл“ и принадлежащите на сестра му индустриални предприятия в корабостроенето, застрахователното дело, мините, въздушния транспорт и хранителната промишленост, преговорите с

почти всички синдикати се характеризираха със заплахи и насилие; цените се определяха от плащанията на правителствени чиновници, търговските монополи бяха защитени с умело дадени подкупи, а случайните юридически грешки бяха замаскирани от полицаи, съдии и адвокати, готови да бъдат снизходителни заради някакъв съвсем нов сет от щеки за голф. Няма съмнение, че Дейвид Букбайндър е бил умен, съвестен и прецизен. Всичко, предприемано от него, е било от най-голям интерес за „Корнелиус ойл“. С известно чувство на угризение и смущение Родерик разкри опита на Букбайндър да принуди мнозинството от акционерите на „Корнелиус ойл“ да гласуват за него и за Родерик през 1945 година и разбра, че това вероятно е била най-ефективната и практична стъпка, която са предприели. Случи се така, че смъртта на баща му попречи на следващите прехвърляния на ценни книжа и съпругът на Хоуп — Едуард — успя да запази непокътнатото останалото от наследството на Хоуп. Джон също наблюдаваше отблизо дяловете си в „Корнелиус“, макар че бе се установил във Вашингтон. Сега вече нямаше възможност нито един от тях да бъде обезнаследен. Обезпокояващ за него беше фактът, че почти всяко писмо и документ в папката, която бе донесъл, от гледна точка на бизнеса бе и разумно, и реалистично. Ако една корпорация е застрашена от сенатско разследване за нарушаване на закона за тръстовете, не е ли разумно няколко сенатори да се изпратят на безплатна почивка на Бахамските острови и да получат по един кадилак биариц? Ако ЦРУ заплашва да закрие някои химически заводи, не е ли добре за бизнеса да изпратите неколцина упорити боксьори да насърчат работниците да променят решението си? А ако можеха да се сключат печеливши договори за военни кораби или самолети, за доставка на гориво, какво лошо имаше в това да накараш хората, от които зависи, да не могат да ги дадат другиму? В това се състои свободното предприемачество. Такава бе играта. И ако Родерик не одобряваше връзките на Букбайндър с мафиоти, той трябваше да признае, че те са използвани слабо и хитро, никога не са доминирали над основния бизнес — откриването на петрол и неговото рафиниране, строителството на кораби и пренасянето на товари. „Корнелиус индъстрис“ никога не бе участвал в нелегално пренасяне на алкохол и наркотици, както и в измами и злоупотреби — поне доколкото Родерик можа да открие. Дейвид Букбайндър просто бе осигурил израстването

и разширяването на корпорациите на Корнелиус в продължение на повече от двадесет години без всякакви пречки от страна на правителството, законите, данъчните власти или дребните изнудвачи. Той е постигнал това с добре изпипана мрежа от подкупени чиновници и симпатизиращи гангстери.

Единственото нещо, което озадачаваше Родерик, беше защо баща му е разрешил на Дейвид Букбайндър толкова широк контрол и за толкова дълго време. Може би е разумно да имаш връзки с подземния свят, но доколкото Родерик бе разбрал, баща му е бил в състояние сам да си създаде връзки. Родерик прекара на стола на баща си два или три часа, докато небето потъмня, и все пак не можа да разбере защо Дейвид Букбайндър въобще бе работил за „Корнелиус ойл“. Дори сега, съвсем накрая, когато заплахата за убийството в Робинстаун висеше над главата му, Букбайндър си подаде оставката само защото Уолтър Гроссмит, тяхната най-влиятелна връзка в правителството, настояваше за това. Имаше твърде голям натиск от страна на Департамента по правосъдието и той не можа да устои.

Родерик все още бе в кабинета, когато Силия се върна от следобедната си среща с „Транс уърлд еърлайнс“. Тя постави чантата си на една от масичките, свали ръкавиците си и каза:

— Изглеждаш мрачен.

Родерик се протегна. Някои от книжата паднаха.

— Разтревожен съм — каза той. — И озадачен.

Силия позвъни за иконома.

— В такъв случай както обикновено причината е бизнесът — каза тя.

Родерик не обърна внимание. Той събра падналите книжа и продължи:

— Днес приказвах с Дейвид. Обядвахме в „Уотърсайд ин“.

— Колко мило.

— Поговорихме за случая в Робинстаун. Нали знаеш за разкритията за убийството и всички подробности около него.

— Издаде ли нещо?

— Дейвид никога не издава нищо. Не е такъв тип. Съобщи ми обаче доста подробности за всяка връзка, която е имал през последните двадесет години. Всичко е тук. Бях зашеметен, когато прочетох. Ти знаеше ли, че фактически „Корнелиус ойл“ са заплатили

двадесет и пет хиляди долара на Енцо Торино, за да защитят интересите си при пакетирането на месо в Чикаго? Знаеше ли за това?

Силия извади дългото си цигаре и запали цигара.

— Кога е било това? Преди осемнадесет години? Какво значение има?

— Има значение, защото Енцо Торино е още жив. Той може да е в затвора, но не си е загубил способността да говори. И това не е всичко. Ние сме имали бизнес връзки и сделки в шипинга с хора като Франк Гизи, братята Риконе и с всички други гангстери, за които можеш да се сетиш. Не дори и преди тридесет години, а сега.

Силия не изглеждаше разстроена.

— Ти знаеш, че Джордж О'Хеър защитава нашите права за въздушния транспорт. Не можеш да го наречеш ангел на невинността, нали?

— Силия, Джордж О'Хеър е малък гангстер. Тези хора са известни обществени врагове. Мафиоти от по-голямо сдружение.

— Къде, за бога, е Вучински? — каза Силия. — Умирам за мартини.

— Силия, слушай — троснато продължи Родерик. — Гизи, Риконе и Алберт Хагермайер са гангстери. Организиран престъпници! Как можем да оправдаем обвързването на концерн като „Корнелиус индъстрис“ с хора като тях? И не само обвързан! Ние използваме техните връзки, техните куриери, тяхната финансова система, техните мускули, всичко! Използваме ги, за да подкупваме чиновници в Държавния департамент, които уреждат нашите чуждестранни договори. Силия, ние сме затънали до гуша в съдружие с най-лошите гангстери в целите Съединени щати!

Силия спокойно изтръска пепелта от цигарата си.

— Не зная за какво се пениш толкова. Те са на наша страна, нали? Можеш да се пениш, когато не са.

Родерик я изгледа втренчено. Той щеше да каже нещо, но в този момент Вучински влезе и я попита какво желае за пиене. Те почакаха мълчаливо, докато икономът, както обикновено дълбоко замислен, приеме нейната поръчка за много сухо мартини и отиде да го донесе. След това Родерик каза:

— Мисля, че ти знаеше.

— Какво зная, скъпи?

— По дяволите, знаела си през цялото време!

Силия се обърна раздразнена.

— Няма нужда да крещиш. Не съм глуха.

— Нито си сляпа или глупава.

— Какво трябва да означава това?

— Трябва да означава, че ти си вършила ежедневната работа, докато аз съм кимал с глава и ръкомахал, и общо взето, съм се държал като глупав фигурант. И тъй като си вършила ежедневната работа, трябва да си знаела през цялото време за всички тези хора! Господи, Силия, ти трябва да си ги срещала!

Силия седеше изправена, със студени като камъчета очи.

— Чак толкова емоционален ли си? — попита тя. — Толкова ли... не виждаш какво става около теб?

— Аз се опитвах да управлявам една многонационална корпорация! — извика Родерик. — Опитвах се да управлявам един от най-големите производители на петрол в страната, третата по големина компания за корабостроене, най-голямата верига за продажба на едро на храни и една от най-главните корпорации за въздушен транспорт, както и химически заводи, фармацевтични компании и още толкова много предприятия, които дори и не знам какво представляват! Вчера разбрах, че от 1931 година притежаваме „Ларкуд пен къмпани“, а през цялото време аз съм си купувал техните проклети предмети!

Силия се изправи. Роклята ѝ бе от „Диор“, плътно прилепнала за бедрата и елегантно цепната от двете страни. Модерната ѝ диамантена брошка, подобна на летящ сокол, намигаше на Родерик в залязващия ден.

— Роди — каза тя, — тази година ставаш на четиридесет, не мислиш ли, че трябва да пораснеш?

Той я изгледа втренчено.

— Време е да порасна?

Силия сведе очи. Тя си повтаряше нещо, което през всичките тези години знаеше, че може би ще трябва да каже, и се опитваше да си припомни тези така внимателно подреждани точно за такъв момент като сега думи.

— В деня, когато катастрофира С-1, баща ти обясни какво ще направи — произнесе Силия внимателно.

— Обясни? Обясни на кого?

Силия го погледна.

— Обясни на мен.

— На теб? Какво искаш да кажеш?

Тя въздъхна.

— О, Роди, толкова е очевидно. Твоят баща ти даде една голяма скъпо струваща възможност да докажеш какво можеш да направиш. Той инвестира милиони долари, за да изпробва твоя кураж, тъй като милиарди можеха да бъдат заложени. Не може да си очаквал да ти предостави контрола над „Корнелиус индъстрис“, като е мислел, че си твърде слаб да управляваш.

Роди бе сивопепеляв и брадата му трепереше като на отчаяно куче.

— Слаб? — каза дрезгаво той. — Слаб?

Той се завъртя на петите си и отново се върна.

— Слаб? — повтори той, като че ли не бе сигурен какво означава тази дума.

Силия погледна настрана. Ако имаше нещо, което я отвращаваше повече от любвеобилността на Родерик, това беше, когато Родерик се опитваше да играе театрални сцени.

— Ако аз съм слаб... — викна Родерик. — Ако съм слаб...

— О, не заеквай, Роди, за бога.

— Слушай! — извика Родерик. — Ако аз съм слаб, защо тогава даде всичко на мен, още тогава, когато го направи. Защо ме остави аз да отговарям? Защо на вратата ми пише „Родерик Корнелиус, президент“? Защо пише така? Това искам да знам!

Силия повдигаше главата си постепенно, като че ли бе поставена на безкраен лост.

— Разбира се, че ти си президент. Но даже и президентите могат да бъдат марионетки — пошепна тя.

Тя отново сведе очи, но все още запазваше тази вдървена извита стойка, която плашеше Родерик толкова много. Понякога чувстваше, че Силия не е истинска жена, а някакъв вид саркастичен робот. Гледаше я с истински ужас и възхищение, когато обясняваше това, което той в продължение на шестнадесет години дори не бе подозирал.

— Всяко по-важно решение, което засягаше всеки клон от „Корнелиус индъстрис“, е вземано от мен и от Дейвид Букбайндър, откакто почина Йохан — каза ясно Силия. — Ти не си написал нито

един меморандум, доклад, идея, инструкция и дори чек, които да не са били одобрени от нас двамата. Това бяха изричните инструкции на баща ти към Дейвид Букбайндър и мен и точно това ставаше.

Родерик отвори уста, нищо не каза и отново я затвори.

Силия се изправи.

— Баща ти те обичаше по свой начин и искаше да запази честта на фамилието име. Но не беше от вярващите в династиите заради самите династии. Той не вярваше, че синът непременно наследява способностите на баща си. Затова те изпробва със С-1 и затова направи така, че всъщност никога не си имал в ръцете си власт или пари.

Родерик отиде до прозореца. Изглеждаше така, сякаш за петнадесет минути остаря с петнадесет години. Процеждащата се светлина правеше лицето му изпито и състарено.

— Може би смяташ, че не е трябвало да се съгласявам да правя това зад гърба ти — попита Силия. — Да, може би не е трябвало. Но аз го правех, защото исках пари и власт за себе си. Исках същото и за теб и щом като това бе единственият начин да го получа, то така трябваше да бъде.

— Ти и Букбайндър! — каза Родерик. — Каква комбинация!

Вучински почука на вратата и влезе с мартинито на Силия. Тя го пое от сребърната табла и с махане на ръка освободи стария иконом.

— Не може да се каже, че се обичахме с Дейвид Букбайндър — каза тя. — Но той бе такава извратена личност, че поне можех да му имам доверие.

Като пиеше леденото си мартини, тя мина през стаята и сложи студената си ръка върху рамото на съпруга си. Той я погледна: сапфири и диаманти на всеки пръст. После се обърна към тъмнината.

— Знаех всичко за малкия план на Дейвид Букбайндър да ограничи наследството на Хоуп и Джон — каза тя с равен глас. — Той не го правеше, за да те защити и дори не за интересите на „Корнелиус индъстрис“. Той го направи, за да ме отстрани, така че когато почине Йохан, да има само една кукла-господар вместо две. Той не само изкупуваше Джон и Хоуп, но ги прикрепяше към контролно акционерно дружество, което щеше да направи невъзможно за мен да упражнявам някакво влияние върху тях.

— Значи бедната малка Клара не умря напразно — каза сухо Родерик.

Силия задържа ръка на рамото на Родерик малко по-дълго, после я махна.

— Не — каза глухо тя.

Родерик се обърна.

— Предполагам, че не знаеш дали беше нещастен случай или не — каза той с известно любопитство. — Изглежда, че знаеш всичко друго.

Силия се намръщи.

— Роди, ти не искаш да кажеш...

Родерик отиде уморено до стола си и седна. Потри лицето си с ръце.

— Не зная. Изглежда, че познаваш достатъчно гангстери.

Тя облиза устните си.

— Не зная защо умря Клара — каза студено тя. — Вярвам, че беше нещастен случай. Изглеждаше съмнително, защото Дейвид Букбайндър го обърна в своя полза. Предполагам, че можеш да кажеш, че това само по себе си е неморално. Но той обичаше близначките по свой доста отворителен начин. Не би им навредил.

— Но когато Клара беше вече мъртва, на него му се струваше справедливо да използва смъртта ѝ, за да направи малко пари за себе си. Това ли искаш да кажеш? Господи, той може да не я е убил, но със сигурност може да се каже, че действаше като гангстер, когато вече я нямаше.

Силия си пиеше мартинито.

— Ами нали това е смисълът на целия този разговор? — каза тя. — Твоите... морални угризения от наемане на гангстерите.

— Толкова ли е странно да имаш морални угризения относно общуването с престъпници? — попита Родерик. — Или в днешно време това държание е приемливо? Може би трябва да ми обясниш. Аз съм бил кукла толкова дълго време. Мисля, че съм загубил способността си да разсъждавам сам.

— Роди, моля те!

— Не, Силия, кажи ми! Разкажи ми за тези хора! Кажи ми кои са, какво вършат и колко често се срещаш с тях! Весело ли е? Духовити ли са? Правят ли си шеги, когато пробиват черепите на хората и когато премазват малки момиченца с автомобилни врати? Какво обичат да вечерят? Танцуват ли добре? Купуват ли си бижута, или ги крадат?

Силия направи три вдървени крачки през стаята, завъртя ръката си и удари плесница на Родерик през лицето. Той подскочи на стола си, но не се опита да ѝ отвърне. Дори не вдигна ръката си да докосне трите драскотини на бузата си, които бяха направени от скъпоценни камъни за два и половина милиона долара.

— Разбирам... — каза бавно той. — Ти си изучила освен имената им и тяхната техника.

Силия се обърна разярена, като кръстоса ръцете си.

— Добре, Роди, ти си такъв глупак! Какво си мислиш, че е Америка? Небесна страна на възможностите? Има едно правило, което дава живот на големия бизнес в тази страна днес, и то е правилото как да смачкаш съперника си. Това е и пазарът на петрола. Ако искаме по-голяма част, трябва да я вземем от някой друг. А този друг сигурно няма да седи и да чака да я вземем без борба. Да, разбира се, ние сме в съдружие с гангстери. Някои са грозни, зли и глупави, но повечето са изключително културни, изключително изискани и знаят повече за бизнеса, отколкото ти. Те познават реалностите на живота, Роди, и са готови да се справят с тях.

Родерик посегна надолу към книжата, които бяха разхвърляни по пода. Вдигна един лист и зачете:

— През 1952 година ние бяхме косвено отговорни за бомбардирането и закриването на седемдесет съпернически ни бензиностанции в Луизиана, Тексас и Аризона.

Взе друг лист, обърна го правилно и го прегледа бегло.

— През 1950 година платихме на братята Риконе хиляда долара да изпратят човек, за да се доберем до жизненоважни книжа, които да ни дадат възможност да наддаваме с успех за култивирането на земя.

Той търсеше още нещо, но Силия каза:

— Достатъчно.

Родерик погледна.

— Достатъчно какво? Достатъчно да те накарам да се почувстваш виновна?

Силия поклати глава.

— Просто достатъчно, това е всичко. Доказа каквото искаше. Сега е по-добре да видиш истината в очите.

— Да видя истината в очите? — попита Родерик. — А какво, по дяволите, мислиш, че правя?

Силия се обърна.

— Имам предвид наистина да видиш истината в очите. Очи в очи. Искам лично да се срещнеш с Рикардо Риконе.

Родерик остави листа, който четеше, и очите им се срещнаха над него със странната предпазливост на хора, които се срещат за първи път.

Оттеглянето на Дейвид Букбайндър не бе за дълго. Той никога не стигна до Хавай, макар че отиде до Ки Уест, където нае една сенчеста дървена сграда, три къщи по-надолу от дома, станал известен с Ърнест Хемингуей. Той се разхождаше по тихите улици, през накъсаните сенки на палмите, с широкопола сламена шапка със синя лента и дълги кафеникави шорти. В Ки Уест правеха кожени сандали и той си купи един чифт, както и голяма сламена чанта, за да ходи из острова на пикник, като я пълнеше със студени раци и пиле. В някои дни неговата набита румена фигура се виждаше по плажа край летището, загледан в далечината, към тихия син океан. В други дни седеше на кея с черни очила, които не му отиваха. Обикновено четеше някой стар брой на „Уолстрийт джърнъл“. Или пък стоеше абсолютно неподвижно на ъгъла на „Уодъл“ и „Върнън“ в развлечените си шорти и риза на червени и жълти цветя, сякаш се вслушваше в послание от Господ и трябваше да спре да го изслуша докрай.

Две седмици след като бе напуснал Ню Йорк, в един ветровит четвъртък, когато във въздуха се носеше мирис на ураган, той се върна в къщата си и намери вратата отворена. Спря за известно време пред нея. Градината бе пищна, зелена и буренясала. Палмите му кимаха и той усещаше дъха на заплетените диви орхидеи. Ято малки папагалчета летеше и крещеше над главата му. Дейвид Букбайндър се обърна бавно и погледна надолу по спокойната улица. Носът му бе зачервен и едновременно с това се белеше, защото бе прекарал сутринта по белите пясъци на Уест Бийч. Под мишницата му имаше сгънат брой на „Металурджикал ревю“. Свали очилата си и прехапа устни. От другата страна на пътя, на кормилото на двутонна кола „Пакард Патришън“ бе заспал един чернокож. Палмите шумоляха и се накланяха. Той можеше и вероятно трябваше да се махне. Но влезе през вратата, застана за момент на пътеката, като се вглеждаше в мрака

на старата елегантна къща. Можеше да види блясъка на пода и сянката на малката грозна китайска масичка в хола. Извика чистачката:

— Кристобел?

Нямаше отговор. Изкачи се по стълбите на верандата. Почака за момент на вратата и после влезе. Остави смачкания си вестник на масичката в хола.

Те го чакаха във всекидневната. Изглежда, въобще не са се съмнявали, че ще се върне или че като ги види, ще направи опит да избяга. Бяха се отпуснали в двете тръстикови кресла и пушеха саморъчно свити в черна хартия цигари. Когато се появи на вратата, един от тях просто каза:

— Хайде, влизай.

Стаята бе хладна и имаше цивилизован вид с тъмните големи картини в рамки с рефлектиращо стъкло и с малки месингови масички от Кашмир. Двамата мъже не подхождаха на обстановката, бяха като двама играчи на футбол с шлемове за турнир по крикет. Единият беше висок и пълен, с късо подстригана коса и очила в рогови рамки, с едно счупено стъкло. Носеше смачкани леки сиви панталони и жълта риза с къси ръкави. Другият бе по-млад, в лошо настроение, с черна къдрава коса и голям мазен нос. Беше облечен в широка фланелка и кърпени джинси. Износените му кецове удряха по пода в такта на някаква въображаема песен, която се въртеше в главата му.

Дейвид Букбайндър застана в стаята, обут в кожените си сандали, по шорти, и попита:

— Кои сте вие? Кой ви изпрати?

Мъжът с късо подстриганата коса въобще не го погледна. Пушеше цигарата си, с очи, наведени към пода, и наблюдаваше как димът излиза от края на устата му и се извива.

— Вие ли сте господин Букбайндър? — попита той смирено.

Дейвид Букбайндър остана на мястото си и каза:

— По-добре ще направите да си отидете веднага.

Младият намръщен хулиган погледна своя приятел и краката му продължиха да се движат в такт. Приятелят с късо подстриганата коса каза:

— Няма да отиваме никъде.

После за последен път дръпна от цигарата си и я угаси между палеца и показалеца си, преди да я прибере в джоба на ризата си. Той

стана.

Дейвид Букбайндър усети как стомахът му се сви от страх, но опитът му не му позволяваше да избяга. Ако започнеш да тичаш, те те удряха веднага. Ако останеш на място, винаги имаше някакъв шанс, каквото и да мислеха с обърканите си и недоразвити умове, да решат, че е по-забавно да те пощадят, отколкото да те убият. Късо подстриганият се приближи до него и го хвана за китката с такава злоба, че каза:

— Аха, значи това е всичко.

Разговорът беше излишен. Тези хора нямаха представа защо са дошли и вероятно не знаеха за кого работят. Заведоха го надолу по коридора, където бяха окачени оплутти от мухите снимки на пиратски кораб, после излязоха от задната врата в градината. Слязоха по железните стълби в смарагдовата сянка на палмите и акациите. Един гушер премина пред краката на Дейвид Букбайндър. Някъде из дърветата птичка пееше някаква повтаряща се и сложна мелодия, която приличаше на „Ето, насам вървим, момчета, насам вървим“. Бе задушно и горещо в градината и по гърба на Дейвид Букбайндър потече пот. Тримата слязоха към задната част на къщата, стигнаха до порутената барака, в която някога са се държали градинските сечива. Една бъркотия от стебла на кратуни растеше от лявата страна на покрива. Младежът с къдравата коса насили вратата и я отвори. Вътре бе мухлясало и тъмно, с преобладаваща миризма на тропическа гнилот. Късо подстриганият мъж блъсна Дейвид Букбайндър вътре и останаха там няколко минути, докато очите им свикнат с тъмнината. Вътре бе пълно с изпочупени саксии, ръждясали ножици и желязна косачка, която вероятно бе отпреди седемдесет години. Младият затвори вратата и я залости.

— Какво ще правите? — попита Дейвид Букбайндър.

Късо подстриганият се изкашля и каза:

— Предполагам, че знаеш.

Дейвид Букбайндър беше стар човек и попита:

— Можете ли да свършите бързо?

— Това зависи от теб — отговори късо подстриганият. — Ние трябва да го направим, както са ни казали.

Настъпи мълчание. Младият с къдравата коса тършуваше из тъмнината с нещо металическо, но Букбайндър не можеше да го види.

После попита:

— Може ли да изпуша една пура?

— Няма време — отговори късо подстриганият. — Какво си мислиш, че е това?

Дейвид Букбайндър не отговори. После онзи каза:

— Пурите са вредни за здравето ти.

Младежът с къдравата коса сякаш се изсмя, а другият му каза остро:

— Мълчи.

Дейвид Букбайндър си мислеше, че тези, които са живели, използвайки меч, трябва да умрат от меч, но в същото време се чудеше дали е заслужил такава смърт. Той винаги беше използвал насилието с най-голяма умереност и такт и пръв бе нанесъл своя удар. Надяваше се и се молеше всичко да бъде кратко и безкръвно.

Изглежда обаче, че тези, които бяха платили на двамата мъже бяха изисквали бързина. Бяха наблегнали на някаква убийствена шега. И за да я изпълни, младежът с къдравата коса бе измъкнал стара дървена кутия за семена и късо подстриганият накара Дейвид Букбайндър да седне върху нея с гръб към вратата. Когато Букбайндър видя как младият взе шепа дълги пирони и дърводелски чук, разбра с ужас какво всъщност щяха да правят.

Натъпкаха парцал в устата му, за да не може да крещи. После късо подстриганият го притисна към вратата с тежестта на тялото си, а другият хвана лявата му ръка, заби пилона в месото и с четири удара я прикова към вратата. Дейвид Букбайндър се опита да се бори, но те хванаха и другата му ръка и също я заковаха за вратата. Очите му изхвъркнаха от болка и ужас, но не можеше да говори. Те коленичиха и закопчаха кожените му сандали, после кръстосаха краката му един върху друг и забиха трети пирон в дебелиите му стъпала. Младият с черна къдрава коса ритна кутията и застана да се наслаждава на работата си.

— Май е много тежък — извика късо подстриганият. — Може пироните да разкъсат месото му.

Другият взе още пирони и ги напъха в устата си. После заби по още два в ръцете на Букбайндър и един през бедрото му. Когато свърши, Дейвид Букбайндър беше почти в безсъзнание.

— Не забравяй да вземеш чука — напомни късо подстриганият.
— Изтрий го и го хвърли на кея.

— Окей, Джеки.

Късо подстриганият смръкна и посегна към джоба на ризата си, за да извади цигарения фас.

— Окей, хайде да вървим.

Те отвориха вратата и за миг Дейвид Букбайндър отново видя слънчевата светлина. После затвориха бараката и той остана да виси в сумрака с огнената болка в ръцете и краката.

Прекара петнадесет часа в агония. Плачеше и после се молеше, но не свършваше. Молеше се да умре. Опита се да изплюе парцала, но не можа. Болката беше толкова голяма, че заспа и после я засънува, докато се събуди и разбра, че е истинска. Не смееше да мръдне, защото пироните разкъсваха мускулите му още повече.

Едва в петък на разсъмване плешивата му глава увисна между раменете и той беше мъртъв. Птичките навън пееха: „Насам вървим, момчета, насам вървим“. По някаква случайност косачката с желязната дръжка беше купена в същия ден, в който беше роден Дейвид Букбайндър.

Тялото му бе открито след осем дни от един работник от Мартиника, който почистваше къщата за нови наематели. Полицията знаеше какво се бе случило и им беше платено, за да потулят нещата. Лекарят, който констатира смъртта, обяви, че е починал от пристъп, който се среща често при мъже на тази възраст. Беше кремиран без шум и пепелта беше разпръсната в една нощ из тъмните и флуоресциращи води на Мексиканския залив.

Отговарящият за водите в Толидо през 1954 година месеци наред се чудеше какви са неизвестните капки по повърхността на водните резервоари, които се явяваха вечер по най-невероятни часове, и после изведнъж разбра какво става. Гражданите на Толидо се втурваха към тоалетните си по време на телевизионните реклами и едновременно почистваха цистерните си.

И нещо друго се случи през 1954 година. Джон Корнелиус, президент на „Корнелиус армаментс“, се върна една вечер рано от работа и видя шевролет бел еър, боядисан в бяло и червено, паркиран

на пътя за неговата къща в Джорджтаун. Белите пердета на горната спалня бяха спуснати. Рекламите показваха, че този шевролет бел еър изминава повече километри с един галон и минава дълго време, докато се изпразни резервоарът му. Една статия от „Уошингтън поуст“ за Джон Корнелиус го бе нарекла напоследък „заядлив индивидуалист, най-добър в областта на оръжията“.

Тази нощ той не бе заядлив. Щом като видя колата на пътя към дома си, погледна в огледалото на своя бял кадилак, спортен модел, и влезе отново в трафика. Вечерното слънце хвърляше отблясъци по улицата, които се кръстосваха през жиците и дърветата. Отново провери огледалото на предното стъкло, хвърли поглед към представителната си къща в колониален стил с шест спални, която започваше да изчезва зад един минаващ камион.

Джон не знаеше дали да подозира, че Айрин има любовник или не. Самият той бе имал любовница, разбира се, но неговата връзка с Мара Малински бе толкова уникална, толкова потайна, че той не можеше да си представи как е възможно Айрин да се забърка в нещо подобно. И все пак трябваше да признае, че тя имаше мълчаливото разрешение да приема в леглото си друг мъж. Всички клюки и скандали около Мара трябва да са били трудни за преглъщане. Извади сгънатата носна кърпа и изтри потта от челото си. Тази вечер беше доста топло. Носеше лек светлосив двуреден костюм и бяла риза с връзка на точки. Ако не бе луксозният бял кадилак, можеше да го сбъркате с всеки консервативен конформист от средна класа, мениджър, който се връща вкъщи. През 1952 година бе пуснал малки мустаци, които го правеха пет години по-стар от неговите тридесет и седем. Те бяха някаква защита срещу скандала и неодобрението от страна на семейството и приятелите му. Айрин не ги харесваше и ги наричаше „неговото дяволско оръжие“. Мина половин час преди опашката на шевролета да започне да се отдръпва от неговия път и да се отправя към улицата. Джон слушаше някакво шоу с въпроси и шевролетът се появи точно когато водещият допита: „А ти, Ед, знаеш ли какъв вид долно бельо носи съпругата ти?“.

Джон угаси радиото и протегна ръка да подкара кадилака. Когато шевролетът мина край него, той закри лицето си с ръка, за да не го познае шофьорът. Но надникна през пръстите си и можа за половин секунда да зърне мъжа, който можеше да е и да не е любовник на

неговата съпруга. Той бе подготвен почти за всичко — готов да познае някой приятел от бизнеса или партньор от голф, а може би някой от гостите, които посещаваха техните вечери. В края на краищата любовниците никога не бяха непознати. Но това, за което не бе подготвен, беше цветът на мъжа. Шофьорът на колата беше черен. Тежко сложен мъж — пуерториканец вероятно — с тъмни очила и скъп летен костюм. Той се позамисли дали да проследи шевролета и да изненада шофьора с това, което бе видял. Но ръката му остана неподвижна върху скоростите и той не тръгна. Изведнъж улицата му се видя твърде ветровита във вечерния здрач и студена за спортна кола, особено когато жена на средна възраст, с престилка на цветчета, се спря до него с препълнена торба и попита:

— Имате ли нещо против, ако си почина малко на вашата кола, само за момент?

— Тъкмо тръгвам — каза той на жената.

Погледна в огледалото и видя изморените си очи. После освободи спирачката и обърна кадилака в обратна посока. Когато мина край ъгъла и пристигна пред къщата си, пердетата на спалнята бяха вдигнати. Той вкара кадилака по пътя, дръпна спирачката и излезе. Премина през храстите, които бяха от двете страни на пътеката, и извади ключа, за да отвори синята предна врата на къщата.

Айрин го изпревари. Тя бе облечена в свободно падаща японска роба, леко привързана в кръста, и приличаше на светица повече от когато и да било. Ако се съдеше само по вида, да обвиниш Айрин в изневеря, означаваше да хвърлиш мръсни обиди върху частния живот на Света Агнеса. Джон спря на средата на стъпката си, с насочен ключ на златна верижка, който извади от джоба си. Той приличаше на декоративна лампа в човешки ръст, която се опитва да се включи в контакта.

— Здравей — каза Айрин. — Рано се връщаш.

— Точно така. — Джон я погледна.

Тя отстъпи и той влезе. Постави книжата и чантата си на масичката в хола. В къщата настъпи суматоха, което придаде театрален нюанс на всеки звук и разговор. Копринената роба на Айрин, която вървеше зад Джон, шумолеше като тъжни дървета. Джон се огледа наоколо. Телевизорът работеше без звук. Стаята имаше цяла стена прозорци с лице към северната част на градината. Тя винаги е била

сенчеста и студена. Човешки фигури от камък бяха поставени наоколо, покрити с мъх и вкаменени от търпение. Самата всекидневна беше неутрална и подредена с вкус, с големи столове, тапицирани с кожа, с викториански кресла, тапицирани с кафяво кадифе. Тя имаше наистина много бостънски вид.

— Изглеждаш доста спокоен — каза Айрин. — Искаш ли напитка?

Джон поклати глава.

— Отново един отегчителен ден — продължи Айрин. — Но предполагам, че не те интересува.

Джон отиде до мраморната камина и отвори сребърна кутия за цигари. Извади една цигара и замислено я запали.

— Разбира се, че се интересувам.

Той загледа телевизора, където някаква жена правеше сложни движения с две кутии прах за пране.

— Не изглеждаш заинтересуван.

— Не изглеждам ли? Размишлявам.

Айрин хвана облегалката на един от столовете с дългите си перлено боядисани нокти.

— Още не си казал искаш ли напитка.

— Съжалявам. Не, не искам, благодаря.

— Аз ще пия.

Джон я изгледа, но отново поклати отрицателно глава и не каза нищо. Айрин отиде до бюфета, извади тежка кристална чаша и си сипа голяма доза джин и тоник. Това бе почивният ден на Луис. Обикновено го викаше със сребърното звънче. Тя хвана чашата с две ръце като дете, което пие мляко, и бавно се приближи до него. Той неспокойно пушеше цигарата си.

— Ти си раз... не си облечена — каза Джон.

Айрин примига и се изсмя.

— Не — каза тя с висок глас.

Той се чувстваше така, сякаш потъва в асансьор. Презираше се за това, което мислеше, и за това, което имаше намерение да каже, но в същото време знаеше, че каквото е останало от техния брак, нямаше да продължи дълго. Може би имаше нужда да окъпе своята вина в хладното презрение, че той не е сам в желанието си за някаква извънбрачна връзка, което да го крепи и утешава.

— Така ли изглеждаш обикновено, когато имаш посетители? — попита той. — Така ли се... обличаш?

Настъпи мълчание. После Айрин каза:

— Какво имаш предвид? Аз нямам посетители.

— Не — каза Джон. — Но имаше.

Отново настъпи мълчание, по-дълго и по-студено. Айрин въздъхна неспокойно.

— Върнах се преди половин час — продължи Джон глупаво. — На пътя имаше паркирана кола и пердетата на спалнята бяха спуснати. Чаках долу на улицата и видях кога замина колата.

— Ти ме шпионираш? — каза Айрин.

— Не смятам, че е така. Не мисля, че да задоволя любопитството си относно чужд мъж, дошъл на посещение и който по някаква причина те кара да дръпнеш пердетата на спалнята си в четири и половина часа, може да се нарече шпиониране. Мисля, че това е просто интерес от страна на съпруга.

Айрин отиде до прозореца и дръпна пердето. На няколко ярда в градината, нацапана от птиците, я гледаше статуята на безръката Венера Милоска.

— Твоят съпружески интерес не е винаги така забележим, както сега — каза тя, без да се мъчи да прикрие горчивината си. — Всъщност ти почти не си тук, за да го демонстрираш.

Джон сведе поглед.

— Не се опитвам да те съдя, Айрин. Мисля, че просто имам право да зная истината.

— Каква истина?

— А каква истина мислиш ти? Истината за теб и за този мъж.

Айрин вдигна рамене.

— Какво искаш да ти кажа?

— Можеш да започнеш с името. Мисля, че бих желал да знам с кого споделям леглото си.

Айрин се обърна.

— О, разбирам. Ти автоматически решаващ, че той ми е любовник.

— Да, всъщност точно така. Какво друго трябва да мисля?

— Защо не се опиташ да не мислиш за нищо вместо тези мръсни, долни подозрения?

— Мръсни! — извика Джон. — Мъжът е черен, а ти ме наричаш долен!

Очите на Айрин се разшириха от ужас. Когато отговори, гласът ѝ трепереше от потиснато възмущение.

— Значи това било? Ти си против, защото е черен! Боже господи! Джон Корнелиус, веселият, енергичен либерал! Единственият добър човек от цялата гадна фамилия! Ти нямаш нищо против чужди мъже да прелъстяват жената, ако цветът им е добър! Боже мой!

Тя го изгледа продължително и каза:

— Ти ме отвращаваш. Караш ме да се тревожа.

Джон хвърли цигарата си в празната камина.

— Караш ме да се чувствам по същия начин. Ти реши да продължиш с мен, след като разбра за Мара. Можеше да се разведеш. Можеше веднага да си отидеш. Казах ти какви са условията и ти бе готова да ги приемеш. Искаше да бъдеш съпруга на един Корнелиус и остана съпруга на Корнелиус.

Айрин стъпи на килима пред него.

— Не знаех, че има правила — каза тя. — Не знаех, че ми е разрешено да имам само някои видове любовници. Може би трябва да ми кажеш какви други възражения имаш. Може ли, ако са червени? А с каква професия? Имаш ли нещо против зъболекари или против танцьори по въже? Някакви религиозни скрупули? Да не са евреи? Хайде, Джон, по-добре ми кажи, така че да знам! Сигурна съм, че има и други неща, които те дразнят, освен чернокожите!

Джон хвана една възглавница от стола и я захвърли през стаята. Тя събори малка порцеланова фигурка на някакъв жалък овчар и я счупи.

— Уличница! — изкрещя Джон. — Надута уличница от Бек Бей. Любиш се с чернокож в леглото ми и имаш безсрамието да ми се подиграваш?

Айрин го погледна със странна усмивка. Усмивката на малоумно дете или на някой страдащ от силен шок. Но нито беше малоумна, нито беше шокирана. Това бе усмивка, която означаваше, че колкото и да я обижда Джон, колкото и да крещи и вика, той просто вършеше това, което тя винаги и на всяка цена искаше от него — да ѝ обърне внимание.

— Аз не бях с него в леглото — каза тя с нейния невинен аристократичен тон. — Той дойде да прегледа охладителната инсталация.

— В костюм от мохер? Кого се опитваш да измамиш?

Айрин продължаваше да се усмихва.

— Най-напред дойде тази сутрин и тогава бе с гащеризон. Той ми хареса и аз го поканих да дойде на гости следобед, когато прислужницата си бе отишла. Когато се върна в три часа, се бе окъпал и бе облякъл чиста риза. Взе ме в прегръдките си, сякаш съм дете, и се люби с мен, подпрян на вратата на кухнята. — Тя отвърза колана на робата си. — Ако желаеш, мога да ти покажа спермата му.

Джон се обърна към камината и взе цигара. Като я палеше, погледна и видя отражението на Айрин в позлатеното френско огледало над него. Робата ѝ бе отворена и той видя малките ѝ гърди и бялото ѝ тяло. Погледна надолу и повече не вдигна поглед.

— Мисля, че е по-добре да ревизираме нашата уговорка — каза спокойно той. — Мисля, че ако продължим да бъдем заедно, ще трябва да се предпазим от дивите животни, в които сме в състояние да се превърнем. От сега нататък не ще ти казвам нищо от това, което върша, и не желая да чувам нищо за твоите сексуални приключения. За доброто на Али аз съм готов да живея с теб, докато желаеш, но не очаквай да те докосна някога.

Той се обърна с лице към Айрин и изразът му бе суров. Тя му се усмихна доброжелателно.

— Не се тревожи. Ще те накарам да ме докоснеш. Каквото и да казваш. Ще те накарам да ме докоснеш.

Джон не отговори. Той се чувстваше обзет от отчаяние и страхове. Изпитваше ревност, каквато никога преди не го безпокоеше. Неговата любов с Мара бе свършила преди девет години. Но той все още бе преследван от чувството за вина и не можеше да разбере защо. Дали беше вина поради душевните рани, които Айрин бе получила по време на семейния скандал, който последва, и отшелничеството във Вашингтон, което сами си наложиха? Или беше вина за смъртта на Клара? Или вина за Мара и Али? Каквото и да бе, то го караше да се чувства вцепенен и упоен от реалността, като че ли щеше да му бъде разрешено да се върне към нормалния и щастлив живот, след като премине през дълго, но неопределено покаяние. По природа бе честен

и чувствителен човек, но в присъствието на жена като Айрин, чиято слабост бе нейната най-голяма сила, той бе почти безсилен. Може би най-голямата му вина беше тази, че заради себе си той трябваше да я напусне преди години.

— Мисля, че сега ще изпия едно питие — каза той.

Айрин не се помръдна, само каза:

— В такъв случай по-добре си го пригответи сам.

За момент остана на мястото си, после отиде до бара с напитките и си сипа малка чаша бърбън. Изпи го на място, както хората пият вода, когато са пред мивката.

— Честно казано — продължи той, — не зная дали си съчиняваш всичко това или не.

— Да го съчинявам? Защо? — Айрин се намуси с престорена симпатия. — О, скъпи... как бих могла така да те накажа?

— Много лесно. Ти ме наказваш всеки път, когато хвърляш в лицето ми любовта ми към теб.

Айрин седна и разстла японската рокля край себе си, така тя заприлича на голяма крушовидна пчела, капнала на блестящо цвете.

— Ще ти кажа истината, Джон — каза тя, — ти престана да ме обичаш преди много време. Мисля, че от войната насам не ме обичаш.

— И това е твоят отговор, така ли? Да мърсуваш с негри работници на кухненската врата?

— Негър работник, скъпи, беше само един.

— Ти наваксваш.

— Наистина ли?

— Разбира се, по дяволите, ти наваксваш! Не е случайно. И какво вижда в теб един черен механик — бостънска педантка? Такъв мъж иска някоя страстна. Той няма нужда от надута бяла жена в бельо от „Бергдорф Гудман“!

Айрин повдигна едната си вежда. Той не можа да разбере дали е засегната или не. Тя си пиеше напитката и попита:

— Надута ли съм?

Настъпи моментна пауза и после тя каза:

— Не зная защо се ожени за мен, щом като мислиш, че съм надута.

— И аз не знам.

— Наистина ли съжаляваш толкова много?

— Господи, Айрин, аз не съжалявам. Просто съжалявам за пораженията, които съм нанесъл, съжалявам за смъртта на Клара, както и за начина, по който се влачим вече девет години без нищо между нас, освен недоверие и препирни.

Айрин сведе очи. Имаше доста неприятни сенки в бледосиньо.

— Разбира се — каза тя, — вината не бе моя.

— Има ли някакво значение сега чия е била грешката?

Тя погледна нагоре.

— Говориш така, защото ти беше виновен — ти и тази полякия, която нямаше почтеността дори да не се забърква със съпруга на друга жена. Не бе моя вината и ти знаеш, а сега се опитваш да кажеш, че е била моя.

— Не казвам нищо подобно, само казвам, че след девет години вече няма значение.

Очите на Айрин се пълнеха със сълзи.

— Ако няма значение, защо се чувствам така?

— Как така?

— Имам желание да се държа ужасно с теб. Не мога да се спра. Аз те обичам, Джон, но трябва да бъда ужасна към теб, за да се уверя дали ме обичаш още. Мисля, че като те наранявам, а ти продължаваш да ме обичаш, значи любовта ти е истинска.

Джон я загледа втренчено. Беше така благочестива, както винаги, но сега бе по-стара, светостта ѝ не бе така фантастична и магическа и повече приличаше на благочестивата студенина на гипсовите фигури, които мексиканките държат на тоалетките си до четките за коса.

— Ти не го направи, нали? — каза дрезгаво той. — Онова нещо с черния.

Тя плачеше и сълзите ѝ се стичаха по японската рокля. Джон чувстваше, че трябва да я прегърне, но по някаква причина не можеше. Може би бе отблъснат от това, което тя каза — че ще го накара да я докосне. А освен това плачът не я превръщаше в нежна, чувствителна жена, която отчаяно се нуждае от неговата закрила. Тя остана вцепенена. Той чувстваше, че щеше да прегърне все едно статуя.

— Излизам — съобщи той тихо. — Ако някой ме търси, ще бъда в клуба на републиканците.

Тя кимна и подсмръкна.

— Съжалявам, Джон, нямаш намерение да правя така.

Той спря на вратата, като се опитваше да измисли нещо, което да я накара да разбере, че може би бяха щастливи, че могат да продължават да живеят заедно без много търкания и че страстна любов бе последното нещо, което искаше от нея. Щеше да бъде щастлив, ако го остави на мира. Но тя седеше там с тъжното си лице, отчаяна и плачеща, и той можа само да се обърне, да затвори вратата след себе си и да се надява, че докато го няма вкъщи, тя не ще направи нещо абсурдно, например да глътне много хапчета или да му направи шоколадов кейк.

Когато стигнаха до вратите на Ниневия, имението на Рикардо Риконе в Торнууд, щата Ню Йорк, последните разпокъсани облаци от летния дъжд плуваха над резервоара „Кенсико“ и пътищата изпускаха пара на слънцето. Родерик, по-блед от друг път, караше колата си, облечен в тъмносив костюм и сива шапка. До него Силия бе както винаги спокойна и студена, в студеносин костюм и подходяща шапка с воалетка.

Колоните на входа бяха от дялан гранит, а вратите — от декоративно черно желязо с позлатени листа. През оградата не се виждаше нищо друго, освен стари дъбове и чудесен асфалтов автомобилен път, който водеше далеч зад тях. Като се доближи до вратите, висок мъж в добре скроена тъмносиня униформа излезе от зелената будка на часовоя и отиде до тях.

— Госпожа Корнелиус — каза пазачът, като се облегна на колата, — радвам се да ви видя.

Изразът на Родерик стана напрегнат, Силия каза:

— Това е съпругът ми, господин Родерик Корнелиус. Надявам се, че скоро ще започнете да го виждате по-често.

Пазачът кимна. Приличаше на италианец с дългите си бакенбарди и тъмните очи. Макар да беше любезен, можеше да счупи врата на някого само с едно извиване на ръцете си.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Корнелиус — каза той. — Много пъти съм чувал името ви. Аз се казвам Контили.

Родерик изръмжа.

— Можем ли да продължим? — попита нетърпеливо той.

Пазачът съвсем не се развълнува.

— Разбира се, господин Риконе ви очаква. Закарайте колата до края на пътя, до градината с розите, и някой ще я паркира. Господин Риконе сега е в зимната градина.

Силия махна с ръка и каза:

— Благодаря, Контини.

Родерик остана раздразнен и сериозен. Контини козирува и отиде да натисне копчето, което отваря високите черни порти.

Те продължиха по шумящите листа. Родерик не продума. Пътят се виеше сякаш с километри напред и те първо усетиха аромата на градината с розите, преди да я достигнат: мирисът беше плътен и почти подлудяващ. После завиха на ъгъла, а земята изглеждаше бухнала от хиляди и хиляди цветове.

Той паркира колата и излезе. Когато заобиколи и отвори вратата за Силия, тя промълви:

— Не е ли божествено? Това наистина е божествено място.

Родерик ѝ помогна да излезе.

— Какъв е той? Някакъв градинар маниак?

Силия прошепна:

— Не провокирай. Зимната градина е насам.

— Охо, значи вече си идвала тук?

Силия провря ръката си през неговата и двамата закрачиха с предпазлив апломб между дъжд от рози. Родерик се потеше и би дал всичко да можеше да поеме дъх, който не бе натежал от мирис на цветя.

— Зимната градина се вижда от къщата — забеляза Силия почти като професионален екскурзовод, когато се изкачваха по малък наклон между рододендрони и бергамот. — Всъщност никога не съм била вътре, но съм я виждала.

Когато заобиколиха храстите, зимната градина се показва. Беше изградена от бял камък, с покрив като купол и заобиколена с декоративни каменни балюстради. Зад нея бяха неукротимите гори на имението на Риконе, сенчести и прохладни. Отпред и отдолу градините бяха обградени с храсти и виещи се пътеки; фонтани блещукаха и пръскаха вода на следобедното слънце. Самата къща бе съвсем в класически стил, с двадесет спални, отвън с розова гипсова мазилка.

Въпросният човек бе седнал и рисуваше с маслени бои. Бе нисък на ръст и подвижен, със слънчеви очила в златни рамки. Можеше да бъде и братовчед на Ал Капоне, макар повечето от политизираните му приятели да го оприличаваха на Литъл Флауър. Рикардо би бил очарован, ако бе кръстен Фиорело. Имаше изключително чувство за хумор, което придаваше пикантност на контраста между чувството за култура и пълната безскрупулност в престъпността.

Разбира се, Риконе не бе сам. На двадесет ярда от него, на мраморна пейка, седеше мъж в бледосин костюм и с шапка на глава. Той зорко наблюдаваше околността, горите и дърветата и почукваше с пръсти по мощната пушка, която бе сложил на коленете си. Вероятно имаше и други пазачи, скрити зад рододендроните, но не можеха да се открият, освен ако някой не направи рязко движение, за да бръкне в дрехата си за цигара.

Докато Родерик и Силия се приближаваха, Риконе остави четките и стана. Вдигна шапка и подаде малката си пълна ръка, за да помогне на Силия по стълбите.

— Скъпа моя — каза той, като я целуваше. После се обърна към Родерик и му се усмихна с един ред малки бели зъби, подобни на млечните бебешки зъби. — И вие, господин Корнелиус, колко се радвам да се запознаем.

Родерик се ръкува. Беше изключително нервен. Когато Риконе дръпна два боядисани в бяло градински стола за тях, скърцането на металните им крака по каменния под го потисна и смути още повече.

— Какво рисувате? — попита Силия. — Прилича на роза.

Рикардо кимна. Не бе възможно да се видят очите му зад тези недружелюбни малки слънчеви очила.

Той се приближи до малката си рисунка, която блестеше на триножника.

— Мисля, че имам талант за това, знаете ли. Само да имах повече време. Голям почитател съм на Беатрикс Потър, англичанката. Тя е рисувала цветя и те изглеждат като живи.

— Съпругът ми има талант да транспортира неща по въздуха — каза Силия. — Той е пионер в тази област, знаете ли. Има голям талант за това.

Родерик погледна с неудобство и отговори:

— Аз съм бизнесмен, господин Риконе, обикновен бизнесмен.

Рикардо вдигна едната си вежда зад тъмните очила. Приличаше на черен гарван, който излита от черно езеро.

— Бе истинска изненада, когато открих, че вършим бизнес с вас — каза Родерик. — По една или друга причина, дължаща се на семейството ми и на начина, по който се работи, аз не съм знаел, че вашият свят и моят са така тясно свързани.

Мафиотът кимна. Той бе така мил и учтив, че на Родерик му ставаше все по-трудно да поддържа раздразнението си. Рикардо Риконе бе човек, при когото децата идваха, когато са в беда, и в краката му се събираха птички и катерички с надежда да получат трохи. Беше лесно да потиснеш недоверието си и да забравиш, че за него и покойния му брат Джорджо се знаеше, че са отговорни за повече от 85 насилствени смъртни случая.

— И какво почувствахте, господин Корнелиус, когато разбрахте? — каза той. — Бяхте ли обезпокоен?

Родерик бавно вдигна очи.

— Не мисля, че „обезпокоен“ е подходящата дума. Усещането бе, като че ли съм разбрал, че вашата майка е имала любов с ловеца на плъхове.

Очевидно Рикардо хареса аналогията и се усмихна.

— Да — каза той.

Всички гледаха прислужника, който изкачваше стълбите със сребърен поднос в ръце. Като влезе, с голяма сръчност разстла чиста ленена покривка на масата и постави сребърни ножове, вилици и подправки. В сребърна кофа с лед имаше изстудена бутилка шампанско, а под бели салфетки — малки салатиери във формата на цветя с домати, аншоа, бланширани червени пиперки и смес от пушена пъстърва и сметана.

Родерик наблюдаваше със строго лице, докато подреждаха аперитивите. След като сервитьорът отпusti бутилката, сипа в чашите вино и се отдалечи с уважение, Родерик попита:

— Какво е това?

Рикардо изглеждаше изненадан.

— Няма ли да хапнете с мен?

Силия погледна Родерик с недоволство.

— Господин Риконе — каза Родерик, — дойдох тук да споря, не да ям.

— Едното изключва ли другото?

Родерик изтриваше врата си с носната кърпа.

— Това, което казвам, господин Риконе, е, че за мен е трудно да споделям хляба с хора, от които не се възхищавам.

Настъпи неколкominутно мълчание. Риконе изду бузите си и зачука с малките си пръсти по облегалката на стола, сякаш се опитваше да се справи с някой племенник, на когото изрично са казали да не лази под малините.

— Добре, господин Корнелиус — каза той най-сетне, — не е необходимо да ядете. Не мога да ви сложа на коленете си и да ви храня с лъжичка като бебе.

— Роди, моля те, няма защо да правиш всичко по-трудно, отколкото е в действителност — каза Силия.

— Наистина е трудно — продължи Родерик. — И ако се съгласим с гостоприемството на господин Риконе, няма да стане полесно.

Риконе стана, отиде до оградата, после се обърна и разпери умоляващо ръце.

— Вие не ме харесвате? — попита той. — Така ли е?

— Не ставайте смешен — каза остро Родерик. — Аз едва ви познавам. Но зная репутацията ви и за нея именно ще говорим.

— Искате да кажете, че ще говорим за рози?

— Може да си заврете розите в задника. Аз искам да говоря за мафиоти.

— Роди! — каза Силия.

Но Риконе й махна да мълчи. Той поклати глава и отиде към Родерик с израз, който можеше да бъде съжаление и утешение, ако бе възможно да се види какво изразяваха очите му зад очилата.

— Съжалявам, господин Корнелиус, но вие сте съвсем прав. Ние трябва веднага да се захващаме със същността на работата. Явно е, че не можем да бъдем приятни, докато не знаем кой къде стои.

Той седна и отпи от виното, после продължи:

— Мисля, че е жалко, загдето не се срещнахме по-рано. Приличате ми на човек, който щеше да допринесе много за нашите връзки с „Корнелиус индъстрис“. Но аз знам как стояха нещата с баща ви и знам също, че серия от нещастни събития накараха баща ви да

прехвърли бизнеса върху съпругата ви и господин Букбайндър, Бог да успокои душата му.

Родерик се намръщи.

— Не е ли малко преждевременно? Дейвид Букбайндър е във Флорида на дълга ваканция. Може да се е оттеглил, господин Риконе, но не мисля, че очаква да умре точно сега.

Рикардо вдигна рамене.

— Никой от нас не очаква такова нещо.

— Като експерт ли говорите?

— Говоря като човек, който се радва най-пълноценно на живота си и на всички дарове на Бога.

— Изглежда, че сте се наслаждавали и на изнудването на повечето от нашите клиенти.

Рикардо сложи чашата си на масата.

— Добре — каза равнодушно той, — може да го наречете изнудване, щом като искате. Но терминологията не е реалност. Престъплението, бизнесът и политиката са взаимозаменяеми. Аз самият не виждам разликата. Всички ние сме заинтересувани от качеството на живота и това е всичко.

— Какво е качеството на вашия живот?

Риконе се усмихна.

— Много приятно, така ми се иска да мисля.

— И за какво качество на живота може да претендира една корпорация за камиони, ако откаже да обслужва първо стоките на „Корнелиус“? Или докерът, който реши да спаси от разкъсване няколко чувала с тор на „Дюпон“ или да измерва цимента на „Кайзер“ винаги в полза на цимента на „Корнелиус“? На какво качество на живота се радва един търговец, ако на всеки шест месеца не разраства бизнеса на „Корнелиус“ с десет процента в сравнение с другите? Или търговец на едро, който не налага хранителните продукти на „Корнелиус“ пред тези на другите? Можете ли да ми обясните това?

Рикардо въобще не бе смутен от това, което му каза Родерик.

— Господин Корнелиус — усмихна се той, — какъв живот ще има вашата секретарка, ако ѝ плащате да разнася писма и тя не ги разнася?

— Ще бъде уволнена.

— Разбира се. А сега тези хора, за които аз отговарям — всички тези шофьори на камиони и докери, търговци — на всички тях вие също плащате. Но да предположим, че един от тях не изпълни задължението си, какво можем да направим тогава? Не можем да го уволним. Нямаме никакви законни права над него, защото неговата безполезност за нас се състои в това, че той работи за някой друг. Единственият начин, по който ние можем да го държим, е това, което наричам насилствено напомняне.

Родерик хвърли бърз поглед към него и после го отмести.

— Не мога да се досетя какво означава този захаросан израз — каза сухо той.

— Може би можете — отговори Риконе, — но вероятно си представяте мъчение и побоища или хвърляне на тухли през прозореца посред нощ. Това си представят повечето хора, незаети в този бизнес. Миналата седмица една много известна филмова звезда ми бе на гости за вечеря и непрекъснато ме умоляваше да ѝ покажа моя пистолет. Господин Корнелиус, знаете ли, че от 1922 година аз не притежавам пистолет?

— Рикардо не е побойник — каза Силия. — Той не е като Дач Шулц и някои други такива.

— Точно така — кимна Риконе. — Когато моите хора прилагат насилствено напомняне, те винаги преценяват характера на дадения правонарушител и упражняват психологически натиск над най-слабото му място. Ако е бил лош работник например, те ще му подсказват колко по-сигурна ще му е службата, ако неговият бос не разбере, че е бил лош работник. Ако има болен роднина в Южен Бронкс, ние може да му припомним, че животът ще бъде за всички много по-лесен, ако роднината му не бъде изгонен. Рядко трябва да предприемаме тези стъпки. Ние сме разбрали, че страхът у човека е много по-силно оръжие от палката с топка на края.

Родерик облиза устните си.

— Докладите от вас и вашия брат споменават, че четирима души са били убити през 1950 година за задържани пратки на „Хейман Дръгс“, които са наши, в полза на нечии други. Там се споменават Джими Хофа и други имена. Тези хора истински ли умряха, или вие просто сте им направили насилствено напомняне, което е било повече насилствено, отколкото напомняне?

За първи път Рикардо Риконе махна тъмните си очила. Очите му бяха влажни и късогледни и като че ли гледаше нещо, което се върти над главата на Родерик, макар Родерик да бе съвсем сигурен, че иска да се вгледа право в него.

— Аз не разбирам какво се опитвате да ни припишете — каза меко Риконе.

— Не е ли очевидно? — каза Родерик. — Казвам го колкото се може по-ясно. Искам да разбера точно какви грехове сте извършили в мое име, с мои пари и искам да спра това.

Силия се канеше да каже нещо, но Рикардо вдигна ръка, за да ѝ покаже, че напълно контролира положението и че тя за момента не трябва да взема страна срещу Родерик.

— Вие сте странен човек, господин Корнелиус. За един бизнесмен вие сте наистина съвсем необикновен.

— По една случайност аз имам морал, ако това искате да кажете. Всички ние имаме нравственост от един или друг вид. А вие просто не можете да схванете какво всъщност е нравственост.

Риконе отново си сложи малките тъмни очила на носа и се облегна, за да разгледа Родерик със смесен интерес.

— Ако имате да кажете нещо във ваша защита, по-добре го кажете — викна Родерик. — Иначе мисля, че спогодбата Корнелиус-Риконе се прекратява. И наистина се прекратява.

Рикардо се изсмя.

— Защо трябва да се защитавам? Вие не разбирате нищо, що се отнася до нравствеността. Ние двамата сме в един и същи бизнес, вие и аз. Ние сме в бизнеса да правим колкото е възможно повече пари с минимални усилия. Много често това означава, че трябва да упражняваме натиск над хората, понякога означава, че трябва да ги убиваме. Макар че вие очевидно не сте знаели, през изминалите девет години няколко пъти сте поискали да се извършат неща, които са могли да бъдат извършени само чрез насилие или убийство. Тези четирима мъже, които умряха през 1950 година, умряха, защото вие — вие лично — настоявахте „Хейман Дръгс“ да ускорят делата в Средния изток. Това искахте да бъде направено, макар ние да бяхме сравнително доволни, ако положението се запази както в миналото, въпреки това го извършихме.

Родерик се обърна към Силия.

— Какво говори той? Ти ми каза, че всички мои инструкции били проверявани от Дейвид и теб!

— Точно така, скъпи. В този случай ние се съгласихме с теб. Идеята беше добра.

— Но, за бога, Силия, ти знаеше, че те трябва да...

— Да.

Родерик втренчи очи в съпругата си, но облечена в студено синия си костюм, тя бе спокойна и съвършена както винаги. Мадоната на доларите. Той примигва и на клепачите му имаше пот, която дразнеше очите му. Посегна към чашата с вино и отпи малко. Беше свежо и ароматно, но за него бе като вода.

— Аз попитах Дейвид Букбайндър колко души са умрели и той не ми каза — каза той.

— По-добре, че не знаете.

— Но какво, по дяволите, ще правя? Какво ще стане, ако се получи пак същата ситуация?

Рикардо стана от стола си, седна на оградата точно до Родерик и сложи ръка на рамото му. Родерик погледна с неудобство розовобелите му пръсти и не за първи път се почуди защо всички му говорят, като че ли са съучастници в някаква тайна, която той не бе способен да разбере.

— Господин Корнелиус — обясни Риконе деликатно, — ние просто работим в два различни отдела на един и същи магазин. Вие сте големият шеф на горния етаж, а аз управлявам вашия диспечерски отдел. Не мога да работя без вас, но и вие не можете без мен. Ако това, което върша, е престъпление, това, което вие вършите, също е престъпление, защото вие не можете да съществувате, ако аз не ви помагам.

— Какво искате да кажете? — попита Родерик, като се опита да обърне главата си. — Да не би да се опитвате да намекнете, че съм престъпник?

— Просто ви представям неизменната истина. Разбира се, че можете да продължавате вашия бизнес, както ви харесва. Можете да го вършите по квакерски. Някои корпорации го правят, но аз се интересувам да зная дали си изчисляват данъците като квакери.

— Може да сте честен и почтен като светец, но ако е така, трябва също да сте готов да платите цената за това. Ще бъдете облаган за

наказание от службата за данъците, която не прави отстъпка на никого. Ще бъдете конкуриран и мамен от вашите съперници и от вашите собствени дилъри. Камионите ви по мистериозен начин ще пукат гуми, когато имат срочна доставка. Фабриките ви ще се опожаряват, стоката ви ще бъде ограбвана, финансовите ви книги ще бъдат подправяни. Всъщност — и тук Риконе се наведе и почти пошепна в ухото на Родерик — вие ще бъдете изяден жив.

Родерик седя много дълго време мълчаливо. Рикардо Риконе се върна на мястото си, втъкна салфетка в яката си и започна да яде салата, като през цялото време наблюдаваше Родерик. Силия също започна да похапва и да пие вино, но очевидно нямаше голям апетит.

Родерик въздъхна. После каза:

— Дойдох тук днес, като знаех, че всичко, което ми казахте, е вярно. Може би аз не исках да бъде вярно. Може би мечтаех.

Риконе дъвчеше и кимаше.

— Ние всички имаме мечти, господин Корнелиус. Това, което не трябва да правим, е да не позволяваме на други да ни пречат да ги изпълним.

Родерик сведе очи. Ядът му бе съвсем намалял и сега се чувстваше само потиснат. Може би през цялото време беше знаел, че не може да измъкне „Корнелиус индъстрис“ от обвързването с хора като Риконе, но бе повече от мъчително да се срещне очи в очи със своята лична безпомощност. Той привърши виното си и когато погледна, прислужникът бе до него, за да му напълни чашата.

— Ще ви кажа нещо последно — забеляза Риконе. — Може да ни прозвучи грандиозно, но е съвсем вярно. Няма нито един жив човек на този континент, който да може да се опази от нас. Това ви показва колко власт може да бъде купена с вашите пари, господин Корнелиус. Ние можем да упражним натиск над всеки един като вас, а ако е наложително, за нещастие, можем и да го убием. И аз имам предвид всеки.

Родерик изгледа Риконе дълго, като го преценяваше.

— Предполагам, че като казвате всеки, изключвате президента.

Риконе погледна изненадано.

— Разбира се, не! Кой знае. Един ден може да ни извикат да премахнем някой президент. Засега няма изгледи, поне за няколко години, той да е демократ. Но, да, може да се случи, ако достатъчно

хора като вас се съберат и решат, че не харесват президента и са готови да заплатят цената, която ще поискам.

Родерик изръмжа тъжно.

— А каква е цената за един президент?

Рикардо Риконе преглътна вино и се усмихна.

— Попитайте ме, когато му дойде времето, господин Корнелиус. Сигурен съм, че ще се договорим.

Силия каза весело:

— Ще покажеш ли на Родри новия вид рози?

Те разгледаха градините и къщата, докато един гонг ги призова за обяд. Риконе им показва своите собствени мутации на „Пийс“ и един нов вид роза, която се опитваше да отгледа в памет на починалия си брат Джорджо. Джорджо бе починал от левкемия преди седем месеца, точно когато правеше проучване на връзките си в Министерството на правосъдието. Рикардо тъжно помириша новата роза и трябваше да се обърне, за да издуха носа си. Родерик гледаше нетърпеливо към Силия по време на проявата на братски чувства, но изразът на Силия бе неразгадаем.

Столовата беше бяла, а подът — от червени полирани мексикански плочки. Един фонтан бълбукаше и гъргореше и накара Родерик на два пъти да се извини и да стане от масата. Къщата беше по-подходяща за Лос Анджелис или за Италия, отколкото за щата Ню Йорк. Рикардо се шегуваше, че ако има минохвъргачка, би могъл да изстрелва мини от своите стъпала направо в игралния дом на Рокфелер в Покантико, който струваше 200 000 долара.

— И няма ли да бъде това едно напомняне, че престъплението е винаги на прага на богатите?

Пет прислужници им поднесоха месо от раци, гарнирано с авокадо, яребици, задушени в бърбън, пълнена риба, телешки кюфтенца, аспержи с розмарин и ягоди. Розови листенца плуваха в купите за изплакване на пръстите и светлината се отразяваше в кристалните чаши за шампанско и рисуваше извивки по високия таван. Родерик яде много малко. Чувстваше се така, сякаш го посвещаваха в криминално общество без оглед на собствените му преживявания. Но ако „Корнелиус индъстрис“ трябваше да живее недосегаемо, какво

друго можеше да направи? За първи път в живота си той започна да разбира цената на парите, която баща му е знаел от самото начало.

— Рикардо — каза той, като остави на масата златната лъжица за плодове, — искам да стигнем до разбирателство.

— Много съм доволен — ухили се Рикардо. — Разбирателствата са същността на щастието.

— Искам разбирателство относно убийствата. При тях няма нищо щастливо.

— Убийства! Скъпи Родерик!

Родерик остави намачканата си салфетка.

— Важно е, Рикардо. Важно е за мен, важно е за моето бъдеще, за бъдещето на семейството ми и за хилядите хора, които работят за нас. Искам да се разбере, че никой не трябва да бъде убит за осъществяването на някаква политика на Корнелиус.

Рикардо се замисли.

— Искам също да се разбере — продължи Родерик, — че ако се наложи някое насилствено напомняне, аз искам да зная предварително и искам да зная какво ще бъде.

Погледът на Силия премина от Рикардо към Родерик и обратно.

Рикардо приглади с длан сивата си напомадена коса и каза:

— Трябва да ви е ясно, че ние не сме точно работодател и чиновник. Искам да кажа, че аз не работя за вас като ваш наемник. Вашият бизнес е в партньорство с моя и е свързан така, че не може да се отдели. Много от камионите, които вие използвате, са мои и повечето от складовете, които използвате на Източния бряг, са също изцяло под мое разпореждане, макар и фактически да не са моя собственост.

Настъпи мълчание. Рикардо се усмихна, после допълни:

— Ако сметна за необходимо, за доброто на нашите общи интереси, да отстраня някаква постоянна опозиция, ще го направя. Вие не сте в състояние да протестирайте.

— Но...

— Никакво „но“, Родерик. Ти си вършиш бизнеса по твой начин, аз си върша бизнеса по мой.

— Ти правиш мен, Силия и всички от „Корнелиус индъстрис“ съучастници преди факта. Ясно ли ти е това?

— Разбира се. Вие сте съучастници и след факта. Вие знаете в какво е бил забъркан Дейвид Букбайндър и все пак го запазихте от арест и скандал. Не е ли това криминално деяние?

— Няма смисъл да ме шантажираш, Рикардо.

— Разбира се, че има. Какво би могъл да направиш? Ще позволиш ли индустрията от величината на „Корнелиус ойл“ да се срина като лошо приготвено суфле само за да спасиш собствената си съвест? Ще те пратят в затвора не защото си замесен в убийство, а защото пренебрегваш капиталистическия път заради някакъв си ала-бала идеализъм. И въобще ти не си такъв човек. Ти не си самоубиец.

Рикардо започваше да губи търпение. Отново си свали малките тъмни очила и очите му, макар и късогледни, съвсем не гледаха любезно.

— Ти ставаш смешен — каза остро той. — През целия си живот си бил свързан с убийства и изнудване както всички така наречени почтени големи бизнесмени в Съединените щати.

Родерик не отговори. Той нямаше какво да каже. Знаеше в свой собствен минус, че всичките му протести са кухи като книжни кули. Плашеше се от убийства и криминалният свят го правеше нервен. Но знаеше също така, че притежава духовната сила, която би му била необходима, за да отхвърли Риконе и всички негови подобия. Както каза Риконе, той не беше самоубиец.

Най-сетне поясни:

— Мисля, че трябва да ми дадеш известно време.

— Колко време? — попита Рикардо.

— Един или два дни. Искam да обмисля всичко това.

— Разбира се.

— Не се тревожи, Рикардо — каза Силия. — Роди ще се справи, нали, Роди? Той не е толкова яростен, колкото изглежда.

Родерик поклати глава.

— Искam просто да помисля, това е всичко.

— Разбира се — повтори Рикардо като психиатър, който казва на своя пациент, че на края на кушетката наистина има застанали хищници.

След обяда Риконе им показва своя апартамент за бизнес. Това бе огромна стая с дебели килими и дълбоки кожени кресла, с картини от Стъбс, Гейнсбъроу, както и сбирка от италиански бронз. До края на

посещението Родерик остана замислен и неспокоен и когато един дребен италиански шофьор докара колата им пред къщата, той не каза нищо друго на Рикардо Риконе освен благодаря.

По пътя за Ню Йорк, както караха в прашната слънчева светлина към блестящите небостъргачи на Манхатън, Силия каза:

— Не мислиш ли, че е свършен?

Родерик я погледна.

— Свършен? Имаш предвид Риконе?

Топъл вятър появаше от Ийст Ривър. Те минаха на юг по аутобана „ФДР“ между множеството скъпи коли и таксита. Цената на такситата започваше с двадесет цента за първата четвърт миля и минаваше на пет цента за всяка следваща четвърт миля. Небето беше много бледо и високо. Родерик не продума, докато не стигнаха Грамърси парк, но в този летен ден на 1954 година той чувстваше доста болезнено, че е загубил нещо от себе си. Като се качи на горния етаж и видя всички папки и книжа, дадени му от Дейвид Букбайндър, вече нямаше желание да ги отваря и знаеше, че вероятно ще ги остави да избеляват необезпокоявани до края на живота си.

В този ден бе организиран семеен пикник в имението на Хоуп и Едуард в Лонг Айлънд. Родерик не беше виждал Хоуп от седмици и бе изненадан колко е бледа, макар да беше късно лято. Тя бе облечена в сива памучна рокля, която я правеше още по-сива. Едуард се безпокоеше малко за нея, но каза, че вероятно е умора. След една седмица трябваше да заминат за Европа във ваканция във Венеция, Флоренция, Швейцария и по река Рейн.

Родерик и Силия доведоха и Виктор. Той беше на единадесет години и Родерик не го обичаше много. Беше пълно, преждевременно развито момче, с неприятен навик да се подиграва и говори, без да е информиран. Понякога Родерик наблюдаваше сина си, като говори с приятели или играе тенис с дебелиите си големи крака и бедра, и със съжаление се чудеше дали и той изглежда така в очите на другите, или това е нещо наследено от семейството на Силия. Фреди и Тес си играеха с новите немски люлеещи се кончета, които Едуард им бе купил. Фреди беше на седем години, с дълги ръце и крака и с редки зъби. Тес беше петгодишна и вече губеше красотата си на малко

момиченце. Въпреки голямата захарнорозова джуфка в косите ѝ, тя съвсем приличаше на Едуард. Люлеещите се кончета бяха лъскави и сиви, в почти естествена големина, децата се люлееха до безкрайност напред-назад в тревата, а Виктор стоеше малко настрани и се правеше, че не иска да се люлее, защото смяташе, че тези кончета са за малки деца. Джон и Айрин трябваше да доведат Али от Вашингтон, но Хоуп имаше чувството, че те се бяха скарали, защото се обадиха в последния момент, че няма да дойдат. Никой от останалата част на семейството не съжаляваше за това, защото Джон имаше способността да кара всички да се чувстват неудобно. Те бяха насядали по боядисани в бяло пейки из широката поляна, а прислужниците им поднасяха вкусни закуски. Птиците чуруликаха и шумоляха в дърветата. Беше един от тези летни дни, в които можеше да лежиш по гръб в люлка, да затвориш очи и без да забележиш, светът около теб да стане друг. По-късно, когато се захлади, Родерик и Хоуп се разходиха из имението. Хоуп пушеше и палеше цигара от цигара. Спряха в малка горичка, където едно поточе се вливаше в басейн със златни рибки. Водата беше тъмнозелена и светлооранжевите рибки се гмуркаха в снопове зелена слънчева светлина. Водни кончета хвърчаха над водата.

Хоуп седна на камък, покрит с мъх.

— Ще повредиш роклята си — каза Родерик.

— Няма значение — отговори Хоуп.

Родерик се изкашля.

— Не искам да бъда любопитен — каза той.

Хоуп го погледна и изпусна дим срещу слънчевите лъчи.

— Ти си ми брат в края на краищата.

— Не изглеждаш щастлива.

— Толкова ли ясно личи?

— Силия забеляза.

— Силия има остър поглед. Тя е много чувствителна.

— Предполагам.

Хоуп намокри угарката си в езерото и тя изцвърча. Под очите ѝ имаше сини кръгове сякаш от недоспиване.

— Не е заради Едуард, нали? — попита Родерик с неудобство.

— Едуард?

— Той ли те прави нещастна? Не искам да се бъркам, но ти знаеш, така беше... с Мартин.

Хоуп се изсмя безгласно.

— Да, зная как беше с Мартин.

— Никога не съм те виждал такава. Да не си болна?

— Не е само Едуард — каза Хоуп. — Не го обичам, ти знаеш. Никога не съм го обичала. Може би се омъжих за него, защото се опитвах да намеря нещо, което Мартин никога не можа да ми даде. Като си се омъжил зле веднъж, така се омъжваш и втори път. Никога не трябва да се жениш за някого, за да поправиш грешките от първия брак. Ако не беше Луис Босор, това никога нямаше да се случи.

— Луис Босор? Кой, по дяволите, е Луис Босор?

Хоуп се усмихна тъжно и замислено.

— Той е работникът, който си отмъсти на богатите. Каква ирония наистина.

— Хоуп, не разбирам нито дума от това, което казваш.

Хоуп извади друга цигара и я запали.

— Няма значение. Това е просто моя глупава идея.

— Но за какво става дума? Луис Босор направил ли ти е нещо? Да не те е шантажирал? Слушай, ако те е шантажирал, аз мога да...

Родерик спря по средата на изречението. Изведнъж си помисли за Рикардо Риконе. „Можем да упражним натиск над всекиго, когото поискате, ако за нещастие е нужно, може и да убием някого.“

Той гледаше Хоуп сред снопове от слънчеви лъчи, сякаш беше някакво видение в свещена пещера. Тя не изглеждаше много реална, като че ли част от нейната душа беше решила да изчезне в земята.

Настъпи мълчание и Хоуп каза:

— Луис Босор умря преди години. Това, което направих с Луис Босор, накара татко да ме изпрати у Ландзер. Това беше всичко.

— Ти си болна, нали? — попита Родерик. — Има нещо, което не е наред.

— Да.

— Не искаш ли да ми кажеш какво е?

Хоуп пушеше и гледаше насекомите над езерото.

— Можеш ли да понесеш истината? — попита тя.

Той се намръщи.

— Е, добре. Истината е, че имам рак. След четири или пет месеца ще бъда мъртва.

Родерик не можеше да повярва на това, което чу. Той посегна и сложи ръка на рамото на Хоуп, но под дрехата ѝ нямаше плът, подобно на видение, изтъкано от пара и облаци.

— Хоуп — каза той със сподавен глас.

— Още не съм казала на Едуард. Той мисли, че съм преуморена или че това е от времето. Не исках да му казвам, преди да свърши ваканцията. Мисля, че трябва, но някак си не искам последната ни съвместна почивка да се превърне в мъртвешко бдение.

— Сигурна ли си? — попита Родерик.

Хоуп го погледна въпросително.

— Сигурна ли си, че е рак? — попита Родерик. — Била ли си при специалист? Мисля, че можеш да бъдеш лекувана с облъчване.

— Бях вече при единадесет специалисти — отговори Хоуп. — Включително при доктор Рей Паркуин и доктор Кълпепър. Бях в Лондон и в Онтарио. За съжаление навсякъде отговорът беше същият. Имам рак на черния дроб, който е толкова напреднал, че е безнадеждно да се правят опити за неговото лечение. Вече е болезнено, но една операция ще бъде още по-болезнена и не ще оправи нищо.

Родерик седеше безмълвен. После изведнъж се разплака. Трепереше и се тресеше, а сълзите се стичаха от очите му и го заслепяваха.

— Не мога да разбера — хълцаше той. — Трябва да грешиш. Сигурно са направили грешка. Сигурно могат да направят нещо.

Хоуп запали нова цигара и се усмихна.

— Не, Роди, не могат. Всичко е свършено и аз трябва просто да го приема. Правя всичко възможно да се радвам на това, което остава.

— О, Хоуп, съжалявам, толкова съжалявам, че не мога да го изразя.

Тя го погледна с нежно сестринско изражение.

— Не трябва да съжаляваш, Роди. От всички останали ти си бил винаги най-внимателният. Това е истината.

Той извади носна кърпа и издуха носа си.

— Винаги съм бил най-мекият. Сигурно това искаш да кажеш.

— Да — каза тихо тя, — толкова лошо ли е това? Нежност?

Той изтри очите си и пак издуха носа си. На гърлото му още бе заседнала буца, но пълното спокойствие на Хоуп му помагаше да се съвземе.

— Не знам — каза той нещастно. — Мисля, че да си мек, понякога означава някой да умре.

— Имаш предвид мен? Не бъди глупав!

— Не, не, нямам предвид теб. Мисля си за цялата работа на „Корнелиус“ с гангстери, мафия и други подобни.

Хоуп повдигна веждите си.

— Така значи, ти разбра. Чудех се кога ще разбереш.

— И ти ли знаеше?

— Не съм сигурно. Но Едуард винаги е подозирал. Той познава някои хора в Аризона.

— Дейвид Букбайндър ми каза — отговори Родерик. — Някаква връзка на Дейвид с убийство през 1927 година, което го е накарало да напусне. Използвали сме тежка артилерия в Министерството на правосъдието и те са казали, че ще покрият всичко, ако Дейвид напусне. Мисля, че съм бил доста наивен, но дори и не съм подозирал. Просто съм давал нареждания и не съм питал как са изпълнявани. Силия е знаела. Сега вече не знам как се чувствам с тези неща. Мисля обаче, че тя се е опитвала само да ме запази. Колкото по-малко знам, толкова по-малко съм бил в състояние да изложи рода на опасност. Баща ни е знаел какво прави. Но още ми е трудно да преглътна това с убиването на хора заради бизнеса. Още ми е трудно да го преглътна.

Хоуп стана и се разходи край езерото. Той я последва и заедно си проправиха път през горичката до един малък склон и през поляните към едно място с изглед към сребристосивата ивица на Моричес Бей и далечния тъмен Атлантически океан. Въздухът тук беше по-свеж и Хоуп обърна лицето си срещу вятъра, косата ѝ се развяваше, а очите ѝ бяха присвити.

— Какво ще правиш? — попита тя.

Той ритна тревата.

— И аз си мислех. Силия и аз отидохме да говорим с Рикардо Риконе онзи ден там, в Торнууд.

— Риконе? Той замесен ли е?

— Той е постоянно присъствие поне за Източния бряг. Но Алберт Хагермайер и Франк Гизи са свързани с цялата работа. Не знам как да ти кажа. Цялата корпорация „Корнелиус индъстрис“ от двадесет години се управлява от гангстери.

— И те са убивали хора? Хора, които са пречели?

Родерик кимна. Те вървяха мълчаливи през високата полюшваща се трева и блещукащите цветчета. Във въздуха се носеше мирис на море и за първи път Хоуп хвърли цигарата си и пое въздух, сякаш наистина се наслаждаваше.

— Да — каза тя, — каквото и да решиш да правиш, винаги трябва да знаеш, че тези, които са умрели, вземат един от нас в замяна.

Родерик я погледна в недоумение.

— Ти не си сериозна?

— Да, сериозна съм. Смяташ ли, че нашият род може да очаква да живее безнаказано след всичко, което е направил? Един от нас трябва да даде живота си като възмездие. И както изглежда, това съм аз...

— Хоуп, ти говориш глупости.

Тя се обърна към него. Лицето ѝ бе мокро от сълзи.

— Бих желала да са глупости. Не вярваш ли в съдбата? Не вярваш ли, че нисшите духом ще наследят земята и че хитреците се наказват в ада? Или си се самозабравил като татко, Дейвид Букбайндър и Силия? О, Родерик, ние заслужавахме да бъдем наказани и ние сме!

Родерик отново се разплака. Двамата стояха на поляната и Родерик бе прегърнал сестра си, неговата тридесет и пет годишна умираща сестра. И както я държеше до себе си, той разбра колко малко я познаваше.

— Хоуп — каза той, като галеше косата ѝ, — какво мога да направя, за да ти помогна?

Тя го погледна. Клепките ѝ бяха натежали от сълзи. Поклати глава и каза:

— Нищо, скъпи, нищо.

Те останаха така дълго време, но Родерик дочу шумолене в тревата, погледна и видя Виктор.

— Виктор?

Момчето погледна виновно. Родерик веднага разбра, че той се е бил скрил във високата трева недалеч от тях. Бързо стисна ръката на Хоуп и после отиде до Виктор. Той не искаше да го погледне, но бръкна с ръце в джобовете си и се опита да изсвири.

— Защо свириш? — попита Родерик.

— Не знам, сър.

— Не знаеш? В тревата ли се криеше?

— Не зная, сър.

— Нищо ли не знаеш? — викна Родерик. — И извади ръцете си от джобовете, когато говориш с мен!

Виктор ги извади и продължаваше да стои дебел и намръщен. Скоро щеше да тръгва на училище в Англия и знаеше, че там ще може да прави каквото си иска, защото беше американец, защото беше богат и защото глупавият му баща нямаше да го тормози. Той мислеше за баща си като за някакво досадно животинче, което сякаш никога не порастваше, но което трябва да гледаш от чувство за дълг. Макар само на единадесет години, Виктор имаше чувство за дълг.

— Искам да знам какво си чул — настояваше Родерик. — Колко пъти съм ти казвал да не подслушваш. Имаш уши като на заек. Ти си един проклет заек, разбираш ли?

Хоуп дойде и хвана ръката на Роди.

— Няма значение, Роди, Виктор няма да каже.

Виктор обърна към нея голямото си зачервено лице и каза:

— Ще кажа, какво от това.

— Какво ще кажеш? — попита Родерик.

Виктор замълча.

— Ще кажа на вуйчо Едуард, че леля Хоуп ще умре, и тогава и двамата ще съжаляват!

Родерик удари Виктор през лицето с един замах на ръката си и момчето падна по гръб на тревата. Когато седна, от носа му течеше кръв и се задъхваше.

— Злодей такъв! — крещеше Родерик. — Не смей да ми говориш така! Малък плъх такъв! Ти, отвратителен злодей!

Хвана Виктор за яката и го вдигна. Момчето хленчеше, плачеше и се опитваше да спре кръвта от носа си с ръка.

— Да се извиниш на леля Хоуп! — крещеше Родерик. Беше ядосан. — Хайде, извини се!

За момент Виктор стоеше там, хълцайки, но после се дръпна от ръцете на Родерик, изтича през ливадата и изчезна в горичката по посока на къщата. Родерик го гледаше как бяга, после задъхан се свлече на колене и остана на тревата. Хоуп стоеше до него и ръката ѝ леко докосваше рамото му.

— Понякога се чудя как съм могъл да създам толкова отвратително дете — каза Родерик с дрезгав глас. — Понякога ми се

иска да го удавя.

— Детето е огледало на родителите си — каза Хоуп, без да бъде груба, но с натъртване.

Родерик поклати глава.

— Да, той може да е огледало на Силия, но аз не виждам какво съм направил, за да е такъв. Ще ти кажа нещо, Хоуп, когато „Корнелиус ойл“ премине към Виктор, фирмата ще бъде толкова нечестна, непочтена и неясна, както беше при Дейвид Букбайндър.

Известно време Хоуп остана мълчалива. После каза:

— Предполагам, че си прав. Тъжно е, нали? Но аз като че ли винаги съм предпочитала един истински измамник, отколкото неискрен ангел, не съм ли права?

Тя се наведе и целуна върха на главата му. После тръгна в посоката, в която беше отишъл Виктор. Родерик остана на място две-три минути, но скоро, щом осъзна, че е коленичил върху мравуняк, се размърда.

1967

КАТАСТРОФА С ХЕЛИКОПТЕР УБИВА НАСЛЕДНИКА НА КОРНЕЛИУС

„Частен хеликоптер, в който се намирал Джон Корнелиус от «Корнелиус армаментс», по-малкия син на починалия петролен милиардер Йохан Корнелиус, катастрофира над Каспър, Уайоминг, късно снощи, след като е засегнал електрически далекопровод. Корнелиус и тримата му спътници, от които единият е още неидентифициран, са убити на място.“

*„Ню Йорк таймс“,
март 1967 г.*

Той стоеше на ъгъла на Хауард стрийт, облечен в лек, добре огладен светлосин костюм от найлоново жарсе. Беше висок, строен, слаб за възрастта си и сивата му коса бе късо подстригана. Пушеше цигара с кехлибарено цигаре и ръката му бе на кръста в несъзнателно саморазобличаваща го поза. Беше в едно от своите настроения на блаженство, а денят в Сан Франциско бе обянен в златна утринна омара, сякаш слънцето грееше през млечно стъкло, и градът странно се преобразяваше и приличаше на кораб с безгрижни пътници, носещ се по мъглявия океан. Той бе доволен от новата си къща в готически стил, която бе реставрирал и подновил. Беше доволен от изхода на последното си и най-дълго дело, в което защитаваеше „Сосалито артистс уъркшоп“ след един скандален взрив по време на последната им художествена изложба. Може би обаче беше най-доволен от срещата си с дъщерята на Айрин, Али, след толкова месеци. По-възрастните членове на фамилията Корнелиус от години бяха някак недоверчиви към него, но изглежда, че младото поколение прощаваше далеч по-лесно.

Позна Али още отдалеч сред пъстрата тълпа по тротоара. Тя идваше към него, праметнала индианската си чанта през рамо, и ресните на нейното пончо се развяваха. Когато стигна отсрещния ъгъл на улицата, трябваше да присвие очи, защото слънцето беше така силно, че се отразяваше в тях. Един негов приятел бе нарекъл Али детето метличина. Сега разбираше какво е имал предвид. Тя изглеждаше чиста, скъпа и блестяща. Косата ѝ бе права и руса. Красиво, почти викторианско лице, очи с цвета на небето, които можеха да бъдат студени, ако не бяха толкова излъчващи и живи. Пончото ѝ беше чисто и ново, джинсите добре прилепнали, избелени и на петна, обаче съвсем нови. Сандалите ѝ от мароканска кожа бяха привързани с връзки, на края на които имаше сребърни звънчета. Той вдигна ръка и ѝ махна. Тя го видя и изтича през движението. Взе ръката му и я задържа.

— Погледни се. Просто се погледни.

Той се направи на сърдит, намръщи се и погледна безупречния си костюм.

— Какво има? Да не съм оставил панталона си отворен?

Али се разсмя, стисна ръката му и го целуна.

— Разбирам защо майка ми не те одобрява — каза тя, като го хвана под ръка. — В нейните книги няма такова нещо като отворен панталон.

Той се усмихна.

— Обещавам ти, скъпа, да няма отворени панталони. Но такава си е тя, истинската Айрин. Очарователна дама, но всичко приема много буквално. Личи си бостънското възпитание.

— Въобще не си се променил — каза Али, като танцуваше край него, докато вървяха по Хауард стрийт към Четвърта улица. — Дори не изглеждаш остарял.

— Бих желал и Дъглас да е съгласен с това.

— Още ли работиш с Дъглас? Когато бях малка, обожавях Дъглас. Знаеш ли, че Дъглас може да направи цяло хоро от книжни кукли, хванати една за друга, от изрязани вестници?

Той вдигна очи и закачливо погледна.

— Още ли си щастлив? — попита тя.

Той се наведе и погали ръката ѝ бащински.

— Да, щастлив съм. Работя каквото искам да работя, с хора, които харесвам. За мен това е почти рай.

Тя отхвърли назад дългата си руса коса.

— Радвам се. Бих желала и аз да мога да кажа същото.

Той кимна.

— Ще трябва да мине известно време, за да свикнеш, че вече го няма край теб.

— Беше толкова нелепо. Не мога да понеса мисълта, че умря по такъв нелеп начин.

— Няма нелепа смърт — отговори ѝ той. — Особено за твоя баща. Той правеше това, което бе удоволствие за него, и освен това умря като честен човек. Винаги държеше на това, в което вярваше.

— Не вярвам майка ми да е мислила така.

Те спряха на завой и изчакаха светофарът да даде път. Момиче с черна коса и лилава фланелка стоеше до тях със залепен на ухото транзистор и слушаше „Тя те обича“.

— Трябва да бъдеш по-снизходителна към Айрин — каза той. — Мисля, че тя прави всичко възможно, за да бъде една Корнелиус, но невинаги успява.

Али сведе очи.

— Предполагам, че е така. Тя замина за Европа с братовчедка си, за да тъгува. Така казва. Ако питаш мен, тя тръгна да търси някой очарователен италиански граф.

— Не трябва да бъдеш цинична спрямо нея — отговори той. — Дали е обичала баща ти или не, не е нейна вина, нито негова. Никой от нас не е свободен да избере хората, които обича.

Той посочи към сградата с офиси на няколкостотин фута от тях. Беше извехтяла осеметажна сграда, в избеляло розово и с къртеци се украси от 1930 година.

— Аз съм на шестия етаж — каза той. — Хайде да се качим.

Когато влязоха в хола, тя видя името му, красиво изписано в указателя за отделните офиси, окачен до вратата: „Фийлд, Рандолф К. — адвокат“.

Кантората му бе чиста и педантична, с много растения в саксии по прозорците, рафтове с подвързани с кожа правни книги, както и една репродукция от Съора, сива импресия на морето край Грейвлайнс.

Той седна зад подреденото писалище, покрито с кожа, и отвори сребърна кутия за цигари.

— Пушиш ли?

Али взе една цигара и той се наведе, за да я запали. Тя се настани на края на писалището. Докато пушеше, подритваше с единия си крак. Той се облегна, известно време я гледа, постави нов цигарен филтър в цигарето си и каза:

— Мисля, че никой не може да ти каже това и да се отърве лесно, но всеки път, когато те видя, ти изглеждаш по-красива и по-секси.

Тя се обърна и се усмихна.

— Благодаря, любезни адвокате.

— Предполагам, че не ми се обади само за да ми правиш комплименти — каза той, като наместваше цигарата си и търсеше кибрита.

— Бих искала да ти кажа, Ренди, от колко дълго не сме се виждали и че се обадох, защото исках да те видя.

— Няма защо да се чувстваш виновна — каза той, като се облегна на стола и скръсти ръцете си отпред.

Тя го погледна с любов.

— Винаги знаеш какво точно да кажеш.

— Това ме прави идеален адвокат.

Тя стана и отиде да разгледа картината. Беше тъжна мъглява картина. Каналът Ламанш в студен зимен ден, в разводнена слънчева светлина и силен вятър.

— Става дума за мой приятел, момче — каза тя с мек глас. — Познавам го само от няколко седмици, но прекарахме невероятно хубаво. Той е в страшна беда. Не знам просто какво да правя.

— Неприятности с полицията? — попита Ренди, като взе молив и отвори нова страница в бележника си.

Али кимна.

— Преди три дни го спряха на пазара, претърсиха го и намериха нещо разобличаващо. Оттогава е затворен в килия, а служебният защитник, който отишъл при него, бил ужасен. Вече е бил в затвора за шест месеца и мисли, че този път ще го хванат здраво. Просто ще го затворят. Толкова се страхувам, Ренди.

Ренди записа грижливо нещо, докато Али го гледаше сериозно. Той още приличаше на баща си. Различаваше се само в устата, която бе

по-чувствителна и имаше една уморена деликатност, която Джек Фийлд не притежаваше. Джек Фийлд беше починал през 1956 година след тригодишно боледуване от бъбреци. Ели почина една година след него в тъга. Али, като момиче на единадесет години, видя Ренди за пръв път на погребението на Джек и бе така впечатлена от начина, по който стоеше сам в сухата кафява трева на гробището, избягван еднакво и от роднините на Корнелиус, и от тези на Фийлд. Тогава тя отиде при него и му се представи внимателно наблюдавана от примигващата Айрин. От този ден, макар и да не се виждаха редовно, Ренди и Али бяха близки, но по начин, по който чичо се среща с племенницата си. Тя му беше писала често, разказваше му какво прави в колежа „Васар“, а той в отговор ѝ бе изпращал цветни картички от Сан Франциско.

Сега вече беше по-голяма и бе решила какъв ще бъде пътят на живота ѝ. Но това единадесетгодишно момиче в скъпо лятно палто, което се сприятели с един мъж на средна възраст, погребващ баща си, изолиран в мълчание, беше още в нея.

Ренди погледна и попита деликатно:

— Може ли да ми кажеш името на момчето?

— Той нарича себе си Дестри. Всички му казват така. Не знам дали това е истинското му име.

— А той знае ли ти коя си?

Али поклати отрицателно глава.

— Аз съм инкогнито.

— Инкогнито? Защо?

Тя наведе очи.

— Трябва ли да ти кажа? Искам да кажа, можеш ли да уредиш пускане под гаранция за Дестри?

Ренди сложи молива. Беше развеселен, но и разтревожен.

— Скъпа моя, не трябва да ми казваш нищо. Просто се интересувам от всичко, което правиш, това е. Ти си моята любима Корнелиус, нали помниш? Не казвай, че искаш да играеш ролята на Рокфелер и да посегнеш към богатството си.

— Толкова ли ще бъде ужасно?

— Аз не знам ти какво чувство имаш.

Тя почукваше с краката си по страните на писалището и сребърните звънчета на сандалите ѝ леко звънтяха.

— Не знам — каза тя. — Но вече съм го направила. За това съм в Сан Франциско. Не само на посещение, а оставам тук.

Ренди стана прав.

— Ти сериозно ли говориш?

— Просто го оставих — каза тя и скръсти ръце. В очите ѝ нямаше съжаление, но те бяха тъжни и Ренди го забеляза. Той беше се отказал от нещо, което ценеше много в живота си, беше се отказал от преуспяващо партньорство с баща си и знаеше какво значи да оставиш семейството си и приятелите си, и дори себе си.

— Искаш ли да говориш за това? — попита той.

— Не сега.

— Добре, искаш ли да вечеряме заедно утре и тогава да поговорим? Ела у нас, в моята къща. Тя е в истински готически стил. Ще ти приготвя моя специалитет.

— С удоволствие.

Те мълчаха и чуваха виещи сирени долу на улицата.

— Ако наистина си изоставила всичко, мисля, че най-доброто нещо за теб е да стоиш настрани от проблемите на Дестри — продължи Ренди.

— Искаш да кажеш, че няма да му помогнеш?

— Разбира се, че ще му помогна. Но няма да замесвам теб. Само това ни липсва, някой журналист с орлов поглед да те забележи в съда. Освен неприятностите, които ще изстрадаш, скъпа моя, това не ще бъде добра новина за цялата фамилия Корнелиус и аз наистина мисля, че трябва да имаш предвид и техните чувства.

Тя навиваше на пръст края на снопче от косата си.

— Предполагам, че трябва така да постъпя — каза тя с неохота.

Ренди стана и отиде да седне до нея.

— Семейството ти знае ли къде си? — попита той нежно.

— Не съвсем точно. Майка ми не се интересува въобще. Тя е заета да харчи наследството си за фламандски художници и е щастлива, че отстрани семейството на Мара Малински от завещанието.

— Хайде, Али, ти обичаш майка си, нали?

Али вдигна рамене.

— Предполагам. Но мисля, че тя не може да преживее факта, че татко не я обичаше. След като разбра за Мара, не искаше вече да обича никого или да бъде обичана от някого. Така ми каза баба.

— Али — каза Ренди утешително и я прегърна през раменете.

Тя усети сълзите си, макар че не искаше да плаче. Не беше си представяла колко е хубаво да бъдеш анонимен и свободен. Да се срещаш с хора, да говориш с тях на пътната им врата, да бъдеш на плажа без нетърпеливи шофьори, които те чакат, или прислужнички, които се въртят около теб с чисти кърпи и нов грим. Да прекарваш нощите до късно, да пиеш евтино вино, да слушаш как хората правят любов без родители, икономи или пазачи, които те дебнат на всяка крачка. Първият месец в Сан Франциско беше труден и понякога мъчително самотен. Но самите трудности, необходимостта да носи дрехите си в пералнята, да ходи на пазар с телена кошничка, да търси консерви и прах за пране, да оправя леглото си, да си глади джинсите, всичко това представляваше за Али магическо удоволствие, което не бе изпитвала, защото не бе се докосвала до пералня и не бе влизала в супермаркет. Излизането на пазар, за да накупи различните продукти за едно ядене, беше за нея странен, блестящо изискан ритуал, при който непрекъснато възклицаваше, ахкаше и охкаше от удоволствие. Това бе, разбира се, грешка на Айрин. Невротизирана след смъртта на Клара, която бе убита от строителен работник, Айрин непоклатимо вярваше, че бедните правят конспирации срещу богатите, и тя направи всичко възможно Али да израсне в отоплени салони и затворени лимузини, обслужвана от грижливо подбрана прислуга, както и да се обучава само от частни учители.

Отчужденият начин, по който съществуваше, накара Али да избяга след въздушната катастрофа. Всички тези вечери в официално облекло, тези задушни стаи в пансионите и изолираните апартаменти, цялата задушаваща атмосфера на богатите тя бе напуснала, защото безнадеждно се нуждаеше от истински, замърсен, чист въздух, а не филтриран. Тя напусна и поради това, че след като баща ѝ бе убит на място в злополучната катастрофа с хеликоптер, фамилията Корнелиус въздъхна не толкова от скръб, колкото от облекчение. „Корнелиус армаментс“, неговата собствена компания, част от „Корнелиус индъстрис“, беше моментално абсорбирана от фамилната амеба. Айрин, която през последните двадесет години живееше с него в непрекъснатата вражда, съмнение и истерия, както и безкрайни сюрреалистични страхове, получи своята свобода, за която жадуваше толкова много и която желаше толкова малко. Реализирана в ролята си

на мъченица, тя тръгна за Европа, за да преодолее трагедията на неговата смърт и да бъде фотографирана от Норман Паркин с черни шапки с воали по Виа Апия.

За Али трагедията означаваше нещо съвсем различно. Али и баща ѝ имаха нещо специално помежду си, нещо, което беше затворено в Али завинаги в спомена за 1950 година, когато я взе тайно, закопча гетите ѝ със собствените си несръчни ръце, облече ѝ палтото, грижливо ѝ среса косата и с прекалено тихи стъпки я измъкна през входа за прислугата, за да могат да потичат задъхани в мразовития ден до езерото при аутобана, да се пързаят на кънки, да се блъскат и удрят в обикновените хора, облечени в евтини палта и вълнени шалове. После седнаха на пейка в парка и ядоха кестени от книжна кесия, докато един мъж с износено палто галеше слабицката си дъщеричка и казваше на Джон Корнелиус, че ако има един милион долара, ще си купи ферма за отглеждане на свине, защото така се правят пари. Джон Корнелиус, който струваше чисто 150 милиона долара, клатеше глава и го слушаше с изражение на лицето, което Али никога не беше виждала на лицето на някой Корнелиус и което тя по-късно разбра, че е било израз на уважение.

Сега, в 1967 година, в Сан Франциско, тя се опитваше отново да открие това изражение и да го постави на лицето си. Да бъде само тя самата, след като се отказа от парите и връзките си, за нея беше твърде съществено в този ѝ стремеж.

Ренди извади чиста носна кърпа и ѝ я подаде да изтрие очите си.

— Искаш ли кафе? — попита той.

Али кимна.

— Искаш ли да ми кажеш нещо повече за това момче? Дестри?

Али издуха носа си и вдигна рамене.

— Няма много неща за разказване. Срецнах го в Царството на пицата. Една вечер така обърках моите мексикански омлети, че трябваше да изляза и да си купя готова храна. И ето го там, изправен на опашката. Той е млад и наистина красив. Малко тънък, с едно такова лице като на трагичен норвежки бог. Къдрава коса. Кестенява. Като тел. Какво мога да кажа още? Почти от пръв поглед се влюбих в него.

Ренди се усмихна бегло.

— Това не ме изненадва.

Али извади друга цигара от кутията и я запали.

— Започнахме да приказваме и си поделихме една пица.

— Някои по-големи романи са започнали и с по-незначителни неща — каза Ренди поетично.

— Ренди, ако някой роман е бил по-романтичен от този, то сигурно не е бил мой — каза Али. — Искам да кажа, че се влюбихме един в друг още от самото начало. Той цени нещата, знаеш ли? Има една кутия от малки морски мидички, която някой му дал в затвора, и той истински се грижи за тази кутия. Виждам как цени вещите си и после си мисля за някои от момчетата, с които майка ми се опитваше да ме сприятели, но това не са същите човешки същества.

Вътрешният телефон на Ренди иззвъня и той помоли секретарката за две кафета. После се облегна и замислено каза:

— Аз трябва да те попитам нещо. Това не е доносничество или нещо такова. Но трябва да разбере дали знаеше, че той притежава наркотици.

— Разбира се, че знаех. Всяка вечер изпушвахме по няколко фаса и повече, когато имаше гости.

— Той фактически купуваше и продаваше наркотици или само търсеше за своя собствена консумация?

Али отметна косата си назад.

— Търгуваше по някакъв аматьорски начин. Главно с приятели. Трева, хашиш, хапчета, такива неща. Но мисля, че напоследък не го правеше. Той не е престъпник, Ренди, в сравнение с хиляди други хора.

— Обвиняем ли е вече?

— Предполагам.

— Сигурна ли си? Ако не е, можем да го извадим от там за две минути. Неприкосновеност на личността.

— Ами, не знам. Трябва да провериш в полицията.

Ренди надраска бележка.

— Ще направя това.

Али постави ръката си на писалището. Ренди я погледна — пет късо подрязани нокътя на пръстите, неприличаща на никоя друга ръка на фамилията Корнелиус, и три индиански сребърни пръстена.

— Ренди... — каза Али.

Настъпи мълчание. Ренди беше съвсем сигурен какво ще каже Али. И вътре в себе си се надяваше, че това е вярно.

— Аз го обичам, Ренди. Той е най-доброто, което ми се е случвало в живота. Моля те, помогни му, искаш ли?

Ренди посегна, хвана ръката ѝ и кимна с глава.

— Веднага ще се заема с тази работа — каза той с топъл глас. — Пери Мейсън не ще ми се сърди. Обещавам.

Тя неохотно се прибра в апартамента си на Бранан стрийт, за да чака новини. Ренди разбираше, беше състрадателен, но твърд. Докато Дестри излезе от затвора и бъде на свобода, той не позволяваше на Али да се доближава до него. Ако вестниците научеха, че една от наследниците на Корнелиус се опитва да спаси своя любим хипи, да го измъкне от затвора, едно такова просто нещо като уреждане на гаранция би се превърнало в кошмар от телевизионни камери, репортери, тълпи и приказки. Дори и когато Али каза, че е готова да посрещне всичко, Ренди пак я отпрати от офиса си, целуна я по челото и ѝ каза да си върви.

— Помни какво си решила да бъдеш — каза ѝ той деликатно. — Ако си се отказала от фамилията Корнелиус, то си се отказала и от всичките ѝ връзки и влияние. Не може да имаш и двете, ако искаш да останеш невредима.

Тя се изкачи нагоре по тясната, непостлана стълба на овехтялата къща, където живееше. Нейният апартамент беше на последната площадка. Когато вадеше ключа от чантата си, тя погледна навън през мръсния прозорец към високите красиви облаци, които идваха откъм океана. Отвори вратата и влезе във всекидневната, като пусна чантата си на земята. Стаята миришеше на бор и на кафе. Вътре имаше високо легло с месингови табли, отвратителни пружини и бе завито с покривка от различни парчета плат. Имаше стойка за умивалник, замъглено огледало и тъжно канапе с пропаднали пружини. По стените бяха накачени плакати, любими на хипитата, и сред тях се виждаше снимката на млад мъж с фино лице и къдрава коса.

Тя отиде в кухнята и постави олющения чайник на газовата печка, за да си свари кафе. Слънцето проникваше през пъстрите пердета и в кухнята се усещаше някаква отпускаща топлина. Имаше

буркани, дървени лъжици, различни подправки, старомодни тенджери и тигани, които бе купила на битпазар. Седна край грубата дървена маса и свали пончото си. Сега започна да ѝ става ясно колко беше трудно да иска помощ от Ренди. То изискваше много повече сила, отколкото си беше представяла. Като Али Корнелиус тя би могла да говори с всеки солиден адвокат на Западния бряг и щеше да освободи Дестри за половин час само с правен и политически натиск.

Кафето започна да ври и тя изключи газта. В това време някой почука на вратата и тя отиде да отвори. Беше Галина, чехкинята, която държеше стаята от другата страна на площадката. Галина повярва на Али, че беше това, което претендираше, че е, никога не я разпита за подробности, не се учуди, че гладни дрехите си, ходи на пазар и готви най-обикновени ястия. Откакто навърши седемнадесет години, когато Айрин за пръв път ѝ позволи да използва козметика, до момента, в който си купи билет за свободата в Сан Франциско, Али никога не беше се гримирала сама. След като се беше появила четири или пет пъти с криво нарисувани сенки и размазано червило по устните, Галина беше тази, която търпеливо ѝ показва как да се гримира сама.

— Някакви новини от Дестри? — попита Галина.

Али поклати глава.

— Още не съм чула нищо. Тази сутрин отидох да се срещна с адвокатата и той каза, че най-доброто, което мога да направя, е да стоя вкъщи и да чакам.

— Да чакаш? А Ленин чака ли?

— Не знам — призна си Али. — Чака ли?

— И аз не знам. Няма да намериш чех, който да знае нещо за Ленин.

Али се усмихна.

— По-добре влез и пийни кафе с мен, няма защо да говорим на вратата.

Галина влезе.

— Този адвокат смята ли, че може да освободи Дестри? — попита тя, взе стол и седна с кръстосани крака като казак.

— Той е деветдесет процента сигурен. Нарушението е малко и той дори не знае дали са му връчили обвинение. Ще отиде там да уреди пускането му под гаранция.

Галина извади цигара, драсна клечка кибрит на подметката си и я запали. Бутна пакета към Али.

— Тези полицаи за борба с наркотрафика са невероятни. Ще хванат някое момче с половин унция трева, а през цялото време всякакви силни наркотици се продават по улицата като бонбонени пръчици.

Али взе две керамични чаши и сипа кафе. Слънцето бе залязло и беше се стъмнило.

— Чувствам се така безпомощна — каза тихо тя.

Галина вдигна рамене.

— Полицейските агенти искат така да се чувстваш, а също и цяла порядъчна Америка.

— Изглежда толкова нечестно. Ако знаеше какво става, когато някоя от тези големи корпорации... — Тя замлъкна изведнъж.

Галина я погледна.

— Когато някоя от тези големи корпорации какво? — попита Галина.

Али погледна настрани.

— Кой знае със сигурност нещо? Но предполагам, че някои хора крадат много повече пари и нанасят много повече вреда в името на законната търговия, отколкото тези на улицата.

Али запали цигарата си и смукна два-три пъти, преди да продължи.

— Зная, че по-рано Дестри пак е бил в затвора — каза тя с тих глас. — Но той каза, че вече е чист и иска да остане такъв. А какво от това, че пуши малко хашиш или нещо друго? Той не продаваше. Просто искаше да се чувства добре, да прави добро и да бъде добър. И само защото му помнеха лицето, те го хванаха. Това е безумие. Като че ли просто искат да унищожават хората.

Галина си пиеше кафето и направи гримаса.

— От какво направи това, от смляна катранена хартия?

— Съжалявам. Тук има малко сметана, ако искаш.

Галина изсипа половината кутийка сметана и добави две лъжички захар в чашата си, след това разбърка силно течността.

— Така поне ще има вкус на катранена хартия със сметана и захар.

— Това наистина ме съсипа, този затвор — каза Али. — Тази последна седмица беше толкова хубаво, Дестри и аз, заедно. В сряда бяхме долу на океана. Прекарахме целия ден, плувахме като деца. Не мога да ти го опиша. Той е толкова... естествен. Нищо не иска. Не те тормози. Просто седи, усмихва се и те кара да се чувстваш добре.

— Зная. Тежко е. Но ако този адвокат представлява нещо, ще го освободи за няколко часа.

— О, боже, надявам се.

Галина гледа Али известно време и после попита:

— Свързвала ли си се така с някой друг по-рано, с някое момче?

Али сведе очи и започна да хапе ноктите си.

— Само няколко. Но не като Дестри.

— Това се подразбира. Няма други като Дестри.

Али погледна нагоре.

— Това бяха момчетата, за които майка ми искаше да ме омъжи. Късо подстригана коса, изгладени панталони.

Галина се усмихна с разбиране.

— Известно ми е. Моята майка беше още по-луда. И всичко приличаше на кошмар.

Телефонът в хола извънтя. Али нервно подскочи, остави чашата с кафето и отиде да отговори.

— Е? — каза Галина, когато тя се върна.

— Грешка. Някакъв търсеше ресторант „Импириъл драгън“.

Галина се усмихна.

— Не бих му препоръчала да дойде тук, освен ако твоята китайска кухня не се е подобрила.

Али седеше мълчалива, хванала чашата за кафе, и изведнъж попита:

— Галина? Какво ще стане, когато... ако... Какво ще стане, ако Дестри и аз останем дълго заедно? Какво ще се случи?

Галина се намръщи.

— Какво искаш да кажеш, какво ще се случи? Какво мислиш, че става след това?

Али хапеше пръстите си.

— Просто... ами, какво ще стане, ако искам да се омъжа?

— Да се омъжиш? — попита Галина изненадана. — Та ти познаваш този нещастник само от няколко седмици и освен това той е

все още в затвора.

— Знам, знам всичко това. Но не мога да не мисля.

Галина изгаси цигарата си.

— Не те разбирам. Искам да знам... защо чувстваш тази нужда. Можете да живеете заедно колкото време искате, няма компликации и двамата сте свободни.

Тя дръпна стола си по-близо до масата и се наведе заговорнически.

— Слушай — каза тя. — Зная, че още ти тежи чувството за родители и общество. Това се случва с всеки, който за първи път напуска дома си. Ти се чувстваш виновна, защото отхвърляш това, което родителите ти имат, защото ги нараняваш. Но ти оставаш свободна и това е важното. Не мислиш ли така? Ти всъщност си свободна. И няма значение каква вина чувстваш и какви задръжки имаш. Всичко дължиш на себе си, на Дестри, на всички твои връстници, които се чувстват затворени в капан и са депресирани, ти си длъжна заради тях да останеш свободна. Всъщност какво оставяш зад себе си? Малка къща в Ню Джърси, семейна кола, посещение на черква в неделя, прилично подстригани момчета и джобни пари от двадесет долара на седмица. Това не е точно раят, нали?

Али се замисли за малко какво наистина е оставила зад себе си. Къщи като огромни замъци, цяла флотилия от лъскави лимузини, приеми, танци, банкети, хладнокръвни момчета от най-високата класа на Харвард и Йейл.

— Да — пошепна тя.

Галина и Али останаха заедно, изпушиха по един хашиш, пуснаха няколко пъти плочата на „Бийтълс“ и някой и друг приятел мина да попита как е Дестри. Телефонът мълчеше. Към три часа те чуха стъпки по стълбището и силно тропане на вратата. Али отиде да отвори, летяща от хашиша и тананикаща. Там, на площадката, в черно лятно палто и с черна шапка, като някакво видение от друго време, от друга епоха, беше дошъл някой, който завинаги да смути живота на един друг Корнелиус. Беше Виктор.

— Виктор? — каза Али. — Ти ли си?

Виктор постави лъскавия си крак на прага.

— Да — каза той с голяма розова усмивка на лицето, — като че ли най-сетне открихме следите на нашия беглец.

Али отстъпи, когато Виктор влезе в стаята. Той ухаеше силно на одеколон „4711“. Тя не го бе виждала от шест месеца, но той не беше се променил. По-скоро беше надут, отколкото със солидно тяло, подпухнал от богатство и пиене, а на ревера му имаше забодена орхидея. Беше толкова закръглен и голям, а орхидеята така деликатна, сякаш някой я беше закачил там на шега. Без да бъде поканен, влезе в кухнята със зачервено лице, потен, изтри лицето си с бяла кърпа. Галина, с цигара в уста, първо изгледа него с изненада, а после изгледа Али.

— Кой е този? — искаше да знае тя. — Господин Магу?

Али беше пребледняла и попита настоятелно:

— Какво искаш? Как ме намери?

Но Виктор въобще не бе смутен, дръпна един от кухненските столове и седна. Един от крачолите на панталона му бе повдигнат и оттам се показваше дебел мускул в черен копринен чорап.

— Няма ли да ме представиш? — попита той.

Али почувства как целият ѝ живот изтича сякаш през канала на мивка. Ако можеше някак си Виктор да се изпари, да се стопи като масло, би дала шест месеца от живота си, за да стане това. Тягостното ѝ минало изведнъж се бе върнало и настанило в деликатното ѝ, още несигурно бъдеще.

Галина повдигна вежди.

— Аз съм Галина — каза тя и подаде ръка. — Чехкиня съм.

— Радвам се да се запозная с вас — каза Виктор. — В Чехословакия правят доста добри лагери.

— О, аз не съм точно от там. Аз съм от Де Келб, Илинойс.

Виктор беше малко смутен.

— Де Келб? Не мога да кажа, че го знам.

— Наистина ли? — попита Галина. — Седалището на баровците от Северен Илинойс.

Виктор погледна към Али.

— Мисля, че ме занася — каза той с усмивка. — Де Келб, Илинойс? Звучи богато.

Галина се канеше да каже нещо, но после седна и поклати глава. Едва можеше да повярва, че това видение от Уолстрийт, с късо подстриганата си коса и с тесните си ревери, всъщност беше живо и

дишаше. Погледна Али, после Виктор, сякаш искаше да проумее как е възможно Али да бъде свързана с такава восъчна кукла.

— Нещо важно ли е? — каза Али. — Трябва да е, нали, щом като се навираш направо в живота ми по този начин!

Виктор бръкна в джоба си и извади калъф от крокодилска кожа, обкован със злато, за да си вземе пура.

— Разбира се, че е важно. И трябва да ти кажа, че беше дяволска работа да те открия.

— Тогава ти си точно подходящ — каза Али студено и отиде до прозореца със скръстени ръце и лице, на което бяха изписани яд и разочарование. Тя се почувства използвана и ѝ стана неприятно, като че ли е мръсна.

Виктор запали пура и издуха син пушек. Той каза на Галина с интимно намигане:

— Мама не ги обича тези работи, но щом ставаме хипита...

Галина погледна учудено.

— Да, разбира се — каза тя несигурно.

Али не се обърна.

— Бях оставила номера на пощенската кутия, защо не писахте? Нямахме нужда да ме проследявате.

— Ами ние обичаме да следим членовете на семейството — каза Виктор. — Това е въпрос на застраховка.

— Застраховка? — попита Галина.

Виктор кимна.

— Точно така. Хората от застрахователната компания стават малко нервни, ако някой от нас изчезне. Така става и със стоковата борса, разбира се. И то е разбираемо. Заложени са много пари.

Галина се усмихна тъжно. Отново погледна Али, но тя не се обръщаше. Само искаше Виктор да каже каквото има да казва и да изчезва.

— Мисля, че разбирам защо напусна — каза Виктор, като се обърна към Али. — Аз ти симпатизирам. Но ти трябва да разбереш, че не може за една нощ да изоставиш всичките си отговорности без оглед на това дали искаш да бъдеш свободна. Името ти е написано на множество ценни книжа, Али, и ние не можем да ги прехвърлим и да направим каквото и да е без твоя подпис.

— Аз определих пълномощник. Хелър има пълномощно.

— Сега вече не. Трябваше да го освободим.

— Уволнихте Рик? Какво право имате да правите това?

— Нямахме друг избор.

— Уволнихте го, защото гласуваше от мое име, и това го правеше почти толкова властен, колкото теб. Затова сте го уволнили.

Виктор почисти парченце от пурата, което бе залепнало на устните му.

— Ти имаш право на мнение — каза грубо той. — Но работата е там, че не можеш просто да напуснеш и да оставиш четиридесет и седем милиона долара в ценни книжа да бъдат без контрол.

Очите на Галина се разшириха и тя гледаше невярваща от Али към Виктор и обратно.

— Четиридесет и седем милиона долара в ценни книжа? — каза тя и устата ѝ се сви недоверчиво. — Вие казвате, че Али притежава четиридесет и седем милиона долара в ценни книжа?

Виктор извади джобния си часовник и го погледна. Той изгледа Галина, като че ли не разбираше защо задава такъв елементарен въпрос.

— Точно така — продължи той. — Няколко милиона повече или по-малко. Тези дни петролът варира.

Галина дръпна от цигарата си.

— Щом като Али притежава четиридесет и седем милиона долара в ценни книжа, тогава какво прави тук?

Али уморено потърка очите си.

— Опитва се да избяга — каза меко тя. — Тя е уморена от слуги, лимузини и заседания на управителни съвети. Исква да подиша малко чист въздух и да срещне истински хора.

Виктор се обърна, за да я погледне. На лицето му имаше покровителствен израз, като че ли искаше да каже: „Те всички минават през този стадий, но това ще отшуми. Скоро разбират, че парите правят Америка да живее и да диша“.

— Ти избяга от четиридесет и седем милиона долара? — каза Галина. — Наистина ли? Да не си била луда?

Али поклати глава.

— Щях да съм луда, ако бях останала. Имах толкова свобода, колкото един плъх в кладенец.

— Е, хайде — пошегува се Виктор. — Не беше чак толкова лошо. Наредил съм да подновят мебелите в къщата ти в Корона дел Мар, така че можеш да прекараш няколко седмици там, преди да се върнеш във Вашингтон. А можеш да останеш и в Уайт Пойнт, ако искаш. Фреди е в Европа.

— Уайт Пойнт? — повтори Галина. — Уайт Пойнт е този голям проклет палат...

Тя се спря. Погледна Али така, сякаш става нещо фантастично и Али пред очите ѝ се превръща в искряща статуя от чисто злато и платина. Димът от цигарата се носеше над масата. В очите на Али се отразяваше залязващото слънце и те бяха по-бледи и по-тъжни от всякога.

В апартамента под тях свиреше грамофон.

Али отметна косите си назад.

— Може би трябва да разбереш. И така и така някой ден щеше да узнаеш. Истинското ми име е Али Корнелиус.

Галина бавно кимна.

— Знаех си, знаех, че ще бъде нещо лошо. Начинът, по който говореше. Боже господи! И това е Виктор Корнелиус, така ли? Един от най-богатите млади хора в целия свят. Господи, не мога да повярвам. Али, ти си милиардерка.

— Да — пошепна Али. Тя чувстваше сълзите да напират в очите ѝ.

В настъпилата тишина усещаше как стените се затварят около нея. Безшумната пропаст, която се разтваряше между бедността на Галина и богатството на Али, замъгляваше вече начина, по който си говореха преди, и сега като че ли се опитваха да се чуят през стотици мили. Сега, когато Галина поглеждаше Али, тя виждаше богатството. Али беше хубава, умна и добра приятелка, но всички тези качества бяха затъмнени от блестяща неизмерима планина от пари.

— Ще говорим ли по работа или не? — каза Виктор.

— За какво искаш да говорим? — попита Али с глух глас.

— Ами за всичко. Искаме да знаем какво правиш. Тук ли ще останеш завинаги? Трябваша ни шест детективи, за да те намерим. Знаеш ли? Шест! Не можеш да продължаваш така. Да не говорим за това, че не е честно спрямо мен, защото аз трябва да управлявам повечето от твоите капиталовложения. Ние трябва да знаем какво

правиш и къде живееш, за да администрираме фондовете на тръста по подходящ начин. Освен това имаш и дивиденди. Трябва да сме сигурни, че по твое писмено нареждане се пазят правилно, докато ти се умориш от твоето хипи увлечение и се върнеш вкъщи.

Али се обърна към Виктор и го изгледа право в лицето.

— Виктор, не искам парите да се пазят, не ги искам. Можеш да правиш с тях каквото желаш. Това не е заболяване, което ще ми мине. Аз направих моя избор за живота, че така ще продължа. Прави с парите каквото сметнеш за добре.

Пурата на Виктор беше угаснала и той отново я запали.

— Ти наистина постъпваш много егоистично — каза спокойно той. — Наследството ти е уредено така, че да спести данъците на семейството. Ако продължиш да се държиш така, макар аз да мисля, че не ще го направиш, тогава трябва да направиш възможно Дик Мартини и аз да прехвърлим твоите ценни книжа, което ще ни струва цяло състояние, което очевидно много добре знаеш. Но все пак — каза той и погледна Галина — не смяташ ли, че трябва да говорим по тези въпроси насаме?

Галина вдигна глава.

— Не зная дали трябва да напусна, сеньор, освен ако Али ме помоли.

Виктор почеса врата си.

— Това са доста поверителни въпроси, Али.

— О, по дяволите, Виктор, не ме е грижа — троснато отговори тя. — За мен това е стара история. Аз съм се отрекла от нея. Ако имаш нещо да казваш, кажи го! Ако не искаш, тогава върви си!

Виктор разпери ръце.

— Няма защо да бъдеш толкова агресивна. Искam само твоето съгласие за един договор.

— Добре, тогава кажи. Да не би да смяташ, че Галина е таен агент на „Дау кемикъл“?

— Добре. Но ще трябва да повикам и Алекс. Той чака на площадката с всичките книжа. — Виктор вдигна рамене.

— Колко сервилно от негова страна.

Виктор излезе от вратата и пошепна нещо. Върна се с висок мъж в тъмен костюм и блестящо бяла риза. Виктор отново седна до масата, а младият мъж отвори кафява кожена чанта и търпеливо почака, докато

Виктор намери нужните документи. Постави ги на масата и кимна на Алекс да излезе. Али позна, че това е човекът от офиса на „Дейлонг ойл“ в Сан Франциско.

— Какво искаш да направя? — попита тя.

— Искam само да приподпишеш няколко от тези договори, това е всичко.

Галина погледна от Виктор към Али и обратно като наблюдател на мач по тенис. Али взе една от нейните цигари и я запали.

— За какво е това? Напалм? Ракети? Такива неща не подписвам.

— За инвестиции, това е всичко — каза Виктор. Той бутна договорите през масата.

Тя не отговори, но взе писалката и бързо подписа.

— Това ли е всичко? — попита остро тя.

Виктор се усмихна и подреди страниците.

— Това е. О, да, искаме да знаем какви са плановете ти. Ще останеш ли тук няколко месеца или...

Али сведе дългите си мигли.

— Не зная. Нямам никакви планове.

— Добре, ще ме уведомиш ли, ако решиш да се преместиш? Това е просто формалност. Главно за застраховката. Ти знаеш как стоят нещата.

— Да, зная всичко и затова съм тук — каза Али.

Виктор стана и оправя дрехата си.

— Ако живееш тук, бихме ти препоръчали да се пазиш от неща, които биха предизвикали публичност или други смущения.

— Имаш предвид да не се разхожда с голи гърди по булевардите ли? — попита Галина.

Виктор се намръщи и с неудобство я изгледа.

— Имам предвид наркотици, алкохол и други подобни.

— Виктор — каза Али, — защо просто не си отидеш?

Виктор въздъхна.

— Не се опитвам да ти казвам какъв живот да водиш, Али. Опитвам се само да те предпазя.

— Няма нужда, разбра ли?

— Зная защо постъпваш така — каза й Виктор. — Мислиш, че аз не ти симпатизирам. Защото винаги съм потънал до гуша в сметки и договори и не виждам какво става наоколо.

— Не съм казала подобно нещо. Намекнала ли съм ти?

— Може би не си, но това личи от отношението ти към мен.

— Хайде, сеньор — каза Галина, като стана от стола. — Защо не оставите дамата на мира?

Виктор не ѝ обърна внимание. Той каза на Али:

— Слушай, знам какво означава нещата да ти дойдат до гуша. Ние всички имаме такова чувство от време на време. Тежестта и отговорността са огромни. Но не можеш да се освободиш от отговорност просто като излезеш от вратата. Трябва да направиш така, че от време на време да се отпуснеш, вземаш си няколко дни ваканция и после можеш да започнеш отново със свежа глава.

— Виктор, аз не искам да се връщам към този живот.

— Погледни ме — каза Виктор, сякаш не я беше чул. — Аз идвам тук от време на време. Имам даже няколко приятелки тук. Виждали ли си Шила от клуба „Уестууд“?

— Клуб „Уестууд“? — повтори Галина. — Мислех, че само старци ходят там. Само старци и дървенияци.

— Можеш да се подиграваш колкото си искаш — отговори ѝ Виктор. — Но аз се освобождавам от работа за известно време и после се връщам вече с по-добро настроение. Може би и ти се нуждаеш само от почивка, Али. Така не можеш да живееш до края на живота си.

— Защо не? — попита Али.

Виктор се огледа наоколо — две малки стаи, продънено канапе и разхвърляни плакати.

— Ами... — изкиска се той. — Какво мога да кажа?

Али се премести и взе ръката на Галина.

— Хубаво би било, ако кажеш сбогом — каза тя внимателно.

Виктор стана и я изгледа продължително. Това, което правеше нейното държание още по-дразнещо, без да се вземат предвид неприятностите с ценните книжа и договорите, беше, че бе така дяволски красива и той дори можеше да си мечтае за някоя целувка с братовчедка си. Той наведе поглед към добре очертаните ѝ под прозрачната рокля гърди.

— Окей — каза той с буца на гърлото. — Но аз ще трябва да те следя.

Али го изпрати до вратата. Там висеше Алекс от „Дейлонг ойл“. Виктор ѝ махна с дебелиите си пръсти.

— Хайде да си тръгваме, Алекс, преди проклетите гризачи да са ни пипнали. — И те изчезнаха шумно надолу по стълбата.

Галина чакаше в кухнята с ръце на кръста.

— Е, как си?

— Как съм? — попита Али сухо. — Искаш ли още кафе?

— Имаш ли вино? Мисля, че ще ми дойде добре.

— Разбира се.

Те седнаха край масата, пиха сладкото калифорнийско вино, без да приказват. После Галина попита:

— Какво ще правиш, ще се върнеш ли?

Али поклати отрицателно глава.

— Но как ще продължиш да живееш тук, след като имаш толкова много пари? Мисля, че просто няма смисъл. Защо ще се храниш от консерви, когато можеш да си позволиш най-добрите ресторанти?

— Галина, не е там въпросът.

— Може би, миличка, но това е част от него. Ти си оставила парите зад себе си, но не си ги захвърлила. Какво ще правиш? Ще прехождаш между апартамент студио и апартамент без топла вода?

Али пиеше виното си и гледаше тъжно.

— Не искам да те измъчвам, Али — каза Галина, като хвана ръката ѝ. — Но не искам да гледам как те дърпат насам и натам, както стана сега. За теб ще бъде достатъчно трудно да разбереш сама къде си.

Али дърпаше с пръсти конец от покривката.

— Мисля, че си права — каза тя безутешно. — Но не знам какво друго мога да направя.

— Не можеш ли да припишеш твоето имущество на някой друг от семейството?

— Това не може да стане, без да разбъркам от години уредените фондове и благотворителни организации. Няма да е честно за благотворителността, освен другите компликации.

— Ами не можеш ли да изхарчиш всичките си пари? Господи, ако имаш проблем, и аз мога да ти помогна, нямам нищо против.

— О, Галина, ти си чудесна — усмихна се Али. — Но ти наистина нямаш представа колко съм богата. Ако си купувам по двадесет коли „Кадилак“ на ден, всеки ден от живота си, аз няма да съм използвала дори половин процент от моя капитал. Не мога да го

похарча или да го прахосам достатъчно бързо и да съм използвала насъбралите се лихви и дивиденди. И всички тези тръстове и фондации са толкова сложни и са така взаимно свързани, че ще ми трябват години, за да припиша всичко, което имам, и до това време ще се е събрало дори още повече. Днес, точно в тази минута, аз може би притежавам сто милиона долара.

Галина седеше на стола и клатеше глава учудена и развеселена.

— Изглежда ми невероятно. Просто невероятно.

— А то е съвсем реално и все едно че си родена с гърбица.

Галина щеше да каже нещо друго — че това няма значение, че тя все още обича Али въпреки парите ѝ, че никога няма да се изкуши да я помоли за нещо или за заем, но някак си думите не излизаха от устата ѝ. Богатите се различават по това, че могат да имат всичко, което пожелаят, но тази разлика е една пропаст, която не може да бъде преодоляна.

Слънцето падаше върху репродукциите на стената и телефонът на площадката започна да звъни.

Докато си говореха, те бяха срамежливи като деца.

— Дестри? — каза тя.

Гласът му беше съвсем слаб. Тя държеше телефонната слушалка близо до ухото си, сякаш ще стопли всичките ѝ мисли.

— Али? — каза той. — Али, освободиха ме.

Тя стоеше на площадката като силует в светлината на залязващото слънце, а Галина гледаше през полуотворената врата и накрая изхълца с облекчение. Галина дойде и силно я прегърна.

— Лошо ли се отнасяха с теб? — попита Али. — Добре ли си?

— Чудесно се чувствам. Имаше някакво объркване там. Изглежда, че един от дежурните детективи миналата седмица е имал специално нареждане да ме задържи. Някаква бъркотия. Господ знае каква. Но аз съм свободен.

— О, Дестри, обичам те. Нямам търпение да те видя.

— И аз те обичам, бейби, липсваше ми.

Али отново изтри очите си и каза:

— Под гаранция ли те освободиха? Ренди уреди ли я?

— Оттеглиха обвинението. Изглежда, че полицейският агент познава твоя приятел адвоката от по-рано. Чух, като им казваше, че ако нямат достатъчно доказателства, ще ги изрита до ада и обратно.

— Толкова съм щастлива. Не мога да ти обясня колко съм щастлива. О, Дестри!

— Слушай, ела при мен. Аз трябва да чакам тук половин час и после мога да изляза. Те искат да подпиша някакъв документ. Ела към осем или осем и петнадесет, ще си сготвим нещо, ще изпушим по една цигара с хашиш и...

— Да — каза тя. — Да.

Настъпи мълчание с пукотевици и Ренди дойде на телефона.

— По-добре ли се чувстваш сега, скъпа? — попита той.

— Ренди, ти си чудесен. Не зная как да ти благодаря.

— Можеш да ми платиш обикновения хонорар, ако желаш.

— О, Ренди, повече от това.

— Окей. Можеш да дойдеш на обяд другата седмица в яхтклуба „Сейнт Франсис“ при условие, че не си с джинси.

Тя се усмихна.

— Дадено. Благодаря ти, Ренди. Наистина ти благодаря.

С глас, който приличаше на бащиния ѝ, Ренди каза:

— Али, заради теб това ще бъде удоволствие.

Тя закачи слушалката. Галина стоеше при прозореца.

— Дестри е свободен? — попита тя.

Али кимна.

— О, колко съм доволна — каза Галина.

Али я прегърна.

— Толкова съм развълнувана. Ще го видя в осем часа.

— Ще му кажеш ли?

— Да му кажа? Какво?

— Ами че ти не си това, за което те мисли. Че ти наистина си Али Корнелиус, а не Али Почнич.

Али я погледна с изненада.

— Не зная — каза тихо тя. — Смяташ ли, че има някакво значение?

— А ти?

— Не съм сигурна. Но аз съм си същата, няма значение как се казвам, нали?

Галина се облегна на прозореца на площадката.

— Може да се чувстваш по същия начин, но дали Дестри ще чувства същото към теб? Освен всичко друго той изведнъж ще разбере, че ти можеш да го купиш и продадеш петдесет пъти на същата улица, а как ще се чувства той в този случай? Такова нещо не допринася много за мъжкото достойнство, знаеш ли?

— Дестри няма такова мъжко достойнство.

Галина направи гримаса.

— Не разчитай на това. Там, откъдето съм аз, всеки мъж си има достойнство.

Али помисли за момент и после попита:

— В Де Калб, Илинойс?

Тя взе такси до жилището на Дестри, първото такси, което използваше, откакто пристигна в Сан Франциско. Тя чувстваше странна вина, от една страна, а от друга, знаеше, че иска да докаже нещо на себе си. Ако бъде честна, ако се обърне с лице към своите проблеми, може би ще открие себе си. Тя беше богата — невъзможно и неизбежно богата — и може би трябваше да го признае.

Стаята на Дестри беше в боядисана в жълто дървена къща на стръмния ъгъл на Телеграф хил. Имаше саксии с цветя и една котка спеше до стената отвън с подвити лапи. Залязващата слънчева светлина бе още топла. Тя плати на шофьора и изкачи трите бели стъпала отстрани на къщата. Натисна звънеца. На картичката под звънеца пишеше „Дж. ди Маджо“.

Той слизаше по три стъпала наведнъж и тя видя слабото му очертание през прозорчето. Отвори вратата и ето го — слаб, крехък и кестеняв, с къдрава коса като на бог Пан и остро изрязано лице. Али почувства дъхът ѝ да спира и цялото щастие, в което никога не бе вярвала, се задълбочи в нея. Те се прегърнаха на стъпалата и Али се разплака на гърдите му. Една чернокожа жена с пазарска кошница, която слизаше надолу по улицата, се спря да ги погледа.

Дестри я отдалечи от себе си, за да я погледне. Той имаше лисича усмивка, която я караше да се чувства желана и обичана, и тя искаше той да се усмихва през цялото време, денем и нощем. Нямахте нищо друго, освен избелелите си джинси с колан с голяма медна катарاما.

Той я целуна и целувката му имаше вкус на китайска храна и марихуана.

— Ти си самият маскиран ангел — пошепна той. — Или може би не си маскирана.

Те се изкачиха по разнебитената, постлана със зебло стълба и спряха на площадката пред неговата стая. Влязоха вътре. На прозореца бе подпрян дървен сандък, на пода имаше чук и пирони.

— Опитвах се да направя вятърни звънчета — каза Дестри. — Много ги обичам. Те ме карат да се чувствам като тибетски монах.

Али го целуна и нежно го погали по гърдите.

— Искаш ли да се чувстваш като тибетски монах? — попита го тя.

— Не знам. Намерих звънчетата в един магазин до полицейския участък, когато купувах храна за тази вечер. Изглеждат ми като добра идея.

Стаята на Дестри беше съвсем семпла в сравнение със стаята на Али. Стените бяха варосани и подът беше постлан с рогозка. Той спеше на матрак, застлан с бяла завивка. Готвеше на газов котлон, поставен на боядисана в черно маса. Имаше някакви китайски дървета в саксии и картина, нарисувана върху оризова хартия, изобразяваща вратата към храма на Конфуций в Шанхай. Стаята беше предразполагаща и Али и Дестри бяха прекарвали часове там. Приказваха или се любеха, или просто седяха мълчаливо, заслушани в нощните шумове на Сан Франциско. Лека рок музика, далечни свирки на параходи, дрънкащи трамваи, смях.

Али застана в средата на стаята. Косата ѝ блестеше. Беше облечена в бледосиня плетена минирокля. Тя каза простишко:

— Обичам те, нали знаеш?

Той се усмихна и не отговори.

— Дори не знаех какво чувствам, докато се случи това — каза му тя. — Но не мога да крия.

Той още се усмихваше. Изведнъж тя разбра, че той се срамува и че беше много доволен от това, което казва, и не знаеше какво да направи. Тя коленичи до него, докосна къдравата му коса и го целуна по слабите страни.

— Има и нещо друго, което не мога да крия — каза тихо тя.

Той вдигна веждите си.

— То е нещо важно. Трябваше да ти го кажа по-рано.

Той сви рамене.

— Няма нужда да ми казваш нищо, ако не искаш. Ти знаеш, днешният ден има значение, не вчерашният.

Тя прехапа устни.

— Зная, но това засяга и днешния ден.

— Лошо ли е или хубаво?

— Не зная. Мисля, че зависи от теб.

Той стана от пода и се качи на обърнатия сандък с пирони в устата.

— В центъра ли са? — попита я той, като държеше вятърните звънчета над прозореца.

Тя се изправи и кимна. Той постави пирон и започна да чука.

— Дестри — каза тя, — трябва да знаеш, че аз съм богата.

Дестри изкриви пилона и удари палеца си.

— Господи — извика той и го засмука, а после го размаха във въздуха.

Али го гледаше тревожно.

— Дестри — повтори тя. — Аз съм богата.

Той слезе от сандъка и притисна палеца си с ръце.

— Смяташ ли, че тибетските монаси имат такива неприятности?

— Не. Предполагам, че те мислят за Буда и болката минава.

— Окей. Аз мисля за Буда, Буда, Буда. Още боли. Може би ми трябва повече тренинг.

Тя хвана китките на ръцете му. Той я погледна, видя, че е сериозна, и се успокои.

— Каза ли нещо? — попита той.

Тя кимна.

— Казах, че съм богата. Ти си мислиш, че съм обикновено момиче, но не съм. Аз съм много, много богата.

Той я гледаше втренчено, полуусмихнат, без да знае дали да ѝ вярва или не. После каза:

— Добре, богата си. Това е окей.

— Дестри — пак каза тя, — ти не разбираш.

— Разбирам. Имаш богати родители. Остави всичко зад себе си. Това е прастара история, нямам нищо против. Али, миличка, аз искам теб не заради това, което имаш в банката.

Тя отметна косата си.

— Парите не са на баща ми. Те са мои. Аз всъщност не съм Али Почнич. Аз съм Али Корнелиус от „Корнелиус ойл“.

Той се намръщи, но после се разсмя.

— Ти ме занасяш. Хайде, ти ме занасяш. „Корнелиус ойл“?

Тя стисна китките му по-здраво.

— Дестри, аз съм милиардерка. Имам къщи, коли, самолети, лодки, коне за надбягвания и кожи. Притежавам тридесет процента от „Пасифик интернешънъл билдинг“ на пристанището. Може да притежавам дори тази къща, откъде да знам.

— Откъде да знаеш? — каза той весело. — Искаш да кажеш, че може да притежаваш една къща и да не знаеш? Али — добави сериозно той, — това вярно ли е? Не се ли шегуваш?

Тя поклати глава отрицателно.

— Не бих могла да лъжа теб. Достатъчно трудно ми беше да те измъкна от затвора. Аз съм Али Корнелиус. Какво мога да направя. Така съм родена.

Той свирна задъхан. После се разходи из стаята напред-назад.

— Наистина ли си Али Корнелиус? Ама наистина?

Тя кимна.

— Искаш ли да видиш някоя лична карта? Ето разрешителното ми за шофиране.

Той го пое усмихнат и го разгледа.

— Права си — каза той. — Наистина си Корнелиус.

Отново се разходи из стаята.

— По дяволите. Какво става? Ти си наистина Али Корнелиус.

— Това ли е... — каза нерешително тя.

Той я погледна все още усмихнат.

— Какво това ли е? Дали е окей?

Тя кимна. Отиде при него, той я прегърна и целуна косата ѝ.

— По-различна ли си сега, отколкото беше сутринта? — попита я той много нежно.

— Не — отговори тя със свито гърло. Беше готова да се разплаче.

— Е, и аз не съм друг. И ако ти си Али Корнелиус, това ме прави горд. Аз — с една милиардерка. Не мислиш ли, че това е нещо?

— Аз... ами аз се отказах от парите си — каза тя притеснено.

— Отказа се? Защо?

— Мисля си, че ми беше твърде много. Заемаше голяма част от живота ми, от това, което съм. Разбира се, аз още притежавам това, което притежавах преди. Все още имам същите приходи. Но аз го оставих, когато дойдох в Сан Франциско.

Дестри седна на сандъка.

— Не зная какво да кажа. Дали да ти поискам сто долара за нов грамофон, или да ти кажа, че те обичам.

Али избърса сълза от окото си.

— Мислиш ли, че все още можеш да ме обичаш? — попита тя.

Той се изсмя.

— Ти се занасяш. Ти си много красива милиардерка, за да не мога да кажа, че те обичам.

Настъпи неприятна пауза. После Дестри продължи:

— Съжалявам. Не исках да прозвучи грозно. Искам да кажа, че те обичам и бедна, и богата. Понякога си мечтая да съм богат, но мечтите не могат да променят нещата, както мечтите не могат да те направят бедна.

— Това ще промени нещата — пошепна тя.

Той стана и вдигна чука.

— Разбира се. Не можеш да очакваш да си остане същото. Но няма да направи нещата по-лоши, нали?

— Не знам.

— Добре, подай ми тези вятърни звънчета и да ги закачим.

Дестри се изправи на сандъка и най-сетне успя да закове един пирон, без да го изкриви. Али подаде звънчетата и не можа да се сдържи да не погали крака му, като че ли изправен на сандъка от портокали, Дестри беше някакъв безценен Праксител от мрамор.

— Още не съм го възприел — продължи Дестри. — Влюбих се в едно момиче и то се оказа нещо друго. Не можеш да ме насилваш да го възприема. Слушай, колко къщи притежаваш?

— Осем, без да включвам Корона дел Мар.

— Осем къщи! Ужас!

Той слезе от сандъка, постави ръце на кръста ѝ и я целуна по челото.

— Мисля, че още съм в шоково състояние — каза нежно той. — Точно сега не знам дали ми е приятно, че си Али Корнелиус, или съм

уплашен. Но няма значение. Ще се навъртам около теб, за да разбера.

Али го целуна.

— И аз ще бъда наоколо — пошепна тя.

Те се целуваха все повече и повече.

— Ще пусна малко музика — каза тихо той. — Днес си купих нов албум и предполагам, че ще ми създаде настроение.

Той мина през стаята, като несъзнателно разкопчаваше джинсите си. Пусна ги на земята и ги ритна с един крак. Тялото му беше мършаво, твърдо и мускулесто, потъмняло от слънцето. Беше вече възбуден. Али съблече роклята си, развърза сандалите си, но не сваляше очи от Дестри. Той бе клекнал до телефона, подобно на фавн, дошъл неочаквано от магическа гора. Тя си свали бикините и седна под звънчетата, а Дестри се обърна и ѝ се усмихна.

— Приличаш на този календар с Мерилин Монро. Знаеш ли го? Имаш същите големи меки гърди, даже и по-големи.

Той коленичи край нея и целуна косата и лицето ѝ.

— Големината има ли значение? — попита тя.

Той направи гримаса.

— Дали големината има значение? Все едно да питаш дали пържените картофи се поднасят винаги с хамбургер.

Тя се изсмя и се търкулна на пода. Той хвана краката ѝ и ги зацелува по коленете и бедрата. После я погледна с нежни, но сериозни очи.

— Някой друг мъж докосвал ли се е до теб по-рано?

Тя се изчерви. Не разбираше какво искаше да каже.

— Да се е докосвал?

Той разтвори краката ѝ.

— Ето тук, долу.

— Аз не... — каза тя.

Той се усмихна. Предните му зъби бяха големи и бели. Той доближи езика си и тя почувства нещо топло и гъделичкащо. Потрепери, посегна и хвана къдравата му коса, сякаш искаше да го накара да спре, но и да продължи.

— Дестри — пошепна тя, — не трябва.

Той не обърна внимание и продължи. Тя усещаше напрежение и топлина между краката си и след време отпусна ръце и го остави да прави каквото иска. Над нея вятърните звънчета се въртяха и звънтяха,

а къдравата глава на Дестри продължаваше да е между краката ѝ. Любовта пееше. Тя почувства силата на любовта по гърба си като стоманена клопка, гърбът ѝ здраво залепен за пода, очите ѝ затворени, а лицето зачервено. Като заби нокти в гърдите си, очакваше тази стоманена клопка да се отпусне и стягаше мускулите си все повече и повече, но най-сетне клопката се скъса и тя извика силно, като го изрита и същевременно го държеше здраво. Тя лежа там дълго. Сан Франциско се въртеше около нея все по-бавно и по-бавно. Чу Дестри да ходи из кухнята, да трака чаши. Плочата още се въртеше, макар да ѝ се струваше, че тази любов продължи часове.

Той се върна и седна на земята до нея. Отвори кутията си с хашиш и тя го наблюдаваше как отделя сламки и семена и приготвя своя фас.

— Ти винаги изглеждаш така спокоен — каза му тя.

— Ти си открита, но сдържана. Изглежда, че винаги знаеш какво искаш.

Дестри се наведе и я целуна.

— Трябваша ми четири ужасни години, за да разбера как се постига. Тайната е: даваш всичко, което можеш, и не искаш нищо от никого. Дори не искаш от хората да те обичат.

— Харесва ли ти, че аз те обичам?

— Разбира се, аз също те обичам.

— Наистина ли?

— Не бих казал, ако не е така.

Али беше толкова доволна, че почти се разплака. Тя се търкулна и целуна голите му крака.

— Това не трябва да правиш, знаеш ли? — каза ѝ той.

— Защо не? Аз те обичам.

— Ами ти си богата млада дама, а аз съм само един скитник. Богатите млади дами не трябва да целуват краката на скитници.

Той направи първия фас и посегна за кибрит да го запали.

— Винаги ли си бил скитник? — попита го тя.

Той пое дълбоко хашиша и притвори очи.

— Роден съм си скитник — каза ѝ той. — Баща ми беше железопътен работник, а майка ми чистачка. Мисля, че никога не са ме искали. Двамата бяха около стогодишни, когато съм се родил.

— Някога искал ли си да бъдеш нещо? Имал ли си мечта?

Дестри ѝ подаде фасата.

— Разбира се. Когато бях на пет години, исках да бъда застрахователен агент. Не знаех какво правят, но знаех, че имат хубави коли, и на мен това ми се искаше. После, когато станах десетгодишен, исках да бъда репортер, но училищните ми работи бяха много лоши, баща ми почина и накрая станах момче, което доставя хранителни стоки по къщите.

— Дестри — каза Али, — какво ще стане с нас?

— Какво ще стане с нас?

— Ами да, какво ще правиш?

Той замислено потри брадата си.

— Не знам. Може би трябва да живеем всеки ден така, както ни дойде. Но мога да претендирам, че чувствам същото към теб както преди. Твоите пари ме впечатляват. Не мога другояче. Това е естествено чувство.

— Не искам да те впечатлявам. Не с парите си. Искам да те накарам да ме обичаш.

— Не можеш ли да направиш и двете? Али, мисля, че няма нищо лошо в парите.

Тя седна с ръце на кръста. Изглежда го отблизо.

— Парите покваряват. Толкова много покваряват.

Дестри взе фасата обратно и смукна дълбоко.

— Мога да понеса такава корупция — каза ѝ той.

Тя се засмя. Вече започваше да ѝ действа хашишът и смехът ѝ бе металически звънтящ. Целуна го и пошепна:

— Ти си чудесен. Ти си чудесен и аз те обичам.

Дестри склучи ръцете си около врата ѝ и я придърпа близо до себе си.

— След минута — шепнеше той, — ще направя с теб такива неща, че просто няма да повярваш.

— Какво?

— Чакай и ще видиш.

Той стана да обърне плочата. Али отново легна на пода, вслушана в звънчетата и загледана в отраженията на автомобилните фарове, които летяха през стъклата на прозореца като червени кръвни телца през артериите.

На долния етаж се звънна. Дестри каза:

— Ще отворя. Къде оставих панталоните си?

— На земята — извика Али. Тя го чу да ги търси, след това да ги обува и да вдига ципа. Мисълта ѝ беше някъде далеч, съвсем отнесена. Босите му крака минаха към антрето. Вратата на апартамента се отвори.

Някой вече се бе изкачил по стълбите и чакаше на площадката. Чу груби гласове. Няколко минути се ослушва, но не може да разбере какво се говори. Те продължаваха и продължаваха толкова дълго, че тя седна и посегна за едно от мексиканските одеяла, за да се завие. След това отиде до вратата, за да види какво прави Дестри.

Крушката сякаш не осветяваше площадката. Имаше двама мъже и Дестри стоеше до стената с ръце нагоре. Али извика:

— Дестри?

Мъжете се обърнаха. Бяха тежки мъже с груби лица, като че ли изковани от камък. Един от двамата вдигна ревера си и каза:

— Полиция от Сан Франциско.

— Какво е направил? Какво смятате, че е направил?

— Не се безпокойте, госпожице Корнелиус. Най-доброто, което можете да направите, е да се облечете.

Али придърпа одеялото по-близо до себе си.

— Нищо не разбирам. Той не е направил нищо.

— Али — каза Дестри със страшно глух глас. — Направи каквото ти казват.

В началото на стълбището имаше униформен полицай. Червеният фенер мигаше и го осветяваше като в театър.

— Ще го вземете ли, лейтенант? — извика полицаят.

— Разбира се, чакай само да претърсим апартамента.

Али попита с писклив глас:

— Предполагам, че имате заповед за обиск?

Детективът ѝ показва юмрука си и го отвори. В него беше смачкан фасът на Дестри.

— Този тип притежава незаконно опасен наркотик. Не ми говори за нареждания.

Дестри каза отново:

— Али... върви вътре и се облечи.

Един от детективите викна:

— Мълчи, Карлсън!

— Карлсън? — попита Али.

— Джордж Карлсън — каза детективът. — Известен още като Кърли и Дестри. Търсим го от години. Кажете някое място с пропаднали хора и ние сме били вече там. Проклети хипита.

— Ще се обадя на моя адвокат — каза Али. — Той е на Четвърта улица. Дестри... не казвай нито дума дотогава.

— Госпожице Корнелиус — каза детективът, — съветвам ви да стоите настрана от това. Трябва да разберете, че го правим за вашата собствена сигурност.

— Няма да стоя настрана. Дайте ми няколко минути да се облека и ще дойда до участъка с вас.

— Госпожица Корнелиус.

— Няма да споря. Просто помнете коя съм.

Тя се обърна, за да влезе в апартамента, но чу някакъв особен шум. В мъждивата светлина на площадката тя видя Дестри да държи нож. Острието му блесна, когато един от детективите се опитваше да го вземе.

— Внимавай! — извика един от детективите дрезгаво. — Внимавай!

Ножът изтрака и падна на линолеума. После за три секунди детективите отстъпиха и Али видя, че извадиха пистолети. Може би наркотикът ѝ пречеше да отмери времето, но тя беше сигурна, че ножът падна, преди да вдигнат пистолетите, и не беше убедена, че самият Дестри държеше ножа.

Те гръмнаха веднъж и шумът бе така оглушителен, че тя бе изпълнена с трясъка. Две широки петна се откроиха на гърдите на Дестри и после полицаят от долната част на стълбището гръмна и главата на Дестри отхвъркна. Момчето се строполи, а детективите прибраха пистолетите си и го изгледаха.

Али се опит да изкрещи, но нищо не излезе от гърлото ѝ освен някакво квичене. Тя се наведе в шок над тялото, коленичи, опря глава на вратата така разтърсена от смъртта на Дестри, като че ли всеки нерв от тялото ѝ бе изваден и оголен като разглобен телевизор.

— Виждате ли това? — каза един от детективите. — Видяхте ли как извади ножа?

— Всички са едни и същи — отговори другият. Али го чуваше като от някаква дълбочина. — Проклети долнопробни типове.

Полицаят от долната част на стълбището се качи и погледна тълпата. На стената имаше червени петна и Али с някакво отвращение разбра, че това бяха части от мозъка на Дестри.

Полицаят попита:

— Видяхте ли ножа? Видяхте ли как го измъкна? Беше ли той или Фил?

Али стана от пода и мина по площадката бледа и разтреперана. Тя дърпаше за ръкава детектива, наречен Фил. Той се обърна и се намръщи, като че ли не я беше виждал.

— Вие го застреляхте — пошепна тя.

Детективът не отговори. Али коленичи край Дестри. Лицето му бе обърнато към пода и очите му бяха отворени. Искаше да ги затвори, но някак си не смееше да го пипне.

— Съжалявам, госпожице Корнелиус — каза детективът грубо. Очите му бяха събрани. Носеше червено спортно палто с кафяви петна. — Наистина съжалявам, но вие видяхте сама как измъкна ножа.

— Не трябваше да го вади — обясни полицаят. — Когато видиш такова нещо, трябва да отговориш. Разбирате какво имам предвид.

Али стана и каза:

— Той нямаше нож. Той дори не притежава такъв.

Детективите се спогледаха.

— Трябва да е имал — каза този, когото наричаха Фил. — Може би го е държал скрит.

Али замълча за момент, после се извърна към момчето, което беше нейният любим, и кимна.

— Да, може би — пошепна тя.

— Мадам — каза полицаят, — аз наистина ви съветвам да съберете нещата си и напуснете това място. Ние ще го претърсим за наркотици и е по-добре, ако ви няма тук.

Али вдигна глава.

— А аз? Няма ли да арестувате и мен?

Другият детектив попита:

— За какво?

— За притежаване на наркотици. За пушене. Аз също пуших.

Детективът се изсмя.

— Така ли? Но наркотикът беше негов, нали?

— Може би — настояваше Али, — но при нормални обстоятелства щяхте да ме арестувате, нали?

Детективът поклати глава.

— Вие не сте направили нищо. Моят съвет е да си вземете нещата и да си вървите.

Детективът, наречен Фил, каза:

— Братовчед ви ви чака навън. Той ще ви заведе вкъщи.

Тогава Али почувства нещо смразяващо, което разби на парчета всичко, което знаеше за живота. Тя погледна от единия към другия детектив и попита:

— Моят братовчед е навън? Искате да кажете, че той дойде с вас?

— Охо, той ни подсказа. Беше разтревожен за вас. За тип като този мисля, че трябва да отидете и да му благодарите.

— Този младеж е хулиган — каза другият детектив.

Али отвори уста и после я затвори. Нямаше какво да каже. Тя издърпа по-здраво мексиканското одеяло и влезе в апартамента, за да се облече. През цялото време, докато се обличаше, гледаше в една точка, като се опитваше да не чува вятърните звънчета.

Взе само едно нещо за спомен. Беше лист хартия, където Дестри беше написал един стих през нощта, когато се срещнаха. Химикалката му беше още там и тя взе хартията, без да докосне химикалката.

Там пишеше:

*„Денят е с маска;
Не познавам лицето му
Има пръстени по ръцете си
И копринени нишки в очите си
И тяло, и кръв, и всички си говорят
Като стари приятели на някакъв
Тайнствен обяд.“*

Тя прекоси улицата и черната лимузина на Виктор беше там. Самият Виктор седеше на задната седалка зад оцветените стъкла, с кръстосани крака и четеше „Бизнес уик“, а очилата му се бяха смъкнали на носа. Шофьорът, който се навърташе край колата, пушейки тайно, като видя Али, веднага се забърза и ѝ отвори вратата.

Виктор погледна. В колата беше прохладно, имаше климатична инсталация и миришеше само на одеколona на Виктор и на кожена тапицерия. Шофьорът затвори вратата и ги изолира от външния свят.

— Всичко свърши? — каза Виктор. — Арестуваха ли го?

Долната устна на Али трепереше и ѝ беше трудно да говори. Но тя беше решила да не плаче. Да плаче пред Виктор за Дестри — сълзите ѝ не бяха за това. Тя преглътна трудно и после каза:

— Ти знаеш какво се случи. Ти си го организирай и си платил за това.

Виктор свали очилата си и втренчено я погледна. После шумно затвори вестника си.

— Чакай една минута. Мислиш, че аз имам нещо общо с това?

— Полицаяте ми казаха, че ти си им подсказал.

— Да, подсказах им. Но това стана, защото лицето, с което се срещаше, беше...

— Беше какво? Беше едно човешко същество, което сега лежи мъртво там. Той е мъртъв, Виктор, като че ли не знаеш. Той лежи там на площадката и половината му мозък е по стената.

— Ти се шегуваеш! — каза Виктор. — Това някаква шега ли е? Какво се опитваш да направиш?

Тя се обърна към него и вече не можеше да не заплаче, вече нямаше значение. Но това бяха сълзи на яд и отчаяние и може би най-много бяха сълзи за това, което се случи — и нито любим, нито цветя, нито камбани биха могли да променят това, което стана.

— Не зная какво си направил ти! Няма нужда да знам! Всичко, до което се докосне тази фамилия, се превръща в едно и също! Щом като намерим нещо красиво, нещо, заслужаващо обич, ние го превръщаме в гнусота или го убиваме. Ти си убиец, Виктор, точно каквато съм и аз, защото го обичах, както и тези глупави детективи, защото са ти повярвали!

Виктор се потеше. Той блъсна Али назад на облегалката и каза:

— Чакай една минута, по дяволите. Ще спреш ли за минута?

Али се обърна. Лицето ѝ бе обляно в сълзи.

— Не искам да слушам, Виктор. Не искам да чуя. Вече няма никакво значение.

— Ще чуеш, искаш или не искаш — каза Виктор. — Достатъчно време търпях и теб, и Фреди, и Тес. О, за вас е чудесно! Разбира се!

Можете да идвате и си отивате, както ви се иска и да си събирате дивидентите, когато ви потърбват. Но кой мислите, че поддържа целия този бизнес? Кой, по дяволите, остава до четири часа сутринта да изработва финансовата политика и данъчната структура, и планирането на инвестиции?

— Сигурна съм, че вършиш чудесна работа — пошепна Али. — Да не искаш писмено потвърждение?

— Хайде, Али, не се прави на много умна. Истината е, че един от моите шест детективи проследи този твой приятел и разбра, че е известен продавач на наркотици. Излежал е една присъда в затвора във Ванкувър за продажба на наркотици и после е дошъл тук.

— Господи, Виктор, знаех всичко това — каза Али. — Но той не беше убиец. Не трябваше да плати със смъртта си за това, което е направил.

— Не, не трябваше. Но когато си срещу закона и реда, трябва да си готов за рискове. Освен това той вършеше по-голямо зло, като ходеше с теб.

Колата за бърза помощ пристигна, светлините се въртяха, сирените свиреха и спряха на улицата. Задните врати се отвориха и двама санитарии в бяло избързаха с носилката. Тълпа от любопитни се бе събрала на ъгъла и двама полицаи я задържаха.

— Той дори не знаеше коя съм до днес — каза Али уморено.

— И все още искаше да се среща с теб?

— Разбира се, че искаше. Какво си мислиш?

Виктор бръкна във вътрешния си джоб, за да извади кутията с пури. Взе една и я постави между устните си. Изглеждаше замислен.

— Мислех си само, че ако знае коя си, ще те остави. Ще разбере отговорността. Това е негова грешка. Ако си известен престъпник, не можеш да очакваш... разбираш ли, да се свържеш с известни хора като нас.

Али се обърна и го изгледа.

— Хора като нас?

— Разбира се — каза Виктор. — Можеш ли да си представиш какво биха писали вестниците, ако се беше разчуло, че ти ходиш с престъпник, продавач на наркотици? Можеш ли да си представиш какво би направило това за нашето име в обществото и за нашата фармацевтична компания? Али, ти притежаваш единадесет процента

от „Хейман Дръгс“. Не разбираш ли какво щеше да означава това за бизнеса, ако се беше разчуло?

Али отметна назад меката си руса коса. Уличните светлини я докосваха с пламъци от бледо злато.

— Виктор, това е моят живот — каза тя тихо. — Какво правя с живота си, няма нищо общо с „Хейман Дръгс“ или с „Корнелиус ойл“, или с който и да било друг.

— Ето къде изцяло грешиш — каза Виктор, като запали пурата си.

— Какво искаш да кажеш? Не мога да легна с някой мъж, защото на някаква тъмна компания за лекарства в Индиана не ѝ харесва? Или защото ти не одобряваш?

Виктор кимна. Главата му бе така обгърната в дим, че за момент изглеждаше, сякаш няма глава. После климатичната инсталация на лимузината изчисти въздуха и откри неговото сериозно розово и потно лице.

— Ти си една много богата млада дама, Али. Ти не си забогатяла от работа, а по рождение. Няма нужда да правиш нищо — нито по-рано, нито сега. Но никой не получава нищо, без да заплати, а като отплата за твоето богатство ти трябва да се държиш разумно спрямо всеки, на когото животът зависи от теб. Когато легна с продавача на наркотици, ти постави на риск работата на всеки един от „Хейман Дръгс“. Постави на риск милиони долари. И твоето име, и моето име, и името на баща ти можеше да бъде замесено в скандала от вестниците.

Али седеше в удобното меко кресло на колата. Тя каза:

— Предполагам, че за теб няма значение, че Дестри е мъртъв.

— Разбира се, че има. Не искам да те виждам наранена.

Али обърна очите си към него.

— Не бива да говориш такива неща, освен ако наистина им вярваш.

— Разбира се, че им вярвам.

— Но ти знаеше, че полицията ще го търси. Ти си им съобщил следата.

— Казах ти защо. Трябваше да действам в интерес на всички.

— Но това не беше в интерес на Дестри.

— Разбира се, че не. Той беше гнилата ябълка.

— За такъв ли го мислеше?

— Разбира се. Знам, че ти не можеш да го видиш по този начин, но...

— Ти си съвсем прав, че аз не мога да го видя по този начин. Какъвто и да е бил, за какъвто и да си го мислил, ти нямаше право да го съдиш. Как можеш да седиш тук и да решаваеш дали един човек ще живее или не, без да се отвращаваш от себе си, това не мога да си го представя.

Гласът на Али трепереше и тя отново се разплака.

— О, Виктор — каза тя, — ти си такава глупава свиня. Ти си такава сляпа и глупава свиня.

Виктор беше смутен от нейните сълзи, но не отговори. След малко попита:

— Да те заведе ли някъде?

Тя се обърна към него със зачервените си очи и каза:

— Когато те гледам сега седнал тук, аз наистина разбирам защо всички хипита са дошли в Сан Франциско. Ти си на двадесет и четири години, Виктор, а всъщност си вече старец. Изживял си целия си живот за двадесет и четири години и сега вече не е останало нищо за теб. Хипитата поне са дошли тук да търсят някаква надежда.

Виктор извади носна кърпа и изтри челото си. После натисна копчето на вътрешния телефон и каза на шофьора:

— Джордж, моля те, при Марк Хопкинс. Имам среща с Голдбърг. Шофьорът подкара колата.

Али каза:

— Може да ме заведете до Бранан стрийт първо и след това до летището.

Виктор погледна часовника си, покрит със злато и платина.

— Минава девет часът. Моята среща е за девет и половина.

— Виктор, ти днес уби моя любим — продължи Али. — Не смяташ ли, че можеш да събереш малко човещина и да ме закараш до летището?

— Не разбирам.

— Не разбираш?

— Ти каза, че съм убил любимия ти. Искам да кажа — да, Али, аз подказах на полицаите, но в никакъв случай не можеш да кажеш, че аз съм го убил.

Али каза спокойно:

— Нямам предвид, че ти лично си го убил с твоите две ръце. Аз съм тъжна, Виктор. Ще ме заведеш ли, моля те, вкъщи?

Виктор стисна устни и едва сдържа отегчението си. Още веднъж погледна часовника си и натисна копчето на вътрешния телефон.

— Джордж, карай до Бранан стрийт и после до летището.

Лимузината направи несръчно обръщане през улицата. Макар Али да не искаше да гледа, не можа да избегне санитарите, които сваляха носилката и я изнасяха през вратата покрай стената, където се бе скрила една котка. Тялото бе покрито със син чаршаф, цвета на сълзите според картите на Таро.

— Имаш ли достатъчно пари? — попита Виктор.

Галина стоеше безмълвна до нея, когато тя се обади на Ренди. Секретарката му я остави да чака почти пет минути, но най-после стигна до него.

— Али? — каза той със странен, напрегнат глас, който веднага я обезпокои.

— Ренди — каза тя. — Става дума за Дестри.

Настъпи неприятно мълчание. После Ренди каза:

— Знам. Преди десет минути ми се обади капитанът на детективите.

— Ренди, това беше убийство! Той не направи нищо! Просто отвори вратата и те започнаха да го тормозят и после го застреляха!

Ренди не отговори.

Али продължи:

— Заклевам ти се, Ренди. Той дори не ги заплаши! Те се опитваха да изкарат, че той е извадил нож, но този нож не беше негов. Ренди, мога да се закълна за това в съда!

Отново настъпи мълчание.

— Ренди? — попита Али.

— На телефона съм.

— Има ли нещо, което не е наред? Ти не казваш нищо.

— Няма нищо — въздъхна той.

— Не можем ли да направим нещо? Не можем ли да дадем тези детективи под съд?

Ренди се колебаеше.

— Мисля, че бихме могли, но при нормални обстоятелства. Може би сама можеш да го направиш. Страхувам се, че не можеш да разчиташ на мен.

Али се намръщи. Едва можеше да повярва на това, което й казваше.

— Да не разчитам на теб? Не разбирам. Какво искаш да кажеш с това да не разчитам на теб?

— Всичко е много просто — каза Ренди. — Обади ми се един човек, освен самите детективи. Казва се Лупино, а това е име, което е по-добре да не знаеш. Каза няколко доста заплашителни неща за Дъглас.

— Ренди... — продължаваше Али.

Гласът на Ренди беше дрезгав от страх и унижение.

— Али, съжалявам. Не знам какво друго поведение да имам. Ще ти кажа самата истина, а тя е, че се страхувам.

Али прокара ръка през косата си в отчаяние и немощ.

— О, Ренди — каза тя просълзена.

— Прости ми, скъпа — помоли я той. — Обичам те, но ти знаеш какво означава Дъглас за мен. Ние сме заедно от дълго време, Дъглас и аз, и ако се случи нещо, не мисля, че ще има за какво да живея.

— Ренди — плачеше тя. — Ти знаеш, че аз те обичам. Знаеш, че няма защо да ме молиш. Аз винаги мога да ти простя. Винаги.

Настъпи мълчание и после той каза:

— Потърси друг адвокат, ако можеш. Опитай се да постигнеш някаква справедливост. Но, моля те, не се опитвай да ме замесваш.

— Не знам, не съм сигурна — продължи тя.

— Но опитай — настояваше той.

Тя поклати глава. Беше много разстроена, за да говори. Продължаваше да вижда този последен момент, когато Дестри се удари в стената и се завъртя, като че ли вечно ще се върти, върти и пада, до края на живота й.

— Пази се, Ренди, пази се, моля те. Довиждане. — И така премина последният момент, в който някой с името Корнелиус е говорил на един Фийлд, петдесет и осем години след като Джек Фийлд беше стъпил на парахода „Галвстън Бей“.

Галина прегърна Али и пошепна:

— Не плачи, хайде. Богатите момичета не плачат.

Рано на другата сутрин тя пристигна във Вашингтон, окръг Колумбия, със специалния самолет на бизнесмените. Когато сянката на самолет 707 пробяга над Потомак на път за летище Дълес, тя седеше до прозореца, опитваше се да поправи грима си и огледалото ѝ показва колко празна и безизразна изглеждаше.

„Чудя се коя съм и какво правя тук“, мислеше си тя.

Имаше само ръчен багаж и за петнадесет минути беше извън летището. Денят щеше да бъде горещ. Синьо-сивата мараня постепенно се разсейваше от утринното слънце, а радиоапаратите на такситата съобщаваха, че се очаква температура към деветдесет и шест градуса по Фаренхайт.

Уморена и без никаква мисъл, тя седеше в таксито, докато то я караше през реката, покрай бялото острие на Паметника на Вашингтон. Шофьорът на таксито, черен мъж с очила, каза:

— Там е Белият дом, наляво от вас.

Тя кимна и отговори:

— Благодаря.

Беше обядвала тук по времето на Линдън Джонсън, когато той се опитваше да се държи добре с по-богатите и по-влиятелни републиканци. Линдън Джонсън я бе нарекъл „най-красивата от фамилията Корнелиус“. А Али се беше пошегувала: „Може да ме хванете за ушите, ако искате“.

— Пристигнахме, лейди — каза шофьорът и спря пред хотел „Медисън“ на Петнадесета улица, Али му плати и излезе. На тротоара имаше много хора и слънцето ги огряваше като парчета огледало.

Портиерът повдигна шапка и каза:

— Добро утро, госпожице Корнелиус. Надявам се, че сте добре.

Тя кимна почти незабележимо и влезе във фоайето. Група японски бизнесмени стояха там в светлосините си шлифери, със съвсем нови чанти. Али отиде на рецепцията и се записа.

— Много съжалявам — каза чиновникът. — Научих за вашия баща, госпожице Корнелиус, наистина съжалявам.

Придружена от един служещ, тя мълчаливо се качи до своя апартамент. Знаеше, че няма да може да се сдържи дълго и когато

служителят започна да ѝ обяснява как да оперира с нощните лампи, телевизора и шкафа с напитките, тя му даде двадесет долара и каза:

— Моля, вървете си. Много съм уморена.

Той се поклони и изчезна.

Тя падна по лице на кревата и почти петнадесет минути плака горчиво с дълбоки, мъчителни хълцания. После постепенно почувства как шокът и отчаянието намаляват и тя лежеше там, в брилянтната слънчева светлина, която си играеше по леглото, опитваше се да успокои мисълта си и да отпусне тялото си. Вече знаеше, че няма да може да тъжи за Дестри твърде дълго. Но дали ще може да открие себе си, бе друг въпрос. Вчера, на онази площадка, тя бе загубила нещо повече от един любим.

Спа около три часа и денят премина. В пет и половина, когато слънцето огряваше другата стена, тя се изкъпа и изми косата си. После седна на края на леглото и с едната кърпа навита около главата, а другата — като саронг тя взе телефона и се обади на Клайд.

— Ало?

— Клайд, ти ли си?

— Да. Кой се обажда?

— Али. Аз съм във Вашингтон.

— Али! Не познах гласа ти. Какво правиш тук? Чух от Фреди и Тес, че си в Сан Франциско.

— Бях там, но до тази сутрин.

— Какво има? Гласът ти е странен.

Али прехапа устни. Не искаше да плаче по телефона. Само каза:

— Случи се нещо лошо. Сега не мога да ти кажа. Можеш ли да дойдеш тук за вечеря?

— В „Медисън“?

— Да. Ще запазя маса в ресторанта.

— Чудесно. Нека да бъде за седем и половина. Сигурна ли си, че се чувстваш добре?

— Аз съм окей — отговори Али. — Днес си починах и се чувствам малко по-добре.

— Окей. Ще се видим по-късно. Грижи се за себе си.

Али постави слушалката на място. В голямото огледало срещу нея тя се виждаше седнала на леглото, обвита в хавлиени кърпи, бледа и отслабнала като портрета на жена, която никой не обича. Клайд беше

може би единственият човек, който можеше да ѝ окаже някаква помощ. Това бе ирония на съдбата, защото, ако зависеше от фамилията Корнелиус, тя въобще нямаше да знае за съществуването на Клайд. Те говореха за него като за някакъв неприятен грип или безстопанствено куче, което никой не можеше да махне от пътя си. А това, което най-много ги дразнеше, беше неговият успех. Той беше наследил най-добрите качества на баща си за правене на пари и макар че не беше близо до лигата на милиардерите, беше бърз и ефективен мениджър и макар и двадесет и една годишен, бе равностоен партньор с много добрия дилър Улрик Шрьодер във фирмата „Соренсенс фаст фууд“.

До шестнадесетгодишната си възраст Али не знаеше, че има брат. Тогава съвсем случайно беше видяла баща си в ресторанта на хотел „Риц-Карлтън“ в Бостън с едно странно младо момче — с тъмна къдрава коса и славянско лице. Те си говореха съсредоточено по време на обяда. Али беше на пазар с една приятелка от Кеймбридж и тъй като и двете ѝ приятелки бяха на диета, поръчаха си миди и салата. Когато влязоха в ресторанта, там беше Джон Корнелиус, баща ѝ, зачервен и щастлив, заедно с това чудно момче. Тя си спомни как отиде право при баща си и изражението на лицето му, когато каза:

— Здравей, татко. Трябва ли да се запозная с това момче?

Джон Корнелиус бе станал, бе поставил ръката си на рамото на момчето и бе казал със сериозен тон:

— Али, това е твой брат.

Отначало това я шокира и нарани, но след два дни баща ѝ прекара един следобед с нея в Ню Йорк, пиха чай и ѝ обясни всичко за Клайд и защо го е пазил в тайна. Когато мислеше за Клайд, тя винаги си спомняше този момент.

— Някога обичах едно момиче на име Мара — беше казал баща ѝ. — Тя беше много красива и ние имяхме любов. Не искам да кажа, че обичах майка ти по-малко или че не обичам майка ти сега, но когато пораснеш, сама ще разбереш, че любовта има различни форми и че е възможно да обичаш повече от един човек едновременно, макар и не по един и същи начин. Прекъснах връзките си с Мара, когато умря Клара. Нямаше никаква възможност, не бях в състояние да продължа. Майка ти подозираше какво се бе случило и аз самият се чувствах виновен, защото бях в прегръдките на Мара, когато Клара е била убита. Трябваше да минат много години, докато преодоляя чувството

за тази вина. Но Мара беше бременна от мен и когато момчето се роди, тя ми писа и ми разказа какво е станало. Аз ѝ изпратих пари и издържах момчето и сега той е пораснал. От време на време го виждам и той е момче, с което се гордея. В много отношения прилича на теб.

— Но защо го държа в такава тайна? — беше попитала Али.

Баща ѝ каза унило:

— Майка ти настояваше ти никога да не научиш. Аз трябваше да се съглася. Но сега сама разбра и аз искам да се запознаеш с него. Той знае за теб.

Първата официална среща с Клайд беше организирана от баща ѝ. Те обядваха в Ню Йорк. Този ден валеше сняг и около цялото това събитие имаше нещо нереално. Али едва можеше да повярва, че цели шестнадесет години тя е имала брат и не е знаела. Отначало беше ядосана на баща си, но когато поприказва с Клайд и видя, че той се радва и е стабилен и щастлив, тя разбра, че ако някой е виновен за този абсурд в техните отношения, това е майка ѝ. Али веднага се влюби в Клайд и така си остана завинаги.

Не беше виждала Клайд шест месеца и когато той влезе в бара на хотела в добре огладения си сив костюм с бяло цвете на ревера, тя с удоволствие забеляза, че не се беше променил. Беше загорял от слънцето и малко напълнял, но пак си беше същият Клайд Малински, който беше седял срещу нея на масата през онзи ден в Ню Йорк, когато снежинките се блъскаха в прозореца на ресторанта и той ѝ обясняваше, че иска да стане богат като баща си, но без ничия помощ.

— Клайд — каза тя и той се наведе и я целуна. — О, Клайд, толкова е хубаво да те видя.

Той седна и ѝ се възхити. Беше сплела косите си нагоре както той я харесваше и носеше синьо-розова вечерна рокля от шифон с дълбоко деколте, което откриваше малко гърдите ѝ. Около врата ѝ имаше три плътно прилепнали златни колиета, а на ръката ѝ осем златни гривни, всички различни, поръчани при „Картие“.

— Всеки ден ставаш все по-красива — усмихна ѝ се той. — Искаш ли още едно питие?

— Засега ми стига. Не искам да започна да пия.

— Да не би да се страхуваш, че няма да можеш да спреш?

— Страхувам се, че може да се разплача.

Той бръкна във вътрешния си джоб и извади кутия с цигари.

— Каза, че нещо ужасно се е случило. Ще ми кажеш ли какво?

— Бих искала една цигара.

Когато той се присегна да запали цигарата ѝ със своята китайска запалка „Ермес“, тя изпусна дим и започна да разказва. Той я гледаше замислено с тъмните си очи, докато тя му разправяше за своите преживявания с хипитата в Сан Франциско и за кратката любов с Дестри, която завърши с неговата смърт. Тя не се разплака, но когато свърши разказа си, вдигна ръце към лицето си, сякаш се опитваше да се убеди, че не тя, а Дестри е умрял там, на Телеграф хил.

— Много ли го обичаше? — попита Клайд.

— Въпросът не беше, че го обичах — отговори Али. — Мисля, че го обичах. Можех да го обичам дори повече. Но начинът, по който бе убит... като че ли дразнеше Виктор и обществото. Дори и да не го бяха убили, той щеше да бъде затворен за притежаване на наркотици и аз нямаше да го видя повече.

Клайд пиеше „Блъди Мери“. Той преглътна и каза:

— Това ми напомня за нещо, което татко обичаше да казва.

— Какво? — попита Али.

— Цялата тази история. Начинът, по който е било убито твоето момче. Татко обичаше да казва, че е опасно да пресичаш пътя на някой от семейство Корнелиус.

— Но татко беше един Корнелиус.

— Като начало беше. Но след любовта му с мама и след мен той беше остракиран. Ти знаеше много добре. Обичаше да казва, че никога не е успял да достигне до истинското светилище на фамилията. Разрешили му да управлява „Корнелиус армаментс“, но всички главни решения се взимали от Роди, дядо и Дейвид Букбайндър. Татко беше винаги настрана.

— Но те не са били опасни, нали? Имали са много власт, но не биха убили някого.

— Дали не биха? Не зная, не съм сигурен напълно. Но татко често казваше колко било странно, че в историята на семейството всеки, който е бил някаква пречка, е завършвал със смърт или е бил разсипан, понякога даже се чудя за татко.

— О, Клайд, не може да мислиш, че...

— Не знам. Нямам никакви доказателства. Но мисля, че много лесно се организира нещастен случай с хеликоптер, ако имаш

съответните връзки.

Али започва да хапе пръстите си.

— Не мога да повярвам на такова нещо. Прилича ми на някаква детективска история.

— Зная, че е абсурдно — каза Клайд. — Изглежда абсурдно само по себе си. Но татко винаги казваше, че дядо и Дейвид Букбайндър са били такива хора, че е трябвало винаги да им казва да.

— А татко имаше за какво да им се сърди. Начинът, по който са се отнесли с него, когато е умряла Клара, начинът, по който мама се е отнасяла с него...

— Разбира се, това, което казваше, трябва да е било само лоши спомени. Но той винаги повтаряше за Букбайндър и защо е трябвало да си даде оставката и че ако успее да намери факти, ще му покаже какъв вкус има неговото собствено лекарство.

Главният келнер на ресторанта дойде и им съобщи, че масата им е сервирана. Те отидоха и седнаха. Клайд поръча половин бутилка шампанско като начало. Ресторантът беше препълнен както винаги и на всяка маса блещукаше свещ.

Когато си дадоха поръчката, Клайд каза:

— Нямам никакви доказателства за това и може съвсем да не съм на прав път. Но когато в 1954 година Букбайндър си даде оставката, не беше само поради старост, както си мислеха всички.

— Защо не? Той трябва да е бил към седемдесетгодишен.

— Той беше, но все още бе активен и напълно подходящ. И още нещо. Напусна точно преди една важна сделка с петрол в неутралната зона на Кувейт и цялата тази работа попадна в ръцете на Гети. Татко каза, че някой е свързал името на Дейвид Букбайндър с едно убийство, извършено преди тридесет години. Очевидно беше чиста случайност. Един от онези писачи, които обикалят и вземат интервюта от стари хора, отишъл в горите на Пенсилвания и говорил с някакъв старец и изведнъж, виж ги, старецът казал, че ще наруши мълчанието си след всичките тези години и ще каже кой е извършил едно известно престъпление в тази местност.

Али изпи шампанското си.

— Клайд — каза тя, — всичко това ми изглежда съшито с бели конци.

— Така е — настояваше Клайд. — Съшитото е с бели конци. И татко казваше така, но точно за това му вярваше. Той казваше, че е толкова наивно, че никога никой не би могъл да го измисли. Просто трябва да е било вярно.

— И убиецът е бил Дейвид Букбайндър? Така ли?

Клайд поклати отрицателно глава.

— Не е било чак толкова очевидно. Писачът успял да изнамери сестрата на убиеца, която живеела в Питсбърг или някъде там. Тя си спомняла кой му се обадил този ден в 1920 година и му дал тази работа. Така писачът намерил човека, който възложил убийството, и доколкото татко знаеше, той разказал всичко.

— Какво искаш да кажеш, че Дейвид Букбайндър е бил наемен убиец? — попита Али с въпросителен поглед.

Клайд поклати глава.

— Не точно, но според татко той е бил свързан по някакъв начин с такива хора. Не зная как, с кого или защо. Но татко казваше, че ако събереш хората, които са попречили с нещо на дядо, ще се изненадаш колко много от тях са умрели от неестествена смърт.

— Но Дейвид Букбайндър е мъртъв сега — каза Али. — Как може това да има нещо общо с Дестри.

— Защото аз го чувствам — отговори Клайд. — Защото чувствам, че каквото става с обикновените убийци, същото става и с организациите. Като решиш, че богатството и силата са по-ценни от човешкия живот, ти ще продължаваш да унищожаваш всеки, който те заплашва или провокира.

— Клайд — каза Али нежно, — нали не започваш да страдаш от параноя заради това?

Клайд набоде на вилицата си малко месо от рак.

— Може да ти се струва така. Но нека да ти кажа за някои други хора, които са дразнели „Корнелиус ойл“, или за някои от свързаните с тази компания корпорации. Андрю Бейли или „Инкорпорейтед електрикс“, той умря в една престрелка през 1936 година, Дач Шулц, един от главните мафиоти също умира в една престрелка през 1935 година. И последният, когото съм открил, е Хенри Ф. Престън, който се опитал да даде под съд „Корнелиус ойл“ за замърсяване на морските води през 1961 година. Той умира при една „случайна“ престрелка в дома му в Джаксънвил.

— Не знам защо не кажеш на някого за всичко това — каза Али.

— На кого? — изръмжа Клайд. — На правителството? На полицията? Може да не съм на прав път и само да гоня призраци. Но ако съм прав? Колко време ще трябва на отряда унищожител да се залови с мен?

Али свърши с агнешкото месо и остави вилицата си.

— Клайд — каза тя. — Не искам да те възпитавам, но не смяташ ли, че твоите чувства към фамилията Корнелиус те карат да мислиш всички тези неща? Може би не е нищо повече от чиста случайност.

Известно време Клайд яде мълчаливо. После погледна нагоре и каза:

— Сигурна ли си, че Виктор няма нищо общо със смъртта на твоя приятел? Съвсем сигурна ли си, че той не е платил на тези детективи няколко стотици долара, за да го ликвидират?

Али го изгледа втренчено за момент и после сведе очи.

— Е? — попита Клайд.

— Не — отговори Али с дрезгав глас. — Съвсем не съм сигурна.

Клайд посегна през масата и хвана ръката ѝ.

— Точно така чувствам и аз — продължи той. — Нямам никакви доказателства, само догадки и слухове, но от това, което зная за дядо, Родерик и Виктор — не бих го сметнал за невъзможно. Това е то.

— Мислиш ли, че трябва да кажем на Фреди и Тес?

— Не зная. Не мисля, че трябва. Тес е окей, но Фреди е с единия крак в единия лагер, а с другия — в другия лагер. Дори и Тес е малко лекомислена. Не смятам, че ще вземе този проблем на сериозно.

— Е, тогава какво ще правим? — попита Али. — По какъв начин ще научим повече?

— Не зная — отговори Клайд. — Не зная какво да правя. Понякога мисля, че цялата тази идея е съвсем глупава, но колкото повече мисля за нея, толкова по-вероятна ми се вижда.

— Опитвал ли си се да говориш с Ема? — попита Али.

Той поклати отрицателно глава.

— Вече не се срещам с Ема. Преди около месец се разделихме.

— Съжалявам.

— О, това трябваше да се случи. Липсваше взаимно уважение.

Келнерът донесе чиния със замразено суфле от кестени за Клайд и той започна да го яде. Али си бе поръчала само чисто кафе.

— Не е чудно, че си напълнял — каза му тя.

— Не е от храната. Не правя физически упражнения. Закован съм за писалището по четиринадесет часа на ден. „Соренсен“ непрекъснато се разширява. Знаеш ли, че сме втората по големина фирма за доставка на месо за хамбургери в целия регион?

Тя се усмихна.

— Не, не знаех, но съм впечатлена.

— Знаеш ли, винаги си мисля колко е жалко, че сме роднини.

Тя не отговори, но почака той да продължи.

— Това, което имам предвид — обясни Клайд, — е, че ние винаги се разбираме така добре. Ти си първият човек, на когото говоря за този Букбайндър. Това беше вътре в мен затворено, а когато не можеш да кажеш какво мислиш, чувстваш, че ще полудееш.

— Ти не си луд. Може да грешиш, но не си луд.

— И аз мисля така.

Той обра всичкото суфле и се облегна на стола.

— Вкъщи ли се връщаш?

— Вкъщи? Майка ми е още в Европа. Няма смисъл.

— И ти се отказа от Сан Франциско завинаги?

— Не съм сигурна, но така мисля. Когато отивах там, имах една мечта — каква съм и каква бих могла да бъда. Но това беше само мечта. Виктор се появи и ме разбуди.

— Мисля, че Виктор е абсолютен червей — каза Клайд. — Той лази навсякъде още откакто е проходил и проговорил и никога не е имал смелостта да застане на собствените си два крака.

Али се намръщи.

— Може би не трябва да сме така строги с него. В края на краищата той е единственият, който държи целия бизнес и непрекъснато ни го напомня.

— Това не е вярно. Ако някой държи целия бизнес, то това е Силия. Татко казвал ли ти е някога за Родерик и за самолета?

— Мисля, че не.

— Подсети ме да ти разкажа някой ден. Това е мъчителна история. А сега кажи... искаш ли едно бренди? Чувствам се някак уморена.

Той я погледна отблизо.

— Горе?

Тя кимна. Очите ѝ бяха замъглени и мъждукащата свещ в средата на масата ги правеше блестящи като лунни камъни под вода.

— Али... — каза той.

Тя стисна ръката му по-силно.

— Ако не искаш да дойдеш — каза тихо тя, — само кажи не.

— Сигурна ли си, че искаш да дойда? — попита той.

Тя отново кимна.

Клайд дръпна ръката си и посегна за цигарите. Той даде една на Али и двамата запалиха. Тя пуши нервно няколко мига и после каза:

— Предполагам, че не трябва да мисля за такива неща. Сигурно мислиш, че съм още в шок.

Той поклати глава.

— Не, не мисля така.

— Като че ли не одобряваш?

— Не, аз съм много развълнуван.

— Развълнуван!

Той се наведе над масата.

— Влюбих се в теб още първия ден, когато те видях. Никога не съм очаквал и ти да имаш същите чувства към мен.

— Не предполагаше ли?

Той извади цигарата от устата си.

— Как бих могъл, аз почти не те виждам.

— Да — каза тя несигурно, — изглежда, че ние двамата сме неудачници. Двете птици със странни пера, които държат една на друга.

— Ти не си неудачник.

— Аз съм имала сестра близък, която почина. Ти не знаеш колко това ме прави неудачник.

Али подписа сметката, те напуснаха ресторанта и влязоха във фоайето на хотела. Навън беше паркиран автобус и в хола влизаха японски туристи. Една дама с наметка от визон и с малко кученце в ръка се оплакваше на очилатия си мъж, че било топло. Най-сетне той изръмжа:

— Милдред, аз не съм Господ. Ако искаш да стане студено, помоли се на него.

Али и Клайд отидоха до асансьора. Те нито се бяха хванали за ръцете, нито се поглеждаха.

Али отключи вратата на своя апартамент и те влязоха. Завесите бяха спуснати и камериерката беше отметнала завивките. Али захвърли обувките си и отиде да пусне телевизора.

— Искаш ли някаква напитка? В барчето има всичко. Ключът е в чекмеджето.

Докато Клайд сипваше бренди в две чаши, тя отиде до прозореца и погледна навън в тъмната нощ. Приглушеният шум от колите се смесваше с шума от климатичната инсталация. Тя се чувстваше възбудена в очакване на нещо хубаво.

Беше десет часът, време за новините. Имаше протест срещу дискриминацията в училищата в Мериленд и някакъв служител се опитваше да обясни своята политика на сърдитите родители. Един каза:

— Не е естествено. Просто не е естествено.

Али се върна. Разкопча вечерната си рокля и тя се спусна на земята като синьо-розов облак. Клайд седеше на ръба на леглото с чаша бренди в ръка, тя отиде до него по сутиен и бикини и обърна гърба си.

Той изглежда гърба и бедрата ѝ.

— Би ли го разкопчал? — помоли тя.

Той посегна и разкопча сутиена ѝ, гърдите ѝ се освободиха, той ги обхвана с ръцете си и почувства тяхната тежест. Тя се обърна към него и сложи ръцете си на раменете му. Той целуна гърдите ѝ, отначало леко и нежно, но после по-силно и по-силно, докато тя едва можеше да издържа. Почти насила съблече палтото му, после махна връзката и ризата му. Ръкавът на ризата се скъса, но никой от двамата не обърна внимание. После тя изрита обувката му и разкопча колана на панталоните му. И двамата бяха задъхани, когато се вкопчиха един в друг и се притискаха все по-силно и по-силно, докато накрая тя извика. Тя искаше да бъде толкова хубаво, че да боли, и то така болезнено, че да бъде хубаво.

— Али... Али... — викаше Клайд, но след това започна лудешко целуване и любов между двама души, които искаха да удавят любовта в своята страст.

Когато всичко свърши, те лежаха един до друг, потни, задъхани, освободени и ужасени от това, което бяха направили. Али се зави в покривките, а Клайд изтриваше потта от лицето си.

— Предполагам, знаеш, че вече сме прокълнати за ада — каза тя. Той се изкашля.

— Ти наистина ли вярваш в това?

— Защо не? Обичам да мисля, че на небето има някаква награда за доброто. Така че трябва да има и наказание за греха.

— Така ли те научиха в Сан Франциско?

— Те не проповядват нищо друго, освен любов и опрощение. В това не влиза увиването на фасове и краденето на книги.

— Не ти ли казаха как да се бориш срещу кръвосмешение? Али седна и дълго гледа Клайд.

— Не използвай тази дума. Тя не може да изрази всичко.

— Така се нарича, нали?

— Не, това е любов, не е кръвосмешение.

Той стана и вдигна палтото си от пода.

— Искаш ли цигара?

Тя го гледаше как извади две цигари от пакета и ги запали.

— Бих желала да не говориш така. Ние само наполовина сме роднини и даже не си приличаме.

— Силия смята, че си приличаме.

— Не ме интересува какво мисли Силия. Силия е една властна стара проклетница.

Клайд седна на леглото и подаде цигарата на Али.

— Не е важно толкова какво мисли Силия — каза нежно той. — А какво мисли законът. За това не можем да бъдем арестувани.

Тя лежеше и наблюдаваше как пушекът се издига към тавана.

— Като че ли се опитваш да ме накараш да се чувствам виновна — каза тя.

— Искам просто да разбереш проблемите.

— Ако аз те обичам, това проблем ли е?

— Не, сам по себе си.

— Но е проблем, ако някой научи?

Той кимна.

— Може би трябва да решим да не се виждаме.

— Ти би ли могъл? — попита тя.

— Какво?

— Да не се виждаме след това, което се случи?

Той вдигна рамене.

— Това няма никакво бъдеще, нали?

— Аз не питах това.

Той отново стана и отиде до прозореца. Тя наблюдаваше широкия му гръб и стройните бедра. Тялото му беше на мъж, който още не е достигнал зрялост — все още слаб и добре сложен, но постепенно наеддряващ в раменете и бедрата.

— Много лесно мога да те заобичам така, че никога да не те пусна — каза простичко той. — Казах ти вече, че се влюбих в теб още в деня, когато те видях за първи път. И от тогава те обичам. Винаги ми се е струвало, че имаме да споделяме много тайни и твърде много си приличаме. След като те срещнах, винаги мечтаех за теб. Понякога мечтите ми са били сексуални. А сега всъщност направихме всичко да се сбъдне и това беше сто пъти по-хубаво от всички мечти. Тук обаче е бедата. Както всичко друго, нали? Прекалено е хубаво, за да бъде вярно. Не може да се осъществи и ние и двамата знаем, че не може.

Настъпи дълго мълчание. После Клайд отново дойде до леглото и седна до нея. Тя нежно започна да го гали.

— Да — каза тя. — Ти си прав.

Отидоха до гробищата, където бе погребан баща им. В своето завещание той бе пожелал да бъде погребан във Вашингтон, в града, в който бе домът му след смъртта на Клара в 1945 година.

Гробищата бяха на един засенчен с дървета склон, недалеч от аутобана, и когато пристигнаха рано сутринта, железните врати токущо бяха отворени. Беше съвсем свежо и поляните блестяха в роса, но денят щеше да бъде пак горещ и влажен.

Али беше с обикновена черна рокля и с шапка с воалетка. Клайд носеше тъмен костюм с черна връзка. Те не проговориха, докато вървяха по пътеката, покрита с чакъл до върха, където беше гробът на баща им.

Надгробният камък беше мраморен с надпис „Джон Ф. Корнелиус, 1917–1967, любим съпруг на Айрин“.

Те спряха в сянката на шумящите дървета. Али коленичи и положи свежи хризантеми между предишните цветя, които вече бяха увехнали.

— Още не мога да свикна — каза Клайд. — Просто не мога да повярвам, че той е тук.

Али не отговори. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. За момент тя си спомни деня на пързалката, когато обикаляха с баща си и се смееха, а слънцето беше като оранжева светлина в зимното небе.

Клайд погледна настрани надолу по хълма над вкаменените надгробни камъни, прозиращи в синкавата мъгла, която идваше откъм река Потомак. Той беше отчаяно самотен след смъртта на баща си и идването тук не му помагаше. Преди три години майка му получи увреждащ я удар и оттогава беше в санаториум. Виждаше я по един път месечно, но с времето забеляза, че си търсеше извинения да не ходи на посещение. Беше много потискащо. Пристигаше винаги с цветя и книги и я намираше винаги парализирана, увита в одеяла. Не можеше дори да му се усмихне, когато влизаше в слънчевата ѝ стая. Баща му беше за него силата и куражът още от времето, когато беше съвсем малък. И мисълта, че този горещ и действен мъж лежи тук, в тези гробища, беше за него повече, отколкото можеше да понесе.

— Ти не смяташ, че сме го разочаровали, нали? — попита Али.

Клайд вдигна рамене.

— Не, не сме го разочаровали. Той разбираше любовта, не мислиш ли? Той разбираше този вид любов, която другите не разбираха. Може би затова е тук сега, защото обичаше някой друг, а не тези, които трябваше да обича.

— Бих желала да мога да му разкажа сега за Дестри.

— Вероятно ще ти каже същото, което ти казах аз.

— А какво е то?

— Щеше да каже, че е лош късмет, ако пресечеш пътя на един Корнелиус, и щеше да те накара да оставиш цялата работа на мира.

Али сведе глава.

— Мислех си да отида в някоя редакция на вестник. Може би на списание „Тайм“.

— И какво ще кажеш? Моят приятел наркоман беше застрелян при полицейска разправа и аз подозирам братовчед си. Нямах никакви доказателства.

— Ние знаем за Дейвид Букбайндър.

— Знаем за Букбайндър това, което татко ни е казал. Но татко е мъртъв. Но даже и да бихме могли да го докажем, няма никаква явна

връзка между това, което Дейвид Букбайндър е направил преди четиридесет години, и това, което Виктор прави сега.

— Няма ли правосъдие? — попита Али.

Клайд постави ръката си на рамото ѝ.

— Никакво спрямо богатите. И особено срещу Виктор.

Али погледна към гроба на баща си. Тя искаше да дойде, за да се увери, че той наистина някога е съществувал. Освен неговите писма и снимки това беше сега единственото реално доказателство. Но тя не вярваше, че той е тук, легнал в ковчега със златни дръжки, в сухата земя. Това място беше толкова неподходящо за него.

— Трябва да вървя вече — каза Клайд. — Улрик ще ме чака в десет часа.

Али не се обърна.

— Ще постоя тук още малко. Не знам кога ще мога да дойда пак.

— Заминаваш ли?

— Мисля, че така е по-добре. Ще отида при Фреди и Тес в Лос Анджелис.

Клайд постоя още малко и не каза нищо.

— Наистина те обичам, ти знаеш — каза най-сетне той.

— Зная — отговори Али. — И аз те обичам.

Той като че ли не можеше да тръгне. Повървя малко надолу по пътеката и после спря. Върна се, прегърна я и допря челото ѝ до своето. През воала на шапката лицето ѝ приличаше на сянка в огледало. Той виждаше сълзите ѝ, които се стичаха по лицето ѝ, и беше толкова разстроен, че не можеше да говори.

— Али, обичам те, но не може.

Тя кимна и преглътна сълзите си.

— Моля те, Али, кажи ми, че разбираш. Не е, защото не те обичам.

Тя повдигна главата си и го погледна.

— Ще намеря някой друг — каза тя с изкривена усмивка. Бръкна в чантата си и извади кърпичка. — Сигурна съм, че ще намеря някой друг.

Той хвана ръката ѝ.

— Не ме карай да се чувствам виновен — каза тихо той, а тя пошепна:

— Разбирам, Клайд. Зная, че не можем да продължим.

Тя тъжно се усмихна.

— И ще намериш някой друг?

— Предполагам. Няма да бъде като теб, но някого, когото да обичам.

Той кимна.

— Да, и аз ще направя същото.

— По-добре тръгвай сега — подкани го тя. — Не трябва да закъсняваш за Улрик. Не точно сега, когато имаш такъв успех.

Той повдигна воала и я целуна. Устните ѝ бяха топли, меки и солени от сълзите. После пусна воала и без да каже нито дума, тръгна надолу по пътеката.

Али го гледаше със спуснати ръце и прибрани крака, както се стои в черква. Постепенно той изчезна зад дърветата и тя можеше да види само върха на главата му, после той отмина. Тя си помисли: „Колко малки стават хората, когато си отиват. Те изчезват като в някоя чудна, странна магия и ме оставят сама, но същата“.

Надолу, в гробищата, тя видя една жена в черно, приведена, с красиви виолетки в ръка, как мъчително си проправя път към гроб, над който един бял ангел бе разперил крила.

1976

„Застъпвам се за нещо, от което тази страна сега има нужда повече от когато и да било в своята история. Честно правителство...“

Джон Т. Ръсел
Лос Анджелис, 1976

Г.

Преди да довърши вечерята си, Виктор отмести почти пълната си чиния с риба, взе чашата с шампанско и стана от масата. Ариадна пушеше нервно на другия край на масата и попита:

— Свърши ли?

Виктор кимна.

— Обикновено не вечерям — обясни той кисело. — Направих всичко това заради теб. Ако вечерям, веднага напълнявам.

— Виктор...

— Донеси си чашата — каза ѝ той. — Искam да седна в библиотеката.

Тя погледна към тримата прислужници, които стояха мълчаливо в бледозелената столова, готови да разчистят остатъците от яденето. Тя угаси цигарата си и последва Виктор през двойните врати в полуосветената библиотека.

Той затвори вратата и без да я погледне, каза:

— Не трябваше да идваш. Много съм зает в момента. Бях ти казал, че ще те потърся.

Тя се опита да се усмихне.

— Виктор, дойдох, защото те обичам. Искah да те изненадам.

— Много добре ме изненада — измърмори неблагодарно той, но толкова тихо, че тя не разбра какво казва.

Виктор беше пил почти през целия ден. Голямата му потна и зачервена глава бе стегната в колосаната яка като шунка върху поднос

и просто беше чудно, че наоколо нямаше моркови и картофи за гарнитура. Още със закуската си беше изпил чаша калвадос, после имаше бизнес обяд с една компания за въглища от Пенсилвания, след това сватбено тържество на дъщерята на един евреин, вносител на текстил, и освещаване на новата яхта на приятел в Сенди Барс. Преимуществата на притежаването на самолет бяха, че можеше да хвъркнеш от едно алкохолно мероприятие на друго със съвсем малки прекъсвания.

Сега беше в Спиърмънт, в неговата бяла къща в колониален стил в Кейп Код. Беше пиян и не искаше нищо друго, освен да се освободи от Ариадна. Майка му щеше да пристигне сутринта, а трябваше да приготви петнадесет предложения за инвестиране. Когато Виктор беше пиян, а то се случваше често, той ставаше брутален и спореше с разперени ръце като криле на вятърна мелница. Лицето му бе широко и тромаво като това на баща му, с месест нос. Неудобно седнал в големия кожен стол с официалния черен смокинг и бялата колосана риза, той приличаше повече на фермер от Уисконсин на погребението на чичо си. Всъщност единственото привлекателно нещо беше, че според списание „Форчън“ Виктор беше седемнадесетият най-богат човек в Съединените щати.

Ариадна не седнаше, а се разхождаше край него. Тя не беше богата, дори не бе средно богата. Беше дошла от Лос Анджелис със самолет, което за нея бе скъпо, а вечерята раздразни Виктор. За нея тази вечеря трябваше да символизира разликата между красивите мечти и жестоката реалност.

— Понякога приличаш на дете — опита да се пошегува тя. — Като малко дете, което не знае какво иска. Трябва други да решават вместо теб. Не разбираш ли, че точно затова дойдох.

Виктор се намръщи.

Ариадна беше малко пияна и несигурна, но се държеше. Високо и добре поддържано момиче на двадесет и една години, с лъскави обици, които трябваше да подхождат на блясъка на зъбите и очите ѝ. На пръв поглед можеше да мине за богата, но всеки спечелен цент тя влагаше във външния си вид — дрехи, коса, козметика. Напрежението ѝ я издаваше. Богатите може да имат недостатъци, но никога не бяха напрегнати. Напрежението е за тези, които се борят за своето оцеляване.

През полуотворената махагонова врата прислужниците дискретно подслушваха мърморенето на Виктор и закачките на Ариадна, като че ли това бе радиосериал, който не искаха да изпуснат. Очите им бяха съсредоточени върху севърския порцелан и сребърните прибори и не си позволяваха повече от незабелязана усмивка.

Ариадна беше с гръб към него и разглеждаше някаква книга в кожена подвързия.

— Заради семейството ли си такъв? — попита тя тихо.

— Няма нищо общо със семейството ми и не пипай тази книга, защото е първо издание.

Тя се обърна примряла от страх, но се опитваше да го прикрие. Тази необичайна версия на Виктор беше съвсем различна от онова, което бе видяла на тихоокеанския бряг, и трябваше да се отнася внимателно.

— Помислих си, че може би... семейството ти. Или майка ти. Ти си ми казвал, че била... много себична.

Виктор не отговори, дори не повдигна поглед. Пръстите му обикаляха по ръба на чашата и издаваха скърцащ звук.

— Виктор, ти си толкова силен, когато става дума за бизнес и за всичко друго. Хората ти се възхищават и те уважават. Правят каквото им кажеш, без да упорстват. Видяла съм всичко това.

— Така ли? — преглътна той шампанско.

— Защо позволяваш на семейството ти да управлява сърцето ти? Не можеш ли да решиш сам в кого да се влюбиш? Не можеш ли да правиш каквото си искаш?

— Правя точно това, което си искам — изръмжа Виктор. — Напивам се.

Той се чувстваше като напомним с въздух великан и страшно искаше Ариадна да си отиде, но не знаеше как да ѝ го каже. Тя му се струваше страхотна, възбуждаща и секси, но резките ѝ маниери го плашеха. Той знаеше, че няма да може да представи Ариадна на майка си. Обичаше сигурните неща. Избягваше откритите конфронтации, когато бе възможно. Още от седемгодишен беше започнал да се пази. Тогава беше изпратил братовчед си Фреди да обясни на гувернантката причината за изчезването на едно парче торта и сега си мечтаеше същият този Фреди да бъде тук. Ариадна беше добра компания там, в Лос Анджелис, но тук, в тихите културни кръгове на богатите от

Източния бряг, му приличаше точно на това, което наистина беше — амбициозна и агресивна мадама от салоните на полуоблечените.

Беше отчаян и смутен и му се искаше да смачка в ръцете си чашата с шампанско, но вместо това удари бутилката по масата.

— Виктор — настояваше Ариадна, — защо мислиш, че съм дошла тук? Мислех си, че ме искаш. Ти така каза и като не ми се обади, аз пристигнах.

— Не трябваше да идваш. Казах ти какво ще направя, щях да ти се обадя, помниш ли? Тогава щяхме да решим дали да дойдеш тук.

— Това беше преди три седмици, Виктор, и ти не се обади.

— Но щях да се обадя.

— Виктор, скъпи, ти каза, че искаш да се ожениш за мен. Мислех си, че няма да имаш нищо против, ние почти бяхме сгодени. Нали каза, че искаш да се ожениш за мен?

— Да кажем, че обсъждахме въпроса като една възможност.

Ариадна прехапа устните си.

— Като една възможност? Това ли бе всичко, една възможност?

— Да кажем, че беше малко повече от една възможност, но беше само разговор — отстъпи той, за да не я наскърби съвсем.

— Значи съм добра, когато съм там, на Западния бряг, а за тук не съм точно това момиче, което твоето семейство би искало да бъде край теб. Така ли?

Виктор не погледна. Наблюдаваше мехурчетата в чашата си и не за първи път се чудеше откъде идваха. Погледна отдолу, под чашата, но не забеляза нищо.

— Господи — поклати глава Ариадна, — ти си дванадесет години по-възрастен от мен и петстотин пъти по-богат и си просто като малко дете.

Тя не знаеше дали да се разплаче. През целия път до Бостън вътре в себе си беше сигурна, че той не я иска. Но не е лесно да се откажеш от една мечта, особено когато вече си вкусил малко от нея. Тя дори беше казала на майка си и баща си, че отива на Изток, за да се омъжи. Още по-лошо беше, че в портмонето си намери една смачкана банкнота от петдесет долара и един жартуер от сватбената нощ на майка си, които баща ѝ беше поставил като подарък. Той беше грък и не можеше да изпрати дъщеря си без зестра. Сега, в богато мебелираната библиотека на Виктор, с тонове в кожена подвързия,

много от тях редки издания, със скъпи картини, тя почувства мъчителната абсурдност на постъпката си. С цялата си зестра не би могла да си купи дори един том от тази библиотека.

— Това, което не можеш да разбереш, Ариадна — каза той с дрезгав глас, — е, че аз трябва да мисля за още много хора, не само за себе си. Аз съм човек с... отговорности. Аз съм наследник, разбираш ли, и наследниците трябва да обмислят много, преди да се оженят.

Ариадна въздъхна дълбоко.

— С други думи, ти смяташ, че не съм подходяща?

Виктор потри очите си.

— За бога, Ариадна. Ти винаги опростяваш нещата. Не разбираш ли, че...

— Нищо не разбирам. Мислех си, че ме искаш, а сега изглежда, че не ме искаш.

Виктор отпи от чашата шампанско и разля по брадата си. Изтри се несръчно с кърпа и промърмори:

— Ариадна, ти си съвсем груба с мен и аз ще бъда груб с теб.

— Продължавай, бъди груб — каза меко тя и седна до него на коженото канапе, така че гърдите ѝ да се допират до ръцете му и коляното ѝ да докосва неговото. Тя извади кърпата от джоба му и изтри покапаната му с шампанско дреха.

— Нашето семейство, фамилията Корнелиус — каза Виктор, — е част от американския живот вече седемдесет години.

Опитваше се да говори прагматично, като че ли обяснява работата на някой подчинен.

— Да, разбирам — каза Ариадна и обгърна коляното му.

— Ние сме ангажирани в петрола, инженеринга, самолетите... хиляди и хиляди хора зависят от нас, за да съществуват.

— Виктор — каза тя, като се наведе, така че устните ѝ почти се допираха до неговото лице.

Той я изгледа отстрани, без да се мръдне. Ако се обърнеше съвсем малко, устните им щяха да се срещнат, а той искаше да избегне точно това.

— Какво?

— Точно това ти обяснявам.

Тя погали крака му.

— Вече много пъти ми го обясняваш. Но ти не разбираш, аз не те искам заради петрола и инженеринга, искам те само заради теб, а не по някакви други причини.

Той се намръщи.

— Слушай — каза ѝ той, — не смятам, че си тръгнала да гониш богатство.

Тя се отдръпна малко и го изгледа. Неговото холандско лице имаше нещо грубовато, глупаво и недодялано — това я отчайваше и същевременно я караше да го обича. Как може един мъж да бъде толкова богат и компетентен и толкова ограничен в любовта си? Пръстите ѝ милваха ръцете му и златните пръстени по тях. Въпросът беше може ли да бъде отделен един мъж от неговите пари. Парите му представляваха това, което е той, това, от което е направен, неговото възпитание и неговият характер. Ако богатството е част от характера на Виктор, неморално ли е да желаеш богатството заедно с човека?

— Виктор — каза нежно тя, — спомняш ли си нощите ни в Калифорния?

— Разбира се — беше му неудобно. Топеше се като восък.

— Помниш ли, че плувахме на лунна светлина? Нали беше наистина хубаво тогава? И как се върнахме в стаята и аз те изтривах, и те глезех, и след това се любихме?

— Да, спомням си.

— Виктор. — Тя навиваше русите си коси около пръста. — Не искаш ли винаги да бъде така, не искаш ли и сега да бъде така?

Той се опита да се пресегне през нея за бутилката шампанско, но тя се притисна към него и го зацелува с малки, леки целувки по лицето. Той се намръщи.

„Тя ме възбужда, мислеше си той, тя ме възбужда, а аз не искам. Тя е твърде нахална и твърде евтина и искам да си върви откъдето е дошла. Какво ще стане, ако майка ми се появи? Какво ще си помисли, ако ме види с една топлес танцьорка от Лос Анджелис, тук, в библиотеката? Не е ли ясно, че аз имам отговорности. Погледни ѝ само гърдите! Как мога да представя на някого момиче с такива гърди, например на британския посланик или на Паркс Стенсфийлдс, или на някой друг?“ Той се чувстваше като момче, заловено с „Плейбой“ в ръцете.

— Ариадна — каза ѝ той, като се опитваше да отблъсне целувките ѝ.

— Зная, че имаш проблеми, зная, скъпи. Имаш проблеми със семейството, с други въпроси, с всичко. Но, Виктор, отговори ми само на един въпрос. Не смяташ ли, че ще ти бъда страхотна съпруга?

Виктор се чувстваше притиснат.

— Трудно е да се каже.

Ариадна се притисна още повече към него.

— За какво говориш, ти ми каза, че ме обичаш. Не прекарахме ли най-хубавите две седмици в света? Ти обеща.

Изведнъж той стана. Ризата му се подаваше от панталоните.

— Какво ще правиш?

Виктор не отговоря. Позвъни за прислужниците. След малко се появи икономът, малък дребен мъж. Юстас приличаше на италианския бръснар в умален вид, какъвто всъщност е бил. Съвсем съзнателно той не поглеждаше към Ариадна, когато се поклони.

— Юстас, искам още шампанско.

— Да, сър.

— Искам също да кажеш на Роузен да приготви кола. Госпожица Скурор ще пренощува в Хианис. Запази ѝ стая в „Дънфи“.

— Много добре, сър.

Юстас се обърна и излезе. Никой от двамата не забеляза, че беше оставил вратата малко отворена. И Виктор, и Ариадна бяха твърде заети, всеки със своите проблеми.

— Ето — каза тя и подаде няколко смачкани долари. — Какво е това?

— Можеш да ги вземеш, това е моята зестра от баща ми. Това е всичко, което можа да си позволи.

Виктор политна. Не можа да се задържи и седна отново.

— Пари, какво искаш да кажеш?

Ариадна започваше да плаче, макар и да не искаше, но сълзите ѝ не спираха.

— Мислех си, че ще се омъжа за теб. Така каза и аз ти повярвах. Но сега можеш да вземеш зестрата, заслужаваш я. Имаш толкова много отговорности и всичко помага, не е ли така?

Очите на Виктор щяха да изхвъркнат.

— Какво, по дяволите, ще правя с това? Колко са?

— Петдесет долара.

Той впери очи в нея, сякаш не можеше да повярва, че има толкова малки суми.

— Петдесет долара, какво, по дяволите, ще правя с петдесет долара?

Ариадна сега плачеше по-силно. Не можеше да се спре. По лицето ѝ оставаха черни вадички от грима ѝ.

— Това е всичко... което баща ми... може да събере.

Виктор отново се вдигна на крака. Радваше се, че плаче, защото това я правеше грозна, а когато беше грозна, беше беззащитна. Той можеше да се нервирва сега.

— За бога! — извика той дрезгаво.

Тя се наведе, раменете ѝ се тресяха, а той нямаше носна кърпа и тя изтри очите си с опакото на ръката си.

— Не разбирам какво искаш. Погледни тази огърлица. Колко момичета имат такава?

Тя се опита да я отвори, но не успя.

— Не ме интересува, съжалявам, че си дал толкова пари за нея.

— Не я искам. Какво ти става? Само за това, че прекарахме две седмици заедно, трябва ли да се свържем за цял живот? Ти ще намразиш този живот, ще го намразиш!

— А ти? Ти ще ме намразиш ли?

— Не е възможно — каза нетърпеливо той.

— Защо? Не си ми казал защо е невъзможно.

Той разпери ръце с отчаяние.

— Просто не разбираш какво ти казвам. Не зависи от мен. Трябва да мисля за съдбата на цялото семейство.

— Съдбата? Не мислиш ли понякога за любов?

Той не отговори.

— Не мислиш ли, че аз те обичам, Виктор, а може би и ти ме обичаш? Аз забелязах през тези две седмици чувства, каквито не виждам тази вечер. Ти си чувствителен човек, който обича, но позволяваш на семейството ти и на парите ти да ти пречат.

— Ти нищо не знаеш за мен.

Очите на Ариадна се разшириха. Светлината от лампата блестеше по кожата ѝ и тясната ѝ рокля приличаше на оранжева течност, която я бе обляла.

— Много знам за теб. Знам, че си чувствителен, когато си разрешиш. Зная, че можеш да обичаш, ако се отпуснеш. Зная, че си богат, че не разбираш нищо от истинския живот, от истинските чувства и се ужасяваш да не би някой да ти го покаже. Много е лесно да бъдеш храбър, когато си богат, Виктор. Но само при бедните тази храброст означава нещо. Ти се страхуваш от мен, а от семейството си се страхуваш дори повече.

Виктор се изчерви.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш. Това, което каза, е достатъчно за една вечер.

Тя поклати глава.

— Ти дори не знаеш колко те обичам.

— Слушай, Ариадна...

Тя стана и мина по лъскавия под, обви ръце около врата му и се опита да го привлече към себе си. Той стоеше неподвижен и безжизнен като купчина възглавници, които щяха да паднат на пода.

— Искаш ли да опиташ още веднъж? — пошепна тя. — Само трябва да зарежем всичко и да се качим горе. Дори и да не се оженим, бихме могли да си спомняме за тази последна нощ. Не искаш ли? Не искаш ли да ме почувстваш отново както преди в Калифорния?

Виктор се люшна. Не можеше да гледа и му ставаше лошо.

„Искам я, искам това меко сребристо тяло и искам да чуя въздишките и виковете ѝ, защото получава от мен всичко, което иска. Но ако направя това, утре ще бъде пак тук, а фамилията се събира за събранието и какво ще каже мама за тази топлес танцорка в измачкана вечерна рокля?“

Той вдигна ръцете си, както тя бе вдигнала своите, за да откопчае колието си, и махна ръцете ѝ от врата си.

— Ариадна, трябва да разбереш...

— Виктор — каза нежно и обидено тя.

— Няма да стане както искаш.

— Не си ми казал дори защо. Похарчих всичките си спестявания, за да дойда тук, защото мислех, че ме желаеш. Не си ми казал защо.

Той я гледаше как стои там с размазания си грим и големите си гърди и дори не изпитваше съжаление към нея.

— Става въпрос дали си подходяща — каза грубо той.

Тя не разбра.

— Какво имаш предвид? Как да не съм подходяща?

Той преглътна.

— Социално. Въпросът е, че не си подходяща в социално отношение.

От нея се изтръгна дълга въздишка. Това, което той каза, я засегна, но в същото време ѝ даде една безумна надежда. Той беше толкова несигурен в себе си с жените и си помисли, че това ще я засегне дълбоко. Той дори не съзнаваше, че обидите само разпалваха оптимизма ѝ.

„Щом като ме обижда, значи има някакви чувства към мен. Най-малкото не е съвсем безразличен. Ако ме презира — омразата идва веднага след любовта и може би все още има надежда.“ Грешката в това уравнение беше, че Виктор не знаеше нищо за психологията на сантименталната любов. От друга страна Ариадна гледаше и вярваше на всички такива филми.

— Виктор — продължавате нежно тя, — ти дори не познаваш истинските си чувства. Скъпи Виктор, не ги познаваш.

Виктор стоеше неподвижен и несигурен като президента Никсън, преди да си даде оставката.

— Решението трябва да бъде политическо, фамилно и финансово. Сега веднага не мога да го взема. Трябва да се обмисли.

Тя поклати глава с любов.

— Боже, Виктор, ти си такова бебе.

— Слушай — с неудобство отговори той, — ако ти трябва нещо...

Тя го изглежда.

— Какво имаш предвид?

Той бръкна в джоба си.

— Ако имаш нужда от пари. Ако си притеснена.

Можеше да ѝ го каже направо и да я нарече евтина проститутка от Западния бряг. Тя продължаваше да го гледа и да трепери и той отмести погледа си от нея.

— Ти искаш да ми платиш?

— Ариадна, нищо подобно. Ти знаеш с какво трябва да се съобразявам. Как можем да мислим за някакво общо бъдеще, без да имаме предвид всички обстоятелства? Трябва всичко да бъде анализирано от всички страни, а не само от лична гледна точка.

— Няма да взема парите ти, Виктор.

Виктор се обърна нетърпеливо.

— Въпросът не е да вземеш моите пари. Ти сама каза току-що, че си похарчила всичките си спестявания, за да дойдеш тук. Оценявам това, което си направила, оценявам го с цялата си душа. Искам просто да знам, че не си без пари, това е всичко.

— Без пари? Виктор, аз те обичам — каза тя невярващо. — Обичам те, Виктор.

— Зная, Ариадна, зная това. Но точно сега, в тази минута, трябва да призная, че не зная какво да ти кажа.

— А някога ще знаеш ли?

— Ариадна...

— Ти току-що каза, че имаме общо бъдеще.

— Това беше „ако“.

— А какво означава то? Означава ли, че още мислиш за него? Кажи ми, Виктор. Не можеш просто да ме оставиш така.

Виктор затвори очи. През алкохолните пари думите на Ариадна идваха сякаш през фуния.

— Мисля, че е по-добре да си тръгнеш — каза тихо той. — Роузен ще те закара до хотел „Дънфи“.

— Виктор, не мога да си тръгна, преди да ми кажеш.

Той отвори очите си и тя все още беше там.

— Виктор, моля...

— Ариадна, ще бъде много трудно. Слушай... ако искаш да... Можеш да задържиш огърлицата.

Те стояха и се гледаха. Едрият милионер в смокинг и бяла риза и високата танцьорка в тясна рокля. Те се гледаха и като че ли не разбираха защо са тук и какво правеха. Слисана, Ариадна докосна смарагдовия пандантив като нещо, което винаги бе имала и което беше истинската причина за нейното нещастие.

Тя почувства страх. Ако той наистина говори всичко това и иска да я накара да си отиде, тя нямаше нищо, нямаше къде да отиде. За първи път в живота си бе стъпила на ръчно тъкани персийски килими, беше се хранила в истински френски порцелан с прибори от тежко сребро, пила бе шампанско, бе облечена в коприна и седеше върху кадифе. Това беше свят, който преди смяташе само за фантазия, но беше разбрала, че съществува. Да си отиде, означаваше да се върне

към старата си работа в „Старлайт“, смарагдовата огърлица щеше да ѝ плати разноските. Трябваше да се върне към мизерния магазин за инструменти на баща си, те щяха да се обезпокоят за нея, да я нахранят с чеснова супа и топли кифлички, а вечер щеше да се сгушва в прегръдките на майка си и да плаче, докато може.

Тя несигурно пристъпи към Виктор, протегнала ръце като сляпа, която търси опора. Виктор я хвана за китките така, че тя не можа да го докосне, и почти измяука като котка.

— Ариадна, не трябва да разбираш нещата погрешно.

Вече не знаеше какво да прави. Раздразнението и страхът, подсилени от алкохола, го караха да действа като голяма дървена кукла. Искаше да се отърве от нея. Физически обаче тя го възбуждаше, но предпочиташе да чувства болка и да я загуби, да хленчи със самосъжаление и да говори за „ужасната самота на голямото богатство“, вместо да се справи с нейната страст и груби чувства. Това, което тя не разбираше, а той се досещаше за него, беше, че той не е истински мъж. Той беше вече жертва на нещо смазващо го с неизличими рани. При раждането си той е бил погребан под планина от пари.

— Виктор — молеше го тя. — Пожелай ме, Виктор.

— Не — изговори той почти мълчаливо.

— Виктор, ти не знаеш колко много имам нужда от теб. Какво ще правя без теб?

Той пусна ръцете ѝ и я отблъсна.

— Върви се наспи и двамата имаме нужда от сън. Ще ти се обадя сутринта и тогава ще видим.

— Не мога да чакам. Няма да мога да заспя, ако не ми кажеш сега.

Тя плачеше отново, с наведена глава и със силни хълцания.

— Ариадна, не мога да ти кажа сега. Какво искаш да ти кажа? За бога, хайде да свършваме!

Тя стоеше пред него, обгърнала се в собствените си ръце, и хълцаше. Той знаеше какво да прави в случай на истерия. Приблужи се до нея и я удари през лицето.

Не очакваше тя да отвърне. Това беше последното нещо, което очакваше. Но Виктор никога не бе удрял жена. Беше виждал само на кино и бе чел в списанията. И никога не беше провокирал момиче,

което е прекарало три години в топлес салон на един хотел. Може би фактът, че тя му отвърна, беше най-убедителен да не се ожени за нея.

Той вече се беше обърнал и не видя. Тя го удари през дясното ухо и го блъсна силно в бедрата. Той се спъна в големия стол и падна, като си удари коляното. Страх и отчаяние се излъчваха от нея и тя го удряше и дращеше, и биеше и той трябваше да си вдигне ръцете, за да се предпази.

— Господи — крещеше тя. — Копеле, истинско копеле!

— Излизай, по дяволите! — Но тя се хвърли върху него с изхвъркнали от роклята ѝ гърди и те се риташа и се боричкаха на пода. Виктор успя да хване едната ѝ ръка, но с другата тя го стисна между краката толкова силно, че той изкрещя от болка. Озверен, той я хвърли по гръб и с тежестта си я държеше на пода.

— Ариадна, за бога...

Тя обърна лицето си, без да го гледа. Не искаше да чуе нищо друго, освен думите, за които беше прелетяла три хиляди мили.

— Ариадна! — запъваше се Виктор и я натискаше още повече. — Слушай, говоря сериозно! Чудесно прекарахме, не отричам, но трябва да разбереш и мен. Можеш ли?

Тя не отговаряше и не го поглеждаше.

— Не ме ли чуваш?

В отговор тя започна да движи тялото си под него.

Що се отнасяше до секса, Виктор беше още недорасъл. Когато момичетата се допираха до него и той чувстваше тяхната топлина, той веднага отговаряше и беше едновременно възбуден и смутен. Ариадна се намести между краката му и ефектът беше моментален. Той се тресеше и трепереше и чувстваше как мускулите му се стягат. „Как може да бъде толкова жестока и глупава едновременно? Как може да лежи между краката му и да бъде толкова смешна и отегчителна? Той не може да се ожени за нея. Не може ли да го разбере? Защо продължава да го дразни? Не разбира ли английски език?“

Той я презираше и в същото време чувстваше желание, което го караше да се мръщи от отчаяние. Искеше да я нарани и да я види да моли за милост. Чувстваше, че желанието го притъпява.

— Ариадна! — изкрещя той.

Тя държеше лицето си настрана. Той вдигна ръка и я плесна по бузата толкова силно, че главата ѝ се завъртя. На бузата ѝ остана следа

и сълзите, смесени с черния грим от очите ѝ, се спускаха надолу.

— Ще те ударя! — викаше той. — Ще те ударя отново!

Ариадна виждаше червено пред очите си и чувстваше само болка. Тя се измъкна изпод него като хлъзгава сребърна змия. Почти се изправи на колене и ръце, но Виктор я грабна за краката и я притисна към себе си задъхан.

Самият той крещеше от яд. И двамата бяха коленичили и той отново я удари с юмрук през лицето. Тя почувства, че от носа ѝ избухна нещо, и отново падна на земята. Кръв се стичаше по устните ѝ и се разливаше по гърдите ѝ.

Виктор падна неудобно върху нея. Хвана сребристите ѝ рокля и я дръпна с големите си ръце. Тя хленчеше и плачеше, но той почти разкъса дрехата ѝ и я разголи до кръста. Разкопча панталоните си. Кръвта ѝ се стичаше на пода, тя се въртеше и се опитваше да се издърпа, но Виктор я държеше здраво.

— Виктор, моля те...

Той се притискаше към нея и кашляше от усилията си. Притискаше се все по-силно и по-силно. Ариадна, с почти затворени очи и с рани, чувстваше кръвта по лицето си, по ръцете си, разбираше, че Виктор се опитва да я изнасили, но не можеше. Той я обичаше толкова малко, че дори не можеше да я изнасили. След няколко секунди той я пусна. Тя чу как той падна на пода. Изпълзя до масата, взе кърпата от бутилката с шампанско и изтри лицето си.

Виктор беше безчувствен. Лежеше на пода с разкопчани панталони и гледаше в тавана — един мъж, повален от собствената си съдба. Полилеят блестеше в очите му и му напомняше за рождени дни. Съзнаваше какво беше направил на Ариадна, но нямаше представа какво е направил на себе си. Точно сега, в този момент, не искаше да мисли.

Ариадна успя да стане. Салфетката беше тъмночервена, но усещаше, че кръвоизливът спираше. Главата ѝ бучеше, а очите ѝ бяха влажни от болка. Чувстваше се така, сякаш е оживяла след някакъв безсмислен нещастен случай. Беше в шок, трепереше и вече не плачеше. Най-големият шок за нея не беше ударът или насилието, а окончателното, тоталното отхвърляне. Милионерът лежеше като куп мръсни дрехи на пода в библиотеката и наистина не я желаше. Тя

седеше на стола, виеше ѝ се свят и започна да повръща — риба и шампанско.

Сега вече нямаше алтернатива — тя трябваше да остане и през нощта. Виктор повика доктор Уейууд от Хианис, стар, пипкав човек със студени ръце. Той прегледа лицето ѝ и направи студен компрес. Каза, че е щастлива, че не си е счупила носа. Преди да влезе лекарят, Виктор помоли Ариадна да каже, че е паднала от кон. Ариадна лежеше с бялата си нощница в голямото френско легло, неподвижна и още в шок. Тя не говореше.

Виктор излезе. Взе душ, насапуниса се със сапун от кокосово масло. Облече халат, влезе в офиса си и повика личния си адвокат Дик Марини. Юстас му донесе поднос със силно кафе, което изпи на големи глътки. Часът беше два и половина сутринта.

Той се изтегна в стола си и се обърна така, че да вижда нощния мрак, когато телефонът зазвъня. Уморен глас попита: „Кой е?“.

— Дик, тук е Виктор.

— О, здравей, Виктор. Знаеше ли колко е часът? Не даваш ли на децата да поспят малко?

— Дик, мисля, че имам малък проблем.

— Не може ли да почака до утре?

Виктор барабанеше с пръсти по писалището си.

— Ако можеше да чака до утре, нямаше да ти се обадя.

Дик въздъхна.

— Добре, какво има?

— Ами... — Виктор изведнъж разбра, че беше смутен. Не можеше да намери думи да обясни какво се беше случило, но знаеше, че за да се предпази, трябваше да каже нещо. — Отнася се за едно момиче.

— Момиче? — Дик се опита да не издаде изненадата си. — Какъв вид момиче?

Виктор забърбори.

— Тя е момиче, което... срещнах в Лос Анджелис. Помниш ли този бизнес, когато отидох там преди три или четири седмици, през месец април? Това стана тогава. Просто я срещнах в топлес клуб. Не е

нищо специално, но някак си се разбрахме и прекарахме добре. Тя беше с мен през цялото време.

— Разбирам — каза Дик. Очевидно той си водеше бележки. — Спа ли с нея?

— Ами да, предполагам. Няколко пъти. Но не там е проблемът.

— А какъв е проблемът?

Виктор си сипа още кафе.

— Тя дойде тук. Долетя със самолет днес. Беше тук, когато се върнах, и си е набила в главата, че съм ѝ обещал да се ожения за нея. Не ме питай откъде ѝ е дошла тази идея, защото ти знаеш колко съм внимателен. Но това казваше през цялото време. Каза, че ме обича и иска да се омъжи за мен и че аз съм ѝ казал такова нещо, когато съм бил там.

Дик Марини въздъхна.

— Що за птица е?

— Е, не е точно една Бовие.

— Проститутка?

— Не, не е такова нещо. Работи в един от тези салони и е топлес домакиня.

— С други думи, проститутка.

— Ами, не знам.

Дик си записа още нещо.

— Заплаши ли те?

— Не точно.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Точно тук е проблемът. Тя ме увещаваше и увещаваше и аз я поканих да остане на вечеря — просто от учтивост. Тя е долетяла чак от Лос Анджелис, защото глупаво си въобразила, че аз съм влюбен в нея. Аз едва си я спомнях вече, но най-малкото, което можех да направя, бе да я нахраня. И двамата се напихме повече, отколкото трябваше, и започнахме да спорим.

Дик попита подозрително:

— За какво спорихте?

— Ами — каза Виктор със затруднение, — тя започна да действа истерично и аз я ударих.

Настъпи дълго мълчание.

— Продължавай! Ти я удари и после какво?

— И тя ме удари. Тогава аз я ударих с юмрук в лицето и това е почти всичко.

— Ти я удари в лицето?

Виктор се изкашля.

— А къде е тя сега?

— Тук и предполагам, че спи. Повиках доктор Уейууд и й казах да му каже, че се е разходила с кон и е паднала.

Дик Марини се опитваше да не бъде много отегчен, но едва сдържаше гласа си, когато каза:

— Виктор, ти си направил най-лошото, което си можел да направиш.

— Защо така? Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че като за твоя гостенка ти си бил отговорен за нея. И ще кажеш ли в съда, че след като сте били пияни, ти си я оставил да язди в тъмното?

Виктор се завъртя на стола си и се облегна на писалището.

— Какъв съд? За какво говориш?

— Съд — където отива всеки здравомислещ човек, когато някой богаташ му нанесе и най-малката вреда, за този съд говоря. И тогава какво ще казваш? Тя падна от коня. Това те прави нехаен в отговорен за нараняванията или ти си я ударил в лицето, което значи, че ще отговаряш за физическо насилие. И в двата случая ще изръсиш много пари и още по-лошото е, че в пресата ще се заговори.

Виктор хапеше устните си и нищо не каза. Той не се обвиняваше за това, което стана. Беше неочаквано затруднение, измислено от съдбата, само за да го улови в капан и да го обърка. Той не обвиняваше дори Ариадна. Виктор беше възпитан да вярва, че съдбата и животът на фамилията Корнелиус са основа и вътък на американската история и че другите хора са само случайни петна от цветна вълна. За Ариадна не мислеше нищо друго, освен че е била избрана от съдбата да събуди неговите желания и че тези желания са влошили нещата. Неговите собствени слабости бяха много по-важни от каквато и да е сила на Ариадна.

— Дик — каза той внимателно, — изборите са през ноември.

Нямаше отговор.

— Чу ли ме, Дик? — повтори той.

— Чух те. Мисля.

— Трябва да не допуснем нищо от това да стигне до пресата, както и до мама.

Дик обмисляше нещата.

— Не смяташ ли, че си длъжен да ѝ кажеш? Няма да ти е благодарна, ако се разбере по-късно.

— Не знам, не знам какво да правя. Господи, Дик, за това ти се обадох. Дай ми някаква идея.

— Смяташ ли, че е чувствителна към парите?

— Не съм сигурен. Предложих ѝ заради разноските, но не изглеждаше заинтересувана. Произхожда от доста бедно семейство. Баща ѝ има гараж или нещо подобно. Може би мога да размахам малко долари под носа ѝ за помирение.

— Чакай да дойда. Мисля, че това, което си направил, е доста. Междувременно нищо не признавай. Имаше ли свидетели? Видя ли те някой да я удряш?

— Нямаше никой друг в къщата.

— А прислугата?

— Не разбирам.

— Виктор, в съда показанията на прислугата са толкова валидни, колкото за всеки друг. Видя ли някой от прислугата нещо?

Виктор се опита да си спомни.

— Беше Юстас и един от другите. Те почистиха след това. Момичето имаше кръвоизлив от носа. Но всъщност не са ме видели да я удрям. Не, мисля, че никой не е видял това.

Дик въздъхна леко.

— Благодаря на Бога за малките милости. Слушай, сега си лягай. Задръж момичето у вас. Сутринта ще дойда веднага да поприказвам с двама ви. Не искам да си помисли, че има основания за някакви оплаквания срещу теб. От друга страна ще ѝ дам да разбере, че ако се опита да бъде много умна, за нея ще бъде по-лошо.

Виктор глътна от хладното кафе.

— И сам мога да ѝ кажа това.

— Виктор — предупреди го Дик, — това не е твоя работа. Остави на мен. Достатъчно ми плащаш и аз ще свърша тази работа добре. Междувременно не приказвай с момичето, освен да установиш просто факти, например „ето ти закуската“ или „каква хубава утрин“, разбра ли?

— Добре, разбрах. Но слушай, мама и семейството идват утре.

— Ще дойда рано. Благодаря за обаждането.

— Окей — отговори Виктор и постави слушалката.

Дълго остана неподвижен и прегърбен, докато започна да чувства болките и отчаяната умора. Трябваше да прегледа цифрите на инвестициите, а часът беше три и петнадесет сутринта. Редовното двуседмично събиране на семейството — всеки втори четвъртък от месеца, беше насрочено за девет и половина и дотогава Виктор трябваше да е готов със статистиката. Той придърпа към себе си една тежка папка и я разтвори.

Един час по-късно, когато всички прислужници си бяха легнали и коридорите на къщата бяха тъмни и тихи, на Виктор му се стори, че чува шум от мотор на кола. Той погледна навън и чу шумолене, което идваше някъде отвън, но можеше да бъде и вятърът в клоните на дърветата. Погледна часовника си и продължи да работи.

Към пет и половина беше привършил. През прозорците му започваше да се процежда бледа сива светлина и да се очертават силуетите на дърветата. Той се протегна, потърка очи и загаси лампата на писалището си. Беше уморен, но обичаше да работи нощем. Обичаше да стои до късно, когато останалата част от Америка си почива, да се занимава с цифри, които даваха работа на хиляди спящи хора. Когато слънцето изгрее, те дори нямаше да знаят какво беше направил Виктор в ранните часове на деня, за да им запази службите.

Стана и отиде до прозореца. Докато изгряваше слънцето, проблемите сякаш не изглеждаха така сериозни. Проблемът с Ариадна, след като Дик го беше подредил, ще бъде оправен и прибран в папките — това щеше да означава края му. Припомни си разгорещените нощи, които беше прекарал с нея в Калифорния, и малко съжаляваше. Но каквото си беше постлала Ариадна, на такова трябваше да си лежи. Момичета от топлес салоните не се омъжваха за отговорни висши чиновници, това беше неоспоримо правило в Америка. Извади от чекмеджето си малка пура и я запали. Не пушеше много често, но тази сутрин заслужаваше. Запалката на писалището му във формата на петролна сонда бе подарък от майка му.

Отвори френския прозорец и излезе на терасата. Имаше добре подрязани храсти от розмарин в мраморни саксии, както и маси и столове от ковано желязо. Чувстваше се ранният утринен мраз и

тревата бе покрита с роса, но Виктор имаше нужда от освежаване. Събу кожените си пантофи и тръгна бос по тревата.

Птички чуруликаха и подскачаха из дърветата, но иначе цялото имение бе потънало в мълчание и къщата беше тъмна.

Тръгна към задната част на къщата, където дорийски колони поддържаха елегантна арка. Там имаше по-широка тераса и плувен басейн, ограден с храсти. На стълбите към басейна бе поставена мраморна статуя на гола нимфа, възседнала голям морски кон. Виктор обичаше статуята, защото беше секси и изработена в детайли, но майка му я смяташе за „ненужна“.

Басейнът беше студен и сребрист, а храстите блестяха от роса. Виктор се приближи до басейна откъм задната част на къщата и се възхити на симетрията на отражението в тихата вода.

Когато обаче се приближи съвсем до басейна, той забеляза, че повърхността му беше покрита с мазни петна. Без да разбира какво е станало, той се огледа за някакви следи от вандализъм. Нямаше нищо. Голата нимфа със своята еротична усмивка яздеше морския кон и го мамеше към себе си.

— Юстас — извика той, макар да знаеше, че няма да го чуе. Гласът му беше слаб.

Той се приближи до ръба на басейна и се вгледа във водата. И тогава разбра какво се беше случило. Видя тъмните очертания на една лимузина „Кадилак“, потънала в дълбокия край на басейна, изпускаща масло и бензин.

Сърцето му заби с отчаяни къси удари. Все още не разбираше какво означава това. Коленичи и се опита да погледне в потъналата кола. Беше един от неговите три кадилака и някой очевидно го бе закарал през тревата по стълбите в басейна. Той виждаше дори следите от гумите по ръба на стълбите.

Виктор трябваше да се наведе доста над водата, за да види ясно кой беше направил това. Към прозореца на шофьора той забеляза човешка ръка и отблясъка на тяло, сребристо като херинга. Той се изправи на краката си и сега вече не знаеше какво да прави.

Силия Корнелиус, със странно предчувствие за случая, беше пристигнала с голяма черна шапка с черни пера. Беше висока,

елегантна шестдесетгодишна жена, лицето ѝ бе все още красиво, с тънък забележителен нос, порцелановосини очи и пълни естествено червени устни. Косата ѝ бе платиненобяла и блестяща, с леки оттенъци на розово, а обичите ѝ от сапфири и диаманти се клатушкаха на красивите ѝ уши. В прекрасно ушития си черен костюм и с тънкото бастунче със златна дръжка тя приличаше на богата собственица на модно погребално бюро. Говореше с високи сухи тонове и вдигаше ръцете си към хората, към които се обръщаше, сякаш очакваше да ѝ ударят пети.

— Въпросът е — каза тя заповеднически, — защо това нещастно момиче го е направило? Това е въпросът.

Дик Марини подсмръкна. Той преглеждаше бележника си и се опитваше да разчете драсканиците си от нощта.

— Това е само един от въпросите — каза рязко той. — Целият случай е съставен от множество безсмислици. Въпросът е от какво можем да се измъкнем и от какво не можем?

— Мисля, че фамилията Корнелиус никога не се е измъквала от нещо, господин Марини. Виктор не е закоравял престъпник и това е най-малкото. Бедното момче страда от астма.

— Ал Капоне също е страдал от астма — забеляза Дик. — Не знам това да му е помогнало.

Фамилията се беше събрала. Бяха седнали в южната всекидневна, мебелирана в рококо. На трите ѝ страни имаше високи прозорци и сутрешното слънце се промъкваше през брюкселската дантела на пердетата и рисуваше красиви фигури по пода. Между прозорците бяха поставени масички със златни крака, върху които имаше вази от дрезденски порцелан. Над тях висяха холандски картини с изгледи от Амерсфорт в различни годишни времена. Всички се бяха събрали край камината, над която висеше прекрасен часовник на Фаберже от злато и емайл и отмерваше времето. В красивото огледало можеше да се види Силия Корнелиус, седнала изпъната във високия стол. До нея седеше Дик Марини, дебел и разтревожен, на едно канапе бяха седнали братовчедите на Виктор — Фреди и сестра му Тес, както и другата му братовчедка Али. Самият Виктор, облечен в зелена дреха, изглеждаше още по-блед.

— Струва ми се, че Виктор отново се е проявил — каза Фреди.

Той беше слаб мъж на двадесет и девет години. Косата му бе светлокестенява, дълга и сресана назад. Нещо в лицето му наподобяваше на Дъстин Хофман. Беше с блейзер на червени и сини райета. Силия го изгледа с неодобрение. Никога не беше харесвала децата на Хоуп, особено когато се сетеше колко често се бяха съюзявали срещу Виктор. Те трябваше да знаят, че Виктор беше посветил целия си живот на семейство Корнелиус, още от детските си години до ден-днешен, без никога да се отказва от роднините си, от задълженията си или от отговорностите си. Чувството за дълг може да не е много вълнуващо, но всички те по отношение на богатството си зависеха от него, а оттам и хората, които работеха за тях. Чувството за дълг беше нещо, което децата на Хоуп не притежаваха.

— Виктор не се е „проявил отново“ — каза Силия сухо. — Виктор винаги е поемал целия си товар от задължения и отговорности и това го прави по-уязвим за външен натиск. А това е повече от всичко, което можем да кажем за някои други от нас.

— Първото нещо е да съобщим в полицията — каза Дик Марини. — Вече четири часа са минали, откакто Виктор е видял колата, но лесно можем да кажем, че я е видял много по-късно и няма никакво материално доказателство за обратното. Освен всичко това няма никакво значение за госпожица...

— Скурор — отговори Виктор.

— Госпожица Скурор е умряла, трябва да е умряла още когато колата се е напълнила с вода.

— Трябва ли да повикаме полиция? — попита Силия. — Не е ли възможно по друг начин да се справим с въпроса. Не говоря за нещо незаконно, но смятам, че семейството трябва да бъде на първо място. Ние имаме възможността да вземем отговорни мерки.

Фреди изръмжа.

— Какво наричаш отговорни мерки? Да платим на родителите ѝ, за да кажат, че се е удавила в Лузитания?

Дик Марини вдигна дебелия си ръка.

— Това е проблем, за който вече има прецедент. Като се има предвид участието на Виктор в изборите, нямаме нужда от друг случай „Чапакуидик“. Знам, че сега е по-различно, но в очите на обществото всичко ще изглежда съвсем същото. Самият Виктор не е кандидатът, но името му е тясно свързано с Джон Ръсел и дори и при най-малкия

намек за скандал ще се намерим затънали до гуша в политическа кал. И затова казвам, че първо трябва да извикаме полицията. Точно това Теди Кенеди не направи и после му бе толкова трудно да обясни.

Виктор искаше да каже нещо, но затвори устата си. Майка му вече бе вдигнала царствено ръка към Дик Марини и изясняваше собственото си мнение.

— Мисля, че трябва да обсъдим това малко по-подробно. Ако извикаме полицията, въпросът ще излезе от нашите ръце. Момичето е мъртво и нищо не може да го върне.

— Господи — извика Фреди. — Така е. Една топлес танцьорка!

— Фреди — кресна Виктор. — Ако мислиш, че това е някаква весела история, по-добре излез и се смей колкото искаш, но някъде другаде. Момичето е мъртво и цялото семейство е замесено.

До този момент Али не беше се обадила. Рядко имаше какво да допринесе по време на семейните събирания. Беше облечена в семпла, добре ушита тъмносиня рокля и около очите ѝ имаше тъмни кръгове. Не пушеше и ръцете ѝ бяха отпуснати в полата, само слушаше в смирено мълчание. Дик Марини написа нещо в бележника си и се обърна или нея.

— Какво мислиш, Али? Имаш ли някакво мнение?

Али не погледна. Тя отваряше и затваряше гривната си.

— Първо трябва да помислим за родителите на момичето — каза тихо тя. — Съгласна съм също, че трябва да повикаме полицията. Много се говори за спасяване на политическото име на Виктор, но мисля, че нашето семейство трябва да е справедливо и към другите.

Силия повдигна една от веждите си.

— Али, скъпа, не си спомням някой да е казвал нещо друго.

Али поклати глава.

— Мисля — каза твърдо тя, — че твоята идея за отговорни действия е някакъв начин да избягаме от нашите отговорности.

Силия навлажни устните си и тупна с бастуна си по пода, сякаш правеше някаква магия.

— Господин Марини — каза Силия остро, — моля, обяснете на Али какво ще стане, ако пресата дочуе за това.

Дик Марини направи гримаса.

— Няма никакво съмнение, че ще нарекат случая „Чапакуидик II“. Предполага се, че изборът ще бъде истински и чист, направили сме

всичко възможно нашият кандидат и нашата кампания да бъдат блестящи и чисти. Това нещо, този нещастен случай може да попречи на победата.

Сега Али погледна. Сините ѝ очи бяха леко късогледни и винаги бяха ясни и смущаващи.

— За това ли става дума? Това ли е цената, за да се каже истината? Място в Белия дом?

Фреди изпусна дим от цигарата си.

— Е, хайде, Али, не ставай мелодраматична. Става дума какво да направим, за да спасим Виктор.

Али се изчерви.

— Мислех си, че си на моя страна, че вярваш в идеалите на семейството — каза тя.

— Разбира се, че вярвам в идеалите на семейството. Но какво му е доброто да имаш идеали, ако няма никаква разлика дали ги имаш, или нямаш? Говорим за едно мъртво момиче и както казва Силия, не можем да направим нищо, за да я върнем обратно към живота. Виктор се е държал съвсем като смахнат, но направеното е направено и сега трябва да видим как да омаловажим проблема.

Виктор се изчерви, но Силия вдигна ръка, за да го накара да млъкне. На нея ѝ се понрави начинът, по който вървеше спорът, и не искаше Виктор да раздразни Фреди в такъв важен момент.

— Все пак мисля, че трябва да повикаме полиция — каза той. — Колкото повече отлагаме, толкова по-лошо ще става.

— Нямам нищо против това как ще постъпите, ако кажете истината — продължи Али. — Не знам как ще продължим да крепим някаква политическа кариера, ако ще крием нещо като това. Може би няма никакво значение за хората дали имаме някакви идеали, но за нас има значение.

Силия се усмихна малко студено.

— Мисля, че напразно правиш обобщения, скъпа Али. Когато споменах отговорни действия, подчертах особено силно „отговорни“. Неотговорно е обаче да повикаме полиция и да не знаем какво ще кажем. Не става дума за лъжи, нито за преиначаване. В това семейство няма прикрити неща. Ние носим голяма отговорност към народа на Америка, за да вършим подобни неща. Безотговорно е обаче да

съобщим в полицията, в пресата и на обществото, без да преценим какви могат да бъдат историческите последици.

Виктор кимна с глава. Той също смяташе, че семейство Корнелиус държи в ръцете си юздите на американската история и ако един Корнелиус кихне, всички на Уолстрийт ще хванат хрема. За него беше по-лесно да възприеме случая с Ариадна като историческо събитие, отколкото като долна, нечестна лична грешка.

— Виктор не е със злобен характер — каза Силия, като призоваваше семейството с тънкия си сух глас. — Той е почтен, трудолюбив и е посветил на това семейство повече от всеки друг след Йохан. И като знаем, че това, което е направил, не е нищо повече от прилив на гняв, историята ще го съди съвсем различно и много по-равнодушно. Съвсем не е безотговорно или непочтено, ако направим обществото да го види така, както ние го виждаме — такъв, какъвто е.

Фреди загаси цигарата си в малък френски пепелник. Той не обичаше Виктор — никога не го бе обичал и никога нямаше да го обича. Не можеше да понася червеното му лице, несръчното му държане и най-много мразеше държането му на малко послушно момче на майка си — това напълно отвращаваше Фреди. Много от миналите им различия бяха неохотно превъзможнати, но Фреди продължаваше психически да бъде отвратен от своя по-възрастен братовчед. За разлика от Виктор Фреди не обичаше особено неблагоприятната мъчителна работа. Не се виждаше като финансист, който преди да започне денят, трябва да е попълнил триста петдесет и седем колонки с кредит и петстотин осемдесет и девет с дебит. Фреди губеше пари по-бързо от Виктор, особено когато играеше комар с акции или покер с голяма миза. Но той също така печелеше по-бързо и по по-умен начин.

Въпреки че и двамата не се обичаха, Фреди беше решил сега да подкрепи Виктор и да му предложи поддръжка. Беше въпрос на семейна лоялност и на практически финансови последици. Щом като в социално и икономическо отношение не трябваше да се нарушава балансът, Виктор трябваше да излезе съвсем чист. Фреди не пренебрегваше и политическите съображения. Ако в Белия дом бъде вкаран един човек на „Корнелиус“ като Джон Ръсел, то семейството ще има полза от това години наред. Това щеше да означава нови възможности за авантюристични инвестиции и достатъчно държавни

договори, които да укрепят по-нестабилните предприятия на „Корнелиус“, като например „Удуърт тайърс“. Фреди смяташе Виктор за глупав, но точно в този момент той се нуждаеше от опора.

— Силия — каза Фреди, — мисля, че е време да престанем да говорим за историята и да се обърнем към по-практически въпроси.

— Чудесно — отговори Силия малко хладно. Тя искаше да продължи с хвалбите и добродетелите на нейния единствен син и не ѝ се искаше да бъде прекъсвана от децата на Хоуп. — Кажи ни тогава какви практически въпроси да разгледаме.

— Като начало да започнем с полицията — прекъсна я Дик Марини. — Полицайте са практически въпрос. Ще ги повикаме ли или не? Аз гласувам за това. Трябва да го направим.

— Чакай малко — продължи Фреди. — Разбира се, че ще повикаме полицията, но трябва да решим за какво.

Тес се намръщи.

— Какво означава това за какво?

Виктор изгледа братовчедка си сърдито, но не каза нищо.

— Така, както стоят нещата — обясни Фред, — Виктор ще изглежда виновен за действията на момичето. Не по отношение на закона, а по отношение на морала — така ще бъде в очите на гласоподавателите. Трябва да направим така, че да реагират положително и със симпатия спрямо Виктор, вместо отрицателно и враждебно.

Али въздъхна и се облегна на стола.

— Продължавай, нека да чуем подлия заговор.

— Това не е заговор и не е подъл. Просто коригиране на фокуса. В момента изглежда, че момичето се е убило в басейна на Виктор, защото той не е искал да се ожени за нея. Симпатията на хората се прехвърля върху момичето — било е отхвърлено от един милиардер.

— Фреди — каза студено Силия.

— Не е хубаво да казваш Фреди с такъв тон. Трябва да гледаме нещата, както ще ги гледат хората. За хората Виктор е отказал на това момиче неотменното ѝ право. Неотменното право на всяко американско момиче от малък град да се омъжи за милионер — каза Фреди. — Освен това — продължи той, като извади друга цигара и я запали, — работата е там, че какво точно е станало, не е важно. Не става въпрос да се каже истината или не. Никой от нас всъщност не

знае какво се е случило. Може би е важно да се разбере защо е постъпила така, а може и да не е важно. Искам да кажа, че може да е истински нещастен случай. Но в момента ние няма как да разберем. И така, единственият известен факт и единствената истина, която можем да кажем, е, че момичето е мъртво.

Дик Марини погледна часовника си. През цялото време, докато говореха, водата проникваше в тъканите на Ариадна и даваше все по-ясна информация на патолозите за времето на нейната смърт.

— Ако не решим бързо, трупът на Ариадна ще реши вместо нас.

Той надраска няколко кратки бележки и направи груби изчисления.

— Предлагам — каза Фреди, — да престанем да действаме като уплашени шофьори, избягали от мястото на произшествието, а да постъпим като фамилия с влияние и възможности. Имаме възможности, нека да ги използваме. Ако се съгласим, че нашите отговорности се отнасят само до уведомяване за смъртта на момичето и грижа за нейните родители, мисля, че можем да съчиним непоклатима история.

Силия повдигна красивата си възрастна глава.

— Мисля, че си прав. Тази фамилия има много по-големи задължения към нацията, отколкото към едно-единствено лице и аз мисля, че това нещастно момиче не би искало да пренебрегнем нашите задължения, само за да признаем нещо, което въобще не е наша вина.

Тя не забеляза колко бързо претопи личния проблем на Виктор в колективната съвест на фамилията. Смъртта на Ариадна вече не беше затруднение само за Виктор, а беше вина, която трябваше да бъде понесена от всички заради името на фамилията. Семейство, свързано с финансови задължения, е много по-здравословно от семейство, свързано с любов. Любовта обвързва, но богатството циментира.

— Искам да знам — каза Дик Марини, — какво разбирате под коригиране на фокуса на случая, Фреди. Искам също да напомня, че нямаме много време. Полицейската аутопсия ще определи времето на смъртта до няколко часа, особено при удавяне.

— Бих искала да знам как тази фамилия има по-големи отговорности към Америка, отколкото към американците. Това момиче може да е било топлес танцьорка и не много умна, но тя е била жив човек, нали? И освен това гласоподавател? — попита Али.

Силия се опита да се усмихне.

— Али, скъпа, нека да оставим етичните и моралните въпроси настрана, докато разберем какво има предвид Фреди.

— Как можем да оставим етичните въпроси? — каза Али ядосано. — Всичко това са етични въпроси! Говорим за етика, за поемане на отговорности! Само защото сме богати, да не би това да ни прави божества?

Настъпи тежко мълчание. Виктор се изкашля. Фреди се облегна напред и продължи:

— Парите не поставят никого над неговите задължения, Али, но те улесняват да се заобикалят някои реакции. Ти сама го знаеш. Научила си го точно така, както и аз.

— Да, зная. И понякога се моля на Бога да не беше вярно.

— Съгласна съм с Али за етиката — каза Тес. — Но мисля, че трябва да чуем предложението на Фреди. Няма смисъл да спорим за това какви сме. Важното е какво ще направим.

Дик Марини се намеси.

— Одобрявам това и решавайте бързо. Ако до тридесет минути не решим, ще трябва да извикаме полицията.

— Добре — съгласи се Фреди. — Ето моята идея. Както казах, не е нужно нищо повече от това да сменим рамката на станалото. Искаме просто хората да видят нещата в правилна светлина. Виктор, кажи само, ако нещо не звучи вярно или не може да бъде подкрепено с това, което е станало. Ще извършим малко протоколна работа на близката история.

Докато Фреди говореше, Дик Марини поглеждаше часовника си. След време обаче се отпусна и се заслуша и дори не забеляза кога е влязъл Юстас с кафе и петифури.

По обяд двама от прислужниците започнаха да пресушават басейна. Маслената вода се отслояваше по страните, а двамата мъже пушеха и не говореха, бяха втренчили очи в потъналата кола и мъртвия шофьор.

— Би ли се самоубил по този начин? — попита единият. — Аз не бих го направил така.

Другият се намръщи. Той не приличаше на човек, който би се самоубил по какъвто и да бил начин.

Дик Марини и Фреди бяха в кабинета на Виктор и въртяха телефона. Виктор беше изключен, защото се смяташе, че колкото по-малко знае за прикриването на случката, толкова по-добре ще бъде за него. На него не му се удаваше особено добре протоколната работа и финансовите репортери гледаха скептично на неговите съобщения. Успяваше да поддържа имидж като добрия милионер само с богатите партита за репортерите и особено за техните редактори. Виктор беше научил, че каса шампанско на подходящо място е по-добро от всякакво убеждаване.

Силия се беше оттеглила в зимната градина сред зелените палми и борове и говореше по телефона с бащата на Виктор. Беше свалила шапката с черните пера и я бе поставила на оградата. Обедното слънце се просмукваше през зеленикавите стъкла и се отразяваше в плочките на пода. Силия държеше в ръката си чаша шери. Можеше да бъде италианска вдовица в изгнание в Северна Америка или графиня от викторианска Англия.

Родерик бе нетърпелив и уморен на телефона. Беше прекарал шест дни в Щрасбург, където се мъчеше да разреши сложна самолетна сделка с „Флугверк ООД“. Беше затънал в тежка сделка и се опитваше за шест-седем часа да я доведе до край. Освен това в Щрасбург беше седем часа вечерта, а той бе започнал работа от пет часа сутринта. Лесно можеше да се разбере откъде Виктор бе наследил своята упоритост.

— Това съвсем не ми харесва — казваше той. — Не можете ли да поговорите със Сантана от ФБР? Познавам го от години и той ни дължи услуга.

— Скъпи — каза Силия, — мисля, че не бива. Виктор даде същата идея, но според Фреди в момента ФБР било много чувствително към скандалните истории.

— Не знам, но въобще не ми харесва.

— Скъпи, това е най-добрият начин. Ние го разгледахме подробно и дори Дик Марини смята, че е съвсем сигурно.

— Какво знае Дик Марини? Последния път, когато го послушахме, трябваше да заплатим двеста и петдесет хиляди долара за уреждането на въпроса. Няма ли друг начин? Това ми звучи неразумно.

— Сигурно има и много други начини — каза Силия, като гледаше розово боядисаните си коси. — Но ние нямаме повече време

да мислим. Или това, или трябва да отидем в полицията, за да им кажем какво е станало. Не се тревожа за името на фамилията, Роди, а за изборите и за всичко друго. Ако хората разберат, че Виктор е имал проблеми с момичета от клубове за стриптийз, какво доверие ще имат в Джон Ръсел?

От хиляди мили разстояние Родерик изръмжа ядосано.

— Чакайте да се върна — каза рязко той. — Ще напердаша Виктор така, че месеци наред няма да може да сяда.

— Роди, той не е малко момче.

— Тогава защо, по дяволите, се държи като такова? Топлес танцьорки! Какво му е?

Силия си пиеше напитката.

— Хестер веднъж ми каза, че през хиляда деветстотин тридесет и втора година ти си ходил с момиче от някаква бурлеска в Денвър, Колорадо.

— Това е стара история. Аз се тревожа за сега. Колко време ще продължи това?

Силия погледна часовника си „Пиаже“.

— Според Фреди всичко ще свърши до шест часа тази вечер — десет минути по-късно или по-рано.

— Фреди е един нафукан глупак.

— Ти си преуморен, мили. Защо не си направиш една хубава напитка и не вдигнеш краката си за половин час? Ще се почувстваш много по-добре.

— По-добре? Как мога да се почувствам по-добре? Току-що разбрах, че синът ми е някакъв неразумен женкар, а племенникът ми — лунатик! И освен това моята съпруга им помага. От какво мога да се чувствам добре?

Силия въздъхна.

— Роди, мили, просто отпочини си малко. Ще ти се обадя, когато науча нещо повече.

— Това нещо съвсем не ми харесва и ако съм там, веднага ще сложа край. Всички сте еднакво глупави.

— Роди, няма защо да бъдеш груб.

Родерик Корнелиус въздъхна леко.

— Ще ти се обадя по-късно — продължи Силия. — Обещавам. Не се тревожи. Не мога да кажа, че харесвам Фреди, но той знае какво

прави.

— Добре — каза Родерик. — Предавам се както обикновено, но не забравяй да ми съобщаваш какво става. Не се тревожи за часа, ако има някаква новина, обади ми се. И без това ще бъда по-голямата част от нощта във „Флугверк“.

— Добре, скъпи. И помни, че те обичам. Довиждане.

Силия сложи телефона и глътна още шери. Вкусът му беше свеж и я загрея. Тя се обади на Родри само от учтивост, но не обърна много внимание на това, което той каза, а той беше погълнат твърде много от транспорта и самолетите. Като Виктор, мъже от едно тесто. Мъже, които се лутаха без посока, докато някоя силна жена ги насочи правилно. Тя понякога си мислеше, че геният на Корнелиус е в това да се женят за жени с амбиции и които да ги вдъхновяват конструктивно да печелят.

Отвори чантата си от черна крокодилска кожа и извади бележника си. С малък молив от злато и сребро си записа да се обади на Родри, когато има новини за него.

Виктор, по-малката сянка на баща си, крачеше по поляната навън, сякаш очакваше раждането на детето си. Искаше му се да изпуши една пура, но реши да не го прави, за да не би мама да го види и да се сърди. Днес Виктор се нуждаеше много от кураж и от одобрение и сам си признаваше, че беше готов на всичко, за да ги получи.

В далечината виждаше двамата работници, които пресушаваха басейна, но не се приближи. Ограничи разходката си само до озелененото игрище, като си подсвиркваше и се опитваше да изглежда спокоен като по време на ваканция. Фреди го наблюдаваше през прозореца и попита Дик Марини:

— Какво мислиш, че решава Виктор?

Марини говореше по телефона.

— Не ме питай. Този човек има проблеми.

Мина един час, докато опашката на кадилака се показва на повърхността. Дотогава Фреди и Дик бяха свършили своята подготовка и отидоха да наблюдават. Силия, Тес и Али останаха вкъщи и само понякога поглеждаха през прозорците, за да видят как вървят работите, но същевременно се стараеха да не видят танцйорката. Един от

работниците запали цигара и предложи на Фреди. Фреди я взе, а работникът я запали, като запази огъня с ръката си.

— Знаете ли нещо — каза работникът, — когато човек е мъртъв, няма значение колко пари има.

Фреди се усмихна на неговата дързост.

— Не, наистина няма. Има значение за хората, които остават след него — добави тихо той.

Инч по инч мазната вода се отцеждаше от колата. Скоро задницата ѝ беше чиста и от багажника излизаше вода. Фреди виждаше сгушената на предната седалка фигура на Ариадна, мократа ѝ коса и белите ѝ страни, опрени до прозореца. Почувства, че му се повдига.

— Кранът готов ли е? — попита той Дик Марини и последният кимна.

— Докараха го преди десет минути. Чакат да подготвим нещата. Гледката не е приятна, нали?

Фреди дръпна дълбоко от цигарата си и не отговори.

Скоро басейнът беше празен, с изключение на петната от масло по дъното и стените. Един от работниците постави ръкавици и се доближи, за да погледне колата.

— Тя е мъртва — извика той.

Това беше съвсем излишно, но той беше нервен, прилошаваше му и само това можа да измисли. Никой не отговори.

Другият работник също дойде и двамата отвориха колата и издърпаха Ариадна. Вечерната ѝ сребриста рокля приличаше на смачкан станиол. Извадиха я внимателно по стълбите и я поставиха на носилката. Един от тях я покри с добре сгънат чаршаф.

Фреди, с цигара в уста, отиде до носилката и погледна към добре изгладения саван. После се наведе и с два пръста го повдигна. Очите на момичето бяха затворени. Беше синьо-бяла и бузите ѝ бяха подпухнали. На носа ѝ имаше тъмно петно от нараняване.

— Значи ти си Ариадна — каза той и почти очакваше тя да си отвори очите и да отговори.

Дик Марини стоеше точно зад него.

— Окей — каза Фреди. — Хайде, преместете това нещо.

Дик Марини махна с ръка и тежък дизелов кран тръгна край къщата през поляната. Караше го Уолтър, шофьорът на Виктор за

тежки коли, и до него беше собственикът на „Хианис съркъл гараж“. Те маневрираха до ръба на басейна и спряха. Човекът от компанията откачи две куки от машината и захвана с тях кадилака. Бяха платени много пари за тази операция. Колата трябваше да бъде извадена от басейна. За пет хиляди долара човек не задава въпроси.

Куките бяха захванати здраво и полека-лека, с помощта на синджирите, колата започна да се издига. Скоро тя беше измъкната и поставена зад крана. После колата бе издърпана от камиона покрай къщата и изчезна надолу по пътя. Фреди прокара ръка през косата си и се обърна към Дик Марини.

— Това е колата. Сега да видим какво може да се направи с покойната Ариадна.

Те още говореха, когато Виктор се приближи, висок и преbledнял в светлозеления си костюм.

— Как се чувстваш? — попита Фреди. — След малко всичко ще бъде оправено.

Виктор кимна.

— Това там тя ли е? — попита той и посочи чистия бял чаршаф.

— Точно така. Ако си имал никакви чувства към нея, по-добре не гледай — отговори Фреди.

Виктор наведе глава и завъртя обувката си по тревата.

— Нямах никакви планове и не представляваше нещо много за мен.

Дик Марини и Фреди се спогледаха, когато Виктор тръгна към къщата. После Фреди каза:

— Окей, ето какво ще направим...

В пет и половина се появи вятър и ветропоказателят на летището в Хианис ту се свиваше, ту се разпускаше. Небето беше ясно, само малки кремави облачета се трупаха на югоизток и във въздуха се носеше мирис на прясно окосена трева.

Малкият джет чакаше със запалени мотори. Недалеч беше паркиран черен кадилак. Малка група хора говореха едновременно, а шофьорът се престараваше да лъска колата, която и без това блестеше.

— Тук е отбелязан пътят — каза Фреди, като показва картата на североизточния бряг. Очилата не позволяваха да се видят очите му. —

Когато стигнеш до тази точка, ще съобщиш по радиото обикновените сведения за времето, ако отговорът е положителен, ще продължиш до тук. След това ще съобщиш за проблем. Разбираш ли?

Пилотът беше белгиец с тъжни очи и малки мустаци. Бе бръкнал в джобовете на якето си.

— Петнадесет минути след изпращането на първия сигнал за проблем ще започнеш да се спускаш и ще изпратиш още няколко сигнала. Не забравяй да се измъкнеш и да заредиш ключа за налягането, иначе самолетът няма да експлодира. Ние ще алармираме крайбрежната полиция и тя ще те вземе до десет или петнадесет минути. Нали разбра?

— Разбира се, изпълнявал съм такива задачи и преди — отговори пилотът.

Фреди погледна часовника си и после обърна поглед към Виктор и към Дик Марини.

— Часът е пет и тридесет и две. Някой да има някакви съмнения или задръжки? Сега трябва да кажете.

Дик Марини поклати отрицателно глава.

— Хайде да свършваме по-бързо.

Виктор смутено кимна. Лицето му беше зачервено, той бе нервен. Рядката му коса се развяваше от следобедния вятър. Фреди потупа пилота по рамото.

— Добре тогава. Тръгвай. И не забравяй да дадеш сигнал там, където трябва, и точно когато трябва, иначе работата отива по дяволите.

Пилотът се усмихна пресилено.

— Нали искате да се свърши всичко?

Дик Марини изтриваше носа си.

— Без тъпи шеги. Искаме работата да бъде свършена добре. По-късно ще видим.

Пилотът подигравателно поздрави и се изкачи в самолета.

Виктор тревожно пошепна:

— Колко може да му вярваме? Ами ако отлети направо в полицейския участък в Бостън?

— Можем да му вярваме — каза Фреди сухо. — Той много добре знае кои сме и знае също така, че ако нещо не стане, както е

предвидено, той не ще намери никога работа не само на някой самолет, но въобще никъде. Освен това ни е препоръчан от Боаз.

— Не е лоша препоръката му — съгласи се Дик Марини. — Надявам се да има късмет, както и добри референции. Знаеш ли, тази алергия ще ме умори един ден.

— Сега е сезонът на сенната хрема — подхвърли Виктор.

Пилотът се изкачи и затвори вратата. Той не махна. След няколко минути машините започнаха да вият и самолетът се издигна. Виктор, Дик Марини и Фреди го гледаха дълго време.

— Надявам се този план да се осъществи. Този джет струва половин милион долара.

— Ако всичко стане както е замислено, ще ни излезе два пъти по-евтино — извика Фреди.

Виктор продължаваше упорито да мълчи. Беше му унизително, че братовчед му Фреди трябваше да оправи цялата бъркотия с Ариадна. За него Фреди не беше много сигурен човек.

В пет часа и четиридесет и пет минути на самолета беше даден път за излитане. Те го изгледаха как пое на югозапад.

— Окей — каза Фреди, докато шумът от самолета затихваше. — Мисля, че е време да се прибираме вкъщи. След около един час телефоните ще започнат да звънят.

Уолтър отвори вратата на лимузината и те се качиха като хора след погребение. Виктор се изкашля и каза:

— Към къщи, Уолтър.

Секретарят на Виктор, Дъглас Шуман, ги чакаше, когато се прибраха. Беше млад, завършил в Йейл, винаги облечен в тъмни костюми с тесни ревери. Работеше по данъчните оценки на Виктор и беше долетял от Бостън. Когато лимузината изскърца по чакълестия път, той излезе с широка и протегната ръка.

— Виктор — извика той. — Здравей.

— Здравей, Дъглас — каза Виктор, все още замаян.

Дъглас се усмихваше.

— Чудесна новина, сър. Просто ме изненада. Не мога да ви обясня колко съм развълнуван. Страхотна новина.

Виктор го гледаше. Нямаше нищо чудесно или вълнуващо през деня поне за Виктор и трябваше да мине почти една минута, докато той започне да разбира за какво става дума. Изглежда, Фреди, когато е повикал Дъглас от Чикаго, му е разказал за измислената история и Дъглас знаеше само за „префокусирането“ на нещата.

— Да — каза Виктор неловко. — Чудесна новина. Много съм щастлив.

— Не мога да ви кажа колко са развълнувани всички — продължаваше Шуман. — Всички абсолютно. Госпожица Каботник искаше да ви изпрати цветя, но нямаше време. Чудесна новина.

Виктор на път към къщи се обърна към Фреди и го изгледа въпросително и тревожно. Фреди зад тъмните си очила просто размаха пръсти дискретно.

— Мама още ли е тук? — попита Виктор.

— Облича се за вечеря. Мисля, че ще слезе след час — каза Шуман. — Госпожица Тес и госпожица Али са тук, в стаята за музика.

— Мисля, че трябва да се освежа малко — каза Дик Марини. — Да остана ли за вечеря?

— Разбира се. Ще имаме нужда от теб — кимна му Фреди.

Виктор мина през хола, като стъпките му отекваха по мрамора. Влезе в стаята за музика. Тя беше в бледосиньо, с излъскан паркет и разкошен френски полилей. Един тъмен стенуй беше поставен близо до прозореца, а наоколо имаше подходящи шезлонги, покрити с тъмносиньо кадифе. Тес свиреше Дебюси с цигара в уста. Али си почиваше на шезлонга с притворени очи и събути обувки.

— Погрижихме се за всичко — каза Виктор.

Али отвори очи, но не отговори. В този момент не знаеше дали да се отвращава от Виктор, или да го съжалява и не искаше да каже нищо, за да не се издаде. Фамилията бе решила да се събере и да разреши проблема на Виктор и за момента това беше важно. Тя не одобряваше плана на Фреди, но го прие заради общия им бизнес и политическите интереси. С неохота Али трябваше да признае, че интересите на семейството бяха и нейни, без оглед на етиката и вината на Виктор. Тя самата беше минала през много мъка и терзания и беше разбрала, че моралът е едно, а да живееш, е друго. Тес спря да свири и изтръска цигарата си в малка порцеланова чинийка.

— Страхуваш ли се? — попита го тя, като се завъртя на стола.

Виктор се намръщи.

— Да се страхувам? Защо? — Той тежко пристъпи към прозореца, разтвори пердето и надникна навън.

— Ами винаги съществува възможността да те хванат — каза Тес, — а освен това има и духове. Невидими сенки, които разклащат веригите си нощем.

Виктор се обърна.

— Ти и Фреди сте от едно и също тесто. Не правите разлика между тъгата и радостта. Мислите си, че съм направил всичко това нарочно.

— Точно сега няма никакво значение дали си го направил нарочно или не. Твоите най-близки и най-скъпи роднини те измъкват от калта.

Виктор се изкашля. Бръкна в джоба си, не можа да намери кърпа и позвъни за Юстас.

— Трудностите при теб и Фреди идват от липсата на чувство за мярка. Откъде според вас идват парите? Вие мислите, че всяка сутрин аз излизам и бера долари от дърветата. Просто сте загубили представа за истинския живот.

— Истински живот? — Тес се изсмя. — Това е божествено. Ако си мислиш, че живееш истински живот, значи си затънал повече, отколкото си мислех. Ако искаш да разбереш истинския живот, Виктор, трябва да се опиташ да направиш това, което правим ние, Али, Фреди и аз. Излез, иди на улицата и срещни хора.

Виктор не я погледна.

— Ти срещна хора, нали, и какво стана, върна се обратно.

Али повдигна главата си.

— По-добре да се върнеш, отколкото въобще да не си излизал — каза тихо тя.

— Та това е чудесно. В една колонка от цифри има точно толкова реалност, колкото и в тълпата от хора. Хората и цифрите — това е едно и също нещо. Цялото общество, причината да сме тук заедно, всичко се основава на парите. Желанието за пари е постоянната движеща сила, която стои зад литературата, зад изкуството, зад великите дела. Любезността е пари, великодушието е пари.

— Любовта е пари — допълни Тес.

Виктор не отговори. След време каза:

— Тази фамилия се събра и тази фамилия ми помогна. Каквото се случи, не беше по моя вина, но аз бях достатъчно мъжествен да кажа истината и да поема отговорността. Искам просто да разберете, Тес и ти, Али. Ако това ще ме преследва до края на живота ми... по-добре ми го кажете още сега. Аз направих една честна грешка. Забърках се с едно момиче, с което не трябваше, и се ядосах. Признавам. А сега не ми четете повече лекции и нека да се върнем там, откъдето тръгнахме.

Фреди, Дик Марини и Дъглас Шуман влязоха, последвани от двама прислужници в бели ливреи с четири бутилки шампанско в кофи с лед. Когато тапите изхвърчаха и кристалните чаши бяха напълнени с въздушна течност, Силия слезе облечена в прекрасна рокля от „Кристиан Диор“ във виолетов и розов цвят.

— За какво празнуваме? — попита тя и погледна тревожно. — Виктор, скъпи, какво се е случило?

— Идеята е моя, госпожо Корнелиус — намеси се Дъглас Шуман. — Всички ли имат чаши? Мисля, че трябва да вдигнем тост за тази хубава новина. Не смятате ли, че това е най-вълнуващото нещо, което се е случило от години?

Виктор хапеше устните си и каза:

— Дъглас...

— Чудесно. Всички служещи в Чикаго знаят вече и са много доволни. Този ден е голям.

Фреди внимателно прокара пръсти през дългата си кестенява коса. Погледна към Силия и едва забележимо вдигна въпросително рамене, което означаваше: „Какво мога да направя?“. Силия му отвърна също с вдигане на рамене и след това се обърна. Фреди може да е помогнал на Виктор да се измъкне от бъркотията, но това не означава, че трябва да го обича.

— Хайде — каза Дъглас. — Да пием. Предлагам тост. Вдигнете чашите си, моля. Хайде, вдигнете чашите си. Искам да предложа тост за Виктор и за красивото момиче, за което ще се ожени. Как се казва тя, Виктор?

Виктор не можа да каже нищо.

— Ариадна — пошепна Дик Марини.

— Чудесно. За Виктор и за Ариадна. Нека да бъдат щастливи през целия си дълъг живот.

Настъпи мъчително мълчание. После Фреди вдигна чаша и каза високо:

— За Виктор и Ариадна.

Всички замърмориха „Виктор и Ариадна“ и започнаха да пият.

Малко след шест часа капитанът на танкера „Естербрук“, като пътуваше край брега на Лонг Айланд, чу някакъв шум, подобен на нещо, което се разкъсва. Както си четеше, погледна нагоре точно когато малък бял самолет се спускаше от синьото небе надолу и после се издигна тъмен облак от дим. Чу се шум не по-силен от затварянето на врата.

Капитанът веднага заповяда да обърнат танкера. Машините намалиха ход и започнаха да обикалят в пенлив кръг, като цепеха водите на стъкленосиньото море, на „Естербрук“ бяха необходими единадесет минути да стигне до мазните остатъци на малкия джет. Части от крилете ту потъваха, ту изплуваха от спокойните води, но нямаше никаква следа от живот.

Обикаляха около петнадесет минути, докато видяха на около половин миля оранжевата светлина на сигнален огън. Провирайки се между остатъците от самолета, те достигнаха до един човек със спасителен пояс и воден парашут, който плуваше край него. Мъжът продължаваше да вика:

— Момичето, видяхте ли момичето?

Капитанът се наведе и спуснаха спасителните мрежи, а моряците заслизаха надолу към човека.

— Никакво момиче не видяхме, няма и следа от момиче.

Виктор беше облечен в черен костюм с черна вратовръзка. Дик Марини седеше до него в сив костюм с черно на ръката. Бледото лице на Виктор беше още по-бледо в прожекторите на телевизията. Пресконференцията бе бърза и тиха. Стана в билиардната зала на къщата и телевизионната компания CBS беше помогнала да се поставят завеси на прозорците, за да се осигури подходяща светлина. Виктор и Дик Марини бяха седнали на дълга полирана маса пред

микрофони, а двадесет или тридесет човека от вестниците седяха по столовете.

— Господин Корнелиус — попита един репортер, — това ли е най-голямата лична трагедия, която сте преживели?

Виктор погледна.

— Не мога да си спомня нещо по-ужасно. Мога само да кажа, че сигурно такава е била волята Божия, но аз съм сломен.

— Господин Корнелиус — попита една репортерка със симпатия, — имайте ли планове за женитба?

Виктор поклати отрицателно глава.

— Не, още не.

— Разбрах, че сте дали десет хиляди долара на родителите на момичето.

— Да, вярно. Не съм ги виждал никога, но те споделят моята мъка.

— Господин Корнелиус, имате ли някаква представа какво се е случило? — продължаваше репортерката.

Виктор поклати глава.

— Тя тръгна от летището на Хианис преди шест часа. Отидох да я изпратя. После, след около час, когато празнувах годиша си със семейството... точно тогава чух.

Един репортер стана.

— Господин Корнелиус, от името на „Масачузетс поуст диспеч“ и, предполагам, от името на всички тук искам да ви изкажа най-искрени съболезнования.

Виктор сведе глава.

— Благодаря — каза тихо той. — Всички сте много мили.

Дик Марини драскаше на края на бележника си думата „префокусиране“.

На другия ден Виктор получи първите си съболезнователни писма от натъжената общественост, както и една погрешно адресирана телеграма от господин Теодорос Скурор, с която му благодари „от все сърце за десетте хиляди долара, израз на съболезнование“. В същия ден последните части от кадилака бяха нарязани и изпратени с ръждясали части от дузини други коли за претопяване в Бостън. Дъглас Шуман беше озадачен, но изпрати няколко чека на голяма стойност на собственика на гаража, на пилота на джета и на няколко от

прислужниците в къщата, включително на Юстас и Уолтър, както и на Дик Марини. Той също изпрати телеграма на Родерик Корнелиус в Щрасбург по инструкция на Силия, в която се казваше: „Всичко е свършено. С любов: С.“.

Тази вечер Виктор бе сам на масата, дъвчеше като кон и през цялото време се чудеше какво би могъл да каже на погребението на Ариадна, ако някога тялото ѝ бъде изхвърлено на брега.

1976

„Ръсел оттегля кандидатурата си поради заболяване.“

Джери Симънс

„В едно неочаквано съобщение от снощи кандидатът на републиканците Джон Т. Ръсел каза, че се оттегля от президентската надпревара поради усложнения на функциите на сърцето му. Той дълбоко съжалявал, че не е в състояние да продължи кампанията, но по думите му «по-добре да бъде жив и неизвестен, отколкото мъртъв президент».“

*„Уошингтън поуст“,
1976 г.*

Виктор привършваше месечните изчисления в книгата с акциите, когато телефонът иззвъня. Часът беше два или три сутринта и той бе сам в офиса си, писалището му бе затрупано с книжа и сгънати изчисления от IBM. Вдигна слушалката и каза:

— Кой е?

— Виктор? Дик Марини е.

— Добро утро, Дик. Доста си ранобуден. Или късно си лягаш, както и да е.

— Виктор, имаме проблем.

Виктор закрепил слушалката под брадата си и продължил да пише цифри.

— Окей, казвай.

— Намерили Ариадна Скурос. Тялото ѝ било изхвърлено на брега на остров Файър или някъде нататък и двама водолази отишли и

съобщили на крайбрежната охрана.

— Кога е станало това?

— Вчера сутринта.

— Вчера сутринта? Как така чак сега научаваме?

— Мисля, че полицията най-напред не е разбрала коя е. Но по огърлицата са я разпознали. Нали знаеш, смарагдовата огърлица, която ѝ подари. Те са разбрали, че е купена от „Картие“, а от „Картие“ казали, че ти си я купил.

Виктор подсмръкна и се облегна на въртящия се стол. Навън нощта беше още непрогледно тъмна. Той я виждаше през прозореца.

— Е, добре, намерили са я. Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че са предали следствието на отдел „Убийства“.

Виктор махна някакъв конец от панталоните си и попита:

— Говорил ли си с Хенри?

— Не мога да го намеря. Самият аз сега научих.

— Е, добре, Хенри няма ли да уреди въпроса?

— Не зная.

Виктор отново подсмръкна. Той чувстваше, че го хваща хрема.

— Какво значи това „не знам“? — настоятелно каза той. — Той винаги ни е помагал.

— Разбира се, но сега е време за избори, нали? И аз съвсем сигурно знам, че той не обича Джон Ръсел.

— Какво трябва да заключа от това?

Дик Марини правеше всичко възможно, но в същото време не искаше Виктор да си мисли, че откриването на Ариадна е друг случай, който може да бъде купен с пари и да бъде ликвидиран. Във Вашингтон вееше студен вятър и Дик се страхуваше, че грубата морална и финансова поддръжка на Виктор за републиканеца от Западния бряг ще го изолира политически в идващите избори. Още от времето на „новия курс“ фамилията Корнелиус беше успявала да играе любопитен, но ефектен политически кадрил, който подкрепяше републиканците, но ухажваше демократите. Но Виктор или отказваше да разбере сложността на играта и на политическия натиск от страна на фамилията, или просто си затваряше очите за съществуването на Джим и Картър и за левицата от Юга.

— Ако Хенри не уреди въпроса — каза Дик Марини, — ти ще бъдеш замесен в разпит за убийство и тогава случаят „Чапакуидик“ ще

се уголеми десеторно и не ще остане абсолютно никакъв шанс за Джон Ръсел.

Виктор седна съвсем изпънат на стола си.

— Да не искаш да ми кажеш, че Хенри Чапман ще направи такова нещо нарочно?

— Сигурен съм в това.

— Добре, ами какво става с местната полиция? Какво ще кажат те?

— Там има един капитан Стайлс. Той е много странен клиент. Проверихме го чрез компютрите на ФБР и се оказа твърд демократ. Освен това произхожда от Де Сото, Джорджия, точно като Плейнс, откъдето произхожда Картър.

— Само това ми липсва. Не можеш ли да ги купиш? Колко мислиш, че ще струват?

— Виктор — каза Дик Марини търпеливо, — те няма да могат да бъдат купени.

— Не ми ги разказвай такива — изръмжа Виктор. Настинката му се влошаваше. — Разбери цената и аз ще напиша чек.

— Виктор, така няма да стане.

— Какво, по дяволите, разправяш, че няма да стане! Винаги е ставало! Още от незапомнени времена винаги става! Какво толкова свято има в това проклето поколение полицаи, та да не могат да бъдат купени?

Дик Марини мълчеше. Виктор се потеше, лицето му беше червено и му беше нужна напитка. Той позвъни на Юстас.

— Казвам ти, Виктор — каза Дик Марини, — така искрено, както само аз мога, че трябва да се изчистиш от тази работа.

Виктор помълча за момент и после отговори:

— Дик, искам да ти кажа нещо. Аз платих три четвърти милион долара, за да оправя тази работа. Сега не искам да бъде объркана. Това са три четвърти милион долара, Дик!

— Да, Виктор, знам. Но прикритието не е объркано или поне не изглежда. Цялата работа с катастрофата на самолета и всичко останало мина чудесно.

Юстас още го нямаше и Виктор нетърпеливо натискаше звънеца.

— Перфектно, така ли? — изкрещя той на Дик Марини. — А защо тогава викат отдел „Убийства“?

— Може и някой да ги е повикал — въздъхна Дик Марини.

— Някой да ги е повикал — намръщи се Виктор. — Кой?

— Отдел „Убийства“. Някой ги е повикал и им е казал, че може да е било убийство.

— А кой, по дяволите, може да е направил това?

— Ние не знаем. Говорих с Джек Менърс от вестника на Масачузетс и той каза, че щели да публикуват материала за тайния информатор на отдел „Убийства“.

Виктор удари с юмрук по писалището.

— Но, за бога, аз не съм я убил!

— Зная, че не си, Виктор, но не това е важното, нали? Само един полъх от скандал и Джон Ръсел е свършен. Съжалявам, Виктор, но нищо не мога да направя.

Виктор разтри лицето си с ръце. Той беше изтощен и уплашен, но все още беше решен, че няма да позволи да го изнудват. Неговият дядо никога нямаше да се предаде. Е, и той няма. Ще се бори с тези мошеници, докато ги надвие. Точно това беше същината на един Корнелиус.

— Дик — каза тихо той, — искам да помислиш по това, и то искам да помислиш добре. Повикай Дино Риконе и Торнууд и искам да ги попиташ за бърз удар.

Отначало Дик Марини не отговори.

— Дик? Чу ли какво ти казах? — попита Виктор.

— Разбира се, че чух.

— Добре тогава, какво има?

Гласът на Дик беше бездушен.

— Хайде, Виктор, няма полза. Можеш спокойно да разкажеш целия случай. Сега не можеш да удриш хората в лицето, както е правил твоят баща на младини. Ако удриш хората, ще бъдеш нападат от репортери като мухи. И всеки репортер в Съединените щати иска да бъде известен и голям, а ти няма да можеш да се измъкнеш. И в края на краищата кого искаш да удариш? Капитан Стайлс?

— Не, Хенри Чапман.

— Виктор, ти искаш да убиеш един помощник държавен прокурор? Ти не си с всичкия си?

В пристъп на гняв Виктор изкрещя:

— Ще се освободя, по дяволите, от всеки, когото намеря за добре.

— Виктор...

— Мога да купя и продам Хенри Чапман седем пъти на една и съща улица! И което е още по-важно, мога да си купя по-добър адвокат от теб, така че ти давам съвет да се махнеш от телефона и да се смяташ за уволнен!

— Виктор, за бога!

Виктор беше въвн от себе си от яд. Гласът му бе почти неразбираем от ярост и една от прислужниците на горния етаж помисли, че някой пици от болка. Тя, разбира се, беше добре привикнала и само се обърна в леглото и продължи да спи. Това, което богатите правеха, не беше работа на прислужниците.

— Дик! — крещеше Виктор. — Няма да ти позволя да се изпречиш на пътя ми! Ако изходът е да се удари Хенри Чапман, то помогни ми да го ударя. А ако е нужно, и президента, това няма никакво значение!

Настъпи дълго мълчание. Виктор държеше телефонната слушалка така, сякаш се готвеше да я смаже. Главата му бе наведена и дишаше тежко.

Най-сетне Дик Марини се обади:

— Ако искаш това, аз напускам.

— Какво значи това, че напускаш. Ти имаш договор. Не можеш просто да напуснеш.

— Можеш да скъсаш договора си.

Виктор щеше да отговори, но се отказа. Вместо това тресна слушалката, прекъсна разговора и остана ядосан и с разтревожено лице. Отново позвъни за Юстас, после вдигна телефона и набра частния номер на майка си. Телефонът звъня може би двадесет пъти и той най-после го затвори.

Чак тогава разбра защо Юстас не се обажда.

Златистият кадилак севил паркира пред Голдън парк в Сиатъл и шофьорът спря чистачките на колата. Денят беше облачен и дъждът валеше като порой. В колата, скрита зад стъклата и изолирана с музиката на Чайковски, седеше Али Корнелиус. Сивият ѝ костюм я

правеше да изглежда по-възрастна от годините си, косата ѝ беше прибрана назад и единственото бижу бяха обиците от диаманти, скупчени и блестящи като дъга в дъждовен ден. Шофьорът чакаше и мълчеше. Али го бе помолила да бъде колкото е възможно по-дискретен. Униформата му бе безупречно чиста и ръцете в сиви ръкавици бяха в скута му. След няколко минути черен буик ривиера спря зад кадилака, млад мъж излезе от шофьорското място и изтича към кадилака. Шофьорът на кадилака моментално скочи и му отвори. Младият мъж дишаше тежко, докато изтърсваше дъжда от косата си. Али се бе дръпнала, но когато вдигна очи и двамата се погледнаха, тя издаде слаб мъчителен звук и посегна към него с две ръце, като го разкъса от целувки и обля в сълзи.

— Али — пошепна той. — О, боже, Али.

Няколко минути тя не можа да проговори. Беше задавена от чувства. После се отдръпна, взе ръцете му в своите и го изгледа целия. Тя се смееше и плачеше едновременно.

— О, Клайд, толкова дълго...

Той трябваше да извади кърпата и да изтрие носа си. И двамата се изсмяха на този жест.

— Не си се изменила — каза той. — Не си се изменила никак.

Тя поклати глава, почти не чуваше. Не можеше да повярва, че това беше той и че седеше до нея.

— Дори и да съм се изменила, няма никакво значение, пак толкова те обичам.

Той сведе очи.

— Не ме ли обичаш вече? — попита тя.

Той кимна и успя да каже само:

— Не мога да говоря — после сълзите се спуснаха по страните му и той се обърна и закри устата си с ръка.

Тя докосна нежно лицето му и го погали по косите, а раменете му се тресяха и той се опитваше да овладее чувствата си.

— Това е смешно — каза той най-сетне с глас, сякаш е настинал. Отново изтри носа си. — От години не съм плакал така.

Али го целуна по устните.

— Няма значение, ти си прекрасен, няма за какво да се страхуваш.

— Колко време ще бъдеш тук, в Сياتъл?

— Колкото и ти.

— Искаш да кажеш, че нямаш план?

Али протегна ръка и започна да чертае фигури по прозореца.

— Отказах се от планове. Реших да бъда щастлива — каза тя.

— Значи оставаш.

— Ако ме искаш?

Той се облегна и извади цигарите си.

— Не мога да повярвам. Зная, че си истинска, но не мога да повярвам.

Дъждът продължаваше да вали и да мие колата.

— През цялото време си знаех, че ще се върна и ще те намеря. Има неща, които човек просто не може да забрави.

Клайд я гледаше нежно.

— Много време мина, Али. Мисля, че девет години са много.

— По някакъв странен начин Виктор решаваше вместо мен.

— Виктор?

— Чудно, нали, как можеш да приемеш едно положение в продължение на години и после изведнъж всичко блясва в истинската му светлина. Сякаш завесите падат от очите ти.

— Виктор беше отговорен?

— О, той не го правеше нарочно. Но нали знаеш това, което стана с него и с това момиче, което умря. Момичето от самолетната катастрофа?

— Разбира се, видях го по телевизията.

— Ами аз бях там тогава, в Спиърмънт, когато фамилията решаваше как да постъпи.

Клайд издуха дима от цигарата.

— Какво искаш да кажеш с това „как да постъпи“. Какво можеха да направят?

— Момичето не умря при самолетната катастрофа. Тя умря предната нощ в Спиърмънт.

Клайд я гледаше с изненада.

— Ти се шегуваш. Искаш да кажеш, че Виктор я е убил? Така ли е? Хайде, Али, Виктор не може да убие и мравка!

— Той може да не може да убие, но може да обработи някого. Това момиче е било топлес танцьорка и той е имал връзка с нея в Лос Анджелис. Тя отишла при него, за да го накара да се ожени. Те се

карали и били и на следната сутрин той я намерил в колата си долу в басейна.

Клайд беше учуден.

— Значи те са я извадили оттам... от басейна и след това са взели тялото й... и... боже господи! — Той се вгледа в нея. — Искаш да кажеш, че самолетът е катастрофирал нарочно?

— Евтино, нали. Но Фреди смяташе, че никой никога няма да си помисли дори, че някой може да пожертва самолет за половин милион долара, дори и Виктор Корнелиус, само за да се освободи от една гъркиня, която никой не познава.

— Ами Фреди е бил абсолютно прав.

— Той е бил прав, но е забравил да раздаде достатъчно пари и накрая излезе, че парите са отишли на вятъра. Някой е проговорил.

— Знаят ли кой?

— Може да е бил всеки. Може ли да ми дадеш една от твоите цигари?

— Разбира се, заповядай.

Той щракна златната си запалка „Дънхил“ и запали. Тя пое дълбоко и се отпусна.

— Това, което научих от Виктор, татко го беше научил преди много години.

— И какво е то? — попита Клайд.

— Научих, че каквото и да правя, колкото и фамилията Корнелиус да ме респектира, никога не бих могла да направя нещо толкова дълбоко неморално като тях.

Клайд я наблюдаваше мълчаливо.

— Нашата любов — продължи тя, — моята любов към теб и твоята към мен, е самата святост в сравнение с тях.

— Ти научи ли нещо за смъртта на Дейвид Букбайндър и за всички тези убийства? — попита Клайд.

— Мисля, че никой никога няма да научи. Твърде много важни хора са замесени. И ако тези убийства са извършени, както се върши и този бизнес, всичко, което мога да кажа, е, че това семейство е гнило в самата си същност и винаги е било такова.

— Мислиш ли, че татко почти беше разбрал това?

— О, аз мисля, че той винаги е знаел, че те са гнусни, но той беше като нас. Като Фреди, Тес и мен. Във всеки случай по-лесно е да

бъдеш гнусен, отколкото да бъдеш беден.

Тя наблюдаваше дима от цигарата си, който се къдреше нагоре.

— Това, което той почти видя, но не съвсем, Виктор ми показва ясно с онова момче Дестри и после в Спиърмънт. По свой начин Виктор уби и двамата — Дестри и Ариадна Скурос. И той го направи просто защото за него и за останалата част от фамилията парите са по-важни, отколкото самия човешки живот.

— Но ти самата си една Корнелиус, Али, и не си бедна — каза Клайд.

Али му се усмихна като горчив шоколад.

— Зная, някога се опитах да се отърся от това и разбрах, че не мога. То е проклетие, с което трябва да живея. Не мога да отрека, че не е и преимущество. Има време, когато благодаря на Бога, че съм богата, макар че не смея и да помисля за хората, които са умрели, за да ми помогнат да бъда богата. Но най-доброто, което мога да направя, е да се опитам да бъда щастлива, да стоя настрана от Виктор и Силия и да използвам парите си по най-добрия начин.

Тя посегна и погали лицето му.

— Изгубих девет години, Клайд, защото си мислех, че имам задължения. Не искам да губя повече. Каквото искат да си мислят и да говорят хората.

Клайд угаси цигарата си и попита:

— Как разбра, че съм в Сиатъл?

— Имам си хора за тази работа — усмихна се Али. — Само ми дадоха твоя телефонен номер, това беше всичко и то ми струваше петстотин долара.

Клайд кимна. Извади друга цигара и я запали. Али се чувстваше щастлива, че след като Клайд ѝ бе липсвал цели девет години и се бе мъчила да не си признава какво изпитва към него, сега беше взела своето решение. Той беше тук, красив както когато го видя за първи път, синът на баща ѝ и неговата любовница Мара Малински.

— Клайд... — попита тя. — Ти си добре, нали?

— Да, добре съм. Сега се занимавам с компанията „Малински фаст фудс“. Един и половина милиона долара оборот. Снабдяваме много окръзи и градове.

Тя хвана ръката му.

— Толкова се радвам да те видя, дори не мога да го изразя с думи.

Клайд кимна. Дъждът продължаваше да чука по покрива на кадилака и те продължаваха да бъдат на завоя на Голден гардънс парк, на три хиляди мили разстояние от Кейп Код, Масачузетс. Али имаше чувството, че девет години се бяха изнизали като девет часа. Но дори и девет часа можеха да бъдат твърде дълго време. Тя забеляза блестящите по очите на Клайд сълзи и разбра, че нещо не е наред. Макар нейната нежност да бе толкова голяма, тя не можа нищо да отгатне. Погали очите му и попита:

— Клайд, какво има?

Той наведе глава и не смееше да погледне.

— Надявах се, че са ти казали.

— Кой?

— Твоите частни детективи. Тези, които си наела да открият телефона ми.

— Не зная за какво говориш. Какво е трябвало да ми кажат?

Той дръпна от цигарата си.

— Може би трябваше да ти кажат, че аз съм женен с две малки дъщери.

Али вдигна глава. Тя се загледа в тавана на колата и остана така дълго време. После наведе глава, но не се разплака, а каза:

— Не знаех. Дори не се и досетих.

— Как би могла. Аз не съм някоя знаменитост. Освен това ние не се виждахме.

Али се обърна към Клайд и като заговори, гласът ѝ леко трепереше.

— Твоите дъщери трябва да са красиви.

— Да — каза Клайд.

— И ти си щастлив? Моля те, кажи, че си щастлив.

Клайд се опита да се усмихне през сълзи.

— Как се казват? — попита Али. — Даваш ли си сметка, че аз съм им леля и дори не зная!

— Джени е на шест години, а Елизабет на две. И двете са лудетини. Живеем извън града, в Клайд Хил, представи си.

— За теб всичко мога да повярвам — каза Али нежно. — Спомняш ли си деня, когато се видяхме за първи път в Ню Йорк?

— Разбира се, снегът, келнерът.
— И вечерта във Вашингтон, в Медисън?
— Да.

Али помълча известно време. После се разплака — тихо, неспирно, със стиснати устни. Клайд се опита да я погали, но тя го отблъсна.

— Върви си.

— Али, аз...

— Върви си — плачеше тя. — Моля те, скъпи, върви си, аз толкова те обичам. Моля те, моля те, върви си!

Клайд почака една-две минути, но Али продължаваше да плаче. Той се наведе и нежно я целуна по челото. Отвори вратата на кадилака, излезе в дъжда и изтича до своя буик.

Последното нещо, което видя от Али Корнелиус, беше нейното бледо лице на прозореца на колата...

Кехлибарената вечерна светлина докосваше далечните дървета и сенките на играчите се движеха по тревата. На игрището за голф Родерик Корнелиус стоеше изправен и душеше въздуха като ловджийско куче, което е попаднало на някаква следа. До него беше заместник главният прокурор Хенри Чапман. Той се готвеше за удар с щеката си.

— Тази игра става все по-трудна или аз губя практиката си — забеляза Чапман. Той беше набит нисък мъж с бели мустаци и грубо лице.

— Не съм играл тук от години — отговори Родерик разсеяно.

— Само да можеш да се концентрираш и да помислиш малко, всичко ще бъде окей. Това е такова игрище, че трябва да мислиш, когато играеш.

— Хъм... — измърмори Родерик.

Помълчаха малко и после Чапман удари топката много лошо. Черният му прислужник взе шапката, изтри челото му и пое щеката.

— Сигурно знаеш, че не съм дошъл само за да играя голф — отбеляза Родерик.

— Да, знам, че искаш да поприказваме.

— И мисля, че си се досетил за какво искам да приказваме.

Чапман не отговори. Той беше от тези адвокати, които предпочитаха клиентите им да казват каквото мислят. Когато участваше в съда, не можеше да бъде обвинен, че подвежда свидетелите си, и съперниците му мислеха, че неговият успех се дължи по-скоро на това, което изпуска, отколкото на това, което казва. Един от неговите опоненти го бе нарекъл злобно „разядосаното мълчание“.

— Говорих с Виктор за това, което се е случило — продължи Родерик.

— Така ли?

— Той ме увери, че и дума не може да става за убийство, нито за фалшификация.

Чапман се замисли.

— Някой е повярвал, че е съмнително. Иначе нямаше да подкажат на полицията.

— Сигурно е някой стар прислужник, който таи стара злоба. Знаеш какви са те.

Чапман се спря и загледа Родерик с избелелите си очи.

— Не ме интересува какви са прислужниците. Искам да знам какво правят техните господари.

— Ами — каза Родерик смутено, — цялата работа беше грешка.

— Грешка? Вестникът твърди, че госпожица Скурос е била мъртва, преди самолетът да се допре до водата. Всъщност те дори намекуват, че тя е била мъртва, преди да излети.

— Хенри, това е абсурд. Ти сериозно ли мислиш, че ще организираме самолетна катастрофа за половин милион долара само за да се отървем от един труп?

Хенри Чапман потри мустаците си и отговори:

— Да.

Родерик погледна настрани. Небето избледняваше и в далечината няколко облака се движеха като разбита сметана.

— Прав си — отговори той.

Чапман направи гримаса.

— Знаех си, че съм прав. Познавам ви вас — фамилията Корнелиус, по-дълго време, отколкото другите. Вие сте богати с главно „Б“. Самолети като този растат по дърветата за вас.

— И все пак не беше убийство — упорстваше Родерик.

Чапман повдигна вежди.

— А какво беше? Фатална атака от лошо храносмилане?

— Хенри, не е смешно.

— Да, петстотин хиляди долара, мисля, че не е смешно.

— Госпожицата се е самоубила. Удавила се е в басейна на Спийърмънт. Била е развълнувана, вечерта са се карали. Виктор призна... призна, че я е ударил и почти е счупил носа ѝ.

— Защо не си призна от самото начало? — въздъхна Чапман. — Защо не каза истината? Това е най-лесното. Трябва да ти кажа, че убийци са се спасили от обесване само защото са казвали истината.

— Хайде, Хенри, бъди разумен. Виктор е най-големият поддръжник на Джон Ръсел. Ако нещо излезе на бял свят, свършено е с Ръсел.

Хенри Чапман се намръщи.

— Това не ме интересува.

— Може би не те интересува, може да не интересува никого, но в момента сме много зле.

— Искаш да кажеш, че Картър може да спечели?

— Не зная, но нещата са много по-страшни от това, което се случи.

— Тогава, Роди, за какво се тревожиш?

Родерик въздъхна и прекара ръка през оредяващата си коса. Напоследък не можеше да накара хората да го разберат. Не изглеждаше на повече от шестдесет години, но не изглеждаше и по-млад. Беше малко вдървен, мислеше напосоки като за някакво далечно, отминало време. Животът му беше почти преминал и все още се мъчеше да си спомни какво е направил и защо, и дали имаше още нещо важно, което трябва да свърши.

— Хенри, ние винаги сме били приятели — ти и аз — каза той.

— Точно така.

— Ти знаеш какво е Виктор за мен.

Хенри Чапман беше достигнал до мястото, където топката за голф се беше заровила. Той се наведе да види каква е почвата.

— Всъщност, Роди, аз не знам, никога не си ми казвал. Честна дума, винаги съм мислел, че не се интересува много от Виктор.

— Хенри, аз те моля за услуга.

Хенри Чапман бавно се вдигна и погледна Родерик право в лицето.

— Роди, можеш да ми искаш много неща, много услуги и аз правя всичко възможно да ти угодя. Но не ми искай да прикрия това, в което се е забъркал синът ти, каквото и да е то, защото няма да го направя.

— Хенри, това е жизненоважно. Само една думичка за скандал и кандидатурата на Джон Ръсел отива по дяволите. За бога, Хенри, достатъчни са клюките, които се разказват от някои вестници. Трябва да се прекрати това нещо.

Хенри Чапман изръмжа и се усмихна.

— Някой преди беше казал подобно нещо и виж сега къде е.

— Хенри, това не е Уотъргейт.

— Не е, но все пак е конспирация срещу законодателството. Извършено е нарушение и ти искаш член на администрацията да използва влиянието си и да спре процеса на законността.

Родерик се вгледа в Хенри Чапман за момент, като хапеше устни. После каза:

— Хенри, трябва да ми помогнеш.

— Защо?

— Защото аз те моля, Хенри. И заради всичко, което си правил в миналото.

Хенри Чапман се усмихна и погледна Родерик.

— Това изнудване ли е?

— Е, хайде, Хенри, разбира се, че не е. Но ти си ни помагал преди и ние сме ти плащали и трябва да признаеш, че това ни дава известно право.

— Така ли... чудя се... Мисля, че сте в по-лошо положение от мен. Дори вие сте в ужасно положение. Ако аз не помогна, Виктор ще има затруднения. И какво ще направите? Ще кажете на вестникарите, че сте ми плащали. Не си въобразявай. Ако Джон Ръсел е имал някакъв шанс преди, сега няма да има никакъв.

Родерик въздъхна. Той знаеше, че светлината намалява и прислужниците чакат. След половин час ще бъде твърде тъмно. Едно ято птици излетя от близките дървета като въглищен прах, изтърсен от изтривалка.

— Хенри, моля те за помощ. Никакъв натиск, никакво изнудване, нищо подобно. Като приятел. Просто стоя тук и те моля.

Хенри Чапман кимна на прислужника. Родерик търпеливо чакаше отговора на Чапман. Светлината потъваше още по-дълбоко и хладен ветреца се понесе по тревата откъм гората. В такива вечери той разбираше на каква огромна площ беше стъпил и колко малко представляваше той за Америка. Чувстваше се като малко петно върху безкрайно голяма карта.

Хенри Чапман взе щеката си за голф, после я постави отново и се обърна към Родерик с приятелски жест на съжаление.

— Роди, аз съм ужасно виновен, че съм вземал пари и съм извършил някои лоши и неетични неща, но мисля, че е нужно да се направи равностойност не само за мен, но за всички нас и точно затова ще ти отговоря с не.

Дълго време Родерик мълча.

— Разбирам — промълви той.

— Ако искаш да задраскаш тази игра, ще те разбере.

Родерик се усмихна леко.

— Не, Хенри. Нека да продължим. Най-малкото е да ми дадеш възможност да ти натрия носа.

Хенри Чапман кимна с глава.

— Окей, щом като искаш, може. Всъщност Силия ще натрие твоя нос вкъщи, нали?

Когато дойде да се извини, сутринта беше неспокойна и дъждовна. Кулите на Уърлд трейд сентър изчезваха в облаците, а дъждът валеше силен и яростен.

Вътрешният телефон иззвъня и Фреди каза:

— Да?

— Господин Секер, сър? Има посетител.

— Какъв посетител?

— Госпожа Марини, сър. Казва, че е важно.

— Госпожа Марини?

Секретарката се мъчеше да се извини.

— Опитам се да ѝ кажа, че сте зает, но тя не искаше да чуе.

Фреди захапа палеца си и каза:

— Окей, Джени. Кажй й да почака няколко минути.

Той затвори телефона. На екраните на шестте телевизора, поставени до насрещната стена на неговия офис, Джими Картър ту се мръщеше, ту се смееше и се редуваше с рекламите за дъвка, за бира и за какво ли не. Уморено потърка очите си. Цялата сутрин се беше опитвал да работи по проблема за нова система за складиране на петрол. Супертанкерите на компанията доставяха суров и обработен петрол напоследък в такива огромни количества, че някои от по-слабите им клиенти не бяха в състояние да издържат. Но не можеше да се съсредоточи върху това. Чувстваше се неспокоен и напрегнат, като че ли някой лазеше по нервите му. Взе една цигара и отиде до прозореца, за да погледне към Уолстрийт. Това беше същият тридесет и пети етаж, откъдето Дейвид Букбайндър беше гледал по времето, когато работеше в „Корнелиус ойл“. Мебелировката сега беше по-артистична, с фламандски тапети и стилни мебели, един от които струваше повече от всички телефонни сметки на жителите и служещите в Гранд сити, Илинойс. Но атмосферата не беше променена. Все още беше напоена с това тежко богатство. Виташе средновековното усещане, че оттук цяла една петролна империя, параходи и самолети, цяла армия от секретарки и вицепрезиденти, пилоти и пристанищни работници, потоци от долари и акции се управляваха и им се нареждаше да станат сутрин, да работят през целия ден и да продължат плодотворните си усилия до късно през нощта. Дейвид Букбайндър обичаше да казва, че не изгледът към реката привличаше президентите на различните компании към този вид офиси на най-горните етажи, нито идеята, че може би са по-близо до Бога. От най-горните етажи те по-лесно си представяха света долу като карта, която се разстиляше, и върху тази пъстра повърхност техните служещи хвърчаха нагоре-надолу.

Фреди стоеше до прозореца, цигарата се клатушкеше на устните му, а очите му примигваха от дима. Макар че не можеше да знае, той приличаше несъзнателно на майка си в онзи ден в Лонг Айланд, когато тя каза на брат си, че умира. Фреди беше много слаб за височината си и копринената риза и добре изпробваните му панталони го правеха да изглежда странно крехък. Една от неговите приятелки, с влажни очи и романтична гъста коса, му беше казала, че прилича на Байрон.

Той погледна часовника си. Не можеше да остави Хелън да го чака повече. Надяваше се, че няма дълго да говори и няма да чопли прегорели рани. Трябваше да излезе след половин час и да отиде с хеликоптера до Линууд. Цялата фамилия се събираше там днес в три часа следобед, за да отпразнуват наградата на Хестер от Лигата на американските жени за изключително добра работа по проблемите на жените. По много причини той нямаше да изпусне това тържество.

Най-после натисна копчето на телефона и каза:

— Джени?

— Да, господин Секер?

— Изпрати госпожа Марини, моля те.

Той мина безшумно по плътния килим до по-тъмния край на стаята. Край него телевизионните екрани блещукаха и подскачаха. Гледаше към вратата и чакаше да се отвори. Опитваше се да успокои ударите на сърцето и дишането си. Но тихото почукване го изненада въпреки всичко и когато тя влезе, не можа да каже нищо друго освен:

— Здравей, Хелън. Как си?

Тя застана на входа. Беше същата Хелън и някак различна — както изглеждат любимите, когато ги срещнете след седмици раздяла. Той помнеше косата ѝ такава, каквато беше преди два месеца — красиво подстригана и едва покриваща ушите ѝ. Сега косата ѝ беше къдрава и гримът по-тежък. Той си спомняше тъмносиния костюм, с който беше облечена последният път, когато я видя. Сега носеше розово лятно палто и беше с непознат парфюм. Беше дребна и все така хубава с високите си скули и големи тъжни очи. И все пак, колкото и често да бе целувал тези скули и да беше карал тези очи да се притварят, те никога не бяха негови.

— Влизай, хайде, затвори вратата.

Тя му се усмихна.

— Не се ли страхуваш да не се компрометираш?

— Повече от това не мога.

Тя притвори вратата. След това отиде до креслото и седна на края му. Светлините от екрана си играеха по лицето ѝ. Фреди ѝ предложи цигара.

— Благодаря — каза тя, като взе една.

Мълчанието беше неудобно. Фреди отиде до писалището си и взе запалка. Щракна я и тя запали цигарата си.

— Не очаквах да те видя отново — каза тихо той. — Или може би да те видя насаме.

— И аз не очаквах — тя издиха дима и го погледна с големите си кафяви очи.

Той седна срещу нея на въртящ се стол и я загледа как пуши.

— Просто не мога да повярвам колко чужди стават хората, след като са били близки.

— Мислиш ли, че ние сме чужди?

— Спях в твоето легло, Хелън. Но сега не мога дори да те докосна.

Хелън го погледна и се намръщи.

— Никога не съм казвала, че не те обичам.

— Ти каза, че не искаш да ме видиш повече. Не мислиш ли, че това е достатъчно?

Тя погледна тъжно през дима от цигарата си.

— Мисля, че е достатъчно, ако погледнеш така?

— Да, Хелън, мисля, че нямах друг избор.

Тя стана и отиде до телевизионните екрани.

— Никога ли не ги гасиш?

— Те показват вкуса на обикновените хора и това е нещо, което фамилията Корнелиус като че ли не познава — каза Фреди, като взе друга цигара.

— А семейство Марини?

— Как бих могъл да знам? Не съм господин Марини и бях отхвърлен от госпожа Марини.

Тя се обърна, погледна го и съжалението и тъгата по лицето ѝ бяха толкова очевидни, че той трябваше да се извърне и да потърси запалката си.

— Нямаше да върви, Фреди, как мислиш?

— Не знам, не мога да кажа. Не ми беше дадена възможност да разбера. Може би нямаше да върви, може би щеше да върви. Но, слушай, защо говорим за това? Вече е свършено, нали? Сложихме край. Прекратихме всичко и се обърнахме с лице към бъдещето, макар и просълзени.

— Фреди...

Той щракна запалката, но не успя да запали.

— Хелън, няма полза. Щом не ме обичаш, не мога да те насиля.

— Но, Фреди...

Той отегчено въздъхна.

— Но, Фреди, какво? Фреди, искам да започна отново? Фреди, мисля, че ни беше хубаво заедно? Хайде, Хелън, ти ми каза, че е свършено. Не можеш да понасяш напрежението да лъжеш Дик повече. Не можеш да понасяш да лъжеш децата си. Не можеш да гледаш приятелите си, защото някой може би знае за нас. Хелън, ти просто не си създадена за незаконна любов, нито аз. Нека да оставим нещата така.

Тя притисна челото с опакото на ръката си.

— Фреди — каза тихо тя и думите ѝ бяха леки като птички. — Дойдох да ти кажа, че съжалявам.

Той остави незапалената си цигара на края на писалището. Приблужи се до нея и я хвана за раменете, като гледа дълго и мълчаливо в очите ѝ. В сянката дългото му и слабо лице изглеждаше уморено.

— Съжаляваш? За какво? — попита той.

— Съжалявам за всичко. На първо място не трябваше да допускам да се случи.

— Е, хайде. Не ти позволи да се случи. То се случи. Просто се случи. Тези неща винаги сами се случват. А решението какво да се прави предизвиква сърдечни трагедии.

— Все едно, аз сгреших. Не исках да те наранявам. И съжалявам.

— И затова дойде тук? Да ми го кажеш?

— Дойдох да ти кажа, че още те обичам. — Тя вдигна леко главата си с желание за предизвикателство.

Той не отговори. Обърна се и вдигна рамене.

— Дойдох да кажа, че ако ти искаш да продължим, ако мислиш, че можеш да издържаш на напрежението, предпочитам да продължим, а не да се разделяме. Не мога да работя, но това не е важно. Сега вече съм сигурна.

Тя кръстоса ръцете на гърдите си и задърпа от цигарата, сякаш е кислород. Лявата ѝ ръка, с тънка златна венчална халка, нервно дърпаше розовия ръкав на палтото.

— Не можех да оставя Дик — каза тя. — Не можех да понеса развод. Но имах възможност да видя всичко в перспектива, да си отпочина. И сега ти ми липсваш, Фреди, липсваш ми страшно много.

Мълчанието, което настъпи, преобърна живота им. В очите на Хелън имаше сълзи, но тя се мъчеше да не плаче. Нямаше да го спечели със сълзи, тя знаеше това. Ако той я обичаше още, ако я желаше, тя беше готова да му даде своята любов, когато иска и както може. Но тя не очакваше състраданието или вината да му помогнат да реши. Тя си спомни момента — първия момент, когато той бе грабнал ръката ѝ, как танцуваха, а цветните светлини се отразяваха в дълбоките води на реката Хъдзън и приличаха на потънало коледно дърво. Оркестърът свиреше песента „От много дълго време те обичам и не мога да престана“. Това се случи по време на едно лятно тържество на кея на остров Линууд. Дик беше зает в някакъв уморителен и отегчителен комитет с Виктор, така че Фреди и Хелън танцуваха, докато оркестърът престана да свири, за да могат музикантите да изпият по една чаша бира и да изпуснат по една цигара. Фреди я отведе надолу по реката между надвисналите клони на дърветата, които шумяха и шептяха в тъмнината. Седнали на един дънер, те пиеха шампанско и слушаха смеха и бърборенето на гостите там, сред феерично осветените дървета и цветя.

Преди това не беше говорила много с Фреди. Винаги го бе мислила за студен и арогантен. Но когато започна да ѝ разказва за майка си и мъката си да порасне сред фамилия Корнелиус, без да бъде смачкан от безчувствените амбиции на Виктор и надменното господство на Силия, тя започна да разбира, че неговата гордост е била само начин за прикриване на нестандартните му схващания за бизнеса, парите и управлението на живота на другите хора. Фреди беше проникателен и бързо схващащ и когато ставаше въпрос за пари, беше готов да поема рискове, които караха косите на хората да настръхват. Същевременно беше винаги внимателен към хората, които работеха за него, което беше наследил от баща си Едуард. Хелън бе почувствала всичко това още първата вечер и инстинктивно бе привлечена от него. Една вечер, когато Дик беше заедно с Виктор някъде по работа, те прекараха заедно една чудесна любовна нощ. Тогава Фреди я беше попитал:

— Така ли се влюбваш в хората?

А тя погали косата му и отговори:

— Не трябва да правим това.

А сега, в мрака на неговия офис, тя чакаше Фреди да каже, че трябва да го правят.

Вътрешният телефон иззвъня. Фреди се наведе над писалището, натисна копчето и каза:

— Да?

— Хеликоптерът чака, господин Секер. Когато сте готов...

— Благодаря, Джени.

— Тръгваш ли? — попита Хелън.

— Трябва да отида на острова. Баба ще бъде наградена с орден.

— С какво? Със свещи?

— Ти не се променяш, нали? Твърде остра за любов, твърде нежна, за да те изгуби човек.

Тя погледна малко тъжно.

— Трябва да мога да се съхраня както всички хора.

Фреди седна на края на писалището и каза:

— Може би трябва да дойдеш и да участваш в празненството. Лигата на американските жени го устройва. Ще поднесат на баба някаква почетна значка в знак на признание и благодарност за всичко, което е направила за американските жени.

Хелън не отговори, само се сгуши, сякаш ѝ беше студено.

— Разбира се, повечето от помощта ѝ беше финансова — каза Фреди, като се опитваше да бъде весел. — Всичко е част от дългосрочно намаляване на данъците, една схема, която Виктор беше изработил. Подобно на Института „Хестер Корнелиус“ за домашни занаяти и дневните училища „Хестер Корнелиус“, а също и Мемориалната библиотека „Корнелиус“.

Най-после запалката му щракна и той успя да запали цигарата си.

— Но работата не се състои само в пари, нали знаеш. Тя е на осемдесет и четири години и успя да се изгради като голяма личност. Старата грандама, която не признава свободата на жените и я нарича комунистическа подмолна дейност. Защищава правата на провинциалните жени да си перат прането, да пекат сладкиши, да пращат децата си чисти и с подстригани коси на училище и да целуват съпрузите си, преди да тръгнат за работа.

— Толкова ли е лошо това? — усмихна се Хелън.

— Не съм казал, че е лошо. Джон Уейн казва, че Хестер Корнелиус е единствената героиня, останала на Америка.

Хелън постави ръката си върху неговата.

— Какво ще правим? — усмихна се тя. В гласа ѝ нямаше яд, само обикновен въпрос.

Той я погледна. Меката утринна светлина я правеше да изглежда приказна. Знаеше, че я обича. Беше я обикнал още от самото начало и любовта му беше с него денем и нощем като мелодия, която не се забравя, и като аромат, който не отлита. Но дали можеше отново да се впусне в тази несигурност с цялата болка на раздялата, това не знаеше.

— Ако те помоля да напуснеш Дик, ще дойдеш ли? — попита нежно той.

— Ти знаеш какво ще се случи, ако го направя. Дик ще престане да работи за вас, Виктор няма да го уволни и дори ако го направи, ще изглежда така, сякаш фамилията Корнелиус нарочно го е махнала, защото по една случайност Фреди Секер харесва и желае съпругата му.

— Нека да мислят каквото си искат. По дяволите.

— Ти знаеш, че няма да го допуснеш, Фреди, не по този начин. Помисли си за всички беди, които ще бъдат причинени.

— Хората са големи, Хелън. Някой ден Дик трябва да разбере. Ако не съм аз, ще бъде някой друг.

Тя поклати отрицателно глава.

— Никога няма да бъде друг. Никога.

— Тогава напусни го.

Настъпи пауза и после тя пошепна:

— Не, Фреди. Ще бъда твоя любовница, докато ме желаеш. Но не мога да напусна Дик, не мога, поне засега.

Той си спомни какъв беше дъхът ѝ в ранните утрини, когато двамата лежаха голи на голямото легло със завеси в Чарлстън. Това беше някаква смес от секс и парфюми, от трева и цветя, донесени от западния вятър. Той си представяше гърдите ѝ, хладината, която идваше откъм езерото, допира от косите ѝ по неговото лице. Той си спомни как една сутрин се събуди и тя не беше в леглото. Тогава стана и я намери в стаята за музика, седнала гола до големия стенуей, с изправен гръб, със силует на лицето, очертан от бледата светлина на изгряващото слънце. Тя свиреше Моцарт.

Той смачка полуизпушената цигара и се намръщи.

— Окей. Не можеш да напуснеш Дик, значи не можеш да го напуснеш.

Тя го погледна страхливо.

— Значи ти няма...

Той докосна страните ѝ и прекара дългите си пръсти през косите ѝ.

— Не мога да ти устоя, дали е правилно или не, дали можеш да го напуснеш или не — каза той, а очите му бяха тъмни и мрачни.

Тя едва повярва на това, което чу.

— Значи ще ми простиш?

Той задържа ръцете ѝ в своите.

— Няма какво да ти прощавам. Няма нужда да се прощава на човек, защото те обича.

— Фреди — каза тя и сълзите изведнъж тръгнаха надолу по страните ѝ.

Фреди я беше притиснал здраво и макар парфюмът ѝ да не му бе познат, тя все още беше същата Хелън Марини, която беше прегръщал по същия начин в Ню Йорк, Вашингтон и в Чарлстън през нощите, които винаги завършваха с вечери. Той я целуна и усети соления вкус на сълзите ѝ и в същото време почувства, че неговите собствени очи се навлажняват.

— Защо не дойдеш с мен на острова? — попита той. — Ще изпратя хеликоптера да те заведе въщи към два часа.

— Не мога. Казах на Дик, че отивам на пазар.

— Какво от това. Кажи, че си обядвала в хотел „Пиер“. Времето да ти сервират, е точно толкова, колкото отиване и връщане с хеликоптера до острова.

Тя му се усмихна през сълзи.

— Ти не се променяш. Все такъв стремителен си оставаш.

— По-добре стремителен, отколкото полумъртъв.

Тя го целуна по страните съвсем леко и каза:

— Добре, кога тръгваме?

— След две минути и половина. Не обичам да закъснявам за каквото и да било събитие на Корнелиус. Особено след като Виктор уволни Айзък Хейес преди едно тържество, което имахме в „Карина миа“ в Пасадена само защото каза, че не обича рокендрол. Можеш ли да повярваш на такова нещо?

— За Виктор, разбира се, винаги.

Те отново се целунаха с онази наслада на хора, които отдавна не са се целували. После той сподели:

— Хелън, радвам се, че дойде. Не зная какво ще се случи сега, но се радвам, че дойде.

— И аз се радвам. Само дано не бъде твърде болезнено.

— Може и да бъде и вероятно ще е така. Но аз мисля, че няма много неща, за които си заслужава да живееш и те да не са болезнени.

Вътрешният телефон отново извъня и Джени каза:

— Не искам да ви притеснявам, господин Секер, но хеликоптерът чака. Ако искате да стигнете на острова до един и половина...

— Окей, Джени — каза ѝ той, като се усмихна на Хелън. — И, моля те, уведоми Кросек, че ще има още един пасажер.

След известно мълчание Джени попита:

— Госпожа Марини, сър?

— Да, точно така.

Той затвори телефона и погледна Хелън кисело.

— Джени е винаги много грижовна. Почти като майка.

— Имаш ли нужда от майка? — попита Хелън.

Той вдигна черната си дреха, модел на Ив Сен Лоран, от облегалката на стола.

— Някога имах майка. Мисля, че въобще не можах да я опозная добре, но съвсем сигурно имах майка.

Приглади косата си, оправя връзката си и извади от чекмеджето скъп мъжки одеколон.

— От всичко най-добре си спомням нейното погребение — продължаваше той. — Беше много просто, може би едно от най-обикновените погребения, които са ставали в нашата фамилия. Аз бях там, а денят бе толкова хубав и си представях как духът ѝ излита от гроба и полита към небето като гълъб или някаква друга птица. Радвах се, че тя бе свободна, защото винаги бе отчаяна и тъжна. Приличаше на човек, който се е качил в друг влак и спира на някаква непозната гара, скита по улиците на това непознато място и не може да разбере къде е трябвало да отиде.

Хелън се обърна.

— Това се случва с повечето жени, дори не можеш да си представиш с колко много.

Той я докосна по ръката.

— На теб случвало ли ти се е?

— Аз бях една от онези нещастници, които откриха, че животът е като вица за полския концерт. Входът е свободен, но трябва да заплатиш десет долара, за да излезеш.

— Хелън, ти все пак можеш да си отидеш вкъщи — каза Фреди.
— Не искам да обърквам живота ти.

Тя поклати глава отрицателно.

— Животът не заслужава да се живее, ако не е объркан. Опитах се да се откажа от теб, Фреди. Дори се опитах да те накарам да ме намразиш. Но нямаше да мога да понеса, ако наистина бях успяла. Помисли си само. Аз съм съпруга на един преуспяващ и много работлив млад адвокат, който може би ще достигне един ден до върха. И какво се случва, когато срещна някой като теб? Ти си красив, ти си млад, симпатичен и седиш върху повече пари, отколкото Дик ще може да види дори ако живее десет пъти. Ако съм казала, че предпочитам стабилен и сигурен брак пред една любов с теб, значи съм била готова за лудницата.

Фреди посегна за друга цигара, запали я и издуха дима.

— Майка ти от рак ли почина? — попита Хелън.

Фреди кимна.

— Обичам те — каза тя и обви с ръцете си врата му. — И това е всичко, което мога да кажа.

Вратата се отвори и Джени влезе с чантата на Фреди, напълнена грижливо с работа за следващите двадесет и четири часа. Беше ниско момиче от Питсбърг, с къдрава кестенява коса, която хвърчеше на всички страни. Носеше нехармониращи цветове и се отнасяше към Фреди, сякаш беше направен от скъп порцелан. Тя погледна бързо и предпазливо към Хелън и каза:

— Всичко е тук, господин Секер. Няма да забравите оценките за застраховката на Дейлонг, нали, сър?

— Няма да забравя — каза той и когато Джени се обърна да излезе, той я повика: — Джени?

— Да, господин Секер?

Той я погледна и доброжелателно се усмихна.

— Благодаря, Джени. Много си добра към мен.

Джени се изчерви и каза:

— Приятно пътуване — и бързо излезе от офиса, сякаш имаше някаква важна среща.

— Тя е влюбена в теб, не виждаш ли? — забеляза Хелън.

Фреди погледна смутено.

— Тя е страхотна секретарка, това знам със сигурност.

Те излязоха и се качиха на частния асансьор на Фреди с огледала в стил „Рококо“. Стигнаха до най-горния етаж и след това трябваше да се изкачат по покрита с мека пътека стълба, която водеше на покрива, където беше паркиран хеликоптерът. Чуваха се гърмящи мотори.

— Пази си косата — извика Фреди, като отваряше вратата към покрива.

Големият хеликоптер чакаше със запалени мотори, приличен на блестящ дракон албинос. Беше топло и влажно, а небето сиво. През 1930 година върхът на сградата на „Корнелиус ойл“ крепеше радиокула, но през 1950 г. Родерик нареди да я премахнат, за да се освободи място за хеликоптери, макар разпорежите по съдилищата да продължиха цели три години. Специални правни разпоредби бяха създадени, преди да се започне използването на покрива за хеликоптери.

Прислужник във флуоресцираща оранжева униформа им помогна да влязат в хеликоптера. После затвори вратата, даде път на пилота, чудовището се издигна от покрива и тръгна на северозапад.

Вътре беше топло, с екстравагантни мебели. Подът бе застлан с плътен червен килим, а стените бяха покрити с бели копринени тапети. Големите кожени кресла бяха дълбоки и удобни, а диванът бе покрит с кожи.

От дъното на хеликоптера, балансирайки, се приближи директорът по полетите, Ерик Патерсън, набит ветеран от виетнамската война, с прошарени коси и грубо лице. Беше облечен в модерен сив костюм, но изглеждаше така, сякаш предпочита военната униформа. Зад гърба на Фреди той наричаше белия хеликоптер подвижен дом за проститутки.

Той се здрависа и Фреди каза:

— Госпожа Марини само пътува. Искам да я върнеш в Манхатън, щом като ме оставиш на острова.

— Няма ли да остане за празненството, сър?

— Тя трябва да се прибере у дома при господин Марини, нали, Хелън?

Хелън се почувства неудобно, но кимна леко. Под краката им хеликоптерът се накланяше, като завиваше край Манхатън и тръгваше на север покрай скалите и нагоре по река Хъдзън.

Ерик Патерсън почеса ухото си със сребърен молив.

— Извинете, господин Секер, но господин Марини е също на остров Линууд. Той отлетя тази сутрин заедно с господин Виктор Корнелиус.

— Какво? — попита Хелън.

— Те тръгнаха към десет часа. Мисля, че господин Марини нямаше намерение да отива там, но изглежда, че той и господин Корнелиус имаха много да говорят и решиха да продължат събранието си там.

Хелън страхливо погледна Фреди, но той спокойно постави ръка на рамото ѝ и каза:

— Чудесно, хубава семейна среща. А сега какво ще кажеш за коктейл, Ерик? И после госпожа Марини и аз имаме да говорим по частни въпроси.

Ерик погледна Фреди, после Хелън и после надолу. Очите му се притвориха като на змия и каза:

— Много добре, сър. Какъв коктейл предпочитате, ще накарам Зим да ги подаде.

Те поръчаха уиски с лед и седнаха в креслата до прозорците, откъдето се виждаха части от облаци и засенчения силует на реката долу под тях. Фреди хвана ръката на Хелън, но тя беше толкова нервна, че я издърпа.

— Имаш ли цигара? — попита тя.

Той отиде до писалището и донесе златна табакера.

— Няма как Дик да научи, че си тук — каза Фреди. — Когато се приземим, ти трябва само да седнеш далеч от прозореца и те ще вдигнат хеликоптера веднага щом като слеза аз.

Тя пушеше.

— Започва вече да ми напомня на това, което беше преди. Всички тези лъжи и малки измами.

— Ако не искаш, можеш да не идваш до остров Линууд. Мога да ги накарам да обърнат и да те върнат вкъщи.

— Това е глупаво. И ти ще закъснееш. Не искам това да стане заради мен.

— Хелън...

Тя поклати глава.

— Няма значение. Ще се скрия. Свикнала съм вече да се крия.

— Сигурна ли си, че си съгласна?

— Въобще не знам какво искам. Но ако Дик не разбере, няма никакво значение.

Фреди се намръщи.

— Нали Дик не се съмнява в нищо? Какво толкова има, ако съм те взел да летиш с мен до острова? Ако просто си минала край офиса и аз, какъвто съм обикновено буен, съм ти предложил да дойдеш с мен?

Тя стана и отиде до другия край на кабинета.

— Ето моста „Тапан Зий“ — забеляза тя.

— Хелън...

Тя се обърна.

— Дик знае ли за нас? — попита по-спокойно той.

Тя се обърна и седна до него. Очите ѝ бяха влажни и лицето — тъжно. Димът от цигарата ѝ се извиваше нагоре в безкрайна къдрица.

— Да, знае... Съжалявам, но той ме попита направо. Бях толкова изненадана, че му казах истината.

— Тогава ли реши да прекъснем връзката?

— Ако не бях обещала, че ще скъсаме, той каза, че ще направи най-трудния развод, който е съществувал някога след...

— След развода на моята майка?

— Да — пошепна тя.

Фреди въздъхна дълбоко и кисело. Известно време не знаеше какво да каже и гледаше надолу към мрачните води на реката в някакво отчаяние.

Хелън погали косата му.

— Зная, че не трябваше да ти казвам, но не знаех какво друго да направя. И той заяви, че ако престана да се срещам с теб, няма да каже нито дума никому и ще продължи да работи с теб така, сякаш нищо не се е случило.

— Той трябва да е доста силен, за да обещае такова нещо.

— Дик не е само силен, той прощава. И не можеш да кажеш, че не държи на думата си. Когато е говорил с теб, се е държал съвсем обикновено, нали?

— Да, разбира се. Дори много благородно, като си помислиш, че правя любов със съпругата му...

— Фреди, моля те.

— За бога — ядосано отговори Фреди, но после се обърна и наведе глава. — Не зная, Хелън, каква е ползата от всичко това?

Тя го погледна мечтателно.

— Ползата е, че се обичаме, нали?

Той вдигна глава.

— Предполагам, че е така. Но ти си права. Бяхме заедно не повече от няколко часа и всичко започна отначало. Измами и лъжи, игра на криеница. Ако ще трябва да се криеш, не съм сигурен, че мога да понасям повече. Или трябва всичко да е открито, или нищо.

— Фреди, не мога да напусна Дик, поне засега не мога.

Той се обърна към нея и я изгледа строго.

— Хелън, трябва да решиш. Това напрежение е твърде голямо и за теб, и за мен. Може би нямаше да бъде така лошо, ако не те обичах толкова много. Можехме да се срещаме от време на време, да се любим и после нищо. Но аз наистина те обичам и не искам да претендирам, че това не е така. Рано или късно трябва да остане или Дик, или аз. И двамата знаем това.

— Мислех си, че можем да продължим поне още малко. Не е лесно да събереш кураж и да кажеш на някой като Дик, че го напускаш завинаги.

— Но това трябва да стане, Хелън. Трябва.

— Даже ако вдигне ужасен скандал?

— Мога да преживея един скандал, а и ти можеш. Може би Хестер няма да го хареса, сигурен съм и за Родерик, но всички те са имали случаи, когато мръсното им бельо е излизало на показ и никога не им е навредило.

Хелън се усмихна несигурно.

— Не те карам да го напуснеш, щом като наистина не можеш. Ти знаеш, нали? Още сега мога да те върна вкъщи и да забравим днешния ден. Но това го казвам, защото наистина те обичам. Искам те цялата, а не само части от теб.

Тя се загледа в кабината.

— Тази врата заключва ли се? — попита тя.

— Разбира се.

— Значи можем да се любим, без да ни прекъсва никой?

Фреди замълча и после кимна.

— Никога не съм се любила в хеликоптер.

— Хелън... — каза той.

Но тя протегна ръце към него.

— Моля те, Фреди, минаха цели два месеца.

Той стана и я прегърна, а тя го погледна със сълзи в очите. Съблече розовото ѝ лятно манто и то се свлече на мекия под. Роклята ѝ бе семпла, с колан около кръста. Прозрачната обедна светлина, която проникваше през прозореца, хвърляше слаба сянка върху голите ѝ гърди. Той я целуваше дълго и мълчаливо, прегръщаше я все по-силно, а тя дишаше ускорено и с малки въздишки. Бързо отиде до вратата, заключи я и междувременно хвърляше части от облеклото си на земята.

Върна се при нея, отвори ципа на роклята ѝ и двамата се хвърлиха на покрития с кожи диван. Ръце и крака се объркаха и пружините на дивана подскачаха под тях. Фреди чувстваше ръцете ѝ на гърба си и златният кръст на гърдите ѝ се клатушкаше ритмично. Той се притискаше все повече в нея и мускулестото му тяло я обгръщаше изцяло. И двамата бяха потънали в някакво море от сладост и любов и не съзнаваха нищо, освен безкрайната си любов. В това време хеликоптерът летеше, без да се интересува от тяхната обречена любов, и потъваше във влажната светлина на слънцето. Хелън се сгърчи от болка, сложи ръка на устните си и зарови глава в кожата на дивана. Фреди видя конвулсиите на тялото ѝ и чу тихия плач.

— Хелън — каза нежно той и се наведе.

Тя лежеше, а сълзите се стичаха от ъглите на очите ѝ.

— Има нещо друго, не е само заради Дик, нали?

Тя кимна и го погледна тъжно.

Той мълча известно време, после отиде да обуе панталоните си, а в това време капитанът съобщи:

— Шест минути до остров Линууд, господин Секер.

Фреди се върна на дивана, запали цигара и подаде една на Хелън. Тя не помръдна, прекара ръка през косите си и след това посегна за цигарата.

— Ще трябва да се облечеш веднага — каза ѝ той нежно. — След няколко минути ще се приземим.

— Зная, съжалявам — кимна тя.

— Няма защо да съжаляваш.

— Наистина ли? Тази сутрин дойдох да кажа, че съжалявам, а направих нещата още по-лоши.

От прозореца се виждаха зелените гори, сребристата река и части от облаците. Хеликоптерът започна да кръжи и Фреди знаеше, че островът вероятно вече се вижда.

— Обличай се, ще кажа на Ерик да те заведе вкъщи.

Хелън кимна безмълвно.

На вратата деликатно се почука.

— Момент, Ерик!

Хелън обличаше роклята си и попита:

— Предполагам, че се досети?

— Не зная — отговори Фреди. — Може би е по-добре да ми кажеш.

— Знаех си, че един ден ще трябва да стане. Отчаянието си взема данъка.

Той я изгледа, без да отговори.

Хелън каза простичко:

— Те бяха заедно в едно такси — Дик и един от твоите служители клюкари. Така научи за теб и мен. Тогава благодарих на Бога, че бях само във втория месец и бременността ми не личеше.

— Бременна? — извика Фреди.

Той знаеше и все пак новината бе внезапна.

Хелън обуваше сандалите си.

— Разбира се, аз се освободих. Беше много лесно и дори не болеше. Цяла седмица плаках, но не ми беше трудно да обяснявам. Сълзи на радост, че съм се завърнала от кривия път. Не зная дали Дик ми вярваше, но мисля, че вярваше. Той знаеше, че не те срещам повече и му беше достатъчно.

Фреди облиза устните си. Той чувстваше нужда от напитка.

— Ти беше бременна? Носеше мое дете и се освободи от него — каза той с дрезгав глас.

Тя пое дълбоко от цигарата и я остави на пепелника.

— Сигурно мислиш, че не те обичам — отговори тя толкова страдаща, че едва се сдържаше да не се разплаче. — Обичам те повече, отколкото можеш да ми повярваш.

— Но защо? — настояваше той. — Щом като искаш да останеш с Дик, защо искаш да бъдеш бременна от мен?

Тя вдигна брадичката си гордо.

— Дик ми е съпруг. Обичам те и говоря истината. Но връзката ми с Дик е много дълбока и много специална и съм сигурна, че никога няма да го оставя. Единствената беда е, че той не може...

Мълчанието беше дълго. Хеликоптерът слизаше и двамата чувстваха налягането в ушите си. Когато Хелън проговори отново, гласът ѝ бе чужд и далечен, като че ли някой говори в слама.

— И двамата правихме тестове преди две години. Аз съм съвсем нормална, но Дик има недостатъчност при осеменяването. Възможно е да има едно дете, но не е много вероятно. Така ни казаха.

Фреди почувства такава душевна болка, сякаш беше изстърган. Просто не можеше да диша, да мисли или да говори.

— Значи ти търсиш подходящ баща? — попита той с треперещ и чужд глас.

— Няма нужда да търся. Бях вече влюбена в теб до гуша. Ако имаше някой в света, от когото да искам дете, освен от Дик, това беше ти.

Фреди въздъхна дълбоко и каза:

— Не знаей дали да бъда поласкан или отвратен.

Хелън подпря главата си с ръце и се разплака. Мълчаливо, но отчаяно.

— Днес беше вторият опит, така ли? Когато Дик разбра за нас за първи път, ти абортира и сега реши да опита пак? Каза, че съжаляваш за миналата раздяла, обвързваш ме отново за няколко месеца, докато забременееш пак?

Хелън не можеше да отговори.

Капитанът съобщи:

— Приземяваме се след една минута, сър. Моля, заемете местата си.

През прозореца Фреди виждаше остров Линууд и представителната симетрична къща. Той седна в едно от креслата и смачка цигарата си в пепелника.

— Помисли си, че можеш да внесеш хубава кръв в семейството си — изкрещя той сред шума на хеликоптера. — Хубава жилка на милионери.

Хелън вдигна глава и го погледна с мокри от сълзи очи.

— Фреди, о, Фреди — плачеше тя.

Хеликоптерът се докосна бавно до земята и се спря на колелата си. Шумът престана и се чуваше само тъжното свистене на ротора все по-забавено и по-забавено. Ерик Патерсън се появи от задната кабина, без дори да погледне Хелън, отвори вратата и спусна стълбата. Той застана мълчалив и готов да помогне, а Фреди седеше и Хелън плачеше. Отвън нахлу топъл вятър.

— Искам да направиш едно нещо — каза Фреди спокойно. — Искам да вземеш едно такси, да се прибереш вкъщи и да забравиш, че някога си мислила за мен като за нещо друго, освен като за човек, който е наел твоя съпруг на работа.

Остана прав няколко минути. После взе чантата си и излезе от хеликоптера, без да продума повече.

— Фреди! — извика Хелън, но той повече не се обърна. — А ако съм бременна? Какво ще стане, ако съм бременна? — попита тя с горчивина.

Фреди спря. Летният вятър развяваше косите му и тя си мислеше колко е хубав и колко е жалко, че го оставя — това означаваше да изгуби много дни от живота си.

— Кажи на Дик, той ще бъде щастлив — каза той с ясен глас.

Когато обиколи към къщата, видя Дик Марини заедно с Виктор в храстите на терасата. Видя Силия и Родерик, Али и Тес. А зад него белият хеликоптер се издигаше в сивото небе и отнасяше Хелън — бременна или не, моторите му пухтяха край долината на Хъдзън, докато звукът премина в слабо ехо, но дори ехото се загуби.

Силия беше в много лошо настроение и точността на Фреди не можа да го оправи. От години тя се смяташе за първата грандама на фамилията Корнелиус и когато на Хестер се оказваше някакво

внимание, тя ставаше зла и спореше, като пращаше прислужниците по безсмислени задачи. Днес тя искаше швейцарски капки за очи, нещо, което бе невъзможно да се намери на остров Линууд. Опитваше се да набере безброй телефонни номера в Германия и Южна Америка. Беше облечена в лека алена рокля, която не допринасяше с нищо за външния ѝ вид, освен че подчертаваше възрастта ѝ. Когато Фреди пристигна, тя седеше на позлатен стол и приличаше на екзотична, но застаряваща птица. В ръката си имаше чаша с шери, а бастунът ѝ чукаше нетърпеливо по каменния под. Виктор стоеше зад нея в мрачно настроение като дъждовен облак. И за първи път Фреди забеляза, че Дик Марини е дебел, със стъклени очи и си помисли колко много той прилича на младия, макар и по-глупав Марио Ланца. Опитваше да не мисли за неговата неспособност да създаде дете, но му се струваше съвсем необяснимо как може жена като Хелън да го обича толкова силно. Може би имаше защо и той не беше почтен в мислите си.

Тес дойде и взе ръката му. Беше облечена в свободна прозрачна рокля на цветя и носеше дюзини златни гривни. Целуна го така, както сестра целува брат си и малко повече. Али, с черни очила, беше бледа и се държеше резервирано.

— Как мина полетът? — попита Виктор, без да се интересува.

— Имал съм и по-лоши.

Един от прислужниците веднага се появи и попита Фреди какво желае да пие. Поръча си чисто уиски, а Джек повдигна учудено вежди.

— Чувствам се уморен, това е всичко — отговори Фреди. — Старата лейди слезе ли долу?

— Тя се лекува сега — добави Силия кисело, като че ли самата тя не започваше деня си с една шепа витамини, успокоителни и таблетки от билки.

— В колко часа пристигат гостите?

— Повечето от тях пристигат със самолета в два и половина — каза Виктор. — Един или двама идват с влак, а другите — с коли. Обикновената глъч от истерични жени. Ще бъде също както по времето, когато мама получи наградата.

Питието на Фреди дойде и той го взе така, сякаш вдига тост. После обаче каза:

— Не знаех, че си получавала награда от Лигата на американските жени, Силия. За какво точно?

Силия подчертано обърна острия си профил.

— За служба в полза на жените в нашата страна — отговори тя студено, колкото можеше.

Фреди се чувстваше странно дързък. Той погледна Дик Марини право в очите и каза остро:

— Много добре. Пия за това. За служба в полза на жените в Америка.

Силия каза с глас, изразяващ отвращение.

— Съвсем приличаш на баща си. И на майка си.

Фреди се изсмя по начин, който нямаше нищо общо с шегата, и закова погледа си върху Марини.

— Това е доста повече, отколкото някои казват — забеляза той и веднага съжали, че го е казал. Дик Марини не беше виновен. Човекът се опитваше да си запази службата и кариерата, а така също и съпругата и не може да бъде обвиняван за това. Но емоционално и физически в момента изглеждаше много уязвим, като костенурка, обърната по гръб на горещия пясък.

Али си пиеше мартинито бавно и отбеляза:

— На твое място бих отишла веднага да видя Хестер. Тя знае всичко за случая със Скурос. И не мисля, че беше особено доволна.

— Тя е на осемдесет и четири години — каза Тес. — Какво значение има дали е доволна или не?

В зеления си костюм Виктор приличаше на дебело крупие от Лас Вегас. Разхождаше се нагоре-надолу по терасата и гледаше към зелените поляни.

— Може да е на осемдесет и четири години — каза той с пресилено спокойствие. — Може да е на осемдесет и четири и дори да не е отговорна напълно за действията си, но в правно и финансово отношение държи за гушата и теб, и мен, и всички в тази фамилия. Докато Господ в своята безкрайна мъдрост не я повика, ние сме завързани за нея и не го забравяйте.

— Казано по твоя обикновен елегантен начин — забеляза Фреди непресторено.

— О, за бога — прекъсна ги Силия.

Фреди изгълта напитката си и остави чашата на балюстрадата. После през френския прозорец влезе във всекидневната и тръгна към

елегантния овален хол. Пълен мъж в черен костюм на райета за триста долара слизаше надолу по стълбата.

— Доктор Натан, ако не се лъжа? — попита Фреди.

Лекарят слезе долу, чукна токове и леко се поклони.

— Господин Секер, удоволствие е да ви видя отново.

— Как е баба? Току-що мислех да се кача при нея, за да я поздравя.

— Да, можете да отидете. Не е така свежа и остроумна, каквато беше. Затруднява се при спомените за дребни неща, нали знаете. Но е в чудесно здраве за жена на нейните години. Наистина чудесно здраве.

— Това тържество няма ли да бъде голямо напрежение за нея?

Доктор Натан поклати отрицателно глава.

— Когато достигнете тази възраст, единственото нещо, което трябва да избягвате, са повторенията на телевизията и репичките. Винаги съветвам пациентите си да живеят пълноценно. Доктор Пелен и доктор Вайс са на същото мнение.

— Ще дойдете ли с мен? — попита Фреди.

— Разбира се — съгласи се доктор Натан. — Тя е горе в галерията.

Те се изкачиха по извитата стълба, постлана с мек тюркоазен килим. После минаха по мрачните коридори с множество картини по стените, също така мрачни. Имаше часовници, които звънтяха и свиреха. През прозорците понякога се виждаха градините, зелени и мистериозни като градини, видени насън или през ключалката на врата, на която няма ключ. След това се изкачиха по друга широка стълба и минаха по мраморния под на галерията, която се простираше по протежение на цялото крило. Прозорците бяха с жълти стъкла и гледаха към игрище за крокет, където някога Фреди, Тес и Али играеха като деца. Фреди не беше идвал на остров Линууд отдавна и бе смутен от пренебрегнатото богатство. Всичко бе чисто, в ред и добре полирано, но всичко бе неизползвано, никой не се докосваше до него и единственият шум по тези коридори бяха стъпките на слугите и на милосърдните сестри и лекари, които тихо, но с уважение щадяха съществуването на най-богатата жена в Америка.

В най-отдалечения край на галерията, седнала на красиво изработен люлеещ се стол, с крака завити с одеяло, седеше побеляла жена с бяла рокля. Когато се приближиха, забелязаха, че цветът на

лицето ѝ бе като на бяло пране, а косите ѝ, макар и свити на кок, бяха съвсем оредели. Роклята ѝ бе бродирана по края с нотингамска дантела, а на повехналите ѝ пръсти блестяха диамантени пръстени, които струваха милиони долари. До нея имаше малка масичка с вестници „Ню Йорк таймс“ и „Уолстрийт джърнъл“, както и подвързаната с кожа книга „Крал Хенри V“ от Шекспир. Имаше и чаша вода.

Пръв се доближи доктор Натан. Тя не го погледна. Очите ѝ бяха с цвета на избелели камъчета и почти не виждаха.

— Фреди е тук — каза доктор Натан. — Дошъл е да ви види.

Старата жена кимна.

— Ела малко по-близо, Фреди — каза тя с тих глас, който приличаше на шумоленето на книжна салфетка.

Фреди се изкашля и приближи. Той се наведе и целуна старата жена по челото.

— Здравей, бабо.

Старата жена посегна и го дръпна за ръкава.

— Ти си лошо момче, Фреди. Трябва да идваш по-често при баба си.

— Ще се опитам. Бях много зает напоследък.

— Опитвай се да се освободиш — каза му тя с лека усмивка. — Предпочитам да виждам теб пред всички други.

— Добре, обещано — усмихна се Фреди. — Изглеждаш много добре. Внимателно ли се отнасят с теб?

— Толкова внимателно, колкото въобще е възможно.

— Този месец на три пъти ѝ преливахме кръв, за да балансираме кръвните телца. Не ѝ беше много лесно — каза доктор Натан.

— Понякога се чудя дали си заслужава. Ако не бяха тези старателни джентълмени, отдавна да съм легнала в гроба.

Фреди се въртеше край стола ѝ.

— Но нали си щастлива? Имаш цялата тази работа с Лигата на жените. Искам да кажа, че не си нещастна.

— Имам цел, за да живея, ако искаш да кажеш това.

Фреди вдигна подвързаната с кожа книга.

— Виждам, че четеш „Крал Хенри V“.

— От Шекспир може да се научи много. Трябва да убедиш Виктор да го чете всеки ден задължително.

— Не бих могъл да накарам Виктор да прочете каквото и да било. Дадох му да чете „Великият Гетсби“ преди четири години и още не е прочел заглавната страница.

— Не се изненадвам. Но в „Крал Хенри V“ има една фраза, която се отнася напълно за Виктор.

— Бабо — каза Фреди, макар че не можеше да сдържи усмивката си, — не трябва да се вълнуваш.

— Аз не се вълнувам. Искаш да кажеш да не разлюлявам фамилния кораб. Да не вземам страна.

— Ами не знам. Но ако искаш да кажеш нещо на Виктор, по-добре е да му го кажеш в очите.

Хестер не му обърна внимание.

— Флуелен казва за капитан Макморис: „При Чешу той беше такъв глупак, какъвто няма по света: не може да се ориентира във военните дисциплини, а погледне ли ви, е като кученце“.

— Виктор не е виновен за това какъв е — каза Фреди.

Хестер погледна сериозно.

— Но ти можеш да помогнеш.

Настъпи неудобно мълчание. Фреди облиза устните си.

След малко Хестер хвана Фреди за рамото и каза:

— Направила съм завещанието си така, че когато умра, ти ще бъдеш главният наследник. Ще имаш повече контрол над „Корнелиус индъстрис“ от всеки друг. Но трябва да призная, че почти щях да се откажа от това завещание, когато чух какво си направил от случая „Ариадна Скурос“. Беше глупав скандал, който можеше да бъде забравен за един ден. Вместо това ти го разду извън всякакви граници. Ти го разду и разгласи и Джон Ръсел загуби своя шанс да бъде избран.

— Има още време — настоя Фреди.

— Не — каза Хестер. — Виктор сам си беше причина и постъпи глупаво, но ти не си се паникьосал, а в тези работи има едно нещо, което никога не трябва да си позволяваш — да се паникьосваш. Много неща са заложени.

— Ако икономът на Виктор не беше отишъл в полицията, никой никога нямаше да разбере.

— Точно за такова необмислено деяние говоря. Ако Виктор беше работодател, който се отнася с подчинените си както трябва, ако беше човек, който вдъхва лоялност и доверие, тогава този негов иконом

никога нямаше да клюкарства зад гърба му. И ако ти знаеше какво правиш, трябваше да предполагаш, че някой от прислугата на Виктор непременно ще проговори. Това беше първото нещо, което аз си помислих, а аз съм на осемдесет и четири години.

— Още чакаме аутопсията на момичето. Ако няма доказателство, че тя е умряла в плувен басейн, все още можем да се отървем.

Хестер облиза сбърчените си устни.

— Говорих с доктор Вайс. Той каза, че ако полицейските лекари са добри, без съмнение ще намерят следи от хлорираната вода в тъканите на тялото ѝ.

Фреди прехапа устни и погледна към доктор Натан, който стоеше тихо и търпеливо край тях.

— Все още не е съвсем сигурно — каза той. — Смятам, че продължаваме да имаме известен шанс.

За момент Хестер притвори очи, после ги отвори.

— Време е да осъзнаете, че парите не ви правят божества — каза му тя. — Твоят дядо започна да разбира това може би твърде късно, но все пак го разбра. Само комбинацията от голямо богатство и голяма лична смиреност прави богатия човек велик.

Фреди не отговори. Красива пойна птичка кацна на едно клонче на дървото зад цветните стъкла и той чуваше как тя пее и чурулика.

— Зная какво мислиш — продължи Хестер. — Мислиш, че съм оглупяла и като седя тук, на стола, си измислям всякакви видове клюки, за да те нервирам. Но, Фреди, аз знам какво става. Зная, че ти се интересуваш от общественото мнение, но аз чета всичко и за един ден говоря с повече хора, отколкото ти в продължение на шест седмици. Вече не можеш да се отървеш с такъв вид прикрития. Джон Ръсел не може да се яви на изборите, без този въпрос да е решен, защото като гнева Господен Ариадна Скурос ще се надигне от своя воден гроб и ще го повлече. Ако не сега, то един ден.

— Бабо — попита Фреди, — ако хора като Джон Ръсел не станат водачи на тази страна, кой ще стане? Вярвам, че той е честен и умен, и какво можем да направим? Да го захвърлим на боклука само заради някаква глупава грешка от страна на Виктор?

Хестер го изгледа хладно.

— Президентът бива избран, за да се грижи и за най-незначителните хора от американския народ — каза тя. — Ако Джон

Ръсел влезе в Белия дом с парична помощ на „Корнелиус индъстрис“ и ако назначи Виктор на някакъв правителствен пост, което той сигурно ще направи, тогава къде е светостта на най-незначителния човек от американския народ?

— Най-незначителният? А какво ще стане с най-великия?

— Ти си мислиш, че си най-великият? — запита старата дама.

— Не — каза тихо Фреди.

— Добре, радвам се, че казваш това — отговори му Хестер. — Защото каквото и да мислят Виктор и Силия, дядо ти не го е мислил и аз ще ти покажа защо.

— Не те разбирам — погледна я Фреди многозначително.

— Ще видиш. Още може би не разбираш, но ще видиш.

— Не искам да се вълнувате, госпожа Корнелиус — каза доктор Натан. — Предстои ви уморителен следобед.

— Доктор Натан — каза Хестер с голямо търпение, — нищо не ме е развълнувало след посещението на Виктор Матюр през 1954 година.

Една врата на страничната галерия се отвори и две милосърдни сестри влязоха. Бяха с бели униформи и малки шапчици на главите. Едната беше съвсем обикновена, а другата имаше голям бюст и беше руса; тя срамежливо погледна Фреди, когато мина край него.

— Искам да заведа господин Секер в специалната стая на господин Корнелиус — съобщи Хестер. — Ще хвана господин Секер под ръка, но вие ще ни придружите по коридора, да не би да ми прилошее.

— Ще имате ли нужда от мен? — попита доктор Натан. — Защото трябва да отида и да проверя новата центрофуга за плазма.

— Не, не, вървете — каза Хестер. — Фреди ще се погрижи за мен.

Фреди ѝ помогна да стане от стола и да го хване за ръка. Той се учуди колко е лека, сякаш всичките ѝ кости бяха изсъхнали и кожата ѝ беше мумифицирана. Но тя застана доста изправена и макар да ходеше внимателно, бе все така женствена, каквато беше, когато седеше във фоайето на хотел „Плаза“ и каза на Йохан Корнелиус, че Тексас е думата.

Те вървяха през галерията и на един ъгъл завиха към северната страна на къщата. През прозореца се виждаха част от зимната градина

и покритият със стъкло басейн, където Йохан беше говорил с Мерет Кейл. После преминаха през сенчестата част на коридора, осветен с канделабри, подобни на капки сълзи, и с множество картини от ранни американски художници, включително и три плаката в стил „Арт нуво“ от Луис Рийд, които Фреди не бе виждал по-рано.

— Тук е стаята — каза Хестер, като спря. — Почакай, докато намеря ключа.

Вратата беше като всички врати на горните етажи на къщата. Беше от полиран махагон с месингови надписи с номера, дискретно нарисувани в единия ъгъл. Двете милосърдни сестри стояха доста настрана, като че ли Хестер отваряше параклис. Беше очевидно, че стая номер триста четиридесет и седем имаше значение и атмосфера, които бяха почти религиозни поне според канона на Корнелиус.

Хестер намери ключа и го подаде на Фреди. Тя постави старата си изсъхнала ръка върху неговата и каза:

— Ти си единственият член на семейството, който е видял тази стая, освен мен. Искам да разбереш, че това е един вид привилегия. А сега отвори вратата.

Фреди постави ключа и го завъртя. После натисна дръжката, отвори вратата и се отдръпна, за да мине Хестер пред него. Имаше слаба миризма на нафталин и мухъл.

— Не, не — настоя Хестер, — ти влез пръв. Просто влез вътре. Аз ще чакам тук. Сестрите ще се грижат за мен.

Фреди се усмихна колебливо. После отвори широко вратата и влезе. Беше мрачно в тази стая, защото прозорците бяха с тежки спуснати завеси, а навън беше мъгливо. Когато влезе вътре обаче, почувства нещо повече от мрак. Там присъстваше сянката на отминалите години и на спомена за тях. Той се огледа наоколо, като искаше да обхване всичко, но не можеше да разбере какво е това и какво означава. Хестер я бе нарекла специалната стая на господин Корнелиус, но какво беше специалното в нея, освен че бе така мухлясала, антична и необитавана? Застояла миризма на сушени розови листа като че ли лепнеше по всичко. Тя беше във виненочервените завеси, в дантелените пердета с избродирани по тях кошници с рози и бе просмукана в гротескната готическа мебелировка. Стаята беше претъпкана с американски мебели от началото на века: масички за вино, порцеланови вази, шкафове за порцелан, закачалки,

лампи. Первазът на камината беше покрит със зелен велур и претъпкан от дреболии: евтини керамични статуетки, часовници, стари снимки, месингови сувенири. По покритите с кафяви тапети стени висяха дузини акварелни картини, гравюри и скици. Вниманието му моментално бе привлечено от една снимка. Беше в малка овална рамка от черен емайл и бе поставена само тя на масичка. Беше портрет на тъжно замислена жена с боа от пера, една жена, която дори според модерните стандарти беше забележително красива. Фреди взе портрета, загледа се в него и както гледаше, разбра, че Хестер е застанала на вратата.

— Това ти ли си? — попита той, като вдигна снимката, за да я види.

— Не, не съм аз — поклати глава тя.

Фреди върна снимката на масичката.

— Не разбирам истински какво е всичко това. Стаята ми прилича на стая от стар уестърн.

Хестер внимателно седна на един от грозно извитите столове.

— Такава е — каза тя.

— Но какво означава това? За какво е тази стая?

Бледото лице на Хестер приличаше на един от воднистите портрети от стената. Тя дори не можеше да започне да разправя на Фреди колко я е преследвала тази стая, колко дълго се бе мъчила да разбере какво представляваше и защо беше тук. Със слаб глас тя каза:

— Винаги съм знаела, че тази стая съществува по време на целия ми брак. Но Йохан ми казваше, че това е място, където пази някои специални антики, и никога не ми даваше възможност да идвам тук. Понякога изчезваше с часове и аз предполагам, че той седеше тук в съзерцания и преживяваше отново всичко, което тази стая означаваше за него.

— И ти нямаш представа? Той никога не ти е казвал?

Хестер безпомощно вдигна рамене.

— Едва след неговата смърт започнах да разбирам, че това беше светилище. В своето завещание той нарежда цялата стая да бъде унищожена, но аз успях да оспоря тази точка. Искях да разбера защо той нарежда да бъде унищожена и мога само да си мисля, че той се страхуваше да не ме разстрои. Единственият възможен ключ към тази

стая е тази снимка. На гърба е написано: „Й. от Б.“, но аз нямам никаква представа коя може да бъде тази Б.

Фреди мина през стаята и застана до прозореца.

— Има ли значение — попита той. — Той те обичаше, нали? И сега има ли някакво значение наистина, ако е имал някакъв постоянно връщащ се спомен от друга жена?

Хестер се усмихна.

— Не, разбира се, че не. Сега вече не мисля, че Йохан ме е обичал с цялото си сърце, но двамата бяхме достатъчно щастливи. Той беше страстен мъж, твоят дядо, и огнен, но лесно се поддаваше на чуждо влияние подобно на много други богати хора.

— Бабо, защо ми показва тази стая? — попита Фреди. Той започваше да се чувства неприятно тук, като че ли животът на дядо му го притискаше от всички страни.

Хестер го погледна.

— Искях да ти покажа, че в края на краищата Йохан може да разбере нещо, което Виктор никога няма да разбере, а Родерик и Силия го приеха с такава нетърпимост, че никога няма да могат да му го кажат: „Нашето богатство ни дава власт над други хора, но ако използваме тази власт безогледно, тогава на нас това ни се връща, и то стотици пъти по-болезнено от болката, която сме причинили на други, като сме ги пренебрегнали“.

Тя затвори очи и въздъхна.

— Много ме развеселява идеята, че комунисти и либерали искат да накажат богатите. Богатите вече са наказани. Родерик беше наказан още много млад и съжалявам, че трябва да го кажа, но това стана, когато неговият самолет катастрофира и уби приятелите му. Твоята майка Хоуп беше наказана главно от нейната собствена съвест. Бедният Джон беше наказан стотици пъти и мога да кажа, че той умря, както умират богатите. Айрин беше наказана и Али, и Тес — всички бяха наказани. Не зная дали някой вече е наказал и теб, Фреди, но и това ще стане. А що се отнася до Виктор, него го очаква най-голямото възмездие. Но кой знае? Това може да го очовечи.

Фреди каза с дрезгав глас:

— Тази стая? Тя ли беше наказанието на дядо?

Хестер кимна.

— Мисля, че да. По някаква причина, много преди да го срещна, тази стая е била жизненоважна в живота му. Нещо трябва да се е случило с нея, за което той е съжалявал през целия си живот. Може би има нещо общо с „Б“. Никога не ще узная. Но мога да кажа само, че искам да станеш интелигентен и мъдър човек и да се държиш като човешко същество, без оглед на това колко си богат и колко по-високо стоиш. Иначе и ти ще оставиш, когато умреш, една такава стая или нещо много подобно на нея.

Фреди се огледа наоколо, нямаше какво повече да казва. Стаята беше мълчалива, мъртва и необяснима.

— Добре, бабо — промълви той. — Хайде да отидем при другите. Сигурно скоро ще започне тържеството.

Хестер се усмихна уморено.

— Ти си съвсем прав, Фреди. Трябва да се опитвам да се радвам. Така ми каза някога сър Джеймс Чарлс, когато вечеряхме в „Аквитания“. Той ядеше страшно много, беше истински бонвиван.

На вратата се почука учтиво. Беше госпожа Дюбюк, главната прислужничка на Хестер.

— Роклята ви е готова, госпожо Корнелиус — каза тя. — И господин Родерик каза, че тържеството ще започне след четиридесет и пет минути.

— Фреди — каза Хестер, — аз ще трябва да побързам. Бъди добро момче и се опитай да поговориш с Родерик и Силия, преди да дойдат гостите. Особено преди да дойде Джон Ръсел. Искам тази вечер да обяви, че се оттегля от президентската надпревара.

— Бабо...

Хестер стана от стола си, поспря се и го погледна.

— Ти си имаш свои собствени неприятности, нали, моето момче? — попита го тя.

— Нищо сериозно — каза той и сведе поглед.

Тя го хвана за ръката.

— Всички проблеми са сериозни, но ти ще имаш още по-големи, особено когато медицинската експертиза открие, че госпожица Скурос се е удавила в плувен басейн. И така, направи възможното, скъпи, а аз ще те видя по-късно.

Фреди я проследи с поглед, докато тя стигна до стаята си, придружена от госпожа Дюбюк и двете медицински сестри. Русата

сестра с големия бюст се обърна срамежливо, когато малката процесия завиваше зад ъгъла, и Фреди я дари с бърза усмивка. Може би щеше да намери някаква утеха там след случая с Хелън.

Той слезе долу. Останалата част от фамилията беше събрана в малката бална зала, декорирана в златно и сиво, с лъскав под от кленово дърво и високи прозорци, през които се откриваше гледка към южната градина с рози. Студени ястия, пуйка, шунка, аспержи, плодове, сирена и разни други деликатеси бяха сервирани за гостите. Приборите блестяха като сардини на слънце.

— Е, добре, как се чувства? — каза Родерик, когато Фреди влезе.

— Много оживена — отговори Фреди.

Силия раздразнено облиза устните си.

— Тя се чувства оживена вече цели четиридесет години.

— Много е решителна също — добави Фреди.

— Решителна? Решителна за какво? — попита Виктор.

— Главно за теб — каза му Фреди. — Също и за всички нас.

— Ти да не си се договорил с нея? — попита Силия.

— Силия — протестира Родерик без особен ефект.

Фреди сложи ръка в джоба си и погледна спокойно.

— Не се безпокой, вуйчо. Не се срамувам да бъда в съюз със собствената си баба, която по една случайност е най-големият притежател на акции от целия конгломерат.

— Трябва да признаеш, че започва да оглушава, скъпи — забеляза Тес.

Фреди поклати глава.

— Тя е стара и това е всичко. И времето я прави по-мъдра, а не по-глупава.

Виктор изтръска трохите от ревера си.

— И така, с каква блестяща мъдрост се прояви днес?

— Тя е решила, че Джон Ръсел трябва да се оттегли — каза Фреди. — Искателно да бъде оповестено тази вечер.

— Това е изключено — обади се Дик Марини. — Ако Джон Ръсел се откаже сега, това е равносилно да се признае вината на Виктор в убийство. Може да го обесите тук на полилея и да се свърши с всичко. Мисля, че всички сме съгласни, че може би ще трябва, но...

— Невъзможно — вметна Родерик. — Аз няма да се съглася. Няма да се съглася Виктор да стане изкупителна жертва.

— Тя е твоята майка — забеляза Али тихо, без да се обръща.
Родерик не ѝ обърна внимание.

— Изглежда ми малко прибързано — каза Тес. — Те не са завършили още съдебните изследвания.

— Така каза тя — настояваше Фреди.

Силия му хвърли леден поглед.

— Предполагам, че ти си се съгласил с нея както обикновено, като очакваш да обереш плодовете от нейното наследство? Може да е изненада за теб, но бизнесът и политиката не са само опортюнизм, момче. Понякога има моменти, когато трябва да оставяме настрана личните си пристрастия.

— Много лошо ще бъде в съда — каза Дик Марини.

— Съда? — кресна Виктор. — Въобще няма да се стига до съд. Няма никаква причина да не разчистим всичко още в полицията и няма защо Джон Ръсел да не влезе в Белия дом, както сме планирали. Вече съм вложил шест милиона долара за това и нямам никакво намерение да се отказвам сега.

— Не се тревожа толкова за парите — каза Родерик предпазливо. Той си спомни безплодния и уклончив разговор с Хенри Чапман. — Но се тревожа да не положим на дървника врата на Виктор.

— Това може да се отрази добре на Виктор — каза Али.

Силия разтърси алените си волани и вдигна глава като ядосана пуйка.

— Ако няма какво друго да кажеш, освен общи обиди, Али, мисля, че трябва да си отидеш.

— Вие дискутирате по какъв начин да спасите кожата на твоя разглезен син — отговори Али, като се обърна към нея.

— Хайде, Али, не бъди такава — каза Тес.

— Не, няма да се отметна. Това е истина. Вече не става въпрос да се спаси семейната чест, да се продължи нашата така наречена историческа роля. Това се опитахме да направим по-рано, опитахме се да убедим себе си, че можем да променим външния вид на това, което се бе случило, така че да пострадат огорчените вместо агресорите. Аз съм отвратена от себе си, защото повярвах, че положението ми в живота ме поставя над закона.

— Чакай сега — прекъсна я Дик Марини, — нищо незаконно не е станало. Виктор наистина би могъл да закара и тялото на госпожица

Скурос, за да го предаде на родителите ѝ. В този случай вината му е само, че не е докладвал смъртта ѝ на съответните власти. Няма доказателства за престъпление.

— Няма доказателства за престъпление? — каза Али подигравателно. — Вие мамите себе си повече, отколкото мамите полицията и обществото, взети заедно.

Фреди запали цигара и прибра запалката си.

— За съжаление аз съм съгласен с Али. Зная, че самолетната катастрофа беше моя идея, а също така, че съм еднакво отговорен с всички вас за това, което се случи. Но длъжни сме да спрем дотук, преди нещата да излязат извън нашето влияние. По мое мнение Джон Ръсел трябва да се оттегли, под каквото и да е предлог. После трябва да седнем заедно с полицията и прокурора и да видим какво може да се направи, за да спасим Виктор.

Виктор удари по масата така силно, че приборите се раздрънчаха.

— Фреди, става дума за моите собствени пари, а Джон Ръсел е мой кандидат, по дяволите! Сигурно ще си искаш облагите, ако го изберат? И не заставайте на пътя ми нито ти, нито Али, нито някой друг и не ми четете проповеди. Не би проповядвал за законност, ако би могъл да се докопаш до някой по-тлъст държавен договор, така мисля! Джон Ръсел няма да се оттегли и това е то!

Погледът на Силия сновеше със злобно задоволство между Фреди и Али. Мълчанието беше много притеснително. Фреди спокойно пушеше цигарата си.

— Мисля, че забравяш нещо — каза тихо той.

— Не е вярно — отговори раздражено Виктор.

— Забравяш, че докато имаш по-голямата част от ценните книжа в една или две корпорации, над шестдесет процента от тях са подпомагани от „Корнелиус ойл“ или „Корнелиус шипинг“.

Родерик нервно потри бузите си. Той разбираше за какво ще стане дума.

— Всяко голямо дарение на политически кандидат от която и да е от тези корпорации може да бъде спряно с вето от акционерите на главните компании — продължи Фреди. — Член седемдесет и шест от Хартата на корпорациите, ако ти се иска, можеш да го прочетеш отново.

Силия зачука с бастуна си по пода.

— А какво предлагаш ти? — попита тя с леден глас. — Да гласуваме?

— Това не е лоша идея — отговори Фреди. — Всички, които са съгласни Джон Ръсел да оттегли кандидатурата си, да кажат „да“.

— Да — казаха Фреди и Али заедно.

Виктор се изсмя.

— Това е глупаво. Даже и баба да е на ваша страна, ние все пак имаме повече гласове.

— Да — каза Тес.

Родерик се изкашля.

— Надявам се, че не говориш сериозно, Фреди. Ти знаеш какво би означавало това.

— Съвсем сериозен съм — потвърди Фреди. — Искam изведнъж да осъзнаем какво представляваме. Ти не искаш ли? Осъзнай факта, че всички ние се казваме Корнелиус, дори и да сме на различни становища.

— Ти не си с ума си — каза Виктор. — Това е най-глупавото нещо, което съм чувал. Кой според теб поддържа този бизнес? Какво ще допринесе, ако ме осъдят?

— Няма да те изпратят в затвора — каза Фреди. — Позволил си на някакво глупаво момиче да се спусне в плувния ти басейн. Това не спада точно към групата от пет до десет години.

Отвън се чу шумът на приближаващ самолет. Родерик погледна часовника си и каза:

— Това вероятно са първите гости. По-добре да отложим това неочаквано събрание и да го довършим по-късно.

— Не — каза остро Силия, като вдигна ръка. — Искam да знам къде сме. Искam да знам дали вие тримата наистина гласувахте срещу нас. Искam да знам дали сме приятели или врагове.

— Аз заставам зад Виктор — обади се Дик Марини и погледна Фреди. Това беше казано с многозначително натъртване.

— А ние сме против — отговори Али. — И то сериозно, Силия. Притежаваме твърде голяма част от Америка и контролираме живота на твърде много хора. Голяма част от нашите пари са изложени също на риск. Ако тази фалшификация се разкрие, кой ще ни повярва отново

след три или четири години? Мисля, че е крайно време тази фамилия да стъпи на чисто — каза тя просто.

Същата тази вечер Фреди се качи при Хестер.

— Ти беше очарователна — каза ѝ той. — Всички дами те обичат.

— Не направих нещо много — каза Хестер. — Просто им дадох много пари.

— Ти знаеш, че Джон Ръсел не се съгласи да си оттегли кандидатурата — каза ѝ той.

— Да — кимна тя. — Но все пак ще се съгласи.

— Ще го накараме ли?

— Това означава да упражниш натиск върху Виктор, нали?

— Разбира се.

— Искаш ли да се упражни голям натиск върху Виктор?

Фреди потърка очите си.

— Не искам. Но не знам дали имаме голям избор.

— Това ще раздели фамилията — подсказа му тя.

— Да, но фамилията не е ли била винаги разделена? Струва ми се, че Йохан е бил две личности и е създал два вида хора.

Хестер се усмихна. Тя отвори едно странично чекмедже на тоалетката си и извади оттам смачкано парче хартия.

— Това е нещо, което твоят чичо Джон направи преди много години. Искам ти да го притежаваш.

Фреди пое листа. С детски почерк беше написано:

„Моят баща е много богат и е милиардер, собственик на «Корнелиус ойл». Той е много стар и няма коса. Обичам, когато не е вкъщи, защото майка ми ми позволява да вечеряме в стаята с градината. Баща ми е много стриктен и трябва да правим това, което казва. Бих искал за рождения ден да му купя хубава перука, защото макар да е стриктен, ми е баща. Той има самолет — тримоторен форд.“

Фреди го прочете два пъти и след това нежно го сгъна.

— Йохан обожаваше това — каза Хестер. В очите ѝ имаше сълзи. — Той обичаше да казва, че това е най-малкото нещо, което някой някога е написал за него. Знаеш ли, той беше много чувствителен човек.

Фреди кимна. Наведе си и я целуна. После каза:

— Спи спокойно — и излезе от стаята. Мина през галерията и в жълтеникавата светлина той чувстваше, че Йохан, Джон и всички познати на фамилията Корнелиус — обичани, мразени или с които е правен бизнес, всички те бяха край него.

Той чу бученето на самолета, който излиташе от острова. Това сигурно беше Виктор, който тръгваше за Спийърмънт. Родерик и Силия вече си бяха заминали, затворени в дългия черен седан флийтууд, без дори да махнат с ръце. Тес тръгваше за Калифорния сутринта, а Али щеше да прекара няколко дни с приятели в Линууд, преди да се върне при своя бизнес във Вашингтон. Той слезе долу, мина през всекидневната и през френския прозорец излезе навън. Поседя малко на полуосветената тераса, заслушан в звуците на бухалите. После се върна вкъщи, за да вечеря студена шунка и картофена салата.

Вещи, свързани с живота, за който разказваме, имаше навсякъде. Бяха разпръснати по цяла Америка, прашни и забравени, и до ден-днешен ги има още. Училищното съчинение, което Хестер даде на Фреди, беше само една малка част от хиляди подобни. А има много, които отдавна са изчезнали.

В антикварен магазин в Милуоки се намира истинската железничарска свирка, дадена на Даниел Форстър от железничаря в Бротън, която Форстър беше надул като луд. На една къща в Клебърн, Тексас, виси една от лампите от автомобила на Йохан Корнелиус с марка „Ню Орлиънс“ и собствениците я палят понякога. Още съществуват фрагменти от облицовката на самолета С-1, които служат за покрив на една барака за инструменти в Западна Вирджиния. А един фермер, който отглежда пилета, при специални случаи кара черешовочервеното бентли на Силия.

Някои от предметите са чудесни, други неописуеми. Смарагдената огърлица на Ариадна беше изпратена на родителите ѝ,

които след четири месеца я продадоха, за да съберат пари за нова къща. Сега принадлежи на съпругата на собственик на супермаркет в Южна Пасадена. Крановете на банята, където Беатрис Мълинър се самоуби, са монтирани в бензиностанция в Галвстън и до ден-дневен се използват за пълнене на радиатори. Колата „Силвър Ероу“, в която Хейзъл Сиймур беше откарана на гарата в Линууд, е колекционерска скъпоценност и се намира в частен музей за коли в Уако, Тексас.

Ако потърсите внимателно, и другаде можете да намерите бижута, автомобили, самолети и проядени от молци кожи. Може би бихте намерили плочите на Дюк Елингтън, които притежаваше Джон, само че вече са напукани и прашни и са изложени в Гринуич Вилидж. Или картината на Лох Ломънд, която висеше в стаята на Карина. Може да намерите и пепелника „Гленигълс“ на Едуард Секер или юридическите книги, подвързани с кожа, които принадлежаха някога на Дейвид Букбайндър. Всяка фамилия, всяка история оставя нещо след себе си.

Ще бъде безсмислено обаче да питате за хората. За Родерик, Силия, Виктор, Фреди, Тес и Али, дори за Хестер и за отдавна починалия ѝ съпруг. Никога няма да може да кажете дали те бяха щастливи или нещастни, дали бяха доволни или тъжни, или разкъсани от вина. Можете само да кажете, че те бяха богати.

Издание:

Греъм Мастерсън. Милионерът

Американска. Второ издание

ИК „Световна библиотека“, София, 2000

ISBN: 954-861-501-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.